

Thật Ra Thì Em Rất Trong Sáng

Contents

Thật Ra Thì Em Rất Trong Sáng	3
1. Giới Thiệu	3
2. Chương 1: Không Tệ	4
3. Chương 2: Phát Hiện	7
4. Chương 3: Bổ Nhiệm Làm Quan	9
5. Chương 4: Bị Tóm	13
6. Chương 5: Không Có Thành Kiến...	16
7. Chương 6: Thật Đáng Thương...	20
8. Chương 7: Hội Gặp Mặt	24
9. Chương 8: Muốn Chết	28
10. Chương 9: Đen Nước Đen	32
11. Chương 10: Bạo Phát	35
12. Chương 11: Nói Lời Xin Lỗi	40
13. Chương 12: Rất Tốt A...	43
14. Chương 13: Thực Kỳ Quái	47
15. Chương 14: Vui Chết Được	50
16. Chương 15: Rất Muốn Nhìn	54
17. Chương 16: Nhờ Một Chút...	56
18. Chương 17: Nỗi Khổ Thảm Mến...	59
19. Chương 18: Không Xác Định...	61
20. Chương 19: Tao Sợ...	64
21. Chương 20: Trộm Hương Thơm...	67
22. Chương 21: Bình Thường Chút...	70
23. Chương 22: Là Cô Sao...	74
24. Chương 23: Nói Chuyện Làm Ăn...	76
25. Chương 24: Đùng Chọc Tôi...	79
26. Chương 25: Tình Ngộ	82
27. Chương 26: Quỷ Kế Thành Công	85
28. Chương 27: Lần Đầu Nói Chuyện	88
29. Chương 28: Giá Đắt	90
30. Chương 29: Nhớ Lại Chuyện Cũ...	93
31. Chương 30: Tôi Chờ Em...	96
32. Chương 31: Nghi Hoặc...	99
33. Chương 32: Thích Em...	102
34. Chương 33: Lộ Nguyên Hình...	106
35. Chương 34: Dùng Thâm Tình...	110
36. Chương 35: Chọc Cô Cười...	115
37. Chương 36: Giúp Ôn Lớn...	119
38. Chương 37: Em Hiểu...	124
39. Chương 38: Bắt Nạt Người Khác...	128
40. Chương 39: Dạ “dụ Thụ”...	131
41. Chương 40: Tình Đây...	136

42. Chương 41: Phong Mãn Lâu...	140
43. Chương 42: Không Buông...	143
44. Chương 43: Rất Ủy Khuất...	147
45. Chương 44: Phim Thần Tượng...	150
46. Chương 45: Để Bụng...	154
47. Chương 46: Tiểu Biệt Nữu..... (nhóc Con Hẹp Hòi Khó Tính)	157
48. Chương 47: Thật Ngọt...	161
49. Chương 48: Lời Dẫn Lửa...	165
50. Chương 49: Ân Huệ Của Mỹ Nhân...	169
51. Chương 50: Khí Phách...	172
52. Chương 51: Nụ Hôn Hương Diễm...	175
53. Chương 52: Chơi Trò Lãng Mạn	179
54. Chương 53: Bị Đá...	183
55. Chương 54: Đau Lòng...	186
56. Chương 55: Hoàn Toàn Hiểu Ra...	190
57. Chương 56: Tôi Nguyên Ý...	193
58. Chương 57: Giặt Ga Trải Giường...	196
59. Chương 58: Quần Giáo Tốt...	200
60. Chương 59: Dục Vọng Chiếm Hữu...	204
61. Chương 60: Làm “công” Rất Tốt...	207
62. Chương 61: Bởi Vì Người Đó...	210
63. Chương 62: Sẽ Không...	214
64. Chương 63: Chỉ Hôn Nhẹ...	217
65. Chương 64: Đừng Nản Chí...	220
66. Chương 65: Cực Mạo Hiểm...	225
67. Chương 66: Bồi Tiếp Mây...	229
68. Chương 67: Không Khổng Chế Được...	232
69. Chương 68: Hai Tuần...	235
70. Chương 69: Không Rời Được...	239
71. Chương 70: Đau Lòng Cắt Đứt...	241
72. Chương 71: Đừng Hận Tôi...	246
73. Chương 72: Tình Quyết Liệt...	249
74. Chương 73: Đau Lòng...	252
75. Chương 74: Nói Cho Em Biết...	256
76. Chương 75: Ép Từng Bước...	260
77. Chương 76: Bước Ngoặt...	263
78. Chương 77: Đừng Đi...	267
79. Chương 78: Lúc Chia Ly...	270
80. Chương 79: Đêm Tổn Thương...	274
81. Chương 80: Thay Đổi...	277
82. Chương 81: Bắt Cô Tiếu...	281
83. Chương 82: Lời Từ Trong Lòng...	284
84. Chương 83: Con Đường Dự Định...	287
85. Chương 84: Rất Trong Sáng...	290
86. Chương 85: Thực Kinh Ngạc Vui Mừng...	294
87. Chương 86: Người Nào Diễn...	296
88. Chương 87: Cao Thủ Đối Đáp...	301
89. Chương 88: Vui Vui Vui...	305
90. Chương 89: Gặp Lại...	310
91. Chương 90: Cầu Xin An Ủi...	314
92. Chương 91: Nồng Đậm Lửa Ghen...	318
93. Chương 92: Năm Chữ...	322
94. Chương 93: Rất Quyến Rũ...	325
95. Chương 94: Có Gì Đó Không Đúng...	328

96. Chương 95: Nước Lửa Dung Hòa...	332
97. Chương 96: Đủ Loại Nảy Sinh...	339
98. Chương 97: Xin Hãy Quý Trọng...	342
99. Chương 98: Lễ Mừng Năm Mới...	347
100. Chương 99: Tâm Quay Về Chốn Cũ...	351
101. Chương 100: Phiên Ngoại - Dẫn Vợ Về Nhà [1]	355
102. Chương 101: Dẫn Vợ Về Nhà [2]	359
103. Chương 102: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [1]	362
104. Chương 103: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [2]	366
105. Chương 104: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [3]	370
106. Chương 105: Phiên Ngoại: Lão Đại	373

Thật Ra Thì Em Rất Trong Sáng

Giới thiệu

Tên gốc: Tác giả: Diệp Sáp – . Thể loại: Bách hợp [GL], hiện đại, hài hước, oan gia, thuần khiết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ra-thi-em-rat-trong-sang>

1. Giới Thiệu

Tên gốc:

Tác giả: Diệp Sáp – .

Thể loại: Bách hợp [GL], hiện đại, hài hước, oan gia, thuần khiết, HE.

Tình trạng bản raw: 99 chương +2,3 cái phiên ngoại gì đó.

Editor: Bách Linh

Link: [s://vongtingiang.wordpress.com/luu-ly/hoan/th%E1%BA%ADt-ra-thi-ta-r%E1%BA%A5t-thu%E1%BA%A7n-khi%E1%BA%BFt/](https://vongtingiang.wordpress.com/luu-ly/hoan/th%E1%BA%ADt-ra-thi-ta-r%E1%BA%A5t-thu%E1%BA%A7n-khi%E1%BA%BFt/)

Văn án

Lần đầu tiên Dạ Ngưng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm lại coi nàng là trộm mà truy bắt...

Lần thứ hai gặp mặt, Dạ Ngưng uống say khướt tóm được bộ ngực của nàng để giữ vững thăng bằng.....

Lần thứ ba gặp mặt, Dạ Ngưng lưu manh đùa giỡn bị bắt tại chỗ, bị mời vào phòng làm việc..... bảo khổ AV trong máy thiếu chút nữa đều bị thủ tiêu.....

Lần thứ tư gặp mặt, Dạ Ngưng chăm chú xem AV ngon lành trong bảo khổ, chẳng may thanh âm kích tình kia lại bị thoát ra, vang dội cả phòng học.....

Lần thứ năm.....

2. Chương 1: Không Tệ

Nghe tiếng đồng hồ tích tắc kêu vang, nằm trên giường, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm trần nhà cả nửa ngày, đá một cái đập tung chăn, có chút buồn bực.

Hôm nay nàng phát hiện một truyện khá hay, liền dùng di động xem hết cả nửa ngày cuối cùng cũng xong, quả nhiên mà, nữ nhân vật chính bị một ngự tử (1) khống chế, lại còn có rất nhiều ngự tử tiêu sái xinh đẹp khác yêu thích, chính là một tiểu bạch mặt mày trắng nõn, đầu óc trong sáng, thân thể cũng trắng. Thực ghen tị, thực hâm mộ, vì sao lại thế chứ? Đây là vì lý do gì chứ? Vì sao tiểu bạch đều được người ta yêu thích như thế? Nàng cũng là một “tiểu bạch kiếm” mà sao không có ai thích?!

Vì để trở thành “tiểu bạch kiếm”, Dạ Ngưng đã được chuẩn bị đầy đủ từ tinh thần đến vật chất, từ nhỏ mẹ đã bỏ công sức nuôi dưỡng dạy dỗ vất vả, yêu thương nàng chẳng khác gì chăm sóc một đứa con trai, giáo huấn tư tưởng cô gái nhỏ được nuông chiều, trong nhà tuy rằng không dư dả gì, chỉ đủ sống, nhưng mỗi tháng mẹ nàng đều nhất định phải lục tung nhà, đào ra mấy đồng đưa nàng để mua một lọ mật ong Dabao SOD. (2)

“Nếu muốn da trắng đẹp, hãy sớm dùng Dabao.”

Lời này thật hoàn toàn chính xác, từ khi Dạ Ngưng dùng Dabao để rửa mặt, mỗi ngày trên người đều tỏa ra một làn hương thơm, mặt cũng trắng, làn da cũng mịn, cả người đều tươi trẻ xinh đẹp lộng lẫy, nhưng vì sao chứ? Vì cái gì một người vĩ đại như nàng lại không có ngự tử nào yêu?

Thở dài, Dạ Ngưng hất chăn ra, vuốt vuốt mái tóc, đi rửa mặt. Hôm nay là ngày đầu tiên nghiên cứu sinh nhập học, nghe nói lãnh đạo trường còn rất coi trọng, tổ chức cái gì mà nghe rõ kêu – “Buổi gặp gỡ của các tân nhân tài”. Lúc nhận được thông báo, nàng còn đối lòng, ghen hòng nói cảm ơn giáo sư, trong bụng thầm nghĩ, cảm ơn cái đầu ý! Giữa ngày hè nóng nực mà lại còn mở hội gặp mặt? Lại còn “tân nhân tài”, giờ chỉ cần tùy tiện lấy cục gạch ném trúng một người, có lẽ chính là một nghiên cứu sinh!

Đánh răng, rửa sạch bột kem, Dạ Ngưng nhìn mình trong gương, quầng thâm dưới mắt trông rất giống gấu mèo, thở dài. Thật không biết nhiều năm đèn sách rốt cuộc là vì cái gì, văn bằng hiện tại cũng chẳng khác gì tờ giấy trắng, không dùng vào đâu, aish, mà cả cái trường đại học to như vậy, ngay cả bóng dáng một ngự tử cũng không có, thực đáng tiếc.

Sáng sớm đúng giờ cao điểm, Dạ Ngưng miệng ngậm bánh bao, chen chúc lên xe bus công cộng, nhìn người đàn ông trung niên ở phía trước, hai bên lỗ tai đeo headphone màu vàng trông như rỉ tai, thầm cảm thán.

Chắc chắn, nhìn tố chất người này mà xem, rõ ràng phụ nữ có thai đứng đó mà không chịu nhường chỗ ngồi!

Nuốt gọn mẩu bánh bao cuối cùng, Dạ Ngưng đẩy đẩy đám người đi tới chỗ chị gái mang thai cùng tên đàn ông kia, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, cười khê: “Anh trai, nhường chị này chỗ ngồi cái.”

“Cô gọi ai là ‘anh’?!”

Tên đàn ông ẻo lả kia quay qua đáp trả một câu, bánh bao trong bụng Dạ Ngưng vừa nuốt xuống lại bắt đầu trào lên phản kích, một tiếng ợ thật to vang dội quanh quẩn trong chiếc xe bus công cộng đang tương đối tĩnh lặng, kèm theo mùi vị thịt heo và hành tây nồng nặc. Sau đó, Dạ Ngưng nở nụ cười, cái tên ngu ngốc ngồi bên cạnh kia mặt lại lúc đỏ lúc trắng, ngừng thở liếc nàng một cái, có thể là sợ Dạ Ngưng không cần thận mà ợ thêm một cái nữa, cuối cùng cũng chịu đứng dậy nhường chỗ ngồi.

“Chị à, mời ngồi.”

Dạ Ngưng quay đầu cười với chị gái nọ, chị ta liền cảm kích gật đầu với nàng. Dạ Ngưng cười đắc ý, quay đầu nhìn dò xét, tất cả mọi người ở bên cạnh đều tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, lắc đầu, thở dài, quả nhiên mà, người hiền lành thì dễ bị bắt nạt, đối phó với cảm thú phải dùng phương pháp cảm thú hơn!

Xe bus công cộng văng vàng lẫn bánh, lắc qua lắc lại khiến Dạ Ngưng hết sức buồn ngủ, cuối cùng đến trường học, nàng đứng lên, nhảy xuống xe, trong nháy mắt không quên ném cho tên đàn ông kia một cái liếc mắt đưa tình, cũng chẳng để ý bộ dáng người đó rùng mình như thể bị ong đốt, vui vẻ chạy một đường vào trường.

Đứng trước tòa giảng đường, Dạ Ngưng ngửa đầu, nhìn trường đại học mà mình đã học suốt bốn năm, vẫn còn thêm hai năm nữa, thở dài một hơi, sống, mình sẽ sống sót, sống sót như con cún vậy!

Trên đường đi Dạ Ngưng gặp thầy hiệu trưởng, người ta nhìn thấy nàng, tức thì đặc biệt nhiệt tình bước tới chào hỏi.

“Dạ Ngưng, em lại trắng ra!”

Dạ Ngưng vội vàng cúi đầu đáp lời: “Hiệu trưởng, thầy lại đen!”

“.....”

Quả nhiên, thịt heo cùng hành tây là có di chứng! Dạ Ngưng ngượng ngùng đỏ bừng mặt nhìn thầy hiệu trưởng, hiệu trưởng chẳng để ý, cười cười với nàng.

“Sao, có hứng thú lấy bằng tiến sĩ không? Xem ra lấy được bằng tiến sĩ là có thể được giữ lại trường làm việc.”

Hiệu trưởng nói thực chân thành, Dạ Ngưng lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không nghĩ tới.”

“Tại sao?”

Hiệu trưởng ngơ ngác, có lẽ ở trong suy nghĩ của ông, đây chính là một cơ hội tốt ngàn năm có một, mà Dạ Ngưng lại như thể ăn tim gấu gan báo, không biết tốt xấu.

Dạ Ngưng biết ông đang nghĩ gì, liền thở dài, vẻ mặt thê lương nhìn hiệu trưởng: “Hiệu trưởng à, thế giới này có ba loại người, thầy cũng biết đó, là đàn ông, đàn bà, và nữ tiến sĩ.”

Hiệu trưởng ngẩn ra, rồi lập tức cười to: “Cái này còn phải bàn thêm mà.”

“Đúng thế.”

Dạ Ngưng ra vẻ đồng tình gật đầu, hiệu trưởng nhìn nàng, sự nghi ngờ dâng ngập ánh mắt.

“Kỳ thực, phân loại thế kia có chút sai lầm rồi, trên đời này có bốn loại người – đàn ông, đàn bà, nữ tiến sĩ và gay.”

Hiệu trưởng ngạc nhiên, đến lúc có phản ứng thì cười đến mức răng giả cũng suýt rơi ra, đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, khen ngợi: “Có tài, có tài lắm.”

Hiệu trưởng đi xa rồi, Dạ Ngưng liền lấy khăn tay từ trong túi ra, dùng sức xoa xoa mái tóc bị ông sờ. Thật hết cách, từ nhỏ Dạ Ngưng đã mắc chứng “khiết khích”(3) cấp độ thấp, không có thói quen tiếp xúc chân tay với người khác, tuy biết hiệu trưởng chỉ có ý tốt, nhưng vẫn rờn rợn da gà. Dạ Ngưng thầm nghĩ, tật xấu thích động tay động chân này của hiệu trưởng thực nên sửa đi thôi, nếu không về sau gặp phải một nữ sinh gốc nghềch yếu ớt, phỏng chừng sờ sờ một chút như vậy, rồi cô bé đó liền đi tố cáo ông tội quấy rối tình dục, cũng không phải là không có khả năng!

Rẽ trái rẽ phải, cuối cùng Dạ Ngưng cũng đến được cầu thang phòng học, xoay người nhìn nhìn, haiz, nói thế nào cũng thực sự có chút cảm khái. Nghiên cứu sinh có thể coi như lực lượng nòng cốt của trường, trước mỗi cái bàn đều có một đóa hoa đỏ tươi, điều này làm cho nàng nhớ vào thời kháng chiến ở trước ngực mỗi chiến sĩ cũng cắm một đóa hồng to rực rỡ giống vậy, không khỏi có chút rưng rưng lệ nóng, còn không đợi Dạ Ngưng âm thầm cảm khái xong, đoàn “quân” đã bắt đầu tiến vào, sau một phen bồn chồn sốt ruột, cuối cùng đại hội tiến cử nòng cốt cũng bắt đầu.

Khai mạc mới được mười phút, Dạ Ngưng đã ngáp hơn hai mươi cái, bánh bao ăn buổi sáng đang được phân rã chậm chạp, nhờ bài diễn văn hùng hồn của ngài Hiệu trưởng, càng nhanh chóng bị tiêu hóa hết, đợi lát nữa hội nghị chấm dứt phải lập tức đi giải quyết một bụng đầy bả này thôi!

Đúng lúc Dạ Ngưng đang hết sức buồn ngủ, ở trên đài vang lên bản nhạc vui vẻ tương tự như bài “Trư Bát Giới cưới vợ”, Dạ Ngưng dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn thử thì thở dài.

Nhìn mà xem, người ta quả nhiên là nhân tài mới mà, mỗi bước đi đều có vẻ rất học thức!

Không phải là kiểu thông minh tuyệt đỉnh thì cũng là dạng mắt kính dày hơn dít chai, dù thế nào thì giữa đám lá xanh cũng còn một đóa hồng.

Nói đến đây, nàng Dạ Ngưng này vừa thấy gái đẹp, trong nháy mắt đầu óc sẽ tỉnh táo, nàng đem điểm này quy công lao cho gen di truyền thuần khiết từ cha mình. Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn kỹ, chính xác, thật đúng là một cô gái xinh đẹp, người đó khoác Âu phục màu tối, vốn dĩ trông rất cổ hủ, nhưng bộ quần áo màu xanh bên trong lại tăng thêm hơi thở sinh động, mái tóc mềm mại buông xuống bờ vai, có vẻ chưa từng nhuộm, tuyến một màu đen tự nhiên của người Trung Quốc, làn da cũng thật trắng, về độ mềm mại, có lẽ phải hôn một cái mới cảm nhận được. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng khẽ mím môi, tự động tưởng tượng trong đầu hôn khuôn mặt mềm mại kia một cái, liếm liếm môi, gật đầu phán định, hẳn cũng không tệ lắm.

Bài “Trư Bát Giới cưới vợ” nhanh chóng kết thúc, nhóm nhân tài trên đài đều đi xuống, tự tìm chỗ ngồi. Dạ Ngưng tiếp tục giấc ngủ, nhưng còn chưa kịp ngủ, một hương thơm dịu đã bay vào mũi, làm cho Dạ Ngưng không tự giác được mà mở mắt.

Ha, là cô gái xinh đẹp kia! Thật sự khéo quá! Làm sao mà cô ấy lại ngồi ở đây?

Ngồi phía trước Dạ Ngưng là lãnh đạo cao nhất trường, đương nhiên còn có thầy hiệu trưởng, không quên quay lại, giới thiệu với Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, về sau đây chính là giáo viên của em, Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm.”

Dạ Ngưng gật gật, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ với nàng, Dạ Ngưng thầm cảm thán, xong rồi, còn tưởng là ngự tử chứ. Nàng nhớ rõ những ngự tử trong tiểu thuyết đều rất nghiêm túc, tức thì trực tiếp phủ định cô gái này.

Nhưng đáng người này –

Dạ Ngưng tháo kính mắt ra, gấp một cái, vụng trộm nằm dài ra bàn, mượn quần áo hiệu trưởng lau kính, lau sạch sẽ rồi lại cầm lấy đeo lên, cẩn thận đánh giá vị giáo sư Tiểu tương lai.

Ừ, quả nhiên công lực thâm ý của mình không sai mà, làn da thực mềm, có cảm giác cắn một cái liền chảy nước. Ánh mắt rất được, cái mũi cũng đẹp, môi, độ dày vừa phải, thích hợp cho việc hôn môi, hôn lâu chắc sẽ sưng đỏ một chút, có lẽ còn phải nghiên cứu chút nữa, kế tiếp chính là chân...

Dạ Ngưng cũng không phải không biết xấu hổ mà dám ngồi xổm xuống nhìn, nhưng gen di truyền thuần khiết từ cha lại hết lần này tới lần khác cố tình quấy phá, “không cẩn thận” hất tay làm rơi cây bút xuống đất, liền mượn cơ hội bút, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn kỹ một chút, không tệ, chân dài, đúng là chân dài! Không đi tất chân, càng dễ quan sát ở cự li gần, đôi chân như ngọc tỏa sáng lung linh, làm cho nàng nhớ tới một câu quảng cáo – sờ mềm mượt như tơ! Chỉ là không biết thật sự chạm vào sẽ là cảm giác gì...

Chân xem xong rồi thì phải đến eo. Lần này thì Dạ Ngưng lại không cẩn thận làm rơi bút một lần nữa, hơn nữa là rơi ở phía bên kia người Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cố ý ngượng ngùng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng nói: “Cô Tiểu, có thể nhặt bút giúp em được không?”

Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn nàng.

Thế này khiến Dạ Ngưng có chút luống cuống, đây sẽ không giống như tình tiết trong tiểu thuyết rơi xuống đầu mình chứ? Nhanh như vậy mà ngự tử đã coi trọng mình rồi? Xem ra Dabao đúng là không phải vô dụng!

Đang lúc xuân tâm mênh mông của Dạ Ngưng càng thêm bay bổng, Tiểu Vũ Hàm gật đầu, nhưng ngoài dự tính, cô không cúi đầu xoay người lại tìm, mà vươn tay sang bên, trực tiếp nhặt bút lên. Dem bút đặt vào tay Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cười nhìn nàng: “Dạ Ngưng phải không?”

“Đúng vậy.” Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, quả nhiên, giáo viên coi trọng mình, dĩ nhiên ngay cả tên cũng nhớ kỹ!

“Một lát nữa mời đến văn phòng tôi một chút.”

“Dạ?” Dạ Ngưng theo bản năng há to miệng, gì chứ? Còn muốn một mình ở chung sao?

Tiểu Vũ Hàm nhướn mày, nhìn Dạ Ngưng: “Bạn Dạ Ngưng, mong em không nên hiểu lầm, tôi chỉ muốn giảng cho em một vài nội quy của sinh viên, thật lòng yêu thương bạn học, tôn trọng giáo viên.”

“.....”

__Hết chương 1__

3. Chương 2: Phát Hiện

Hai tay chấp sau lưng, đứng ở văn phòng, Dạ Ngưng buồn bực nhìn Tiểu Vũ Hàm. Nàng vào văn phòng đã được nửa giờ rồi mà Tiểu Vũ Hàm vẫn chẳng hề nói với nàng dù chỉ một câu, không ngừng đối chiếu kiểm tra danh sách sinh viên, bảng biểu học phí gì đó, Dạ Ngưng đành phải giả làm cây cột, đứng dán vào tường. Vài lần muốn mở miệng gọi Tiểu Vũ Hàm, nhưng những lúc đó Tiểu Vũ Hàm đều nhướn mày lật giấy tờ xoàn xoạt, ra vẻ không kiên nhẫn, khiến cho Dạ Ngưng bị dọa đến nỗi đem tất cả lời định nói đều nuốt ngược vào bụng.

“Cô Tiểu...”

Rất nhanh đã đến giờ cơm trưa, Dạ Ngưng đứng đến nỗi hai bắp chân phát run lên, cuối cùng cố lấy dũng khí mà kêu nhỏ một tiếng.

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên liếc Dạ Ngưng một cái, nghi hoặc hỏi: “Sao em còn ở đây?”

%.....**%.....*&%.....*%

Dạ Ngưng cắn răng nhìn Tiểu Vũ Hàm, giờ nàng đã biết cái gì gọi là “đánh người không đánh vào mặt, mắng người không chửi lại chút thể diện”. Gì mà “sao em còn ở đây”? Cô thấy đùa giỡn em vui lắm chắc?

“A, vừa đúng lúc.”

Tiểu Vũ Hàm tự động bỏ qua biểu hiện rõ ràng vô cùng phẫn nộ của Dạ Ngưng, với tay lấy danh sách đưa cho nàng: “Đi ăn cơm trước đi, sau đó mang laptop đến đây, đem tư liệu của những bạn học cần giúp đỡ làm thành bảng Excel cho tôi.”

Dạ Ngưng đen mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm, không phải chứ? Chẳng phải chỉ nhìn chân một chút thôi sao, cần gì phải đem thời gian một ngày quý giá của người ta tước đoạt như thế chứ?

“Sao, còn có vấn đề gì à?”

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cắn cắn môi dưới, gì mà “còn có vấn đề sao”? Nhiều vấn đề thì có! Nhưng mà dù sao thì quan lớn một cấp đề chết người, Dạ Ngưng đành áp chế buồn bực trong lòng, lắc lắc đầu, xống ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Ngưng, khoe miệng khê cong lên, ẩn hiện ý cười.

Ăn qua loa xong bữa cơm trưa, Dạ Ngưng liền ôm laptop của mình vọt vào văn phòng, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

Trong thời gian chờ máy tính khởi động, Dạ Ngưng liền ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, thấy cô còn đang bận việc, nhất thời trong lòng cảm giác có phần không thoải mái. Không phải là cô ấy còn chưa ăn cơm đấy chứ? Nghĩ vậy, Dạ Ngưng hiểm hoi tốt bụng hỏi: “Giáo sư Tiểu, cô ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

Tiểu Vũ Hàm bận rộn đến nỗi chẳng buồn ngẩng đầu, Dạ Ngưng thở dài, tuy nói tính tình cô Tiểu Vũ này có hơi kém, nhưng nhìn chung thì cũng coi như là một giáo viên có trách nhiệm, vì sinh viên mà làm việc đến ngay cả cơm trưa cũng chưa kịp ăn.

“Ừ, như vậy đi, em đi ra ngoài mua giúp tôi một phần.”

“....”

Dạ Ngưng khẽ run, chỉ hận không thể đem đầu lưỡi mình nuốt luôn xuống.

“A, thật ra thì em chỉ tùy tiện hỏi thôi...thuận miệng ấy mà, ha ha...”

“Ừ, cảm ơn.” Tiểu Vũ Hàm cười cười, cầm thẻ lấy cơm ở một bên đưa cho Dạ Ngưng.

“Thịt kho cà tím cùng một lạng cơm.”

“....”

Lúc Dạ Ngưng cầm hộp cơm đi vào văn phòng lần thứ ba, thầy hiệu trưởng vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng: “Thế nào rồi Dạ Ngưng, thành lớp trưởng? Bận rộn lắm à?”

“Kính già yêu trẻ, truyền thống tốt đẹp mà...” Dạ Ngưng méo xệch miệng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Thầy hiệu trưởng nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu.

Nhanh chóng lách qua, Dạ Ngưng vọt vào văn phòng, cầm cặp lồng cơm từ trong tay đưa cho Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, của cô này.”

Thanh âm không tình nguyện biểu đạt đầy đủ bất mãn trong lòng Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười đưa tay nhận lấy. Mà nụ cười này tựa như cơn gió mát thổi qua cánh đồng lúa, nhẹ nhàng lay động trái tim Dạ Ngưng, làm cho đáy lòng vốn đang bất bình nghiêm trọng lắng đọng lại không ít, Dạ Ngưng có chút ngẩn ngơ, lập tức liền lắc lắc đầu, nhú mày, quả nhiên là hồng nhan họa thủy mà, lại có thể vì thịt kho cà mà sử dụng mỹ nhân kế với mình!

Trong thời gian chạy đi mua cơm, máy tính cũng đã được khởi động, Dạ Ngưng đem một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, bắt đầu xử lý bảng biểu. Chưa nhập được mấy chữ, máy tính liền bị treo, Dạ Ngưng nhẩn nại chờ, cuối cùng cũng có thể hoạt động, nhập thêm mấy chữ nữa, lại đơ, lần này thực sự khiến Dạ Ngưng nổi giận, một tay lấy con chuột đập lên bàn phím: “Sao lại hỏng chứ?!”

Dạ Ngưng lớn tiếng ồn ào, coi máy tính như không phải của mình mà dùng sức lắc qua lắc lại. Tiểu Vũ Hàm đang ngồi bên cạnh ăn cơm, thấy nàng như vậy liền lắc lắc đầu, buông hộp cơm ra, đi qua. Ghé sát lại, Tiểu Vũ Hàm nhìn nhìn laptop Dạ Ngưng: “Thật uống cho em còn học Quản lý thông tin.”

“Sao?”

“Nhìn thế kia thì hẳn là nhiễm virus rồi.” Tiểu Vũ Hàm còn nghiêm trang nói. “Đứng lên, để tôi chỉ cho em xem một chút.”

“Được được.” Dạ Ngưng gật đầu, vẻ mặt nịnh nọt, đây chính là dạng “nữ tiến sĩ” đó, không phải người thường, để cho cô ấy diệt virus thì đảm bảo không thành vấn đề!

Tiểu Vũ Hàm chăm chú xem xét laptop của Dạ Ngưng, liếc nhìn phần mềm diệt virus mà thở dài, đã quá hạn sử dụng đến nửa năm rồi, liền trước tiên nâng cấp phần mềm, sau đó mới bắt đầu động tay diệt virus. Mà Dạ Ngưng luôn đứng một bên chăm chú nhìn Tiểu Vũ Hàm, ngón tay Tiểu Vũ Hàm trông rất đẹp, ngón tay búp măng chính là phải như thế, thon dài non mịn, móng tay được chăm sóc tốt lắm, không tô sơn móng tay lung tung gì, đầu ngón tay như trong suốt, hơi phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Đương nhiên, điểm nhấn cũng không phải là bàn tay, mà là...

Trời có vẻ nóng, Tiểu Vũ Hàm đã cởi áo khoác mặc lúc sáng ra, lộ ra bộ quần áo màu xanh ngọc ở bên trong, bộ đồ có vẻ hơi rộng, mà tư thế cúi đầu hiện tại của cô vừa lúc để cho Dạ Ngưng xem được cảnh xuân sắc, xương quai xanh thực gọi cảm, mà cái khe nhỏ nhỏ lấp ló cầu hôn kia, Dạ Ngưng nhìn đến nhe răng cười, bắt đầu thầm khen ngợi, năng lực nhìn mà ước lượng của mình đúng là càng ngày càng tốt, ngay từ lúc đầu đã cảm thấy nhất định là cup C, quả không ngoài sự liệu!

Tiểu Vũ Hàm tìm cả nửa ngày, rốt cục cũng tìm được nguồn virus, chỉ là tên file làm cô ít nhiều có phần kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, lại thấy Dạ Ngưng vẻ mặt hưởng thụ nhìn chăm chăm mình, ngây ngẩn cả người, theo tầm mắt Dạ Ngưng nhìn lại, Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt, giơ tay phải lên ôm cổ áo, giận dữ liếc nàng một cái.

Vừa vặn bị bắt, Dạ Ngưng đỏ mặt, lập tức thành thật cúi đầu, ra vẻ biết lỗi.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng thật lâu, thấy nàng cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, liền tạm thời áp chế lửa giận trong lòng, tiếp tục diệt virus.

Mở file nguồn nhiễm virus – kỹ năng nghe Tiếng Anh cấp 46, một loạt danh sách tên liên tiếp hiện ra làm cho Tiểu Vũ Hàm phải hít sâu một hơi.

Tác phẩm mới hay nhất của Asakawa Ran (1) nữ vương.

Kyoko Hasegawa (2) kích tình dã chiến.

Sora Aoi (3) xinh đẹp trẻ trung x bộ sưu tập ảnh chân dung.

.....

Dạ Ngưng cúi đầu làm bộ nghĩ ngợi, mà đợi thật lâu cũng không thấy Tiểu Vũ Hàm lên tiếng nên mới ngẩng đầu lên, lập tức mặt đỏ bừng, giơ tay lên, một tay dùng hết sức lực đóng sập màn hình lại, ôm vào trong ngực, phần nộ nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô xem trộm bí mật riêng tư của người khác!”

Dạ Ngưng xấu hổ giận dữ nên nói không biết lựa lời, mặt Tiểu Vũ Hàm cũng có chút hồng, thản nhiên nhìn Dạ Ngưng, nói: “Kỹ năng nghe Tiếng Anh cấp 46, riêng tư?”

“...” Mặt Dạ Ngưng lại càng đỏ, cắn môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, cái người này chuyên môn đối địch với mình sao? Mình có làm gì đâu cơ chứ!

“Được rồi, về sau ít vào mấy trang web này thôi, rất dễ nhiễm virus.”

Thanh âm Tiểu Vũ Hàm vẫn thản nhiên nhàn nhạt như trước, nhưng cho dù là ai thì cũng vẫn nghe ra ý chế nhạo trong đó, Dạ Ngưng phần nộ nhìn Tiểu Vũ Hàm cả nửa ngày, lại cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, tiếp tục làm Excel đi.” Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng Dạ Ngưng như thể hận không thể đập đầu chết luôn cho rồi, nhẹ nhàng cười cười, đứng lên, tiếp tục đi ăn cơm, mà Dạ Ngưng vẫn còn đứng cúi đầu ngượng ngùng hồi lâu, rồi sau đó mới mở laptop lên.

Mà mở máy tính ra, chuyện đầu tiên phải làm chính là xem xem rốt cuộc Tiểu Vũ Hàm có thủ tiêu hết toàn bộ tinh phẩm quý giá mà nàng đã sưu tầm nhiều năm trong file “Kỹ năng nghe tiếng Anh cấp 46” hay không.

Sau khi xác định tất cả đều vẫn còn, Dạ Ngưng mới thở phào một hơi, ngẩng đầu liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, nhìn một cái này, mặt lại đỏ bừng. Tiểu Vũ Hàm đang cười cười nhìn Dạ Ngưng, nụ cười kia thực đầy ẩn ý.

__Hết chương 2__

(1), (2), (3) Toàn tên các nữ diễn viên phim AV =]]]

4. Chương 3: Bổ Nhiệm Làm Quan

Từ buổi trưa ngày đó bị tóm đi làm cu li xong, hể Dạ Ngưng thấy Tiểu Vũ Hàm là cứ như thể chuột thấy mèo vậy, chạy muốn mau bao nhiêu liền mau bấy nhiêu. Đương nhiên Tiểu Vũ Hàm biết, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng thất kinh của Dạ Ngưng, đều sẽ mỉm môi cười khế.

“Cậu hành hạ Dạ Ngưng kiểu gì thế?”

Một người phụ nữ tóc quăn mặc áo choàng, vẻ mặt tươi cười như hoa đang nằm trên giường Tiểu Vũ Hàm, nhìn thì có vẻ tuổi cũng không hơn kém là bao, tuy rằng khí chất có hơi kém hơn Tiểu Vũ Hàm, nhưng cũng có thể coi như là một cô gái đẹp tiêu chuẩn. Cô là bạn thân với Tiểu Vũ Hàm từ hồi còn bé tí, quan hệ thế nào đương nhiên không cần nói cũng biết.

“A ~” Khóe miệng Tiểu Vũ Hàm khẽ cong lên thành một nụ cười, ngẩng đầu nhìn Mạch Mạt.

Mạch Mạt nằm úp sấp trên giường, cười cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, hai cái chân gập lên, thỉnh thoảng đong đưa. Nhắc tới Dạ Ngưng, quả thật ký ức trong cô vẫn còn rất mới mẻ.

Hồi cô và Tiểu Vũ Hàm còn cùng là nghiên cứu sinh cũng đã từng nghe qua danh tiếng của Dạ Ngưng. Cô bé đó thông minh, xinh đẹp, có chút tinh nghịch, đối với giáo viên hay bạn học đều có sức ảnh hưởng, là cao thủ trong các trận đấu diễn thuyết biện luận, mà lần đó...

Lúc hai người còn là thực sĩ, hiếm hoi lắm mới có thời gian đi ra ngoài chơi, Mạch Mạt liền dậy sớm cùng Tiểu Vũ Hàm đi ăn sáng, nghĩ đi sớm một chút thì khi đi chơi sẽ không bị kẹt xe. Thời điểm ăn xong rồi đứng lên tính tiền, chợt nghe cô gái bên cạnh hô to: “Bắt trộm!”, Mạch Mạt còn không kịp phản ứng thì đã thấy Tiểu Vũ Hàm vọt đuổi theo ngay lập tức. Ngay lúc Mạch Mạt còn đang muốn chạy theo, phía sau cũng đồng dạng có một thân ảnh nhanh thoăn thoắt như bão táp phóng qua.

Mạch Mạt thấy có một người nữa theo giúp bắt trộm, lòng vốn đầy lo lắng cuối cùng cũng có chút buông lỏng, ngẩng đầu nhìn bóng dáng người nọ, hóa ra cũng là một cô gái, nhưng dù sao thì hai người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Chẳng qua là ai cũng không ngờ tới một màn phát sinh sau đó.

Tiểu Vũ Hàm chạy rất nhanh, ngay lúc cô đến đủ gần để tóm được tên trộm trong nháy mắt thì cánh tay phải đột nhiên bị ai bắt lấy, lập tức theo đó là một đòn vận tay quảng người điều luyện, bản thân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã ngã xuống đất, mà lại có một cô gái đang cười trên người, đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển nhìn cô.

“Chạy, tao ày chạy!”

Nói xong, cô gái kia lại còn tăng thêm lực trên tay, Tiểu Vũ Hàm cắn răng, đau đến mồ hôi trên trán đều chảy ra.

“Lớn tuổi thế rồi mà làm cái gì không làm, lại đi làm trộm!” Cô gái kia cảm giận mắng, thật là, không ngờ tên trộm khổ sở lắm mới bắt được lại là con gái! Đúng là thói đời càng ngày càng đi xuống mà!

Tiểu Vũ Hàm đã hoàn toàn hiểu được vì sao thành ra thế này, nhìn đám người tụ tập ngày càng nhiều ở xung quanh, cô đỏ mặt nói nhỏ: “Buông”

“A, đã là trộm rồi thì còn để ý cái gì nữa?” Cô gái càng nói càng tức giận, lực trên tay càng mạnh thêm, dùng sức ấn móng xuống, một lòng muốn đè chết người dưới thân.

“Buông cô ấy ra, cô bắt sai người rồi!”

Người phụ nữ bị giật đồ cùng Mạch Mạt chạy lại đây, nhìn thấy cô gái nằm dưới đất là Tiểu Vũ Hàm, tất cả đều đen mặt. Có lầm không vậy? Ở đâu ra mà có trộm tay không chạy loạn, dù thế nào thì cũng phải cầm cái ví trong tay chứ?

Cô gái kia có chút ngơ ngác, cúi đầu nhìn vẻ mặt tức giận của Tiểu Vũ Hàm, rồi ngẩng đầu nhìn người bị mất của, cười méo xệch, buông lỏng tay, chân dài mở ra, thả cho người dưới đất đứng dậy.

“Cô không phải trộm, chạy nhanh thế làm gì...” Cô gái gãi đầu, giọng điệu không tốt vận hỏi.

Tiểu Vũ Hàm xoa cánh tay không nói lời nào, nhưng Mạch Mạt thì đã sớm nổi giận: “Chẳng lẽ chỉ cho phép một mình cô đi bắt trộm chắc?”

“...”

Chuyện ngày đó sau vẫn không giải quyết được gì, tuy rằng trong lòng bốc hỏa, nhưng Tiểu Vũ Hàm cùng Mạch Mạt cũng không thể phát tác, đành cầm nín. Mạch Mạt đưa Tiểu Vũ Hàm đến bệnh viện, kế hoạch

đi chơi tốt đẹp lại bị cái cô gái tên Dạ Ngưng kia đảo loạn. Thực ra nếu sự tình chỉ có thế, có lẽ Tiểu Vũ Hàm đã không ghét Dạ Ngưng đến vậy...

Thời điểm là nghiên cứu sinh năm thứ hai, trường học tổ chức một buổi giao lưu rất lớn, ý tứ là muốn cho giáo viên trên dưới hòa hợp với nhau, không câu nệ niên cấp, có thể tùy ý giao lưu.

Lúc đó đang là mùa đông, vì Tiểu Vũ Hàm cùng Mạch Mạt đều ở trong Hội học sinh nên có đi hỗ trợ dân áp phích tuyên truyền linh tinh gì đó ở khắp nơi, lúc về ký túc xá thì hơi muộn, có phần mệt mỏi. Mạch Mạt đi WC, Tiểu Vũ Hàm cầm túi xách của cô đứng bên ngoài chờ.

Tuyết vừa ngừng rơi, mặt đất được phủ một tầng băng mỏng, Tiểu Vũ Hàm khẽ hít một làn hơi lạnh, cười cười, nhưng đúng lúc này lại có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Căn bản cô còn chưa kịp nhìn thấy rõ vật thể trước mắt này lao tới bằng cách nào thì ngực đã bị người ta tóm lấy, giây tiếp theo mặt liền lập tức đỏ bừng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên, thấy được chính là một khuôn mặt quen thuộc.

“Trời ạ, mau buông tay!” Lần này còn có một nữ sinh đi phía sau Dạ Ngưng, nhìn thấy nàng đang nắm lấy ngực Tiểu Vũ Hàm, mặt liền đen lại.

“Hắc, tao trượt xa hơn mày.” Miệng Dạ Ngưng nồng nặc hơi rượu, say khướt ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, đỏ mặt nhìn cái người vẫn còn không chịu buông tay ra kia, trí nhớ cô cũng không “tốt” như Dạ Ngưng, muốn quên ai liền lập tức quên được ngay. Kết quả là không hề nghĩ ngợi gì, hai tay vươn ra, Tiểu Vũ Hàm cố sức dùng lực đẩy Dạ Ngưng.

“Ôi!”

Dạ Ngưng nặng nề té trên mặt đất, cô gái ở phía sau vừa thấy thế liền hoảng, vội vàng đi qua đỡ lấy. Thấy Tiểu Vũ Hàm vẻ mặt đầy giận dữ, nữ sinh kia liền giải thích: “Thực xin lỗi bạn, cô ấy uống nhiều quá, thực không nên chơi trượt băng làm gì, lại tóm phải, tóm phải cái kia của cậu cũng chỉ là vì muốn giữ thăng bằng...”

Tiểu Vũ Hàm cắn răng cảm tức nhìn Dạ Ngưng, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

Dạ Ngưng bị đẩy xuống đất còn chưa tỉnh rượu, có chút không thuận theo không buông tha, ồn ào: “Gì chứ? Không phải chỉ nắm một chút để giữ thăng bằng sao? Cũng đâu phải bằng silicon sờ một chút liền hỏng đâu?! Thật nhỏ mọn mà!”

“Trời ơi, tiểu tử tông của tao!” Bạn học của Dạ Ngưng liền che miệng nàng lại, không dám nói thêm câu nào nữa, tóm lấy nàng bỏ chạy.

Mạch Mạt vừa mới kéo quần, đi ra từ WC, thấy Tiểu Vũ Hàm hai mắt đỏ bừng, không khỏi có chút giật mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Hàm đành cắn răng đem sự tình tiền căn hậu quả đều kể cho Mạch Mạt, Mạch Mạt liền cười muốn chết. Nghiệt duyên mà! Hai người này thật đúng là nghiệt duyên, ngay cả cái này cũng đều có thể đụng phải nhau. Nếu không phải vì nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm cực độ giận dữ thì cô thật rất muốn trêu chọc thêm vài câu.

“Cô nhóc đó cũng thật xui xẻo, như thế nào lại rơi vào tay cậu nhỉ? Con bé không có một chút ấn tượng gì với cậu sao?” Mạch Mạt cười hỏi, cô có thể tưởng tượng ra cuộc sống bi thảm ngày sau của Dạ Ngưng. Đắc tội Tiểu Vũ Hàm, hơn nữa lại làm việc đại kỵ là tóm ngực người khác, ngực người ta đẩy dạn thể kia mà dám nói lung tung như thế, những ngày thái bình của Dạ Ngưng tuyệt đối sẽ dừng ở đây thôi.

“Không, một chút ấn tượng cũng đều không có. Kỳ thật tôi cũng không nghĩ tới kết quả là cô ấy lại sẽ ở gần bên mình.” Tiểu Vũ Hàm trả lời, trong mắt hàm chứa ý cười.

“Vậy cậu còn không chịu nhanh nhanh đem mọi oán khí năm đó đòi hết về?”

“Ừ, tôi đang chuẩn bị cho cô bé đó lên làm lớp trưởng.”

“Cái gì?” Mạch Mạt ngơ ngẩn, sao lại không xử lý Dạ Ngưng mà ngược lại lại giao cho chức vụ?

Tiểu Vũ Hàm biết Mạch Mạt nghĩ gì, liền trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng cười: “Có như vậy thì mặc kệ tôi có bắt nạt con bé thế nào thì cũng đều có lí do chính đáng cả.”

“....”

Mạch Mạt nhìn vẻ mặt cười đắc ý của Tiểu Vũ Hàm, gật đầu, quả nhiên là thế, thà đắc tội tiểu nhân cũng không thể đắc tội nữ nhân mà!

Thứ hai đến lớp, Tiểu Vũ Hàm cầm sổ điểm danh nhìn chung quanh, thở dài, quả nhiên Dạ Ngưng nghỉ học. Tên cũng không thêm điểm, trừ Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm tin chắc sẽ không có người nào mặt dày đến mức ngay buổi học khai giảng khóa đầu tiên liền coi thường như thế.

Tiết đầu tiên trôi qua trong bầu không khí thoải mái, chương trình học của nghiên cứu sinh có áp lực không quá lớn như khoa chính quy, giảng gì đó cũng chỉ là cương lĩnh tổng quát, những thứ này cô muốn sinh viên của mình tự hấp thu tiêu hóa.

Thu dọn đồ đạc, Tiểu Vũ Hàm đi đến chỗ lầu ký túc xá nữ sinh, cô muốn đi bổ nhiệm Dạ Ngưng làm lớp trưởng, còn muốn hỏi một chút xem vì sao ngay tiết đầu tiên của năm học mà người kia đã vô cớ trốn học?

Đi đến dưới khu ký túc xá, Tiểu Vũ Hàm lâm vào khó khăn, ngẩng đầu nhìn lên hàng loạt cửa sổ dày đặc. Không xong, quên xem số phòng ký túc của Dạ Ngưng rồi!

May mắn vừa lúc có một sinh viên khác tan học đi qua, nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm liền tiến lại nhiệt tình chào hỏi, Tiểu Vũ Hàm cười gật đầu, mở miệng hỏi phòng Dạ Ngưng.

Nữ sinh kia nghe xong liền ngẩng đầu nhìn xem, chỉ chỉ một cái cửa sổ ở lầu hai: “Em cũng chưa từng đi qua, nhưng hẳn là cái kia.”

Tiểu Vũ Hàm ngớ người, chưa đi qua mà lại biết?

Nữ sinh nhìn ra Tiểu Vũ Hàm nghi hoặc, liền cười giải thích: “Cô Tiểu, cô nhìn xem, đó không phải là hai cái áo con sao? Một cái cup E, một cái cup A, cái cup E hẳn là của chị cả ký túc xá của Dạ Ngưng, còn cái cup A hẳn chính là của cô ấy. Toàn bộ ký túc xá chỉ có hai người đó là trái ngược hoàn toàn.”

Nữ sinh kia nói xong liền cười vang chạy lấy người, Tiểu Vũ Hàm vẻ mặt đen xì nhìn nhìn đôi nội y một lớn một nhỏ phất phơ theo gió, thầm cảm thán, trẻ con thời nay thật ghê gớm!

Dựa theo lời nữ sinh chỉ, Tiểu Vũ Hàm tìm đến phòng kia, lúc gõ cửa cô vẫn còn có nửa phần lo lắng, sợ nhầm phòng, mà một khắc khi cánh cửa được mở ra, nhìn gương mặt hoảng sợ của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm liền nhẹ nhàng cười, mà tâm mắt kia như tự có ý thức nhìn thoáng qua bộ ngực Dạ Ngưng, gật đầu, quả nhiên là A.

“Cô, cô Tiểu, sao cô lại đến đây?” Dạ Ngưng lắp bắp hỏi, lại nhanh chóng xoay người, một tay khẩn trương đóng nắp laptop trên bàn, trong lòng thầm mắng, cái người này này thuộc “Trung tâm càn quét tệ nạn xã hội” chắc? Sao lần nào cũng đều phá hỏng chuyện tốt của mình vậy?

“Vì sao không đi học?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, hỏi.

Hai mắt Dạ Ngưng khê đảo, mặt không đổi sắc đáp: “Em bị bệnh.”

“Ồ, bị bệnh ở đâu?”

“Đau đầu, hơi sốt.” Nói xong còn rất phối hợp nhăn mày, lấy tay day day đầu, bộ dáng có vẻ rất khó chịu.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, gật gật đầu: “Phát sốt thì đúng là phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, hai mắt tỏa sáng đầy cảm kích.

“Ừ, thế này đi, tôi đưa em đi đến phòng y tế tiêm một mũi.” Tiểu Vũ Hàm trầm tư nói, vẻ mặt còn thật nghiêm túc nhìn Dạ Ngưng.

“Có bệnh không thể bỏ qua.”

“...Em không sao đâu cô.” Sắc mặt Dạ Ngưng lập tức liền biến đổi, liều mạng lắc đầu, mà Tiểu Vũ Hàm không nói gì, chỉ nhìn nàng cười.

Dạ Ngưng sợ nhất là Tiểu Vũ Hàm nhìn mình như thế, mặt hơi hồng, thật lâu sau, cắn cắn môi cúi đầu: “Lần sau em không dám trốn học nữa.”

“Tốt.” Tiểu Vũ Hàm đáp, biết sai liền sửa, có thể tha thứ.

Một tay cầm nắm cửa, Dạ Ngưng tránh sang ngang nhìn Tiểu Vũ Hàm, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, cô đã đến tận nhà bắt người, giờ còn không chịu đi?

“Tôi đến đây chủ yếu là muốn nói cho em biết, giờ em là lớp trưởng cho tôi.” Tiểu Vũ Hàm chậm chạp nói xong, như có điều suy nghĩ, nhìn nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng vừa nghe liền lập tức nóng nảy, lắc đầu quây quây như con quay: “Không được, sao em có thể làm lớp trưởng được? Cái gì em cũng không làm đâu, Cô Tiểu vẫn nên đi mời cao nhân khác đi!”

“Virus trong máy em đều diệt trừ sạch sẽ cả rồi sao?” Tiểu Vũ Hàm cũng chỉ lơ đãng, cười tủm tỉm nhìn máy tính trên bàn Dạ Ngưng, nhẹ nhàng hỏi: “Có cần diệt nữa không?”

“...” Dạ Ngưng chột dạ, chút lo lắng còn sót lại lập tức bị đập tan, hoàn toàn tê liệt, thực không có cốt khí mà đáp ứng.

“Vậy, lớp trưởng thì phải làm gì ạ?” Biết là từ chối không xong, Dạ Ngưng đành nhận mệnh, muốn hỏi xem sao. Cái chức lớp trưởng này nói thế nào thì cũng được coi như chức quan, ban đầu cũng từng nhìn người khác làm qua, cảm giác hẳn là không tệ lắm, được các bạn học khác ưu ái.

“Ừ...” Tiểu Vũ Hàm có chút dăm chiêu nhìn Dạ Ngưng, gật đầu: “Kỳ thật chức trách rất đơn giản, hai mươi tư giờ tùy thời chờ nhận lệnh của tôi là được rồi.”

“...” Dạ Ngưng hết cái để nói, đen mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm, sao cô không bảo em đi chết đi?!

“Còn có...” Tiểu Vũ Hàm dừng một chút, nhìn Dạ Ngưng, cười khê: “Đừng suốt ngày xem AV nữa, em cũng không nhìn xem trên bàn phím, sau chữ A cùng chữ V là chữ cái gì à*...”

(*Là chữ “S” và “B” à viết tắt của “Stupid”)

Dạ Ngưng ngẩn người, nhất thời chưa kịp phản ứng, bất quá sau đó liền ngoái lại liếc bàn phím một cái, nháy mắt cả khuôn mặt đều đen xì.

Tiểu Vũ Hàm!

__Hết chương 3__

5. Chương 4: Bị Tóm

Từ ngày Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm đến tận kí túc xá tra hỏi, nàng cũng không còn dám trốn học nữa. Tuy rằng không muốn, nhưng bị ép buộc nên Dạ Ngưng vẫn đành cúi đầu đi học, lúc đi học thì nhìn ngó xung quanh, đếm từng phút một, một phần giây cũng không buông tha, chuông tan học vừa reo vang thì liền có giò chạy thẳng, nhanh hơn bất kì ai khác. Một thời gian sau, Dạ Ngưng nhận ra bản thân mình không thể tiếp tục hoang phí tuổi trẻ như thế mãi được! Nhưng Tiểu Vũ Hàm đã nói, nếu lớp trưởng không thể làm tám gương tốt thì tội sẽ nặng thêm một bậc, phải viết bản kiểm điểm một vạn chữ...

Buổi sáng vừa rời giường, Dạ Ngưng liền bật laptop lên trong khi mình đi rửa mặt. Tiết đầu chính là tiết Tiểu Vũ Hàm dạy, nàng cũng không thể đứng trước lỗ châu mai mà hứng đạn được. Rửa mặt xong, Dạ Ngưng vừa mới trở vào phòng kí túc thì chợt nghe thấy nick QQ của mình kêu vang không ngừng, đi tới liếc một cái, cười cười híp cả mắt.

“Ngưng tử, không phải hôm trước em nói muốn xem nữ cùng nữ quan hệ sao? Nói cho em biết một tin tức tốt, bổn thiếu gia thực sự tìm được rồi: ‘HD Thiếu nữ ngây thơ hôn kích tình trong nước’, thế nào? Nụ hôn tuyệt vời HD.torrent.”

“Aish, không ở đó sao? Chẳng phải em đã đợi từ lâu rồi còn gì? Không muốn nữa à?”

“Đã nhận!”

“....”

Dạ Ngưng cười nhún accept, suy nghĩ một chút liền đánh xuống mấy chữ: “Cám ơn Ý ca, nhưng hôm nay tiết thứ nhất là tiết do giáo viên dạy, có lẽ phải về nhà mới có thể xem được.”

Ý ca là người Dạ Ngưng vô tình gặp được trong lúc lướt qua mấy trang web H, hẳn ta cực kì đáng khinh, thường xuyên lang thang vào trang web giao lưu làm quen, chuyên kết giao với mấy phụ nữ trung niên, lấy tên là Ý Ân, bởi vì mỗi lần muốn đặt là “Ý Dâm” thì đều bị mod ban nick, thế nên đành phải ra hạ sách này. Khẩu vị hẳn rất nặng, rất độc đáo, coi như là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” với Dạ Ngưng, rất ăn nhịp với nhau.

“Sao? Giờ em còn sợ cả giáo viên cơ à?”

“Haiz, chính là một vị giáo viên biến thái, cũng không biết vì sao mà chuyên tìm em gây sự.”

Nhắc tới chuyện này, mặt Dạ Ngưng liền nhăn nhó, gần đây nàng bị Tiểu Vũ Hàm xử lý thật thảm hại, tiết hôm nay cũng tuyệt đối không chạy thoát được.

“Hắc hắc ~” Bên kia Ý Ân cười xấu xa một hồi, lại ném một cái video sang.

“HD Nét đẹp đến từng centimet của cô giáo châu Á.”

Dạ Ngưng vừa nhìn thấy, hai mắt liền tỏa sáng. Nhân tài mà, đã biết Ý ca đạt đến một trình độ nhất định, không ngờ lại còn biết tìm một video ỉnh xem giải hận.

Không chỉ thế, Ý Ân còn không quên đánh một câu: “Em ngốc thật, nếu đã không thể trốn học thì cứ ôm laptop ngồi dây cuối cùng, lấy tai nghe cắm vào mà xem trộm đi!”

Một câu như đánh thức người trong mộng, Dạ Ngưng nhìn chằm chằm máy tính, cười không ngừng. Lão Đại phòng ký túc vừa đi ăn về, thấy Dạ Ngưng cười đến vẻ mặt đáng khinh thì không khỏi hoảng sợ, theo bản năng đưa tay ôm lấy ngực mình.

.....

Cứ như vậy, thu dọn laptop, khẽ ngâm nga một bài, Dạ Ngưng vui vẻ đi đến lớp, trên đường còn thuận tiện rẽ qua nhà ăn mua cái bánh, trong đầu nghĩ tới việc sắp được rửa mắt bằng phim hay, vẻ mặt liền đầy say mê.

Có mấy bạn học chăm chỉ đã đến sớm để chiếm chỗ, nhìn thấy Dạ Ngưng đều kinh ngạc, mà Dạ Ngưng chỉ cười cười, không để ý tới họ, lập tức nghênh ngang đi thẳng đến góc sáng sửa chỗ cuối lớp, ngồi xuống. Thật là, khấn trương như vậy làm gì, từ trước tới giờ nàng có chiếm ghế thì cũng chỉ toàn là dây cuối lớp thôi mà!

Cúi đầu, Dạ Ngưng chuyên tâm tiêu diệt bữa sáng, khi uống đến hết giọt sữa cuối cùng, lau khô miệng, ợ một cái thỏa mãn tròn vẹn, cuối cùng Tiểu Vũ Hàm cũng cầm sách đi tới. Thực ngoài dự kiến, hôm nay Tiểu Vũ Hàm thả tóc xuống chứ không phải buộc kiểu đuôi ngựa như bình thường. Mái tóc đen mềm mại buông trên bờ vai, làm nổi bật lên làn da trắng ngần như tuyết, trong suốt tinh oánh, môi không cần son cũng thắm hồng, cái mũi tinh tế thẳng tắp, một thân chiều ột thước sáu tám mặc một chiếc váy dài tao nhã tuyệt đẹp màu xanh lục, nhìn rất mê người. Dạ Ngưng nhìn chằm chằm một hồi, liếm liếm môi, đáng tiếc mà, bộ dáng bên ngoài là một mỹ nhân xinh đẹp như thế, nhưng lại ẩn dấu bên trong một linh hồn cộc mệ, hic hic, thật là đau xót!

Tiết học cứ đúng theo lẽ thường mà bắt đầu, Dạ Ngưng giả vờ giả vịt nhìn chằm chằm bảng đen buồn nửa ngày, mười phút sau liền nhin không nổi. Dạ Ngưng liếc mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, thấy cô còn thật sự nghiêm

túc chiếu các slide bài giảng, không hề nhìn về hướng này, nên cũng buông lỏng tâm tư, vụng trộm đem laptop từ trong túi sách lấy ra, đặt lên đùi.

Đem ghế dựa hơi dịch về phía sau, Dạ Ngưng nhìn ngó chung quanh, thấy bạn bè ngồi phía sau đã ngủ cả đám, lòng cũng thản nhiên, lấy tai nghe ra, bật cái video kia lên. Tai nghe này tốt lắm, hiệu quả cách âm thì khỏi phải nói rồi, vì thế liền điều chỉnh âm thanh, hứng trí bừa bừa xem.

Được, nhân vật chính đáng người quá được, ngực có hình có dạng, chân cũng rất thon dài, bộ phận quan trọng cũng rất đẹp, thanh âm rên rĩ cũng đủ khiến người ta hứng khởi, chỉ là mặt mũi thế này...

Dạ Ngưng thở dài, cô ta có thể không trưng cái vẻ mặt như bị ai đánh vì thiếu nợ kia đi được không? Quả nhiên mà, trên đời này không có người nào hoàn mỹ cả...

Nghĩ vậy, Dạ Ngưng bất giác ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng nơi Tiểu Vũ Hàm đang đứng. Khi Tiểu Vũ Hàm giảng bài thật sự rất chăm chú, bộ dáng hoàn toàn khác lúc nói lí với nàng. Ánh mắt trời hắt vào qua khung cửa sổ, chiếu lên thân thể cô, như thể vì cô mà phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đôi mắt thực sự rất dịu dàng, khóe môi khẽ cười, mở ra khép lại đầy khêu gợi, thật đẹp...

Không tự chủ, Dạ Ngưng đã tự động đem Tiểu Vũ Hàm nhập vào trong đoạn phim, dứt khoát đem diện mạo của cô gái đang nhả nhố với thanh âm kích tình kia tưởng tượng thành Tiểu Vũ Hàm. Được rồi, nàng thừa nhận bản thân mình thực sự có phần đáng khinh...

Coi như người khác, Dạ Ngưng xem liền thấy vui vẻ hơn, nghe thanh âm rên rĩ câu hồn kia, lại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm để bổ não một chút. Cho tới giờ nàng cũng chưa từng nghĩ rằng đi học lại có thể vui đến thế! Liền ngay cả lúc tiết một kết thúc cũng không biết, Dạ Ngưng say mê xem, chắc chắn, sao kỹ thuật của cô gái này lại tốt vậy? Làm cho người ta muốn ngừng mà không được!

Tiết thứ hai học được một lúc lâu rồi, Tiểu Vũ Hàm đã nói xong đại cương của bài học, liền ra đề để cho các sinh viên làm, còn cô thì lập tức đi xuống bục giảng, thẳng đến chỗ Dạ Ngưng...

Cô đã nhìn thật lâu...

Cô rất muốn hỏi một chút xem rốt cuộc Dạ Ngưng đang nhìn cái gì?

Hai tiết học! Suốt cả hai tiết! Dạ Ngưng một mực ngồi cười dâm loạn cái gì ???!!!

Động tác Tiểu Vũ Hàm đi xuống bục giảng đã thu hút ánh mắt nhìn chăm chú của vô số người, nhìn bộ dáng cô tức giận đến mặt mày nhàu cả lại, mọi người đều kinh ngạc, có chuyện gì vậy?

Đi từng bước tới bên cạnh Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu nhìn, Dạ Ngưng đeo tai nghe nên căn bản không phát hiện được biến hóa trong lớp, mà vì phòng ngừa bạn học nhìn thấy, nàng còn cố ý dùng cánh tay hơi che đi, hai mắt nhìn chằm chằm xem cái gì đó, một chút tự giác cũng đều không có.

Vài bạn học đang nằm ngủ ở bên cạnh đều tỉnh lại, cảm nhận được khí thế cường đại của Tiểu Vũ Hàm liền thi nhau dùng sức ho khan, còn thiếu điều ngay cả bánh bao ăn lúc sáng cũng đều ho cả ra, mà Dạ Ngưng lại vẫn không có cảm giác gì, còn thỉnh thoảng lộ ra nụ cười dâm dăng.

“Dạ Ngưng.” Tiểu Vũ Hàm lạnh lùng gọi tên nàng, toàn thân tản ra từng trận khí lạnh.

Mà trong phim lại đang đúng thời điểm mấu chốt, nhìn cô giáo xinh đẹp đem thân thể cô gái kia nâng lên, ngón tay dựng thẳng đầy hưởng thụ nhanh chóng ra vào ở chỗ sâu tận cùng kia, hai mắt Dạ Ngưng liền tỏa sáng đầy hưng phấn! Đã nghiện, thật quá đã nghiện mà!

Tiểu Vũ Hàm tức chết đi được, người này dĩ nhiên lại dám không thèm nhìn mình như vậy? Rốt cuộc là đang xem cái gì? Có chút bực bội, Tiểu Vũ Hàm vươn một tay nắm lấy dây tai nghe của Dạ Ngưng mà kéo ra, ai biết dùng sức quá mạnh, trực tiếp giật phăng cái tai nghe đang cắm vào máy tính tuột ra... Vì thế...

Cô giáo, đừng...a, đừng mà...

Cô giáo, a...cô ơi...đau...

.....

Phòng học rơi vào im lặng, thanh âm kích tình đầy hứng khởi vang lên, quanh quẩn trong lòng những thiếu niên thiếu nữ đang thời kì động dục. Có người mặt đỏ tai hồng, có người cúi đầu ngượng ngùng, lại càng nhiều là những người ghen cười đến mức vẻ mặt đỏ bừng. Cảm giác hai tai trống trơn làm cho Dạ Ngưng vội vàng ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Dạ Ngưng!!!” Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn Dạ Ngưng, hai gò má trắng nõn hơi hơi ửng hồng.

Cô giáo, đừng mà....A a a....

Đúng lúc này, cô gái trong đoạn phim cuối cùng cũng lên đến đỉnh mà kịch liệt co rút...

Dạ Ngưng hoàn toàn mất mặt, cúi đầu hận không thể đào cái hố để chui xuống, mà sắc hồng trên mặt Tiểu Vũ Hàm lại càng đậm, một câu cũng chưa nói, nhìn chăm chăm Dạ Ngưng thật lâu, nhìn mặt nàng từ trắng chuyển sang hồng, cuối cùng lại thành tím, liền nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn, khước môi hé mở: “Bản kiểm điểm một vạn chữ.”

“....”

Nói xong, Tiểu Vũ Hàm xoay người, đi trở về bục giảng, chỉ để lại một cổ thanh hương nhàn nhạt. Dạ Ngưng há hốc mồm nhìn bóng lưng kia, mà trong phim, cô gái kia lại bắt đầu thở dốc, thanh âm hỗn hển rên rỉ lại một lần nữa được truyền ra.

Cô giáo, cô thật bạo lực, nhưng mà người ta rất thích, thực thoải máiii

“....”

Vài bạn học ngồi bên cạnh bật cười tập thể đến gục hết cả lên bàn.

Hết chương 4

6. Chương 5: Không Có Thành Kiến...

“Lão Tứ, mày còn chưa ngủ?”

Lão Đại phòng ký túc vén chăn lên, thấy Dạ Ngưng vẫn còn ngồi ôm đèn viết bản kiểm điểm mà lòng chưa xốt. Thử tự trong phòng ký túc là xếp theo độ tuổi, tổng cộng có bốn người, xếp từ nhỏ đến lớn, Dạ Ngưng cực kỳ không vui vì phải làm lão Tứ. Lão Tứ, lão Tứ, “chết già”? Thực khó nghe. Lúc ấy lão Đại vì kỷ luật của phòng mà phải động thân đi ra, neho mắt nhìn Dạ Ngưng, bình tĩnh hỏi: “Nếu không thì gọi mày là lão Nhị (1) nhé?”

“....”

.....

Dạ Ngưng nhắc tay trái, xoay xoay cái cổ cứng ngắc, thở dài: “Còn không phải là vì viết bản kiểm điểm sao? Mới viết được hơn năm nghìn chữ thôi...”

Dạ Ngưng uể oải ai oán một câu, khiến ột đám người trong phòng ký túc đều ầm ỹ cả lên, ký túc xá vốn im lặng lập tức sôi trào, ba người kia đều nằm lý trên giường, đồng tình nhìn Dạ Ngưng.

Lão Tam: “Mày nói xem bình thường nhìn cô Tiểu giống thực nữ thế, vì sao hôm nay lại bùng nổ như vậy?”

Lão Đại: “Ồ trên lớp mà xem AV, giáo viên bình thường nào cũng đều không chịu nổi mà...”

Lão Nhị: “Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa lúc ấy mọi người đều nghe được đoạn cuối cái phim AV kia kêu cái gì mà...a....Là cô giáo, a a a....”

Dạ Ngưng đen mặt nhìn lão Nhị híp mắt xoa xoa thân mình, ra vẻ mê say. Trách không được mày lại kêu “lão Nhị”, xứng đáng!

Lão Đại không hổ là bạn tốt từ thời còn ở khoa chính quy, nhìn bộ dáng buồn bực của Dạ Ngưng liền vẫn đứng ra nói một câu công bằng: “Mặc kệ nói thế nào thì có vẻ vị giáo sư Tiểu này ít nhiều cũng có thành kiến với lão Tứ. Chúng mày ngẫm lại xem, làm gì có giáo viên nào mà khi đi dạy lại chỉ nhìn chăm chăm vào một sinh viên? Hơn nữa lão Tứ che dấu đủ bí mật nha.”

“Phải...”

“Nhưng mà cũng nhờ cô Tiểu mà lão Tứ may mắn gây được tiếng vang lớn, không phải sao?” Lão Tam xen mồm, không nói còn tốt, vừa nói liền đụng đến một bụng tức khí của Dạ Ngưng. Đúng, nàng thật sự gặp may, đến chỗ nào cũng đều bị rất nhiều người chú ý. Chỉ cần ví dụ hôm qua thôi, khi nàng đi căn tin mua cơm, lúc còn đang nhàm chán xếp hàng thì lại có hai tên nam sinh nhìn tương tự gấu ngựa chui ra từ phía sau, hàm răng trắng bóng nhẵn nhỡ dữ tợn cười với Dạ Ngưng.

“Có việc gì không?”

Dạ Ngưng bị hai người cười đến có chút hoảng, căng chân vốn đang đứng đưa liền được thu trở về.

Tên nam sinh cầm đầu gãi gãi cái ót, có chút ngượng ngùng nhìn Dạ Ngưng: “Đàn chị, có thể cho em xin seeds (2) của cái phim mà chị xem trong lớp kia không?”

“....”

Nhìn Dạ Ngưng không nói lời nào, mặt nam sinh kia càng đỏ hơn.

“Đàn chị, hiện tại chị chính là thần thoại của trường chúng ta, bọn em cũng đã lập riêng một topic vì chị, tên ‘Dạ sắc ngưng tụ, vô dâm năng địch*!’, muốn đem video lần trước chị xem up lên ọi người cùng thưởng thức.”

(chơi chữ – nghĩa: Bóng đêm ngưng tụ, không có kẻ nào dâm bằng)

Nhắc tới việc này, Dạ Ngưng lại sâu kín thở dài, nhìn vài người trong ký túc.

“Vậy là mày liền cho?” Về mặt lão Đại như thế bị đau răng nhìn Dạ Ngưng, quả thực không nghĩ tới ký túc xá này lại còn xuất hiện một minh tinh nha!

Dạ Ngưng tiếp tục sâu kín thở dài: “Đương nhiên là cho rồi, nghĩ tới thì tao cũng coi như một thiếu nữ đang hoàng, vậy mà danh tiếng thanh khiết lại cứ như thế mà biến mất, đến chỗ nào gặp người ta cũng đều coi tao như thế ‘nữ vương AV’. Aish, nỗi buồn của người nổi tiếng a, mấy kẻ qua đường như chúng mày thì làm sao mà hiểu được. Hôm trước lúc đang chọn môn học, dĩ nhiên lại có một đàn em đến thảo luận với tao về môn học làm AV Nhật Bản nữa chứ, tao cân nhắc mãi, với trình độ nổi tiếng hiện nay, có phải là tao nên đi tới mấy cái diễn đàn lớn để nghiên cứu không nhỉ? Thật sự là Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, một thế hệ lại lớn nhanh hơn một thế hệ mà.”

Những người kia liền gật đầu đồng tình, về mặt trầm trọng nhìn Dạ Ngưng. Nói đến đây, lòng Dạ Ngưng lại càng bốc hỏa lớn hơn, nếu không phải do Tiểu Vũ Hàm thoáng cái đã đem tai nghe kéo ra, nàng lại có thể luân lạc tới trình độ thê thảm như ngày hôm nay sao?

“Lão Tứ....mày nghĩ thế nào?” Lão Đại là người hiểu rõ Dạ Ngưng nhất, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của nàng, liền biết ngay là nàng đang suy nghĩ cái chủ ý linh tinh gì đó.

Dạ Ngưng hít sâu một hơi, một tay cầm chiếc bút đang viết đập mạnh xuống bàn: “Sĩ khả sát bất khả nhục, tao không viết!!!”

“....”

Nghe xong lời này, tất cả mọi người trong phòng đều ăn ý đổ trên giường, xoay người đắp chăn, không có người nào thèm để ý đến nàng nữa.

Buổi tối hôm đó, Dạ Ngưng viết bản kiểm điểm đến tận ba giờ sáng.

May mắn là theo lệ thường cứ thứ sáu đến đều có ít tiết học hơn, trực tiếp bỏ qua hai tiết chuyên ngành đầu tiên để ngủ bù, sau đó Dạ Ngưng rửa mặt xong liền ôm một tập bản kiểm điểm thật dày đi thẳng đến phòng giáo viên.

Bởi vì vừa mới khai giảng, còn ngày kỷ niệm năm mươi năm thành lập trường sắp đến cho nên nhóm giáo viên cũng đều bận rộn nhiều việc, Dạ Ngưng đợi suốt nửa giờ mới có thể được cho vào gặp. Nàng cầm tập kiểm điểm đứng bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, nhìn nhóm giáo viên ở chung quanh đang cầm cốc trà nhìn nhìn mình mà cười tủm tỉm, cả người một trận lạnh lẽo.

Có cần...có cần làm ra vẻ long trọng thế không...

“Kiểm điểm em viết xong rồi, cô Tiểu...” Dạ Ngưng nhỏ giọng nói.

Tiểu Vũ Hàm đang cúi đầu xem thời khóa biểu, nghe thấy thanh âm Dạ Ngưng liền ngẩng đầu lên.

Quần bò trắng tãp, lông mày dài như lá liễu, thân như ngọc thụ, mặc bộ quần áo màu lam nhạt có chút ướt, mồ hôi mỏng manh xuyên qua áo mà chảy xuống, khiến thân thể vốn thon dài lại càng hiển lộ tinh tế khéo léo. Mái tóc dài được tùy ý buông lơi, mà động tác cúi đầu nghiêng mặt của Dạ Ngưng lại có vẻ như làm cho nàng tăng thêm một phần cảm giác yếu đuối.

“Ừ, vậy đọc một chút đi.”

Tiểu Vũ Hàm nói xong, đưa tay với cái chén đặt một bên. Khóe mắt Dạ Ngưng giật giật, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm dò xét.

“Sao, có vấn đề à?”

“A...được rồi.” Dạ Ngưng hít sâu một hơi, cũng sẽ không chối từ nữa, nàng đã nhìn ra, Tiểu Vũ Hàm này tuyệt đối là có lòng muốn làm khó dễ mình mà. Một khi đã như vậy liền càng không thể để cho cô ta được như ý! Lão hổ không phát uy, thật đúng là coi mình thành mèo Garfield (3) mà!

Hắng giọng một cái, hai tay Dạ Ngưng cầm bản kiểm điểm, đầy tha thiết thâm tình đọc lên:

“Bản kiểm điểm tên là ‘Thật ra thì em rất trong sáng’. Nội dung như sau: Vào sáng thứ năm, bản thân cầm laptop vào phòng học, bởi vì bình thường mắt không tốt, tai không thính, nhưng đối với cô giáo Tiểu Vũ Hàm lại có loại tình cảm sùng kính thật sâu đậm, nhiệt tình yêu thương từng câu từng chữ mà cô nói, cho nên bản thân quyết định dùng laptop đem nội dung cô giảng ghi âm lại, một chữ cũng không thiếu, ai biết được đến lúc mới ghi được một nửa thì máy tính lại động kinh nhiễm phải virus, tự động mở ra trang web thanh thiếu niên đương đại độc hại kia, lúc ấy bản thân thực sự tức giận, muốn tắt trang web tại hại đó ngay lập tức! Nhưng đúng vào lúc này, cô giáo Tiểu Vũ Hàm tôn kính lại trợn to hai mắt, vung nắm đấm, giống như dưới chân đạp Phong Hỏa Luân (4) mà phóng vọt lại. Bản thân vừa định giải thích, cô giáo đã vèo một cái giạt tung tai nghe của bản thân, vì thế...toàn bộ mọi người trong phòng cũng đều nghe được âm thanh nhộn nhạo kia...Bản thân biết rõ, chuyện này không có một chút quan hệ gì với cô giáo Tiểu, hết thấy sai lầm đều là do bản thân, không trách cô ấy được. Bản thân tin tưởng, sinh tại tỉnh cầu thuần khiết này, mỗi người đều có một trái tim thiện lương, cô giáo túm dây tai nghe của bản thân, tuyệt đối là có lòng giúp bản thân mà không phải cố ý làm cho bản thân xấu mặt, bản thân...”

Thanh âm giản dị đầy chất phác vang dội, đọc đến chỗ chân tình còn có thể ghen ngào, một phòng đầy giáo viên đều sợ ngậy người, nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn Tiểu Vũ Hàm, đều trở nên có chút khấn trương. Mà Tiểu Vũ Hàm lại vẫn cười thản nhiên, giữa đầu nhìn Dạ Ngưng, thậm chí còn theo thanh âm đầy nhịp điệu của nàng mà nhẹ nhàng gật đầu, hơi có chút hương vị tán thưởng.

“Đọc xong!”

Dạ Ngưng đọc xong bản kiểm điểm, thở phào một hơi, ngẩng đầu, mân mê khóe môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, thần sắc đặc ý trên mặt không cần nói cũng biết. Còn nhớ rõ lúc mới vừa viết xong, cả một phòng ký túc xá trừ bỏ tán dương nàng to gan lớn mật ra, còn hỏi Dạ Ngưng vì sao lại viết vắn vể tao nhã đến vậy, không giống bình thường. Dạ Ngưng đặc biệt thản nhiên nói, đây không phải là để có thể khiến khi so sánh bản thân thì nhiều ra được thêm một chữ sao? Nhìn xem, một thiếu nữ vừa thông minh lại xinh đẹp như nàng, thời nay còn có được mấy người?

.....

Tiểu Vũ Hàm nhìn dáng vẻ dào dạt đặc ý của Dạ Ngưng, khóe miệng khẽ nhếch, chớp mắt, cười như không cười đánh giá.

Dưới ánh mắt soi mói của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng đang từ lúc đầu đắc ý, sau đó chuyển thành thấp thỏm không yên, và đến bây giờ thì sợ hãi, tâm cũng không ngừng run rẩy. Kỳ thật nàng không sợ Tiểu Vũ Hàm mình dao mình thương (4) cùng mình đấu, chủ yếu là sau mấy ngày “gặp gỡ” vừa qua, khiến nàng đối với động tác kiểu ném phi tiêu sau lưng mà ám sát của người này dọa cho sợ hãi.

“Được đó, viết thật không tệ.” Tiểu Vũ Hàm tiếp nhận tập kiểm điểm trong tay Dạ Ngưng, trên dưới lật qua lật lại, mặt Dạ Ngưng đỏ lên, không nói gì.

“Chưa từng nghĩ bạn Dạ Ngưng lại viết văn tốt đến vậy, vừa đúng lúc sắp tới có dịp kỷ niệm thành lập trường, học viện muốn có một văn bản tầm ba đến năm vạn chữ để lấy làm tập san của trường, theo tôi thấy thì cứ để bạn Dạ Ngưng vác dao đi làm đi.”

Cầm lấy chén trà bên cạnh, nhấp một ngụm, Tiểu Vũ Hàm cười cười nhìn Dạ Ngưng.

“....”

Dạ Ngưng biến sắc, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Không phải chứ...

“Cô Tiểu, kỳ thật em viết không tốt đâu, cũng không thật sự nghiêm túc...”

“Sao? Không nghiêm túc mà đã viết được như vậy, thế thì lại càng chờ mong biểu hiện ngày sau của bạn Dạ Ngưng rồi.”

Dạ Ngưng cắn môi, đầu ngẩng cao nhìn Tiểu Vũ Hàm, giáo viên dạy tiếng Anh của nàng lúc còn ở khoa chính quy nhìn mà có chút khấn trương, cô rất hiểu Dạ Ngưng, đây là điềm báo lúc nàng sắp xù lông, cô Tiểu này cũng thật là...

Tiểu Vũ Hàm vẫn thản nhiên cười, đưa tay đặt chén trà lên bàn, đứng dậy, dưới cái nhìn soi mói chăm chú của mọi giáo viên, hơi nghiêng người, vuốt vuốt nếp nhăn trên cổ áo Dạ Ngưng.

“Tôi không có bất kì thành kiến gì với bạn Dạ Ngưng, tôi tin tưởng em cũng như thế đối với tôi, phải không?”

Thần kinh đang căng thẳng lập tức được thả lỏng, giáo viên dạy tiếng Anh âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cảm thán, trách không được mà Tiểu Vũ Hàm người ta còn trẻ tuổi vậy lại đã có thể lên đến chức phó giáo sư, thật cao tay!

Theo một cổ hơi thở nhàn nhạt hương chanh phả vào mặt, Dạ Ngưng lập tức khấn trương hẳn lên, nuốt nước miếng, có chút không được tự nhiên mà nghiêng đầu sang một bên, lại lập tức chạm phải ánh mắt chứa ý cười kia của Tiểu Vũ Hàm, trong nháy mắt mặt chuyển hồng, tim cũng đập rối loạn không ngừng. Một câu cũng chưa nói, Dạ Ngưng như chạy trốn lao ra khỏi văn phòng.

“Sau đó...mày đáp ứng?” Lão Đại kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng. Không phải chứ, lão Tứ, tập san của trường đó, vậy cần nhiều công trình lớn lắm!

Dạ Ngưng cúi đầu, hữu khí vô lực gật gật: “Vậy phải làm sao bây giờ? Cô ta quyết tâm muốn chinh tào mà, tào đều đã đem cô ta biết thành Na Tra tam thái tử chân đạp Phong Hỏa Luân, vậy mà lại vẫn còn mở miệng khen tào hành văn tốt, đây không phải là trợn mắt nói dối sao?”

“Này, thế mày sẽ làm hả?” Lão Nhị có chút lấp bắp hỏi.

Dạ Ngưng liền lập tức đỏ mặt, lại nghĩ tới hương chanh trên người Tiểu Vũ Hàm cùng nụ cười thản nhiên kia, liền cắn cắn môi, nói lảng sang chuyện khác: “Nếu không — chúng mày giúp tào đi?”

“Ai ui, sao gần đây eo tào lại cảm thấy như thể bị bẻ gãy ấy nhỉ, khó chịu quá đi mất. Này, lão Tam, mày nhìn giúp tào xem, làm sao vậy?”

“....”

Trong hai ngày khi mà tất cả mọi người đi ra ngoài tìm bạn trai, ăn thức ăn ngon, một mình Dạ Ngưng phải ở lại ký túc xá viết tập san của trường. Theo bản chất mà nói, tập san của trường đối với nàng cũng

không tính là gì, có khuôn mẫu sẵn rồi, nhiều lắm thì tiêu tốn thể lực mà thôi, nàng tức chính là, tức Tiểu Vũ Hàm cái người kia không có việc gì lại nổi đóa lên mà khi dễ đóa hoa tổ quốc như mình!

“Ăn cơm, lão Tứ.”

Lão Đại thật rộng rãi, cùng bạn trai đi ra ngoài ăn đồ ngon gì đó còn không quên đem đồ thừa gói về, đưa cho Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng về mặt cảm kích nhìn cô, vừa mở ra nhìn thấy món ăn, liền buồn bực: “Sao lại là chân gà?”

“Ăn gì bỏ nấy.” Lão Đại thực bình tĩnh, nói chuyện rất có lực thuyết phục, Dạ Ngưng yên lặng thở dài, cầm lấy chân gà bắt đầu cắn.

“Không phải tao muốn nói, mà lão Tứ, mày thật sự cứ như vậy chịu để người ta bắt nạt à?” Lão Đại có chút cảm giận mở miệng, vốn cô cảm thấy Tiểu Vũ Hàm là người không tệ, là giáo viên mà lại không ra vẻ ta đây chút nào, đối xử với ai cũng đều bình dị gần gũi, hơn nữa đáng vẻ còn xinh đẹp, dịu dàng, được nhiều người thích. Nhưng vì cớ gì mà cô ta lại vô duyên vô cớ gây khó dễ cho Dạ Ngưng chứ? Tuy nói ngày đó cái phim kia xác thực...ừ, có chút không trong sáng, nhưng cũng không cần lập đi lập lại đối phó với Dạ Ngưng nhiều lần thế chứ?!

Dạ Ngưng dùng sức cắn chân gà, đem chân gà tưởng tượng thành Tiểu Vũ Hàm, cười âm trầm: “Yên tâm đi, tao đều có an bài cả.”

Lão Đại nhìn hàm răng trắng bóng đang nghiền chân gà kia của Dạ Ngưng, thở dài, giờ mà lão Tứ còn có tâm tình gặm chân gà nữa!

“Địa điểm hành hung, thời gian?” Lão Đại dựa theo lệ cũ ngày thường, hỏi.

“Tối thứ hai, nhóm giáo viên sẽ tụ hội cùng một chỗ để bàn luận về các tiết mục biểu diễn trong dịp kỷ niệm ngày thành lập trường.”

“Cái này mày cũng biết?” Lão Đại không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, thật sự là không có chuyện gì mà Dạ Ngưng không biết a.

“Đến lúc đó, tao sẽ đợi cô ta ở phòng WC nữ.”

Dạ Ngưng cắn chân gà, cười sằng sặc. Mặt lão Đại lại đỏ lên, nhìn Dạ Ngưng, WC nữ...

Hết chương 5

(1) lão Nhị: theo hiểu biết của ta thì nó dường như cũng là cách gọi khác của cái “ấy” của mấy....boy

(2) seeds: Seed là người có đầy đủ 100% tệp tin mà bạn cần tải, peer là người chỉ có 1 phần tệp tin đó, leech là người chỉ tải về mà không upload lên chia sẻ.

- Như vậy số seed càng nhiều thì tốc độ tải về càng nhanh (cái này thì bạn nào download = torrent sẽ hiểu)

(3) Garfield: con mèo da cam trong một truyện tranh nổi tiếng.

(4) Phong Hỏa Luân: cái vũ khí tròn tròn bốc lửa mà Na Tra thái tử đạp lên để bay bay

7. Chương 6: Thật Đáng Thương...

Vì trả thù Tiểu Vũ hàm, Dạ Ngưng chuẩn bị thật đầy đủ, thậm chí còn chưa bao giờ nghiêm túc như thế, đến nỗi ngay cả lúc vào WC cũng không quên chuẩn bị giấy nháp, trước sau lập nên một bản kế hoạch chu đáo.

So chỉ số thông minh với một nữ tiến sĩ, hiển nhiên là không nổi....

Chờ hết thấy đều yên tĩnh, ba người nhìn viên mắt Dạ Ngưng bị nện tím, còn người thì bị trum trong chân thành một đoàn, bắt đầu bày mưu tính kế.

Dạ Ngưng xoa đầu, buồn bực hỏi: “Lão Nhị, làm sao mày biết tao không phải quỷ?”

Lão Nhị trợn mắt liếc nàng một cái, dung đưa chân, đặc biệt ý vị nói: “Mày ngu thật, mặt nạ này là Sadako, sản phẩm của Nhật Bản, mày lại đi phun cái khói gì gì đó, đây là của cương thi Trung Quốc. Chẳng lẽ quỷ cũng bắt đầu yêu đương xuyên quốc gia?”

“....”

Dạ Ngưng ghen hòng, lão Đại nhìn nàng thở dài: “May mà diễn luyện một chút trước khi làm thật, nếu không Tiểu đạo thông minh như vậy, khẳng định là có thể phát hiện ra.”

“Cất, cô ta phát hiện ra thì sao? Trong tay cô ta cũng đâu thể có gói được?” Dạ Ngưng lơ đãng nói. Thật là, cùng lắm thì nếu bị phát hiện liền bỏ chạy ngay!

“Mày đừng để cho cô ấy bắt được, nếu bị bắt được thì có lẽ sẽ xử phạt mày, giả quỷ dọa giáo viên, phỏng chừng mày là người thứ nhất trong toàn trường.”

“....Miệng quạ đen.” Dạ Ngưng trợn mắt với lão Tam, trong lòng lại như đánh trống, trường học rất keo kiệt, nói cái gì mà phải tiết kiệm tài nguyên, sau tám giờ WC không được bật đèn, đây rõ ràng là cung cấp điều kiện cho Dạ Ngưng dùng bạo lực mà, nhưng dù sao đối thủ cũng là Tiểu Vũ Hàm....Dạ Ngưng vẫn thấy lo lắng, lại cùng vài người trong phòng thương lượng một hồi, huấn luyện một phen, bóng đèn pin đổi thành màu đỏ, mặt nạ bôi thêm ít thuốc đỏ, bước đi cũng chậm lại một chút, vô cùng chậm rãi có tiết tấu.

Dạ Ngưng chính là người như vậy, làm hoặc không làm, đã làm thì dù là vũ đạo ánh sáng cũng đều phải tốt nhất!

Đã trải qua luyện tập cả đêm, rốt cục cũng đến thời khắc thực chiến diễn tập, ngày đó Dạ Ngưng đặc biệt ân cần, cố ý chạy đến văn phòng giúp nhóm giáo viên bưng trà rót nước, từng cái chén đều rót thật đầy. Tiểu Vũ Hàm ngồi trên ghế nhìn Dạ Ngưng, trong lòng có chút kỳ quái với thái độ ân cần của nàng, nhưng cũng không nhiều lời. Mà Dạ Ngưng thật ra lại rất thần nhiên, cười hắc hắc với Tiểu Vũ Hàm, còn thiếu điều ngồi luôn bên cạnh mà “xì xì” thúc giục cô mau đi WC.

Hết thấy đều đã chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, Dạ Ngưng liền ngồi xổm ở trong một phòng vệ sinh, bắt đầu trường kì chờ đợi.

Chờ đợi thực vất vả, điểm ấy Dạ Ngưng hiểu rõ...

Giáo viên dạy tiếng Anh không biết ăn phải cái gì...một cước đá văng cửa WC mà vọt vào, Dạ Ngưng ngồi xổm ở gian cách vách, buồn bực nghe hòa âm, dần dần bịt kín mũi.

Cô ơi, cô đánh rắm tốt thật đấy!? Bùm bùm, thật sự là như khai sơn tích địa* nha!

(= phá núi mở đường)

Rốt cục vị giáo viên tiếng Anh bị tiêu chảy đi ra rồi, lại vài vị khác tiến vào xì xì tiếp...

Dạ Ngưng lắng nghe thanh âm tí tách liên miên không ngừng như nước sông Hoàng Hà kia, thậm chí bĩ một phen, không phải là nước trà công cộng miễn phí sao, làm gì mà uống như thể không muốn sống nữa vậy?!

Tầm tám giờ rưỡi, rốt cục Dạ Ngưng cũng chờ được nhân vật mấu chốt kia tới...

Cửa mở ra, Dạ Ngưng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm chậm rãi đi đến, cô đi đến trước gương nhìn một chút, sau đó mới mở cửa phòng vệ sinh mà vào.

Khinh bỉ! Đi WC mà cũng soi gương! Dạ Ngưng dựng ngón giữa, sau đó mở cửa buồng mình ngồi ra, có thể là do ngồi xổm trong thời gian quá dài mà hai bắp chân tê rần, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Ổn định thân mình, nàng đi đến trước gương, lấy mặt nạ đã chuẩn bị tốt đeo lên, ngay sau đó liền từ từ kéo váy xuống, cầm đèn pin đứng ở một bên, yên lặng chờ đợi.

Tim đập kịch liệt, tay chân cũng có cảm giác hơi nặng trĩu, nhưng trong lòng lại thấy thực tốt đẹp! Dạ Ngưng liếm môi, tưởng tượng thấy bộ dáng hoa dung thất sắc của Tiểu Vũ Hàm, hưng phấn thật!

Không đến một phút đồng hồ, cửa phòng vệ sinh chậm rãi mở ra, Dạ Ngưng nhìn chằm chằm cánh cửa kia không chớp mắt, mỗi một tác động nâng đều có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Rốt cục, cánh cửa hoàn toàn mở rộng.

Đèn pin bật đến mức sáng nhất...

Nhạc nền được mở lên...

Xoa tóc tiến lên phía trước...

“Tiểu Vũ Hàm....Tiểu Vũ Hàm.....Ta chết thật thảm a...”

Vươn cánh tay, Dạ Ngưng bước đi như mèo, chậm chậm hướng tới chỗ Tiểu Vũ Hàm.

“A!!!”

Tiểu Vũ Hàm hét to một tiếng, che miệng nhìn Dạ Ngưng, thân mình lại lui mạnh về phía sau, hiển nhiên là bị dọa. Dạ Ngưng nhìn mà lòng cười đến nở hoa, diễn càng đã nghiền.

“Vũ Hàm a...đau a...máu a...”

Dạ Ngưng kêu thê thảm, đang lúc nàng kêu hết sức sung sướng, một trận chua loét tanh tưởi cùng tiếng gió rít truyền đến, còn chưa kịp phản ứng, chân đã bị đánh thật mạnh, ngay sau đó phần eo cũng bị trọng kích. Dạ Ngưng ôm lấy lưng lui lại vài bước, nhìn thấy là Tiểu Vũ Hàm đang giơ cây giẻ lau nhà vệ sinh, vung mạnh tạo nên từng trận gió, lao thẳng đến chỗ mình.

Ông trời ơi!

Quá sợ hãi, Dạ Ngưng nhanh chân bỏ chạy, chạy thật nhanh, quỷ cũng không đóng giả nữa, người cũng không dám dọa, nhưng mà vấy trắng lại quá dài, chạy vội vàng, thoáng cái vừa không chú ý liền lập tức đâm phải vấy, ngã đập mặt như chó ăn phân.

“A —”

Lại là một gậy thật mạnh đánh vào bên hông, Dạ Ngưng bị ngã, thân mình cơ hồ như rã rời, trên người truyền đến từng trận đau đớn, xương cốt đều nhanh chóng như sắp bị đánh nát. Tiểu Vũ Hàm thật đúng là dùng toàn bộ khí lực mà, cả ánh mắt cũng đều bị dọa đến đỏ lên, cắn răng dùng sức đánh!

Lảo đảo giãy dụa từ dưới đất đứng lên, Dạ Ngưng cắn răng nhịn đau chạy ra bên ngoài, thầy hiệu trưởng ở WC cách vách cũng đã sớm nghe được thanh âm, hoang mang rối loạn chạy ra. Ánh sáng đèn ở bên ngoài phòng vệ sinh thực chói mắt, hẩn híp mắt nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm vung cây lau nhà truy đuổi đánh một người mang mặt nạ, lập tức liền sợ ngây người.

Dạ Ngưng kêu gào thảm thiết, vừa đụng phải thầy hiệu trưởng, lại lập tức nhắm hai mắt lại.

Đại ca, người đi WC như thế nào lại không kéo khóa quần?!!

Thầy hiệu trưởng vừa thấy nữ quỷ ngấm hần, “Á” một tiếng liền che kín hạ thân, chạy trở lại nhà vệ sinh.

Cuối cùng.....

Có thể là tinh thần chạy trốn chết của Dạ Ngưng quá mức cường đại....

Cũng có thể là do Tiểu Vũ Hàm vung cây giẻ lau nhà mãi nên mệt mỏi...

Nhưng cuối cùng thì Dạ Ngưng cũng còn sống sót chạy ra khỏi khu giáo viên....

Tối hôm đó, nàng nằm trên giường gào khóc thảm thiết, lão Đại ở một bên bôi thuốc mỡ, một bên nén cười.

“Nói như vậy là cô Tiểu nổi giận đánh Sadako?” Lão Nhị vẽ mặt hưng phấn kêu, cô thật muốn nhìn bộ dáng Tiểu Vũ Hàm anh dũng giơ cây giẻ lau nhà.

Sắc mặt Dạ Ngưng trắng bệch, như bị gai đâm, nằm lì trên giường, một câu cũng không nói.

“Cô Tiểu là một thực nữ, nhất định phải bị mày dọa gần chết nên mới có thể làm thế.” Lão Nhị có chút đồng tình với Tiểu Vũ Hàm, mà Dạ Ngưng thì nhả mày.

“Tao vốn định chỉ hù dọa hai cái rồi liền bỏ chạy, ai biết người ta lại còn thật sự...lấy cây giẻ lau WC đi đánh tao? Cái hương vị kia....cái sức mạnh vì xúc động ấy....ai ui....”

“Sáng mai có tiết của cô Tiểu, mày định làm thế nào đây?”

Lão Đại luôn luôn nói đến vấn đề trọng điểm, mặt mày Dạ Ngưng rối rắm thành một đoàn, căn bản không có tâm tư để mà suy nghĩ, thất lưng đau đến mức như bị xé rách, phỏng chừng nếu nàng không chạy trốn thật mau thì đã thật sự bị Tiểu Vũ Hàm đánh chết rồi.

“Mày như vậy, người sáng suốt chỉ cần liếc mắt một cái là đều có thể nhìn ra.” Lão Tam hưng phấn bỏ đá xuống giếng, nguyên bản cô còn tưởng Dạ Ngưng có thể thành công, giờ xem ra, cô Tiểu quả nhiên không phải tầm thường!

“.....Để tao chết đi!!!!” Dạ Ngưng đem mặt chôn ở đầu giường, lão Đại lại gạt đầu, tay đang bôi thuốc giúp Dạ Ngưng lại tăng thêm lực.

“A, mày làm cái gì vậy???!!!”

“Không phải mày muốn chết sao?” Lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái, Dạ Ngưng thực muốn khóc, nhìn xem, mình chơi với toàn bạn bè kiểu gì thế này?

“A, đúng rồi, lão Tứ, mày thực sự nhìn thấy cái kia...cái kia của thầy hiệu trưởng?” Lão Nhị hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, mà vẻ mặt đầy tức giận của Dạ Ngưng lại chuyển thành tái nhợt.

“Nói nói, thế nào?” Lão Tam cũng gia nhập, liền ngay cả lão Đại đang giúp đỡ nàng bôi thuốc cũng có chút động tâm.

Dạ Ngưng lắc lắc đầu, như thể vô lực, nói: “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.”

“.....”

“.....”

“.....”

__Hết chương 6__

(1) Taobao: trang web mua bán của Trung Quốc, tương tự ebay

(2) Sadako: nhân vật nữ quỷ trong phim “The ring”

8. Chương 7: Hội Gặp Mặt

Sáng hôm sau lúc rời giường, lưng Dạ Ngưng còn đau lợi hại hơn, cởi quần áo ra nhìn, một mảng tím đen, chung quanh còn có chút phồng hồng, chỉ cần vừa cử động liền đau không chịu nổi.

“Lão Tứ, thế nào, vẫn còn đi nổi cơ à?” Lão Đại ngậm bánh bao nhìn Dạ Ngưng đầy vẻ đồng tình. Ai, đây chính là “rảnh rỗi sinh nông nổi” mà.

Dạ Ngưng cắn răng ôm hai sườn cố gắng ngồi dậy, chỉ mới một động tác như vậy thôi liền đã khiến nàng đau đến phải hít một hơi.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Phỏng chừng hiện tại toàn trường đều đang đi lùng bắt người giả quỷ, nếu giờ tao mà không đi thì chính là tự đi lên trước hòng sủng mà.”

Lão Đại nghe xong liền thở dài, đúng thế, chuyện tối hôm qua cũng không biết người nào miệng rộng lan truyền, giờ thì sự kiện ma quái ở WC nữ của trường đã vang dội thực oanh oanh liệt liệt, mà người khả nghi nhất là Dạ Ngưng, nếu giờ lại không đi học....

Chậm chạp mặc quần áo, Dạ Ngưng cũng không còn tâm tình đi đến căng tin, chỉ đơn giản uống túi sữa, lấy trộm quả trứng gà mà lão Tam giấu trong hộp cơm ra ăn, lau qua miệng, cuối cùng dưới sự hộ tống của lão Đại mà chậm chạp đi tới phòng học.

May mắn là tiết học ở ngay tầng một nên Dạ Ngưng cũng không cần chịu hành hạ nhiều lắm, dưới sự trợ giúp của lão Đại, nàng chống thất lưng như phụ nữ có thai mà mạnh bước đi tới tòa nhà dạy học, vừa vào cửa, lão Đại liền giật mình.

....Đây là....đang tụ hội?

Giáo sư các khoa, giáo viên các ban, các thầy cô chủ nhiệm, mà ngay cả thư ký cũng đều đến đây....

Đoàn người đứng trước cửa khu dạy học, đang nói cái gì đó...

“Xong rồi, xong rồi lão Tứ, tới bắt quỷ kia!” Lão Đại vội vàng nói.

Dạ Ngưng đứng phía sau nên căn bản nhìn không thấy người, nghe lão Đại nói thế cũng không để trong lòng, không kiên nhẫn đẩy đẩy: “Đi nhanh lên, sợ cái gì, chẳng nhẽ còn có thể mời đạo sĩ đến?”

“....So với đạo sĩ còn khủng bố hơn.”

Thanh âm lão Đại có chút run rẩy, từ nhỏ đến lớn cô chỉ sợ mấy vị quan chức, giờ lập tức nhiều lãnh đạo tụ họp như vậy, thân mình liền bắt đầu lắc lư. Dạ Ngưng nghe giọng lão Đại có vẻ không thích hợp, liền đẩy cô qua một bên, tự mình nghiêng đầu qua nhìn, vừa thấy một cái liền lập tức biến sắc.

Này...để làm chi...

“Dạ Ngưng!”

Hiệu trưởng mắt sắc, vừa liếc thấy Dạ Ngưng liền dùng sức vẫy tay.

Khóe mắt Dạ Ngưng hơi giật giật, biết trốn không nổi, liền hướng lão Đại nháy mắt, lấy tốc độ con rùa bước qua.

“Ồ, hiệu trưởng, thầy có việc à? Ai, như thế nào lại còn có nhiều giáo viên lãnh đạo thế này, thầy Lâm, cô Vương, thư ký Đàm, a....cô Tiếu!”

Dạ Ngưng quen thuộc chào hỏi, cười giả tạo, hiệu trưởng nhìn nàng gật gật đầu: “Được rồi, không cần khách khí như vậy. Phải rồi, hôm qua trường học có quý xuất hiện, em biết không?”

“Cái gì? Dĩ nhiên lại có việc này?!”

Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn hiệu trưởng, trong lòng thở dài một hơi, đúng vậy, em không chỉ biết, mà còn nhìn của thầy....

“Trường học mà lại có quỷ, không thể nào!”

Vì chứng minh mình vô tội, Dạ Ngưng lại diễn tiếp. Lão Đại nguyên bản còn sợ hãi, giờ nhìn biểu tình Dạ Ngưng mở to hai mắt ra vẻ vô tội liền thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Haiz, tôi phỏng chừng là do kẻ dẫn độn nào đó giả mạo. Mọi người nói xem, lá gan của sinh viên bây giờ cũng thật lớn, cứ nhiên lại dám giả quỷ dọa giáo viên!” Thư ký Đàm lo việc xây dựng Đảng lên tiếng, Dạ Ngưng lại còn nghiêm túc gật đầu.

“Cũng không phải không đúng, dù sao thì, giáo sư Tiếu, cô bị dọa?”

“Ừa, sao em biết là cô Tiếu?” Hiệu trưởng nghe ra lời dị thường liền ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, lập tức tất cả mọi lãnh đạo đều ánh mắt như tên bắn phóng lại đây.

“Ha ha, cái này...không phải là do em nghe các bạn học nói sao...” Dạ Ngưng cười khan đáp, áo sơ mi lại đã thấm ướt một tầng mồ hôi mỏng, mà ngay cả lão Đại cũng có chút sốt ruột, cắn môi khấn trượng nhìn vài người, còn đương sự Tiểu Vũ Hàm vẫn chỉ đứng một bên chăm chú nhìn Dạ Ngưng, có vẻ dăm chiêu.

“Được rồi, nhanh vào học đi thôi.” Hiệu trưởng hoàn toàn không đặt nghi ngờ lên người Dạ Ngưng, chỉ tùy tiện hỏi một câu liền phát tay thả người, Dạ Ngưng vội gật đầu, nháy mắt với lão Đại mấy cái, liền xoay người định chui vào phòng học.

“Chờ một chút.” Tiểu Vũ Hàm này giờ vẫn trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, thần kinh vừa mới thả lỏng của Dạ Ngưng lại căng thẳng, quay lại, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tiểu Vũ Hàm. Sao vậy...không phải là bị phát hiện đấy chứ?

Tiểu Vũ Hàm tiến lên vài bước, đi đến bên người Dạ Ngưng, cười khê nhìn nàng: “Gần đây lớp trưởng Dạ thực bận rộn.”

“....”

Một câu này khiến cho Dạ Ngưng đỏ mặt, cô ta có ý tứ gì đây? Là nói tập san của trường hay nói việc giả quý?

“Ha ha, không bận, đâu bận bằng cô Tiểu được.”

Dạ Ngưng xấu hổ cười, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, vỗ vỗ eo Dạ Ngưng, đầy thiết tha nói: “Thật sự là chu đáo a.”

“....”

Dạ Ngưng cắn răng, cố gắng nhịn cơn đau đón từ phần eo truyền đến, nặn ra một tia cười: “Làm lớp trưởng mà, tất nhiên phải thường xuyên thay giáo viên suy nghĩ.”

“Ừ, được rồi, đi đi.” Tiểu Vũ Hàm gật đầu cười khê, nâng tay lên, lại vỗ một cái thật mạnh, sắc mặt Dạ Ngưng liền trắng bệch, cũng không dám nhiều lời, cắn môi, thẳng lưng chui vào phòng học.

“Làm sao vậy?” Hiệu trưởng nhìn Tiểu Vũ Hàm, kỳ quái hỏi.

Nhìn phương hướng Dạ Ngưng ly khai, Tiểu Vũ Hàm cười nhạt: “Không có việc gì.”

Thật vất vả mới ngồi được xuống, lão Đại thở phào một hơi, nhìn Dạ Ngưng: “May mà không có việc gì....”

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm kia “hiền lành” vỗ đập mấy phát, đau đến muốn hôn mê, làm sao còn có tâm tình mà cùng thảo luận nhận thức tâm đắc gì, trực tiếp gục xuống bàn giả chết. Trong lòng thầm mắng, người nói xem, lãnh đạo hiện tại ngày càng nhân hạ mà, cuộc sống đại học nhàm chán như thế, ngẫu nhiên giả quý dọa giáo viên, giải trí một chút thôi mà cũng phải làm thành trình trọng như vậy, nhất định phải thật sự chỉnh mình thành “quỷ tài” thì mới vui vẻ sao?

Tiết như nhất, dưới cơn đau nhức của cái eo cùng tiếng niệm kinh của giáo sư mà vượt qua, đang ngủ mơ mơ màng màng, Dạ Ngưng lại nghe thấy tiếng lão Đại: “Lão Tứ, tỉnh tỉnh, Fans club của mày đến kia.”

“Cái gì...” Dạ Ngưng lồm bồm, khê mở mắt.

“Chị hai Dạ, còn nhớ bọn em chứ?”

Dạ Ngưng dụi dụi mắt, nhìn hai tên nam sinh to khỏe trước mặt: “Căng tin...hai người là gấu...”

“Ha ha, trí nhớ của chị hai quả nhiên tốt, bọn em chính là người lần trước xin chị cái phim kia đó.”

Dạ Ngưng lập tức tỉnh ngủ, có chút xấu hổ nhìn bọn họ: “Hai người...có việc gì thế?”

Hai nam sinh đồng dạng gật đầu, người cầm đầu chỉ chỉ chính mình, cười nói: “Chị hai Dạ, em cùng hần là anh em, chị gọi em là Đại Bảo là được, còn cứ gọi hần là Đại Bối, đừng coi như người xa lạ.”

Khóe mắt Dạ Ngưng khê giật, gật đầu: “Đại Bảo Bối, tìm đàn chị có chuyện gì?”

“Là thế này.” Đại Bảo giành nói trước: “Không phải hôm trước em đã nói với chị sao? Bọn em đã đặc biệt vì chị mà thành lập một hội, không ngờ chị Dạ lại nổi tiếng như vậy, gần ngủ một tuần liền tụ tập được

hơn một trăm người, hôm nay là lần đầu tiên các thành viên trong hội tụ hội, cho nên bọn em đều hy vọng chị có thể hãnh diện mà đi một chuyến.”

Dạ Ngưng nhíu nhíu mày, gục đầu xuống trầm mặc một lát, lại ngẩng đầu nhìn Đại Bảo: “Đại Bảo à, chị muốn biết một vấn đề, làm sao cậu biết chị học ở đâu mà tìm đến?”

Đại Bảo cười cười, xoay người chỉ lão Đại: “Mỗi ngày một túi chân gà thương hiệu ‘Laoganma’ đưa cho đàn chị này là biết ngay.”

“....”

“....Cái gì chứ, mấy người cứ tán gẫu trước, tôi còn có việc.” Dưới cơn căm tức của Dạ Ngưng, lão Đại ôm sách, nhẹ nhàng chuồn thẳng.

Đi theo Đại Bảo Bối một đường đến sân thể dục, Dạ Ngưng thầm thở dài một hơi, hiện tại nàng có chút hiểu được câu nói kia, người tại giang hồ thân bất do kỷ mà, một khi hai tay dính đầy chữ “A”, thì cho dù có rửa cũng không sạch.

Oái....không phải chứ....

Vừa vào sân thể dục, Dạ Ngưng lập tức giật mình, không thể tin được nhìn đám người đông nghịt trước mặt.

“Đây là....bao nhiêu người đến đây?”

“À, không có bao nhiêu, chỉ mới có một nửa đến, mới hơn năm mươi người thôi.” Đại Bối cười nói, Đại Bảo đi lên phía trước, phất phất tay.

“Thủ lĩnh tới!”

.....

Thanh âm nhốn nháo lập tức đình chỉ, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, một phút đồng hồ sau, bùng nổ tiếng vỗ tay.

Dạ Ngưng nhe răng cười cười, thâm cảm thán, thật đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Mọi người không cần quá câu nệ, ngồi cả xuống đi.” Dạ Ngưng có chút xấu hổ phất tay, bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy thật đúng là không được tự nhiên. Mấy đàn em khóa dưới đều thực nghe lời, nhất loạt ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng. Nhìn những đôi mắt to thuần khiết kia, Dạ Ngưng liền đỏ mặt.

“Đàn chị, chị không cần ngưng ngừng, chúng em đều là những fan đáng tin cậy của chị.” Có mấy nam sinh ồn ào hét lên, mọi người đều nở nụ cười, nói loạn cả lên, dần dần Dạ Ngưng trấn tĩnh lại, phất phất tay, rất có tư thế lãnh đạo.

“Như vậy, mọi người tụ họp ở cùng một chỗ cũng không dễ, thế nên mọi người có việc gì thì cứ hỏi, chỉ cần chị có thể giúp, nhất định sẽ nói.” Khó có dịp Dạ Ngưng hào phóng như vậy, khiến nhất thời phía dưới loạn hết cả lên.

“Đàn chị, em nghe nói lúc chị còn ở khoa chính quy, ở trong trường đã lập ra một câu lạc bộ gọi là ‘Nhà cho chó đi lạc’, không chỉ đem hết chó hoang ở quanh trường đều giải quyết, mà còn thuận đường đem chó cưng của giáo sư môn Toán cao cấp cùng giáo sư môn Phân tích hệ thống cũng bắt nốt, coi như chó hoang đi tặng người khác, có thật không?”

“OA” một tiếng, đám người phía dưới cười thành một mảnh. Dạ Ngưng nhớ tới việc này, liền gật đầu, cười nói: “Cũng không phải không đúng, chính bởi vì việc này mà năm ấy môn Toán cao cấp cùng môn Phân tích hệ thống của chị đều bị treo.”

“Đàn chị, em còn nghe nói chị bí mật thành lập một cái ‘Cúc Hoa Hội’ ở trên trang web của trường, nhưng sau lại bởi vì tính chất hướng đi của hội mà bị quản lý viên niêm phong?”

Dạ Ngưng nghe mà nhẹ nhàng thở dài, rất tiếc hận nói: “Đúng vậy, hội đó không biết đã thúc đẩy biết bao nhiêu cặp nam nam có tình cảm nữa. Kỳ thật đôi khi chị nghĩ, nhóm GAY thật sự rất đáng thương, nếu là hai nữ sinh thì có nắm tay hay ôm một chút cũng không có gì câu thúc, nhưng bọn họ...”

“Đàn chị, gia nhập hội đó có luật gì không? Lại lập một cái nữa đi, chúng ta sẽ duy trì!”

Rất nhiều người ồn ào, Dạ Ngưng cười đáp: “Kỳ thật không có quy định gì, chị nhớ rõ hội đó trừ việc vào hội thì cần uống một chén trà hoa cúc, từ nay về sau dùng bột giặt hoa cúc để giặt quần áo, ra vào hội phải đeo huy hiệu hoa cúc ra thì hình như là không có yêu cầu gì.”

“....”

“Còn có, còn có, đàn chị, lại hỏi một vấn đề nữa, chuyện ma quái tối hôm qua ở trường học là do chị bày ra?”

Quả nhiên, hiện tại sinh viên ai cũng đều thực khôn khéo, tin tức gì cũng đều không trốn được pháp nhãn của mấy người đó. Dựa theo lý mà nói, nàng không nên thừa nhận, dù sao nhiều người lắm miệng, nhưng những người kia đều là các bạn học nhiệt tình yêu thương mình.

“Đàn chị, chị yên tâm, bọn em tuyệt đối sẽ giữ bí mật, ai dám nói chúng ta sẽ quần áo!”

“Đúng!” Mọi người đều phụ họa.

Nhìn những người này, lòng Dạ Ngưng cũng có chút an tâm, da trâu cũng bắt đầu được thổi lên.

“Ai, kỳ thật không có gì phải giữ bí mật cả, đúng vậy, quý gia chính là do chị đây đóng giả, chị chính là nhìn giáo sư Tiểu kia không vừa mắt. Dạ Ngưng ta làm việc quang minh lỗi lạc, cho dù hôm nay Tiểu Vũ Hàm có đứng ngay ở đây thì chị cũng vẫn nói những lời này!”

Đại Bảo ngồi đối diện Dạ Ngưng, nghe xong lời này, vẻ tươi cười trên mặt lập tức cứng đờ, dùng hết sức nhìn nhỏ với Dạ Ngưng, khổ nỗi Dạ Ngưng đang nói hết sức đông đặc, nào có tâm tình mà nhìn hắn.

“Không phải đàn chị lòng dạ hẹp hòi mang thù, nhưng thật ra chị muốn nhắc nhở mọi người, nếu ai muốn tốt nghiệp, đánh chết cũng đừng để cô Tiểu dẫn dắt. Chị không nói khoa trương chút nào đâu, cô ta ấy à, nếu trên trán điểm một giọt chu sa, thì quả thực chính là Diệt Tuyệt* chuyển thế!”

(* nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký)

Dạ Ngưng nói đến chỗ hưng phấn còn hơi vung tay lên, mà ngoài dự tính, vốn nhóm fan nguyên bản vô cùng náo nhiệt, dĩ nhiên lại không có người nào ồn ào đáp lời, mà lại cực kỳ ăn ý biến sắc, cùng nhau nhìn phía sau Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng giật mình, sống lưng chợt lạnh, trầm mặc một lát, chậm rãi chậm rãi xoay người sang chỗ khác, liền thấy ở phía sau mình tầm năm mươi thước có một mỹ nữ tóc dài yếu điệu đang đứng, hai tay khoanh trước ngực, mặt chứa ý cười, nhìn nàng không chớp mắt.

Cô, cô Tiểu....

Trong đầu Dạ Ngưng trống rỗng, mà giờ khắc này, anh em Đại Bảo Bối ngồi phía sau Dạ Ngưng chỉ có thể nghĩ được một lời duy nhất, chính là....Nữ nhân, tội gì phải khó xử nữ nhân....

__Hết chương 7__

9. Chương 8: Muốn Chết

Gió lạnh thổi qua sân thể dục, làm rối mái tóc Dạ Ngưng, nàng nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm không chuyển mắt, Dạ Ngưng lắng nghe thấy thanh âm cõi lòng mình tan nát. Nhất định.....nhất định là do hôm trước cùng anh trai đi miếu Nguyệt lão thấp hương nhưng lại trộm ngắm mỹ nữ đứng bên cạnh, không đủ thành tâm cho nên ông trời mới có thể phái Diệt Tuyệt đến tra tấn mình mà, cái này bảo nàng phải chịu đựng thế nào đây....

Các fan của Dạ Ngưng đứng dưới đài mới ban đầu còn thấy sợ hãi, dù sao thì chị hai cũng là do mọi người tìm đến, giờ xảy ra chuyện thì cũng không dễ ăn nói, nhưng mà nhìn chằm chằm một hồi, ai nấy lại phát

hiện cô Tiểu thoát nhìn thế nào lại giống như không hề tức giận, mà ngược lại đàn chị Dạ Ngưng lại trở thành bộ dáng cần mẫn cúi đầu....

Thu được ánh mắt khinh bỉ của tập thể nhóm fan dưới đài, lòng Dạ Ngưng có chút lạnh lại, liền ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Lão ni cô này, tưởng nhân gia đây nhiều năm ở trường học như vậy tích lũy được ngần này người là dễ dàng lắm sao? Cô tuyệt đối đừng có phá hỏng công sức của em chứ?!!

“Cô Tiểu.” Dạ Ngưng hít sâu một hơi, có chút đông cứng kêu Tiểu Vũ Hàm. Nàng nghĩ kỹ rồi, có một câu là “phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn” (1), mười tám năm sau ta lại vẫn là một hảo hán, còn giờ nhất định không thể để mất mặt trước một đám hài tử nhiệt tình yêu thương mình như thế này được, mà tệ lắm thì chấp nhận xử phạt, cũng chẳng phải lần đầu tiên! Làm như vậy ít nhất còn có thể vớt vát chút ít thể diện cũng không chừng!

“A, không ngờ Dạ lớp trưởng của chúng ta lại là một nhân tài như vậy, có lượng fan nhiều thế này.”

Tiểu Vũ Hàm tiến lên phía trước, nhìn chung quanh một vòng, gió nhẹ vờn quanh gò má, tinh xảo xinh đẹp, một vẻ phong độ vân đạm phong khinh, sống mũi thẳng mà gợi cảm, làn môi mỏng hơi hơi cong lên, tựa tiểu phi tiểu. Khí tức như làn gió xuân cùng tạo hóa đều quay quanh thân thể cô, khiến ột nửa số fan dưới đài vì thế mà khuynh đảo, hai mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm lập tức thành hình hoa đào, nguyên bản còn sùng bái đàn chị Dạ Ngưng, lập tức liền thay đổi khẩu vị, một mỹ nữ giáo viên như hoa như ngọc thế mà Dạ Ngưng cũng có thể giả quỷ đi dọa sao? Đi học còn xem AV, nên phạt!

Thực tế tàn khốc khiến Dạ Ngưng không thể không thừa nhận, nguyên bản muốn nói mấy câu phá bình phá suất (2) lại đành nuốt ngược vào bụng, nhìn khéo môi Tiểu Vũ Hàm hơi nhếch lên, chỉ có thể hận đến nghiến răng. Giả vờ, cô cứ tiếp tục giả bộ đi!

“Tôi cũng vừa tới thôi, bạn Dạ Ngưng không cần căng thẳng, cứ tiếp tục đi.” Tiểu Vũ Hàm cười khê nhìn nàng, Dạ Ngưng có chút ngơ ngác, trong lòng mừng như điên, nhìn Tiểu Vũ Hàm. Vừa mới tới, vậy là chưa chắc đã nghe thấy những lời mình nói vừa rồi?

Không đáp lời Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm đi đến chỗ nhóm fan, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi ngồi trên thảm cỏ xanh. Cô ngẩng đầu, nhìn quanh một vòng, cười khê hỏi: “Không ngại tôi cũng tới nghe Dạ lớp trưởng của mọi người nói chuyện chứ?”

“Không ngại!” Một tiếng đồng thanh, chính tề đến cực điểm, fan của Dạ Ngưng làm phản tập thể, mà đáng giận nhất chính là hai tên đầu lĩnh anh em Bảo Bối dĩ nhiên lại dịch chuyển cái mông, nịnh nọt ngồi xuống cạnh Tiểu Vũ Hàm.

Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng. Không thể, mình không thể cứ như vậy mà bại bởi tay Tiểu Vũ Hàm được! Vốn nhìn vào việc cô ta là giáo viên mà hết lần này tới lần khác đều nhân nhượng, giờ xem ra, thời khắc rút kiếm trăm yêu đã đến!

“Đàn chị, em có một vấn đề!”

Một nữ sinh ngồi hàng đầu liền giơ tay lên, Dạ Ngưng nhẹ nhàng cười, quay lại nhìn nàng, ra vẻ thân sĩ mà vươn một cánh tay, hơi hơi xoay người, nhỏ nhẹ hỏi: “Có vấn đề gì, mời nói.”

Không phải chỉ giả vờ là thực nữ sao? Mình cũng sẽ làm được!

“Cùng đàn chị hàn huyên một hồi như vậy, cảm giác được nhân phẩm chị rất tốt, tính cách lại hướng ngoại, em cũng biết với cá tính này của chị thì hẳn là không có ai mà không thích. Nhưng cái em muốn biết là, liệu có một người nào khiến chị cảm thấy ghét đến tận xương tủy, muốn mắng muốn đánh hay không?”

“Đương nhiên có.”

Không phải chính là Diệt Tuyệt ở ngay trước mặt kia sao.....

“Vậy chị có tin tưởng những lời như ‘đánh là thương, mắng là yêu’ không?”

“Tin tưởng.” Dạ Ngưng gật đầu, lập tức lại nhíu mày, không đúng a, lời này như thế nào lại có chút biến vị rồi?

“Vậy...đàn chị, chị thích cô Tiểu sao?”

“....” Kiếm còn chưa rút ra, Dạ Ngưng cũng đã bị chém....

Dạ Ngưng đổ mặt đóng băng tại chỗ, dưới đài nổi lên thanh âm ồn ào bốn phía, hiển nhiên vấn đề này đủ sức bộc phá. Chậm rãi quay đầu, Dạ Ngưng xấu hổ khẽ liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, lại là tự mình đa tình a, giáo sư Tiểu người ta vẫn bình tĩnh như trước, đầu gối co lên, vẻ mặt không đổi sắc nhìn Dạ Ngưng, cứ như thể vấn đề này dường như không có quan hệ gì với mình vậy.

“Khụ, thích chứ, ai mà không thích cô ấy.”

“Chúng ta không chấp nhận câu trả lời chung chung.”

“....Ừ....Ha ha, thích, sao có thể không thích chứ, thích đến chết được.” Chữ “chết” cơ hồ là Dạ Ngưng cắn răng mà thốt ra, Tiểu Vũ Hàm nghe thấy, liền hơi hơi nhướn mày, khóe môi khẽ cong lên.

“Đàn chị, không phải chị vừa mới nói cô ấy là Diệt Tuyệt sao?”

“....A, cái này là vấn đề thẩm mỹ cá nhân.”

“Vậy vì sao chị nói nếu muốn tốt nghiệp thì nhất định không thể để cô Tiểu hướng dẫn?”

“....” Dạ Ngưng hoàn toàn nghẹn họng, mặt đỏ bừng, chút thông minh bình thường cũng bị đánh mất, cảm môi nhìn đoàn fan phía dưới, thanh âm điên cuồng gào thét từ dưới đáy lòng, này này này, mấy người có cần “yêu” tôi đến như vậy không chứ?!!!

Rốt cuộc vẫn là Đại Bảo hướng về Dạ Ngưng, đứng lên, giơ tay vẫy vẫy, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc: “Được rồi, đều thôi đi, hôm nay chị Dạ đến đây đã không dễ dàng gì, mọi người có chừng mực đi.”

Dạ Ngưng nhìn bóng dáng oai hùng của Đại Bảo mà suýt nữa rơi lệ, cái gì mà fan chân chính, không phải giống như Đại Bảo thì không thể!

“Không nên vạch trần nỗi đau đớn trong lòng chị hai Dạ, cứ phải ngược nhìn một người cao cao tại thượng, không phải dạng cùng cấp bậc với mình, như thế đau khổ đến nhường nào, mấy người có chút lòng đồng tình được không hả?”

“....” Dạ Ngưng trầm mặc, nàng thật muốn cảm ơn Đại Bảo thông cảm với mình kiểu như vậy....

Phảng phất có dự cảm, Đại Bảo xoay người, cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng: “Nhìn xem, chị hai Dạ Ngưng cũng đều ngưng ngưng như thế, cái này còn phải hỏi sao? Chẳng qua là do chị ấy muốn một mình độc chiếm cô Tiểu đó thôi! Không chiếm được thì cũng không hy vọng người khác có được! Đây là tâm lý rất bình thường mà.”

“.....” Tôi mới không vụn vụn như thế có được không? Dạ Ngưng nhìn Đại Bảo, mặt dần dần chuyển sang màu tím, mà Tiểu Vũ hàm thì cười khẽ nhìn nàng, trong mắt ánh lên một tia giảo hoạt.

Hội gặp mặt.... fan hâm mộ của Dạ Ngưng đã kết thúc trong tiếng ồn ào.

Đại Bối đi đến bên người Dạ Ngưng vẫn còn đang đứng đại ra, cười hì hì, vỗ bả vai nàng một chút: “Chị hai không hổ là chị hai, dĩ nhiên lại dám ở trước mặt tất cả các bạn học mà thổ lộ với cô Tiểu! Ngưu (3)!”

“.....”

Bỏ lại một câu như thế, Đại Bối cũng lặn mất tăm.

Dạ Ngưng đã một câu cũng không nói nên lời, tâm giống như bị ai vét sạch, đây là vu oan giá họa mà....Nàng tình nguyện bị Tiểu Vũ Hàm tiến hành tra tấn thân thể chứ cũng không muốn tinh thần lại bị tàn phá! Nghĩ Dạ Ngưng nàng bốn năm chính quy vẫn thủ thân như ngọc, tự biết mình đứng đắn, nhưng từ khi gặp được Tiểu Vũ Hàm....một tháng, gần ngủ chỉ trong thời gian một tháng, không những rơi thẳng xuống thành A đại (lão đại AV), hiện tại lại còn bị bức bách thổ lộ....Cuộc đời ơi, nhất định phải tàn nhẫn đến vậy sao?

Tiểu Vũ Hàm vẫn nhìn Dạ Ngưng, nhìn vẻ mặt nàng từ trắng thành hồng, rồi sang đỏ, liền đứng lên, đi đến bên người Dạ Ngưng, giơ tay vỗ nhẹ hông nàng: “Thật không biết bạn Dạ Ngưng lại có đánh giá cao về tôi như vậy.”

“.....” Dạ Ngưng vẻ mặt như đưa đám nhìn Tiểu Vũ Hàm. Cô Tiểu, cô nhất định phải nói móc sao? Còn có, nếu muốn đánh muốn giết liền cứ việc trực tiếp xông lên đi, cứ thích chà đạp cái eo bị thương của người ta là có ý tứ gì?

Mi mục như họa, Tiểu Vũ Hàm nâng tay, vuốt vuốt mái tóc Dạ Ngưng, khoe miệng cười như có như không: “Yên tâm đi, ngày tháng còn dài, tôi tin tưởng bạn Dạ Ngưng cùng tôi ở chung sẽ càng thêm hòa hợp.”

Không biết là nghe lầm hay do lỗ tai quá mức mẫn cảm, mà nàng thế nào cũng cảm thấy hai chữ “hòa hợp” kia bị Tiểu Vũ Hàm nhấn mạnh, thành linh rùng mình một cái, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, để lại cho nàng cũng chỉ còn bóng hình xinh đẹp yếu diệu kia.

F*ck (4)! Tự coi mình là Tiểu Thiên (5) à? Mỗi lần kết thúc cũng đều chỉ lưu lại bóng dáng! Dạ Ngưng thầm mắng một câu, đá hòn đá dưới chân, đi về hướng ký túc xá. Đe dọa sao? Tiểu Vũ Hàm đe dọa mình? Buồn cười, Dạ Ngưng nàng sống hơn hai mươi năm qua đã từng sợ ai bao giờ? Tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bạo lực! Ngẩng cao đầu nện bước, Dạ Ngưng mang vẻ mặt thấy chết không sờn, đi đến cửa ký túc xá, nhìn trái nhìn phải không có người, nàng liền nhanh chóng mở cửa, chui vào, bổ nhào lên giường, Dạ Ngưng hô to: “Lão Đại a, hông của tao! Thuốc! Bôi thuốc! Tiểu Vũ Hàm, tao cũng không dám đụng vào nữa!”

Ngày hôm sau, Fan club của Dạ Ngưng đăng lên tin tức mới nhất. Nằm ườn trên giường, thân mình được dán thuốc, nàng nhin đau đứng dậy, mở laptop ra xem, chỉ vừa mới liếc mắt một cái như vậy, lại khiến nàng đau đến chạy trở về giường.

Đánh là thương, mắng là yêu, chị hai Dạ Ngưng rốt cục cũng hướng fan club của mình mà thừa nhận lòng thầm mến cô Tiểu đã nhiều năm, vấn đề về chuyện tốt nghiệp cũng chỉ vì một chữ “tình”.

Còn về phía cô Tiểu lại vẫn không có phản hồi.

Cứ để cho chúng ta yên lặng chúc phúc cho người muốn có mà vĩnh viễn cũng không thể có được người mình yêu – chị Dạ đi.

Thông báo chung: Diễn đàn QQ (6) của nhóm “Dạ sắc ngưng tụ, vô dâm năng địch” cứ như vậy mà giải tán, các sinh viên lại lập thêm diễn đàn mới: “Cô Tiểu cô Tiểu chúng em yêu cô, trong lòng chúng em chỉ có cô.”

Hết chương 8

(1) phong tiêu diêu hề dịch thủy hàn: là 1 trong 2 câu thơ Kinh Kha làm trước khi lên đường đi ám sát Tần Thủy Hoàng

Khi lên đường, tại bờ sông Dịch (biên giới nước Triệu), Kinh Kha đã ứng tác hai câu thơ với các bạn đi tiễn:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch

Gió thổi hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.

(nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_Kha)

(2) phá bình phá suất là câu so sánh, ý nói: chuyện đã chẳng may làm hỏng thì không cần để ý nữa mà cứ thế để nó phát triển đi xuống.

(3) Ngưu: lợi hại; tỏ vẻ mình kinh ngạc, khi tỏ ý muốn khen ngợi người khác. (từ mới xuất hiện gần đây, cũng tương tự như mấy câu “trẻ trâu” của mình vậy)

(4) Nguyên tác “Kháo”: phiên âm TQ là /kào/ tương đương với từ F*CK trong tiếng Anh

(5) Tiểu Thiên: ta ko rõ lắm, nhưng có lẽ là nói tới nhân vật Nhiếp Tiểu Thiên trong “Thiên nữ u hồn”?

(nguồn: [vi.wikipedia.org/wiki/Thiên_nữ_u_hồn_\(phim_2011\)](http://vi.wikipedia.org/wiki/Thiên_nữ_u_hồn_(phim_2011)))

(6) Diễn đàn QQ: Là 1 trang web đa chức năng, vừa giống như yahoo có thể chat, giao lưu, vừa giống như google có thể tra cứu thông tin, lại có phần giống facebook, có thể up ảnh, video, nhạc, nhận mail, lập nhóm riêng theo chủ đề mình muốn để thảo luận và chia sẻ

10. Chương 9: Đen Nướng Đen

Ở trên giường đau khổ quay cuồng cả đêm, đến khi mặt trời chiếu lên đến nửa cái mông, rốt cục Dạ Ngưng cũng giấc ngủ.

Đối phó với Diệt Tuyệt, không thể đón đầu, cần nhờ vào trí tuệ, mượn đao giết người, mà biệt pháp tốt nhất chính là đoạt Ý Thiên kiếm, để xem cô ta còn có thể ra chiêu số gì?

Vội vã đánh răng súc miệng, ăn bớt nửa cái bánh rán của lão Đại, Dạ Ngưng liền cầm lấy di động bấm số gọi đi: “Này, Đại Bảo, giờ có thời gian không?”

“Không có.”

Bên kia hiển nhiên Đại Bảo còn chưa tỉnh ngủ, Dạ Ngưng liền gật đầu: “Đúng lúc, mười phút nữa gặp nhau ở dưới lầu ký túc xá nữ sinh.”

“....”

Mười phút sau, Dạ Ngưng lê dép đi xuống, hôm qua Đại Bảo lướt web suốt đêm, hiện tại khuôn mặt râm nắng dĩ nhiên thoát nhìn còn trắng hơn bình thường một chút, bước đi cũng có chút lảo đảo, áo dắt trong quần quên kéo ra, liếc mắt nhìn một cái, vẻ đẹp trai bay mất không ít.

“Chị hai, có chuyện gì à?” Đại Bảo ngáp một cái, dùng sức chớp chớp mắt, Dạ Ngưng mấp máy môi, nhìn hắn.

“Đại Bảo, nói thật với chị, cậu có thích cô Tiểu không?”

“Chị hai, sao lại hỏi như vậy.....”

Vốn Đại Bảo còn chưa tỉnh ngủ lại bị Dạ Ngưng hỏi một câu đột ngột như vậy liền thấy bối rối, khuôn mặt đen bóng trong nháy mắt liền ửng hồng, đáng vẻ ngượng ngùng.

“Bị chị nói trúng hả?”

Dạ Ngưng cười nhẹ, trong lòng lại thâm thở dài, ai, lại một tâm hồn thiếu niên liền cứ như vậy bị ni cô kia hủy diệt. Đại Bảo nhìn thấy Dạ Ngưng cười chua xót, liền vội lắc đầu: “Chị hai yên tâm, em tuyệt đối sẽ không tranh với chị.”

“Lời này của chú em nghe còn được.” Dạ Ngưng ra vẻ hào phóng phát phát tay.

“Lần trước mấy người hiểu lầm rồi, chị đây và cô Tiểu thật sự là quan hệ cô giáo – sinh viên thuần khiết. Lúc ấy rất hỗn loạn, chị cũng lười giải thích, hơn nữa cây ngay không sợ chết đứng mà. Nhưng thật ra thì giáo sư Tiểu đối với chú em....”

Bộ dáng muốn nói lại thôi của Dạ Ngưng khiến lòng Đại Bảo ngứa ngáy, trợn mắt nhìn Dạ Ngưng: “Cô ấy đối với em?”

Dạ Ngưng còn nghiêm túc gật gật đầu, để thắng được sự tín nhiệm của Đại Bảo, nàng còn đặc biệt giả ngu nhìn ngó xung quanh, dùng tay phải che mặt, nhỏ giọng nói: “Tối gần đây chút.”

Đại Bảo nhếch miệng cười, nhìn Dạ Ngưng: “Đàn chị, một người cũng đều không có, chị che miệng làm gì? Chúng ta thì làm gì thì làm cũng đừng khiến người khác hiểu lầm.”

.....

Dạ Ngưng về mặt đen lại nhìn Đại Bảo...tới gần mình một chút để nói chuyện thì sợ người khác hiểu lầm, vậy mà đối với Tiểu Vũ Hàm thì ánh mắt lại đầy trông mong khát vọng, chẳng nhẽ mình thật sự kém như vậy sao? Vừa nghĩ đến người này, Dạ Ngưng càng bực mình, khụ một tiếng, nói: “Thôi thôi, xem bình thường quan hệ giữa chúng ta cũng coi như tốt đẹp, chị đây liền nói cho chú em biết, cô Tiểu có ý tứ với cậu đó.”

Đại Bảo có chút ngây người, mặt đỏ bừng, ngượng ngùng gãi đầu: “Là, là thật sao...”

Dạ Ngưng nhìn bộ dáng thẹn thùng của Đại Bảo mà buồn cười đến sắp đứt ruột ruột, gật gật đầu: “Đương nhiên, chị là lớp trưởng của cô Tiểu mà. Cậu không biết đâu, từ lần trước ở sân thể dục nhìn thấy cậu xong, cô ấy không có việc gì liền hỏi chị chuyện về cậu suốt, mỗi lần nhắc tới cậu, khóe miệng đều nhoẻn cười, ôn nhu miễn bàn.”

Đại Bảo vừa mừng vừa sợ nhìn Dạ Ngưng, tim đập kịch liệt, kích động đến mặt chuyển thành màu tím. Cô, cô Tiểu dĩ nhiên lại thích hẳn!!! Một giáo viên gặp người người yêu, hoa gặp hoa nở như vậy lại thắm mẩn hẳn!

“Thật sao?”

“Đúng vậy, chính là chị nhìn thấy cậu quá trì độn cho nên mới đề tỉnh cậu, bình thường loại sự tình này thì chị cũng mặc kệ.” Dạ Ngưng cực kỳ chân thành nhìn Đại Bảo, hiển nhiên Đại Bảo vẫn còn đang mừng rỡ như điên, chưa có tỉnh lại, nói năng có phần lộn xộn: “Nhưng mà, cô ấy là giáo sư, còn hơn em đến bốn tuổi, em...”

“Ôi dào, cậu sợ cái gì? Thời nay lưu hành nhiều nhất chính là tình yêu chị em. Không phải Tạ Đình Phong và Vương Phi là một ví dụ điển hình tốt đẹp sao?”

“Đàn chị, đó là chuyện từ mấy trăm năm trước rồi, bây giờ Tạ Đình Phong cùng Trương Bá Chi cũng đã li hôn....”

“Ai, không phải chị chỉ lấy ví dụ sao? Được rồi, cậu ít cầu nhàu đi, hành động mau lên.” Dạ Ngưng vung tay, phát ra mệnh lệnh, mà Đại Bảo còn có chút do dự.

“Phải hành động thế nào?”

“Khởi xướng thế công mãnh liệt a!”

Dạ Ngưng cười vỗ vỗ đầu Đại Bảo, an ủi: “Không cần sợ, chị đây sẽ giúp cậu toàn bộ quá trình.”

“Cám ơn, cám ơn chị hai!” Đại Bảo kích động đến toàn thân mình đều lắc lự, Dạ Ngưng nhìn hắn cười tà ác, Tiểu Vũ Hàm a Tiểu Vũ hàm, cô cứ chờ mà tiếp chiêu đi!

Nói sao thì Đại Bảo cũng coi như một nhân tài, buổi sáng Dạ Ngưng mới đem tin tức nói cho hắn, lập tức ngay tiết thứ hai lúc buổi sáng đã thấy hắn ôm một bó hoa hồng đứng trước cửa phòng học.

Ngày thường ở trường cũng không có vụ scandal tình cảm nào cả, khiến ai nấy đều như sắp mọc mốc cả rồi, một bó hoa hồng đỏ rực như lửa này của Đại Bảo liền nhóm lên ngọn lửa bất quá cháy hừng hực trong mắt mọi người.

“Đây là theo đuổi ai vậy?”

“Nghe nói là cô Tiểu.”

“A – thì ra cô Tiểu có khẩu vị thế này –”

“Ai biết được, nghe nói còn rất hấp dẫn.”

“Ồ ơ, cô Tiểu gọi cậu kia vào văn phòng kia.”

“Hấp dẫn quá đi!”

“....”

Ngồi trong phòng học, thối quạt điện, hai chân vắt chéo, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm bị Đại Bảo ngăn lại ở cửa phòng học, liền nhếch miệng cười.

Thật sự là đã lâu, đã lâu rồi cũng chưa được vui vẻ như vậy!

“Lão Tứ, đây là do mày làm?” Lão Đại hồ nghi nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng liếc cô một cái, gật đầu.

“Trừ bỏ tao ra, còn có ai có thể thiên tài như thế?”

“Thất lưng hết đau rồi hả?” Lão Đại trắng mắt liếc Dạ Ngưng một cái, Dạ Ngưng khẽ rung mình, theo bản năng sờ sờ hông mình.

“Sao mày cứ phải động một tí liền miệng quạ đen như vậy chứ?”

“Tao là sợ mày lại phải chịu đả kích!”

“Mày cứ làm như Tiểu Vũ Hàm là thần ý?” Dạ Ngưng có phần không vui. Đây là chuyện gì chứ, cảm thấy hiện tại cứ như không có một người nào đứng bên phía mình vậy?

“Hừ, không tin mày cứ chờ xem.” Lão Đại oán hận nói xong, Dạ Ngưng liền liếc mắt xem thường. Tiểu Vũ Hàm có thể “ngư” như vậy sao? Mình cũng không tin cô ta lại khó chơi thế! Tiểu Bảo, cậu nhất định phải tận lực đó!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn không thể không lo lắng. Dạ Ngưng thở dài, nàng cầm lấy sách giả bộ nhét vào túi lão Đại, đứng dậy rời khỏi phòng học, đi xuống dưới lầu núp chờ xem.

Đại Bảo cầm hoa tươi, xấu hổ đứng trong văn phòng, thỉnh thoảng lại len lén liếc Tiểu Vũ Hàm một cái.

Tiểu Vũ Hàm vẫn còn đang cầm chén trà, chậm rãi thổi lá trà phía trên, nhìn chăm chăm Đại Bảo, không nói một lời.

.....

“Em là Đại Bảo?”

Bàn tay đang cầm bó hoa hồng kịch liệt run rẩy, cuối cùng Tiểu Vũ Hàm cũng mở miệng, Đại Bảo hai mắt sáng ngời, dùng sức gật đầu: “Vâng!”

Quả nhiên a, chị hai Dạ nói đúng, quả thực cô Tiểu có lòng ái mộ mình!

Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, gật đầu: “Em mang hoa đến đây, là chủ ý của Dạ Ngưng?”

Đại Bảo hơi ngẩn người, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Em...”

Cẩn môi, Đại Bảo rồi rảo nhìn Tiểu Vũ Hàm. Nếu nói ra, chính là hoành tráng phản bội chị Dạ, mà nếu không nói.....thì lại là lừa gạt cô Tiểu.

“A.” Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Đại Bảo mà cười khẽ. Quả nhiên lại là Dạ Ngưng, xem ra thất lưng con bé thương thế cũng đã khá ổn rồi.

“Dạ Ngưng nói gì?” Tiểu Vũ Hàm vẫn thản nhiên cười, thanh âm bình thản ôn nhu.

“Không có gì.” Đối mặt với hành vi rõ ràng là lừa gạt của Đại Bảo, Tiểu Vũ Hàm cũng không nghĩ đến việc tranh cãi, cười tủm tỉm tiếp tục phẩm trà, một bên tựa hồ lẩm nhẩm nói thầm: “Xem thời khóa biểu, hình như tiết này là Tuyển tính đại số thì phải?”

Thân mình Đại Bảo cứng đờ, sau lưng dâng lên một trận cảm giác lạnh lạnh, tay ôm bó hoa cũng bắt đầu run run. Đúng vậy, hẳn là mạo hiểm trốn học đến đây thổ lộ, trường học đang trong thời gian quản lý nghiêm ngặt, nếu bị bắt được....

“A, sang năm thi lại thì cũng thế thôi.” Tiểu Vũ Hàm cười xinh đẹp đến cực điểm, Đại Bảo không chút cốt khí cúi đầu, đem sự tình phát sinh buổi sáng nói chi tiết hết ra.

Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu hùa theo một tiếng. Chờ Đại Bảo một hơi nói xong, sợ hãi nhìn mình, Tiểu Vũ Hàm lại cười yếu ớt.

“Đại Bảo, em có từng nghĩ tới, Dạ Ngưng nói những lời này bất quá là muốn thử mình hay chưa?”

“Thử em?” Nguyên bản Đại Bảo nghĩ Tiểu Vũ Hàm sẽ giận dữ với mình, giờ nghe nói thế liền giật mình, mờ mịt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Buồng chén trà trong tay ra, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu: “Mấy người trẻ tuổi các cậu không phải thích khẩu thị tâm phi sao?”

Vẻ mê man trong mắt Đại Bảo lại càng thêm sâu sắc.

“Tính tình Dạ Ngưng mọi người đều biết rõ, kiêu ngạo đến cực điểm, ngay cả giáo viên cũng không để vào mắt, nhưng mà em ấy lại lặp đi lặp lại nhiều lần tìm cơ tiếp cận em, thậm chí sáng sớm hôm nay đã gọi em dậy, không nghĩ vì sao à?” Tiểu Vũ Hàm lời nói đầy thâm thúy, giúp Đại Bảo phân tích, Đại Bảo còn thật sự lắng nghe, gật gật đầu.

“Cái này....không phải là cả một đêm chị ấy không ngủ đấy chứ?”

“Nguyên nhân mất ngủ có rất nhiều, mà những người đang ở trong thời kỳ trưởng thành như các em, có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là vì tình mà khổ não.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng nói, Đại Bảo có chút hoài nghi. Không phải hẳn không tin cô Tiểu, nhưng mà....Buổi sáng chị Dạ cũng vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn rằng cô Tiểu ái mộ hắn, mà giờ cô Tiểu lại...

Tiểu Vũ Hàm nhìn ra Đại Bảo không tin, liền cười thần nhiên: “Nếu em không tin, vậy cứ đi ra cửa sổ nhìn xem, không ngoài dự đoán thì giờ này đàn chị Dạ Ngưng của em hẳn là đang lo lắng chờ ở phía dưới.”

Nghe lời Tiểu Vũ Hàm nói, Đại Bảo bán tín bán nghi tiêu sái đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên thảm cỏ xanh mướt có một cô gái thanh mảnh đang đứng, mà giờ khắc này cô gái kia đang ngẩng đầu, thâm tình nhìn hắn.

Không phải Dạ Ngưng thì là ai?

__Hết chương 9__

11. Chương 10: Bạo Phát

Lúc Đại Bảo ôm bó hoa hồng thật to từ phòng giáo viên đi xuống, Dạ Ngưng là người đầu tiên chạy ra nghênh đón.

“Thế nào?” Dạ Ngưng vội vã hỏi, nhìn cái tên này xem, có chút chuyện thế mà cũng không làm xong? Sao lại cầm hoa về? Dù không nghĩ Đại Bảo có thể theo đuổi được Tiểu Vũ Hàm, nhưng ít nhất cũng phải để hoa tươi lại, đem phiền toái lưu lại đó mới đúng chứ!

“Chị hai Dạ...” Đại Bảo ôm hoa không được tự nhiên nhìn nàng, khuôn mặt đen nhánh lại nổi lên sắc hồng.

“Cậu có thổ lộ hay không?!” Dạ Ngưng nhìn bộ dạng cam chịu kia của Đại Bảo mà chỉ hận không thể một quyền đập chết hắn. Đại Bảo gật gật đầu, liếc Dạ Ngưng một cái, có chút ngượng ngùng.

“Cô Tiểu đã nói với em rồi.”

“Cũng nói với cậu? Nói cái gì?”

“Cô ấy nói...thì...mà mặc kệ cô ấy nói gì, chị hai, có vài chuyện em nghĩ cần nói với chị.” Mặt Đại Bảo càng đỏ hơn, nói chuyện cũng có phần lắp bắp. Dạ Ngưng hơi lơ mơ đoán ra, không nói gì, lui về phía sau một bước, híp mắt nhìn hẩn.

Hít sâu một hơi, Đại Bảo cúi gằm đầu không nhìn Dạ Ngưng, chậm rãi nói: “Chị hai Dạ, nói thật tình thì em cũng chưa từng nghĩ tới chị lại dụng tâm lương khổ đến vậy... Vì em, không những một đêm mất ngủ, mà lại còn lấy cô Tiểu ra để thử em....Em thực sự rất vui, nhưng mà, nhưng mà từ trước đến giờ em vẫn coi chị là bạn bè hay thần tượng mà đối đãi, em vẫn thích cô Tiểu....”

Lời cuối cùng ở trong lòng còn chưa nói hết, Đại Bảo đã ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, thấy mặt nàng một trận trắng một trận hồng, tay phải gắt gao nắm chặt, hẩn là đang kìm nén nước mắt đây mà....Đại Bảo hơi cúi xuống, hẩn biết da mặt con gái đều rất mỏng, bị nói ra hết tâm tư khẳng định rất ngượng ngùng. Đại Bảo nuốt nước miếng, an ủi: “Đàn chị, đừng khổ sở, nếu không như vậy đi, chờ bao giờ đến năm thứ tư mà em còn chưa có bạn gái thì hai ta liền coi như thông qua, đến với nhau.”

“A....”

Cánh hoa hồng tung bay đầy trời, toàn bộ sinh viên đi qua đều dừng chân, hoảng sợ nhìn động tác Taekwondo đạt tiêu chuẩn của Dạ Ngưng cùng với Đại Bảo nằm bẹp dưới chân nàng. Dạ Ngưng lạnh lùng nhìn Đại Bảo, một lát sau, bỏ lại một câu liền chạy lấy người.

“Đại Bảo, muốn cúc hoa bị cường bạo thì cứ việc đùa giỡn với chị đây!!!”

“.....”

Ngày hôm sau, nhóm “Cô Tiểu cô Tiểu em yêu cô, trong lòng chúng em chỉ có cô” trên diễn đàn QQ phát ra thông báo:

“Dạ Ngưng cùng Đại Bảo tranh giành tình nhân, động thủ động cước, vì yêu mà hận, chúng ta đã nhận được một bài học thích đáng, cần phải bảo vệ cô Tiểu cho thật tốt, đối với chị hai Dạ Ngưng, chúng ta không còn lời nào để nói, [] .”

Trải qua một ít minh tranh ám đấu, Dạ Ngưng mất đi ý chí chiến đấu, hoàn toàn ủ rũ, yêu hận tình cừu tất cả đều dẹp qua một bên, lui về trong phòng ký túc chuyên tâm xem AV.

Dạ Ngưng nằm lì trên giường ba ngày, vết thương trên lưng cũng khá tốt rồi, mà thời gian này Tiểu Vũ Hàm lại không tìm đến tra xét. Dạ Ngưng vừa định thừa dịp hiện tại trốn học ở không mà đi ra ngoài chơi thì lại bị hiệu trưởng gọi điện thoại bảo đến trường, nói là phân phó các loại công việc cho dịp kỷ niệm ngày thành lập trường.

Thầy hiệu trưởng đang đùa nghịch cái đầu mới, mái tóc đen bóng, thoát nhìn tốt hơn nhiều so với cái đầu hói ban đầu, cả người có vẻ trẻ hơn không ít. Dạ Ngưng đứng bên cạnh nhìn nửa ngày, thế nào cũng cảm thấy quái dị, một người đàn ông gần bốn mươi tuổi mà lại vẫn còn mọc ra tóc mới? Thậm chí trông có vẻ còn giống như đuôi ngựa, đen thui bóng lưỡng?

“Hông em đỡ rồi chứ?”

Tiểu Vũ Hàm đi đến đứng cách Dạ Ngưng thật xa, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dạ Ngưng. Thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, nhìn Tiểu Vũ Hàm. Cô Tiểu....không phải chúng ta đã tốt đẹp trở lại sao....

“Tôi gọi các em lớp trưởng đến là vì muốn nói một vài chuyện về ngày kỷ niệm thành lập trường của chúng ta.” Thầy hiệu trưởng hăng giọng lên tiếng, Dạ Ngưng thu hồi ánh mắt, mím môi nghe.

“Mấy ngày nay tôi cùng vài giáo viên khác đã bàn bạc, xác định là bắt buộc mỗi khoa đều phải có tiết mục, mỗi ban ba người, nữ sinh cùng nữ sinh chia làm hai tổ, thành lập đội cổ động dưới nước.”

“.....”

Mặt Dạ Ngưng tối sầm, ý tưởng này cũng quá khiếm nhã đi. Trong óc nàng lập tức liền mường tượng ra hình ảnh bể bơi trong xanh kia, có một đám người ăn mặc hở hang, các bạn nữ cầm quả cầu bông, thỉnh thoảng chui lên từ dưới nước, nhìn khán giả, cười dối trá, rồi một lần lại một lần hèn mọn hô: “Ye!”, ghê tởm chết người!

“Được rồi, giờ tôi tuyên bố danh sách người từng ban một.”

Thầy hiệu trưởng cũng không thêm quân phía dưới nghị luận thành cái dạng gì, bắt đầu điểm danh. Tim Dạ Ngưng cũng không khỏi nhảy lên, nàng mới không muốn vào trong đội cổ động! Nhưng sự thật thì thường thường luôn thảm khốc, làm đến khi hai chữ “Dạ Ngưng” được đọc lên, nàng lập tức đen mặt, không nói hai lời nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm. Là cô ta, nhất định là do cô ta!

Tiểu Vũ Hàm bình tĩnh cầm chén trà, thổi nhẹ, khoan thai uống.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Hiệu trưởng vừa dứt lời, mọi người liền tản ra bốn phía, tất cả đều chuẩn bị trở về thông báo cho các bạn học trúng cử. Dạ Ngưng đứng tại chỗ, cắn môi nhìn hiệu trưởng đầy căm tức.

“Sao, có việc gì à?” Thầy hiệu trưởng cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng liền gật gật đầu.

“Thầy hiệu trưởng, em có thể không cần tham gia không?”

“Cái này...” Hiệu trưởng có chút khó xử, nhìn Dạ Ngưng. “Cụ thể thì người mỗi ban đều là do giáo viên chỉ định, em đi hỏi cô Tiểu đi.”

“...” Dạ Ngưng cắn môi, hơi do dự, nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh mình mặc bikini hở hang lộ liễu trước toàn bộ giáo viên và sinh viên, liền chỉ muốn tìm một khối đậu hũ mà đâm đầu chết đi cho rồi. Hít sâu một hơi, nàng cố lấy dũng khí đi đến trước mặt Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, em có thể không cần tham gia...”

Tiểu Vũ Hàm liếc Dạ Ngưng một cái, buông chén trà trong tay ra, cười nhạt gật đầu: “Đương nhiên có thể, chỉ cần em giúp tôi một chuyện là có thể.”

“Thật sự?” Hai mắt Dạ Ngưng sáng ngời.

Tiểu Vũ Hàm gật gật: “Đương nhiên!”

Dạ Ngưng một lời liền đáp ứng, không phải là kiểu như viết tập san của trường hay gì gì đó sao? Cùng lắm thì chịu một chút, cũng không cần phải đi bán thịt!

“Được!”

Tiểu Vũ Hàm mỉm môi, sóng mắt lưu chuyển, cười nhìn Dạ Ngưng.

Ách...

Dạ Ngưng không tự giác mà lùi về phía sau hai bước. Làm gì? Đây là muốn làm cái gì?

“Chỉ cần em có thể lôi ra người giả quỷ ngày đó liền có thể không cần tham gia.”

“...” Biết mà, nàng đã biết Tiểu Vũ Hàm không phải cái người tốt gì mà! Dạ Ngưng cắn răng nhìn Tiểu Vũ Hàm, có ý gì đây, là đang bức mình thừa nhận chính mình là người giả quỷ dọa người?

“Đúng! Phải tìm cho ra!” Hiệu trưởng đột nhiên rống lên một tiếng, đáng sợ tới mức một vài giáo viên ở bên cạnh không khỏi run rẩy.

“Nữ quỷ kia dĩ nhiên lại thấy được, thấy được...” Nhắc tới người này, thanh âm thầy hiệu trưởng có chút run run, nét mặt già nua có điểm vặn vẹo. Nhìn hẩn ngần này tuổi đầu rồi, nhưng trừ bỏ bà vợ ra thì còn chưa từng để ai nhìn qua....Một đại nam nhân bằng thanh ngọc khiết lại cứ như thế bị một sinh viên giả quỷ nhìn thấy hết! Tìm ra, nhất định phải lôi ra cho bằng được!

Dạ Ngưng nhìn bộ dáng ủy khuất của thầy hiệu trưởng liền cảm giác khó chịu như thể nuốt phải ruồi bọ. Hiệu trưởng à, thầy đừng có thể được không, rõ ràng người chịu thiệt là em mà? Chỉ thoáng nhìn một cái như vậy, cả nửa đời sau này của em đối với đàn ông cũng đều có bóng ma tâm lý hết đó!

Chuyện thầy hiệu trưởng bị rình coi đã lan truyền khắp toàn bộ ban giáo viên, một giáo viên nam đang uống trà ở bên cạnh nhìn thấy bộ dáng hiệu trưởng nhe răng nhếch miệng oán hận lúc này, lại liên tưởng đến tin tức bị nữ quý nhìn được bộ phận riêng tư, có chút không nhịn được, nước trà vừa uống liền lập tức phun ra, lại rất vừa vặn phun lên đầu thầy hiệu trưởng.

“A, thầy hiệu trưởng!”

Vị giáo viên nam kia nhìn lá trà đầy trên đầu thầy hiệu trưởng mà cả kinh, bối rối đứng dậy đi lấy giấy, Dạ Ngưng lại ở bên cạnh rất vui sướng khi người ta gặp họa mà cười trộm, thỉnh thoảng lại cùng ánh mắt của Tiểu Vũ Hàm giao hội, “khụ” một tiếng, lại cố đứng thẳng người.

“Quên đi, không có việc gì.” Hiệu trưởng hào phóng phát tay, vị giáo viên nam kia có chút sốt ruột, cầm lấy khăn tay đưa qua.

“Thầy lau đi.”

“Không cần lau.” Hiệu trưởng tươi cười, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nâng tay phải lên, đặt trên đầu, nhẹ nhàng dùng chút lực....

Một bộ tóc giả ướt sũng đã bị kéo xuống, đặt dưới cái quạt điện mà đang đưa qua lại....

Tiểu Vũ Hàm nhếch môi, cúi đầu xuống nhịn cười, mà Dạ Ngưng thậm chí còn nín đến mặt chuyển thành màu tím, mà các giáo viên khác cũng không tốt hơn chút nào, đều buông trà trong tay xuống, xoay người nín cười.

Thầy hiệu trưởng thoải mái đứng lên, sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, lăm bằm lầu bầu: “Vẫn cứ như thế là mát mẻ.”

“.....”

Mặc kệ Dạ Ngưng có nguyện ý hay không thì dù sao cũng phải báo cáo với giáo viên lo phần biểu diễn. Nàng mặc bikini, cực kì không tự nhiên xoay qua xoay lại ở bể bơi.

Người dẫn đội là một giáo viên nữ tầm hơn ba mươi tuổi, họ Hồng, tính tình có chút táo bạo, mọi người đều lên gọi cô ta là Hồng Nương.

Hồng Nương trừng mắt, nhìn chằm chằm một loạt nữ sinh, gật đầu: “Các cô đều là người nổi bật nhất trong khoa của mình, đừng khiến khoa mình mất mặt. Giờ thì mỗi người xuống nước bơi một vòng, để cho tôi xem kỹ năng cơ bản thế nào.”

Trường đại học của Dạ Ngưng lấy các môn thể thao trên nước là hạng mục chủ yếu, cho nên mặc kệ là sinh viên chưa tốt nghiệp hay thạc sĩ về âm nhạc đi nữa, sau khi vào đại học năm thứ nhất thì nhiệm vụ đầu tiên được nhận chính là học bơi, cho nên không có chuyện không biết bơi ở đây.

Dạ Ngưng đứng trên bờ, nhìn một người lại một người nhảy xuống, không khỏi nhú mày. Nàng ngẫm nghĩ, rồi đi đến trước mặt Hồng Nương.

“Cô Hồng, em không biết bơi.”

“Sao có thể có chuyện đó được?” Hồng Nương lập tức mở to hai mắt nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, vẻ mặt thành khẩn.

“Lúc trước em vào bằng cửa sau.”

Hồng Nương trắng mắt liếc Dạ Ngưng một cái, căn bản là không tin: “Ít nói nhảm đi.”

“Thật mà!” Tính tình cứng đầu của Dạ Ngưng lại nổi lên, thái độ cũng không tốt lắm. Hồng Nương lập tức nổi giận, thối còi, tập hợp mọi người lại.

“Cô tên gì?”

“Dạ Ngưng!” Dạ Ngưng ngoan cố trả lời, sĩ khí sát bất khả nhục! Nàng sẽ không bị áp đảo!

“Giờ cô nhảy xuống ngay cho tôi!” Hồng Nương cũng bực mình, dĩ nhiên ngay ngày đầu tiên huấn luyện đã lại có người không thêm nể mặt mình, quả thật là không muốn sống mà!

“Không biết thì bơi thế nào ạ? Cô giáo, lỡ chết đuối thì cô chịu trách nhiệm nhé?” Dạ Ngưng thập phần lo lắng đáp, Hồng Nương ghen hòng, tức đến mặt mũi đỏ bừng, không nói hai lời liền xoay người lên bờ, cầm lấy di động trên ghế băng, gọi một cú đến học viện.

“Này này này, Dạ Ngưng là học sinh của ai? Tôi bảo cô ta bơi thì cô ta lại nói tôi âm mưu giết người cướp của!”

“....” Không phải đâu....khóe mắt Dạ Ngưng hơi hơi co giật, kỹ thuật vu oan giá họa kiểu này thật sự là thành thạo a!

“Tôi quản không nổi cô, chờ giáo viên của cô đến mà xử lý!” Hồng Nương thở phì phì nhìn Dạ Ngưng.

Vừa nghĩ đến Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại lại thấy, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà phải sợ cô ta? Không biết bơi chính là không biết bơi, chẳng nhẽ cô ta có thể giết mình?!

Không tới mười phút sau, Tiểu Vũ Hàm liền vội vàng chạy đến đây, ánh mắt hơi khiển trách liếc Dạ Ngưng một cái, Dạ Ngưng ngửa đầu, không thèm nhìn Tiểu Vũ Hàm. Hồng Nương không ngừng mở miệng oán giận đến đây cả một rổ, Tiểu Vũ Hàm nhăn mày, nhìn về phía Dạ Ngưng.

Đôi chân thon dài hơi khép lại, tựa hồ thật sự có chút thẹn thùng, những người khác đều đi chân không, riêng cô bé đó lại một mình loẹt quẹt dép lê, đầu tóc cũng vẫn như cũ, xõa tung, hoàn toàn không buộc lại như yêu cầu. Xương quai xanh lộ ra thực rõ ràng, bộ ngực tuy nhỏ nhưng nhìn cũng không tệ, từ ngoại hình mà xem thì chính là một tiểu mỹ nữ thẹn thùng, nhưng biểu tình trên mặt nhăn nhó nhó nhó....

“Dạ Ngưng!” Tiểu Vũ Hàm kêu tên nàng, thanh âm ần ần tức giận. Dạ Ngưng thật sự là quá vô pháp vô thiên, dĩ nhiên ngay cả hoạt động của trường cũng không để trong lòng.

“Em thực sự không biết mà!” Dạ Ngưng ương ngạnh ồm ồm, bộ dáng hoàn toàn đúng kiểu lợn chết không sợ nước sôi.

“Thật?” Tiểu Vũ Hàm cũng không giống Hồng Nương tỏ vẻ không tin như vậy mà lại hỏi lại, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm. Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, vô cùng chân thành nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm suy nghĩ một lát liền gật đầu: “Em xoay qua chỗ khác đi.” Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nói.

Về mặt Dạ Ngưng đầy cảnh giác: “Làm gì?”

“Em đứng bên hồ bơi, làm một động tác nhảy lấy đà để tôi nhìn xem em có thực sự không biết bơi không.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nói, Dạ Ngưng vừa nghe thế, lập tức đi đến thành bể, hai chân dặng ra ngồi xổm xuống, uể oải làm một động tác, các bạn học bên cạnh cười rũ cả đám. Động tác kia của Dạ Ngưng, thật rất giống khi ngồi WC.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, gật gật đầu, giống như lâm bầm tự nhủ: “Có vẻ thực sự không biết...”

“Đương nhiên!” Dạ Ngưng đắc ý trả lời. Em sẽ không bơi, cô có thể làm gì em nào? Giả bộ có gì không được? Ngồi một lát, Dạ Ngưng nghĩ hử là không sai biệt lắm rồi, vậy sao còn không gọi mình đứng dậy? Vừa định quay đầu nhìn, chợt nghe thấy một trận kinh hô ở phía sau, ngay sau đó vùng eo đau đớn, không đợi nàng kịp phản ứng nhìn xem sao thì thân thể đã nghiêng một cái, “bùm” một phát rơi xuống nước....

Aaa...

Dạ Ngưng vùng tay giãy dụa, mùi vị nước tẩy trắng bể bơi ập vào mặt, khiến nàng sắc đến nổi ho khan, nước ở chung quanh cũng lập tức tràn tới. Ý niệm muốn sống khiến cho Dạ Ngưng không có thời gian nghĩ nhiều đến cái khác, vùng cánh tay, đập chân, ra sức hướng bờ bên kia mà bơi. Một đám nữ sinh trên bờ nhìn mà ngây người, ngay cả Hồng Nương cũng há to miệng nhìn Dạ Ngưng, như thế mà còn nói là không biết? Quả thực đơn giản cứ như thế là một quán quân thế giới thì có!

Dạ Ngưng bò lên bờ, quệt tay lau đi nước trên mặt, hai hốc mắt như bốc hỏa, căm tức nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Mà Tiểu Vũ Hàm đứng ở bờ bên kia lại khẽ vuốt mái tóc dài, nhẹ nhàng cười với Dạ Ngưng, yêu kiều như đoá hoa lan, ánh mắt như làn thu ba khẽ chớp, nhưng vẫn một mực giữ vẻ đằm nhát.

“Nhìn xem, vẫn biết đấy chứ.”

“.....”

Luồng hỏa diễm đã đè nén nín nhịn từ lâu, giờ bị những lời này châm ngòi, lập tức bùng nổ trong nháy mắt. Dạ Ngưng lại nhảy xuống nước, mãnh liệt đạp chân, lấy tốc độ của phi ngư mà thẳng tắp bơi về phía bờ bên kia.

“Tiểu Vũ Hàm!!!”

Lau đi nước trên mặt, Dạ Ngưng cắn răng nhìn Tiểu Vũ Hàm, cả người hoàn toàn bị vây trong trạng thái xù lông. Toàn bộ sinh viên đứng chung quanh đều kinh sợ, mà ngay cả miệng Hồng Nương cũng biến thành hình chữ O, cô dạy dỗ nhiều học sinh các giới như vậy mà còn chưa từng thấy có ai dám hô to gọi nhỏ giáo viên như thế....

__Hết chương 10__

12. Chương 11: Nói Lời Xin Lỗi

“Tiểu Vũ Hàm, vì sao cô luôn nhắm vào tôi? Tôi đã làm chuyện vạn ác gì đến nỗi khiến cô phải dồn ép tôi như vậy? Hả?! Có phải cô nhìn tôi không vừa mắt đúng không? Thấy tôi chướng mắt thì việc gì mỗi ngày đều phải nhìn chằm chằm tôi làm cái gì?! Nếu cô không phải là giáo viên thì tôi đã sớm đạp cô xuống nước rồi!!!”

Dạ Ngưng cơ hồ dùng hết sức mà gào to, toàn bộ bề bơi lặn ngắt như tờ, vô số đôi mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, ánh mắt dần dần lạnh như băng, một lát sau, lạnh lùng nói: “Dạ Ngưng, đây là để cho dịp kỷ niệm năm mươi năm ngày thành lập trường, tốt nhất nên biết bỏ qua thân phận của chính mình, làm chuyện em phải làm.”

Không nhiều lời thêm nữa, Tiểu Vũ Hàm xoay người đi ra ngoài. Dạ Ngưng nắm chặt tay nhìn bóng dáng cô, người phụ nữ này luôn là vậy, dù có hoàn toàn tức giận đi nữa thì cũng không bộc phát, nói cái gì cũng không thềm để ý, quả thực khiến người ta phát điên mà! Không đợi mọi người kịp phản ứng, cửa lại bị đẩy ra, Mạch Mạt về mặt giận dữ hùng hổ tiến vào.

“Cô chính là Dạ Ngưng?”

“Phải.” Sắc mặt Dạ Ngưng không chút thay đổi đáp, nàng nhận ra Mạch Mạt, đó là giáo viên làm bên công tác Đảng, tuy rằng chưa từng tiếp xúc qua nhưng dù sao cũng có ấn tượng.

“Có chuyện gì?”

“Cô! Đi ra!” Mạch Mạt cực lực áp chế lửa giận trong lòng, cô sợ chính mình nhìn không được liền sẽ điên cuồng đạp Dạ Ngưng một trận bẹp dí.

Cúi đầu, hai người một trước một sau đi ra sân thể dục. Dạ Ngưng hét một hồi, đến giờ huyết Thái Dương còn có chút đau, mím môi nhìn Mạch Mạt, gần đây mình làm gì cũng thực không thuận lợi, như thế nào giáo viên khắp nơi đều tìm đến mình?

“Cô cho là mình phải chịu ủy khuất phải không?” Mạch Mạt xoay người, căm tức nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng biết cô ta đang nói tới Tiểu Vũ Hàm, liền cắn môi cúi đầu, không nói gì.

Hít sâu một hơi, Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng: “Nếu đổi lại là một giáo viên khác thì cô đã sớm bị kỷ luật rồi.”

Ngơ ngác, Dạ Ngưng ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Mạch Mạt.

“Ngay ngày đầu đi học cô đã xem AV, cô có biết hiện tại trường chúng ta đang quản lý nghiêm ngặt tác phong học tập hay không? Sinh viên cả một lớp đều nhìn thấy, cô cho là sẽ không có người nào bàn tán, không có ai phản ứng à? Hiệu phó muốn bắt cô để lập uy, cô nghĩ là ai giúp cô giải quyết ổn thỏa chu toàn?”

“Là....cô Tiểu?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Dạ Ngưng, Mạch Mạt lại càng tức khí: “Vũ Hàm bắt nạt cô khi nào? Hả?! Cô cẩn thận nghĩ lại xem, có chuyện nào không phải cô bắt đầu trước đâu? Cô giả quỷ ở phòng vệ sinh dọa người, trước không nói Vũ Hàm bị dọa thành cái dạng gì, chỉ riêng việc này rơi vào tai bao nhiêu giáo viên lãnh đạo, cô cho là trường chúng ta sẽ dễ dàng tha cho người giả quỷ này hay sao? Hiệu trưởng nghe xong đã tức giận đến mức nào cô biết không? Vũ Hàm đã từng nói nửa câu chưa? Còn có, cô để Đại Bảo mang hoa tặng Tiểu Vũ Hàm, cô từng nghĩ qua chưa, Vũ Hàm là giáo viên, là giáo sư, cô làm vậy, bảo thể diện của cô ấy phải vứt đi đâu đây? Sẽ có bao nhiêu lời đồn đãi lung tung truyền đến?!”

Những lời nói vốn dẫu trong lòng được Mạch Mạt xả ra bằng hết, nếu không phải Tiểu Vũ Hàm ngăn cản thì cô đã sớm đi tìm Dạ Ngưng tính sổ rồi. Cô không hiểu được, vì sao ngoài miệng thì Tiểu Vũ Hàm nói muốn trả thù Dạ Ngưng, nhưng thực tế lại đều đi giúp giải quyết đồng lõa xôn cô ta bày ra? Thế cho nên giờ Dạ Ngưng lại lớn gan đến nỗi ngay cả ngày kỉ niệm thành lập trường cũng không thèm để trong lòng. Dạ Ngưng không bị kỷ luật thì thấy cả người không được thoải mái chút nào?

Biểu tình Dạ Ngưng có chút phát nổ, sững sờ, ngẩn người nhìn Mạch Mạt, trong lòng lẫn trong đầu đều là những lời nói của cô.

Dạ Ngưng đã học ở đây bốn năm khoa chính quy, không thể nào không rõ về phong cách đối với vấn đề đạo đức và kỷ luật của trường, vẫn nghĩ nhiều chuyện xảy ra vậy mà không có người nào tìm đến, bất quá là do các vị lãnh đạo né mặt mũi mình trước kia....Nhưng không hề nghĩ tới, Tiểu Vũ Hàm lại...

“Tự cô nghĩ lại mà xem! Còn có, trong đầu cô còn có chút ẩn tượng nào không?!” Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng, ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, khế cần mồi chạy đi tìm Tiểu Vũ Hàm, bỏ lại Dạ Ngưng một mình đứng sững sờ tại chỗ.

Dạ Ngưng vẫn cho rằng Tiểu Vũ Hàm muốn hành hạ mình, cho nên mới chĩa mũi nhọn vào mình, về phần chuyện mà mình làm, cho tới nay vẫn gió êm sóng lặng lại đều cho rằng là do thầy hiệu trưởng chiếu cố....còn chưa từng nghĩ tới lại là Tiểu Vũ Hàm.....Nàng rất hiểu về tác phong kỷ luật của trường, nhưng Tiểu Vũ Hàm lại vì mình...

Ngực có chút chua xót, Dạ Ngưng chậm rãi cúi đầu, nhớ tới một tia bi thương trong mắt Tiểu Vũ Hàm vừa rồi, cảm giác hối hận tự trách hỗn loạn cuộn cuộn trào dâng.

“Vũ Hàm, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào? Không phải nói muốn trả thù cô ta sao? Cậu định tính cái gì đây?” Mạch Mạt vẫn còn chưa tiêu hết tức khí, cảm giận nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm đang cúi đầu sửa sang lại văn kiện trên bàn, ngẩng đầu liếc Mạch Mạt một cái, thản nhiên nói: “Cô bé đó bất quá chỉ là tính tình trẻ con.”

“Tính trẻ con? Dám ở trước mặt của bao nhiêu người mà gọi thẳng tên cậu lại là tính trẻ con? Cậu có nghe thấy vừa rồi ở bên ngoài các giáo viên nói thế nào không? Nói cậu vì muốn lấy lòng sinh viên mà để người ta chỉ thẳng vào mũi mắng cũng không dám nói lại một câu!” Mạch Mạt có chút phẫn hận cùng đau lòng chất vấn. Đều nói xã hội như hồ nước sâu, nhưng kỳ thật thì tranh đấu trong trường học cũng rất gay gắt, chỉ có hơn chứ không kém. Tiểu Vũ Hàm còn trẻ tuổi như vậy mà đã lên chức phó giáo sư, bởi vì trường học vốn thiếu người, mà cô lại còn kiêm chức giáo viên lẫn giáo sư, cho nên đã sớm bị không ít người dị nghị rằng không biết có phải là do trong nhà có người....

Từ ngày khai giảng đến giờ, mới chỉ có vài ngày thôi mà Dạ Ngưng đã gây cho cô bao nhiêu rắc rối rồi?

“A, cũng không phải mới ngày đầu tiên.” Tiểu Vũ Hàm tự giễu cười, hơi cúi đầu xuống, những lời nhàn thoai như thế cô đã nghe nhiều rồi, lúc ban đầu cũng thương tâm khổ sở, nhưng lâu ngày, dần dần rồi cũng sẽ thành thói quen, cứ cố gắng dùng nụ cười đi hóa giải, sự thật thế nào thì tự trong lòng mỗi người sẽ hiểu, cô vẫn tin tưởng vững chắc những lời này.

Mạch Mạt nhìn Tiểu Vũ Hàm, không đau lòng không được: “Vũ Hàm, không phải bác đã tìm cho cậu một nơi công tác không tệ sao? Vì cái gì mà cậu vẫn cố tình muốn làm giáo sư? Một người làm hai chức vụ, còn phải chịu cơn tức giận của học sinh, sao cậu lại vẫn cứ không nghe người khác khuyên bảo như thế? Còn có, cho dù là làm giáo sư đi nữa thì cũng có nhiều trường đại học gửi thư mời như thế kia mà, sao cậu lại không chọn? Cần gì phải ở lại trường này.”

Tiểu Vũ Hàm trầm mặc, lời này cô đã nghe đến cả trăm ngàn lần rồi, tốt nghiệp tiến sĩ xong rồi ở lại làm giáo sư trong trường, chuyện này không chỉ có người thân trong nhà phản đối, mà ngay cả bạn bè cũng cực lực phản đối, nhưng cô đều vẫn cố chấp kiên trì, chưa bao giờ từng hối hận. Nhưng những lời hôm nay Dạ Ngưng nói....

Mạch Mạt nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm một hồi, do dự một lát, thử ướm hỏi: “Vũ Hàm, cậu nói thật với tôi đi, cậu khẳng khẳng muốn ở lại đây, có phải là có nguyên nhân gì không?”

“Tôi mệt rồi.” Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nói xong, liền cắt kỹ văn kiện đã xử lý đi, đứng dậy ra ngoài. Mạch Mạt nhìn thấy cô như vậy liền thở dài, lắc đầu rồi cũng theo ra ngoài.

Thời gian chờ thang máy, Mạch Mạt nhìn Tiểu Vũ Hàm mà ngây người, đã nhiều năm như vậy mà Tiểu Vũ Hàm vẫn không nói đến chuyện yêu đương, ngày thường giới thiệu ai với cô, cô cũng đều uyển chuyển từ chối. Hỏi nguyên nhân đều nói không thích hợp, nhưng chưa từng gặp qua, sao đã biết không hợp? Trừ phi trong lòng Tiểu Vũ Hàm đã có người....mà lại cố chấp ở lại trường không chịu đi, không phải là vì người kia đấy chứ? Rốt cuộc là ai? Trong số những người lưu lại trường giảng dạy, cũng đâu thấy ai xứng được với Vũ Hàm....

Mạch Mạt đang miên man suy nghĩ, thang máy đã đến, cửa chậm rãi mở ra, nhìn thấy một người hấp tấp vội vàng lao ra từ thang máy, có chút ngăn người.

Dạ Ngưng?

Hắn là vừa thay quần áo, bộ đồ đơn giản màu xanh nhạt, phía trên không cài nút, mái tóc xõa sau lưng có chút ẩm ướt, khi nhìn thấy hai người cũng ngăn người, trên mặt cũng xuất hiện một tia không được tự nhiên, vụng trộm nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Mạch Mạt cũng đồng dạng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, gương mặt tinh xảo lạnh nhạt không tỏ vẻ gì, trực tiếp không thèm nhìn Dạ Ngưng, đi vào thang máy.

“Cô Tiểu....” Dạ Ngưng nhẹ nhàng kêu một tiếng, có chút sốt ruột, một bàn tay chống lên thang máy. Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Dạ Ngưng.

“Cô Tiểu, em có chuyện muốn nói....” Gò má Dạ Ngưng phồng hờn, chưa bao giờ lại nhăn nhó khổ sở như vậy.

“Tôi tan làm rồi, có chuyện gì thì để mai nói.” Liếc cũng không thèm liếc Dạ Ngưng một cái, Tiểu Vũ Hàm lạnh nhạt nói.

“Năm phút, chỉ năm phút thôi.” Thanh âm Dạ Ngưng hơi có chút khẩn cầu, vẻ mặt Mạch Mạt đầy khinh bỉ nhìn nhìn, giờ cô thấy thật phục Dạ Ngưng, hỗn đến mức so với ai khác cũng đều hỗn hơn, nhưng đến khi giả bộ đáng thương, lại thật đúng là so với tiểu bạch thủ đường như còn khiến người ta không đành lòng hơn.

Quả nhiên, Tiểu Vũ Hàm lại động lòng trắc ẩn, thở dài, bước ra khỏi thang máy.

“Mạch Mạt, cậu về trước đi.”

“Ừ.” Mạch Mạt đã sớm đoán được sẽ là như thế mà, liền gật đầu đáp ứng, trong lòng cũng có chút thoải mái. Xem bộ dáng Dạ Ngưng như vậy, hẳn là đến nhận lỗi, cuối cùng cũng còn có chút nhân tính.

Tiểu Vũ Hàm khoanh tay, đứng chính giữa sảnh, nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bị cô nhìn, cả người có chút co quắp, chậm rãi cúi đầu, cắn cắn môi, nói nhỏ: “Cô tiểu, em xin lỗi....”

Đây là lời xuất phát từ trong lòng nàng, tuy Dạ Ngưng rất hỗn, nhưng cũng biết tri ân báo đáp, hướng hồ Mạch Mạt nói rất đúng, là nàng suy nghĩ không kĩ, ý tưởng trong đầu nàng cũng chỉ có một....Nhưng mà giáo viên cùng học sinh, chung quy cũng có sự khác biệt. Nàng làm ra những sự tình này, vốn cũng không có ác ý, chỉ muốn đả kích Tiểu Vũ Hàm một chút, cũng không nghĩ đến....

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng biết vâng lời của Dạ Ngưng, trong lòng vừa tức vừa buồn cười. Không phải buổi sáng rất thái độ sao? Thế nào mà giờ lại như thể thay đổi thành người khác vậy? Cô bực mình Dạ Ngưng, không phải bởi vì Dạ Ngưng chống đối mình, mà là vì Dạ Ngưng lặp đi lặp lại nhiều lần không thèm để ý đến kỷ luật của trường, giờ thì còn có cô chống đỡ, nhưng nếu Dạ Ngưng vẫn cứ tiếp tục hoành hành như thế, sớm hay muộn cũng gặp rắc rối. Đọc sách nhiều năm như vậy, nếu chỉ vì nóng giận nhất thời mà uống phỉ hết mọi công sức, đến lúc đó thì sợ là muốn khóc cũng không có chỗ để mà khóc.

“Thực xin lỗi, cô Tiểu, em sai rồi.” Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhếch môi, gật đầu: “Ồ, sai ở đâu nhỉ?”

.....

Dạ Ngưng cảm giác mình như quả khí cầu bị xì hơi, Tiểu Vũ Hàm chỉ động tay một chút liền đâm thủng. Nàng cúi đầu, mím môi nói nhỏ: “Dù sao thì cũng là sai rồi, muốn đánh muốn phạt gì thì tùy cô, lần này em không phản đối.”

Vẻ mặt vẫn một mực lạnh như băng rốt cục cũng có ý cười, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng gật đầu, cười nhìn Dạ Ngưng: “Thật sao?”

“....” Dạ Ngưng nghẹn họng, cái người này làm sao vậy? Mình chỉ khách sáo một phen thôi, chẳng lẽ cô ta thật sự muốn đánh muốn phạt mình?

“Ai, đánh hay phạt thì thật ra không cần thiết. Như vậy đi, nhìn vào biểu hiện thành tâm xin lỗi của em thế này, vừa lúc tôi có một việc khá bận rộn, em có thể giúp.” Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nói, Dạ Ngưng nhìn nụ cười giả tạo quen thuộc kia, khẽ rùng mình một cái.

“Chuyện gì ạ?”

“Trường chúng ta đã lên kế hoạch ột buổi khiêu vũ, tôi nhớ rõ lúc còn ở khoa chính quy hình như em còn tự xưng mình là ‘vũ vương’, giờ thật đúng lúc, em giúp tôi việc này đi.”

“Khiêu vũ?” Dạ Ngưng ngây người, nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, thật cẩn thận hỏi: “Em hợp tác với ai?”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu, dịu dàng cười với Dạ Ngưng: “Đương nhiên là tôi.”

“....”

__Hết chương 11__

13. Chương 12: Rất Tốt A...

“Cái gì?! Khiêu vũ với cô Tiểu? Thật hay giả?!!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ ký túc xá đều bị vây trong trạng thái điên cuồng.

Dạ Ngưng buồn bực nhìn ba cái đầu chen chúc bên cạnh mình, ồ ào: “Bọn mày nói nhỏ chút đi, đừng để lộ ra ngoài, ảnh hưởng không tốt đến cô Tiểu.”

“Ảnh hưởng không tốt đến cô Tiểu?” Lão Nhị ngơ ngác một chút, không thể tin được nhìn Dạ Ngưng. Lão Đại cũng gật mình, mà lão Tam lại rất trực tiếp, nâng ngón tay chỉ Dạ Ngưng, run run nói: “Mày dĩ nhiên lại thay Diệt Tuyệt nói chuyện!”

“Nghe mày nói kìa, nếu cô Tiểu là Diệt Tuyệt, vậy thì mày chính là Kim Hoa (1)!” Dạ Ngưng trắng mắt liếc lão Tam một cái, người này không nói câu gì thì không chịu được à.

Dạ Ngưng có chút không kiên nhẫn phát tay: “Ai da, tất cả đừng ồn ào nữa, tao nhớ rõ hồi trước lão Nhị có tham gia hội khiêu vũ mà, nói cho tao nghe một vài việc cần chú ý đi.”

Dạ Ngưng nghiêm túc nói xong, trong lòng tràn ngập sức mạnh, nàng cũng muốn để cho Tiểu Vũ Hàm nhìn xem, Dạ Ngưng đây trừ việc ở bên ngoài gây chuyện ra thì cũng vẫn có rất nhiều ưu điểm sáng chói!

“Nói tới những việc cần chú ý thì...”

Lão Nhị mím môi, dùng tay nắm cây quạt gỗ nhẹ vào đầu, một bộ thư sinh nghèo túng hủ lậu: “Những việc cần chú ý thì có rất nhiều, không rảnh nói dài dòng với mày, nên chỉ nói với mày những gì quan trọng nhất thôi. Cái trò khiêu vũ này ý à, nhất định phải bảo trì khoảng cách với bạn nhảy, đừng để sinh ra phản ứng hóa học.”

“Phản ứng hóa học gì cơ?” Lão Tam không hiểu hỏi, lão Nhị liền trừng mắt liếc một cái.

“Mày chưa từng nghe câu nói kìa à, nhảy a nhảy a, ôm a ôm a, chúng ta cùng nhau chạy lên giường.”

“....”

“Mày còn có thể vô sỉ hơn không?” Dạ Ngưng căm tức nhìn lão Tam, người này như thế nào mà toàn thân đều dâm loạn như thế?

“A, lão Tứ, mặt mày đỏ kìa.” Lão Đại như thể phát hiện ra tân đại lục, chỉ vào mặt Dạ Ngưng mà kêu to, lão Nhị, lão Tam liền lập tức quay lại nhìn, đều là vẻ mặt không thể tin nổi.

“Lão Tứ, không phải mày vừa mới đi tìm cô Tiểu sao? Cô ta ày uống thuốc mê à? Sao lại thay đổi nhiều vậy?”

“Cút cút hết đi, bọn mày biến hết cho tao!” Dạ Ngưng gân cổ ồn ào, một nửa là chột dạ, một nửa là thẹn thùng, sao mặt mình lại hồng vậy? Ai bảo lão Nhị ăn nói linh tinh, cái gì mà nhảy nhảy lên giường chứ? Bất quá, hình như thật sự là vậy....Nếu không có gì thay đổi thì hình như khi mấy ông bà lớn tuổi ở trong công viên khiêu vũ cuối cùng cũng có rất nhiều người đến với nhau....

“Xong rồi, nó hoàn toàn chìm đắm rồi.” Lão Đại ở một bên thâm cảm thán, lão Nhị vừa húp bát mì vừa lắc đầu.

“Thôi đi, với tính cách này của lão Tứ ấy à, hôm trước tao bảo nó đi ra chợ mua hoa quả về, kết quả là nó lại dĩ nhiên đi mua một cân trứng gà. Lúc ấy tao đã nghĩ, dù thế nào thì ở ký túc xá này cũng không có chỗ để tự làm cơm, lão Tứ mua trứng gà là để chuẩn bị về nhà ấp chắc? Nhưng khi nhìn kỹ cô bé bán trứng gà kia tao liền lập tức hiểu ra.”

“Là sao chứ, chẳng lẽ là bạn học trước kia của lão Tứ?”

“Không phải vậy, mà là bộ dạng của con bé bán trứng đó cứ như đúc cùng một khuôn với Shora Aoi.”

“....” Lão Đại trầm mặc một hồi, gạt đầu, xác định lời lão Nhị.

“Đúng vậy, tao nghĩ Dạ Ngưng cũng sẽ không thích cô Tiểu đâu, đáng vẻ cô ấy rất đoan trang.”

“....Chắc chắc, tụi mày lắm bầm lâu bầu cái gì đó? Tao là loại người trông mặt mà bắt hình dong sao?” Dạ Ngưng tỏ vẻ không vui, tìm mãi ở trên mạng mà cũng không phát hiện được video khiêu vũ nào có vẻ được cả, bên tai lại là tiếng người ồn ào huyền não, trong lòng phiền vô cùng.

“Lão Đại, đưa nick QQ của mày cho tao.”

“Để làm gì? Lại muốn đi lừa gạt con gái nhà người ta?”

“Nói linh tinh ít thôi!” Dạ Ngưng làm ầm lên, lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái, cuối cùng đem nick cùng password đều nói ra. Đăng nhập vào nick QQ của lão Đại, nhìn thấy lão Đại đang nhìn chằm chằm bát mì của lão Nhị mà xuất thần, liền cũng yên tâm xem lên diễn đàn QQ của lão Đại, quả nhiên cô nàng có tham gia vào nhóm “Cô Tiểu cô Tiểu chúng em yêu cô.”

Đi vào nhìn nhìn một chút, Dạ Ngưng thở dài, không thể không cảm thán, thanh niên hiện tại thực giỏi. Thực tế thì có không ít hình chụp của Tiểu Vũ Hàm được chia sẻ trên này, nhìn góc độ thì hẳn là đều chụp trộm, không ngờ lại nhiều đến vậy. Dạ Ngưng download toàn bộ về, lần này nàng không tạo một file liên quan tới cấp 46 gì đó nữa, dù sao thì, nếu để cho cô Tiểu phát hiện ra, vậy mặt mũi của mình liền không biết nhét vào đâu nữa. Dạ Ngưng ngẫm nghĩ một chút, nhẹ nhàng cười, tạo một folder mới — Ảnh H đẹp nhất, rồi đem tất cả hình của Tiểu Vũ Hàm vừa download về cho vào hết, thuận tiện còn lấy mấy tấm đẹp nhất tải vào di động.

Hành hạ náo loạn cả một ngày, cuối cùng nằm trên giường, nhìn mọi người ngủ say, Dạ Ngưng cầm di động mình cẩn thận lật xem.

Thực ra thì bộ dáng cô Tiểu cũng không tệ mà, tuy phần lớn ảnh đều chỉ chụp sườn mặt, nhưng cũng đều rất đẹp....

Dạ Ngưng nhếch môi cười, từ lông mi đến khóe mắt đều được lăm, làn da thực trắng, nhưng môi hơi mỏng, nghe nói người như vậy đều bạc tình, hắc hắc, xem ra bạn trai người này sau này xui xẻo rồi...

Dạ Ngưng chính là loại người tính toán rất chi li, nếu ai làm chuyện gì xấu với nàng, dù có phải liều mạng nàng cũng muốn trả thù, nhưng nếu ai thật sự đối tốt với nàng, thì nàng chỉ hận không thể ghi lòng tạc dạ mà chân thành đáp lại từ tận đáy lòng. Tiểu Vũ Hàm đã giúp nàng nhiều việc như vậy, cừu hận trong lòng cũng đã sớm tiêu tan, hiện tại việc muốn làm chính là sáng mai đi báo ân, tuy rằng không thể giống như Bạch Tố Trinh (2) lấy thân mà báo đáp, nhưng ít nhất cũng muốn thể hiện tâm ý.

Cầm di động trong tay, Dạ Ngưng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong giấc mộng còn mơ thấy Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ với mình, thực đẹp....

Sáng sớm hôm sau, Dạ Ngưng mở mắt.

“A!!!!”

Trước mắt lộ ra một khuôn mặt tươi cười phóng đại gần trong gang tấc, dọa cho Dạ Ngưng suýt đứng tim. Lão Nhị vẽ mặt cười cợt xấu xa nhìn Dạ Ngưng, lão Đại cùng lão Tam đứng bên cạnh cũng cười cười ra vẻ ngầm hiểu.

“Lão Tứ, xuân mộng hả?”

“Cái gì chứ?” Dạ Ngưng đỏ mặt, trùng mắt với lão Nhị, lão Nhị che miệng cười, cũng không thèm vạch trần. Mới sáng sớm ra thức dậy, ba người liền phát hiện Dạ Ngưng không bình thường, lúc ngủ áo đều bị kéo giật đến nỗi lộ ra bầu ngực nho nhỏ cũng không nói, lại còn vừa ngủ vừa cười vẽ mê gái, vừa nhìn đã biết là đang nằm mơ, hơn nữa giấc mơ này tuyệt đối là không trong sáng.

Bởi vì Tiểu Vũ Hàm đã nói buổi sáng phải tập luyện khiêu vũ, Dạ Ngưng cũng lười đấu võ mồm với mấy người này, vội vàng mặc quần áo, theo thói quen thò tay ăn trộm quả trứng gà trong hộp cơm của lão Tam, nuốt vào bụng, quẹt miệng rồi chạy đi.

Trên đường đi khẽ ngâm nga một bài hát, đá hòn sỏi dưới chân, rất nhanh đã đi đến Trung tâm hoạt động. Dạ Ngưng đi vào nhìn xem, cũng không ít người.

Tổng cộng có ba cặp, tất cả đều là giáo sư phối hợp với sinh viên, còn có một giáo viên dạy võ đạo, có vẻ là tới để chỉ điểm.

Xác định được mục tiêu, Dạ Ngưng đi thẳng đến chỗ Tiểu Vũ Hàm, nhìn thấy cô liền cười cười.

“Cô Tiểu.”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu cười nhẹ, giáo viên dạy võ đạo ở bên cạnh nhìn thấy Dạ Ngưng tiến vào liền đi qua, cười tủm tỉm nhìn nàng chăm chăm.

“Em chính là học sinh mà cô Tiểu vẫn khen phải không, cũng được đó.”

Dạ Ngưng nghe mà cười đến muốn méo cả miệng, từ hôm qua nàng đã biết Tiểu Vũ Hàm đối xử với mình rất tốt, cũng không ngờ dĩ nhiên lại còn thường xuyên khen mình với người khác.

Nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, giáo viên dạy võ đạo gật đầu: “Tiểu Hàm, cô nói cũng đúng thật, lấy chiều cao cùng khung xương của Dạ Ngưng, lại đem mái tóc dài búi lên rồi đội mũ vào, hẳn là không người nào có thể nhìn ra là nữ.”

“...” Nụ cười còn chưa kịp tan trên mặt Dạ Ngưng liền lập tức cứng lại, đen mặt quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Cô khen em như vậy đó hả?!

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng kinh ngạc của Dạ Ngưng mà khẽ nhếch môi, cười nhẹ, nâng tay lên, vuốt vuốt mái tóc nàng: “Ừy khuất em rồi.”

Đây, đây là lại sử dụng mỹ nhân kế với mình!

Tuy rằng biết Tiểu Vũ Hàm am hiểu nhất là mê hoặc lòng người, nhưng mặt Dạ Ngưng vẫn không kìm nổi mà đỏ lên, vốn mặt mày đang nhăn nhó cũng nháy mắt hòa hoãn lại, toét miệng gãi đầu cười ngây ngô. Giáo viên dạy khiêu vũ ở bên cạnh nhìn Dạ Ngưng, bĩu môi, lầm bầm lầu bầu: “Sao có cảm giác ngu ngu nhỉ?”

“....”

Ngày đầu tiên là luyện các bước nhảy cơ bản, hay gọi thô thiển thì là “Ba chậm”, trước kia Tiểu Vũ Hàm từng học qua, giờ nhiệm vụ chủ yếu chỉ là hướng dẫn Dạ Ngưng. Vốn cô nghĩ trước kia Dạ Ngưng có năng khiếu khiêu vũ, sẽ học rất nhanh, nhưng hiển nhiên là cô đã đánh giá quá cao thực lực của Dạ Ngưng.

“Dạ Ngưng.” Rốt cục sau lần thứ N bị đạp phải chân, Tiểu Vũ hàm không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng.

“Sao thế?” Dạ Ngưng có chút hoảng hốt nhìn cô, Tiểu Vũ Hàm nhìn biểu tình ngẩn ngơ kia, lập tức khoe môi khẽ nhếch.

“Lớp trưởng Dạ, đang nghĩ cái gì thế?”

Mặt Dạ Ngưng lập tức đỏ lên, kỳ thật nàng cũng không nghĩ cái gì, chỉ là hai người gần sát nhau quá, từng làn hương bạc hà thơm ngát cùng mùi thơm của dầu gội đầu quấn quanh chớp mũi khiến nàng có cảm giác ngứa ngáy nói không nên lời. Hơi cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, liền thấy cô mỉm cười nhìn mình, tay phải hơi ôm lấy eo mình, nụ cười kia ẩn ẩn một tia trêu chọc, một tia chế nhạo, còn có....một ít cảm xúc gì đó mà nhìn không ra.

“Đừng khẩn trương, nghe kĩ tiết tấu.” Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng quẫn bách của Dạ Ngưng, cũng không nói gì nữa, nhẹ giọng dặn, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu hiếm có. Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, nhưng vẫn thấy khẩn trương, bất giác bàn tay cũng đổ mồ hôi, vốn đã không dám dùng sức ôm Tiểu Vũ Hàm, giờ lại càng không dám đụng chạm.

“Dạ Ngưng, em làm sao thế hả? Tay để làm cái gì? Ôm phía trên đi!” Giáo viên dạy khiêu vũ lại lớn giọng hô, không phải cô mới chỉ hét lên với Dạ Ngưng có một hai lần. Con bé này sao thế? Sao lại vô dụng vậy chứ, nhìn các sinh viên khác đều ôm rất chặt, có thấy ai xấu hổ đâu, ở đây còn có mấy nam sinh nữa, một thiếu nữ lớn thế kia rồi mà sao lại còn không được tự nhiên không dám ôm?

Bị mắng khiến lòng có chút bốc hỏa, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, một tay kéo Tiểu Vũ Hàm ôm vào lòng, bất chấp bất cứ giá nào! Chỉ một chút thôi, Dạ Ngưng liền cảm giác được khóa no tròn trước ngực Tiểu Vũ Hàm, mềm mại ôn nhu, thoải mái dán sát cô trong lồng ngực mình, cọ lên cọ xuống, phải a, thật sự rất mềm.

“Dạ Ngưng...”

Dạ Ngưng cúi đầu, liền thấy hai má Tiểu Vũ Hàm ửng hồng nhàn nhạt, mặt giận tái đi nhìn mình.

Dạ Ngưng khụ một tiếng, đứng thẳng lên, cảm thấy không khí có chút lúng túng, liền mở miệng nói chuyện giải vây: “A...cô Tiểu....vóc người tốt ghê.”

Hết chương 12

-
- (1) Kim Hoa bà bà: một nhân vật trong truyện Ý Thiên Đồ Long Ký – Kim Dung.
(2) Bạch Tố Trinh: nhân vật Bạch xà trong “Thanh xà bạch xà”

14. Chương 13: Thực Kỳ Quái

Lời vừa nói ra, mặt Dạ Ngưng liền đỏ lên, miến cưỡng nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ hối lỗi nhìn Tiểu Vũ Hàm. Kỳ thật cũng không phải nàng cố ý đùa giỡn Tiểu Vũ Hàm, chỉ là không biết vì sao cứ ở trước mặt người này, nàng luôn có một chút hoang mang lo sợ, rồi sẽ nói mà không kịp suy nghĩ.

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền nhếch môi, không có vẻ thẹn quá hóa giận như trong tưởng tượng của Dạ Ngưng, mà lại ngẩng đầu nhìn nàng: “Lớp trưởng Dạ cũng được lắm.”

Nói xong, Tiểu Vũ Hàm còn tựa hồ khê liếc bộ ngực Dạ Ngưng một cái. Nghe thế, ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ lên, Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm, mà Tiểu Vũ Hàm thì hơi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cười, khuôn mặt nghiêng nghiêng kia với khóe môi hơi gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, làm cho Dạ Ngưng nhìn si dại.

“Dạ Ngưng, em nghĩ gì thế? Ôm chặt vậy thì còn có thể khiêu vũ sao? Rốt cuộc em đến để hỗ trợ hay để phạm lỗi vậy?” Giáo viên vũ đạo nổi giận. Con bé này làm sao vậy? Vừa rồi bảo ôm thì không ôm, giờ thì lại dính với nhau như thể bánh mật vậy!

Dạ Ngưng hắng giọng một chút, vòng tay đang ôm Tiểu Vũ Hàm hơi nói lỏng ra, tim đập theo tiết tấu rồi loạn, hít sâu một hơi, không dám nhìn Tiểu Vũ Hàm nữa.

Sau khi luyện tốt các bước cơ bản, mọi người thương lượng một phen, quyết định cuối cùng vẫn là điệu Latin, hiếm hoi được dịp kỷ niệm ngày thành lập trường như thế, nếu còn nhảy điệu chậm rì rì mà mấy ông cụ bà cụ hay tha thiết ngọt ngào nhảy trong công viên nữa thì phỏng chừng sinh viên ở phía dưới cũng không nhiệt tình gì, nhưng nếu phối hợp với thể loại nhạc sôi động thì có lẽ cũng không tệ.

Quyết định chủ ý rồi, mấy đội bắt đầu luyện tập, trước kia Dạ Ngưng có luyện qua hip-hop, coi như có biết các kỹ năng nhất định, giờ học theo khuôn khổ, rất nhanh liền nắm được. Giáo viên dạy vũ đạo ở bên cạnh xem mà cười tít mắt, mấy đôi ở bên cạnh cũng ngừng lại nhìn hai người nhảy.

Dạ Ngưng chính là dạng người như vậy, không thể cho nàng mặt mũi được, vừa cho nàng thể diện liền dễ dàng không biết xấu hổ. Vừa thấy mình được mọi người chú ý, được khen đẹp, liền đắc ý nhìn chung quanh một vòng, bắt đầu tự đắc: “Thế nào? Cô Tiểu, em không làm cô mất mặt nhé.”

Tiểu Vũ Hàm khê nhếch môi.

“Em nói rồi mà, thiên tài chính là thiên tài, em đoán rằng cũng chính vì thế mà hôm nay cô gọi em tới đây, nếu để người khác đến thì khẳng định sẽ mệt đến chết mất, điệu nhảy này không phải người bình thường có thể nhảy được đâu, đặc biệt là ở vị trí của em đây. Mỗi lần đưa tay ra để cô ngã ra ngoài rồi lại kéo cô lại ôm vào lòng, cô có biết cánh tay cần rất nhiều lực không? Rất có thể đêm nay về ký túc xá tay em cũng dài ra mất!” Dạ Ngưng nói đến nổi hai mắt sáng lên, miệng không dừng lại. Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn gương mặt đắc ý của nàng, trong đáy mắt có ý cười nhàn nhạt.

“Lần trước trong tiết mục văn hóa ở dưới sân trường, có bao nhiêu giáo sư lãnh đạo trong trường tới tìm em muốn em giúp hội học sinh biên tập vũ đạo đó.”

“Vậy sao?” Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, có chút dăm chiêu.

Dạ Ngưng dùng sức gật gật đầu, tiếp đó liền thổi phù một hơi: “Lúc ấy em cũng chẳng quan tâm tới những người đó, sau nếu không phải thầy hiệu trưởng làm bộ mặt đáng thương đến nhờ cậy em thì em đã không thêm giúp rồi.”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Vũ Hàm cười dịu dàng nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng hắng giọng một chút: “Đương nhiên khiến cho oanh động.”

Ý cười trên mặt Tiểu Vũ Hàm càng đậm, gật đầu: “Phải a, thế chân em cần phải bao lâu mới khỏi?”

“.....”

Dạ Ngưng cứng họng, trợn to hai mắt giật mình nhìn Tiểu Vũ Hàm. Không phải chứ? Làm sao cô ấy biết được? Hồi Dạ Ngưng học đại học năm thứ ba đúng là thời điểm lúc nàng bộc lộ tài năng, lúc nàng lên sân khấu mọi khán giả ở dưới khán đài lẫn sau hậu trường đều cuồng nhiệt hô vang, khiến nàng hưng phấn mà máu dồn lên não, mang theo một đồng đàn em lên nhảy, sau lại tự mình nhảy đơn một đoạn, khi đứng dậy phát tay với mọi người, vì quá mức kích động mà trượt ngã từ trên đài xuống, cũng không kịp tẩy trang đã trực tiếp vào bệnh viện nằm. 120* phải lái đến trường nâng nàng đi ra ngoài thì khỏi phải nói bầu không khí lúc đó thế nào. Tuy nói việc này cũng thực oanh động đi, nhưng lúc ấy trên sân khấu ngọn đèn mờ ảo, thấy không rõ mặt, không có nhiều người biết là nàng mà...Làm sao Tiểu Vũ Hàm lại biết được?

(*số cấp cứu)

Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, không đáp lại ánh mắt nghi ngờ của Dạ Ngưng.

“Chuyện trước kia cũng không cần nhắc lại, nói đến hiện tại thôi. Cô Tiểu, cô nói xem nếu không phải cô gặp được em thì làm sao có khả năng luyện tập thuận lợi như vậy được?” Dạ Ngưng vẫn còn mạnh miệng, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, nghiêm trang nhìn nàng.

“Nếu không thì một lúc nữa chúng ta đổi lại? Tôi vai nam, em vai nữ, thử một lần đi.”

Dạ Ngưng ngạc nhiên không kịp phản ứng, dờ ra nhìn Tiểu Vũ Hàm, gật gật đầu.

Chờ tất cả mọi người luyện xong, vẫy tay cúi chào giáo viên và bạn học, Tiểu Vũ Hàm cùng Dạ Ngưng liền ở lại. Chỉ còn hai người, Dạ Ngưng cũng có chút buông lỏng, cười hì hì nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Tốt rồi, lúc này đi.”

Tiểu Vũ Hàm nở nụ cười, ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn nàng. Dạ Ngưng gật đầu, xoay đầu liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, vừa nhìn thấy, cả người liền cứng lại. Bởi vì tập luyện khiêu vũ, Tiểu Vũ Hàm chỉ mặc một cái áo T-shirt màu trắng cùng chiếc quần bình thường, mà lúc này đây, cái áo trắng bị mồ hôi thấm ướt, dán trên người cô thành trạng thái nửa trong suốt, vài lọn tóc dài dịu dàng buông lơi trên trán, gợi cảm nói không nên lời....

“Làm sao vậy?” Tiểu Vũ Hàm khó hiểu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng giật mình hoàn hồn, mặt đỏ lên, dùng sức lắc đầu.

“Không có gì!”

Tựa hồ đã nhận ra cái gì, hai má trắng nõn của Tiểu Vũ Hàm cũng hơi ửng hồng, ngẩng đầu giận dữ liếc Dạ Ngưng một cái, thấy nàng tỏ vẻ hối lỗi cúi đầu, liền mím môi, không nói nữa.

Tiếng nhạc du dương, ở giữa phòng khiêu vũ to như vậy cũng chỉ có Tiểu Vũ Hàm cùng Dạ Ngưng nhảy múa.

Thật sự đúng là chỉ có khiêu vũ a....

Vừa mới bắt đầu lúc nhạc dạo hai người còn phối hợp tốt, nhưng đến đoạn mà Dạ Ngưng khoác lác phải đẩy người ra rồi lại kéo vào ôm kia, nàng liền hiểu ra được một đạo lý, không thể khoe khoang ở trước mặt một người phụ nữ mạnh mẽ....

Dạ Ngưng có cảm giác toàn bộ thân thể đã không còn chịu sự khống chế của mình nữa, như thể con quay bị Tiểu Vũ Hàm đẩy ra rồi lại kéo vào...Sàn gạch men sứ nhìn càng ngày càng hoa mắt, chỉ vài phút ngắn ngủi, nàng đã bắt đầu cầu xin tha thứ nhận thua: “Cô Tiểu, cô Tiểu...dừng một chút.”

Dừng chân, Tiểu Vũ Hàm đứng tại chỗ, nhìn Dạ Ngưng ngồi xổm dưới đất thở dốc.

Lòng trả thù của phụ nữ...một lần nữa Dạ Ngưng lại cảm nhận được. Lau đi mồ hôi trên đầu, nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vũ Hàm, lại thấy nét cười giảo hoạt kia, tức đến suýt chút nữa đứng tim.

Tập cũng tập xong rồi, nháo cũng nháo rồi, cuối cùng cũng có thể trở về nghỉ ngơi, nhìn sắc trời cũng đã tầm hai giờ, Dạ Ngưng bấu môi thở dài, hai ngày nghỉ này khẳng định căn tin đóng cửa, xem ra lại phải nhịn đói thôi.

“Đói bụng?” Tiểu Vũ Hàm hỏi, Dạ Ngưng gật gật đầu.

“Đến chỗ tôi đi.”

“Cô nấu sao?”

“Không.”

“Vậy thì ăn gì?”

“Tôi nghĩ em biết làm chứ.”

“.....Ngại quá.”

“Bình thường cơm thừa đều trực tiếp vào hoang ăn, tôi không ngại.”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm vừa thay giày vừa nói, Dạ Ngưng đen mặt nhìn cô.

“Làm sao thế?” Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu, có chút kỳ quái nhìn nàng.

“Không, không có gì....” Dạ Ngưng nuốt nước bọt, được rồi, nàng cũng không dám có ý nghĩ đùa giỡn Tiểu Vũ Hàm nữa, liền xoay người đi lấy áo khoác.

Thay giày xong, Tiểu Vũ Hàm nhìn cái trán đầy mồ hôi của Dạ Ngưng, nói: “Lau mồ hôi đi, không ra ngoài lại cảm mất.”

Dạ Ngưng nghe lời gật gật đầu, nâng tay lên quạt quạt một chút. Tiểu Vũ Hàm đứng cạnh thấy thế liền nhú mày, không nói gì, từ trong túi lấy ra khăn giấy, đi đến bên người Dạ Ngưng, đưa cho nàng.

“Lau khô.”

Thanh âm không chút cảm tình, thậm chí có phần lạnh như băng, Dạ Ngưng khẽ giật mình nhìn Tiểu Vũ Hàm, theo bản năng nhận lấy tờ giấy ăn.

Tiểu Vũ Hàm vẫn đứng một bên nhìn Dạ Ngưng, bị nhìn chăm chăm như vậy, Dạ Ngưng cũng không dám làm ẩu nữa, nghiêm túc lau, chỉ thiếu chút nữa là lau đến rách cả da đầu, vụng trộm liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, thấy nét mặt cô dịu đi, lần này mới thở phào một hơi. Tự dưng lại phát giác có vẻ không đúng, liền ngẩng, nghi ngờ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Hai tay Tiểu Vũ Hàm khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm nàng một lúc, tựa hồ có chuyện muốn nói, nhưng lại nhịn xuống, cuối cùng chỉ thản nhiên nói một câu: “Đi thôi.”

Gật đầu, Dạ Ngưng cũng không dám nói thêm gì nữa, đóng lại cửa Trung tâm hoạt động, ngoan ngoãn đi theo Tiểu Vũ Hàm đến khu giáo vụ. Trong lòng nàng có phần thấp thỏm không yên, không biết đã chọc giận Tiểu Vũ Hàm lúc nào. Lắng nghe thanh âm giày cao gót giẫm trên nền đất, Dạ Ngưng nhất thời ngáy người, mà người luôn đi trước dẫn đường là Tiểu Vũ Hàm lại thỉnh thoảng dừng lại, Dạ Ngưng không chú ý liền lập tức va phải thân thể cô.

“Sao, có chuyện gì vậy?” Dạ Ngưng có chút lo sợ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng chăm chăm một lúc, liền hỏi: “Dạ Ngưng, một khi bị cảm liền phát sốt, vậy sao còn không biết tự chú ý bản thân?”

“Em...sao cô biết?” Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm, bệnh này của nàng chỉ có bạn bè quan hệ thân thiết mới biết được thôi. Từ nhỏ nàng đã như vậy, ngày thường không có bệnh tật gì, nhưng lại mắc một bệnh duy nhất, đúng là khiến bản thân bị hành hạ gần chết, đó là bị cảm liền phát sốt, hơn nữa nhất định sẽ hơn ba mươi chín độ.

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu: “Đại Bảo nói cho tôi biết.”

Vừa nghe nhắc tới Đại Bảo, Dạ Ngưng liền trợn trắng mắt, làm sao có thể chứ? Nói dối kiểu này cũng thực không có trình độ, Đại Bảo mới học năm thứ nhất, sao có khả năng hiểu rõ nàng như thế được.

Tiểu Vũ Hàm không để ý tới Dạ Ngưng, có chút phiền não nhíu mày: “Đi nhanh lên thôi.”

“Vâng....” Dạ Ngưng đáp lời, buồn bực nhìn Tiểu Vũ Hàm. Xem đi, cướp thức ăn từ miệng mèo hoang còn phải nhìn sắc mặt người ta!

Hết chương 13

15. Chương 14: Vui Chết Được

Dọc đường đi hai người cũng không nói nhiều, Dạ Ngưng có phần không được tự nhiên, vài lần há miệng thở gấp muốn nói gì đó, cuối cùng lại đều nuốt ngược vào bụng, khẩn trương đến nỗi khiến chính bản thân nàng cũng không giải thích được.

May mà cũng không quá xa, chỉ khoảng tầm mười phút là đến nơi. Dạ Ngưng đi theo sau Tiểu Vũ Hàm vào khu chung cư, nhìn nhìn chung quanh, quả nhiên mà, đài ngộ của giáo viên rõ ràng tốt hơn so với sinh viên.

Tiểu Vũ Hàm mở cửa, xoay người nhìn Dạ Ngưng: “Vào đi.”

Dạ Ngưng thở phào một hơi, nghe thanh âm kia, rốt cuộc, rốt cuộc thì cũng không tức giận....

“Về rồi à, sao hôm nay lại về muộn thế.”

Đúng lúc Dạ Ngưng định xoay người thay dép lê thì Mạch Mạt từ trong phòng nhẹ nhàng đi ra, nhìn thấy Dạ Ngưng liền giật mình. Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt xấu hổ.

Chưa từng nghĩ tới cô giáo Mạch luôn ở trước mặt người khác rực rỡ xinh đẹp không ngờ ở sau lưng lại có bộ dạng này...

Xem ra là mới rửa mặt, nhưng tóc lại chưa chải, ngay cả quần áo cũng lười mặc, nội y gợi cảm hoa văn da báo, thật ra là chỉ mặc có đúng áo con và quần lót, cả người như thể gạch men đánh bóng, trừ bộ vị quan trọng ra, còn cái gì cũng đều có thể nhìn thấy....

“Sao em lại tới đây?” Mạch Mạt vừa nhìn thấy Dạ Ngưng liền nhíu mày, Dạ Ngưng nhận ra, có chút co rúm người.

“Tôi mang em ấy đến ăn cơm.” Tiểu Vũ Hàm ở một bên thản nhiên mở miệng, Mạch Mạt vừa nghe thể hai mắt lập tức trợn to, không thể tin được nhìn cô.

“Không phải chứ, cậu còn chưa từng làm cơm cho tôi ăn mà đã mang con bé đến ăn?”

“Là em ấy làm.”

“A, vậy thì được. Phải rồi, Dạ Ngưng, em có biết làm ngư hương nhục ty (1) không?”

“....” Về mặt Dạ Ngưng đầy khinh bỉ nhìn Mạch Mạt.

Mạch Mạt nhìn thấy nàng như vậy, cũng chỉ cười cười: “Tuy đáng người cô giáo đây rất được, nhưng em cũng không cần nhìn chăm chăm thế chứ. Nhóc con kia, không cần xấu hổ, một lát nữa làm thêm vài món ăn cho tôi là được.”

Dạ Ngưng đâu phải loại người có thể chịu để cho người khác bắt nạt, phản ứng rất nhanh chóng, cũng đồng dạng cười nói: “Nghe lời cô giáo nói kìa, sao em có thể không biết xấu hổ mà nhìn nhiều làm gì. Đáng người của cô a, tuyệt đối là nhìn lần đầu tiên rồi thì mắt không đành lòng liếc lại lần thứ hai.”

“Dạ Ngưng, em!”

“Được rồi.” Tiểu Vũ Hàm ở một bên bắt đấm dĩ thử dài. Hai người này như thế nào mà mới gặp nhau vài lần đã như thế oan gia vậy? Dạ Ngưng nghe thấy Tiểu Vũ Hàm lên tiếng mới không nói nữa, nhướn mày, khinh thường nhìn Mạch Mạt. Đấm đấm với em? Mạch Mạt trừng mắt với nàng, thật đúng là loại vô pháp vô thiên.

“Cô Tiểu, cô muốn ăn gì?” Dạ Ngưng mặc kệ Mạch Mạt, xoay người cười nhìn Tiểu Vũ Hàm. Mạch Mạt nghe xong liền có ý không vui, trước không nói tới việc Tiểu Vũ Hàm thiên vị Dạ Ngưng đã khiến cô không thoải mái đến cực điểm, nhưng vấn đề là từ khi nào mà hai người lại trở nên hòa hợp như vậy?

“Ừ, em biết làm cái gì?”

“Cái gì cũng biết.”

Tiểu Vũ Hàm nghe Dạ Ngưng nói xong, khoe miệng liền khê cong, biết nàng lại đang khoe khoang liền cố tình tìm một món ăn khó làm nói ra: “Hồng thiêu mã an (2).”

“Đó là cái gì?”

“....”

Cuối cùng, sau khi đầu bếp Dạ giảng co vật lộn gần nửa giờ cũng đem ra một mâm trứng gà tía hình hoa. Mạch Mạt cầm đũa gấp một miếng ném thử, gật gật đầu.

“Nói ra thì món này Dạ Ngưng làm ăn cũng không tệ lắm.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong cũng ném thử, gật đầu, cười khê nhìn Dạ Ngưng.

Mạch Mạt khen thì nàng không có phản ứng gì, nhưng Tiểu Vũ Hàm cười nhìn nàng như vậy lại khiến Dạ Ngưng có chút ngượng ngùng, mặt hơi ửng hồng.

Mạch Mạt nhìn thấy biểu tình không được tự nhiên của Dạ Ngưng liền lập tức nảy sinh hứng thú, cười tùm tùm nhìn nàng: “Dạ Ngưng.”

“Có việc gì ạ?” Dạ Ngưng đang liềm mạng và cơm vào miệng, quang minh chính đại ăn trứng gà thể này thực sung sướng hơn so với việc trộm của lão Tam nha, nàng cần phải ăn nhiều một chút, tranh thủ ăn luôn cả phần cơm chiều.

“Cô giáo hỏi em một chuyện nhé.”

“Nói đi.”

“Lấy tướng mạo này của em, vừa có tài vừa có nhan sắc, thế mà lại còn cần xem AV để giải tỏa ham muốn sao?”

Dạ Ngưng thiếu chút nữa trực tiếp phun tất cả cơm trong miệng ra, nghẹn đến nước mắt cũng chảy ra.

“Em cần gì phải khấn trương vậy?” Mạch Mạt cười không có ý tốt, Dạ Ngưng che miệng ho khan.

“Cô giáo, sao cô lại không đứng đắn thế chứ?”

“Cái gì mà nói là không đứng đắn? Tôi sợ em có vấn đề về tâm lý, muốn giúp em thôi.” Mạch Mạt không hổ là giáo viên quản lý việc xây dựng Đảng, công tác tư tưởng tuyệt đối là làm đúng chỗ. Dạ Ngưng bình ổn hơi thở, len lén liếc Tiểu Vũ Hàm ngồi cạnh, hắc, người ta cũng đồng dạng cười tùm tùm nhìn mình chờ đáp án.

Buông đôi đũa, Dạ Ngưng cân nhắc một hồi, nói: “Kỳ thật thì em tình nguyện ham muốn cũng không nguyện phóng đảng.”

“Vậy ngày ngày em đều xem mỗi AV thôi, không thấy buồn chán à? Em nói xem, đàn ông còn có thể ra ngoài tìm gái, còn em thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao cả.” Dạ Ngưng lòng chua xót nói: “Nếu quá tịch mịch, muốn đụng chạm da thịt, vậy chỉ cần giờ tay phải của mình lên đặt xuống hạ thân, sau đó thì tự thủ d*m.”

(về 1 khía cạnh nào đó, tr này có nhiều đoạn...thật =.=)

“.....”

“.....”

Mạch Mạt không nói gì nhìn Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm ở một bên lại hé miệng cười khê.

“Nói như vậy, em không chỉ còn đêm đầu tiên mà nự hôn đầu cũng vẫn còn?” Mạch Mạt cười hỏi, Dạ Ngưng mặt đỏ hồng gật gật đầu.

“Ồ, vậy chẳng phải nghĩa là ai có được em cũng như thể đoạt được bảo bối sao, hết thấy đều chỉ thuộc về một người.”

“Cũng không thể nói vậy, không phải vừa mới qua kỳ thi vào nghiên cứu sinh sao, em đang chuẩn bị đi tìm vài người để thử làm quen xem thế nào.”

“Tìm vài người?” Mạch Mạt không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lại cười nhìn cô.

“Không thì cứ thử xem sao.” Mạch Mạt ngẩng đầu, như lơ đãng nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, liền thấy cô đang ngồi ở kia nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, biểu tình tựa tiểu phi tiểu, có vẻ quý dị nói không nên lời.

“Cái này, đều ăn xong rồi sao? Để em thu dọn mang ra ngoài.” Dạ Ngưng rất tự giác, chủ động muốn dọn dẹp bát đĩa, kỳ thật là nàng muốn làm nhanh nhanh để có thể mau chạy lấy người, dù sao thì ở dưới ánh mắt của hai vị giáo viên cũng không phải là chuyện tốt lành gì, thực kinh hồn táng đảm, mà cô Tiểu lại còn tỉnh thoảng cười khê, thực khiến cho tim Dạ Ngưng cứ phát lạnh mà nhảy từng từng.

“Ai, em cứ ngồi xuống đi, một lúc nữa tôi sẽ gói lại mang đi ăn. Lại đây, ngồi tán gẫu với tôi.” Mạch Mạt cười vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh. Hiếm hoi mới có dịp có học sinh để giải buồn như thế, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua cho Dạ Ngưng vậy được.

Dạ Ngưng có chút lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm chỉ nhẹ nhàng cười cười: “Đi đi, đừng đắc tội với cô ấy, bằng không em đừng nghĩ tới chuyện vào Đảng.”

.....

Còn có kiểu đó nữa? Dạ Ngưng bĩu môi nhìn hai người, đây không phải là quan lớn muốn báo thù cá nhân mà tập thể chèn ép mình sao?

“Tán gẫu gì ạ, cô giáo?” Dạ Ngưng bực bội đi đến ngồi xuống ghế sofa cạnh Mạch Mạt, Mạch Mạt cười cười, hỏi: “Nhìn cái vẻ không vui của em kìa. Đúng rồi, kể xem bình thường em làm gì? Nghe nói em rất ít khi đi học, mà lúc đi học cũng như thể đi họp lãnh đạo, cái gì cũng không mang.”

“.....” Dạ Ngưng tự động bỏ qua nửa câu sau của Mạch Mạt, về phần bình thường làm cái gì ạ, đương nhiên là xem AV! Nhưng mà có cho nàng tám lá gan cũng không dám nói thẳng ra, lần trước sự kiện SB (3) vẫn khiến nàng canh cánh trong lòng, không thể để cho cô Tiểu làm giảm giá trị mình nữa.

“Đọc sách, không có việc gì thì đọc sách.” Dạ Ngưng nói bừa, Mạch Mạt có chút kinh ngạc nhìn nàng.

“Em á?”

“Sao? Em không được à?” Dạ Ngưng nhìn Mạch Mạt đầy khiêu khích, người này thật đúng là coi thường người khác!

“Tứ đại kỳ thư đều đã xem qua sao?” Mạch Mạt khinh bỉ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng khê giật mình, thuận miệng tiếp lời: “Đã xem.”

“[Hồng Lâu Mộng] thế nào?”

“Không được, là một quyển sách khiêu dâm, quá sắc tình.”

Dạ Ngưng lắc đầu nói xong, Mạch Mạt liền cười nhìn nàng, từ khi nào mà [Hồng Lâu Mộng] lại thành sách khiêu dâm vậy nhỉ?

“Đúng thế phải không, cô Tiểu.” Dạ Ngưng bị Mạch Mạt nhìn chăm chăm không khỏi chột dạ, muốn Tiểu Vũ Hàm ình thêm can đảm.

Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười, gật đầu: “Thanh giả tự thanh, dâm giả tự dâm (4), mỗi người đều có một cách giải thích khác nhau.”

“.....” Cô Tiểu, không phải vậy chứ? Em còn nghĩ hai ta đã trở thành người thân quen cơ mà! Dạ Ngưng trừng mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, mà cô đáp lại vẫn là nụ cười thản nhiên kia.

“Dạ Ngưng, em thật đúng là dễ trêu chọc, với tính cách này thì khẳng định là có không ít người theo đuổi phải không?” Mạch Mạt nói với Dạ Ngưng nhưng ánh mắt lại dừng trên người Tiểu Vũ Hàm.

Dạ Ngưng vẫn luôn như vậy, không thể khen được, vừa nghe cô giáo Mạch khen, miệng liền toét ra rộng đến tận mang tai.

“Tạm tạm, tạm tạm thôi, nếu những người theo đuổi em mà xếp hàng từ ký túc xá sinh viên đến nơi này của các cô thì hẳn là không hơn kém nhiều lắm.”

“.....Hôm nay sao lại nóng thế nhỉ?” Trầm mặc một hồi, Mạch Mạt mở miệng, Dạ Ngưng cũng gật đầu đồng tình.

“Cũng không phải không đúng, chảy cả mồ hôi rồi.”

“Đúng vậy, nếu không nóng thì là nằm mơ rồi.”

“.....Việc này, cô giáo, thật sự nóng quá, em về nhé, một lát nữa nhà tắm sẽ đông người, em muốn đi tắm rửa một chút.” Dạ Ngưng cố gắng tự tìm lình cái cớ để có thể nhanh chóng rời đi.

Mạch Mạt nghe xong liền cười cười: “Như vậy à, vừa đúng lúc tôi cùng Vũ Hàm cũng muốn đi. Thế này đi, em về ký túc xá chuẩn bị trước, một lúc nữa ba người chúng ta cùng đi. Tôi còn chưa nói chuyện với em đủ đâu.”

Không phải chứ....Dạ Ngưng không tin nhìn Mạch Mạt, đáy lòng run lên, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Chỉ thấy Tiểu Vũ Hàm vẫn bình tĩnh trước sau như một, hai tay khoanh trước ngực nhìn nàng, vừa vịn ánh mắt hai người tiếp xúc, liền nhẹ nhàng quay đầu đi. Dạ Ngưng cảm thấy cô Tiểu có chút ngượng ngùng, không hiểu sao cổ họng tự dưng cũng có phần căng thẳng, muốn từ chối: “Không cần đâu....”

“Xấu hổ à, vậy cũng được, để ngày khác cùng đi.” Mạch Mạt đoán chừng có lẽ Dạ Ngưng ngượng. Cũng đúng, có mấy người có thể ở trước mặt giáo viên của mình mà buông lỏng đầu, lại không nghĩ tới, cô vừa dứt lời thì Dạ Ngưng hét lên một tiếng: “Vẫn là hôm nay đi! Hai ngày nữa em bận rồi, em lập tức về chuẩn bị!”

Không cho hai người có thời gian kịp phản ứng, Dạ Ngưng đã bật dậy từ sofa, nhanh chóng vọt tới chỗ để giày, đi giày xong, dưới ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú của Mạch Mạt và Tiểu Vũ Hàm mà lấy tốc độ như gió cuốn phi ra khỏi cửa. Trong nháy mắt lúc cánh cửa kia đóng sầm lại, Dạ Ngưng nắm chặt tay vung mạnh, hưng phấn đến vẻ mặt đỏ bừng, dĩ nhiên, dĩ nhiên lại có thể được nhìn thấy ngọc thể của cô Tiểu, oa ha ha!!!

Hết chương 14

(1) Ngư hương nhục ti: là một món ăn cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên, nói nôm na đó là món gồm có (tạm gọi là) nước sốt được chế từ đường, dấm, xì dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều.

Gọi là Ngư Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá :”)

(nguồn luchoa.wordpress.com/2010/11/24/sbr7-2/)

(2) Hồng thiêu mã an: hình đây

Dựa theo cái hình mà nói thì có lẽ là món lươn kho hay om gì đó

(3) SB: viết tắt của stupid (đã nói trong chap 3)

(4) thanh giả tự thanh, dâm giả tự dâm: người thanh tao/trong sạch thì tự trong thanh tao, trong sạch (mà ko cần ai phải khen ngợi), người dâm ô thì tự (thể hiện) là dâm ô (mà ko cần phải nói ra)

16. Chương 15: Rất Muốn Nhìn

Ôm chậu rửa mặt, chân đi dép lê, mặt trưng một nụ cười đáng khinh, Dạ Ngưng ngửa đầu uốn ngực, cứ như vậy đứng dưới lầu ký túc xá mà đợi cô Tiểu cùng cô Mạch đến.

Khoảng chừng năm phút đồng hồ sau, Tiểu Vũ Hàm và Mạch Mạt mang theo giỏ đựng đồ tắm đi đến, vừa tới gần liền thấy Dạ Ngưng đứng hững hờ ở đó, mặt đầy xuân phong phơi phới.

Mạch Mạt vừa thấy liền cười thành tiếng, trong mắt Tiểu Vũ Hàm cũng có ý cười.

“Gấp đến nỗi chờ không nổi rồi hả?” Mạch Mạt cười nghênh đón, mặt Dạ Ngưng hơi hơi đỏ lên, lắc đầu.

“Không ạ.”

“Được rồi, không đùa em nữa, đi thôi.”

Ba người cùng đi về phía nhà tắm, bởi vì đang là hai ngày nghỉ, hơn nữa thời gian có vẻ còn sớm nên cơ bản không có nhiều người. Quẹt thẻ, mở cửa rồi đi vào, làn sóng nhiệt lập tức ập vào mặt, xen lẫn với từng trận tiếng cười đùa ở phía trong. Trái tim nguyên bản vốn tràn ngập chờ mong của Dạ Ngưng vào giờ khắc này liền kịch liệt đập dồn, cổ họng cũng có chút khô nóng.

Trái lại hai vị giáo viên là Mạch Mạt cùng Tiểu Vũ Hàm lại rất bình tĩnh, nhanh chóng cởi quần áo, bước vào.

“Nhanh lên nhé, chúng tôi vào trước chờ em.” Mạch Mạt cười nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lại đỏ mặt len lén liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, rồi như thể bị điện giật lập tức quay đầu đi.

Cô giáo Mạch mặc bộ đồ lót lúc ẩn lúc hiện tiêu sái đi qua đi lại trước mặt Dạ Ngưng cả một buổi trưa rồi, giờ ít nhiều cũng có chút quen mắt...nhưng mà cô Tiểu...chỉ mới liếc mắt một cái...chưa thấy rõ ràng...

Dạ Ngưng cũng không biết bản thân mình rốt cuộc vì cái gì mà khẩn trương, bình thường mọi người ở ký túc xá cũng không phải chưa từng tới đây tắm, nhớ rõ lần đầu tiên đến nơi này lão Tam rất lo lắng, dùng cánh tay che ngực mà mặt đỏ bừng, nàng còn cười trên loa Tam suốt cả buổi, nhưng mà hôm nay....

Chậm chạp cởi áo lót, quần lót, Dạ Ngưng ôm chậu, hít sâu một hơi, hăng hái sải bước xông qua.

Cô Tiểu, em đến đây!

“Loảng xoảng rầm!”

“Á –!”

Theo một tiếng la chói tai, tất cả mọi người trong nhà tắm đều kinh hãi, rõ ràng nhất chính là đôi dép lê bằng nhựa trị giá mười đồng ở dưới chân Dạ Ngưng đã biến thành bàn trượt môn lướt ván hạng sang, chỉ thấy nàng hai mắt trợn trừng trượt thẳng vào, không đợi ai kịp phản ứng, cái chậu màu xanh ôm trong lòng đã bay lên trời, trong nháy mắt tất cả khăn tắm, miếng bọt ki lưng, dầu gội đầu, sữa tắm đều rơi tung tóe trên mặt đất, mà cả cái chậu xanh cũng rơi xuống, mà Dạ Ngưng cũng đồng dạng đặt mông ngồi dưới sàn, hai chân giang rộng ra, hai tay chống trên mặt đất, mờ mịt nhìn mọi người ở chung quanh.

“Dạ Ngưng!” Tiểu Vũ Hàm là người đầu tiên chạy qua, đưa tay bắt lấy cánh tay Dạ Ngưng, muốn kéo nàng lên.

“Không sao chứ? Ngã đến hỏng rồi à?!” Tiểu Vũ Hàm sốt ruột nhìn Dạ Ngưng, mà quả thật là Dạ Ngưng bị ngã đến choáng váng, thấy Tiểu Vũ Hàm nhìn mình chằm chằm, mặt liền đỏ bừng, mà động tác phản ứng đầu tiên lại khiến cho Tiểu Vũ Hàm dở khóc dở cười, không phải đứng dậy, mà lại lập tức khép chặt hai chân, che đi bộ vị quan trọng.

Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng bốn cẳng sông soài dưới đất, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra. Trời đất mẹ ơi, sao lại có người đáng yêu đến vậy chứ?

Bị Tiểu Vũ Hàm kéo lên, Dạ Ngưng cúi đầu cắn răng đứng dậy, mặt đỏ hết chỗ nói, cảm thụ được những tràng “cười nhạo đầy thiện ý” của mọi người ở trong nhà tắm liền không nói được một lời, thấp đầu nhặt những đồ dùng để tắm bị rơi đầy trên mặt đất để vào chậu, một mình yên lặng lui thủ đi đến một góc, im lặng mở vòi hoa sen, im lặng tắm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng quay mặt vào tường mà tắm, khẽ lắc lắc đầu thở dài, thế nào mà lúc nào cũng lỗ mãng như vậy chứ.

Mạch Mạt cười đủ rồi, liền lê dép đi đến bên người Dạ Ngưng, cười nhìn nàng: “Sao vậy, còn xấu hổ à?”

Dạ Ngưng quay mặt vào tường mà sắp khóc đến nơi rồi, sao nàng có thể xui xẻo như vậy chứ?! Rõ ràng là vọt vào để xem ngọc thể của cô Tiểu, kết quả ngược lại bị xem hoàn toàn, hình ảnh hai chân dạng ra ngồi dưới đất kia, cả đời này nàng cũng không muốn nghĩ lại. Thể diện đều bị mất cả!

“Được rồi, được rồi, không cần ngưng.” Mạch Mạt cười an ủi Dạ Ngưng, lại quay lại đi tới nói gì đó với Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, khẽ nhếch môi, gật đầu.

Ngay lúc Dạ Ngưng còn đang hết sức khổ sở khó khăn xoay người, một làn hương chanh thơm ngát lại truyền đến chóp mũi.

“Thế nào rồi, là chỗ nào ngứa đau?” Thanh âm thản nhiên ôn nhu trực tiếp thắm vào tận đáy lòng, đột nhiên Dạ Ngưng có chút ủy khuất, cuối cùng cũng xoay người lại, nhưng vẫn cúi đầu như trước, không dám nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Nhìn người đầy bụng ủy khuất tỏ vẻ ngoan ngoãn biết vâng lời ở trước mặt, Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, sủng nịnh vươn cánh tay, vuốt ve mái tóc Dạ Ngưng.

“Ai mà không từng bị ngứa.”

Dạ Ngưng bĩu môi. Phải rồi, ai cũng đều từng bị ngứa, nhưng làm gì có mấy người ngứa thê thảm đến mức không dám nhìn giống như nàng đâu chứ.

“Ai da, Dạ Ngưng em xấu hổ cái gì chứ, không vấn đề gì không có chuyện gì đâu, lại đây đi, tiếp tục nói chuyện phiếm với cô.” Mạch Mạt lôi cánh tay Dạ Ngưng kéo nàng đi qua, nói liên miên lải nhải không để yên. Hàn huyền một lúc, cuối cùng trong lòng Dạ Ngưng cũng dễ chịu hơn một chút, không yên lòng ứng phó với Mạch Mạt, lặng lẽ ngẩng đầu ngắm trộm Tiểu Vũ Hàm, một lần liếc nhìn này, trái tim đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm đang gội đầu, cũng không biết Dạ Ngưng đang nhìn lén, cô nghiêng người thoa dầu gội lên mái tóc, hai tay khẽ nâng xoa nắn, lúc cánh tay cùng hạ xuống, đôi bầu ngực căng tròn no đủ cũng nhẹ nhàng rung động....bọt dầu gội màu trắng ngà từ vai chảy xuống, băng qua hai chân thon dài trắng nõn, chậm rãi trượt...Xả nước sạch mái tóc, Tiểu Vũ Hàm hơi hé mắt, liếc một cái liền nhìn thấy Dạ Ngưng hai mắt tròn tròn nhìn thân thể mình, trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn liền đỏ hồng.

Mà cố tình là Dạ Ngưng còn không biết tự giác, vẫn thất thần nhìn chằm chằm thân thể Tiểu Vũ Hàm, Mạch Mạt ở bên cạnh nhìn hai người, cười cười mà không nói gì, việc này càng khiến mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ hơn, nâng tay lên, vốc chút nước giữ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vung lên, hắt về phía Dạ Ngưng.

Những giọt nước nóng bỏng bắn lên mặt khiến Dạ Ngưng phục hồi tinh thần, nhìn đôi mắt đầy giận dữ của Tiểu Vũ Hàm, mặt liền đỏ bừng lên, lập tức xoay người sang chỗ khác, quay móng về phía cô.

“Ha, nhóc con này đáng người cũng không tệ lắm nhỉ.”

Trái tim đang đập kịch liệt của Dạ Ngưng còn chưa kịp bình phục đã bị Mạch Mạt trêu chọc như vậy, chỉ biết cắn môi, lại cúi đầu.

“Được rồi mà.” Mạch Mạt có chút buồn cười nhìn Dạ Ngưng, đây thật đúng là thân sơ có phân biệt mà, vừa rồi cùng mình tâm sự trò chuyện cả nửa ngày, cũng nhìn thân thể mình cả nửa ngày mà cũng không thấy Dạ Ngưng có phản ứng như thế, giờ mới nhìn Tiểu Vũ Hàm vài lần đã thành e lệ như vậy sao?

“Thế nào, phải lòng cô Tiểu rồi hả?” Mạch Mạt nháy mắt đùa Dạ Ngưng, mặt Dạ Ngưng liền nóng bừng, không dám ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nghiêng người nhìn Mạch Mạt, đôi mắt hơi nheo lại.

Ho nhẹ một tiếng, Mạch Mạt nhún nhún vai, thật đúng là, đùa một chút mà cũng không cho.

Trong lúc nhất thời mấy người đều không nói gì, Dạ Ngưng chỉ lo cúi đầu tắm gội, thân mình cứng ngắc không nhúc nhích, tràn đầy đầu óc đều là hình ảnh cuối cùng lúc Tiểu Vũ Hàm hơi cúi đầu, vẻ mặt mang theo một tia ngượng ngùng cùng khiển trách, cảm giác chưa bao giờ có thói quét qua toàn thân, khiến trái tim cơ hồ muốn lao ra khỏi lồng ngực, Dạ Ngưng cắn môi, lắc đầu. Không thể đâu, Dạ Ngưng, mày không thể đối bụng ăn quàng như vậy chứ, người ta là giáo viên của mày, cô giáo đó! Chỉ có thể đứng từ xa nhìn mà có dâm ý trong đầu chứ không thể yêu được!

“Đừng một mình tắm rửa nữa, ra đây tắm sự với tôi đi.” Mạch Mạt bị bầu không khí lúng túng này làm cho có chút buồn chán, nhìn Tiểu Vũ Hàm cũng một dạng đầy bụng tâm sự mà chỉ cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, làm sao vậy chứ? Chỉ có đi tắm thôi mà hai người này lại biến thành kiểu gì vậy.

“Nói gì ạ?” Dạ Ngưng miễn cưỡng cười cười, ngẩng đầu nhìn Mạch Mạt.

Mạch Mạt nghĩ nghĩ, nở nụ cười: “Dạ Ngưng, em thích mẫu người như thế nào, nói cho cô đi, trong tay cô có không ít hàng dự trữ, nếu có người thích hợp thì có thể giới thiệu cho em.”

Tiểu Vũ Hàm vẫn đang cúi đầu, nghe thế liền có phản ứng, hơi ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, trên mặt còn có nét ửng hồng chưa tan hết.

“Em thích kiểu người gì ư?” Linh hồn nhỏ bé của Dạ Ngưng còn chưa kịp trở về, căn bản không rảnh nói chuyện phiếm với Mạch Mạt, liền trả lời tùy ý cho có lệ: “Ừ thì phải rất tốt với em, ôn nhu, biết che chở, lúc em đau khổ thì có thể ở bên em, có khả năng giúp em giải trừ phiền não, quan trọng nhất là biết săn sóc.”

Mạch Mạt nghe xong liền không cười nổi: “Ồ đâu ra mà có người hoàn hảo như vậy chứ.”

Tiểu Vũ Hàm vẫn đang trầm mặc liền cười nhạt, nghiêng người nhìn Dạ Ngưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Em đang nói là bằng vệ sinh?”

“.....”

“.....”

__Hết chương 15__

17. Chương 16: Nhờ Một Chút...

“Kỳ thật Vũ Hàm nói cũng có lý.” Trầm mặc nửa ngày, rốt cục Mạch Mạt cũng nói tiếp, Dạ Ngưng vẫn còn đang đắm chìm trong màn hài hước lạnh tanh của Tiểu Vũ Hàm, nghe thấy Mạch Mạt nói như vậy liền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô, không phải chứ, thế mà còn có lý?

“Đúng thế mà, người yêu á, cũng giống như là bằng vệ sinh vậy. Đương nhiên có loại rất tốt rất ôm, ví dụ như Sophie, cẩn thận che chở cùng khiến em không có một chút nào phiền não, nếu ai tìm được kiểu người yêu thế này thì sẽ rất tuyệt, nếu tìm thấy lại là loại sản phẩm chất lượng thấp của một nhà máy tồi sản xuất, vậy không chỉ không giải được ưu phiền mà còn khiến bản thân mang bệnh, nếu gặp phải một người như vậy, ai...Cho nên a, cô Mạch của em tổng kết ra được một câu, cái gọi là người yêu ấy à, quả thật là thà không có chứ không được ầu, nhất định phải cảnh giác cao độ chọn loại tuyệt hảo!”

Mạch Mạt phân tích rất có đạo lý, Tiểu Vũ Hàm ngồi một bên cười nhẹ, nhưng thật ra thái độ Dạ Ngưng lại khác thường, chớp mắt nhìn Mạch Mạt, tuy mặt mày không nói được một lời nhưng trong lòng thì đã sớm hò hét. Thiên tài a, cái gì gọi là nịnh hót trời sinh! Đó chính là cô giáo Mạch, đây quả thực là cô Tiểu đánh rắm thì cô Mạch cũng coi là trứng vàng mà hứng lấy!

“Em nghĩ gì vậy?” Tiểu Vũ Hàm nhìn ra Dạ Ngưng có điểm không bình thường, mỗi khi khóe miệng cô bé đó nhướn lên thành nụ cười xấu xa thế kia, nhất định là nghĩ ra chuyện gì đó.

Dạ Ngưng ngẩng đầu, cười cười nhìn Mạch Mạt: “Cô Mạch, vậy là cô đồng ý quan điểm của cô Tiểu nhỉ.”

Mạch Mạt trợn mắt liếc nàng một cái: “Tôi đây là dựa theo sự thật mà nói chuyện!”

Dạ Ngưng nghe thế lại càng cười đến mức hổng rồi, nhướn mày nhìn Mạch Mạt: “Vậy xin hỏi cô giáo Mạch, cô là nhân hiệu bằng vệ sinh nào?”

“....”

Các bạn học ở bên cạnh nghe thấy lời Dạ Ngưng nói đều buồn cười, Tiểu Vũ Hàm cười khê, mặt Mạch Mạt lại lúc đỏ lúc trắng, nửa ngày sau liền nhe răng nhìn Dạ Ngưng.

“Em, lại đây!”

“Để làm gì ạ?” Dạ Ngưng cảnh giác nhìn Mạch Mạt, sao chứ, muốn trả đũa? Nhiều người nhìn như vậy, cô dám sao?

“Nghĩ nhiều vậy làm gì? Lại đây, để tôi kỳ lưng cho em!” Mạch Mạt không kiên nhẫn làm ồn lên, Dạ Ngưng vừa nghe liền nở nụ cười, đến giờ nàng còn có chút không yên, sợ cô Tiểu ở một bên nhìn không được trước mỹ sắc đầy dụ hoặc của mình mà kỳ lưng ỉnh, vậy thì thật xấu hổ a. Hiện tại xem ra, mị lực của mình quả nhiên không thể chống đỡ nổi, cô Tiểu còn chưa mở miệng mà cô Mạch đã mở lời rồi, thật sự là hương bánh trái, đến chỗ nào cũng có hương thơm cả ngày, mọi người đều tranh nhau mua.

Cười hì hì đi đến trước mặt Mạch Mạt, Dạ Ngưng xoay người, đặt tay lên bàn đánh bóng cúi thấp người xuống, nhắm mắt lại, vẽ mặt đầy hưởng thụ. Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn nàng như vậy, nhẹ nhàng thở dài. Haiz, tự làm vậy không thể sống mà.

Mạch Mạt nhìn chằm chằm tấm lưng trắng nõn như ngọc của Dạ Ngưng, cười nhẹ một tiếng, quơ quơ cánh tay vận động đơn giản một chút, rồi một chuồng vỗ xuống.

“Á!!!”

Khấp phòng tằm, lần thứ hai vang vọng thanh âm tru lên đầy thê thảm của Dạ Ngưng, kia thật đúng là rung động đến tận tâm can....

Kéo nửa tấm thân tàn, Dạ Ngưng chậm chậm lê đến dưới vòi phun, ai oán tằm, không dám nói thêm một câu nào với Mạch Mạt nữa, mà Mạch Mạt thật ra lại cười rất đắc ý, nhướn mày nhìn Dạ Ngưng.

“Cô Tiểu....” Bị vẽ kiêu ngạo kia của Mạch Mạt làm phiền lòng, Dạ Ngưng nghiêng nghiêng đầu, đi theo Tiểu Vũ Hàm nói chuyện.

“Ừ?” Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt cười, tầm mắt dừng trên mông Dạ Ngưng, trên cái mông trắng nõn mượt mà nổi bật một dấu tay màu đỏ rất rõ ràng. Xem ra Mạch Mạt thật sự nặng tay.

Dạ Ngưng cảm giác được ánh mắt của Tiểu Vũ Hàm, mặt đỏ lên, xoay người sang chỗ khác, liền mặt đối mặt với Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhếch môi, nhìn đôi bầu ngực giống như ngọn núi nhỏ của Dạ Ngưng, cười nhẹ. Thật đúng là nhát gan nên đến ngực cũng nhỏ.

.....

Về mặt Dạ Ngưng đỏ bừng, nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong ánh mắt đầy thâm ý kia của Tiểu Vũ Hàm, nàng đọc ra được ý nghĩa chân chính....Rất tự giác, Dạ Ngưng chậm rãi xoay người, tiếp tục dùng cái mông kèm theo dấu tay màu hồng của mình hưởng thụ về phía Tiểu Vũ Hàm.

Có thể bởi vì hơi nước, cũng có thể là cách quá gần.....hương chanh thơm mát nhàn nhạt thỉnh thoảng bay vào mũi Dạ Ngưng, cảm giác hưởng thụ nói không nên lời, thật giống như đáy lòng dâng lên một dòng nước ấm, từ bốn phía bao quanh thân mình, thực ấm áp, thoải mái cực.

Dạ Ngưng coi như là một người bị mùi hương không chế. Nàng không nhất định có thể nhớ kỹ tên một người, nhưng lại nhất định có thể nhớ kỹ mùi hương trên cơ thể người đó. Thời kỳ trung học mơ mơ màng màng thăm mẩn một đàn chị, trên người người đó tựa hồ cũng có loại hương thơm dịu nhẹ thể này, nhưng lại có chút không giống với cô Tiểu, đàn chị kia hẳn là xịt chút nước hoa, mà cô Tiểu lại như đơn thuần là hương thơm thiên nhiên tinh khiết, cũng không biết là từ bộ vị nào tỏa ra....Vừa nghĩ đến đây, mặt Dạ Ngưng lại bắt đầu nóng lên.

“Cậu xem con bé kia, mặt mũi đầy vẻ háo sắc.” Mạch Mạt tiến đến bên người Tiểu Vũ Hàm nhỏ giọng thì thầm, Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười khẽ, nhìn nhìn Dạ Ngưng.

Mỗi khi có người bàn tán gì đến mình, lỗ tai Dạ Ngưng luôn đặc biệt tốt, cho nên trong nháy mắt liền ưỡn thẳng thân mình, còn thật nghiêm túc tắm rửa.

“Vũ Hàm.” Tiếng nước chảy rất lớn, hơn nữa trong nhà tắm đầy âm thanh vui đùa vang lên, thanh âm Mạch Mạt không phải rất rõ ràng.

“Ừ?” Tiểu Vũ Hàm nghiêng người, nhìn Mạch Mạt.

“Cậu, vì sao cậu muốn tìm tiểu quý kia để cùng khiêu vũ?” Do dự mà vẫn hỏi ra lời, Mạch Mạt nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Vũ Hàm.

“Con bé có kỹ năng nhảy hip – hop.”

“Chỉ như vậy?” Mạch Mạt chưa từ bỏ ý định truy vấn. Sao có khả năng chỉ có nguyên nhân này? Một cái trường học to như vậy, trong số thạc sĩ chẳng lẽ còn không tìm nổi được người có kỹ năng nhảy hip – hop sao?

Dạ Ngưng đứng thẳng lỗ tai đứng dưới vòi nước nghiêm túc nghe, không hiểu sao tim lại đập rộn ràng kịch liệt, không ngờ lại có một tia chờ mong không nói nên lời.

Tựa hồ im lặng thật lâu, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Mạch Mạt: “Mạch Mạt, có một số việc tôi còn chưa xác định được.”

Mạch Mạt nghe xong liền bấu môi, cô hiểu Tiểu Vũ Hàm, biết đây là cô có ý gì, ảo não phát phát tay: “Quên đi, bất quá cũng thật tiện nghi cho nhóc con giáo hoạt kia, vừa tiến đến liền nhận được tiện nghi lớn như vậy.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong những lời này, nét mặt tràn đầy ý cười.

Dạ Ngưng nghe mà nhất thời cả kinh. Không xác định? Tiện nghi? Quý dị, thập phần quý dị...rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Một phen tắm rửa giặt giũ gần nửa giờ cuối cùng cũng xong, lau khô tóc, Dạ Ngưng theo thường lệ cầm lấy cái chậu nhỏ màu xanh, che trước ngực, đi theo sau Tiểu Vũ Hàm cùng Mạch Mạt ra ngoài. Lần này nàng cũng không dám lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà nhìn xem móng của hai cô giáo kia trông thế nào, thật cẩn thận nện bước, sợ không chú ý một cái liền lại bay ra ngoài.

Thay quần áo xong, Dạ Ngưng lắc lắc mái tóc, dựa theo thói quen mà đem ống quần xắn lên, ôm chậu thân thanh khí sáng đi ra ngoài.

Cắm giắc được đi tắm thực tốt lắm!

Tiểu Vũ Hàm cùng Mạch Mạt đi theo phía sau, Mạch Mạt nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, mà Tiểu Vũ Hàm lại mỉm cười nhìn bóng dáng Dạ Ngưng, cảm xúc trong ánh mắt kia, Mạch Mạt nghĩ mà không ra.

Nói oan gia ngõ hẹp cũng thật không giả, ba người vừa này vừa mới đi qua một góc quẹo liền đụng phải Đại Bảo cùng một đám bạn bè ôm bóng đi về phía sân thể dục. Đại Bảo đi tuốt đằng trước, mặt mày đầy mồ hôi, sau khi nhìn thấy Dạ Ngưng, trong nháy mắt liền đỏ mặt.

“Xì xào xì xào –”

Mấy nam sinh bên kia bắt đầu ồn ào, chuyện xấu của hai người Dạ Ngưng bị truyền khắp cả trường học khiến nàng thực phiền lòng, vừa nhìn thấy tên kia lại càng thấy phiền toái, nhướn nhướn mày, nhìn Đại

Bảo. Tuy trong mắt không bốc lửa, nhưng đối với người luôn đem nụ cười treo trên miệng như Dạ Ngưng mà nói thì quả thực đây chính là một vẻ mặt khác. Lần đầu tiên Mạch Mạt nhìn thấy Dạ Ngưng như vậy, ít nhiều có chút giật mình, Tiểu Vũ Hàm lại không chớp mắt nhìn nàng.

“Ngưng Ngưng...” Từ lúc mở miệng nói với Dạ Ngưng những lời kia, Đại Bảo liền dù có thấy cũng không chịu gọi nàng là “chị hai”, đạo lý trong đó, tự nhiên mọi người đều hiểu được. Hắn nói hắn thích cô Tiểu, bất quá là nói đùa thôi, người như cô Tiểu thì chỉ có thể từ xa mà nhìn, nhưng người giống như Dạ Ngưng thì lại có thể gần gũi vui đùa.

“Vừa tắm rửa xong à.” Đại Bảo cẩn thận hỏi, Dạ Ngưng liền quàng qua một ánh mắt xem thường.

“Không có mắt à.”

“....”

Đại Bảo ghen hòng, nuốt nuốt nước miếng: “Em biết mà, nếu không sao lại thơm như vậy.”

“Ha ha, mùi cúc hoa mà, không có biện pháp.” Dạ Ngưng cười dữ tợn, Đại Bảo vốn chột dạ, bị nàng cười như vậy, lòng càng không yên, bối rối nên bắt đầu bịa chuyện.

“Thế nào, nhà tắm có nhiều người không hay ít người?”

“....”

Mấy nam sinh phía sau Đại Bảo liền cười ồ cả đám, ai da, không ngờ Đại Bảo còn có sở thích này. Tiểu Vũ Hàm cùng Mạch Mạt cũng buồn cười, Dạ Ngưng ngoài cười nhưng trong không cười, cười nói: “Nếu cậu cảm thấy hứng thú, để chị đây mang cậu vào xem nhé?”

“....”

__Hết chương 16__

18. Chương 17: Nỗi Khổ Thâm Mến...

Nhìn Đại Bảo mặt mày xám tro ôm quả bóng rời đi, Mạch Mạt mấp máy môi, khen ngợi: “Được đó, Dạ Ngưng, nhìn không ra cái miệng em trông nhỏ nhắn thế mà còn sắc bén vậy.”

Dạ Ngưng hất hất đầu, khinh bỉ nhìn Mạch Mạt. Cô nghĩ sao chứ?

“Vậy mà sao khi đối mặt với cô Tiểu của em thì lại cái gì cũng không nói nổi nhỉ?” Mạch Mạt cũng không để Dạ Ngưng có thời gian kiêu ngạo lâu, nháy mắt liền cười ý vị thâm trường. Dạ Ngưng đỏ mặt, Tiểu Vũ Hàm lại không nói gì, ngược lại nghiêng đầu, không chớp mắt nhìn nàng. Ánh mắt kia, thần thái kia khiến lòng Dạ Ngưng ngứa ngáy tê dại đến khó chịu.

“Được rồi, ngày mai còn phải đi học, về nghỉ ngơi đi.” May mắn, coi như cô Tiểu còn thiện lương, mở miệng giải vây cho Dạ Ngưng, Mạch Mạt bĩu môi, bất mãn trước việc Tiểu Vũ Hàm che chở. Dạ Ngưng vẫn còn xấu hổ cười cười, ôm chầm, loẹt quẹt dép lê, như thể chạy trốn rời khỏi tầm mắt của hai người.

“Vũ Hàm, cậu cũng quá che chở cô nhóc đó rồi.” Mạch Mạt không vui mở miệng, lời nói ản ản vị ghen tị. Cô cùng Tiểu Vũ Hàm biết nhau từ thời tóc còn để chỏm, từ nhỏ đã ở cùng nhau, nhưng Dạ Ngưng là ai chứ? Mới có vài ngày thôi mà Vũ Hàm đã bảo vệ đến vậy, nếu sau này thực sự ở bên nhau, vậy thì còn khủng khiếp đến đâu? Hơn nữa cô cũng coi như đã nhìn thấu Dạ Ngưng, đó là cái loại được cho chút ánh sáng mặt trời thì sẽ liền rạng rỡ, là loại nhân tài thiên cận dễ tự mãn, người này nếu mà cứ tiếp tục bồi dưỡng như vậy thì thật đúng là một tai họa. Còn có, cô nghĩ sao cũng không hiểu được rốt cuộc thì Vũ Hàm coi trọng Dạ Ngưng ở chỗ nào? Chuyện trước kia cũng không nhớ rõ sao? Không phải là còn tức giận đến không chịu được cơ mà? Sao lại coi như tâm can bảo bối mà nâng niu thế?

“A, được rồi, về thôi.” Tiểu Vũ Hàm nhìn cô nhẹ nhàng cười, Mạch Mạt theo thói quen bĩu môi, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục đi về phía khu ký túc xá.

Vào phòng, Mạch Mạt cất chậu đi, vào phòng trong xem TV. Tiểu Vũ Hàm đi đến ngồi xuống sofa trong phòng khách, nhìn chằm chằm đồ ăn Dạ Ngưng ăn còn thừa để trên bàn, có chút xuất thần.

Từ nhỏ Tiểu Vũ Hàm đã ưu tú, đáng người ngạo nhân, tướng mạo xuất chúng, làm cho khi cô còn ở trung học đã bắt đầu đưa tới rất nhiều người theo đuổi. Người xinh đẹp thì cũng đều có chút kiêu ngạo, khi đó cô cũng không hiểu những điều đó, mọi sự tình đều dựa theo tính tình của mình mà làm. Từ từ chậm rãi cũng bắt đầu gặp phải trở ngại, lòng người ảm lạnh cũng dần dần tự biết. Đến khi lên đại học, cô đã sửa lại tính tình trước kia, thu liễm hào quang, chuyên tâm hoàn thành chương trình học, mà hết thảy cũng đều thực thuận lợi, thành công tốt nghiệp. Trong ý nghĩ của Tiểu Vũ Hàm, kế tiếp lại càng thêm dễ dàng, lấy bằng tiến sỹ, kết hôn, sinh con, cũng giống mọi người trải qua một cuộc sống với những ngày tháng hạnh phúc như một làn điệu lặp đi lặp lại đến hơn nghìn lần, nhưng Tiểu Vũ Hàm lại chưa từng nghĩ tới người kia cứ như vậy mà xông vào tầm mắt cô.

Nhớ tới lần đầu gặp mặt dễ khóc dễ cười kia, trên mặt Tiểu Vũ Hàm lại ẩn hiện ý cười. Tuy nói là tức giận, tuy nói bất đắc dĩ, nhưng không thể không thừa nhận chính lần đó đã khiến cô chú ý tới Dạ Ngưng. Sau lại trải qua sự kiện “tập kích ngực”, lại khiến cô chưa bao giờ tức giận như thế.

Lúc ban đầu chính là muốn trừng phạt nhỏ một chút cái người không biết trời cao đất rộng kia, lơ đãng gặp nhau, vô số lần lướt qua trong quá khứ, nhưng cho tới bây giờ Dạ Ngưng cũng vẫn đều ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua trước mặt cô, không có, dù một lần cũng không nhìn mặt cô.

Không gây nên tức giận, không sinh ra lòng không phục, chưa bao giờ Tiểu Vũ Hàm nghĩ tới chính mình lại sẽ từng bước mà trầm luân như thế.

Không thể nhớ được là lần nào, Dạ Ngưng dẫn theo mấy người trong câu lạc bộ của mình mặt dày mày dạn đến Hội học sinh xin kinh phí, nhìn thấy khuôn mặt nàng từ đầu đến cuối đều tỏ ra hạnh phúc, Tiểu Vũ Hàm chỉ khinh thường lắc đầu, nghĩ Dạ Ngưng cũng giống như các câu lạc bộ khác, hội trưởng cầm kinh phí mang theo mọi người đi tiêu xài, nhưng khi viện dưỡng lão cùng cô nhi viện gửi một phong thư cảm tạ đến trường học, cả người Tiểu Vũ Hàm đều ngơ ngẩn, không thể tin được, trừ bốn chữ này ra thì cô không tìm được từ nào khác để hình dung tâm tình của mình lúc đó.

Lòng hiếu kỳ lại làm cho Tiểu Vũ Hàm càng thêm quan tâm đến Dạ Ngưng, từng len lén đi xem các hoạt động của cô bé ấy, đứng ở một góc sáng sủa, cô nhìn Dạ Ngưng ôm một đứa bé bị mất cả hai tay, giơ lên thật cao, đứa nhỏ cùng nàng đều cười thực vui vẻ, ánh mặt trời vàng óng chiếu lên thân thể Dạ Ngưng, mang theo nụ cười rạng rỡ của mình thấm vào trái tim Tiểu Vũ Hàm.

Sau đó thì...

Sau đó lại là việc Dạ Ngưng đi tìm nhà cho lũ chó hoang, Tiểu Vũ Hàm không biết những học sinh như Dạ Ngưng lại làm sao làm được.

Khi đi tìm bắt chó, tiếng cười của nàng vang khắp cả sân trường. Đứng dưới tàng cây, Tiểu Vũ Hàm nhìn mấy người trong câu lạc bộ cùng Dạ Ngưng đi đến nhà giáo sư môn Toán cao cấp mà trộm mèo con, liền cười thành tiếng.

Sao lại có người như vậy chứ?

Bởi vì cô bé đó, cuộc sống đại học của Tiểu Vũ Hàm tựa hồ phong phú hơn rất nhiều.

Nhưng cũng bởi vì Dạ Ngưng mà làm cho Tiểu Vũ Hàm trong từng đêm dài tĩnh lặng đều trần trọc, không thể đi vào giấc ngủ.

Là thích sao? Hay là yêu?

Vì sao trong đầu cô lặp đi lặp lại đều là hình bóng cô bé đó...

Nụ cười tươi rạng ngời ấy, hàm răng trắng bóng, hàng mi cong cong, mái tóc dài buông lơ trên bờ vai...

Từng chi tiết nhỏ bắt gặp được từ trong đầu nhảy ra, lặp đi lặp lại nghiền ngẫm nhiều lần, nghĩ đến chỗ vui vẻ, Tiểu Vũ Hàm sẽ không tự giác được mà bật cười thành tiếng, nhưng sau khi cười xong, nỗi cô đơn lại bao phủ toàn thân...

Từ nhỏ Tiểu Vũ Hàm đã là như vậy, một khi đã nhận định liền sẽ nhất định phải đấu tranh, bất luận quá trình có thể nào, cho dù đây mình thương tích, cho dù phải trả giá hết thấy.

Tốt nghiệp, nhận được thư mời của các trường đại học khác, Tiểu Vũ Hàm lại không hề do dự mà lựa chọn trường mình đã học, không vì điều gì, chỉ vì cô bé ấy, chỉ vì Dạ Ngưng.

Đến khi nhìn thấy danh sách phân ban có tên của Dạ Ngưng, trái tim của Tiểu Vũ Hàm đập nhanh đến nỗi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tay run run chạm lên cái tên “Dạ Ngưng”, dịu dàng vuốt ve.

Dạ Ngưng, Dạ Ngưng.....

Thở dài, Tiểu Vũ Hàm từ trong kí ức tỉnh lại, từ bên cạnh xô pha cầm lấy một cái túi, từ trong đó lấy ra một cái hộp tinh xảo màu lam.

Nhẹ nhàng mở hộp, hé ra ở bên trong toàn là ảnh chụp, trên mặt Tiểu Vũ Hàm lại có ý cười.

Dạ Ngưng đại học năm thứ nhất....so với hiện tại thì thật sự còn non nớt hơn rất nhiều, đứng đón gió ở sân thể dục, cười nhẹ nhàng.

Dạ Ngưng đại học năm thứ hai, một năm bộc lộ tài năng, đứng trên bục giảng chậm rãi phát biểu, khí phách trên mặt không người nào có thể bằng...

Dạ Ngưng đại học năm thứ ba, vì bạn bè mà tranh cãi với giáo sư, bị xử phạt mà vẫn như trước cười đến vui vẻ, nụ cười kia, thực sự rất ấm áp...

Dạ Ngưng đại học năm thứ tư, mặc trang phục cử nhân, lại có nhiều hơn một tia u buồn, là vì tương lai lo lắng việc thi tốt nghiệp cùng công việc mà bồi hồi...

Tiểu Vũ Hàm khẽ vuốt từng tấm ảnh, đầy bụng tâm sự cuối cùng chỉ hóa thành tiếng thở dài sâu kín, đem mấy tấm ảnh chụp gần đây bỏ vào, nhẹ nhàng đóng nắp lại. Tiểu Vũ Hàm hơi hơi nhắm hai mắt, tựa vào xô pha nghỉ ngơi, nhưng trong lòng hết lần này tới lần khác đều là hình ảnh nụ cười của Dạ Ngưng. Nhưng lần này lại không giống với mỗi lần ở trong dĩ vãng, trong nỗi cô đơn lại xen lẫn từng trận ngọt ngào. Rất lâu sau đó, mở to mắt, Tiểu Vũ Hàm vuốt ve chiếc hòm trong lòng, khẽ cười.

Dạ Ngưng, em trốn không thoát đâu.

__Hết chương 17__

19. Chương 18: Không Xác Định...

Dạ Ngưng buồn rầu, bởi vì mất ngủ mà u buồn, lúc ban đầu buồn là thể hiện ở việc ôm sách tiếng Anh đi học triết học, mà hiện giờ đã phát triển đến mức ăn trộm trứng gà của lão Tam đặt trên bàn nhìn chăm chăm cười.

“Nó không có vấn đề gì chứ?” Lão Nhị huých huých lão Đại.

Lão Đại vừa đi xếp hàng mua mỳ lạnh* tươi ngon trở về, còn đặc biệt đòi túi nhựa màu đen để đựng, chính là muốn theo đuổi hương vị hoàn mỹ nhất, cô lau đi mồ hôi trên trán, lắc đầu: “Ai biết được.”

“Lão Tam sẽ lập tức trở lại, nó còn không mau ăn đi, nhìn chăm chăm cười chờ để ấp trứng nở ra gà con à?” Lão Nhị bị nụ cười của Dạ Ngưng làm cho lông tơ cả người dựng đứng, lão Đại cũng có chút cảm giác quỷ nhập vào thân, nuốt nuốt nước miếng, thử gọi Dạ Ngưng.

“Lão Tứ, mang rác lại đây.”

Vẫn có phản ứng, Dạ Ngưng cầm trứng gà, ngần ngợ đứng lên, lê bước đi đến trước mặt lão Đại, nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt.

Lão Đại bị biểu tình của Dạ Ngưng làm cho nổi da gà, bờ vai run rẩy, lặp lại: “Vứt rác đi.”

Cái này Dạ Ngưng nghe liền hiểu, gật đầu, tiến lên, không nói hai lời đưa trứng gà cầm trong tay đặt lên bàn của lão Đại trước, tiếp theo cầm túi mỳ lạnh ở bên kia, ném vào thùng rác, động tác thoăn thoắt, lưu loát gọn gàng.

.....

.....

Lão Nhị trầm mặc, mặt lão Đại tái đi, nhưng cố tình đứng vào lúc này lão Tam lại từ cửa bước vào, kinh ngạc nhìn vẻ mặt khác nhau của ba người, giây tiếp theo cô nhìn thấy quả trứng gà ở trên bàn lão Đại, mặt cũng thành xanh mét: “Lão Đại!!! Sao mày có thể đáng khinh bỉ như thế!!!”

Người nguyên bản muốn nổi giận là lão Đại lại bị lão Tam rống một cái làm cho giật mình, nhìn trứng gà ở trên bàn của mình, liền vội vàng xua tay: “Mày nghe tao nói đã!”

“Còn có cái gì mà nói!” Lão Tam tức đến nổi cả người đều run rẩy, tưởng cô dễ dàng lắm sao? Mỗi ngày vào buổi tối cô đều chuẩn bị một quả trứng gà cho ngày hôm sau, vì muốn giữ cho thân thể được khỏe mạnh, nhưng từ khi cô vào ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh tới nay lại cũng chỉ tìm thấy vỏ trứng trong thùng rác! Cô vẫn tưởng là do Dạ Ngưng làm, nhưng không ngờ lại là do người mặt mũi nhìn lương thiện nhất là lão Đại, quả nhiên mà, mặt người dạ thú!

“Lão Tam, không phải tao...”

Lão Đại cố gắng giải thích, đốm lửa nhỏ nhỏ trong mắt lão Tam đã biến thành ngọn lửa hùng hực bốc cháy, hung tợn nhìn chằm chằm lão Đại, Dạ Ngưng vốn còn đang đứng xuất thần ở một bên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, khụ một tiếng, chạy vội tới bên người lão Tam, ôm lấy vai cô, cười ha ha nói: “Ai da, quên đi, cũng không phải lão Đại cố ý đâu, bất quá chỉ là do nhất thời tham ăn thôi, mày tha thứ cho nó đi, tao đem trứng gà của tao hôm nay ày được không? Đều là người trong một ký túc xá, không cần thiết phải vì việc này mà tổn thương hòa khí.”

“Nhưng mà nó –”

“Được rồi, đừng nhưng mà nữa. Nếu không thì ngày mai để lão Đại đi mua ày một con gà mái, lúc ấy thì mày muốn bao nhiêu trứng cũng đều được mà.”

“....” Dạ Ngưng cư xử như thế, lão Tam cũng không còn tâm tình, bấu môi, ngồi trên giường mình nhìn lão Đại.

“Lão Đại, về sau nếu mày muốn ăn trứng gà thì cứ nói cho tao biết, không cần phải làm vậy.”

“....”

Mặt lão Đại so với búp hoa sen còn muốn xanh hơn, lão Nhị len lén tiến lại, lôi kéo cô: “Được rồi, lão Đại, mày vì hòa bình trong ký túc xá mà hiến thân đi.”

Lão Đại hít sâu một hơi, mặt u ám nghiêm túc nói: “....Tao có thể nhịn khi bị lão Tam hiểu lầm, nhưng mà lão Tứ nó lại dĩ nhiên giả bộ thành người tốt, lấy trứng gà trộm của lão Tam từ đêm hôm trước chưa kịp ăn lại đem đưa cho nó!!! Mày nói xem đây là thể loại người gì chứ!?”

Lão Nhị nhìn nhìn Dạ Ngưng, lắc đầu: “Ai biết được, gần đây nó có chút bất thường.”

Đúng vậy, gần đây Dạ Ngưng có chút bất thường, kỳ thực trong lòng nàng cũng ghen khuất lắm chứ. Từ lần trước đến nhà Tiểu Vũ Hàm ăn của cô ta vài quả trứng gà xong, toàn bộ đầu óc đều là người đó, cảm giác kia bảo có bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu. Lúc nàng đi học cũng thế, trước kia đều trực tiếp ngủ luôn, giờ thì có gục trên bàn buồn bực dứt tóc cũng không thể nào ngủ được. Ngắc đầu, lén lút liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, lại lập tức cúi đầu xuống, Dạ Ngưng đều có cảm giác xấu hổ, đây không phải là điềm báo của một thiếu nữ ngây thơ bắt đầu động dục sao? Đây là chứng minh cho cái gì? Chứng minh rằng rất có khả năng nàng đã yêu!

Nhịn mấy ngày, rốt cuộc Dạ Ngưng không nén được mà đem một ít suy đoán trong lòng nói cho lão Đại nghe, lão Đại nghe xong hai mắt đăm đăm, không thể tin nổi nhìn nàng.

“Dạ Ngưng, mày – mày xác định là mày phải lòng cô Tiểu chứ không phải bởi vì năm nay mùa hè phá lệ đến sớm cho nên thời kì động dục cũng đến trước đây chứ?”

Dạ Ngưng trợn mắt liếc cô một cái, tức giận nói: “Nghe mày nói kìa, năm trước mùa hè cũng đến sớm đó thôi, nhưng không phải đến mùa thu tao mới rạo rức sao?”

“Nhưng mà cô ấy ở trong lòng mày từng là Diệt Tuyệt kia mà, mày thay đổi cũng quá nhiều nha.” Lời nói của lão Đại đả kích Dạ Ngưng nặng nề. Đúng vậy, nàng không thể bởi vì đã ăn trứng gà của Tiểu Vũ Hàm mà quên đi năm đó cô ta đã bắt nạt mình như thế nào.

“Tao nghĩ là mày nhầm rồi.” Lão Đại ngẫm nghĩ, gật đầu xác nhận.

“Nhầm rồi? Vậy lão Đại mày nói nghe xem, bình thường mày ở cùng bạn trai thì có cảm giác gì?”

Khó có dịp Dạ Ngưng khiêm tốn nhìn lão Đại, lão Đại cân nhắc một hồi, nói: “Thì là không thấy liên muốn gặp, gặp lại không thấy đủ, lúc nào khắc nào cũng đều muốn dính cùng nhau một chỗ. Thế nào, mày có cảm giác này với cô Tiểu sao?”

Dạ Ngưng lắc lắc đầu, đáp: “Cái này thì thật đúng là không có, nhưng kỳ thật mà nói thì tao rất sợ nhìn thấy cô ấy, đặc biệt là khi người ta cười với tao, cười liên khiến tao cả người khó chịu.”

“Khó chịu? Làm gì mà khó chịu?”

Dạ Ngưng nhìn chằm chằm lão Đại một hồi, liếm liếm môi, nhỏ giọng nói: “Lão Đại, tao coi mày là bạn tốt nên mới nói ày.”

Lão Đại vẻ mặt đầy nghiêm túc gật đầu, cho Dạ Ngưng một cái cam đoan: “Mày nói đi, cho dù có chết thì tao cũng sẽ đem theo bí mật này xuống mồ.”

“Thời nay đều là hỏa táng.”

“....Rốt cuộc mày có nói hay không?!” Lão Đại nổi giận, cái con này bị làm sao vậy, giờ lại còn lảm nhảm với mình nữa.

Dạ Ngưng nhìn chằm chằm mụn trứng cá trên mặt lão Đại một hồi, hít sâu một hơi, rốt cục cố lấy dũng khí nói ra lời trong lòng: “Mày không biết đâu, mỗi lần cô Tiểu cười...cười liên khiến cả người tao khô nóng, cô ấy cười, tao chỉ muốn đi lên xé rách hết áo người ta, sau đó đem cô ấy áp lên tường hung hăng hung hăng hôn, sau đó lại tiếp tục xé quần, hung hăng hung hăng –”

“Khụ, tao hiểu hung hăng của mày là thế nào rồi, không cần phải nói.” Lão Đại giành nói trước, mặt đỏ bừng lên, trước kia cô chỉ biết da mặt Dạ Ngưng dày, hiện tại mới phát hiện, không phải da mặt nó dày mà căn bản là hoàn toàn không có mặt mũi.

“Mày xem thường tao?” Dạ Ngưng nhìn biểu tình lão Đại mà tỏ vẻ đầy tổn thương, lão Đại liền vội vàng lắc đầu.

“Không phải, không phải, chỉ là cảm giác ý tưởng này của mày có chút...ừ, có chút mới lạ.”

Dạ Ngưng bĩu môi, vẻ mặt khổ sở: “Tao cũng buồn bực mà, hơn nữa mấy hôm nay nằm mơ đều mơ thấy cô ấy, đi học cũng không dám nhìn người ta.”

“Nói như vậy thì thực sự có khả năng là mày để ý đến người ta rồi?” Về mặt lão Đại đầy trầm trọng nhìn Dạ Ngưng.

“Tao không xác định được.”

“....”

“Nếu không thì chúng ta thử đi nhìn xem, xem rốt cuộc có phải mày thật sự phải lòng cô Tiểu hay không?” Lão Đại nhìn bộ dáng ủ rũ của Dạ Ngưng mà trong lòng cũng không dễ chịu, dù sao thì người ta coi nàng

là bạn tốt, ý tưởng u ám trong nội tâm như vậy mà cũng đều nói ình, mình cũng không thể nào mà rắm cũng không đánh một cái chữ.

Dạ Ngưng ngẩng đầu, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm lão Đại một hồi, dùng sức gật đầu: “Đi!”

Hai người đều thuộc phái hành động, nói làm liền làm, kiểm tra thời khóa biểu, biết buổi chiều Tiểu Vũ Hàm không có tiết, Dạ ngưng cùng lão Đại mỗi người liền ôm một quyển “Hệ thống thông tin” đi về phía văn phòng.

“Từ năm nhất đến nay mày còn chưa từng đi hỏi đề sao?” Lão Đại nhìn bộ dáng khấn trương của Dạ Ngưng mà có chút buồn cười, có lòng lựa lời mà nói, muốn giúp nàng giảm bớt cảm giác khấn trương.

Dạ Ngưng gật gật đầu, quay lại, trong mắt mang theo một tia gì đó không xác định nhìn lão Đại: “Lão Đại, mày xác định cô Tiểu là giáo viên môn Hệ thống thông tin chứ?”

“....” Trầm mặc thật lâu, lão Đại nhìn Dạ Ngưng, gật gật đầu, còn không quên khích lệ: “Còn may là mày chưa nói cô ấy là giáo sư môn Toán cao cấp.”

“Toán cao cấp, này, tao có gốc đâu, đó không phải là chương trình Đại học năm thứ ba sao?” Dạ Ngưng phát tay nói.

Lão Đại lại trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Là Đại học năm thứ nhất.”

“....”

Thỉnh thoảng tán gẫu một câu, cuối cùng cũng đi tới văn phòng, hai người mở hé ra khe cửa nhìn nhìn một chút, không cần nói, quả thật cô Tiểu có ở bên trong, đang cúi đầu viết gì đó.

Vừa nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm, trái tim Dạ Ngưng lại bắt đầu nhảy dựng lên mãnh liệt, nàng nghiêng đầu nhìn nhìn lão Đại: “Nếu không thì chúng ta vẫn cứ trở về đi.”

Lão Đại nghe xong, nhìn Dạ Ngưng với vẻ chỉ tiếc rên sắc không thành thếp: “Sao mày có thể vô dụng vậy? Bình thường đối với ai cũng đều ngang như cua, như thế nào mà vừa thấy cô Tiểu lại không dám nói? Cô ta có thể nấu mày lên ăn chắc?”

“Tao lại hy vọng cô ấy ăn tao.” Dạ Ngưng bĩu môi, nhỏ giọng nói, lão Đại liếc mắt đầy xem thường, lười cùng cái người này so đo cao thấp, đưa tay tóm cái người còn không được tự nhiên là Dạ Ngưng đi vào.

“Cô Tiểu....”

Hai người còn chưa nói xong, Dạ Ngưng đứng ở phía sau lão Đại ôm sách ỉu xiu cúi đầu ảo não bước ra. Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy Dạ Ngưng, hơi ngẩn người, lập tức trong mắt hiện lên một tia tươi cười đầy giả hoạt. Sao? Không trốn nữa?

Hết chương 18

20. Chương 19: Tao Sợ...

Dạ Ngưng vốn không lo lắng gì, nhưng khi nhìn thấy nụ cười đầy thâm ý như vậy của Tiểu Vũ Hàm, lập tức liền đỏ mặt, chân không tự giác được từng bước lui về phía sau.

Lão Đại ở một bên tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lão Tứ, mày không thể đứng thẳng lên một chút sao? Cứ như vậy thì còn thử xem yêu hay không yêu làm gì nữa? Nhìn bộ dạng của mình xem? Bảo không phải lòng cô Tiểu thì ai tin được?!

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng co quắp của Dạ Ngưng, ý cười trên mặt càng đậm, quay đầu nhìn nhìn quyển sách trong tay lão Đại: “Có vấn đề cần hỏi sao?”

“Vâng.” Lão Đại vội vàng đáp lời, Tiểu Vũ Hàm gật đầu.

“Chờ một chút, tôi đi đem giao bằng biểu này rồi sẽ trở lại.”

Lão Đại gật đầu, Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, đứng dậy đi ra cửa, lúc đi qua Dạ Ngưng còn không cẩn thận huých nhẹ tay vào lưng nàng một chút.

Trơ mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm đi ra cửa, lão Đại lập tức bùng nổ: “Không phải tao chứ tao nói này, lão Tứ, sao mày lại trở nên vô dụng như thế hả?”

Thực dọa người, lão Đại thật hối hận đi cùng Dạ Ngưng đến đây, đi cùng nàng tới hỏi vài câu đã đem phẩm vị của mình hạ xuống đủ thấp, bây giờ còn sắp cùng nhau mất mặt.

Dạ Ngưng ngoảnh mặt làm ngơ trước lời nói của lão Đại, mặt vẫn còn phỉếm hồng, nâng tay phải lên, áp lên mắt, mắt híp lại, nở nụ cười.

Thơm quá à.

.....

“Dạ Ngưng!!!” Lão Đại hoàn toàn xù lông, bởi vì tức giận mà khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, Dạ Ngưng bị quát đến run run, quay đầu nhìn cô.

Nắm chặt nắm tay, lão Đại cố gắng áp chế lửa giận sắp bùng nổ trong lòng: “Đừng quên chúng ta đến đây để làm cái gì!”

Dạ Ngưng mấp máy môi, nhìn bộ dáng vô cùng đau đớn của lão Đại, gấp gáp gật đầu: “Đương nhiên đương nhiên.”

“Thế nào? Có cảm giác sao?” Lão Đại nhìn chằm chằm Dạ Ngưng hỏi.

Mặt Dạ Ngưng lại đỏ lên, cầm quyển sách Hệ thống tin tức che nửa mặt, mím môi cười, nhỏ giọng nói: “Cô ấy lại cười với tao.”

Lão Đại hoàn toàn hết chỗ nói với Dạ Ngưng, nó còn đem sách làm khăn tay che mặt giả bộ thẹn thùng nữa? Thẹn thùng cái đầu á!

“Cho nên?” Lão Đại cố nén nhẫn nại hỏi.

Dạ Ngưng càng thêm ngượng ngùng, cúi đầu, tự cười một mình: “Cười khiến tao có chút nóng.”

“....” Không đợi lão Đại có phản ứng gì quá khích, cô Tiểu đi giao tài liệu xong đã trở lại, kéo ghế ra ngồi xuống, đem chén trà đẩy qua bên cạnh, nhìn hai người.

“Có vấn đề gì cần hỏi?”

Lão Đại nhìn Dạ Ngưng đứng bên cạnh hai mắt nhìn cô Tiểu chằm chằm, thở dài, cũng không thể trông cậy vào nó được. Cầm lấy sách, ra hình ra vẽ chỉ một câu không quá mất mặt để hỏi. Tiểu Vũ Hàm gật đầu, cẩn thận đọc, suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc giảng giải cho lão Đại.

Dạ Ngưng đứng một bên nhìn chằm chằm hai người, chính xác mà nói thì là nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm. Thời điểm lúc cô Tiểu giảng bài thực nghiêm túc a, bộ dáng nhũ mày trầm tư hấp dẫn người ta quá đi. Hôm nay Tiểu Vũ Hàm mặc một chiếc áo bằng sa mỏng màu trắng, bên trong là áo màu xanh lam khá rộng rãi, trên cổ đeo một sợi dây chuyền màu bạc làm nổi bật lên xương quai xanh gợi cảm vô cùng. Dạ Ngưng ở một bên ngắm nghía Tiểu Vũ Hàm một bên ảo tưởng, nếu bên trong bộ đồ kia mà không mặc gì thì càng thêm hoàn hảo....

Dạ Ngưng đang thưởng thức, Tiểu Vũ Hàm đã trả lời xong câu hỏi của lão Đại, hai người cùng nhau ngắt đầu, lão Đại nhìn bộ dáng Dạ Ngưng nhìn chằm chằm thân mình cô Tiểu không chớp mắt, hận không thể một cước đá bay đồ dẫn kia sang thẳng trời tây, mà Tiểu Vũ Hàm lại khẽ nhếch môi, nhướn mày nhìn nàng: “Còn câu hỏi của lớp trưởng Dạ là?”

Dạ Ngưng giật mình, nghe được Tiểu Vũ Hàm nói như vậy liền hơi bối rối, lấy quyển sách ôm trong ngực đặt trên bàn, lật giở một chút.

Tiểu Vũ Hàm buồn cười nhìn Dạ Ngưng, cầm chén trà ở bên cạnh, nhấp một ngụm, cười khê: “Lớp trưởng Dạ thực yêu quý sách vở nhỉ, quyển sách này nhìn như mới tinh vậy.”

“....” Dạ Ngưng ghen hòng, đầu cũng không dám ngẩng, tùy tay lật một trang, chỉ vào đề bài luyện tập hỏi: “Là cái này.”

Lão Đại ở một bên liếc trộm đề Dạ Ngưng chỉ, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Lão Tứ à, chương kia còn chưa học tới đâu!

Tiểu Vũ Hàm nhìn vào đề Dạ Ngưng chỉ, nở nụ cười: “Bây giờ em còn học trước cơ à?”

“Làm sao ạ?” Về mặt Dạ Ngưng đầy mờ mịt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ: “Chương này tôi còn chưa giảng tới.”

Nhìn đôi môi hồng nhuận khép mở, Dạ Ngưng lại thất thần, tô son sao? Thế nào mà trông lại mềm vậy, giống như thể giọt nước treo lơ lửng vậy, nếu hôn một chút thì khẳng định còn thơm hơn ô mai, cắn một cái thì sẽ thế nào nhỉ? Còn có lông mi kia nữa, thật dài a, nhất định là đánh mascara. Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt, căn bản là không nghe thấy cô đang nói cái gì. Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy Dạ Ngưng như vậy, khóe môi liền cong lên, nghiêng người cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn nàng.

Lão Đại nhìn đến tái cả mặt, động thân huých Dạ Ngưng: “Lão Tứ.”

“Hử? Ừ!” Dạ Ngưng phục hồi tinh thần lại, nháy mắt mặt liền đỏ bừng, vội cúi đầu, không dám nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Em giả nhầm!” Nói xong, Dạ Ngưng liền lật đến chương một, tùy tiện chỉ một đề.

Căn bản là Dạ Ngưng không biết đã học đến chương nào, sợ lại sai tiếp nên dứt khoát chọn chương thứ nhất. Tiểu Vũ Hàm nhìn mà cười cười, cúi đầu, còn thật sự nghiêm túc giảng cho Dạ Ngưng.

Tiểu Vũ Hàm nói cái gì Dạ Ngưng nghe một chút cũng đều không hiểu, nàng cũng không dám nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm nữa, chỉ khe khẽ hít vào hương thơm nơi chóp mũi, vẫn là mùi chanh nhàn nhạt ấy, không biết có liên quan đến việc cô Tiểu uống trà không. Cảm thụ được hơi thở của Tiểu Vũ Hàm khít khao vây quanh mình, tim Dạ Ngưng lại bắt đầu đập rộn ràng mãnh liệt, thanh âm “thình thịch thình thịch” ngay cả bản thân mình cũng có thể nghe được.

“Hiểu chưa?” Giải thích xong, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đỏ mặt gật đầu.

“Hiểu.”

Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, rốt cuộc Dạ Ngưng tới đây làm gì thì cô không biết, nhưng nhất định là không phải tới hỏi đề. Cô ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, mấy ngày qua Dạ Ngưng luôn trốn tránh cô, cô cảm giác được điều đó, nguyên nhân cũng mơ hồ có thể đoán được, nhưng Tiểu Vũ Hàm cũng không vội vạch trần. Cô đã yêu Dạ Ngưng lâu như vậy, đau khổ chờ đợi, nổi tịch mịch tra tấn, làm sao nàng có thể có can đảm mà cứ như vậy buông tha cho Dạ Ngưng? Chưa ngọt đắng cay là toàn bộ hương vị của tình yêu, Dạ Ngưng phải nếm thử từng chút một mới hiểu được chân lý trong đó, chờ đến khi Dạ Ngưng trưởng thành, chờ đến lúc Dạ Ngưng có thể hiểu được tình yêu. Cho dù cô có phải dành cả một đời một kiếp, cho dù có khó nhịn đến đâu, có thống khổ đến mức nào thì cũng vẫn muốn kiên trì.

“Còn có vấn đề gì sao?” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng hỏi.

Lão Đại vội lắc đầu, đưa tay kéo Dạ Ngưng một phen: “Không có gì nữa đâu, cảm ơn cô Tiểu.”

Dạ Ngưng cũng đáp lời: “Bye bye.”

Dạ Ngưng chào xong liền quay đầu, đã nghĩ sẽ cùng lão Đại chạy lấy người, Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng nàng sợ hãi như vậy liền nở nụ cười, mở miệng gọi nàng lại: “Chờ một chút, Dạ Ngưng.”

“....” Dạ Ngưng chậm rãi xoay người, nhìn cô Tiểu, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cô còn có việc gì ạ?”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu, nhẹ giọng nói: “Mỗi lớp đều cần làm sổ tay lớp và điểm số, yêu cầu mỗi lớp trưởng đều phải làm, vừa đúng lúc buổi chiều hôm nay các em không có tiết, ở lại cùng làm đi.”

“....Cái đó thì, lão Tứ, mày ở lại đi, tao đi trước.”

Lão Đại vừa thấy không phải chuyện của mình liền vội chạy lấy người, Dạ Ngưng đời nào chịu, bám chặt cánh tay lão Đại, ngẩng đầu nhìn cô.

Lão Đại nhìn Dạ Ngưng, vừa nhìn liền thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Đã khi nào cô từng thấy bộ dáng này của lão Tứ đâu? Trong mắt Dạ Ngưng đầy bất an, cắn chặt môi dưới, tay phải liều mạng ôm lấy cô, sợ cô chạy mất. Lão Đại hắng giọng một tiếng, hạ giọng nói: “Lão Tứ, có một số việc phải tự mình mày giải quyết, mày ở một mình với cô Tiểu lại càng có thể thấy rõ trái tim mình, tao là người thứ ba không thích hợp ở lại đây, hướng hồ nhìn cô Tiểu mà xem, ngay từ đầu đã vốn không có ý muốn giữ tao lại.”

Hiện tại Dạ Ngưng sợ nhất chính là ở cùng một chỗ với Tiểu Vũ Hàm, nghe lão Đại vừa nói như vậy, liền liều mạng lắc đầu: “Đừng đi mà, lão Đại, tao không ngại tiểu tam* đâu.”

(*người thứ ba)

“....Mày không ngại, nhưng tao thì để ý.” Lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái, tuyệt tình gạt tay Dạ Ngưng ra, lấy tốc độ như bay rời khỏi văn phòng.

Dạ Ngưng ai oán nhìn chằm chằm phương hướng lão Đại chạy đi, cả người bị nỗi khổ trương quét qua, hồi lâu mà vẫn đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Tiểu Vũ Hàm nghiêng người nhìn Dạ Ngưng, mở miệng: “Đừng nhìn nữa, người cũng đi rồi, lại đây đi.”

“.....”

__Hết chương 19__

21. Chương 20: Trộm Hương Thơm...

Nuốt ngụm nước miếng, Dạ Ngưng chậm rãi xoay người, liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, lại lập tức dời tầm mắt đi, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm chén trà trong tay Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng Dạ Ngưng mà buồn cười, thế nào, giờ biết sợ rồi? Sao trước kia không thể đi? Nghĩ vậy, trong lòng Tiểu Vũ Hàm không tự giác nảy sinh một cỗ tức giận, bao nhiêu lần hai người gặp thoáng qua, hy vọng rồi lại hy vọng, hy vọng Dạ Ngưng có thể nhìn thấy mình, nhưng mà lão tiên sinh người ta lại mắt nhìn thẳng không chớp, mười phần kiêu ngạo. Hiện tại tình thế đảo ngược, sao có thể cứ như vậy mà buông tha được?

“A, cô Tiểu cái đó, sổ tay lớp...” Mặt Dạ Ngưng đỏ ửng, nghiêm mặt nhẹ giọng nhắc nhở Tiểu Vũ Hàm, đừng nghĩ ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào chén trà mà không biết, dư quang nơi đuôi mắt cũng có thể thấy rõ vẻ mặt Tiểu Vũ Hàm. Nhìn cô từ trong mắt có ý cười đến sau đó vẻ mặt lại có sát khí, trong lòng muốn đổ mồ hôi. Không phải là còn suy nghĩ về chuyện giả quỷ lần trước đấy chứ? Đều đã qua lâu đến thế rồi mà vẫn còn muốn trả đũa mình sao?

“Em đi lấy ghế ở cạnh bàn ra đây ngồi một lúc, tôi đi đến chỗ hiệu trưởng lấy một số tài liệu.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nói.

Dạ Ngưng vội vàng gạt đầu, phát tay: “Cô vất vả rồi.”

Đi nhanh đi nhanh đi, Dạ Ngưng điên cuồng hét lên trong lòng, nàng cũng không muốn ở cùng Tiểu Vũ Hàm lâu thêm một phút nào nữa. Không biết là ảo giác của nàng hay là đúng như thế, nàng cứ cảm thấy mỗi khi hai người ở cùng một chỗ, Tiểu Vũ Hàm có phần không giống bình thường. Biểu hiện cụ thể là thỉnh thoảng nghiêng người nhìn nàng chằm chằm, mấy người nói thử xem, bộ dáng xinh đẹp quyến rũ hiếm có thì xem kỹ vài lần cũng không có gì, nhưng cổ tình trong mắt Tiểu Vũ Hàm lại tràn ngập tính toán, đây có thể khiến người ta không sợ hãi được sao?

Nhìn bộ dáng Dạ Ngưng như chỉ hận không thể làm ình nhanh chóng biến mất , Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười cười, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm rời đi làm cho cảm giác khẩn trương trong lòng Dạ Ngưng giảm đi không ít, mới đầu còn thành thành thật thật ngồi trên ghế chờ cô Tiểu trở về, sau khi đợi trái đợi phải khoảng mười phút liền bắt đầu không kiên nhẫn, nhắc chân vắt chéo dựa vào ghế, ánh mắt ngắc nhìn chung quanh, vừa ngẩng vừa suy nghĩ không hiểu rốt cục Tiểu Vũ Hàm muốn giở trò gì.

Tuy Dạ Ngưng chưa từng chính thức nói qua chuyện yêu đương, nhưng gần đây tuổi rồi, thời kì mập mờ luôn từng có, nàng cũng có cảm giác Tiểu Vũ Hàm đối xử đặc biệt với mình, nhưng cùng lúc cũng lại sợ rằng là tự mình đa tình. Ban đầu nếu nàng không phải là lớp trưởng thì hành vi không có việc gì cũng ép buộc nàng của Tiểu Vũ Hàm có thể trực tiếp phiên dịch thành “Yêu em liền hành hạ em”, nhưng mà hiện tại trên đầu nàng lại đội mũ cánh chuồn (1). Dạ Ngưng từng quan sát qua các giáo viên cùng lớp trưởng khác, haiz, tốt lắm, đều là hận không thể kẻ vai sát cánh, theo lý thuyết mà nói thì hai người nàng và Tiểu Vũ Hàm cũng coi như là tương kính như tân (2)....nhưng cảm giác thực sự là không đúng mà!

Lòng Dạ Ngưng khó chịu như thể bị mèo cào vậy, mà cố tình là Tiểu Vũ Hàm đi rồi nhưng làn hương chanh nhàn nhạt vẫn còn quẩn quanh nơi chóp mũi không chịu tản đi, lại làm cho nàng khó chịu đến cực điểm. Day day cái mũi, tầm mắt Dạ Ngưng dừng lại trên chén trà làm bằng sứ kia, không tự giác được nuốt nước miếng.

Đây chính là chén trà cô Tiểu ngự dụng (3) nha, mỗi ngày đều dùng cái chén đó uống trà....

Nghĩ như vậy, mặt Dạ Ngưng hơi nóng lên, ho một tiếng để che dấu, có tật giật mình quay ra nhìn nhìn cửa.

Vẫn chưa trở về...sợ là có chuyện gì nên mới chậm vậy rồi...

Dạ Ngưng ngẫm nghĩ, tay phải đặt trên đùi giật giật, hơi hơi nâng lên, rất nhanh lại rụt về.

Thì ra làm trộm là loại tâm tình này...Tim Dạ Ngưng đập kịch liệt, ánh mắt nhìn chằm chằm chén trà trên bàn, kỳ thật nàng cũng không có ý tưởng gì, chỉ là muốn kiểm tra chén trà ngự dụng của cô Tiểu thôi mà.

Trong lòng nghĩ như vậy, tuy rằng thấp thỏm không yên, tuy rằng vẫn sợ hãi nhưng Dạ Ngưng vẫn trả lời bằng hành động thực tế. Rốt cục tay phải đụng đến chén trà sứ, tim Dạ Ngưng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lại quay đầu nhìn nhìn, xác định không có người ở phía sau liền lập tức cầm chén trà lại phía mình.

Chén màu xanh nước biển, chất liệu gốm sứ rất trơn, Dạ Ngưng tinh tế nhìn chén trà trong tay, trong đầu lặp đi lặp lại đều là bộ dáng thản nhiên của Tiểu Vũ Hàm mỗi lần uống trà, mấp máy môi, dùng sức nuốt nước bọt. Dạ Ngưng nhanh chóng gơ chén lên, uống một hớp lớn, lại nhanh chóng đem chén đặt lại chỗ cũ.

Hôn môi!

Cô Tiểu, chúng ta hôn môi!

Không thèm quản trái tim đang đập kịch liệt, Dạ Ngưng ôm mặt cười khê, nhìn xem, ai nói mình là nhát gan chứ, cái này gọi là đã không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng thì phải kinh người!

Đoạt hương (4), Dạ Ngưng cũng không dám làm loạn nữa, như thể học sinh tiểu học mà thành thành thật thật ngồi trên ghế chờ Tiểu Vũ Hàm trở về, nhưng mà lại mười phút nữa trôi qua, vẫn không trở về, Dạ Ngưng có chút chờ không nổi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía cái chén kia.

Kỳ thật Dạ Ngưng cũng muốn “kim bôn tẩy thủ” (5), nhưng mà vấn đề là nàng không khống chế được tay mình, lần này, chiếc chén của Tiểu Vũ Hàm lại bị nàng cầm trong tay, lần này nàng không dám làm loạn hôn môi gián tiếp cái gì nữa, sợ nước trà bị uống nhiều quá sẽ khiến Tiểu Vũ Hàm phát hiện ra, chẳng qua là đem cái chén để gần mặt mình, híp mắt, vẻ mặt cười đầy say mê.

“E hèm....” Tiếng hắng giọng nhẹ vang lên, bờ vai Dạ Ngưng run mạnh, bằng tốc độ nhanh nhất đem chén trà đặt về chỗ cũ, xoay người sang chỗ khác, thấy Tiểu Vũ Hàm đang đứng ở cửa ôm cánh tay như cười như không nhìn mình.

.....

Toàn thân Dạ Ngưng hóa đá tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Vũ Hàm, hoàn toàn mất đi năng lực nói chuyện. Tiểu Vũ Hàm cười cười, không nói gì đã đi tới.

Kéo ghế ra, chậm rãi ngồi xuống, Tiểu Vũ Hàm đưa bảng biểu trong tay cho Dạ Ngưng: “Đây là thành tích khảo sát nhập học của các em, tôi đã xem rồi, em có thể căn cứ cái này để tự viết ra một bản về phong cách học tập tốt đẹp ở các phương diện học tập vào trong sổ tay của lớp.”

Thành thật nhận lấy tư liệu, Dạ Ngưng vẫn là bộ dáng kinh hoảng chưa ổn định.

“Cô Tiểu....”

“Ừ?” Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng liếm liếm môi, nhìn cô: “Cô, cô về khi nào?”

Không bị cô ấy nhìn thấy phải không? Nhất định không mà! Nếu thấy thì sao cô ấy lại không lên tiếng ngăn lại?! Quay lưng về phía người ta, chắc chắn là không nhìn thấy! Đáy lòng Dạ Ngưng rồi tung chết được, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười, liếc nhìn chén trà ở bên cạnh, ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Ngưng đánh giá: “Uống ngon không?”

“....” Hoàn toàn bị đánh gục, mặt Dạ Ngưng đỏ lên, một câu cũng không dám nói, cúi đầu liếc mành xem văn kiện. Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, cười khế, không nói gì.

Cứ như vậy, hai người gần như không có gì để trao đổi, ai làm việc nấy, Dạ Ngưng cúi đầu nhìn sổ liệu dày đặc kia đau đầu không thôi, đang khó chịu thì di động rung lên. Len lén liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, phát hiện người ta không nhìn mình, Dạ Ngưng liền lấy di động ra.

Lão Đại: Lão Tứ, mày đúng là quá mất mặt mà! Không tóm được cô Tiểu, hôm nay đừng về ký túc xá!

Dạ Ngưng bĩu môi, buồn bực nhấn tin.

Mày thì biết cái gì, cô Tiểu sao có thể tóm được dễ như vậy.

Tin vừa gửi đi, tin nhắn của lão Đại liền lập tức đến.

Mày nói nhảm ít thôi, hay dùng phương pháp cũ đi, đừng để cho bọn tao thất vọng, mọi người chờ ăn mừng chiến thắng.

....

Biện pháp cũ sao...nhất định phải như vậy à? Sắc mặt Dạ Ngưng đầy trầm trọng nhìn chằm chằm tin nhắn, nàng không cần nghĩ cũng biết hiện tại ký túc xá thành cái dạng gì, khẳng định lão Đại tuyên truyền khắp nơi tin tức đầy chấn động của mình, anh danh một đời cứ như vậy mà bị hủy thì nàng cũng không cam tâm.

Ngẩng đầu liếc Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, sợ cái gì? Không phải chỉ là giáo sư sao? Không phải chỉ là một cô gái thôi sao? Xem em tóm cô đây!

Tự mình cổ vũ mình cả nửa ngày, Dạ Ngưng hăng hăng cổ hòng, nhẹ giọng nói với Tiểu Vũ Hàm ngồi đối diện: “Cô Tiểu, phiền cô lại đây xem một chút, em cảm thấy xây dựng tác phong học tập thế này có chút vấn đề.”

Nghe lời Dạ Ngưng nói xong, Tiểu Vũ Hàm liền ngẩng đầu lên: “Được.”

Không nghĩ nhiều, buông tài liệu trong tay xuống, đẩy ghế ra, Tiểu Vũ Hàm vòng qua bàn đi về phía Dạ Ngưng. Dạ Ngưng nắm chặt tay, lén lút lui người lại, đuổi chân ra.

Trượt chân ngã đi, ngã thẳng vào lòng em xem cô có còn bình tĩnh hay không bình tĩnh!

Dạ Ngưng tà ác nghĩ, cười thâm đến xấu xa với tư tưởng hèn mọn trong đầu. Đang lúc nàng hết sức đắc ý thì từ chân lại truyền tới một trận đau đớn, Dạ Ngưng đau đến hít một hơi khí lạnh, cúi đầu nhìn, chỉ thấy giày cao gót tinh tế kia của Tiểu Vũ Hàm đang vững vàng dẫm nát bàn chân mình.

“Thật xin lỗi, đạp trúng em rồi.”

.....

- (1) đội mũ cánh chuồn: tức là mũ của các quan thời xưa, ý ở đây là Dạ Ngưng đang làm cán bộ, có chức quyền (lớp trưởng)
- (2) tương kính như tân: kính trọng nhau như mới quen biết.
- (3) ngự dụng: chỉ những đồ mà vua chúa dùng, ở đây ý Dạ Ngưng muốn ví Tiểu Vũ Hàm như thể vua vậy.
- (4) đoạt hương: tức “trộm hương thơm”
- (5) kim bồn tẩy thủ: rửa tay chậu vàng à ngừng ko làm việc gì nữa, kiểu quy ẩn giang hồ.

22. Chương 21: Bình Thường Chút....

Nghe Tiểu Vũ Hàm nói xong, Dạ Ngưng cúi đầu nhìn chằm chằm giày cao gót đang đạp trên chân mình, cắn cắn môi, rồi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Cô Tiểu, lại thế nữa? Cô cũng có phải con giun trong bụng em đâu, thế mà sao em nghĩ cái gì cô cũng đều biết hết vậy hả ???!!! Dạ Ngưng bị khả năng tiên tri của Tiểu Vũ Hàm khiến cho sắp phát điên lên mất, nhìn gót giày vẫn yên vị trên giày thể thao trắng tinh của mình chậm chạp không chịu rời đi, liền ho nhẹ một tiếng, nói nhỏ: “Không có gì...chân...cô”

Tiểu Vũ Hàm chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, nụ cười trên mặt vẫn chưa tan, nghe xong lời này liền khẽ dịch chân.

“Có vấn đề gì?” Tiểu Vũ Hàm trực tiếp đi đến bên người Dạ Ngưng, tay phải chống bàn, cúi đầu nhìn văn bản mà nàng viết.

“....Phải, chính là chỗ đó, tỉ lệ vượt mức...”

Tâm Dạ Ngưng đã sớm không đặt trên những thứ này, mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám liếc Tiểu Vũ Hàm một cái. Động tác Tiểu Vũ Hàm một tay chống bàn xoay người cúi đầu làm cho Dạ Ngưng có cảm giác cả cơ thể mình như bị Tiểu Vũ Hàm ôm lấy, quần quanh chớp mũi đều là hương khí trên người cô Tiểu, mà ngay cả vài sợi tóc trên trán người ta rủ xuống cũng đều tựa hồ như không lúc nào không nhẹ nhàng kích thích sợi tơ lòng của mình.

Dù thở mạnh Dạ Ngưng cũng không dám, cúi đầu sống chết nhìn chằm chằm bản thảo. Tiểu Vũ Hàm còn thực nghiêm túc nhìn mấy cái tỉ lệ vượt mức mà Dạ Ngưng đã nói, tính đi lại tính nhưng hình như không có vấn đề gì, nghĩ như vậy, trên mặt liền có ý cười, cúi đầu nhìn Dạ Ngưng.

Sao, gọi tôi đến là vì muốn ngáng tôi ngã?

Nhìn Dạ Ngưng đến ngay cả lỗ tai cũng hồng lên, Tiểu Vũ Hàm mỉm cười, nâng tay lên, vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ giọng gọi: “Dạ Ngưng.”

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm kêu như thế, xương cốt như muốn nhũn cả ra, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc đó hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, bàn tay đang đặt trên đầu Dạ Ngưng của Tiểu Vũ Hàm vẫn chưa rút lại, cười nhìn Dạ Ngưng, trong mắt không có vẻ chế nhạo cùng trêu tức ngày thường...tựa hồ có chút quyến rũ. Dạ Ngưng nhìn mà trái tim rung động, mặt nóng lên, lại vội vàng cúi đầu.

“Em sợ tôi?” Thanh âm ôn nhu của Tiểu Vũ Hàm lại vang lên bên tai, Dạ Ngưng ríu rít lắc đầu phủ nhận: “Làm gì có ạ.”

“Ừ, tôi hy vọng chúng ta có thể vui vẻ hòa thuận với nhau.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói, Dạ Ngưng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm muốn phụ họa vài câu.

“Dù sao thì em là lớp trưởng, phần lớn sự tình trong lớp đều cần em xử lý.”

Vẻ tươi cười trên mặt Dạ Ngưng liền cứng lại, chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, biết rõ lời của cô có đạo lý, nhưng không hiểu sao lòng lại thấy mất mát, nhìn chằm chằm cô Tiểu một hồi, Dạ Ngưng bĩu môi, buồn buồn đáp: “Biết rồi ạ.”

“Ừ, có lẽ tối nay phải tăng ca, một lúc nữa em đi ăn cơm trước đi, buổi tối còn có vài lớp trưởng khác nữa lại đây, mọi người cùng nhau làm thì nhanh hơn.” Tiểu Vũ Hàm dặn dò, Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, cúi đầu không nói gì, trong lòng lại thấy khó chịu. Được rồi, nàng thừa nhận quả thực mình đúng là bị mắc bệnh thần kinh, lúc ở một mình với Tiểu Vũ Hàm thì sợ hãi này nọ, nhưng mà vừa nghĩ đến lát nữa có một đám lớp trưởng nam ưu tú xuất sắc vây quanh bên người Tiểu Vũ Hàm, trong lòng Dạ Ngưng lại không thấy dễ chịu gì. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng liền buồn bực nhấn tin cho lão Đại.

Lão Đại, hành động thất bại.

Tin nhắn trả lời của lão Đại gần như lập tức được gửi lại.

Bị trừng phạt thế nào?

Dạ Ngưng thở dài, bấm một hàng chữ qua.

Tao bị tổng vào lãnh cung, buổi tối cô Tiểu sẽ cho gọi các cung tần phi lại đây phụng dưỡng.

Lão Đại: Vậy giờ mày phải nhanh lên, nếu không tóm được thì trước hết cũng phải hiểu được một ít tình huống cụ thể của cô Tiểu, tranh thủ sớm ngày ra khỏi lãnh cung.

Tin nhắn của lão Đại làm cho Dạ Ngưng được an ủi, mà chính nàng cũng tự cổ vũ tinh thần, từ cảm giác này cho thấy thì khẳng định đúng là thích rồi, khó có dịp nàng thực sự thích một người, không cần biết là giáo viên hay không phải giáo viên đi nữa, trước hết phải vực lại tinh thần trước kia, thề sống chết cũng phải làm cho cô Tiểu quý gồi trước bàn tay vàng của mình.

Nghĩ vậy, Dạ Ngưng liền gơ ngón giữa bàn tay phải vẫn luôn là niềm tự hào của mình lên ngấm ngấm, trong lòng cười quỷ dị xấu xa. Tiểu Vũ Hàm ngồi ở bàn đối diện nhìn Dạ Ngưng tự gơ ngón giữa chỉ chính mình mà khoa chân múa tay, trong lòng như có luồng gió lạnh thổi qua, cô nhóc này, không phải là bị đả kích gì quá mạnh mẽ đấy chứ?

Có phương hướng để cố gắng, Dạ Ngưng cũng không còn không được tự nhiên nữa, nhớ tới trước kia có đàn anh từng nói qua với nàng, muốn theo đuổi con gái cũng cần có kỹ xảo, điểm đầu tiên và cũng là điểm quan trọng nhất chính là phải xác định người ta hiện nay có độc thân hay không, nếu không còn độc thân thì còn theo đuổi cái gì nữa.

Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng liền háng giọng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn biểu tình rối rắm trên mặt Dạ Ngưng đã nửa ngày, thấy cuối cùng nàng cũng rối loạn tính ra được kết quả, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng lời nói đến bên miệng, Dạ Ngưng lại nuốt trở vào, nếu nàng cứ như vậy trực tiếp hỏi: “Cô Tiểu, cô có bạn trai không?” thì có phải là quá mức lộ rõ ý đồ của mình không? Cân nhắc một hồi, Dạ Ngưng liền thay đổi cách hỏi khác: “Cô Tiểu, con của cô đã đi nhà trẻ chưa?”

“....” Nghe Dạ Ngưng phân vân mãi mới nói ra được một lời, Tiểu Vũ Hàm lại một trận trầm mặc, không nói lời nào, mím môi nhìn nàng.

Rốt cục, Dạ Ngưng cũng thấy được trong ánh mắt bình tĩnh của cô Tiểu ngọn lửa nho nhỏ, liền rút cổ, vội vàng cúi đầu.

Nói đến vấn đề tuổi tác, dù sao Tiểu Vũ Hàm cũng lớn hơn Dạ Ngưng bốn tuổi, nói không thèm để ý thì cũng có phần không đúng sự thật. Chuyện phiền não vốn vẫn ẩn sâu dưới đáy lòng này lại bị Dạ Ngưng mò lên, tâm tình Tiểu Vũ Hàm cực kỳ không tốt, biểu hiện cụ thể là ở việc cầm lấy chén trà Dạ Ngưng uống trộm đi ra ngoài rửa.

.....

Lần đầu tiên Dạ Ngưng chủ động tiếp cận đã chấm dứt trong thảm bại, đem bài viết trên bàn sửa sang lại một phen, nàng xám xịt ảm đạm trốn ra khỏi văn phòng. Trước kia từ văn phòng đi thẳng đến căn tin là chuyện sung sướng nhất trong đời Dạ Ngưng, nhưng hôm nay nàng lại có phần không yên lòng, mà ngay cả đầu bếp bình thường có quan hệ khá tốt với nàng mức cho nàng nhiều hơn một miếng thịt gà trong món gà om khoai tây mà nàng cũng chưa phát hiện ra, hai mắt chăm chăm bưng khay cơm tìm chỗ trống để ngồi, thực như ăn sếp vậy.

“Ồ đây này! Lão Tứ ở đằng này!!!” Âm thanh khùng khiếp của lão Nhị vang lên hấp dẫn lực chú ý của cả cái căn tin, Dạ Ngưng vẫn đang ngây người cũng có phản ứng, vừa ngẩng đầu lên liền chỉ thấy được ba bóng đen như cuồng phong gào thét lao tới, đem nàng vây lại.

“Thế nào, lão Tứ, nghe lão Đại nói mày bị cô Tiểu vút bỏ hả?” Lão Nhị dẫn đầu mở miệng, Dạ Ngưng đen mặt nhìn lão Đại, lão Đại vẻ mặt đầy oán giận nhìn lão Nhị.

“Sao mày âm ỉ thế hả?”

Dạ Ngưng nghe mà có chút vui mừng, may mắn là ở thời điểm mình khổ sở còn có lão Đại bên cạnh.

“Cô Tiểu như hạc giữa bầy gà mà nó chưa đánh đã thua trận rồi? Phải tiếp tục theo đuổi thì mới gọi là bị vút bỏ chứ?”

Lời tiếp theo của lão Đại làm cho lòng tự trọng của Dạ Ngưng bị sụp đổ nghiêm trọng, nàng nghiêng răng nhìn ba người đứng chung quanh: “Này này này, bọn mày đừng có mà bịa đặt thế được không, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!”

“Dù thế nào thì, lão Tứ, mày còn chưa hết hy vọng sao? Tao xem người như mày thì cô Tiểu cũng sẽ không thích đâu, tuy trước kia biết mày thích con gái, nhưng mà loại phụ nữ như cô Tiểu thì mày cũng phải suy nghĩ lại năng lực của chính mình đi chứ.” Lão Tam ở một bên phân tích, Dạ Ngưng cũng lười không thêm trả lời.

“Mà còn chưa nói hết, lão Tứ của chúng ta thì kém gì đâu, tướng mạo cũng coi như xuất chúng, dáng người thì bình thường, chiều cao cũng có thể gọi là hơi thô, tóc đen không bị hói, làn da cũng trắng không có tàn nhang, là một thanh niên trẻ rất tốt mà.”

“....Lão Tam, tao cảm ơn mày.” Dạ Ngưng nặn ra một nụ cười nhìn lão Tam, trong lòng thầm mắng, trứng gà này thật sự là trộm đúng lắm, chờ tao chôm của mày cả đời cả kiếp này luôn!

Lão Đại ở một bên nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một hồi, nói: “Lão Tứ, kỳ thật thì mày không cần biến bản thân thành như vậy, bằng nỗ lực của mày, muốn quyến rũ người khác cũng vẫn có thể mà, chỉ là hiện tại quả thực mày....ừ, có hơi làm ỉn khó có thể lọt vào trong tầm mắt người ta, mày có thể khôi phục lại bộ dáng trước kia được không?”

“Trước kia tao thế nào?” Dạ Ngưng buồn bực nhìn lão Đại.

Lão Đại do dự một lúc, nhỏ giọng nói: “Thì là không biết xấu hổ ý.”

“....” Lời của lão Đại đạt được sự nhất trí tán thành của hai thành viên còn lại trong ký túc xá, Dạ Ngưng đen mặt nhìn chăm chăm ba người một hồi, nguyên bản muốn mắng vài câu, nghĩ trái nghĩ phải lại thấy lời lão Đại nói có vẻ như thực sự có lý.

“Mày cứ việc coi cô Tiểu là một em gái nhỏ bình thường, sau đó nghĩ cách làm việc chung, đừng lúc nào cũng nghĩ tới khí thế bức người của cô ấy, thủ đoạn của cô ấy, biết cái gì gọi là ‘đập nổi chìm thuyền’ không*?” Lời lão Đại đầy thâm thúy giáo dục, lão Nhị gật đầu đón ý nói hòa, Dạ Ngưng trầm tư cả nửa ngày, gật đầu.

(*Đập nổi chìm thuyền [phá phủ trầm chu]: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì chìm hết thuyền bè, đập vỡ nổi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.)

“Được, tao nhất định phải đánh bại khí trường của cô Tiểu, làm cho cô ta biết câu nói ‘Ta là lưu manh ta sợ ai’ có nghĩa gì.”

“Được đó!” Lão Tam ở một bên chỉ suýt chút nữa là vỗ tay hoan hô.

“Nhưng mà đêm nay tao còn phải đi sửa lại đồng tư liệu lung tung kia, thế nên còn cần bọn mày giúp.”

“Làm cái gì?” Lão Đại nhìn Dạ Ngưng, sẽ không phải lại đi giả quỷ nữa đấy chứ?

Dạ Ngưng nhìn nhìn chung quanh, xác định không có người nhìn về phía này mới lấy tay che mặt, thì thầm vài câu với lão Đại, lão Đại nghe Dạ Ngưng nói, biểu tình từ kinh ngạc liền biến thành không thể tin nổi: “Lão Tứ, mày, mày thực lợi hại!”

“Đừng quên lời tao nói.” Dạ Ngưng phát tay, cầm khay cơm chạy lấy người.

Lão Nhị vẫn không nói chuyện nãy giờ nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Ngưng một hồi, quay sang hỏi lão Đại: “Đập nổi chìm thuyền...Nó sẽ không đánh chìm cả chính mình đấy chứ?”

“....”

Lúc Dạ Ngưng lững thững trở về văn phòng, trong phòng đã có không ít người đến, Tiểu Vũ Hàm vẫn còn cúi đầu bận rộn, Dạ Ngưng nhìn mà thở dài, cầm hộp cơm vừa mua đi qua.

“Cô Tiểu.”

“Chuyện gì?” Tiểu Vũ Hàm bận đến nỗi chẳng thềm ngẩng đầu lên.

Dạ Ngưng nhú nhí mày: “Em mua cơm cho cô này, ăn trước đi đã.”

Đột nhiên ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dạ Ngưng bĩu môi, tỏ vẻ rất bất mãn với biểu tình của Tiểu Vũ Hàm.

Có chút sững sờ tiếp nhận hộp cơm, Tiểu Vũ Hàm mở ra liền nhìn thấy, là thịt kho cà mà cô thích ăn nhất.

“Em nhớ rõ lần trước cô bảo em mua cái này.” Dạ Ngưng ở một bên giả thích, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng cười: “Cảm ơn.”

Nụ cười kia....thực dịu dàng quá...Dạ Ngưng lại bị lóa mắt, nhưng không đợi nàng kịp phản ứng thì từ bên cạnh đã có một nam sinh cao lớn mạnh mẽ chen qua: “Cô Tiểu, thì ra cô thích ăn cái này à, để lần sau em mua cho cô.”

Ai vậy? Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn, là lớp trưởng lớp hai Tô Nhiễm Phi, liếc mắt xem thường, không thềm nói gì, Dạ Ngưng đi ra chỗ mình ngồi xuống tỏ vẻ bận rộn.

“Lạch cạch” gõ bàn phím thật to, vẻ mặt Dạ Ngưng đầy bất mãn nhìn Tô Nhiễm Phi vây quanh cô Tiểu nói này nói nọ cứ một câu “cô Tiểu” hai câu “cô Tiểu” ngọt sớt, tuy rằng Tiểu Vũ Hàm chỉ lịch sự trả lời, nhưng Dạ Ngưng vẫn thấy không vui, người này làm sao vậy? Không biết cái gì gọi là “trời đánh còn tránh miếng ăn” sao? Quấy rầy khiến cô Tiểu ăn cơm mà bị ghen thì hẳn chịu trách nhiệm chắc? Đang đầy một bụng bất mãn nghĩ ngợi, Dạ Ngưng lại mãnh liệt cảnh giác, Tô Nhiễm Phi, xóa chữ “nhiễm” đi thì không phải là Tô Phi (Sophie) sao? Là thứ mà cô Tiểu thích nhất đó! Chính là hăng băng vệ sinh này! Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng lại thực buồn bực, ảo não gõ tài liệu, chẳng buồn để tâm đến ai.

Tiểu Vũ Hàm vẫn luôn chú ý Dạ Ngưng, thấy nàng như vậy đương nhiên biết là vì cái gì, khước miệng hơi cong lên, tâm tình không tự giác mà tốt lên hẳn.

Trộm ngắm Tiểu Vũ Hàm, thấy cô dĩ nhiên lại còn cười với Tô Phi, ngọn lửa trong lòng Dạ Ngưng lại bốc lên, nhìn nhìn ra ngoài, cũng sắp đến tám giờ, trời đã gần như tối đen. Dạ Ngưng hít sâu một hơi, cầm lấy di động nhắn tin đến cho lão Đại đã sớm ẩn núp ở khu giáo viên chờ đợi.

Lão Đại, hành động!

Được rồi!

Tin nhắn của lão Đại mười phần tốc độ đáp trả, ngay giây tiếp theo của tin nhắn “Được rồi”, trước mắt Dạ Ngưng liền tối đen, tiếng kêu sợ hãi vang lên khắp chung quanh.

“Cúp điện? Sao lại cúp điện chứ?!”

23. Chương 22: Là Cô Sao...

Đêm tối khiến Dạ Ngưng rối loạn, nhưng nàng cũng biết màn hỗn loạn này rất ngắn ngủi, qua một lúc nữa mọi người sẽ biết việc cúp điện này chẳng qua chỉ là do đứt cầu dao, vậy nên nắm chặt nguyên tắc thời gian cấp bách, trong khi người khác đang hết sức kinh hãi gào thét thì Dạ Ngưng lại híp mắt xoa xoa tay đi về phía bàn làm việc của Tiểu Vũ Hàm.

Ngực đâu? Bộ ngực ở đâu nhỉ?

Dạ Ngưng cuồng loạn hét lên dưới đáy lòng, vốn nàng muốn thừa dịp loạn mà hôn cô Tiểu một cái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không làm được, không phải bởi vì sợ mà là sợ hôn nhầm người, khiến mình ghê tởm đến mức đánh răng súc miệng cả nửa ngày thì thật không đáng.

“Có phải là bị đứt cầu dao không, để em ra ngoài nhìn xem?” Lớp trưởng lớp An Ninh Thông Tin lên tiếng, Dạ Ngưng nghe thế mà lòng quỳnh cả lên, bước đi nhanh hơn, dựa vào trực giác, Dạ Ngưng cảm giác mình đã đến đúng nơi, vươn cánh tay, không quản là ai cũng chụp lấy.

“Oái, ai da!”

Con mẹ nó, không có ngực!

Dạ Ngưng điên cuồng mắng, tao nói này Tô Phỉ mày có thể tránh ra không chứ, làm hỏng chuyện tốt của người ta! Vừa nghĩ đến việc lập tức sẽ có điện lại, Dạ Ngưng liền gấp đến không kịp nghĩ, vung tay quơ loạn một phen.

“A –”

Ai vậy? Dạ Ngưng cảm giác được tay mình bị ai đó đè lại, ngay sau đó liền bị kéo vào trong một vòng ôm ấp mềm mại, còn chưa để nàng kịp phản ứng, thứ gì đó man mát chọt lướt qua má, một làn hương khí phả vào mặt, lập tức, đúng là ngay lập tức Dạ Ngưng liền hóa đá ngay tại chỗ.

“Tốt rồi, có điện, có điện rồi!”

Ánh đèn tỏa sáng quá mức chói mắt, tất cả mọi người đều khôi phục bình tĩnh, chỉ có một mình Dạ Ngưng vuốt vuốt má phải, ngứa ra như phồng đứng tại chỗ.

“Này, Dạ Ngưng, làm sao vậy?” Có người phát hiện ra Dạ Ngưng có chỗ khác lạ, liền mở miệng hỏi.

Bị người ta gọi như vậy, Dạ Ngưng liền phục hồi lại tinh thần, không nói lời nào, mím môi nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

Cô Tiểu vẫn như trước thực bình tĩnh, cầm chén trà đã rửa sạch uống, đầu cũng không ngẩng lên, còn nghiêm túc nhìn văn kiện.

Sẽ không phải chứ...không lầm mà, là hương thơm của cô ấy...hương chanh....

“Cậu làm sao vậy?” Tô Phỉ huých Dạ Ngưng hỏi, Dạ Ngưng vuốt mặt mình, đông cứng nói: “Tôi bị người ta tập kích.”

“A! Cậu cũng bị người ta đánh lén, vừa rồi tôi cũng bị ai đó tóm ngực!” Tô Phỉ vẻ mặt đầy kích động, rốt cục, rốt cục thì cũng không phải một mình hấn gặp tai ương! Dạ Ngưng không quan tâm tới Tô Phỉ, ánh mắt bình tĩnh dừng trên người Tiểu Vũ Hàm.

“Cậu có phân biệt được là ai không?” Tô Phỉ hỏi tiếp, Dạ Ngưng lắc đầu, cắn môi. Còn có thể là ai, cô Tiểu chứ còn gì nữa, nhưng mà... Vì sao cô ấy lại hôn mình...không thể nào là không cẩn thận mà đụng phải chứ? Không thể nào, sao có thể không cẩn thận đem mình kéo vào lòng, lại còn bắt cắn mà hôn mình được?

Chậm rãi ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm liếc Dạ Ngưng một cái, trong mắt không có cảm xúc gì, tựa hồ hết thảy cũng chưa từng phát sinh, trên mặt cũng không có biểu tình gì....

Dạ Ngưng xoa xoa má, ngăn ngor đi trở về chỗ mình ngồi xuống. Không thể là mình bị ảo giác được chứ?

Quãng thời gian kế tiếp đối với Dạ Ngưng mà nói thực có chút dày vò, tay phải che trên mặt không chịu bỏ ra, nụ hôn kia bị nàng lặn qua lộn lại suy nghĩ lần thứ N. Như là muốn xác định, Dạ Ngưng chun chun mũi dùng sức ngửi ngửi, cúi đầu.

Aish, quả nhiên là tương tự quá độ mà, sao mà cả văn phòng đều có hương vị của cô Tiểu thể này chứ.

Mà Tiểu Vũ Hàm ở bên kia đã thu hết mọi biểu tình rối rắm của Dạ Ngưng vào mắt, lúc mới cúp điện cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là cúp điện bình thường thôi. Nghe đủ loại tiếng la hét, vốn cô đã định lên tiếng ngăn lại, nhưng rồi lại phát hiện ra chỗ không bình thường. Từ trước đến giờ người vốn luôn thích tham gia vào các vụ náo nhiệt – lớp trưởng Dạ, thế mà tại thời khắc mấu chốt như vậy lại không hét lên?

Cơ hồ là theo bản năng lấy di động ra, nhẹ nhàng hươ hươ một chút, Tiểu Vũ Hàm mơ hồ thấy được một bóng người tương tự như Mai Siêu Phong lao thẳng về phía mình, tóm lấy ngực Tô Nhiễm Phi, sao cô có thể không nhìn ra cái người vốn đã khắc sâu vào trong trí óc kia là ai được? Khóe môi khẽ nhếch, gần như là theo bản năng đem người kia kéo vào trong lòng.

Lần đầu tiên ôm cô bé đó...không biết đã mong đợi bao lâu, cảm giác được người trong lòng cứng ngắc, không suy nghĩ gì nhiều, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, đặt nụ hôn lên má người ta. Làn da trơn láng nhẵn nhụi giống như trong tưởng tượng của cô, hôn được rồi liền tùy tay đẩy Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm nhanh chóng trở về vị trí, ngồi xuống.

Đèn mở lên, thấy bộ dáng Dạ Ngưng đại ra nhìn mình chằm chằm, trong lòng Tiểu Vũ Hàm có chút buồn cười, thế nào? Em còn để ý sao? Điều em muốn không phải là như thế à?

“Được rồi, hôm nay đã trễ thế này rồi, mọi người đều trở về đi, tập hợp cán bộ các lớp thương lượng cho tốt một chút.” Qua nửa ngày Tiểu Vũ Hàm cũng lên tiếng, mọi người cùng nhau thu thập đồ đạc bắt đầu đi ra ngoài, động tác của Dạ Ngưng vẫn hơi chần chừ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô Tiểu. Tiểu Vũ Hàm mấp máy môi, ôm hai cánh tay nhìn cô.

.....

Không dám liếc nhìn nhiều nữa, Dạ Ngưng hỏa tốc dọn dẹp mọi thứ, chạy khỏi văn phòng.

“Thế nào, lão tứ, đắc thủ không?” Vừa ra khỏi văn phòng, Dạ Ngưng liền bị ba người trong ký túc xá hoan nghênh “đầy bạo lực”, nắm tay kéo quần kéo áo, trên mặt mỗi người đều có khắc hai chữ “tò mò”.

Dạ Ngưng im lặng nhìn chằm chằm ba người một hồi, sờ sờ mặt mình, thật lâu sau liền nghiêng đầu ghé sát vào lão đại: “Lão đại, mày ngửi xem.”

“Để làm gì?” Về mặt lão đại đầy chán ghét, không thèm nói chính sự mà lại đùa giỡn lưu manh gì đó với mình là trò gì chứ.

“Mày ngửi xem ngửi thử đi, có phải là có mùi gì không?”

Dưới sự kiên trì của Dạ Ngưng, lão đại cực kỳ không vui ngửi ngửi, ngẫm nghĩ, nói: “Mùi thịt hầm khoai tây, đúng không?”

“...” Dạ Ngưng đen mặt nhìn lão đại, trầm mặc một hồi, nói: “Đi thôi, đừng túm tụm ở chỗ này nữa, đừng để một lát lại đụng phải cô Tiểu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Ba người đồng tình, cùng nhau đi ra ngoài, chờ đến khi ra khỏi khu giáo viên rồi, mấy người cũng nghe hiểu được việc hôm nay Dạ Ngưng gặp phải. Lão nhị, lão tam nhìn mặt nàng âm trầm mà không dám nói lời nào, lão đại nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một lát, nói: “Dạ Ngưng, tao thấy chưa chắc mày đã thích cô Tiểu đâu.”

“Có ý gì?” Dạ Ngưng khó hiểu nhìn lão đại.

“Có thể là do rất nhiều năm rồi mày không gặp được mỹ nữ cho nên mới khát khao thế.” Lão đại nghiêm túc nói, Dạ Ngưng nghiêm mặt lại.

“Mày đừng nổi giận vội, nghe tao nói đã.” Lão đại cướp lời, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, nhìn cô.

“Kỳ thật thì bọn tao đều không tán thành mày với cô Tiểu ở bên nhau, trước không nói đến những chuyện khác, chỉ cần nói đến thân phận của hai người đã, một cái trường học nho nhỏ như thế này thôi, nếu hai người thực sự ở bên nhau thì cũng đều không có lợi đối với mày hay với cô Tiểu. Còn có, theo đuổi cô Tiểu nhiều rắc rối lắm đó nha.”

Dạ Ngưng lắng nghe lời lão đại nói liền không nói gì, cúi đầu.

“Dù sao hiện tại cũng chưa xác định, không phải mày thích người chín chắn sao? Như vậy đi, vừa đúng lúc tao có quen biết một đàn chị chín chắn lại xinh đẹp, để tao giới thiệu ày, mày xem thế nào?” Lão đại đề nghị, Dạ Ngưng này giờ không nói gì, lời lão đại nói ít nhiều đâm vào lòng nàng, trước không nói cái gì mà ở hay không ở cùng một chỗ, cô Tiểu là người ưu tú như vậy, sợ đã sớm là danh hoa có chủ rồi.

“Đi, chọn ngày không bằng ngay lập tức, hôm nay luôn đi, tao đi gọi điện gọi chị ấy lại đây.” Lão đại nhìn ra Dạ Ngưng đã dao động, liền lập tức lấy di động ra gọi. Dạ Ngưng ngẩng đầu, giơ tay lên, vừa định ngăn nàng lại, dư quang nơi khóe mắt lại thấy được một bóng người trong góc, trái tim liền mãnh liệt nhảy dựng lên, buông tay xuống.

Hết chương 22

24. Chương 23: Nói Chuyện Làm Ăn...

“Lão tứ, mày yên tâm, người tao giới thiệu ày tuyệt đối chín chắn, không thể kém hơn so với cô Tiểu đâu!” Lão đại còn ở một bên nói đầu đầu, Dạ Ngưng không yên lòng nghe, toàn bộ linh hồn nhỏ bé đều bị người ở trong góc kia câu đi rồi. Cô Tiểu không có việc gì thì đứng đó làm chi? Ngắm sao trời chắc?

Lão đại biết rõ tính tình Dạ Ngưng, sợ nàng trên đường chạy trốn nên cứ một cuộc lại một cuộc gọi cho đàn chị kia, Dạ Ngưng ở một bên nghe mà phiền lòng, căn bản nàng không muốn gặp đàn chị chín chắn gì gì đó kia! Chín chắn hay không cũng đâu phải chuyện của nàng, nàng muốn gặp cô Tiểu, muốn biết trong lòng người ta nghĩ cái gì! Tư vị thâm ẩn này là lần đầu tiên Dạ Ngưng nếm phải, bị người ta bấm riết nắm gọn trong lòng bàn tay đã thành thói quen, giờ lại mất hồn thành ra thế này, thật sự trong lòng Dạ Ngưng chịu đầy khổ sở.

“Đến đây, đến đây!” Mắt lão đại sáng lên, vẫy vẫy tay với bóng người ở phía xa xa. Tuy Dạ Ngưng không có hứng thú nhưng lại không thể chối từ lòng nhiệt tình của lão đại, hơn nữa trong lòng cũng ấp ủ một ngọn lửa vô danh, cũng muốn để Tiểu Vũ Hàm nhìn xem Dạ Ngưng nàng là một tình thánh chứ không phải là một kẻ nhất gan!

“Lão tứ, đây là Hà Lâm Nhiên, đàn chị Hà.”

Đàn chị kia vừa tiến lại, lão đại đã vội vàng giới thiệu, Dạ Ngưng ầm ứ ngẩng đầu, buồn bã ỉu xìu liếc mắt một cái liền giật mình.

Thật sự đúng là một cô gái xinh đẹp...

Hà Lâm Nhiên tươi cười nhìn Dạ Ngưng, ngay cả đôi hàng mi cũng cong lên như những ngọn sóng mềm mại. Làn da trắng nõn làm nổi bật lên sắc hồng của đôi môi, khuôn mặt thực hoàn mỹ, đôi mắt đen láy thâm thúy, sống mũi cao thẳng, khóe miệng tuyệt mỹ, lúc cười lộ lên thực quyến rũ hút hồn, mà hai bên tai có đeo hai viên kim cương lấp lánh đẹp mắt, khiến cho nét kiều mỹ của cô có thêm một tia gì đó bất kham, cảm giác mang đến thật ra lại có chút tương tự với khí tức của Dạ Ngưng.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Dạ Ngưng được thổi phồng lên khiến mặt đỏ hồng, có chút ngượng ngùng.

“Vậy thì hai người cứ nói chuyện trước đi, tụi này đi hai vòng quanh sân thể dục đã, một lúc nữa sẽ trở lại.” Lão đại làm bà mối thật rất xứng với chức danh, lúc nên biến mất liền biến mất, còn thuận tay kéo theo cả lão nhị và lão tam, lúc đi còn dùng sức nháy mắt với Dạ Ngưng. Dạ Ngưng liếc mắt xem thường, không thêm quan tâm.

“A, em không cần câu nệ đâu.” Hà Lâm Nhiên nhìn Dạ Ngưng có chút co rúm người, cười nói, Dạ Ngưng ngượng ngùng gật đầu.

“Đều là do lão đại.”

“Không trách con bé, tôi đã biết em từ rất sớm rồi.” Hà Lâm Nhiên cười nhìn Dạ Ngưng, tiến lên vài bước đi đến bên cạnh nàng, cơ hồ là mặt kề sát mặt nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bị đàn chị chủ động nên thành ra mặt có phần đỏ lên.

“Tôi đã đi xem cuộc biện luận của em, rất lợi hại nha, lúc ấy đã nghĩ muốn nhìn kỹ người thực ở khoảng cách gần một chút, hình như so với lúc đó thì ngại ngùng xấu hổ hơn không ít nhỉ.”

Nhìn xem người thật....

Mặt Dạ Ngưng tối sầm lại, vậy thì trong cuộc biện luận mình không phải là người? Xuất phát từ lễ phép, Dạ Ngưng miễn cưỡng cười cười, trong lòng lại âm thầm thở dài. Xem ra ở trong trường mình vẫn có chút danh tiếng, nhưng vì sao dù một chút mà cô Tiểu cũng chưa từng để ý qua? Tuy nàng có danh vọng nhưng cũng chủ yếu chỉ là ở việc diễn thuyết thôi. Ai, bảo sao căn bản người ta chẳng thèm để tâm đến mình.

“Em có tâm sự?” Hà Lâm Nhiên đánh giá Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lắc đầu, thở dài.

“Là thích ai đó à.” Hà Lâm Nhiên đoán, Dạ Ngưng có chút sững sốt, nhìn cô. Đây là có ý gì? Không phải lão đại muốn tác hợp cho hai người mình sao?

“À, tôi chỉ muốn làm quen với em, không có ý gì khác.” Hà Lâm Nhiên nhìn ra Dạ Ngưng nghi hoặc liền giải thích. Vừa nghe đàn chị nói như vậy, Dạ Ngưng thoải mái hơn không ít, gật đầu, xắn xắn ống quần, thuận tiện ngồi xuống.

Hà Lâm Nhiên nhìn thấy Dạ Ngưng như vậy liền cười khê: “Hay là thăm mền? Người nào có thể khiến em như vậy?”

Dạ Ngưng giật mình nhìn đàn chị, sao mà cứ cảm thấy như chị ta còn là thầy bói vậy?

Hà Lâm Nhiên thấy nàng như vậy cũng không nói gì, lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra, châm lửa, nhả một hơi. Một vòng khói trắng khuếch tán trong không khí, mùi thuốc lá nhàn nhạt tràn ngập, làm cho Dạ Ngưng vốn đầy bụng tâm sự lại càng trùng xuống.

“Nói một chút đi, người em thích là dạng gì? Để chị đây giúp cho.” Bộ dáng Hà Lâm Nhiên như thể thân kinh bách luyện, Dạ Ngưng bĩu môi, nhìn về phía người ở trong góc vẫn chưa rời đi, sâu kín thở dài.

Động tác thật nhỏ của Dạ Ngưng bị Hà Lâm Nhiên thu hết vào đáy mắt, quay đầu, nhìn theo tầm mắt Dạ Ngưng, hơi ngẩn ra, lại lập tức cười thành tiếng: “Vũ Hàm?”

Dạ Ngưng ngẩng phắt đầu, kinh ngạc nhìn Hà Lâm Nhiên: “Đàn chị, chị biết cô ấy?”

Chuyện gì liên quan tới Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng liền lập tức như thể biến thành người khác, miệng cũng ngọt chưa bao giờ có, ngay cả tiếng “đàn chị” cũng gọi lên. Hà Lâm Nhiên thấy nàng như vậy liền cười cười, rít một hơi thuốc, phả ra một vòng khói: “Sao lại không biết được, tụi này là bạn học.”

“Chị, chị là....” Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Hà Lâm Nhiên.

Hà Lâm Nhiên gật đầu cười cười: “Trên tiến sĩ.”

.....

Dạ Ngưng hết chỗ nói rồi, hiện tại nàng rất bội phục lão đại nhà mình, trách không được nó không ngừng cường điệu về chuyện “chấn chấn”. Đúng vậy, thời nay tiến sĩ đã không phải người rồi chứ đừng nói là trên tiến sĩ. Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Hà Lâm Nhiên ngắc ngứ một chút, mày nhăn lại. Không giống mà, người này làm gì có chỗ nào giống trên tiến sĩ đâu, giống một cô gái trẻ phong trần thì đúng hơn.

“Em không cần nhìn tôi, tôi và Vũ Hàm cùng khóa. Thế nào, có cần đi qua chào hỏi không?” Hà Lâm Nhiên nhướn mày nhìn Dạ Ngưng. Vừa nghe đến việc đi qua chào hỏi, Dạ Ngưng lập tức như quả bóng bị xì hơi, không nói gì.

“A, không ngờ đó, cũng đã là giáo viên rồi mà Vũ Hàm vẫn hấp dẫn người khác như vậy.”

Hà Lâm Nhiên cười tủm tỉm nói xong, ánh mắt có chút lơ đãng, tựa hồ như nhớ tới cái gì. Dạ Ngưng vừa nghe cô nói như vậy liền hứng thú, đi vài bước lại gần: “Đàn chị, đàn chị, chị kể cho em nghe một chút năm đó cô Tiểu như thế nào đi.”

“Cô ấy à...” Hà Lâm Nhiên cười khê: “So với bây giờ thì non hơn một chút, nhưng cũng là một mỹ nhân, có rất nhiều người theo đuổi, nhưng vẫn không thấy cô ấy từng nhận lời ai, nghe nói từ khi lên đại học cũng chưa từng nói chuyện yêu đương, bất luận là người khác theo đuổi thế nào thì cô ấy cũng không chút dao động, có lẽ đã làm chết ao ước của vô số nam sinh trong khoa.”

“Không nói chuyện yêu đương?!” Hai mắt Dạ Ngưng sáng ngời, lập tức kích động. Chưa từng nói chuyện tình yêu?! Oa ha ha ha, nói như vậy thì nụ hôn đầu tiên và đêm đầu tiên đều để dành để chờ mình đến lấy!

“Em nghĩ cái gì thế?” Hà Lâm Nhiên nhướn mày nhìn vẻ mặt đáng khinh của Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cười cười, lắc đầu: “Không có gì, không có gì, nói tiếp đi.”

“Còn có gì nữa? A đúng rồi, trước kia Vũ Hàm không phải chuyên về máy tính.”

“Cái gì?” Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn Hà Lâm Nhiên, Hà Lâm Nhiên gật đầu, rít một hơi thuốc.

“Đúng vậy, cô ấy học thạc sĩ tiếng Trung, nghe nói lúc ấy được các giáo sư rất coi trọng, bảo vệ luận án đã gần như là chuyện ván đóng thuyền, nhưng không biết lại vì việc gì mà giữa đường cô ấy lại đổi chuyên ngành, lúc ấy gây ra một trận oanh động không nhỏ trong khoa.”

“Đổi chuyên ngành?” Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Hà Lâm Nhiên: “Vì sao?”

Hà Lâm Nhiên lắc đầu, trợn trắng mắt liếc Dạ Ngưng một cái: “Làm sao tôi biết được vì cái gì?”

Dạ Ngưng không nói, mím môi, ánh mắt có phần dăm chiêu nhìn Hà Lâm Nhiên. Một vài ý tưởng ầm ầm trôi lên từ đáy lòng, lại bị nàng rất nhanh áp chế xuống. Dạ Ngưng dùng sức lắc đầu, sẽ không đâu, nhất định không phải đâu.

“Sao, em thật sự thích cô ấy?” Hà Lâm Nhiên cười nhìn Dạ Ngưng, trong mắt có một tia nghiền ngẫm.

Dạ Ngưng bị ánh mắt này của cô làm cho có chút tức giận, ngữ khí không tốt lắm nói: “Đàn chị, em không phải là loại đùa giỡn với tình cảm.”

“Chà, tính tình cũng thực nóng nha, tôi cũng chưa nói gì.” Hà Lâm Nhiên nhún nhún vai, Dạ Ngưng không nói gì nhìn cô, chị ta thật sự đúng là trên tiến sĩ đấy à, sao còn lảm chuyện hơn cả mình vậy?

“Đúng rồi.” Hà Lâm Nhiên như nhớ ra cái gì lại nhìn Dạ Ngưng, bộ dáng muốn nói lại thôi, hoàn toàn không thoải mái như vừa rồi.

“Cái gì?” Dạ Ngưng nhướn mày nhìn Hà Lâm Nhiên, thăm cân nhắc, đây khẳng định là có chuyện cần nhờ mình!

“Mạch Mạch...e hèm, giáo sư Mạch của em có phải vẫn ở cùng một chỗ với Vũ Hàm không?”

Nghe Hà Lâm Nhiên nói vậy, Dạ Ngưng dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô: “Chị hỏi cái này để làm gì?”

“Em cái đồ nhóc con này sao lảm điều như vậy chứ, tôi hỏi em cái gì thì nói cái ấy đi!” Hà Lâm Nhiên gào thét, Dạ Ngưng nhún nhún vai, học bộ dáng của cô: “Chà, tính tình cũng thực nóng nha, em cũng chưa nói gì mà. Đúng thế, cô Mạch vẫn ở cùng một chỗ với cô Tiểu. Sao, đàn chị, chị cảm thấy có hứng thú với cô giáo Mạch?”

Dạ Ngưng chế nhạo nhìn Hà Lâm Nhiên, vốn nghĩ chị ta sẽ xấu hổ, không ngờ Hà Lâm Nhiên lại gật đầu, vẻ mặt u oán: “Đúng vậy, tôi thích cô ấy đã nhiều năm rồi.”

“....” Dạ Ngưng nghẹn họng, nhìn Hà Lâm Nhiên đột nhiên hiểu ra, thì ra loại nhất gan thật đúng là không phải chỉ có một mình mình, người có da mặt dày như thế này mà dĩ nhiên lại có thể thâm mến nhiều năm như vậy, ai, quả nhiên mà, đây đúng là kẻ hèn nhất nhất thế kỷ!

Hà Lâm Nhiên nhìn chằm chằm Dạ Ngưng thăm tính toán, bản lãnh của Dạ Ngưng cô cũng đã ít nhiều nghe nói qua, nếu...nghĩ vậy, Hà Lâm Nhiên liền hắng giọng, mở miệng: “Dạ Ngưng, tôi giúp em theo đuổi Vũ Hàm.”

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Dạ Ngưng không tin nhìn Hà Lâm Nhiên, Hà Lâm Nhiên trừng mắt liếc nàng một cái: “Nói thế nào thì tôi cũng làm bạn học với Vũ Hàm vài năm, cũng có ít nhiều hiểu biết với tính tình của cô ấy.”

“Điều kiện gì?” Dạ Ngưng chần chừ nhìn Hà Lâm Nhiên, nàng mới không tin tự dưng có chuyện trên trời rơi xuống miếng bánh tốt như vậy.

Hà Lâm Nhiên thấy nàng như vậy liền cười cười: “Thực thông minh, thật ra thì cũng không có gì, chờ lúc em ôm được người đẹp về thì thuận tiện giúp tôi đem cô Mạch kia của em ôm đi cùng luôn.”

“....” Dạ Ngưng nhìn Hà Lâm Nhiên không nói gì, Hà Lâm Nhiên cũng không nóng vội, cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Được rồi.” Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Dạ Ngưng cũng đáp ứng, từ xưa đến nay vì muốn có được mỹ nhân thì người nào mà chẳng phải có chút hy sinh, dâng lên cô Mạch, đổi lấy cô Tiểu, cuộc mua bán này chỉ lời không lỗ, không có lý do gì mà không đáp ứng!

“Nhưng mà, đàn chị, chị có biện pháp nào?” Dạ Ngưng hoài nghi nhìn Hà Lâm Nhiên, Hà Lâm Nhiên nhìn nàng cười giảo hoạt, vươn tay ra, một phen giữ chặt lấy bả vai Dạ Ngưng, không nói hai lời, kéo nàng thẳng vào trong lòng mình.

“Chị...” Dạ Ngưng đỏ mặt dùng sức giãy dụa, gì chứ? Làm gì vậy, lại giả trò lưu manh đùa giỡn Dạ Ngưng mình? Chị ta đang muốn múa búa trước cửa Lỗ Ban* sao? Dạ Ngưng vừa định vùng tay tóm ngực để đáp lại Hà Lâm Nhiên, bên tai lại có một cơn gió thổi qua, thanh âm Hà Lâm Nhiên bay vào tai: “Nhóc con, đừng nhúc nhích, tôi đang giúp em đó.”

(*múa búa trước cửa Lỗ Ban = múa rìu qua mắt thợ -> chỉ người không biết tự lượng sức, khoe khoang trước mặt người bậc thầy, nên chỉ làm trò cười cho người khác.

Tích: Lỗ Ban là người nước Lỗ bên Tàu thời Xuân Thu, là người thợ mộc nổi tiếng tài giỏi và khéo léo, về sau được tôn là tổ sư của nghề thợ mộc)

Hết chương 23

25. Chương 24: Đừng Chọc Tôi...

Dạ Ngưng bị Hà Lâm Nhiên đè trong lòng đến nỗi có chút khó thở, vươn tay đẩy đẩy bả vai cô: “Đây là chị đang giúp đỡ kiểu gì thế hả? Mau, buông ra, ngạt chết em.”

Hà Lâm Nhiên ấn đầu Dạ Ngưng xuống, vẫn không buông tay, cười tủm tỉm nói: “Em nghĩ rằng tôi thích ôm em lắm à? Làm thế này không phải là vì tôi muốn thử quân tình sao?”

“Quân tình gì?” Dạ Ngưng nghe cô nói thế có chút mơ hồ, Hà Lâm Nhiên cũng lười quẩn Dạ Ngưng, mắt len lén liếc về một phía góc khuất, khóe môi cong lên. Vũ Hàm, cậu thật có kiên nhẫn.

“Giờ tôi phải đi rồi.”

“Đi là đi thế nào chứ?” Về mặt Dạ Ngưng buồn bực, không phải nói là thử sao? Đây là thử cái gì? Sao có cảm giác mình bị chiếm tiện nghi nhỉ?

“À.” Hà Lâm Nhiên thấy Dạ Ngưng như vậy liền cười nhẹ, ánh mắt biến đổi, mờ ám thổi một hơi bên tai nàng: “Tôi nói cho em biết, nhóc con, nếu một lát nữa Vũ Hàm đi ra, vậy đủ chứng minh rằng em hấp dẫn, nếu cô ấy không có phản ứng gì, vậy thì em sớm chết tâm tư này đi.” Nói xong, đàn chị Hà liền buông Dạ Ngưng ra, vung tay đi về phía khu ký túc xá, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm bóng dáng người ta cả nửa ngày, lấy tay cọ cọ lỗ tai, đây rốt cuộc là có ý gì?

“Thế nào, lão tứ, đàn chị thế nào?” Hà Lâm Nhiên vừa đi không lâu, lão đại liền dẫn theo lão nhị lão tam xông ra, Dạ Ngưng nhìn cô đây xem thường, nàng dám khẳng định nhất định lão đại cùng lão nhị lão tam mai phục ở gần đó rình coi!

“Ừ, cũng không tệ.” Dạ Ngưng không có tinh thần đáp, ba người kia thì cười cười mờ ám, đúng vậy, khẳng định là không tệ nên mới lần đầu tiên gặp mặt mà đã ôm nhau, có thể kém bao nhiêu chứ?

“Đi thôi, về ký túc xá.”

Dạ Ngưng dậm dậm chân, đứng thời gian lâu quá nên chân hơi run, nghĩ như vậy, Dạ Ngưng liền liếc về phía góc kia, ngoài dự tính lại không thấy Tiểu Vũ Hàm đâu nữa.

“A, cô Tiểu!”

Dạ Ngưng đang cau mày híp mắt tìm chung quanh thì đột nhiên thanh âm nịnh nọt của lão đại vang lên, Dạ Ngưng nghe thấy liền nhanh chóng xoay người, thấy ngay Tiểu Vũ Hàm đang ôm cánh tay đứng trước mặt mấy người.

Tiểu Vũ Hàm gật đầu với lão đại, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Dạ Ngưng, một câu cũng không nói, mím môi nhìn nàng, vẻ mặt lạnh như băng.

“Ồ, cô Tiểu, trùng hợp ghê.” Năng lực phản ứng của Dạ Ngưng cũng không ổn lắm, cười ha ha tiếp đón, nghĩ tới lời vừa nãy của Hà Lâm Nhiên, thầm cân nhắc, sẽ không phải là hai người diễn trò đấy chứ? Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng liền ngẩng đầu nhìn về phía cô Tiểu, muốn nhìn ra chút gì đó từ trên mặt cô, nhưng lại bị ánh mắt như dao của Tiểu Vũ Hàm phóng trúng.

“Này....” Lão đại kéo áo Dạ Ngưng, cô xem ra hôm nay cô Tiểu có chỗ rất không bình thường, trước kia vẻ mặt đều mỉm cười, nhưng hôm nay nụ cười rõ ràng đông cứng lạnh lẽo trên mặt, có phải là ở văn phòng bị lão tứ chọc giận không?

Dạ Ngưng cũng phát giác ra Tiểu Vũ Hàm không bình thường, nhưng bị người ta lạnh lùng như thế, tính tình cũng nổi lên, không nói lời nào, ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Dựa vào cái gì chứ? Cô dựa vào cái gì mà vừa tới đã nổi giận? Vì cô mà em đã phải chịu khổ sở suốt cả một tuần, cô có biết không?! Biết không?!

“Lão tứ....” Lão đại kéo kéo Dạ Ngưng, tính tình cứng đầu của người này lại nổi lên rồi. Cô Tiểu là người mà có thể đắc tội sao? Thật là, đến lúc đó lại ai chỉnh ai chứ.

Tiểu Vũ Hàm cũng không nói, cứ như vậy nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng tức giận nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Vũ Hàm, không có ý yếu thế một chút nào.

Ba người còn lại hai mặt nhìn nhau, khuyên bảo lại không dám, chỉ có thể đứng một bên giả vờ làm người vô hình.

“Cô Tiểu....” Không biết qua bao lâu, Dạ Ngưng mở miệng nói chuyện, thanh âm mang theo một tia kinh ngạc, đứng tại chỗ, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm. Ánh mắt kia...sao cô Tiểu lại...

Tiểu Vũ Hàm nghiêng người nhìn Dạ Ngưng: “Tối nay chúng ta thảo luận về sổ tay lớp, tôi có một số ý tưởng, vốn định tìm em để nói, nhưng không ngờ lại quấy rầy chuyện tốt của em rồi.” Thanh âm lạnh như băng không chút cảm tình, Dạ Ngưng nghe mà lòng có phát lạnh, vừa rồi nàng thấy được nét bi thương

chưa bao giờ từng có trong mắt Tiểu Vũ Hàm, cho dù chỉ chột lóe qua nhưng cũng đủ để thấy được, sẽ không nhầm đâu, nhưng rốt cuộc là vì sao?

“Không quấy rầy, a, không quấy rầy....” Dạ Ngưng áp úng nói, trên người Tiểu Vũ Hàm tỏa ra hàn ý làm cho nàng e ngại từ bản năng.

“Cô Tiểu...phải, có ý tưởng gì?” Dạ Ngưng am hiểu nhất chính là đánh trống lảng, nàng xem ra hiện giờ cô Tiểu thực sự tức giận, chọc vào người ta nhất định ăn phải quả đắng, vẫn nên tránh đi mũi nhọn thì tốt hơn.

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, nhìn Dạ Ngưng: “Buổi chiều tôi nói là về phương diện phong cách học tập, nhưng sau tôi nghĩ lại liền cân nhắc về một lớp chỉnh thể mọi người đều có tố chất toàn diện về mấy phương diện ‘đức trí thể mĩ’. Đương nhiên cấp trên thúc giục về sổ tay cũng có vẻ gấp, trong lúc nhất thời không có khả năng bày ra nhiều như vậy, cho nên...”

Cho nên như thế nào? Dạ Ngưng khần trương nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng có dự cảm cái “cho nên” này chắc chắn không phải là chuyện tốt gì.

“Sáng mai em dẫn theo mọi người trong phòng ký túc cùng chạy tám trăm mét, tôi sẽ gọi cho nhóm ký giả đi chụp ảnh, trước làm sổ tay cho tốt, còn các hoạt động về sau thì lớp các em tự mình thương lượng.”

“Cái gì?” Lão đại kinh hãi hết, vì cái gì chứ? Cô Tiểu chỉnh lão tứ, cô không thể nói gì, nhưng như thế nào lại lập tức kéo theo cả phòng ký túc chứ? Sáng mai là thứ bảy, chạy tám trăm mét?! Điên rồi!

Tiểu Vũ Hàm nhướn mày, nhìn lão đại: “Sao, Mộng Điệp [lão đại], em có vấn đề gì?”

Lão đại rụt cổ, không nói gì. Dạ Ngưng ở bên cạnh nhú mày, nhìn cô Tiểu: “Cô Tiểu, vì sao chỉ có một phòng bọn em phải chạy?”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền gật gật đầu, thản nhiên nói: “Thứ bảy có rất nhiều học sinh đều về nhà, tôi thấy cả phòng ký túc của em đều ở đây nên trước hết được thông qua để làm.”

.....

Dạ Ngưng hết chỗ nói rồi, đây tuyệt đối là cô Tiểu muốn chỉnh cả bọn mà. Đang yên đang lành không có việc gì lại nảy ra trò chạy tám trăm mét, đã hơn một năm không vận động rồi, thể này không phải là muốn mạng mình sao?

“À đúng rồi.” Tiểu Vũ Hàm như nhớ ra cái gì, nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng bị nhìn như vậy, lại thấy khần trương.

“Nhóm kí giả là cô giáo Mạch phụ trách, yêu cầu của cô ấy đối với học sinh hẳn các em đã nghe nói qua, đến lúc đó phải chạy thể nào, mấy người các em cứ nhìn mà làm theo.”

“....” Ai cũng không nói gì, lão đại nghẹn đến mặt đỏ lên, oán hận trợn mắt nhìn Dạ Ngưng chằm chằm, Dạ Ngưng bị nhìn thế tự thấy mình có chút vô tội, liền thử khấn cầu: “Cô Tiểu, cô nói cái này...”

“A, kỳ này phòng ký túc ưu tú hẳn chính là phòng của các em rồi, không cần nói lời cảm ơn, hẳn nên thể mà.” Trong mắt Tiểu Vũ Hàm rốt cuộc có ý cười, cười khê nhìn vài người, Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm nói thế liền nghẹn đến một câu cũng không nói nên lời, cũng chỉ có thể hung tợn nhìn cô chằm chằm. Phòng ký túc ưu tú? Em cảm ơn cô ạ, cô Tiểu, phòng ký túc ưu tú mỗi cuối tuần đều phải viết một bài báo cáo đúng không? Tất cả mọi người tránh còn không kịp, cô còn bảo em không cần cảm ơn? Cô “hắc” hay không “hắc” đây!

“Sao, còn có vấn đề gì?” Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng rồi rít lắc đầu. Có vấn đề? Còn dám chỗ nào chứ!

“Ôi...” Lão đại thở dài, cũng không dám nói chuyện, lôi kéo vài người trong phòng chuẩn bị trở về, ai biết được vừa quay người đi, thanh âm Tiểu Vũ Hàm đã truyền tới.

“Mộng Điệp.”

“Dạ?” Lão đại vội xoay người nhìn cô Tiểu.

“Đoàn bí thư chi bộ lớp ta vẫn chưa có người đảm nhiệm, vậy để em đi.”

“Không cần, không cần đâu, cô Tiểu!” Lão đại lắc đầu như con quay, Tiểu Vũ Hàm cười cười, nâng tay lên, vuốt vuốt mái tóc lão đại: “Đừng xấu hổ thế chứ, cứ vậy đi, sáng mai đi thông báo cho cô Mạch biết tin kia, nghe nói gần đây chi bộ đảng có rất nhiều hoạt động, đang cần người.”

“Cô Tiểu, cái gì em cũng không biết...” Lão đại vẻ mặt đau khổ nhìn Tiểu Vũ Hàm, cô thực hối hận mà, hối hận đã giao du với kẻ xấu, chuyện gì mà dính đến Dạ Ngưng, nhất định cô Tiểu sẽ không bỏ qua.

“A.” Tiểu Vũ Hàm nhìn lão đại cười ôn nhu: “Không biết thì có thể từ từ học, hơn nữa gần đây hình như cũng không có việc gì, chỉ là dọn dẹp bàn ghế cần hoạt động thể lực thôi. Không phải em luôn đi theo lớp trưởng Dạ sao? Có thể giúp đỡ nhau được nhiều đó.”

“....” Lần này, không một người nào dám nói, lão đại cùng Dạ Ngưng mắt nhìn mắt một hồi, ai cũng không dám nói một câu, hàn huyên vài lời liền nhanh chóng rời khỏi tầm mắt cô Tiểu. Mà Dạ Ngưng cố tình hết lần này tới lần khác xui xẻo, vừa quay bước đi ra ngoài đã bị người ta ngáng một cái cho lão đảo.

Cúi đầu nhìn nhìn, lại là giày cao gót quen thuộc kia, Dạ Ngưng vẻ mặt không thể tin được, chậm rãi ngừng đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm vẫn trầm mặc như cũ, không nói một lời nhìn nàng, Dạ Ngưng bị ánh mắt lạnh băng kia làm cho phát run, mấp máy môi, không dám nói một câu, xoay người thật cẩn thận đi về phía ký túc xá.

Đây là...chuyện gì chứ?!

Ôm hai cánh tay đứng tại chỗ, Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Ngưng một hồi, vẻ tươi cười trên mặt nhạt đi, lạnh lùng nói: “Hà Linh Đang (chuông), xuất hiện đi.”

Hết chương 24

26. Chương 25: Tỉnh Ngộ

“Ha ha, Vũ Hàm quả thật vẫn xinh đẹp như xưa.” Hà Lâm Nhiên đi ra từ dưới một tàng cây, miệng ngậm điều thuốc, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cô một lúc, không nói gì.

“Không ngờ, thật không ngờ đó.” Hà Lâm Nhiên hút thuốc, cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, thanh âm tự đắc có thể thấy rõ được. Sao? Tưởng là vẫn còn giống như hồi học tiến sỹ chơi ác với tôi? Không thể đâu, giờ có nhược điểm bị tôi nắm trong tay rồi. Tiểu Vũ Hàm nhướn mày nhìn Hà Lâm Nhiên, vẫn im lặng như cũ.

“Năm đó cậu từ khoa văn chuyển sang khoa máy tính giữa chừng, tôi còn nghĩ cậu ăn no rửng mỡ, không nghĩ tới lại là vì Dạ Ngưng.” Hà Lâm Nhiên cũng lười dây dưa với Tiểu Vũ Hàm, trực tiếp đi vào chính đề.

Quả nhiên vừa nghe đến hai chữ “Dạ Ngưng”, Tiểu Vũ Hàm liền có phản ứng, liếc nhìn Hà Lâm Nhiên một cái, thản nhiên mở miệng: “Hà Linh Đang, cậu nhàn rồi lắm sao?”

Hà Lâm Nhiên nhún nhún vai, lắc đầu: “Chỗ nào chứ, đây không phải chỉ là tôi tò mò thôi sao?”

“A, thật không.” Tiểu Vũ Hàm cười cười, chớp mắt nhìn cô: “Linh Đang, đã lâu không gặp, Mạch Mạt rất nhớ cậu đó.”

“...” Hà Lâm Nhiên vốn đang cợt nhả, vừa nghe đến hai chữ “Mạch Mạt” liền cười không nổi, mím môi nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cậu biết?”

“Biết cái gì?” Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Hà Lâm Nhiên, mặt Hà Lâm Nhiên liền có chút hồng, cau có nhìn cô: “Thì là, thì là chuyện tôi thích Mạch Mạt.....”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong bộ dáng liền như thể bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu: “Ồ, thì ra cậu thích Mạch Mạt.”

“....” Hà Lâm Nhiên bị Tiểu Vũ Hàm làm cho ghen hờn, đen mặt nhìn cô. Mấy người nói xem nữ nhân này đã hơn một năm không gặp mà sao lại vẫn phúc hắc như vậy chứ? Trách không được Dạ Ngưng lại bị cô ta chinh cho thần hồn điên đảo, Hà Lâm Nhiên cười giả hoạt, đây chính là nhược điểm trí mạng của Tiểu Vũ Hàm.

“Nhắc tới Dạ Ngưng....” Hà Lâm Nhiên chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt Tiểu Vũ Hàm lạnh băng nhìn cô.

“Thật đúng là đáng yêu nhé, người thơm thơm mềm mại, làn da cũng rất mịn màng, ôm cũng thoải mái cực.” Hà Lâm Nhiên nói xong liền bắt đầu nở nụ cười, Tiểu Vũ Hàm cậu cũng có ngày hôm nay nhỉ, năm đó không ít lần bị cậu bắt nạt, hôm nay nhất định phải đòi lại toàn bộ!

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Hà Lâm Nhiên đang tự ôm bụng cười vui vẻ một lúc, khoe môi khe nhếch, người này vẫn thích tự bày trò tự tiêu khiển như vậy. Nghĩ thế, Tiểu Vũ Hàm liền lấy điện thoại di động ra từ trong túi quần.

“Làm gì?” Hà Lâm Nhiên cười một mình một lát liền cảm thấy thật vô nghĩa, vừa nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm lấy điện thoại ra bấm, lập tức liền cảnh giác.

Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt liếc Hà Lâm Nhiên một cái, không để tâm đến cô: “Này, Mạch Mạt à, Linh Đang đến đây, nói rất nhớ cậu, cậu lại đây mà gặp.”

“....”

“Đúng, cửa đông, vậy vừa đúng lúc, cậu xuống dưới đi.” Tắt máy, Tiểu Vũ Hàm nghiêng nghiêng đầu nhìn Hà Lâm Nhiên, người nào đó vốn có chút càn rỡ nho nhỏ giờ này khắc này đã hoàn toàn hóa đá. Tiểu Vũ Hàm!!!

“Chỗ nào cơ?! Linh Đang ở đâu!!!” Căn bản không cho Hà Lâm Nhiên có thời gian phục hồi tinh thần, từ thật xa đã thấy Mạch Mạt chạy thẳng đến chỗ hai người, hẳn là vừa mới tắm rửa xong, trên đầu còn quấn khăn bông, trên mặt còn đắp mặt nạ bằng mút tảo, một thân váy ngủ mát mẻ, chân đi dép nhựa, lại vẫn xinh đẹp như năm đó.

“Hà Linh Đang!!!”

“Ách, Phì Tạo Mạt*.” Hà Lâm Nhiên đỏ mặt đáp lời, liếc Mạch Mạt một cái, dưới đáy lòng thầm kêu rên, một năm không gặp, Mạch Mạt, cậu thể nào mà một tí bộ dáng cũng không có gì hết thảy! Còn đâu là giáo sư nữa!

(*phì tạo mạt: xà phòng bọt)

“Rồi cũng tóm được cậu, cậu chết ở chỗ nào vậy hả? Một năm nay tin tức gì cũng không có, tôi còn tưởng muốn tìm chỗ để viếng mộ mà đốt vàng mã cho cậu cũng không có nữa chứ!” Mạch Mạt hai tay chống nạnh, hùng hổ nhìn Hà Lâm Nhiên.

Hà Lâm Nhiên bị mắng, mặt liền tím lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu còn nói tôi? Cậu thì tốt đẹp lắm chắc, sau khi tốt nghiệp rồi rảnh cũng không đánh một cái liên tục tiếp thu dọn hành lý cút lên giường Vũ Hàm, không phải tôi đã nói cậu đừng có bám lấy cô ta mãi như vậy rồi sao? Nhà mình không có giường chắc, làm gì mà đến chỗ nào cũng phải dính lấy cô ta thể chứ?”

“Tôi thích đấy, cậu quản được chắc? Vũ Hàm có đánh rắm thì cũng đều thơm hơn cậu, cậu là cái đồ vô lương tâm!”

“...Khụ.” Tiểu Vũ Hàm nhìn hai vị giáo sư ưu tú trên tiến sỹ đứng chống nạnh mắng nhau trong khuôn viên trường đại học đây tri thức này, im lặng không nói gì: “Hai người có việc riêng cần nói với nhau nhỉ.”

“Có việc? Tôi và cô ta không có gì để nói cả.” Mạch Mạt cúi đến nỗi mặt nạ mút tảo trên mặt rách toạc cả ra, tất cả mọi người liền lâm vào tình thế khó xử.

Hà Lâm Nhiên nhìn thấy Mạch Mạt như vậy vừa buồn cười vừa tức giận, nguyên bản một bụng đầy lý luận đều một câu cũng không nói ra. Điểm ấy cô và Dạ Ngưng khá giống nhau, đối với người ngoài thì ngang ngạnh tranh cãi, nhưng vừa thấy người mình thích thì cái gì cũng đều không nói được.

“Vũ Hàm, chúng ta đi!” Mạch Mạt cất lời rồi giữ chặt tay Tiểu Vũ Hàm, thở phì phì nói muốn đi.

Tiểu Vũ Hàm nắm tay Mạch Mạt, chân lại không nhúc nhích: “Mạch Mạt.”

“Sao vậy?” Mạch Mạt cau mày nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nhìn Mạch Mạt, lại nghiêng người nhìn nhìn Hà Lâm Nhiên, nhẹ giọng nói: “Một năm không gặp, hai người không tâm sự sao?”

“Có cái gì mà nói?!” Mạch Mạt cứng ngắt nói xong, vẫn còn tức Hà Lâm Nhiên một năm nay không có tin tức gì.

Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy cô như vậy liền cười cười, lắc đầu: “Một năm qua này Linh Đang thực sự thích thú lắm đó, vừa rồi còn một bên tiêu sái hút thuốc, một bên ôm Dạ Ngưng ngắm trăng, vui vẻ miễn bàn.”

“.....” Hà Lâm Nhiên vẻ mặt đau khổ nhìn Tiểu Vũ Hàm, thực hối hận mà, cô thật hối hận đã đắc tội nữ nhân này. Quả nhiên vừa nghe thấy Tiểu Vũ Hàm nói như vậy, mặt nạ khô nẻ trên mặt Mạch Mạt lại rách ra thêm vài cái lỗ to nữa, giơ tay lên, tóm chặt lấy chân váy ngủ của mình, run lên, đột nhiên liều mạng lao về phía Hà Lâm Nhiên: “Cút!”

“.....”

Thứ bảy, khí trời rất tốt, Dạ Ngưng cùng ba người trong phòng ký túc từ sáng sớm đã dậy đi chạy tám trăm mét.

Dọc theo đường đi, mấy người nghe thấy tiếng Dạ Ngưng thở hổn hển như thể tiếng trâu thở phì phò.

“Tao nói này lão tứ, mày có thể nhỏ tiếng chút không? Vốn không thấy mệt, vừa nghe thấy âm thanh này của mày, tao mệt không chịu được.” Lão đại kháng nghị.

Dạ Ngưng liếc mắt xem thường, tiếp tục thở dốc: “Lão đại, mày có nhân tính không hả? Còn muốn nhỏ giọng một chút nữa, tao có thể không chế được chắc?”

“Sao lại không thể chứ?” Lão nhị ở một bên nói chen vào, hiện tại cô hận Dạ Ngưng chết được, nếu không phải tại Dạ Ngưng thì làm sao mấy người bọn họ lại xui xẻo như vậy.

Dạ Ngưng thở hổn hển, ồn ào nói: “Thở dốc kiểu này rất giống với lúc kêu ở trên giường, chồng mày bảo kêu mày có thể không kêu chắc?”

“....Lão tứ, sao mày có thể không biết xấu hổ như vậy hả???” Lão nhị gào thét, Dạ Ngưng lại ném cho ánh mắt đầy khinh thường.

“Lão tứ, quả thật bọn tao không muốn nói đâu, nhưng nói thế nào thì sao mày cứ như thể là chim nhỏ trong tổ đến mức vậy, vừa thấy cô Tiểu liền sợ hãi rụt cổ ngay?”

“Haiz, mày đừng nói nữa, hôm qua tao suy nghĩ cả đêm đã hoàn toàn hiểu ra rồi, quyết định về sau đi con đường cường ngạnh kèm nhu hòa, để cho cô Tiểu biết sự lợi hại của tao!” Dạ Ngưng vung tay ngừng lại, không được, chạy hết nổi rồi, chạy nữa sẽ chết mất.

“Thật à?” Lão đại nghi ngờ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật đầu.

“A, cô Tiểu đến kia, lão tứ, vừa đúng lúc, mày cường ngạnh cùng ôn nhu một cái cho bọn tao nhìn xem đi!”

“Được, không thành vấn đề!” Dạ Ngưng lau cái trán đầy mồ hôi, sáng khoái đáp ứng. Ba người trong ký túc xá không thể tin được nhìn nàng, đáp ứng thoải mái như vậy, không thể là thật sự ngộ ra chân lý gì đó chứ?

Dưới ba ánh mắt nhìn chăm chú, Dạ Ngưng thở phì phò, vung tay, bước thật lớn đi về phía Tiểu Vũ Hàm.

Bọn mày chờ coi, hôm nay tao sẽ cho chúng mày nhìn xem cái gì gọi là lưu manh không ra uy thì thật đúng là lắm tướng tao thành thiếu nữ đài hoàng!

Hết chương 25

27. Chương 26: Quỷ Kế Thành Công

Từ rất xa Tiểu Vũ Hàm đã thấy Dạ Ngưng về mặt đầy hờn hờ đi về phía mình, khoe môi liềm khe nhếch, thân mình hơi dựa về phía sau, chuẩn bị tiếp chiêu.

“Cô Tiểu, sao cô lại tới đây?!”

Dạ Ngưng gần như vội đến không chờ nổi mà chạy nước kiệu tới nơi, vuốt vuốt cái trán đầm mồ hôi, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm bị biểu tình cao hứng phấn chấn của nàng làm cho ngẩn ra, sững sờ đứng tại chỗ.

“Cô Tiểu, cô cũng đến để luyện tập à? Có khát không, em đi lấy nước cho cô uống!”

Giọng điệu vô cùng thân thiết như thể bạn bè lâu năm, Dạ Ngưng tươi cười rạng rỡ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“A...cảm ơn.”

Đối mặt với một Dạ Ngưng như vậy, Tiểu Vũ Hàm có phần không thích ứng được, gượng gạo cười, vẫn như trước kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, nhìn những giọt mồ hôi còn chưa khô trên trán nàng, rất muốn giờ tay ra lau đi.

“Chờ nhé, em đi lấy cho cô!”

Dạ Ngưng cười nói, xoay người muốn chạy đi mua đồ uống cho Tiểu Vũ Hàm, nhưng không ngờ do xoay người quá nhanh, thành ra chân phải đá vào bậc thanh, lão đảo một cái, ngã lộn ra đất.

“Dạ Ngưng!”

Tiểu Vũ Hàm kinh hãi hét lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi vươn tay phải túm lấy nàng, một tay kéo nàng đứng lên, hiển nhiên chân phải Dạ Ngưng đã bị thương, đứng không vững, lập tức ngã vào lòng Tiểu Vũ Hàm.

“Em không sao chứ?”

Tiểu Vũ Hàm vội vàng ôm chặt Dạ Ngưng, khẩn trương nhìn nàng, Dạ Ngưng cau mày, nhón chân.

“Đau, chân — rất đau —”

Tiểu Vũ Hàm sốt ruột nhìn Dạ Ngưng, đỡ nàng đi sang một bên.

“Đi, tới ngồi bên kia trước đã, để tôi xem xem.”

“Ôi, đau, cô Tiểu đừng cử động, đừng nhúc nhích!”

Dạ Ngưng đem toàn bộ thân mình tựa vào lòng Tiểu Vũ Hàm, miệng kêu đau, mặt nhăn nhó nhí nhí, cắn răng cố gắng chịu đựng.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Em chờ một lát, để tôi gọi điện thoại nhờ người đến giúp đỡ.”

“Không cần đâu, đâu có chết người!”

Dạ Ngưng về mặt cầu xin, giằng co một phen giữ chặt lấy tay Tiểu Vũ Hàm, không cho Tiểu Vũ Hàm lấy đi động ra. Còn không quên thăm cảm thán trong lòng một tiếng, bàn tay nhỏ bé này thực trơn nhẵn mịn màng quá đi.

“Để em dựa một lúc cho hoàn hảo lại là được rồi.”

Dạ Ngưng vừa nói đầu vừa rúc sâu vào lòng Tiểu Vũ Hàm, để giữ cân bằng, hai tay còn ôm lấy eo cô.

“Cô Tiểu, đau...”

Dạ Ngưng ôm chặt Tiểu Vũ Hàm, đáng thương tội nghiệp nói, Tiểu Vũ Hàm nghe thế liền đau lòng, nâng tay phải, đỡ lấy thẳng lưng nàng, nhẹ giọng hỏi: “Còn có thể đi không? Kiên trì một chút, đi về ký túc xá để tôi bôi thuốc cho em, được không?”

Tựa vào lòng Tiểu Vũ hàm, cả người Dạ Ngưng đều cứ thấy lâng lâng, thơm quá, thực mềm, ôm thực thoải mái quá đi. Dùng sức ôm cứng lấy Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhỏ giọng đáp: “Vâng, em xin lỗi, cô Tiểu, làm phiền cô rồi...”

Ngày thường Dạ Ngưng bá đạo thành tính, Tiểu Vũ Hàm vừa thấy bộ dáng “nhược thụ” này của nàng liền thấy đau lòng không thôi, một tay ôm lấy eo Dạ Ngưng, một tay đỡ lấy vai nàng, chậm rãi đi về phía lầu ký túc.

Đứng nhìn cảnh hai người dìu nhau đi, ba người cùng phòng ký túc mắt mở trừng trừng, lão Nhị mấp máy môi, không thể tin được nhìn Dạ Ngưng: “Đây...chính là trò giả vờ ngã trong truyền thuyết?”

Lão Tam vẻ mặt đầy tiếc hận: “Đáng tiếc a, cô Tiểu cứ như vậy mà bị ‘ăn đậu hũ’, lại còn tự mình ôm ‘con sói xấu xa’ đó về nhà nữa?”

Lão Đại vẫn đứng một bên không nói lời nào, trên mặt mang theo ý cười. Xem ra rốt cục lão Tứ đã suy nghĩ thông suốt rồi, biện pháp đối phó với cô Tiểu tốt nhất chính là tự lấy mình ra làm quả cân. Cô Tiểu coi nó như bảo bối mà thương yêu, nó vừa xảy ra vấn đề, cô Tiểu còn làm sao mà lạnh lùng được nữa?

“Cái này thì gọi là gì nhỉ, là ‘nhu’ mà lão Tứ vừa nói sao?” Lão Nhị xức nhớ ra liền bật hỏi, lão Tam nghe xong lời này, hai mắt liền phát sáng.

“Nói thế thì còn ‘cương’? Vậy chẳng lẽ là làm ở ký túc xá của cô Tiểu?”

“Trời ạ.....”

Phí hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng Tiểu Vũ Hàm cũng dìu Dạ Ngưng được vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên sô pha.

“Em trước tiên kiên nhẫn một chút, tôi vào trong nhà tìm thuốc.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nói, Dạ Ngưng cắn chặt răng, gật đầu.

“Cô Tiểu, cô đi đi, em còn có thể chịu được!”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu, vội vã đi vào trong phòng. Dạ Ngưng nhìn cô chăm chăm, thẳng đến khi cô vào phòng ngủ rồi mới thở phào một hơi, lắc lắc cái chân phải bị thương, ngã người về phía sau, như thể đại gia tựa vào sô pha.

Ôi, ai cũng nói bị bệnh rất khó chịu, nhưng mà giả vờ bị bệnh còn khó chịu hơn! Bất quá có thể chiếm tiện nghi của cô Tiểu nhiều như vậy thì cũng đáng!

Nghĩ như vậy, mắt Dạ Ngưng nheo nheo, vẻ mặt đầy hồi tưởng về cái ôm ban nãy.

Biểu tình của cô Tiểu thực dịu dàng...

Là thật sự đau lòng vì mình nhỉ...

Có thể nào là cũng thích mình hay không?

Nhất định là vậy, nhưng mà... cô Tiểu cũng sẽ đối xử như vậy đối với các học sinh khác phải không?

Đang lúc Dạ Ngưng rối rắm thì Tiểu Vũ Hàm đã ôm hộp thuốc ra, bước nhanh đến trước sô pha, đem hộp đặt lên bàn trà rồi ngồi xuống cởi giày bên chân phải của Dạ Ngưng ra.

“Ấy...Để em tự làm...” Dạ Ngưng bối rối nói xong, cúi đầu cởi giày ra, mặt đỏ lên, Tiểu Vũ Hàm cũng lập tức phản ứng theo, gò má cũng hơi ửng hồng, mím môi nhìn chăm chăm Dạ Ngưng.

Trước kia lúc Dạ Ngưng khiêu vũ rồi bị ngã từ trên sân khấu xuống, cô đã tận mắt chứng kiến, sợ là từ đó đã lưu lại thành bệnh căn cho nên mới yếu ớt như vậy, trẹo chân tuy không quá đáng ngại, nhưng đau đến

mức nào thì Tiểu Vũ Hàm cũng biết. Vì mưa nước ỉnh nên Dạ Ngưng mới bị như vậy, nghĩ thế, trong lòng Tiểu Vũ Hàm lại dâng lên từng trận áy náy.

Dạ Ngưng ngồi xuống cởi giày ra, lòng cũng không dễ chịu. Nàng hơi hối hận vì đã lừa Tiểu Vũ Hàm như vậy, cô Tiểu cao cao tại thượng lãnh đạm lạnh nhạt trong lòng mình lại dĩ nhiên khom người cởi giày ỉnh.....mà mình bắt quá chỉ là muốn ‘ăn đậu hũ’ người ta.....

Cởi giày, cởi tất, Dạ Ngưng giả vờ giả vịt tự kỷ nhìn chăm chăm chân mình: “Cô Tiểu, có vẻ như không sao cả.”

Tiểu Vũ Hàm lo lắng nhìn rồi nhìn, lắc đầu: “Không được, để tôi xoa bóp cho em một chút.”

“Cô xoa bóp?” Dạ Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu.

“Trước kia Mạch Mạt suốt ngày đi tập Taekwondo, thường xuyên bị thương, vậy nên tôi cũng đành phải học thôi. Em chờ một chút, tôi đi rồi trở lại ngay.”

Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, trong đầu hiện lên hình ảnh bộ dáng Mạch Mạt mặc bộ võ phục quảng người ta xuống đất, rùng mình một cái: “VẬY...cô Tiểu, cô Mạch không có ở nhà sao?”

“Cô ấy về nhà rồi, trong nhà có chút việc.”

Thanh âm Tiểu Vũ Hàm từ trong phòng tắm truyền ra, Dạ Ngưng nghe thấy liền gật đầu, tốt, tốt, không có ở đây là tốt rồi! Thở trắng mẹ không có đây, thở con như ta đây cũng không sợ!

Rửa tay xong, Tiểu Vũ Hàm từ trong phòng đi ra, ngồi trên sofa bên cạnh Dạ Ngưng, ôm lấy chân nàng, đặt lên đùi mình.

“Cô Tiểu...”

Dạ Ngưng bị một loạt động tác này của Tiểu Vũ Hàm làm ặt mảy đỏ bừng, ngẩng đầu, cắn môi nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Lúc này Tiểu Vũ Hàm làm gì còn tâm tư để ý đến Dạ Ngưng, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở cái chân ở trên tay mình, Dạ Ngưng nhìn bộ dáng nghiêm túc chăm chú của cô, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là...xin hãy đối xử với em dịu dàng một chút....”

“.....” Tiểu Vũ Hàm thực muốn cầm cái hộp trong tay ném Dạ Ngưng, đây là lúc nào rồi chứ? Trong đầu nàng còn chứa mấy chuyện linh tinh thế nữa!

“Đừng nhúc nhích, ngồi yên đi!” Tiểu Vũ Hàm nhăn mày, Dạ Ngưng nghe thế thì nào dám nhiều lời nữa, ngả lưng tựa vào sofa ngồi ngay ngắn, ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Cầm lấy cái kẹp, Tiểu Vũ Hàm trước tiên gấp bông sát trùng khử trùng cho Dạ Ngưng, đổ thuốc vào tay phải, hai tay khép lại, xoa xoa, cô Tiểu ngẩng đầu liếc Dạ Ngưng một cái, hai tay chậm rãi xoa bóp chân phải của nàng.

“Tiểu, cô Tiểu...”

Lập tức, Dạ Ngưng liền không chịu nổi, giật mình một cái, thân thể nhẹ nhàng run lên. Tay Tiểu Vũ Hàm lạnh hơn so với những người bình thường một chút, đầu ngón tay lạnh như băng của cô chạm vào da thịt Dạ Ngưng, sờ đến chỗ nào cũng đều dấy lên một luồng điện tê tê khó nhịn.

“Đừng cử động, kiên nhẫn một chút, tôi còn chưa dùng sức nữa!” Tiểu Vũ Hàm gất lên, lần đầu tiên Dạ Ngưng nhìn thấy cô như vậy, cắn cắn môi, ngấn ra không dám động đậy. Trong lòng sớm đã hối hận không thôi, nàng hối hận, hối hận không có việc gì lại đi quyến rũ cô Tiểu, đây làm gì có chỗ nào giống đi quyến rũ người ta đâu chứ, rõ ràng là bị người ta quyến rũ ngược lại mà?

Dạ Ngưng nhớ rõ trước kia có một đàn chị mà nàng sùng bái đã từng nói một câu, cái gì gọi là yêu một người? Yêu một người chính là chỉ gọi tên người đó thôi cũng có thể lên đến “đỉnh”, hiện tại Dạ Ngưng đã có phần hiểu được ý tứ những lời này! Cô Tiểu, không thể cứ như vậy được, còn tiếp tục thế nữa, em mà lên “đỉnh” thì làm sao bây giờ?!

__Hết chương 26__

28. Chương 27: Lần Đầu Nói Chuyện

Tiểu Vũ Hàm không để ý tới kháng nghị của Dạ Ngưng, cúi đầu nhìn chân nàng, còn thật sự chăm chú bôi thuốc.

Mè neho một hồi cũng không thấy Tiểu Vũ Hàm để ý đến mình, Dạ Ngưng bĩu môi, cũng biết tự mình nói tự mình nghe thực vô nghĩa, liền không nói nữa, cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Động tác dịu dàng, nét mặt ôn hòa, ánh mắt đau lòng, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhất thời có chút thất thần.

Cô ấy chưa từng yêu ai? Đối với phương diện này thì bất cứ ai cũng đều có trực giác trời sinh, nhất là phụ nữ, Tiểu Vũ Hàm đối xử với mình, thật sự quá tốt...

Qua thật lâu, Dạ Ngưng phá vỡ im lặng, nhỏ giọng gọi: “Cô Tiểu.....”

“Ừ?” Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng liếm liếm môi, nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi: “Cô có bạn trai không?”

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Dạ Ngưng nghiêm túc nói chuyện với Tiểu Vũ Hàm như thế, Tiểu Vũ Hàm chớp chớp mắt nhìn nàng, nét mặt ẩn hiện ý cười.

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

“....”

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm làm cho nghẹn họng, mặt hơi hồng lên, mà Tiểu Vũ Hàm dường như không chịu buông tha, lại vẫn ngẩng đầu nhìn nàng như cũ, trong ánh mắt đầy vẻ chế nhạo mà nàng đã rất quen thuộc.

Cúi đầu xuống, Dạ Ngưng không dám đối diện với Tiểu Vũ Hàm: “Em chỉ muốn hỏi một chút thôi, trong khoa chúng ta có không ít nam sinh muốn hỏi han em về tình hình của cô Tiểu. Cô vừa xinh đẹp, lại dịu dàng, khẳng định có không ít người thích...Ha ha...không ít người thích...”

Dạ Ngưng có cảm giác chua xót giằng xé tâm can, quả nhiên Tiểu Vũ Hàm nghe xong cười nhẹ: “Cho nên em đây là đang hỏi giúp người khác?”

“...Vâng.” Dạ Ngưng nhỏ giọng đáp, Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, đặt chân Dạ Ngưng lên sô pha, đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa tay.

Chưa nhận được câu trả lời của Tiểu Vũ Hàm, tay vẫn vờ tắm chân đặt một bên, lòng Dạ Ngưng bắt đầu như thể đánh trống, cô Tiểu sẽ không tức giận đấy chứ?

Đợi tầm vài phút, Tiểu Vũ Hàm từ phòng trong đi ra, lập tức đến bên cạnh Dạ Ngưng, ngồi xuống sô pha.

Hương chanh nhàn nhạt phủ vào mặt, lần đầu tiên Tiểu Vũ Hàm ở cự li gần với Dạ Ngưng như thế, lại còn là chỉ có một mình mình hai người. Trong lúc nhất thời, Dạ Ngưng có cảm giác trái tim mình sắp nhảy vọt lên tới tận cổ họng, khẩn trương như thể sắp nhảy ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm lúc riêng tư và khi ở trường học làm cho người ta có cảm giác không quá giống nhau, đối với Dạ Ngưng mà nói thì giống như thể tung ra từng tảng lụa mỏng, đối xử với nàng có sự thân thiết quen thuộc nói không rõ nên lời, lúc nào Dạ Ngưng cũng không hiểu phân thân mật đó xuất phát từ đâu, nhưng nàng tin tưởng cảm giác của chính mình, không hề sai.

Tiểu Vũ Hàm lặng lẽ nhìn Dạ Ngưng, không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm.

Con người này, cô đã yêu bao lâu thì cũng đau khổ bấy lâu...

Nỗi thắm mền dày vò, chua xót nhấm nại, mỗi lần đêm dài tĩnh lặng yên ắng tiếng người, nhớ rồi lại nhớ nàng đến không ngủ được, Tiểu Vũ Hàm sẽ khẽ khàng rời giường, đi đến bên bàn học, rút ra một xấp giấy viết bản thảo, ở trên đó từng nét lại từng nét viết tên người kia.

Vài năm trôi qua, người như trước vẫn là người kia, giấy viết cũng tích góp từng chút một thành hàng xấp, mà người đó lại vẫn không hiểu được tình yêu của mình dành cho nàng, mà Dạ Ngưng đối với cô mà nói, có lẽ chỉ bất quá là sự hấp dẫn bề ngoài thôi...

Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu, thở dài.

“Cô Tiểu...” Dạ Ngưng nhỏ giọng gọi tên Tiểu Vũ Hàm, nàng có thể nhìn ra cô Tiểu có tâm sự, tựa hồ mỗi lần đối mặt với mình đều như thế, rốt cuộc là sao?

Nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói: “Ai muốn biết thì bảo người đó cứ tới hỏi tôi.”

Dạ Ngưng không nói gì, mím môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, đáy lòng có một ngọn lửa dữ dội khó nhin thối bùng lên phá phách khắp nơi, thiêu đốt khiến toàn thân nàng đau đớn.

Tiểu Vũ Hàm đã quá quen thuộc với sự trầm mặc của Dạ Ngưng, lắc lắc đầu, tay phải cầm hộp thuốc lên, chuẩn bị cất về chỗ cũ.

Một khắc đứng lúc cô đứng lên, tay trái lại bị người giữ chặt, Tiểu Vũ Hàm có phần kinh ngạc xoay người lại, nhìn thấy lại là Dạ Ngưng mặt mày đỏ bừng nhưng lại vẫn cố chấp nhìn mình chăm chú.

“Cô Tiểu...nếu...nếu là em muốn biết, vậy cô có thể nói không?” Những lời này đã hao phí hết toàn bộ dũng khí của Dạ Ngưng, ở trong lòng nàng, Tiểu Vũ Hàm là một vị giáo sư cao cao tại thượng, vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn lên, nhưng cảm tình giấu trong đáy lòng mấy ngày nay đã tra tấn nàng đến thống khổ khó chịu nổi, nếu nói Dạ Ngưng nàng từ trước tới nay ở trong lòng Tiểu Vũ Hàm đều là loại vụng về tầm thường, là loại không để bất cứ chuyện gì trong lòng, thì như vậy, hôm nay để cho nàng nghiêm túc một lần đi.

Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, nhìn thấy sự cố chấp trong mắt nàng, một góc nào đó trong trái tim liền đột nhiên mềm nhũn rồi sụp xuống.

Buông hộp thuốc trong tay ra, lại ngồi xuống cạnh Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn nàng: “Thực ra tôi đã có người mình thích rồi.”

“A...vậy sao...” Dạ Ngưng cảm giác mình giống như quả bóng cao su bị xì hơi, không có nửa phần sức lực chống đỡ, bàn tay giữ lấy tay Tiểu Vũ Hàm chậm rãi trùng xuống, lại nửa đường bị Tiểu Vũ Hàm nắm lấy.

Vội ngẩng đầu, Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Nhẹ nhàng cười cười, Tiểu Vũ Hàm cầm tay Dạ Ngưng: “Sao, em có vẻ không vui?”

“Chỗ nào chứ, vui vẻ, vui vẻ mà.” Dạ Ngưng nhếch miệng cười, trong lòng lại hờ hết, vì cái gì chứ? Cô Tiểu thuộc dạng tiểu bạch thủ như thế, sao lại có thể đã bị “chó cắn” chứ?

“Đó...là giáo viên hay là...” Dạ Ngưng hữu khí vô lực hỏi, lúc này nàng thật rất muốn tìm một cái bao tải, đem tên bạn trai của Tiểu Vũ Hàm trùm đầu lại, hung hăng đập một trận.

“Là sinh viên.” Tiểu Vũ Hàm chậm rãi nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Dạ Ngưng.

“Cái gì?!” Dạ Ngưng giật mình nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Chẳng lẽ là Đại Bảo?”

Tiểu Vũ Hàm dùng sức véo chân Dạ Ngưng, Đại Bảo, thực một nàng có thể nghĩ ra!

“A a — đau — cô Tiểu —” Dạ Ngưng vội cầu xin tha thứ, Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc nàng một cái, buông lỏng tay ra.

Xoa xoa chân mình, Dạ Ngưng u oán nhìn Tiểu Vũ Hàm. Mấy người nói xem sao cô Tiểu lại như vậy chứ? Không biết người ta vừa thất tình sao? Đoán sai thì sao chứ?

“Vậy hai người ở bên nhau mấy năm rồi?” Dạ Ngưng bấm riết không tha hỏi, trong lòng lại cân nhắc, nếu như không quá lâu, có phải mình vẫn còn có cơ hội không nhỉ.

“Người đó không biết rằng tôi thích người ta.”

Tiểu Vũ Hàm khẽ nói, Dạ Ngưng vừa nghe những lời này liền cười đến nỗi răng như muốn văng cả ra ngoài: “Trời ạ, thực đáng tiếc!”

“.....” Tiểu Vũ Hàm trừng mắt với Dạ Ngưng, vậy mà sao tôi lại chưa nhìn ra em có một chút ý gì gọi là tiếc hận nhỉ?

“Ái dà, cô Tiểu, nói như vậy chẳng lẽ cô cũng thâm mến lâu rồi?” Tin tức có tính oanh tạc này làm cho trái tim Dạ Ngưng không tự giác được mà nhảy lên, không biết là tốt rồi, không ở bên nhau thì mọi việc không nói chắc được, ta chẳng thêm quân tên đó là Trương Tam Lý Tứ gì, cô Tiểu ta muốn chắc rồi! Kể đó là ai nhỉ, đúng là có phúc mà không biết hưởng!

“Tôi cũng?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, lặp lại.

Dạ Ngưng ho một tiếng, lắc đầu: “Nói nhằm ý mà, nhằm thôi!”

Tiểu Vũ Hàm mặc kệ Dạ Ngưng, đứng dậy cầm hòm thuốc đi vào phòng trong, để Dạ Ngưng một mình nằm ở sô pha tự đắc cười hắc hắc.

Ha ha, nói như vậy thì cô Tiểu cũng phải nhận hết nỗi khổ tương tự tra tấn sao? Như vậy thì quá tốt rồi, đúng thời điểm cô ấy khó khăn nhất, trao cho cô một cái ôm ấm áp, có lẽ cô Tiểu sẽ cảm động, sau đó liền trực tiếp xà vào vòng tay mình tìm sự an ủi!

Tiểu Vũ Hàm từ phòng trong đi ra liền nhìn thấy Dạ Ngưng ngồi ở sô pha tự cười vui sướng.

“Đừng cười nữa, tối nay còn phải tập luyện.”

“Đúng! Đúng, còn phải tập luyện!”

Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, khiêu vũ tối nay cũng không giống với trước kia, nhất định phải làm cho cô Tiểu cảm thấy sự dịu dàng vô tận của mình.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, trong mắt lóe lên một tia kì dị, mấp máy môi, nói: “Ừ, hôm nay có thêm động tác phối hợp cuối cùng, hẳn là cần phải luyện rất lâu.”

Động tác phối hợp?! Tốt! Dạ Ngưng nghe mà hai mắt phát sáng, tập càng lâu càng tốt, nàng không ngại!

“Em trở về chuẩn bị một chút đi.” Tiểu Vũ Hàm chậm rãi nói xong, liếc mắt nhìn chân Dạ Ngưng một cái, bàn tay phải hơi nắm lại.

“Được rồi!” Dạ Ngưng sáng khoái đáp ứng, từ sô pha nhảy dựng lên, đi dép lê nhanh chóng bước tới cửa, nhặt một chiếc giày đi vào, cúi đầu đổi giày, vừa đi vừa lẩm nhẩm một bài hát, rất hạnh phúc.

Vừa lẩm nhẩm được một nửa, Dạ Ngưng như nhớ ra cái gì, tay đang đi giày chợt khựng lại, nhìn chằm chằm chân mình cả nửa ngày, thân mình cứng đờ, cả người hóa đá tại chỗ.

Hết chương 27

29. Chương 28: Giá Đắt

Xong rồi! Xong đời rồi!!!

Dạ Ngưng chỉ hận không thể inh một cái tát, sao có thể mau quên đến vậy chứ! Vừa vui vẻ liền cái gì cũng quên hết, giờ thì tốt lắm, nhất định cô Tiểu rất tức giận! Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng càng sợ hãi, vẫn duy trì động tác xoay người, cử động cũng không dám cử động.

Tiểu Vũ Hàm đứng một bên sô pha, khoanh tay lạnh lùng nhìn Dạ Ngưng, một cổ lửa giận bốc lên từ đáy lòng. Cô có thể tha thứ cho tính trẻ con của Dạ Ngưng, tha thứ cho trò đùa dai của nàng, thậm chí khi nàng tự dưng khiêu khích cũng đều có thể xem nhẹ không chấp, nhưng sao Dạ Ngưng lại có thể lợi dụng sự quan tâm của cô để lừa gạt như thế?

“Cô Tiểu.....”

Thật lâu không thấy Tiểu Vũ Hàm đáp lại, Dạ Ngưng thẳng lưng, cắn răng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn gương mặt lạnh như băng của cô, trong lòng sợ hãi không thôi. Trước kia, Tiểu Vũ Hàm không phải chưa từng nổi giận với nàng, không phải chưa từng xem thường không thèm để mắt tới nàng, nhưng như thế này vẫn là lần đầu tiên.....

Nét mặt Tiểu Vũ Hàm không chút thay đổi nhìn Dạ Ngưng, không nói lời nào.

“Em, em không...”

Dạ Ngưng muốn nói không phải cố ý, nhưng nàng rõ ràng chính là cố ý, giờ khắc này mà nói dối thì đúng là muốn chết.

Hít sâu một hơi, Tiểu Vũ Hàm cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, nhìn Dạ Ngưng, thản nhiên nói: “Em đi đi.”

“Cô Tiểu.....” Dạ Ngưng khản trương đến phát khóc, đây là chuyện gì chứ, nếu biết cô Tiểu sẽ phản ứng mạnh như vậy thì có đánh chết nàng cũng không giả vờ trọ chân!

Tiểu Vũ Hàm nhú mày, quay đầu không nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm cô thật lâu, nhìn về mặt dần dần phủ sương lạnh kia, cắn cắn môi, cúi thấp đầu xuống: “Em xin lỗi, cô Tiểu...em sai rồi.”

Nói xong, mở cửa ra, Dạ Ngưng chậm rãi đi ra ngoài. Hối hận, tự trách, thương tâm, mất mát, tất cả các loại cảm xúc bị đè nén trong lòng đều không thể phát tiết. Từ khi khai giảng tới bây giờ cũng đã hơn hai tháng, nàng và Tiểu Vũ Hàm va chạm tranh cãi to nhỏ cũng không ít, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy cô nổi giận như thế.

Đá đá hòn sỏi, Dạ Ngưng buồn bực đi thẳng về ký túc xá, vừa mở cửa ra, vài người trong phòng liền xông tới.

“Thế nào, lão Tứ, tóm được cô Tiểu chưa?” Lão Đại giành hỏi trước, lão Nhị, lão Tam dán sát bên người Dạ Ngưng, vẻ mặt chờ mong nhìn nàng.

“Ai, làm sao vậy, như thế nào mà không nói lời nào?” Lão Đại kéo kéo Dạ Ngưng, có chút kinh ngạc nhìn bộ dáng nàng cúi đầu khổ sở, không phải là để cô Tiểu phát hiện ra rồi đấy chứ?

Chậm rãi ngẩng đầu, Dạ Ngưng nhìn ba người, thấp giọng nói: “Cô Tiểu nổi giận.”

“Sao? Vì cái gì?” Lão Đại khó hiểu hỏi, cô Tiểu lại sẵn sàng nổi giận với lão Tứ, sao có khả năng đó được?!

Dạ Ngưng bĩu môi, buồn bực nói: “Vốn hết thấy đều tiến triển rất tốt, cô Tiểu cũng tự mình bôi thuốc cho tao, hai người cũng tán gẫu không sai, rất vui vẻ, sau cô lại nói cho tao biết bài khiêu vũ vũ điệu tối có thêm một vài động tác hỗ trợ nhau, tao vừa nghe thế liền hưng phấn, sau đó thì quên mất luôn cái chân, khiến cô Tiểu phát hiện ra, cô ấy rất tức giận...Làm sao bây giờ chứ...”

Nhắc tới người này, Dạ Ngưng lại cúi đầu, nhớ lại khi cô rời đi, trong mắt Tiểu Vũ Hàm chứa đầy thất vọng, lòng liền khổ sở không thôi. Cô Tiểu đối xử với nàng tốt như vậy, nàng thật sự không nên mà.....

“Nếu tao là cô Tiểu, tao cũng tức.” Lão Nhị ở một bên ồn ào.

“Bình thường cô Tiểu là một người rất bình tĩnh, như thế bất cứ chuyện gì đối với cô ý cũng chỉ như mây khói thoáng qua, nhưng ở sân thể dục bọn tao đều thấy được, cô Tiểu vừa thấy mày bị thương liền cuống quýt cả lên, đem mày về nhà không nói, lại còn tự mình cầm cái chân thối của mày mà bôi thuốc. Lão Tứ, việc này mày làm thật tệ quá đi.”

Lão Nhị theo xu hướng sùng bái Tiểu Vũ Hàm, lần này vừa nghe Dạ Ngưng nói cô Tiểu nổi giận, trong lòng cũng thấy không dễ chịu.

“Được rồi, mày!” Lão Đại trợn mắt liếc lão Nhị một cái, không thấy lão Tứ đang khổ sở lắm sao? Một lát nữa mà khóc thì mày phụ trách nhé?!

Dạ Ngưng cắn môi cúi đầu không nói lời nào, đây là động tác theo thói quen của nàng mỗi khi khổ sở, lão Đại nhìn cũng đau lòng, khuyên nhủ: “Lão Tứ, chuyện mày nói xảy ra thì cũng xảy ra rồi, cũng không vấn đề được, mày đừng khổ sở nữa, hiện tại có thể làm không phải là bù đắp lại sao?”

“Đúng, đúng!” Lão Tam ở một bên phụ họa.

“Ít nhất cô Tiểu nổi giận cũng chứng minh cô ấy để ý tới lỗi lầm của mày, người bình thường muốn khiến cô ấy tức giận còn không có năng lực nữa là!” Lão Tam cười tủm tỉm nói xong liền bị lão Đại quăng ột cái liếc mắt đầy xem thường.

Dạ Ngưng thở dài, lắc đầu: “Hiện tại căn bản cô ấy không thèm để ý đến tao, tao thấy còn thiếu chút nữa là muốn tao biến luôn ý. Kỳ thật cũng không phải tao muốn lừa cô ấy, tao là muốn tiếp cận người ta, nhưng lại không có biện pháp nào....”

Nhắc tới người này, Dạ Ngưng liền cảm giác trong lòng có chút chua xót, thực muốn chạy ra căng tin mua một chai rượu về uống, mùi vị thơm mến này, thật không phải dễ chịu gì!

“Không phải buổi tối còn đi tập khiêu vũ sao? Thế không phải là còn có cơ hội còn gì?” Lão Đại an ủi.

Dạ Ngưng phát phát tay, lắc đầu: “Quên đi, có lẽ giờ cô Tiểu cũng không muốn gặp tao, không đi. Lão Đại, đi, theo tao đi mua ít rượu về.”

“Lão Tứ.....” Lão Đại nhìn Dạ Ngưng muốn nói lại thôi, Dạ Ngưng nhìn cô, đôi mắt vốn luôn ở trạng thái hưng phấn cao độ giờ lại ảm đạm không ánh sáng.

“Được rồi, lão Đại, mày nhìn lão Tứ đã đến mức như thế rồi, cũng đừng khuyên nó nữa. Như vậy đi, đơn giản thì cả bốn chúng ta đi ra ngoài ăn, dùng chi phí của cái ký túc xá rách nát này thì sao?!” Lão Tam đề nghị, lão Đại, lão Nhị gật đầu phụ họa, Dạ Ngưng cũng không nhiều lời, cúi đầu đi ra ngoài.

Mấy ngày nay bốn người coi như ăn qua hết tất cả các tiệm cơm to nhỏ ở gần trường học, lo lắng lão Tứ thất tình không có tâm tình, vài người thương lượng tìm một tiệm cơm nhỏ vắng khách, tìm chỗ yên tĩnh mà ngồi, như vậy thì Dạ Ngưng có muốn làm loạn thế nào cũng không hề gì.

Dạ Ngưng quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng, vừa vào cái gì cũng chưa ăn mà đã một chai rượu trực tiếp uống cạn, mất ba người còn lại đều trợn tròn. Dạ Ngưng quệt vệt rượu vương bên mép, cười khổ: “Uống! Hôm nay chúng ta phải tận hưởng, tao muốn coi cô Tiểu như là rượu, uống xong tất cả đều theo nước tiểu đi ra ngoài, sạch sẽ, không phải suy nghĩ gì!”

“.....”

Lão Đại nhìn Dạ Ngưng mà thở dài: “Lão Tứ, nếu không chúng ta đổi người thích đi, mày nhìn mày xem, khổ sở thương tâm bao nhiêu lần. Còn đâu là Dạ Ngưng phong lưu phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết ban đầu chứ!”

Ngửa đầu uống một ngụm rượu, Dạ Ngưng nhìn lão Đại, thở dài.

“Lão Đại, mày đi theo tao lâu như vậy rồi, cũng biết tính tình của tao trước kia đó. Trước kia, tao nào đã từng đối xử chân thành thật sự với ai như vậy đâu?”

“Chỉ là, chỉ là, lão Tứ của chúng ta không quá lụy tình.” Lão Tam uống đến mặt mũi đỏ bừng còn không quên vỗ mông ngựa.

Lão Nhị liếc nhìn Dạ Ngưng, nói: “Lão Tứ, kỳ thật ấy, dựa theo góc độ những người đứng ngoài quan sát như bọn tao thì cô Tiểu đối xử với mày quả thực không bình thường, nhưng loại chuyện tình cảm thế này, người ngoài như tụi tao cũng không tiện nói gì, nhưng nói chung thì tao có cảm giác mày quá nóng vội.”

Lão Đại gật đầu, lão Nhị nói rất đúng vào trọng điểm.

“Lão Nhị nói rất đúng, hai người mới quen biết được hai tháng, lão Tứ, quá nóng vội thì không ăn được đậu hũ đâu.”

Ôm chai rượu, Dạ Ngưng hí hóp mắt nhìn vài người, mặt đỏ bừng một mảnh, rõ ràng đã uống rất nhiều.

“Bọn mày không biết tư vị thâm mển này thế nào đâu, tao cũng muốn nhịn, nhưng mà không phải con mẹ nó nhịn không được sao?! Mỗi lần nhìn thấy cô ấy thì trong lòng khó chịu như thể bị chó cắn vậy, muốn ở bên người ta, muốn nắm tay, muốn ôm cô ấy, muốn hôn nữa a!”

“....E hèm.”

Vài người ngồi cạnh mặt đỏ lên, lão Đại xoay người nhìn nhìn chung quanh, tóm Dạ Ngưng mà kéo kéo: “Lão Tứ, mày uống nhiều rồi đó.”

Lắc đầu, cả người gục xuống bàn, Dạ Ngưng nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn một lúc, hốc mắt đỏ bừng: “Cô ấy giận tao, cũng đúng, tất cả đều là do tao không phải.”

“Lão Tứ...” Ngay cả người bình thường chỉ biết ăn là lão Tam cũng nhìn không nổi, thấy Dạ Ngưng chỉ biết thở dài, tư vị thâm mển này cô chưa từng cảm nhận qua, nhưng nhìn Dạ Ngưng như vậy, cô cũng không muốn dính dáng dù nửa phần.

Một bữa toàn rượu, ăn cũng coi như tận hứng, ít nhất Dạ Ngưng cũng đem nỗi khổ trong lòng đều nói ra hết, trả tiền xong, lão Nhị cùng lão Tam liền đỡ Dạ Ngưng ra ngoài.

“Đừng chạm vào tao, tao có thể đi!”

Dạ Ngưng âm ỉ nói, miệng đầy mùi rượu. Mọi người không thêm bận tâm, tiếp tục đi về phía ký túc xá.

Vào trường rồi, lão Đại bèn véo Dạ Ngưng vẫn còn lẩm bẩm gào khóc.

“Lão Tứ, đừng ồn nữa, đến trường rồi!”

“Tao sợ ai chứ!”

Mượn hơi rượu, tính nóng nảy cứng đầu của Dạ Ngưng lại nổi lên, lão Đại vẽ mặt đầy bất đắc dĩ, nhưng thật ra lão Nhị lại thông minh, ghé sát bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Đây là địa bàn của cô Tiểu nha, mày không sợ để cho cô ấy biết được hả?”

“.....”

Quả nhiên, chỉ một câu liền khiến Dạ Ngưng không còn động tĩnh gì, cúi đầu giả chết, ba người nhìn nàng cười cười, xem ra vẫn uống không nhiều lắm.

Liên cứ như vậy thật cẩn thận cuối cùng cũng đỡ được Dạ Ngưng đi tới dưới lầu ký túc xá, lão Đại lau cái trán đầm mồ hôi, thở dài.

“Chúng mày nói xem lão Tứ nhìn gầy thế, vậy mà sao lại nặng chết được thế này.”

Nói xong đợi nửa ngày cũng không có ai hòa với mình, lão Đại ngẩng đầu nhìn hướng lão Nhị cùng lão Tam, liền thấy hai người hai đôi mắt mở trừng trừng nhìn chằm chằm phía trước, nao nao, lão Đại theo ánh mắt vài người nhìn qua, cả người run lên, hoàn toàn tỉnh rượu.

“Cô, cô Tiểu.....”

__Hết chương 28__

30. Chương 29: Nhớ Lại Chuyện Cũ...

“Không phải chứ tao nói mấy đứa chúng mày này, cứ lấy cô Tiểu ra để dọa tao sợ là hay ho lắm chắc? Thực coi cô ta là thần à? Ai mà còn nhắc tới cô ta nữa là tao cho đi cấp cứu đấy!”

Dạ Ngưng vốn uống say đến nỗi cả người chúi choáng không thoả mái, lại nghe mấy người lập đi lập lại nhiều lần về Tiểu Vũ Hàm, trong lòng cực kỳ không vui, thái độ lập tức cáu kỉnh làm ầm lên.

“Lão Tứ, mày nói cái gì thế...”

Lão Đại lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm đứng cách đó không xa, lão Tứ nói lớn như vậy, chắc chắn bị nghe thấy hết rồi.

Tiểu Vũ Hàm đứng dưới tàng cây hòe, khoanh tay nhìn Dạ Ngưng, nhìn bộ dáng nàng gục đầu suy sụp tựa lên người lão Nhị cùng lão Tam, hơi nhủu mày.

“Còn tao nói cái gì nữa? Cả đêm hôm nay tao nói cũng đâu phải bọn mày chưa nghe thấy đâu, đừng có nhắc tới Tiểu Vũ Hàm nữa, đừng có nhắc đến cô ta với tao nữa!”

Dạ Ngưng ngẩng đầu lên hét lớn một tiếng, làm cho lão Nhị cùng lão Tam đều run lên, nhỏ giọng nói thầm: “Lão Tứ, cô Tiểu, cô Tiểu...”

“Hai người điên rồi à, còn nhắc tới người đó nữa?!” Dạ Ngưng nổi giận, cũng không để hai người đỡ nữa, vung tay đẩy cả hai ra, nhưng đầu vẫn còn choáng váng, nhìn gạch men sứ dưới đất cũng đều thấy xoay xoay tròn, lão đảo ngă về phía sau, cánh tay lại bị ai đó bắt được.

“Đừng chạm vào tao!” Dạ Ngưng làu bàu, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Dạ Ngưng.” Âm thanh nhẹ nhàng lạnh như băng, còn có hương chanh nhàn nhạt, Dạ Ngưng rùng mình một cái, vội vàng ngẩng đầu lên.

“Cô Tiểu...” Dạ Ngưng hai mắt mở trừng trừng nhìn người trước mặt, Tiểu Vũ Hàm đối diện với nàng, chưa nói gì thêm nữa.

“A, sao nhỉ, cô Tiểu, đúng lúc cô đến đây, mà Đoàn ủy còn có việc, cho nên em dẫn theo lão Nhị, lão Tam đi lĩnh vài thứ này nọ nhé, Dạ Ngưng liền cứ giao cho cô vậy.” Lão Đại gió chiều nào xoay chiều nấy, không hổ là thế hệ cán bộ lãnh đạo mới, vừa vào vị trí liền đã biết lợi dụng chức vụ mà tác hợp tình cảm cho lão Tứ.

Tiểu Vũ Hàm liếc cô một cái, lại nhìn nhìn Dạ Ngưng, gật đầu: “Ừ.”

Đạt được sự cho phép của Tiểu Vũ Hàm, dưới chân mấy người liền như thể được bôi dầu trơn, chạy vô cùng nhanh, Dạ Ngưng đang say rượu cũng tỉnh vài phần, cánh tay phải còn bị Tiểu Vũ Hàm giữ chặt không thể động đậy, mở to hai mắt nhìn mấy đứa bạn. Vừa rồi trên bàn rượu còn thể thốt son sắt, nói cái gì mà lần sau nhìn thấy cô Tiểu nhất định phải cho cô ta một đòn ra oai phủ đầu, để cho cô ta biết lão Tứ không phải dạng dễ bắt nạt, thật đúng là hết lòng tuân thủ lời hứa mà, vừa thấy người liền lập tức chạy nhanh hơn cả chuột!

“Có thể đứng vững không?” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm lôi kéo lực chú ý của Dạ Ngưng trở về, Dạ Ngưng liếm liếm môi, nhìn cô.

Không phải là giận em sao? Còn đi tìm em làm gì?

“Buổi tối em không tới.” Tiểu Vũ Hàm đoán được suy nghĩ trong lòng Dạ Ngưng, thần nhiên nói.

Kỳ thật, thời điểm lúc khiến Dạ Ngưng cô đơn rồi đi cô đã thấy đau lòng rồi, có phải do mình quá mức lạnh nhạt băng giá nên mới khiến cho cô bé đó không dám tiếp cận hay không? Thích đã lâu như vậy, ái mộ cũng lâu đến thế, tình cảm thương yêu nàng đã thành một bí mật chôn giấu trong đáy lòng, không cho phép người khác chạm vào, chính bởi như thế cho nên khi bị Dạ Ngưng lừa dối mới khiến Tiểu Vũ Hàm phần nộ đến vậy. Buổi tối đúng giờ đi đến trung tâm để luyện tập, đã đoán trước Dạ Ngưng sẽ không tới. Tiểu Vũ Hàm đã quen thuộc, quen thuộc với một Dạ Ngưng như vậy, đối với tình cảm vĩnh viễn đều là tên tiểu quỷ nhất gan, chờ cô tiếp cận, chờ cô chạm vào.

“Cô Tiểu...cô hết giận rồi?” Dạ Ngưng vẫn có chút ngại ngùng khi đối mặt với Tiểu Vũ Hàm, ngập ngừng hỏi, nét đỏ ửng trên mặt vẫn chưa tan, còn mang theo một tia cảm giác say xỉn.

Tiểu Vũ Hàm không trực tiếp trả lời, thở dài, nhìn Dạ Ngưng: “Đi ra sân thể dục một chút đi, để em tỉnh rượu đã.”

“A...vâng.” Dạ Ngưng làm sao dám nói một tiếng “không”, cô Tiểu đã lên tiếng, xem ra cơn giận đã nguôi ngoai không ít. Vừa nghĩ đến điều này, Dạ Ngưng không khỏi nhảy cẫng lên vì vui sướng, vừa rồi uống say

nói cái gì mà không bao giờ muốn gặp cô Tiểu Vũ nữa, không bao giờ muốn nhìn sắc mặt cô nữa, tất cả đều đã sớm bị vứt sau đầu, cái còn lại chính là nỗi sung sướng sau khi được tha thứ.

Thời tiết vào đầu thu, từng cơn gió quất vào mặt, hai người đi trên sân thể thao quen thuộc, cả hai đều trầm mặc,

Dạ Ngưng thỉnh thoảng trộm liếc mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong lòng ít nhiều có cảm giác không yên, rượu trong dạ dày tựa hồ cũng bắt đầu lên men, làm cho nàng nhìn cái gì cũng đều có chút mơ hồ.

“Dạ Ngưng.” Qua thật lâu, Tiểu Vũ Hàm cuối cùng cũng mở miệng, nghiêng đầu nhìn nàng.

“Dạ.” Dạ Ngưng đáp lời, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô dưới màn đêm, trái tim lại bắt đầu loạn nhịp.

“Vì sao em lại uống rượu?” Tiểu Vũ Hàm nhìn vào mắt Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bị cô nhìn như vậy, mặt hơi hồng lên, nghiêng đầu né tránh.

“Tâm tình không tốt.”

“Là vì tôi?”

Câu hỏi thẳng thừng khiến cho Dạ Ngưng vạn lần không ngờ tới, Dạ Ngưng ngẩng phắt đầu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn nàng, sự nghiêm túc trong ánh mắt không thể lờ đi được.

“Sao có thể...sao có thể có khả năng...”

Cái chữ “là” kia vừa sắp thốt ra liền bị Dạ Ngưng cường ngạnh nuốt suốt, sợ hãi một khi nói ra rồi thì tất cả sẽ biến mất, Tiểu Vũ Hàm sẽ không để ý đến nàng, sẽ không nở nụ cười thân nhiên với nàng, sẽ không cưng chiều nàng nữa, vừa nghĩ thế, mọi dũng khí trong lòng đều sụp đổ. Người mình thích đang đứng trước mặt nhìn mình như vậy, lại còn muốn nói dối nữa. Dạ Ngưng không tự chủ được mà hốc mắt đỏ bừng.

“Em chỉ là có chút khổ sở...” Cười tự giễu, Dạ Ngưng nghiêng đầu, thở dài.

Lòng Tiểu Vũ Hàm nhói đau, cô không thích Dạ Ngưng cười như vậy, thực muốn tiến lên ôm lấy nàng.

“Cô Tiểu, chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.” Lúc này Dạ Ngưng không còn bộ dáng cứng nhả ngày thường nữa, cả người nghiêm túc đứng đắn lên không ít. Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, gật gật đầu.

Hai người ngồi xuống chính giữa bãi cỏ trên sân, ở trung gian cách ra một khoảng rất lớn.

Cúi đầu nhìn ngọn cỏ nhỏ trên mặt đất, Dạ Ngưng sâu kín thở dài: “Cô Tiểu, cô...yêu đơn phương người nào sao?”

Một câu của Dạ Ngưng, làm cho trái tim Tiểu Vũ Hàm đột nhiên đập vội, khuôn mặt cũng hơi đỏ lên.

“Ừ...” Nhẹ giọng đáp lời, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu.

Một Tiểu Vũ Hàm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Dạ Ngưng nhìn thấy, thu liễm khí thế ngày thường, tựa đầu chôn giữa hai đầu gối, có vẻ cô đơn nói không nên lời.

“Cô...thích người đó lâu rồi?” Tuy rằng rất đau, nhưng Dạ Ngưng vẫn không nhịn được mà hỏi.

“Ừ, bốn năm rồi.” Tiểu Vũ Hàm nói xong, thật lâu sau liền chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Dạ Ngưng.

Đôi mắt sáng ngời lấp lánh, như thể có nước mắt ánh lên, lại giống như thâm tình, trong lúc nhất thời khiến Dạ Ngưng nhìn có chút si dại.

Thời gian tựa hồ yên lặng trong nháy mắt, hai đôi mắt nhìn nhau thật sâu. Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn nỗi bi thống cùng ẩn nhẫn trong mắt cô, trái tim như bị bóp chặt đau đớn.

Hơi nghiêng đầu, Dạ Ngưng cắn môi: “Vậy...nếu có lúc cô nhớ người đó đến không chịu nổi, cô có giống em mượn rượu tiêu sầu không?”

Tiểu Vũ Hàm vẫn như cũ nhìn Dạ Ngưng, không rời mắt: “Sẽ không.”

“A.....” Dạ Ngưng lắc lắc đầu, nàng biết cô Tiểu sẽ không vô dụng như nàng mà.

“Nếu nhớ người đó, tôi sẽ đi đến dưới lầu ký túc xá để chờ đợi.”

Dạ Ngưng nghe thế liền có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Thế nếu hắn không xuất hiện thì sao?”

“Vẫn chờ. Hôm nay không nhìn thấy, ngày mai, ngày kia sẽ có thể thấy được.....” Tiểu Vũ Hàm sâu kín nói.

Dạ Ngưng không thể tin được nhìn cô, mấp máy môi: “Cô Tiểu, rốt cuộc là người như thế nào lại có thể khiến cho cô thích như vậy?”

Nghe xong lời Dạ Ngưng nói, Tiểu Vũ Hàm cười khế, nhìn nàng: “Là một người rất ưu tú.”

Bĩu môi, cơn ghen tị trong lòng Dạ Ngưng ào ào trào dâng như muốn nhấn chìm toàn thân: “Vậy sao cô không nói cho hắn biết? Cô Tiểu ưu tú như vậy, có ai lại không thích?”

Hết chương 29

31. Chương 30: Tôi Chờ Em...

Lời Dạ Ngưng nói khiến khóe môi Tiểu Vũ Hàm cong lên, trong mắt lấp lánh ý cười.

.....

Nhìn bộ dáng cô Tiểu, Dạ Ngưng cũng phản ứng lại, nháy mắt mặt liền đỏ bừng. Vừa rồi câu “Ai lại không thích?” kia quả thực hơi có nghĩa khác, có thể nói là biến thành thổ lộ, mà cũng không biết vì sao Dạ Ngưng lại cố chấp không chịu giải thích, chỉ cần mỗi người ngừng nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Hơi nâng tay lên, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, do dự một lát, cuối cùng vẫn bị khát vọng trong lòng điều khiển, vuốt ve mái tóc nàng.

Dạ Ngưng bị hành động của Tiểu Vũ Hàm làm cho kinh ngạc, ngơ ngác nhìn cô.

“Cô Tiểu...”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, nét nhu tình tràn đầy trên mặt.

“Em...”

Em thích cô...

Cuối cùng, Dạ Ngưng vẫn đem lời muốn nói nuốt vào bụng, chính nàng cũng hận mình nhu nhược, nhất gan, nhưng lại không có biện pháp gì, cô Tiểu thích người khác mất rồi.

“Cô Tiểu, vì sao cô lại không nói cho người kia?” Thật lâu, thật lâu sau, Dạ Ngưng chậm rãi mở miệng, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm. Nàng muốn biết, có phải cô Tiểu cũng giống nàng không, bởi vì quá dễ mức bận tâm, bởi vì quá yêu nên không có dũng khí thổ lộ.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, cười cười nói: “Bây giờ còn chưa phải thời điểm.”

“Vì sao?”

“Tôi đang chờ đợi, chờ người đó trở nên trưởng thành, chờ người đó có đủ dũng khí đón nhận tình yêu này, chờ đến khi người ta có thể sống vai cùng tôi đối mặt với những thử thách cùng nghi ngờ của mọi người, chờ cô ấy ở bên tôi một đời một kiếp.”

Dạ Ngưng nghe lời Tiểu Vũ Hàm nói liền cảm giác có chỗ không thích hợp, thử thách cùng nghi ngờ của người khác? Có dũng khí? Không phải là cô Tiểu thích con gái đấy chứ?! Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Em muốn nói gì?” Tiểu Vũ Hàm chăm chú nhìn Dạ Ngưng, thản nhiên cười.

Dạ Ngưng cắn môi, dò xét nhìn cô: “Cô Tiểu, cô thích...a, người cô thích là con gái sao?”

“Phải.” Tiểu Vũ Hàm thẳng thắn đáp lời, mắt nhìn Dạ Ngưng không chớp.

Lòng Dạ Ngưng lập tức loạn cả lên, không ngờ, thực không ngờ cô Tiểu dĩ nhiên lại thích con gái, sẽ là ai? Không thể là cô Mạch được nhỉ? Nhưng cô ấy đã nói là sinh viên mà, không thể nào là...là mình chứ? Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng giật mình, nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm.

“Dạ Ngưng, tôi đang chờ cô bé đó trưởng thành, đừng khiến cho tôi đợi chờ khổ sở.”

Bên môi Tiểu Vũ Hàm xuất hiện nụ cười nhàn nhạt mà Dạ Ngưng vẫn quen thuộc trước nay, trong ánh mắt kia lại hóa thành ngàn vạn thâm tình không sao che dấu được, mà Dạ Ngưng quả thực như bị sét đánh, cả người cứng đờ tại chỗ.

Nhìn bộ dạng ngu ngốc của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cười cười: “Tôi về đây, ngày mai, không cho phép em muộn nữa, tôi sẽ chờ em.”

Không cho em muộn nữa.....

Không được.....

Đã khi nào cô Tiểu dùng loại ngữ khí này nói chuyện với mình đâu? Một chút bá đạo, lại ẩn chứa một chút yếu ớt, lại lập tức câu dẫn mất linh hồn nhỏ bé của Dạ Ngưng, ngơ ngác nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“.....”

Nhìn Dạ Ngưng một cái thật sâu, Tiểu Vũ Hàm xoay người, chậm rãi tiêu sái đi ra khỏi sân thể dục, lòng cũng không kiềm chế được mà run rẩy, cô...vẫn không nhận được. Xem ra cô đã đánh giá quá cao định lực cùng sức chịu đựng của mình rồi, đúng vậy, ở trước mặt người mình yêu, ai còn có thể nhẫn nhịn được đây? Nhớ tới biểu tình ngây thơ ngu ngốc mặt đỏ ửng cả ra lúc cuối cùng của Dạ Ngưng kia, Tiểu Vũ Hàm liền bật cười thành tiếng, đồ ngốc kia, nếu còn nghe không hiểu được những gì cô nói, thì thật sự đúng là chữ cái sau hai phím A.V chuyển thể mà.

“Ồ đằng kia kìa!”

Mấy người trong kí túc xá trở về đợi Dạ Ngưng lại thật lâu cũng không thấy nàng về, sợ nàng lại bị đả kích gì, liền cuống quýt đi tìm nàng.

Đi vào sân thể dục, liền thấy Dạ Ngưng một mình ngồi giữa bãi cỏ, ngửa đầu nhìn ánh trăng, vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Lão tứ! Mày sao thế?” Lão Đại xông lên nhìn Dạ Ngưng, vẻ mặt trầm trọng. Làm sao vậy? Không phải là bị cô Tiểu từ chối nên thần kinh thác loạn đấy chứ?!

“Há há, lão Đại, mày nhìn cũng thực xinh quá đi.” Dạ Ngưng quay lại, nhìn lão Đại, vẻ mặt ngổ ngàng cười cười.

Lão Nhị cùng lão Tam mắt to tròn mắt nhỏ, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Mày làm sao vậy? Tao biết tao đẹp rồi, không cần mày nói!” Lão Đại vẻ mặt quan tâm nhìn Dạ Ngưng, con bé này không có việc gì đấy chứ? Thực sự đầu óc không có vấn đề đấy chứ?

“Không có gì, tao đang ngắm sao mà.” Dạ Ngưng ngây ngốc cười, giơ tay, chỉ lên bầu trời: “Nhìn, một ngôi sao thực lớn.”

Ba người ngửa đầu, cùng nhau nhìn bầu trời chỉ có mỗi màu cam nhạt của ánh trăng, hít một hơi khí lạnh.

“Không phải...lão Tứ, tao có chuyện cần phải hỏi rõ, mày mau đứng lên đi, đây là chuyện gì vậy?”

Lão Đại hoảng sợ, Dạ Ngưng cười cười, nâng tay lên, vẻ mặt thẹn thùng nhìn cô: “Kéo người ta điiii~”

“.....” Lão Đại không thể tin được nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một lúc, vươn tay, kéo nàng đứng lên. Lão Nhị, lão Tam ở bên cạnh ai cũng không nhận được, cười phá lên.

“Sao thế, lão Tứ, cô Tiểu bỏ rơi mày, mày liền chuyển mục tiêu, để mắt tới lão Đại của chúng ta rồi?”

Lão Nhị cười cợt hỏi, Dạ Ngưng nghe được lời của cô liền cúi đầu, mím môi cười.

“Cô Tiểu...cô Tiểu...ừ, cô Tiểu...ừ...cô Tiểu...” Dạ Ngưng vừa nói vừa vén mái tóc ra sau tai, đập vào mắt là bộ dáng thôn nữ vén tóc tư xuân, khiến cho ai nấy không khỏi sợ hãi.

Lão Nhị vẻ mặt đỏ bừng huých lão Đại, nhẹ giọng hỏi: “Nó đây là đang rên rĩ* sao?”

(*rên rĩ ở đây là theo nghĩa khi “ấy ấy” ý =w=)

Lão Đại trợn mắt liếc lão Nhị, mặt lại cũng có chút hồng, hắng giọng, kêu: “Lão Tứ...”

“Ha ha, sao hả?”

Rõ ràng là lão Đại gọi, Dạ Ngưng lại quay đầu nhìn về phía lão Tam, nâng tay lên, vỗ vỗ vai nàng.

“Lão Tam, chờ sáng sớm mai tao dẫn mày đi siêu thị mua trứng gà, mày muốn ăn bao nhiêu thì tao mua bấy nhiêu!”

“.....”

Lần này, mọi người xem như hiểu được, cảm xúc của lão Tứ nhờ hơi rượu mà tăng lên phải không nhỉ?

“Về nhà đi, chúng ta về nhà đi.”

Dạ Ngưng cười hì hì nói xong, người nhũn ra ngã lên người lão Đại, lão Đại vẻ mặt như bị đau răng nhìn nàng, không nói gì, kéo nàng đi về phía ký túc xá.

Dọc theo đường đi, Dạ Ngưng rống lên bài Hảo hán ca, người người đi qua không ai mà không liếc mắt nhìn, ba người còn lại đều cúi đầu, nghiêng mặt, chỉ thiếu điều lấy miếng vải đen mà che mặt lại, thực dọa người mà!

Vào phòng, lão Đại đỡ Dạ Ngưng ngồi lên giường, lão Nhị, lão Tam cùng nhau vây quanh.

“Lão Tứ, nhìn mày như vậy, chuyện đã thành công?”

Lão Nhị tinh ý nhất, nhìn bộ dáng hưng phấn của Dạ Ngưng là đủ hiểu khẳng định có liên quan tới cô Tiểu.

Dạ Ngưng lắc đầu cười ngu ngốc: “Chỗ nào chứ, sao cô Tiểu lại thích tao được, chỉ là không tức giận thôi.”

Tuy nàng say, nhưng tâm lý lại rất rõ ràng, mặc kệ câu cuối cùng của cô Tiểu kia nàng có đoán đúng hay không thì quan hệ giữa hai người nhất quyết không thể nói với người khác, tuy rằng là bạn bè thân cận nhất...Không phải vì mình, mà là vì cô Tiểu.

“Haiz, làm cho bọn tao vui mừng vô ích một phen, thực chán quá mà!”

Lão Tam làm ầm lên, bọn mày thử nhìn cái bộ dáng vô dụng này của lão Tứ đi, được tha thứ liền vui vẻ đến như vậy?

Lão Đại ở một bên trầm mặc nhìn Dạ Ngưng, trong mắt có ý cười. Có những lời cho dù Dạ Ngưng không nói thì cô cũng có thể đoán được, dựa vào chính là sự ăn ý qua quen biết năm năm trời. Cô có thể cảm nhận được dụng tâm của Dạ Ngưng, đương nhiên cũng sẽ vì nàng mà giữ bí mật.

“Lão Tam, tao chuẩn bị học tập mày, bắt đầu viết tiểu thuyết.”

Thông báo bất thành linh của cô Tiểu làm cho toàn thân Dạ Ngưng đều vấy ở trong trạng thái bùng nổ bay bổng, hưng phấn đến nỗi khiến đầu óc không nghe sai khiến, nghĩ đến đâu liền nói đến đó.

“Mày á? Viết cái gì?”

Lão Tam khinh bỉ nhìn Dạ Ngưng, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Sẽ không phải là vì biết trước kia cô Tiểu học khoa tiếng Trung, cho nên muốn ngụy trang mình thành tài tử để tiếp cận đấy chứ?”

“Im, mày đừng có mà nghi ngờ nữa, tao sẽ bắt đầu viết từ hôm nay!”

Lão Đại cười cười, nhìn Dạ Ngưng: “Chủ đề là gì?”

Dạ Ngưng mấp máy môi, còn nghiêm túc nhìn mọi người: “Chuyện xưa về tình yêu của Tiểu Ngư Nhi cùng Tiểu Nê Nhi*”

(* ngư: cá; nê: bunn)

“....”

Lão Nhị vừa mới uống nước liền lập tức phun ra, ôm bụng cười, lão Đại vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

“Làm đi, vậy hôm nay mày viết chương đầu tiên đi, viết cho bọn tao nhìn xem.”

Dạ Ngưng nghe thế liền nhú mày, phát phát tay: “Không viết chương đầu, trước tiên viết chương H đã.”

Ba người im thin thít, cuối cùng vẫn là lão Tam mở miệng hỏi: “Mày sẽ không đem mấy thứ linh tinh mày xem được viết ra đấy chứ?”

“Tất nhiên sẽ không, tao theo đuổi thẩm mỹ mà!”

Mặt Dạ Ngưng hơi ửng hồng, trong đầu tràn ngập đều là ánh mắt cười như không cười lúc cuối cùng của Tiểu Vũ Hàm, liếm liếm môi, cười tủm tỉm nhìn vài người.

“Nói với mày nhé, loại tài tử xuất khẩu thành thơ giống như tao đây, viết văn chương căn bản không cần viết nháp.”

“Thôi đi ~”

Mọi người trong phòng liền tròn mắt tập thể, Dạ Ngưng nhìn thấy liền không vui.

“Bọn mày đừng có mà thái độ nữa, ngay bây giờ tao liền cho bọn mày nghe một đoạn đầy thẩm mỹ.”

Lão Đại cầm quả táo trên bàn cắn một miếng, gật đầu.

“Vậy mày làm một đoạn đi, nhớ rõ nhé, như mày nói, thẩm mỹ!”

Dạ Ngưng nghiêm trọng gật gật đầu, nhú nhú mày, trầm tư thật lâu, đứng lên, học bộ dáng Tào Tử Kiến bầy bước làm thơ, đếm ô vuông gạch men sứ trên mặt đất đi đúng bảy lần.

“Thật lâu thật lâu trước kia, lúc nữ vương nương nương vá trời, có một khối bunn rơi xuống, bunn từ bầu trời trong xanh rơi xuống mặt nước xanh trong, dừng lại trên người một chú cá đang bơi lội. Ngư nhi vì muốn giải cứu Nê nhi, sợ nó bị nước biển cuốn trôi, liền đem nó ngâm vào trong miệng, thật cẩn thận mang về nhà sau đó nhẹ nhàng phun ra, Nê nhi cảm kích nhìn ân nhân cứu mạng, ghé sát lại, nhẹ nhẹ cọ cọ vẩy nó để tỏ vẻ cảm tạ, một lần cảm tạ không đủ thì lại một lần nữa, kết quả là, cọ a cọ a, chà a chà a, nghiêng trời lệch đất, Ngư Nhi hỗn tạp, người ngâm lấy ta, ta hút lấy người, bên tai tiếng nước vang lên từng trận, chúng ta cùng nhau lên thiên đường....”

__Hết chương 30__

32. Chương 31: Nghi Hoặc...

“.....Mày thật đúng là xuất khẩu thành thơ mà.....”

Lão Tam liếm liếm môi, giơ ngón cái lên với Dạ Ngưng, mà lão Đại, lão Nhị đã sớm đại ra tại chỗ. Lão Đại cầm quả táo đã bị cắn một miếng to nhìn Dạ Ngưng, thầm cảm thán, thật đúng là “dâm tài” mà!

Dạ Ngưng rung đùi ngồi đắc ý, cởi giày ra, ngồi khoanh chân xếp bằng trên giường, cười tủm tỉm nhìn mọi người: “Không phải tao khoác lác đầu, mà mọi vật trên thế gian này vốn không có gì mà Dạ Ngưng tao không thể nắm trong tay, không thể viết được!”

Lão Tam vốn còn đang khen Dạ Ngưng, nghe thế liền bĩu môi, nhúu mày: “Được rồi đó mày, cho chút ánh mặt trời liền bừng bừng tỏa sáng, quá khoác lác mà.”

“Chắc chắn, mày nói gì thế, không tin thì tùy tiện ra đề đi, hôm nay đại gia đây cao hứng, bồi tiếp bọn mày chơi đùa!”

Dạ Ngưng lớn giọng gào thét, hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng. Cô Tiểu a, thì ra người mà cô Tiểu vẫn giữ trong tim lại là mình! Hiện tại nếu chỉ có thể dùng một câu “nhạc thiếu nhi” để hình dung tâm tình của nàng, vậy thì phải là — oa ha ha a oa ha ha a, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười hớn hở!

Ba người trong phòng có chút trầm mặc nhìn Dạ Ngưng, đến như vậy rồi mà vẫn còn nói là không có gì với cô Tiểu cả? Nếu cô Tiểu không cho quả ngọt thì con nhóc này sao có thể hạnh phúc thành cái dạng như vậy chứ?

Lão Tam nhìn vẻ mặt đầy tự mãn của Dạ Ngưng, trong lòng cực kỳ không thoải mái, chỉ chỉ một nửa quả trứng gà trong tay mình: “Lão Tứ, mày đừng có đắc ý quá, có bản lĩnh thì dùng quả trứng gà trong tay tao này kể thành một câu truyện cổ tích về tình yêu đi, phải ít nhiều có ý nghĩa đó.”

“Được, không thành vấn đề!” Dạ Ngưng phát phát tay, đây quả thực là chuyện nhỏ mà, gần như không cần bản khoản gì đã mở mồm trả lời.

“Nghe cho rõ nhé, tên gọi là ‘Truyện xưa của Da Da cùng Đản Đản*’, có ý nghĩa chứ hả? Vậy lần này tao vẽ nên một chuyện tình yêu bi ai thế lương nhé!”

(da da: vỏ trứng; đản đản: trứng)

“.....” Lão Đại không nói gì nhìn Dạ Ngưng, lão Tứ, mày còn có thể thô bỉ hơn nữa cơ à?

“Ngày xưa ngày xưa, gà mái mẹ ngồi xổm rên lên một tiếng ‘cục ta cục tác’, Da Da cùng Đản Đản được sinh ra. Bắt đầu từ khi sinh ra, chúng nó liền chưa bao giờ từng chia lìa, người bao bọc lấy ta, ta dựa vào lòng người, ngọt ngào như mật. Nhưng mà có một ngày, tên chồn đáng ghê tởm lại là kẻ thứ ba chen chân vào, không ngừng quyến rũ dụ dỗ Đản Đản trong Da Da, Đản Đản yêu Da Da, sao có thể nỡ lòng nào tách ra được đây! Chồn không chiếm được Đản Đản, vì yêu sinh hận, cầm một cái xẻng đi đến dưới Lôi Phong Tháp, đun dầu, một xẻng đập Da Da tan xương nát thịt! Đản Đản mắt thấy Da Da đem toàn bộ tình yêu đổi thành vỏ trứng gà bay đầy trời, liền khóc ôm nó nhảy vào trong nồi. Trong những giây phút cuối cùng trước khi bị nấu chín, Đản Đản ngửa đầu, cắn răng oán hận nhìn chồn: ‘Ta yêu Da Da, người vĩnh viễn cũng không chia lìa được chúng ta, dù cho có bị ăn vào bụng thì cũng muốn vĩnh viễn ở bên nhau!’ Giờ khắc này chồn đã sớm hối hận đến rơi lệ, một quả trứng gà luộc ngon lành lại biến thành trứng xào với vỏ, nó cầm xẻng ngửa mặt lên trời thở dài: ‘Coi như ta đã từng có một quãng thời gian tươi đẹp khi yêu người, nói đi, người có tâm nguyện cuối cùng gì, ta nhất định sẽ thỏa mãn cho người!’ Đản Đản nhìn chồn, dùng hết một tia khí lực cuối cùng nói: ‘Sau khi ăn xong, hãy kéo chúng ta ra cùng nhau, chôn ở dưới tầng cây anh đào đi.’ ”

“.....”

“.....”

“.....”

Dạ Ngưng nói đến mức tự mình cảm động không chịu được, mấy người khác lại vẫn trầm mặc, nàng ngẩng đầu, hai mắt dăm lệ nhìn mọi người: “Thế nào, cảm động chứ?”

“Ngủ, tao đi ngủ!” Ba người rất ăn ý nói, ai cũng không thèm để ý tới Dạ Ngưng, tất cả đều xoay người trèo lên giường, Dạ Ngưng mím môi nhìn mọi người, thật là, mấy đứa này đúng là, không biết cái gì gọi là nghệ thuật chắc?

Trước khi trèo lên giường lão Đại liền đóng cửa lại, Dạ Ngưng nhúu nhúu mày, cầm ngọn đèn nhỏ của mình, đi ra toilet rửa mặt.

Bóp chút kem đánh răng, ngâm bàn chải, Dạ Ngưng ngẩng đầu, ngây ngô cười với tấm gương trên tường.

Cô Tiểu...thích mình...

Đừng để tôi phải chờ quá lâu...

Nếu không phải mọi người trong phòng ký túc đã đi ngủ rồi, Dạ Ngưng quả thực muốn hét to mấy tiếng. Nói thử xem, một người như cô Tiểu sao lại có thể thích mình được nhỉ? Cẩn thận nhớ lại quãng thời gian gần hai người ở bên nhau, mà Dạ Ngưng cũng không tự giác được mà nhịu lại. Nhớ là cô Tiểu đã từng nói, cô ấy thích người kia đã bốn năm rồi, nhưng mà cô Tiểu mới quen biết mình bao lâu chứ...Không phải là do mình hiểu lầm đấy chứ? Chắc không đâu...

Càng nghĩ càng thấy bất an, súc miệng, Dạ Ngưng vội vàng lau qua mặt, trở lại giường cầm lấy điện thoại di động.

Chị Linh Đang, chị có ở trường không? Em có việc muốn gặp chị.

Tin nhắn trả lời của Hà Linh Đang thật ra lại được gửi lại rất nhanh.

Ở trường, có việc à?

Vâng, có việc.

Có việc gì mai nói.

....

Dạ Ngưng một phen á khẩu, chị hỏi em có việc gì sao, vậy mà lại nói em có việc thì để mai nói, đầu của chị bị lừa á à? Trách không được cô Mạch thấy chị ngứa mắt!

Ha ha, đàn chị, hai ta tâm sự một chút đi, vừa đúng lúc em có mấy quả táo Fuji, chúng ta vừa nói chuyện vừa ăn.

Đi, năm phút sau gặp ở cửa tầng một.

.....

Dạ Ngưng thở dài, quả nhiên mà, thời nay muốn làm chuyện gì cũng đều phải tặng quà cáp.

Nhỏ giọng đứng dậy từ trên giường, nương theo ánh đèn, cầm lấy quả táo trên bàn, Dạ Ngưng chu mỏ, hướng về phía giường lão Đại làm một cái hôn gió.

Lão Đại, cũng không phải là tao trộm đâu, là trao đổi bằng giá, tặng mày nụ hôn thơm tho của người ta!

Đến khi Dạ Ngưng ôm hai quả táo từ trên lầu chạy xuống thì ở cửa tầng một đã có một thân ảnh yếu đuối thực nữ mặc váy dài màu xanh đứng đó.

Nhìn bóng dáng Hà Lâm Nhiên, Dạ Ngưng thầm cảm thán, kỳ thật cũng coi như là một mỹ nữ đó chứ.....Đáng tiếc, thời đại này chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp thì cũng không được, nhất định phải giống như mình vừa có sắc đẹp vừa có trí tuệ mới tốt!

Xoay người, Hà Lâm Nhiên nhìn Dạ Ngưng đang ôm hai quả táo, hút một hơi điều thuốc trong tay, cười cười.

“Khoan đừng nói gì vội, nếu hai quả táo này thực sự sinh ra ở chỗ đó thì em sẽ hoàn hảo đấy.”

Mặt Dạ Ngưng trong nháy mắt liền đen lại, nhìn quả táo chỗ ngực mình, cắn môi.

“Chị Linh Đang, ngực nhỏ không đáng sợ, đáng sợ là ngực lớn mà không có đầu óc. Em có văn hóa, ngực nhỏ cũng có thể quét ngang thiên hạ.”

“A ~ hẹp hòi.”

Hà Lâm Nhiên giơ tay, vỗ vỗ đầu Dạ Ngưng. Dạ Ngưng lui lại một bước, vẻ mặt có ý không vui. Làm gì thế? Chị làm thế là sao? Hiện tại em là người của cô Tiểu, người khác không thể chạm!

Hà Lâm Nhiên nhìn bộ dáng thận trọng của Dạ Ngưng, nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

“Đừng làm loạn nữa, chị Linh Đang, em tìm chị là có chút việc.”

Dạ Ngưng cũng không quên mình đến đây làm gì, Hà Lâm Nhiên dụi tắt điều thuốc trong tay, nhìn nàng.

“Nói đi.”

“Vâng, dạ, cho chị quả táo.”

Dạ Ngưng trước tiên đưa quả táo cho Hà Lâm Nhiên, Hà Lâm Nhiên dỏ khóc dỏ cười nhận lấy quả táo, con bé này, thực sự không phải nghĩ là mình thêm mấy quả táo của nó đấy chứ?

“Đàn chị, quan hệ của chị với cô Tiểu trước kia thế nào?”

Cắn một miếng táo, Dạ Ngưng đầy trông mong nhìn Hà Lâm Nhiên.

Hà Lâm Nhiên vừa nghe Dạ Ngưng nói như vậy, liền nhú mày: “Không tệ.”

“VẬY...chị có biết chuyện tình cảm mà cô ấy từng trải qua không?”

Dạ Ngưng hỏi thật cẩn thận, Hà Lâm Nhiên cười cười, nhìn nàng.

“Vì sao không trực tiếp đi hỏi Vũ Hàm?”

“Em làm sao dám.....” Dạ Ngưng cúi đầu nhỏ giọng nói, sao nàng có thể hỏi được, hiện tại nhìn thấy cô Tiểu thì động tác duy nhất nàng có thể làm được chính là che mặt thẹn thùng.

Hà Lâm Nhiên gật đầu, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một lúc, nói: “Ừ, ờ, đi ra ngoài nói.”

“Được.” Dạ Ngưng đáp lời, đi theo Hà Lâm Nhiên ra ngoài. Cũng đúng, là nàng suy nghĩ không chu toàn, chẳng may bị ai nghe được thì phải làm sao? Không hổ là đàn chị, đúng là không giống nhau.

Đến ngoài cửa ký túc xá, Hà Lâm Nhiên đứng tại chỗ không đi, cầm di động, bấm một dãy số.

Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn cô, sao vậy, công việc bận rộn đến thế à?

Hà Lâm Nhiên cầm điện thoại, nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, khóe môi cong lên: “Này này này, Vũ Hàm hả? Là tôi, Linh Đang! Cô bạn nhỏ nhà cậu đang quần quít lấy tôi hỏi tình sử của cậu đấy, tôi nào có thời gian nói mấy lời vô nghĩa với con bé kia chứ, cậu mau ra đây đi, đang ở dưới lầu ký túc xá số 2. Đi nhanh lên!”

Hết chương 31

33. Chương 32: Thích Em...

Cười tủm tỉm đóng di động lại, Hà Lâm Nhiên xoay người nhìn Dạ Ngưng.

Biểu tình trên mặt Dạ Ngưng biến thành như thể bị sét đánh, mở to hai mắt trợn trừng với Hà Lâm Nhiên: “Đàn chị, chị với em xưa nay không oán, những ngày gần đây cũng không có thù, vì sao lại bức em vào đường cùng như thế?”

Hà Lâm Nhiên nghe Dạ Ngưng nói xong liền bật cười, xem ra con bé này vì theo đuổi Vũ Hàm mà thật chuẩn bị không ít, nhìn bộ dáng ra vẻ nho nhã này xem. Nhú mày, Hà Lâm Nhiên ngẫm nghĩ nhìn Dạ Ngưng.

“Dạ Ngưng, gọi Vũ Hàm tới để nói mấy câu chính là bức em vào đường cùng sao? Nếu về sau còn có động tác gì thân mật hơn, vậy không phải sẽ khiến em muốn chết đi sống lại đấy chứ?”

“Động tác thân mật hơn.....”

Dạ Ngưng lắp lại, ánh mắt đăm đăm, không biết suy nghĩ cái gì. Hà Lâm Nhiên gật đầu, đương nhiên, giữa hai người yêu nhau tất nhiên có nắm tay, ôm và hôn môi mà, thế nào cũng không thể về sau trước khi hôn môi, Dạ Ngưng lại nói: “Chờ một chút, em muốn chết” đấy chứ?

Đang lúc Hà Lâm Nhiên thăm coi thường Dạ Ngưng, Dạ Ngưng phục hồi tinh thần, hai mắt sáng ngời, nhìn cô: “Chị Linh Đang, chị nói là lên giường sao?”

“....”

Hà Lâm Nhiên không nói gì nhìn Dạ Ngưng. Nói xem cái người này có mâu thuẫn không chứ, lúc nhát gan thì so với ai khác cũng đều tỏ ra rụt rè hơn hẳn, nhưng cứ cố tình hết lần này tới lần khác lại làm người ta kinh sợ như thế, cái gì cũng dám nói ra.

“Sao, em chưa từng nghĩ tới à?”

Hà Lâm Nhiên cố đè nén lại tâm tình của mình, tiếp tục đùa với Dạ Ngưng, kỳ thật Dạ Ngưng cũng rất đáng yêu, bỏ qua mấy tế bào ngu ngốc cùng dâm loạn thì cũng coi như một thanh niên ưu tú. Xem chừng về sau nhất định là loại đánh không cãi, mắng không đáp trả lại, không có việc gì thì có thể bắt nạt một chút, là người yêu M* mười điểm tốt.

(* M: masochist ~ là gì thì tự tra nha ~)

Dạ Ngưng nghe Hà Lâm Nhiên nói, mặt liền đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu.

“Không thể nào...em thực sự không nghĩ tới?”

Hà Lâm Nhiên không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, cái người toàn thân đều lộ ra hơi thở dâm loạn như thế này lại dĩ nhiên chưa từng có suy nghĩ “không trong sáng” với Vũ Hàm?

Liếm môi, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Hà Lâm Nhiên.

“Phải, là thật, đàn chị. Bình thường em nói ngoài miệng là vậy, nhưng kỳ thật...kỳ thật cô Tiểu trong lòng em rất...rất thanh cao, em vẫn nghĩ mình vĩnh viễn chỉ có thể từ xa mà ngược nhìn, không ngờ...không ngờ cô ấy lại sẽ thích em, thật sự....”

Dạ Ngưng nói những lời này vừa rất không tự nhiên lại ngượng ngùng, bộ dáng cấn cấn môi nhìn có phần buồn cười, nhưng Hà Lâm Nhiên lại thầm gật đầu. Không thể không bội phục tâm cơ của Tiểu Vũ Hàm, con người bình thường chính là như vậy, thứ dễ dàng đạt được thì sẽ không biết quý trọng, cậu ta cứ xoay Dạ Ngưng như thế, có lẽ Dạ Ngưng mới có thể hiểu được sự đáng quý của tình cảm, mới có thể trân trọng mà giữ gìn.

Có lẽ bộ dáng đáng thương của Dạ Ngưng làm cho Hà Lâm Nhiên động lòng trắc ẩn, hoặc là do Hà Lâm Nhiên đột nhiên nhớ tới một đoạn kí ức khác đã khắc sâu trong lòng về quãng thời gian gần bị Tiểu Vũ Hàm bắt nạt, mà dù thế nào thì, lòng của cô lại bắt đầu nghiêng về phía Dạ Ngưng.

“Dạ Ngưng.” Hà Lâm Nhiên nhìn Dạ Ngưng soi mói, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, gật đầu.

“Em không thể cứ tiếp tục như thế được, tôi nói cho em biết, em mà còn cứ như vậy, sớm hay muộn Vũ Hàm cũng sẽ bị người khác theo đuổi.”

Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Hà Lâm Nhiên, chị ta có ý gì?

“Em quá nhát, hiểu không?”

Hà Lâm Nhiên tức giận nói, Dạ Ngưng có điểm ủy khuất, lại vẫn gật gật đầu. Đúng vậy, cứ như thế từ sau khi gặp được cô Tiểu, đây là những lời nàng được nghe nhiều nhất vậy. Aish, rõ ràng vốn hăng hái đầy tinh thần không chịu thua kém, nay lại biến thành chết nhát, thay đổi này vô luận thế nào nàng cũng không chấp nhận nổi.

“Nếu không, đàn chị dạy em đi?” Lần này, Dạ Ngưng rất thành khẩn, cũng không nhớ vừa rồi Hà Lâm Nhiên bắt nạt mình thế nào.

Hà Lâm Nhiên liếc mắt nhìn Dạ Ngưng, nói: “Kỳ thật cũng không cần thay đổi gì, chỉ cần trở lại chính bản thân em, bản sắc trở lại như cũ là được.”

“Bản sắc trở lại như cũ?”

Dạ Ngưng khó hiểu nhìn Hà Lâm Nhiên, Hà Lâm Nhiên gật đầu.

“Đúng, khôi phục lại bộ dáng bình thường của em, nên thế nào thì cứ thế đó, đừng có vừa thấy Vũ Hàm là lại giống như cô vớ nhỏ vậy.”

“Em....”

“Đừng hỏi, Vũ Hàm đến đó.”

Hà Lâm Nhiên chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng buồn bực bĩu môi, nhìn Tiểu Vũ Hàm chậm rãi đi tới từ cách đó không xa, gật đầu, được rồi, bản sắc trở lại như cũ thì trở lại như cũ, ai sợ ai chứ!

Tiểu Vũ Hàm một thân váy dài màu lam nhạt, làn da mịn nhẵn như ngọc tỏa ánh sáng nhu hòa tinh tế, mái tóc đen dài đến thắt lưng theo gió mà nhẹ nhàng lay động, trên người tỏa ra từng làn hương thơm, người vừa mới tới nơi, còn chưa nói gì, hai chân Dạ Ngưng đã mềm nhũn.

“Chuyện gì?” Tiểu Vũ Hàm liếc mắt qua Dạ Ngưng, đem tầm mắt đặt trên người Hà Lâm Nhiên, nhú mào.

Hà Lâm Nhiên vừa thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, vội vàng phát tay phải sạch quan hệ.

“Vũ Hàm, cậu đừng có hiểu lầm, tôi với bảo bối nhà cậu không có một chút quan hệ gì cả, là cô nhóc không nên quần lầy tôi hỏi tình sử của cậu thì đúng hơn, thao thao bất tuyệt cả nửa ngày cũng không vào trọng điểm, tôi chỉ đơn giản gọi cậu đến trực tiếp để nói thôi. Gì nhỉ, hai người nói chuyện đi, tôi còn có việc, đi trước nhé.”

Hà Lâm Nhiên nói xong liền chạy, nghiêng đầu nhìn bộ dáng cùng vẻ mặt mê gái của Dạ Ngưng, khê ho một tiếng, trừng mắt với nàng.

Dạ Ngưng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Hà Lâm Nhiên.

Đừng có quên những lời vừa nói.

Chỉ dùng khẩu hình, không phát ra thanh âm, bỏ lại những lời này, Hà Lâm Nhiên liền đi về phía ký túc xá, kỳ thật cô cũng rất chờ mong Dạ Ngưng bản sắc trở lại như cũ thì sẽ là cái dạng gì, nhưng dù sao cũng là chuyện tình giữa hai người, người ngoài như cô cũng không tiện nhúng tay vào. Ai biết, cô vừa mới mở cửa ký túc xá để đi vào thì cách đó không xa, thanh âm run rẩy của Dạ Ngưng nhẹ nhàng vọng lại, làm cho cô suýt nữa vấp phải gạch lát sàn mà trượt ngã.

“Cô Tiểu, chân của cô cũng thực đẹp...”

Cắn chặt răng, siết chặt nắm đấm, Hà Lâm Nhiên cố nén nỗi xúc động muốn quay trở lại cho Dạ Ngưng một quả đấm, kéo cửa ra, chui vào. Bảo bản sắc của em trở lại như cũ, đâu có bảo “sắc” như thế đâu!

Tiểu Vũ Hàm ôm cánh tay, đứng tại chỗ, nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng vốn rất khấn trương, Hà Lâm Nhiên vừa đi, nàng lại càng khấn trương hơn, gượng gạo nhìn Tiểu Vũ Hàm, không dám nói thêm gì nữa.

“Em rất thân quen với cô ta?” Thật lâu sau, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi mở miệng.

Dạ Ngưng ngơ ngác nhìn cô: “Ai ạ?”

Tiểu Vũ Hàm nhú mào, có chút không kiên nhẫn nhìn Dạ Ngưng: “Linh Đang.”

“Không ạ.” Dạ Ngưng thuận miệng đáp, ngẫu nhiên phát hiện ra Tiểu Vũ Hàm có phần không bình thường, cô Tiểu làm sao vậy, sao lại nóng nảy như thế?

Mấp máy môi, Tiểu Vũ Hàm đè nén cảm xúc của mình. Cô từ thật xa đi tới liền thấy Hà Lâm Nhiên và Dạ Ngưng thân mật đứng gần sát với nhau không biết đang nói gì, còn có lần trước, lần trước hai người cũng ôm nhau đứng một chỗ. Không muốn thừa nhận mình rất dễ tâm, nhưng mà khi thấy bộ dáng Dạ Ngưng trò chuyện vui vẻ với cô ta liền có cảm giác rất không thoải mái.

“Em tìm tôi, có chuyện gì?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng hỏi, thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, ngẩng đầu nhìn cô.

Đôi mắt như viên trân châu đen nhánh tuy rằng lạnh lùng nhưng Dạ Ngưng vẫn thấy được một tia ấm áp trong đó, thật ra từ rất sớm nàng đã nhận ra, cô Tiểu nhìn nàng không giống với nhìn người khác, mang theo một tia tình cảm không nói rõ, mà tình cảm đó, có lẽ chính là nguyên nhân khiến nàng chìm đắm. Nghĩ

như vậy, Dạ Ngưng cười cười, đúng thế, vì sao nàng lại phải khẩn trương, rõ ràng cô Tiểu coi trọng nàng trước mà, như thế nào ngược lại lại khiến cho nàng khẩn trương thế này chứ?

“Cô Tiểu, cô lạnh à?”

Dạ Ngưng nhìn chăm chăm làn váy dài mỏng manh của Tiểu Vũ Hàm mà mày nhăn lại, Tiểu Vũ Hàm ngăn người, có phần không rõ thay đổi đột ngột của Dạ Ngưng.

“Chúng ta đi thôi.”

Dạ Ngưng đề nghị, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng chăm chăm một lúc, gật gật đầu, xoay người đi về phía sân thể dục, tuy rằng ban đêm mười một giờ lại đi dạo ở sân thể dục thì có chút không bình thường, nhưng chỉ cần có thể ở bên Dạ Ngưng, vậy sao cũng được. Kỳ thật đêm nay cô vẫn nắm chặt di động, chờ Dạ Ngưng gọi điện, biết rõ nàng nhất gan, sẽ không gọi, nhưng mà một tin nhắn chắc có thể chứ? Chờ rồi lại chờ, cuối cùng cũng chờ đến khi Hà Lâm Nhiên gọi tới, lúc nghe cô ta nói Dạ Ngưng đang ở bên cạnh, trái tim Tiểu Vũ Hàm cứ như sắp nhảy ra ngoài. Tiểu Vũ Hàm cứ nghĩ, cô đã chờ lâu như vậy, kiên trì nhẫn nại lâu như vậy rồi thì sẽ không khẩn trương, không thấp thỏm không yên nữa, đối xử với Dạ Ngưng, hẳn là sẽ thành thạo dễ như trở bàn tay. Nhưng cô sai rồi, cô đã đánh giá cao bản thân mình, mỗi khi Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, cô sẽ không tự chủ được mà tim đập nhanh hơn một nhịp.

Tiểu Vũ Hàm đang rối rắm trong lòng thì cảm giác ấm áp cùng trơn nhẵn từ tay truyền đến, thân mình cô run lên, không thể tin được ngẩng đầu, nhìn thấy lại là đôi mắt tràn đầy ý cười của Dạ Ngưng.

Không mở lời hỏi có thể hay không, nắm tay nhau như thế là chuyện quá đỗi quen thuộc.....

Tiểu Vũ Hàm có chút mờ mịt, để mặc Dạ Ngưng lôi kéo tay mình đi xuyên qua rừng bạch dương, đi qua bãi cỏ xanh....

Đây là hình ảnh cô đã từng khát vọng cùng mong đợi vô số lần, chưa từng nghĩ tới lại có một ngày sẽ biến thành sự thật, mà cảm giác ấm áp chân thật trên tay kia nhắc nhở Tiểu Vũ Hà rằng đây không phải là mơ. Quay đầu, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Dạ Ngưng, trong mắt Tiểu Vũ Hàm ước ớt.

Cảm giác được sự rung động của người bên cạnh, Dạ Ngưng quay đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, cô sao vậy....”

Nhìn hốc mắt rõ ràng phấp phồng của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thấp thỏm, là không muốn để mình nắm tay sao? Nghĩ như vậy, bàn tay đang nắm lấy tay Tiểu Vũ Hàm liền chậm rãi buông lỏng, đúng lúc sắp sửa tách ra, lại bị Tiểu Vũ Hàm nắm lấy.

“Dạ Ngưng.”

Mọi nỗi khổ sở triền miên đều hòa tan vào một tiếng gọi nhẹ nhàng này, Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn sự ấm áp nồng đậm toát ra từ ánh mắt ấy, nhìn đôi môi như đóa anh đào cong lên thành hình trăng khuyết, tình cảnh này, bởi vì có em nên mới ôn nhu như nước, đẹp đến mức làm cho người ta sợ hãi.

“Cô Tiểu....”

Mặt Dạ Ngưng hơi đỏ lên, Tiểu Vũ Hàm cười khẽ với nàng.

“Ừ.”

Lời đáp lại ôn nhu phủ lên trái tim bất an của Dạ Ngưng, cho nàng thêm dũng khí. Nhìn vào mắt Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhẹ nhàng hỏi: “Cô Tiểu, hôm nay trên sân thể dục, người mà cô nói, có phải là em không?”

Không muốn quanh co lòng vòng nữa, không muốn lại yếu đuối nhất gan, nàng muốn, muốn nhận được một đáp án từ Tiểu Vũ Hàm.

Chăm chú nhìn Dạ Ngưng một lúc, Tiểu Vũ Hàm gật đầu.

“Phải.”

Trong mỗi một đoạn tình cảm, luôn sẽ có một người làm chủ đạo, nếu Dạ Ngưng sợ hãi, băn khoăn, như vậy thì sẽ để cho Tiểu Vũ Hàm cô đảm đương làm người đó đi, kế hoạch ban đầu toàn bộ bị đảo loạn, đơn giản là vì yêu thương nàng, Tiểu Vũ Hàm không muốn nhìn Dạ Ngưng rối rắm nữa.

“Cô, cô nói là thích em?!”

Dạ Ngưng run giọng không xác định hỏi lại, quanh thân một vùng yên tĩnh, trong mắt trừ Tiểu Vũ Hàm ra, cái gì cũng không có.

Đối diện với ánh mắt của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm gật đầu.

“Phải, tôi thích em.”

Hết chương 32

34. Chương 33: Lộ Nguyên Hình...

Đúng, tôi thích em...

Dạ Ngưng ngẩn người nhìn Tiểu Vũ Hàm, bởi vì lời nói của cô khiến cho linh hồn như bị rút ra, toàn thân không một chút cảm giác, chỉ có thể sững sờ nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng ngu ngốc hai mắt tròn mờ mịt của Dạ Ngưng, mím môi cười khê, giơ tay lên, vỗ vỗ má nàng: “Sao vậy, choáng váng à?”

Cảm giác lạnh lạnh làm cho Dạ Ngưng phục hồi lại tinh thần, lại vẫn có chút ngẩn ngơ nhìn Tiểu Vũ Hàm, cho dù cô vỗ nhẹ hai má cũng không phản ứng gì. Tiểu Vũ Hàm lại cười, lông mi khê chớp, tinh tế nhìn Dạ Ngưng.

Ánh mắt của nàng, lông mi, cái mũi kia...

Trước kia, những thứ đó vẫn đều chỉ có thể vượt ve trong tưởng tượng, nay lại là cảm giác chân chân thật thật...

Đến khi tầm mắt dừng trên phiến môi mỏng manh của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ mặt, quay đầu, muốn rút tay về, nhưng đúng lúc này tay lại bị siết chặt, là Dạ Ngưng dùng sức nắm lấy.

“Cô Tiểu.”

Dạ Ngưng gọi Tiểu Vũ Hàm, thanh âm khàn khàn trước nay chưa từng có, chính bản thân nàng thì không có cảm giác gì, chỉ có Tiểu Vũ Hàm là hơi bối rối, thân thể hơi ngả về phía sau, nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, ngọn lửa trong mắt cơ hồ như muốn nuốt chửng người ta, mà bộ dáng Tiểu Vũ Hàm nghiêng về phía sau, ánh mắt chứa chút sợ hãi lại càng kích phát dục vọng trong lòng nàng.

Một tay bắt lấy cổ tay Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng liếm môi, nhìn cô: “Cô Tiểu, chúng ta...qua bên kia đi.”

Bên kia...Tiểu Vũ Hàm theo tầm mắt Dạ Ngưng nhìn qua, liền đỏ mặt.

Ở đối diện chính là một góc tường, không cần nghĩ, Tiểu Vũ Hàm cũng biết Dạ Ngưng bảo cô đi ra chỗ đó để làm gì, trái tim đập dồn dập lại ần ần có phần khát vọng, tâm trí cùng trái tim đang đấu tranh kịch liệt, đúng lúc cô còn đang hết sức do dự, Dạ Ngưng đã nắm lấy tay cô, có chút thô lỗ kéo cô đi về phía góc tường.

Đụng chạm người ta, khiêu khích hứng thú, giờ lại còn muốn chạy?

Dạ Ngưng vừa đi vừa nghĩ, mà lúc này Tiểu Vũ Hàm lại im lặng, để Dạ Ngưng kéo đi, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, không nói gì.

Sự im lặng của Tiểu Vũ Hàm lại làm cho Dạ Ngưng có chút không yên, có phải mình quá mức thô lỗ rồi không?

Bước nhanh tới một góc, Dạ Ngưng buông lỏng cổ tay Tiểu Vũ Hàm, ngẩng đầu nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm cũng ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Dạ Ngưng, nụ cười kia có nghĩa gì, Dạ Ngưng sao lại không hiểu rõ cho được, một ngọn lửa dâng lên trong lòng. Sao chứ, đến bây giờ vẫn còn nghĩ mình không dám chắc?

Có lẽ trăng đêm đó quá sáng đến mức khó chịu, khuôn mặt Tiểu Vũ Hàm được ánh trăng phủ lên khiến cho xinh đẹp đến lạ kì, hoặc cũng có lẽ là do quả táo của lão Đại bị phun thuốc trừ sâu lại chưa rửa sạch, khiến Dạ Ngưng ăn vào mà hỏng não, tóm lại, nàng cũng không biết thế nào lại có dũng khí thúc đẩy nàng hôn lên.*

(* “hôn lên” chứ ko phải “hôn xuống” -> chắc Dạ Ngưng thấp hơn Vũ Hàm =v=)

“A –”

Nhìn Dạ Ngưng nhắm mắt nghiêng mình hôn tới, lúc này Tiểu Vũ Hàm mới có chút kích động, cô vốn đoán chừng Dạ Ngưng sẽ không có gan làm thế, bất ngờ không kịp phòng bị, thân mình theo bản năng lùi lại phía sau, lại bị Dạ Ngưng vươn tay ra giữ lấy, ôm vào lòng.

Không kịp cảm thụ cái ôm vốn chờ mong đã lâu kia, môi Dạ Ngưng trở nên mạnh mẽ dán sát lại, mọi sự giãy dụa đều phí công, hướng hồ Tiểu Vũ Hàm vốn cũng không nghĩ đến việc tránh né, nhìn bộ dáng say mê của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khoảng khắc lúc hai đôi môi nhẹ nhàng tiếp xúc, Tiểu Vũ Hàm không nhịn được mà khẽ rên thành tiếng.

Trong tay ôm noãn ngọc ôn hương, Dạ Ngưng hôn có phần dồn dập bá đạo, mà người trong lòng tựa hồ còn kích động hơn so với nàng, Dạ Ngưng thậm chí có thể cảm giác được Tiểu Vũ Hàm không kiềm chế được mà run run, càng thêm đau lòng thương yêu, Dạ Ngưng áp chế dục vọng trong lòng, chậm lại tiết tấu của mình.

Hôi môi, cũng không phải lần đầu tiên Dạ Ngưng làm.....

Từ hồi học trung học đã trao ột đàn chị vốn vẫn rất thích, lúc ấy là bị đàn chị lôi kéo, không có cảm giác gì nhiều lắm, nhưng mà phản ứng của Tiểu Vũ Hàm lúc này lại khiến nàng bất ngờ.

Thân thể run rẩy không ngừng, cứ như thể nếu không được nàng ôm thì sẽ tê liệt mà nằm gọn trong lòng nàng vậy. Dạ Ngưng gắt gao ôm chặt lấy Tiểu Vũ Hàm, nghiền nát đôi môi cô, phiến môi mềm mại ngọt ngào hơn nữa có cảm giác lành lạnh, như thể thạch trơn nhẵn, ăn rất ngon miệng, mát nhẹ, dùng lưỡi liếm lên, Tiểu Vũ Hàm lúc này làm sao còn có vẻ bá đạo cùng giới giang ngày thường.

Qua thật lâu thật lâu, Dạ Ngưng chậm rãi mở mắt, nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn hai má ửng hồng của cô, cười khẽ.

“Em...cười, cười cái gì?” Tiểu Vũ Hàm hơi thở dốc, giận dữ nhìn Dạ Ngưng, ngượng ngùng không thôi.

Liếm liếm môi, nhìn đôi môi mọng manh bị mình hôn đến đỏ bừng của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cười cười: “Cô Tiểu, đây không phải là nụ hôn đầu của cô đấy chứ? Sao lại mẫn cảm như vậy.” Dạ Ngưng chỉ thuận miệng nói, nhưng mặt Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ lên khiến cho nàng giật mình.

Không phải chứ, thật sự là lần đầu tiên?

Tiểu Vũ Hàm không thể kiềm chế được cơn giận khi Dạ Ngưng vừa hôn mình xong liền khua môi múa mép, vung tay muốn đẩy nàng ra, nhưng không ngờ vừa cử động, Dạ Ngưng lại càng ôm chặt hơn nữa.

“Cô Tiểu, đừng đẩy em nữa, lúc này cần bản cô đứng còn không vững mà.”

Dạ Ngưng thổi một luồng nhiệt khí bên tai Tiểu Vũ Hàm, đặc ý nhìn vành tai trong suốt phỉm một chút hồng, hai má áp sát lại thành một, lời nói ra khiến Tiểu Vũ Hàm xấu hổ không thôi.

“Em...” Tiểu Vũ Hàm bực bội, trước kia sao cô không nhìn ra Dạ Ngưng lại không biết xấu hổ đến vậy chứ?!

Dạ Ngưng nhìn bộ dáng tức giận của Tiểu Vũ Hàm, lại càng cười vui vẻ, chỉ còn thiếu điều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tốt, cô Tiểu, cuối cùng cô cũng có điểm gì đó không bằng em, không phải sao? Đã như vậy rồi còn thích tỏ ra cố chấp làm gì?

“Cô Tiểu, gần đây em có viết tiểu thuyết.”

Ôm Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thì thầm nói nhỏ bên tai cô, chính là lại không chịu buông cô ra, mê luyện hương chanh nhàn nhạt trên người Tiểu Vũ Hàm, quyến luyện độ ấm thân thể của hai người.

“Sao...viết cái gì?”

Nhịp tim nguyên bản vốn vững vàng lại bị Dạ Ngưng như có như không khiêu khích khiến cho rối loạn tiết tấu, từng nhịp từng nhịp rộn ràng nảy lên cùng với bộ ngực mềm mại truyền tới Dạ Ngưng.

Trong lòng bị cảm giác hạnh phúc lấp đầy, Dạ Ngưng ôm chặt lấy Tiểu Vũ Hàm, nàng chưa từng nghĩ tới, cô Tiểu sẽ để ý nàng như vậy, thích nàng...thích nàng đến thế.....

“Em viết về câu chuyện tình yêu của Tiểu Ngư Nhi cùng Tiểu Nê Nhi.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười khê, cũng thật mệt Dạ Ngưng lại nghĩ ra được. Có Tiểu Ngư Nhi, vậy có Hoa Vô Khuyết (1) không đây?

“Tiểu Ngư Nhi, về sau em gọi cô là Tiểu Ngư Nhi được không?” Dạ Ngưng cúi đầu hôn lên trán Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ.

“Ngửa.” Nghiêng đầu, cọ cọ trán lên chỗ cần cổ Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn nàng: “Không cần.”

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm cọ khiến cho cả người nóng lên, hơi có chút bất đắc dĩ nhìn cô: “Vậy thì gọi là gì?”

Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt cười, nâng cánh tay lên, ôm lấy cổ Dạ Ngưng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, từng chữ từng chữ nói ra: “Vũ Hàm, em gọi tôi là Vũ Hàm.”

Trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt, Dạ Ngưng cảm động đến cơ hồ muốn rơi lệ, giờ này khắc này, nói cái gì đi nữa cũng đều vô nghĩa. Dạ Ngưng cúi đầu, hôn lên môi Tiểu Vũ Hàm lần nữa, nhưng ngoài ý liệu, môi chạm phải lại là bàn tay nhỏ bé thơm ngát.

Bàn tay Tiểu Vũ Hàm dừng trên miệng Dạ Ngưng, nhìn nàng. Dạ Ngưng khó hiểu nhìn cô, làm gì vậy?

“Ở trường học, không cho em làm loạn.”

Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt nhẹ nhàng nói, Dạ Ngưng nghe thế liền bật cười.

“Nói như vậy thì về nhà là có thể?”

“Dạ Ngưng, từ khi nào em lại trở nên dẻo miệng như vậy?”

Tiểu Vũ Hàm nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bị cô nhìn như vậy khiến cho khê run rẩy, cũng đúng thật là, hôm nay quả thật nàng ăn gan hùm mật gấu mà, làm thật nhiều chuyện mà ngày thường có nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Vũ Hàm, em xem như đã nhìn ra, cô chính là cái dạng ‘ngạo kiều biệt nữ thụ’* trong tiểu thuyết .”

(* thụ kiều ngạo hay mất tự nhiên)

“Vậy còn em?” Tiểu Vũ Hàm nhú nhú mày, ngạo kiều biệt nữ thụ? Vài từ trước cô còn có thể nhịn, nhưng mà cái từ cuối cùng.....

“Tôi thấy em là ‘tối thụ’ thì có.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng lạnh lùng nói, Dạ Ngưng bị bộ dáng nghiêm túc này của Tiểu Vũ Hàm làm cho bật cười thành tiếng, nắm lấy tay cô, cười vang không thôi.

“Ôi, cô để ý thế làm gì chứ? Bất quá chỉ là cái tên gọi thôi mà.”

“Vây cũng không được.”

Tiểu Vũ Hàm mím môi, còn nghiêm nghị nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng gật đầu, một bên cười, một bên làm bộ như nghiêm trang nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Được, được.....”

Nàng không thèm chấp với người ngây thơ đơn thuần, Dạ Ngưng tự an ủi mình, nàng xem ra, cô Tiểu mặc dù dày dặn kinh nghiệm trong công việc, nhưng ở mặt tình cảm lại thật ngốc, thậm chí còn không bằng nàng.

“Ngón tay em có dài như tôi không?” (2)

Một câu của Tiểu Vũ Hàm làm cho Dạ Ngưng đang cười liền im bật, miệng còn chưa kịp khép lại, Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Đây...đây thật đúng là “đơn thuần” mà.....

Tiểu Vũ Hàm khinh bỉ nhìn nhìn Dạ Ngưng, hừ một tiếng, rút lại bàn tay đang bị nàng nắm, xoay người đi ra ngoài.

“Muộn quá rồi, em về đi, sáng mai nhớ rõ phải thống kê một lượt danh sách người tham gia đại hội thể dục thể thao đây.”

“.....”

Đây là tình huống gì chứ? Danh sách đại hội thể dục thể thao? Đây là cái gì với cái gì chứ? Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn người thần nhiên đi phía trước, nữ nhân này bị làm sao vậy? Vừa hôn xong lại tỏ vẻ như vậy, còn nói không phải “ngạo kiều thụ” nữa?

Tiểu Vũ Hàm đi phía trước Dạ Ngưng, giơ tay lên, sờ sờ mặt mình, cắn môi.

Thực dọa người mà, vừa rồi thời điểm lúc Dạ Ngưng hôn cô không ngờ lại phát ra loại thanh âm đó.....

Lần sau, tuyệt đối sẽ không để Dạ Ngưng giành trước.

Còn nói cái gì mà “ngạo kiều biệt nữ thụ” chứ, rõ ràng một chữ cũng không hợp!

Khó có dịp tính trẻ con nổi lên, hiếm khi nảy sinh lòng dạ hẹp hòi như lúc này, đi ra khỏi sân thể dục, Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn Dạ Ngưng vẻ mặt mờ mịt ở phía sau, khóe môi cong lên, tay phải xoa xoa môi mình.

Dạ Ngưng, hương vị của em, tôi sẽ nhớ rõ cả đời.

Trong lòng cô Tiểu thì cái gì cũng đều đã định số mệnh rồi, chỉ khổ Dạ Ngưng, dục cầu bất mãn nên mím môi, len lén chạy về phía lầu ký túc. Dọc theo đường đi, Dạ Ngưng vừa bước vừa nghĩ, hắc hắc, đêm nay cô Tiểu thật đáng yêu, nói cũng nhiều, nói cái gì “công thụ”, không phải vì hôn xong nên quá ngượng ngùng sao, thật đúng là dạng phụ nữ hẹp hòi mà. Vừa nghĩ tới đáng vẻ Tiểu Vũ Hàm cắn môi đỏ mặt thẹn thùng vô hạn nhìn mình, lòng Dạ Ngưng lại một phen nhột nhạt, hôn một lần thì như vậy, thế về sau...Không thể nghĩ nữa, Dạ Ngưng lắc lắc đầu, hiện tại cả người đều đã ngứa ngáy hết cả lên rồi, nếu cứ tưởng tượng nữa.....

Bởi vì quá hưng phấn khiến cho Dạ Ngưng chạy vọt tới cửa lại quên không xem xét quân tình chung quanh, bị bác gái quần ký túc tóc tai bù xù vừa vặn bắt được, mắng một phen, lại trợn mắt liếc mấy lần, thế này mới được thả vào phòng.

Như kẻ trộm chuồn thẳng về đến cửa phòng ký túc, Dạ Ngưng lặng lẽ đi vào, lấy di động từ trong túi quần ra, nương theo ánh sáng đi về phía giường mình, thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng tới được bên giường, trong nháy mắt đèn lại được bật lên, trước mắt sáng ngời, Dạ Ngưng liền thấy lão Đại hai tay chống nạnh, vẻ mặt tức giận nhìn nàng.

“Lão Tứ, tào của tao đâu???!!!”

Hết chương 33

(1) Hoa Vô Khuyết: 1 trong 2 nhân vật chính trong phim “Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết”.

(2) “Tay của em có dài như tôi không?": ở đây là chỉ, khi 2 bạn nữ xyz, thì đương nhiên hay dùng tay để..., và thế cho nên tất nhiên ai có ngón tay dài hơn sẽ có xu hướng áp đảo hơn à thích hợp làm “công” hơn.

*Thực ra hàm nghĩa câu trên là bạn tự cho là thế, còn ý tác giả có thật thế ko thì bạn ko biết :>

35. Chương 34: Dừng Thâm Tình....

“Lão Đại, mày làm gì thế, mau tắt đèn đi, không thì lão Nhị, lão Tam đều bị mày đánh thức mất!”

Dạ Ngưng vừa thấy lão Đại tức giận, cũng không dám cứng đối cứng, chỉ có thể lấy lão Nhị, lão Tam ra làm lá chắn. Quả nhiên, lão Đại làm “chị cả” cũng không phải vô dụng, nhìn nhìn hai người ôm gối ngủ đến chảy cả nước miếng, hít sâu một hơi, lại tắt đèn đi.

“Lão Đại, ngồi xuống cạnh tao, hai chúng ta tâm sự.”

Nụ hôn lúc tối kia vẫn còn hiệu lực rất mạnh, đến bây giờ Dạ Ngưng vẫn còn hưng phấn không thôi, lão Đại nhìn Dạ Ngưng chần chừ một chút, đoán chừng hẳn nàng đã thành công rồi, liền gật gật đầu, đi qua.

“Không phải chứ tao nói mày này, lão Tứ, mày ăn vụng trứng gà của lão Tam tao còn không nói làm gì, nhưng thế nào mà giờ mày lại còn bắt đầu lấy trộm táo của tao nữa?”

Lão Đại tức giận khó tiêu, Dạ Ngưng vội nín nọt lời kéo tay cô.

“Được rồi, mai mốt sẽ mua một thùng trả lại ày, đây không phải là để lấy lòng đàn chị, để người ta lộ ra vài tin tức về cô Tiểu cho tao sao?”

“Nói như vậy...mày thực sự thành công?” Lão Đại có chút kinh ngạc hỏi, cô biết cô Tiểu đối xử với Dạ Ngưng không bình thường, nhưng thế nào cũng không ngờ Dạ Ngưng lại có thể ôm mỹ nhân về nhanh như vậy.

“Suyt, nhỏ giọng chút....”

Trong bóng đêm, Dạ Ngưng cười đắc chí. Ở trong trường, lão Đại là người nàng tin tưởng nhất, chuyện tình cảm, nói cho cô cũng rất yên tâm.

“Lão Đại, mày còn nhớ chuyện tình yêu lần trước tao kể ày không?”

“...Nhớ rõ.” Lão Đại đen mặt nhìn Dạ Ngưng, này này này, không phải mày lại muốn kể cho tao một chuyện tình thê lương đẹp đẽ nữa đấy chứ, tao chịu không nổi đâu!

Dạ Ngưng liếm liếm môi, cười nói: “Chuyện kia còn chưa kết thúc đâu, Tiểu Ngư Nhi cùng Tiểu Nê Nhi hạnh phúc sống bên nhau, Tiểu Ngư Nhi một ngum đem Tiểu Nê Nhi ngậm trong miệng.”

“Mày nói là — hai người hôn môi?!” Thanh âm lão Đại run rẩy, không thể tin nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng gật gật đầu, cúi đầu cười khê. Đúng vậy, nàng đã hôn cô Tiểu.

Tin tức có sức oanh tạc như thế khiến lão Đại phải mất thật lâu mới tiêu hóa được, cười ôm lấy Dạ Ngưng, lão Đại vỗ vỗ bả vai nàng: “Đối xử với cô Tiểu cho tốt đấy.”

“Ừ....” Dạ Ngưng đáp lời, suy nghĩ một lát, nhìn lão Đại.

“Lão Đại, ở bên cô Tiểu tao cảm giác có chút kỳ quái.”

“Haiz, bình thường mà, lúc tao ở bên bạn trai cũng rất không được tự nhiên, qua một thời gian sẽ ổn thôi.” Về mặt lão Đại tỏ ra đúng kiểu tập mãi thành quen.

Dạ Ngưng lắc lắc đầu: “Không phải, tao nói không phải về phương diện tính cách, là cô Tiểu...cô ấy...ừ, cô ấy như thể hiểu tao rất rõ.”

“Có ý gì?” Lão Đại chớp mắt hỏi, cô Tiểu rất quen thuộc Dạ Ngưng? Có quen thuộc mấy đi nữa thì có thể hơn mình sao?

“Tao cũng nói không rõ được, chỉ là có cảm giác dường như cô ấy đã quen biết tao từ rất lâu trước kia rồi, đối với mọi sự tình của tao đều nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí sở thích của tao cũng đều biết cả.”

Dạ Ngưng trầm tư nói, lão Đại nghe xong trợn mắt lườm nàng một cái.

“Được rồi mày, đừng có chuẩn bị nói với tao cái gì mà kiếp trước kiếp này đi, vô nghĩa, mau ngủ đi, không phải sáng mai còn bận rộn rất nhiều việc với cô Tiểu sao?”

“Ừ...”

Nói xong, lão Đại đứng dậy xuống giường, Dạ Ngưng nhỏ giọng đáp lời, những trong lòng giống như có chuyện gì đó, lần qua lần lại nghĩ về quãng thời gian gần hai người bên nhau. Mặc dù nàng và cô Tiểu ở cạnh nhau, những vẫn còn có rất nhiều nỗi nghi ngờ và bận tâm, nỗi buồn bực trong lòng khó có thể xua tan nổi, thở dài, Dạ Ngưng kéo chăn, xoay người ngủ.

Còn nhiều thời gian mà, thế nào thì nàng cũng vẫn nên hỏi một chút thì hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dạ Ngưng đã bị lão Đại gọi dậy. Bên Đoàn ủy của lão Đại có việc, mà Dạ Ngưng lại ở trong ban công tác của lớp chuẩn bị tập luyện cho Đại hội thể dục thể thao, thành ra bận rộn không ngừng.

Vội vàng ăn trứng gà của lão Tam rồi chạy tới khu giáo viên, chui vào thang máy, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm thang máy mà ngây người. Hôm qua coi như nàng và cô Tiểu đã xác định quan hệ rồi, ở sau lưng mọi người có thể gọi người ta là Vũ Hàm, trước mặt người khác thì lại phải gọi là cô Tiểu.....Thế thái độ thì sao? Cũng không thể thân mật hơn trước kia một chút sao?

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Dạ Ngưng cất bước đi ra ngoài, chậm rì rì tiến vào văn phòng, vừa ngẩng đầu lên thì thấy, haiz, đã có không ít người đến rồi.

Lớp trưởng của các lớp đều mở vở ra tham dự cuộc họp, một phần của Đại hội thể dục thể thao cũng là kỷ niệm ngày thành lập trường, mỗi lớp đều rất coi trọng, Dạ Ngưng đi quá gấp, cái gì cũng không mang, tay không đi tới, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu liếc nàng một cái, không nói gì.

“VẬY, mọi người đều đến đông đủ cả rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Giáo viên của lớp thứ hai lên tiếng, mấy lớp trưởng đều gật đầu đáp lời, Dạ Ngưng hơi thất thần, len lén liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Lần này nguyên tắc của Đại hội thể dục thể thao là ai cũng đều phải tham gia, cho nên chúng ta thay đổi khác so với mọi khi, dựa theo sổ trường của mỗi người mà báo danh, mỗi lớp đều phát tờ bảng biểu xuống, để cho các bạn học điền sổ trường của mình vào. Tất cả mọi sinh viên đều phải tham gia.”

“Thưa cô, vậy nếu không có sổ trường thì phải làm sao bây giờ ạ?”

Lớp trưởng Tín An đặt câu hỏi, bạn học trong lớp toàn một đám lười muốn chết, ai báo danh chứ, chắc chắn sẽ nhầm mất điền bừa.

Giáo viên lớp hai ghen hòng, quay đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm cầu cứu. Buông chén trà trong tay ra, Tiểu Vũ Hàm liếc nhìn lớp trưởng Tín An, thản nhiên nói: “Không có sổ trường gì, vậy tất cả đều tham gia môn điền kinh tám trăm, một ngàn mét đi, thứ hạng không quan trọng, quan trọng là có tham dự.”

“....”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Dạ Ngưng ở một bên cười thầm, người này cũng thực lạ, không có việc gì lại đi khiêu chiến với quyền uy của cô Tiểu.

“VẬY nếu sổ trường mình báo lại không có trong danh mục tham gia Đại hội thể dục thể thao thì làm sao ạ?”

Còn có người muốn lợi dụng sơ hở, Tiểu Vũ Hàm nhìn người nọ, nói: “Chỉ cần ba người có sổ trường giống nhau là có thể một mình tạo nên một hạng mục nhỏ, trừ khi người đó có đủ tự tin rằng môn mình sổ trường không trùng với bất kì bạn học nào trong toàn trường.”

“.....”

Dưới câu trả lời của Tiểu Vũ Hàm, không còn ai có vấn đề gì nữa, buổi họp rất nhanh liền tan, Dạ Ngưng vừa mới chuẩn bị đi theo mấy lớp trưởng khác cùng nhau chạy lấy người thì lại bị Tiểu Vũ Hàm gọi lại.

“Dạ Ngưng.”

“Oái...”

Vừa nghe thanh âm kiêu giải quyết việc công của cô Tiểu, Dạ Ngưng đã muốn chạy, gọi mình như vậy, chắc chắn không có chuyện gì tốt cả.

“Em ở lại một chút.”

Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nói, Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, phát tay với mấy lớp trưởng kia, chậm chậm đi đến bên người Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, có chuyện gì ạ?”

Dạ Ngưng mở to mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng.

“Nghe nói em chỉ qua được tiếng Anh cấp bốn?”

“...Đúng vậy ạ, cấp bốn là đủ rồi.” Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm nói như vậy lập tức liền thấy không yên lòng, đây là muốn gì chứ?

“Em là thạc sĩ, không phải khoa chính quy.” Tiểu Vũ Hàm hơi nhú mày.

Dạ Ngưng bĩu môi: “Sau này em có đi nước ngoài đâu.”

“Em là lớp trưởng, bạn học trong lớp em tầm 80% đều vượt qua cấp sáu, tôi hy vọng em có thể trở thành một người dẫn đầu có ích.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nói, thanh âm có chút lạnh lẽo, Dạ Ngưng nghe mà lòng rất không thoải mái, để làm gì chứ, nàng ghét nhất đọc tiếng Anh.

“Em bận rộn nhiều việc, có rất nhiều công tác của học sinh cần giải quyết.” Ngờ khi Dạ Ngưng có chút khó chịu, giáo viên lớp hai ở một bên vội vàng nháy mắt với nàng, biết tính cứng đầu của Dạ Ngưng lại nổi lên, có lẽ nói thêm gì nữa thì sẽ càng rối hơn mất.

Tiểu Vũ Hàm cũng không nói gì, cầm chén trà trong tay, mặt không biểu tình nhìn Dạ Ngưng: “.....Được rồi.”

Hít vào một hơi thật dài, Dạ Ngưng gật gù đầu, nhưng vẻ mặt có lẽ không tốt lắm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm nàng một lát, thở dài: “Được rồi, em đi mau đi.”

Dạ Ngưng bĩu môi, gật gù đầu, cúi đầu ra ngoài, trong lòng có phần không thoải mái. Nàng biết Tiểu Vũ Hàm muốn tốt cho nàng, nhưng mà.....Nàng không có thói quen bị người khác quản, haiz, mà thêm nữa, như thế nào mới qua một đêm cô Tiểu lại thay đổi nhiều như vậy, thực nhớ Vũ Hàm dịu dàng thẹn thùng tối qua quá đi.....

Đẩy cửa ra khỏi khu giáo viên, vừa ngẩng đầu lên, Dạ Ngưng liền nhìn thấy Mạch Mạt cùng Hà Lâm Nhiên hai người, không biết đang đứng làm gì mà vừa lúi kéo lại vừa tranh cãi kịch liệt với nhau.

“Làm sao vậy?”

Dạ Ngưng đi đến gần Hà Lâm Nhiên, hỏi. Hà Lâm Nhiên thở hổn hển, hai mắt đỏ bừng nhìn Mạch Mạt.

“Dạ Ngưng, cô tới đúng lúc lắm!” Mạch Mạt vừa thấy Dạ Ngưng liền quát lên, thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, nặn ra một nụ cười với Mạch Mạt. Liên quan gì đến mình chứ?

“Hai người đều cùng một loại cả, lòng lang dạ sói!”

“...Cậu kéo con bé vào làm gì hả?!” Hà Lâm Nhiên còn thực che chở Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bị Mạch Mạt mắng liền không hiểu ra sao. Sao mình lại lòng lang dạ sói?

Mạch Mạt không thuận theo không buông tha, ngón tay chỉ thẳng vào Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, tôi thật không nhìn ra cô có chỗ nào tốt cả, sao lại có thể khiến Vũ Hàm khẳng khăng một mực yêu thương đến vậy. Cô là cái đồ dần vô tâm, làm ra cái chuyện xấu xa rồi cũng không nhớ rõ, có chuyện gì cũng chỉ biết dựa vào sự hăng hái hăm hở bốc đồng của mình, cô có thể thay Vũ Hàm suy nghĩ một chút không hả?”

“Em như thế nào mà lại vô tâm hả?” Dạ Ngưng bị Mạch Mạt quát đến nóng nảy, cô ta làm sao vậy!

Hà Lâm Nhiên vừa thấy chiến tranh giữa hai người liền biến thành khói thuốc súng giữa ba người, liền vội lôi kéo Dạ Ngưng muốn đi. Tính bướng bỉnh của Dạ Ngưng lại nổi lên, đứng lì tại chỗ, sừng sững bất động.

Mạch Mạt vừa thấy nàng như vậy, lửa toàn thân liền ngùn ngụt bốc lên: “Được, coi như em không biết đi, vậy tôi hỏi em, Dạ Ngưng, lần đầu tiên em gặp Vũ Hàm là lúc nào?”

“Thì khai giảng đó thôi, đại hội tiến cử nhân tài!” Dạ Ngưng thở phì phì đáp, hỏi mình cái này làm gì?

“Đại hội tiến cử? Trí nhớ thật đúng là không tệ nhỉ? Tôi đây hỏi em, Dạ Ngưng, hồi năm nhất ấy, lúc em bắt trộm có từng thuận tay đè Vũ Hàm dưới thân không. Em có từng say rượu tóm phải ngực Vũ Hàm lưu manh đùa giỡn không? Có không?”

“....” Dạ Ngưng bị Mạch Mạt hỏi đến bối rối, đứng cứng ngắc tại chỗ, nhìn cô.

Người đó...là cô Tiểu?

Mạch Mạt nhìn thấy bộ dáng lỗ mãng thiếu suy nghĩ này của nàng thì lại càng thêm tức giận: “Dạ Ngưng, em thôi cái kiểu cáu kỉnh như thế đi, đừng tưởng rằng chỉ mình khổ sở tương tự, so với Vũ Hàm thì em kém xa. Vài ngày trước tôi dọn nhà, tìm được một cái thùng, một thùng đầy ắp, bên trong tất cả đều là ảnh chụp của em, em nói văn vẻ lắm.”

“Em...” Lúc này Dạ Ngưng đã không thể dùng từ “kinh ngạc” để hình dung tâm tình mình nữa rồi, nàng không biết, chưa bao giờ biết việc này, cô Tiểu chưa từng nói, một câu cũng chưa từng nói...

“Mấy bữa trước em còn tới nhà tôi, giả bộ trọ chân? Để Vũ Hàm xoa bóp cái chân thối kia của em, không sai chứ hả? Tôi nói cho em biết, từ thời điểm lúc em học năm thứ ba biểu diễn rồi ngã từ trên đài xuống, Vũ Hàm liền cố ý đặc biệt đi học mát xa!” Mạch Mạt đem mọi chuyện từ gốc tới ngọn đều nói ra hết, chuyện này, không chỉ có Dạ Ngưng ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Hà Lâm Nhiên cũng đứng đực ra tại chỗ.

Vũ Hàm cậu ta...thật đúng là dụng tâm lương khổ mà.

Mạch Mạt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Dạ Ngưng, nhìn nàng chăm chăm, qua thật lâu, nhìn thấy Dạ Ngưng cúi đầu hai mắt đỏ lên, lửa giận trong lòng mới vơi đi chút ít.

“Dạ Ngưng.”

“Vâng....”

Dạ Ngưng đáp lời, trong thanh âm mang theo giọng mũi.

“Đối tốt với Vũ Hàm đi.”

Mạch Mạt nhẹ nhàng nói xong, đôi mắt đã đắm nước.

“Từ nhỏ cô ấy đã không có cha mẹ, là chú hai nuôi lớn. Thi đỗ tiến sĩ được một năm thì chú hai lại bị bệnh mà qua đời, mấy năm nay cô ấy đều một mình cả, tính tình lạnh lùng cũng là có nguyên nhân. Cô ấy...cô ấy thực sự không có cảm giác an toàn, chuyện tình phải lo lắng cũng nhiều, em hãy đối xử tốt với Vũ Hàm, đừng phụ lòng cô ấy.”

Nói xong, Mạch Mạt quay đầu chạy lấy người, nước mắt vòng quanh đôi mắt Dạ Ngưng, nhớ tới khẩu khí không kiên nhẫn vừa rồi của mình khi cô Tiểu muốn nàng học tiếng Anh, trong lòng liền cực kỳ hối hận.

Hà Lâm Nhiên đứng bên cạnh nhìn chăm chăm bóng dáng Mạch Mạt một hồi, thở dài: “Mình con mẹ nó thế nào lại cũng rơi vào trò cầu huyết tình tay ba này vậy chứ!”

Trên đường trở về, hai người đều trầm mặc, trong đầu đầy tâm sự, đến ký túc xá, Hà Lâm Nhiên vỗ vỗ vai Dạ Ngưng.

“Được rồi, đừng khổ sở nữa, ít nhất em còn biết cô ấy có tình cảm với em, bù đắp lại đi, đối xử tốt với người ta một chút.”

“Chị Linh Đang.”

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, Hà Lâm Nhiên cười cười.

“Đừng dùng ánh mắt đáng thương ấy nhìn tôi, tôi nói cho em biết, đừng nhìn cô giáo Mạch của các em hiện tại ra vẻ thâm tình như thế, đến cuối cùng, nhất định cô ấy sẽ phải quỳ dưới váy quần thạch lựu của tôi thôi.”

Nhìn bóng dáng Hà Lâm Nhiên, Dạ Ngưng thở dài, đúng vậy, nàng quả thực rất không chín chắn, một mảnh dụng tâm lương khổ của cô Tiểu như vậy, nàng lại đập hỏng...Nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, Dạ Ngưng đỏ mặt cảm thán, đồng thời lại không tự giác mà trào dâng một tia ngọt ngào, thì ra, khi đó định mệnh giữa nàng và cô Tiểu đã lời kéo quần chặt lấy nhau.

Đi vào phòng ký túc, Dạ Ngưng cầm bảng biểu trong tay ném cho lão Đại, lấp lại ý nghĩ của mình một lần nữa, còn bản thân thì ngã lên giường, lặn qua lộn lại ngẫm về những lời của Mạch Mạt.

Trừ cảm động ra, thì vẫn là cảm động, Dạ Ngưng không biết phải hình dung cảm thụ của mình thế nào, áy náy, tự trách, hối hận, may mắn, ngọt ngào đồng thời tràn ngập trong tim, nàng có tài đức gì đây chứ.

“Lão Tứ, mày báo cái gì?” Lão Đại viết xong, đưa cho Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng đang mơ màng, nghe lời lão Đại nói liền nhăn mày: “Tao không định báo, chuẩn bị bắt đầu từ sáng mai đi học tiếng Anh.”

“Cái gì? Đầu mày bị nhét phân vào à?” Lão Đại không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, bình thường ai là người luôn mồm nói đánh chết cũng không học tiếng Anh chứ.

Dạ Ngưng phì cười phát phát tay: “Không báo.”

“Tự mày nhìn đi, lời cô Tiểu nói đâu có kẻ hở, có bản lĩnh thì mày đi báo một môn sở trường độc nhất vô nhị trong toàn trường đi.”

Lão Đại nhún vai không quan tâm Dạ Ngưng, thấy nàng như thế thì chắc là bị cái gì đó đả kích rồi. Dạ Ngưng cũng không để ý tới cô, âm ỉ từ trên giường đứng lên, cầm bảng biểu gạch vài nét bút lên đó, đi giày vào, chạy về phía văn phòng.

Dùng tốc độ nhanh nhất xông vào thang máy, ngay cả thở cũng không kịp thở Dạ Ngưng đã vọt vào văn phòng, Tiểu Vũ Hàm đang cúi đầu xem văn kiện bị Dạ Ngưng làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

“Sao lại trở lại rồi?”

“Xong rồi ạ, cô Tiểu.”

“Nhanh như vậy sao?”

Tiểu Vũ Hàm có phần không tin nhìn Dạ Ngưng, lau mồ hôi trên trán, Dạ Ngưng gật đầu: “Không tin thì cô xem đi.”

Tiểu Vũ Hàm nghi hoặc tiếp nhận bảng biểu trong tay Dạ Ngưng, cúi đầu xem, thật đúng là đều đã báo cáo tốt cả. Đơn giản lật qua vài tờ được điền trước, sở trường cơ bản đều là bơi lội điền kinh nhảy xa linh tinh gì đó, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, lật về phía sau vài tờ, bắt đầu tìm bảng biểu của Dạ Ngưng.

.....

Nhất định Dạ Ngưng không điền cái thứ tốt gì, Tiểu Vũ Hàm tìm được tờ của Dạ Ngưng ở cuối cùng, vừa mở ra nhìn, liền cười đến nổi cây bút trong tay thiếu chút nữa văng đi.

“Dạ Ngưng, đây là sở trường mà em hứng thú?” Trong nháy mắt, trên mặt tràn đầy ý cười, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng còn nghiêm trang nhìn Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy tốt lắm, em đọc lên cho tôi nghe, sở trường yêu thích của em là cái gì? Tôi xem có phải tôi nhìn nhầm hay không.” Buông bảng biểu trong tay xuống, thân mình hơi dựa về phía sau, cầm chén trà nhẹ nhàng đặt lên miệng, Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cũng rất hào phóng, trước mặt giáo viên toàn văn phòng thản nhiên thừa nhận, đọc: “Dạ Ngưng, sở trường — ngực toái đại thạch*.”

(* là một trò trong xiếc ảo thuật, đặt một tảng đá lên ngực, dùng búa đập lên cho vỡ)

__Hết chương 34__

36. Chương 35: Chọc Cô Cười...

Lời Dạ Ngưng nói làm ọi người trong phòng đều cười vang, cô Tiểu cũng cười không thôi, Dạ Ngưng đứng một bên nhìn cô. Kỳ thật, cô Tiểu rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nằng vụng về bất cẩn, ngẫu nhiên nói vài chuyện hài hước, cổ ấy liền sẽ vui vẻ.

Tiểu Vũ Hàm liếc nhìn ngực Dạ Ngưng, khoe môi khé nhếch.

Dạ Ngưng biết cô có ý gì, chẳng phải là khinh thường mình ngực nhỏ sao? Nhưng mà bằng phẳng thì mới lại càng có sức thuyết phục, mấy người xem có ai hai bầu ngực rõ to lại đi chơi “đập đá” chưa?

“Cô Tiểu.”

Dạ Ngưng nhỏ giọng gọi Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nghe thấy liền ngẩng đầu cười nhìn nàng.

Ngó nghiêng xung quanh, Dạ Ngưng tiến lên vài bước, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy nói nhỏ bên tai cô: “Nếu ngực bị thương, cô có thể xoa bóp cho em không?”

“Dạ Ngưng!”

Mặt Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ lên, thân mình mạnh mẽ giật lùi lại phía sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người, giận dữ nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng mấp máy môi, cười tủm tỉm nhìn cô, bộ dáng như thể muốn sao cũng được. Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, nhúm mày, nói: “Lớp trưởng Dạ còn có việc à? Nếu không có việc gì thì cứ đi trước đi, tôi còn bận.”

Thôi đi ~ lại chiêu này, xấu hổ liền đuổi người ta. Được, sau này cô ấy nói gì cũng sẽ thực hiện hết. Dạ Ngưng tức giận nghĩ, đương nhiên không quên mục đích mình đến đây.

“Cô Tiểu, tối nay tập luyện xong, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm nhé.”

“Trúng chiêu với vô?” Tiểu Vũ Hàm tùy ý hỏi.

Dạ Ngưng giật mình nhìn cô: “Em mời cô ra ngoài ăn.”

“Em mời tôi?” Tay Vũ Hàm khựng lại, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt hơi nheo lại.

Không có chuyện gì lại tỏ ra ân cần, em lại làm chuyện gì sai sao?

Oan uổng quá, Dạ Ngưng còn thiếu điều hét lên, đây không phải là do hôm nay nghe cô Mạch nói xong liền thấy lòng khó chịu sao? Muốn tìm cô Tiểu, mở lời nói, thuận tiện cho thấy quyết tâm của mình, đó sẽ là — về sau Tiểu Ngư Nhi chính là lãnh đạo, cô nói một thì mình tuyệt đối sẽ không nói hai, nếu vi phạm lời

hứa, nguyên rửa mình bị “áp” cả đời. Lời thề này thực đủ ác độc, Dạ Ngưng đã bỏ cả vốn gốc, muốn Tiểu Vũ Hàm được an tâm.

“Cô Tiểu, thật sự, em là thật tình mời cô.” Dạ Ngưng vừa nói vừa chớp mắt với Tiểu Vũ Hàm, theo lời cô Mạch nói, hẳn là cô Tiểu yêu mình đến tận xương mà, khẳng định sẽ không chịu nổi đôi mắt phóng điện của mình, quãng vài cái liếc mắt đưa tình, phỏng chừng chuyện gì cũng đều có thể giải quyết được.

“Sao hả, mời tôi ăn cơm lai còn trợn mắt?”

“....”

Cô Tiểu rất không nể mặt, đem mấy cái “liếc mắt đưa tình” của Dạ Ngưng phiên dịch thành trợn mắt, thế nào cô cũng có cảm giác lúc này Dạ Ngưng rất có chỗ không bình thường, không phải mới vừa rồi còn chống đối với cô sao, giờ thế nào lại ra đây tỏ vẻ ân cần như thế?

“Quên đi, em không thèm nghe cô nói nữa.”

Dạ Ngưng buồn bực nói xong, phất tay chạy trốn. Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm hướng nàng li khai một lúc, mím môi cười khê, lắc đầu, cầm lấy văn kiện trong tay tiếp tục xem.

Có câu nói “một ngày không thấy như cách ba thu”, đây còn chưa đủ một ngày, Dạ Ngưng chờ mà đã mà chịu không nổi.

Lúc này đang ở trong phòng ký túc thay một quần áo bó sát người, nâng cánh tay luyện tập một chút, thực hiện một động tác đặc trưng của Schwarzenegger (1).

“Lão Đại, thế nào, có đẹp không?”

Lão Đại đang ăn mỳ tôm, nghe thấy thanh âm của Dạ Ngưng liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, nhìn thân mình gầy gò kia, thở dài.

“Mày hỏi tao vấn đề này, không phải giống như chỉ vào người béo phệ mà hỏi tao có giống que hương không à?”

“....”

Dạ Ngưng nghe mà hít một hơi khí lạnh, nàng phát hiện lão Đại nhà nàng ngày càng không tầm thường, đem công lực lời nói ác độc phát huy đến cực hạn.

“Aish, lão Đại, vậy mày nói xem, chiếc váy này thế nào?”

Dạ Ngưng chỉ vào chiếc váy dài màu lam trong tay hỏi, lão Đại nghe xong cũng không ngẩng đầu lên.

“Mày nhảy vai nam, mặc váy làm cái gì, gay à?”

“Không phải vì tao muốn quyến rũ cô Tiểu sao.....”

Dạ Ngưng bĩu môi, thật là, nay cả bà già này cũng không chịu phối hợp.

Lão Đại nghe ra trong giọng Dạ Ngưng có chỗ không bình thường, liền ngẩng đầu nhìn nàng.

“Tao nói với mày này lão Tứ, cô Tiểu thích, khẳng định không phải là vẻ ngoài.”

“Mày nói thế không phải vô nghĩa sao!”

Dạ Ngưng mắt với lão Đại, nếu cô Tiểu coi trọng vẻ ngoài thì sẽ để ý tới mình chắc? Trên thế giới này những cô gái xinh đẹp để nhìn còn nhiều mà, làm sao lại đến phiên Dạ Ngưng nàng được chứ.

“Mày biết mà còn than thở nữa, cô Tiểu thích là bên trong, nếu mày thật sự muốn cô ấy có cách nhìn khác về mình, vậy mày tăng cường thêm vốn văn hóa của mình một chút đi.”

Lão Đại cố gắng húp mì, Dạ Ngưng nghe còn thật sự cân nhắc một hồi, gật đầu.

“Đúng vậy, tao phải khiến cho cô Tiểu phát hiện ra kỳ thật Dạ Ngưng tao cũng là một văn nhân nhã sĩ.”

Có lão Đại khai đao, Dạ Ngưng xem như hoàn toàn hiểu ra, lâm trận mới mài gươm là truyền thống xưa nay của nàng, vì muốn làm cho cô Tiểu cảm nhận được bản lĩnh văn chương nồng đậm của mình, Dạ Ngưng liền ôm Tam Quốc Chí ngó nửa ngày.

Ngàn chờ vạn chờ cuối cùng cũng đến thời gian tập khiêu vũ, Dạ Ngưng mặc một bộ quần áo ở nhà màu xanh lá chạy về phía trung tâm thể dục thể thao.

Tiểu Vũ Hàm đang ngồi trên ghế nói gì đó với giáo viên dạy khiêu vũ, ánh mắt có chút lơ đãng, kỳ thật cô vẫn lo lắng Dạ Ngưng lại nổi tính ương bướng mà không đến, lần trước tập luyện nàng vắng mặt đã khiến ọi người bất mãn, nếu lần này lại...

“Cô Tiểu!”

Từ thật xa Dạ Ngưng đã cố gắng vẫy tay với Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy nàng đến liền mỉm cười. Giáo viên biên đạo khiêu vũ nhìn Dạ Ngưng cười cười: “Vừa liếc thấy tôi còn tưởng có một cây thông tiến vào.”

“....”

Tiểu Vũ Hàm nén cười, đứng dậy đi về phía Dạ Ngưng. Ai biết vừa mới đi đến bên cạnh Dạ Ngưng, Dạ Ngưng liền tránh sang một bên, chấp tay với Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, học sinh giá sương hữu lễ.(2)”

“....”

Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, đây là làm cái gì vậy? Động tác khoa tay múa chân chúc mừng phát tài, lại còn nói “giá sương hữu lễ”? Con bé này không bị ám đầu đầy chứ?!

“Ha ha, cô Tiểu, nhất nhật bất kiến đương quát mục tương khán (3), cô không cần kinh ngạc.”

Dạ Ngưng cười ha ha nói xong, Tiểu Vũ Hàm cố nhịn cười, gật đầu. Không được sợ hãi, mình không được sợ hãi, chắc chắn là ai đó lại đưa ra chủ ý cho Dạ Ngưng rồi, cô bé này lại bắt đầu bắt chước linh tinh gì đó.

“Cô Tiểu, chiều hôm nay em đọc hết Tam Quốc đấy!”

“Ồ ~ chỉ một buổi trưa đã đọc xong?”

Tiểu Vũ Hàm cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật gật đầu.

“Đúng thật là đã đọc, cô phải tin em.”

“Tốt lắm, vậy em kể một chút xem Tam Quốc nói về cổ sự gì.”

Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn Dạ Ngưng cũng dịu dàng hẳn lên, tựa hồ cô đã hiểu ra vì sao Dạ Ngưng lại muốn mời cô đi ăn cơm, cũng hiểu được vì cái gì lúc này nàng lại nịnh nọt như thế. Thôi, chuyện này sớm hay muộn gì cũng muốn nói cho nàng biết.

“Kỳ thật Tam Quốc chính là chuyện xưa về yêu hận tình thù giữa Lưu Bị, Tôn Quyền và Tào Tháo.”

“....” Tiểu Vũ Hàm im lặng, mím môi không nói.

“E hèm.”

Dạ Ngưng cảm giác có chút không đúng, liền vội nói lảng sang chuyện khác.

“Cái gì nhỉ, gần đây em chuẩn bị lại viết một chuyện tình yêu phiên bản cổ trang.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền nở nụ cười, cái kiểu ngụy biện vớ vẩn gì thế, Dạ Ngưng viết hiện đại đọc qua coi như cũng được đi, cổ trang thì nàng sẽ viết thế nào đây?

“Cô Tiểu, cô không tin?”

Dạ Ngưng có phần không vui nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không thèm giữ chút thể diện cho nàng chút nào, gật gật đầu.

“Văn chương cổ trang cần cách hành văn, cho dù em có viết chương H gì đó đi nữa thì dù không có vấn đề gì cũng không viết tốt được.”

Vẫn là Tiểu Vũ Hàm hiểu Dạ Ngưng nhất, không cần phải nói cũng biết nàng định viết gì. Dạ Ngưng bấu môi, nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, cô thật đúng là xem thường người khác mà, ngay bây giờ em cũng có thể viết được.”

“Viết cái gì?” Giáo viên dạy võ đạo xen vào, Dạ Ngưng nhìn cô gật đầu.

“Đúng lúc, cô giáo, cô làm chứng cho em, cô Tiểu nói em không có khả năng H, em liền chứng minh cho cô ấy thấy.”

Giáo viên dạy võ đạo vừa nghe xong lời Dạ Ngưng nói liền giật mình đứng ngậy tại chỗ, không thể tin được nhìn hai người.

Mặt Tiểu Vũ Hàm hơi ửng hồng, ngắc đầu, giận dữ liếc nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng vừa thấy cô Tiểu như vậy liền cuống quýt giải thích: “Cô giáo, cô nghĩ đi đâu vậy, là không viết được tiểu huyết H cổ trang.”

“À à.....”

Giáo viên dạy khiêu vũ xấu hổ đáp lời, Dạ Ngưng thấy cô hiểu ra rồi, liền ho một tiếng.

“Cô Tiểu, như vậy đi, vì thể hiện lối hành văn vượt trội của em, cần phải có sự phối hợp của cô. Mà cô giáo thì ở một bên làm giám khảo, bình luận xem em nói thế nào.”

Hai người đều gật đầu, giáo viên dạy võ đạo vẻ mặt chờ mong nhìn Dạ Ngưng, cô đã sớm nghe nói tính cách tinh quái của nàng, hôm nay vừa lúc kiến thức một phen. Mà Tiểu Vũ Hàm vẫn không để trong lòng, cô đã chứng kiến vô số trò cổ quái của Dạ Ngưng, nhưng nếu là về mặt văn cổ trang thì nàng vẫn còn kém một chút.

“Như vậy, cô Tiểu, em gọi tên cô thì cô đáp lời nhé.”

Dạ Ngưng dặn dò, Tiểu Vũ Hàm tuy rằng có cảm giác hơi kỳ quái nhưng lại vẫn gật đầu đồng ý.

“Ừ.”

Có cô Tiểu đồng ý, Dạ Ngưng mặt mày hớn hở, buông lá gan bắt đầu phát huy.

“Cô Tiểu.”

“Ừm.”

Tiểu Vũ Hàm phối hợp đáp lời, Dạ Ngưng cười thâm tà ác, thế nào, xem cô còn không chịu mắc câu không.

“Cô Tiểu.”

“Ừm.”

“Cô Tiểu, cô Tiểu.”

“Ừm.”

“Cô Tiểu a cô Tiểu –”

“Ừ...”

“Cô Tiểu — a — cô Tiểu –”

Thanh âm Dạ Ngưng càng ngày càng dồn dập, Tiểu Vũ Hàm đã cảm giác ra chỗ không bình thường, nhưng ai bảo vừa bắt đầu cô đã đồng ý với Dạ Ngưng, cũng chỉ có thể căng da đầu ra mà nhỏ giọng đáp lời: “Uhm.....”

.....

Giáo viên dạy võ đạo ở một bên nhìn xem chỉ còn thiếu điều võ tay, khả năng tiềm ẩn, hai người đều có năng lực tiềm ẩn. Một người cấp bách một người thẹn thùng, thật đúng là có hình có vẻ, nếu không nhìn hiện trường mà chỉ nghe âm thanh thì thực đủ khiến người ta kích động lắm lắm.

Tiểu Vũ Hàm đã sớm đỏ mặt, căn môi thẹn quá hóa giận nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng le lưỡi, lắc đầu.

Giáo viên võ đạo ở một bên giơ ngón cái, khen ngợi Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, được, đây là cảnh H ngắn gọn mãnh liệt làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào nhất mà tôi từng thấy đó.”

Dạ Ngưng vừa định nói vài câu tỏ vẻ ngại ngùng thì đã bị ánh mắt xem thường của Tiểu Vũ Hàm ném qua ngăn lại.

“Được rồi, bắt đầu luyện tập đi.”

Tiểu Vũ Hàm vẫn cái kiêu đó, một khi xấu hổ liền tìm cách nói lảng sang chuyện khác, Dạ Ngưng sớm đã quen với tính tình này của cô, cười lắc đầu, không quan tâm.

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Dạ Ngưng đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Vũ Hàm, xoay người đưa tay làm động tác mời, môi Tiểu Vũ Hàm cong lên, cười khê, đưa tay đặt lên tay nàng.

__Hết chương 35__

37. Chương 36: Giúp Ôn Lớn...

Lúc này khiêu vũ không giống như ngày trước, Dạ Ngưng sẽ không còn bởi vì hai người lơ đãng nhìn nhau một cái mà đỏ mặt, cũng sẽ không bởi vì hương chanh nhàn nhạt như có như không trên người Tiểu Vũ Hàm mà chân như nhũn ra, giờ thì nàng...

“Cô Tiểu, cô Tiểu, cô thật đẹp.”

Trong nháy mắt Dạ Ngưng xoay người biến hóa bước nhảy, môi dán sát bên tai Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng nói.

Thân mình Tiểu Vũ Hàm hơi run lên, rụt cổ lại, giận giữ lườm Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng lơ đãng nhìn cô, vẻ mặt vô tâm cười xấu xa, có một câu gọi là “phong thủy luân chuyển”, ai bảo trước kia cô bắt nạt em!

Trong lúc khiêu vũ có một động tác yêu cầu rất cao là bạn nữ phải ngửa người, mà bạn nam phải theo động tác của người kia để cúi lưng. Lần đầu tiên Dạ Ngưng nhìn thấy giáo viên dạy võ đạo làm mẫu thì đã rất chờ mong động tác này, cuối cùng hôm nay cũng được như ý nguyện.

Tiểu Vũ Hàm theo tiết tấu âm nhạc mà ngửa người ra sau, mái tóc dài như suối xuôi xuống, thắt lưng mềm mại hết sức linh hoạt, một chút khó khăn cũng không khó. Dạ Ngưng nhìn nhìn cô Tiểu, lại nhìn giáo sư môn Toán cao cấp ở bên cạnh xoay người đến nỗi sắp rách cả quần, cười cười, theo động tác của Tiểu Vũ Hàm, cúi lưng xuống.

Oái...

Trưa nay ăn nhiều quá...

Hạ thắt lưng được một nửa, Dạ Ngưng có cảm giác không ổn, mặt ghen đến đỏ bừng, cổ thể nào cũng không thể cúi toàn bộ lưng xuống.

Tiểu Vũ Hàm ngửa mặt, nhìn bộ dáng dùng sức cắn môi của Dạ Ngưng liền bật cười thành tiếng: “Đáng đời, ai bảo em bình thường không chịu vận động.”

Chắc chắc! Nhìn xem, cái người này, không hổ là giáo sư, chính mình xoay người khó chịu như vậy mà còn không quên giáo huấn người khác. Dạ Ngưng nghe lời cô nói liền không cam lòng, sống chết cũng cúi người xuống, cơ trong bụng chỉ còn thiếu điều bị thắt lưng siết chặt đến tiết cả ra ngoài.

“Thóp bụng vào, không được coi như xong.”

May mà cô Tiểu có thể lực tốt, một động tác kiên trì giữ lâu như vậy còn có thể mỉm cười trêu chọc người khác, mặt Dạ Ngưng đỏ bừng lên, không biết là bị ghen do nín thở hay là tức cô Tiểu, nàng cắn cắn môi, há miệng, hít sâu một hơi, nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, em tới đây.”

“Cái gì?”

Tiểu Vũ Hàm bị lời Dạ Ngưng nói làm cho ngẩn người, vừa định hỏi nàng muốn làm gì liền thấy Dạ Ngưng lấy động tác ngã xuống đất tiêu chuẩn của quân nhân mà lao tới.

.....

“Á-”

“Cô Tiểu!!!”

Mọi người ở bốn phía đều chạy tới, giáo viên dạy võ đạo dùng sức kéo Dạ Ngưng ra, đỡ cô Tiểu bị nàng đè dưới thân dậy.

“Cô Tiểu, không sao chứ?”

Mọi người xung quanh đồng thời hỏi, mặt Tiểu Vũ Hàm hơi hồng lên, khẽ lắc đầu.

Dạ Ngưng đứng một bên buồn bực nhìn, thật là, mấy người này được lắm, trong mắt chỉ có mình cô Tiểu sao?

“Em trợn cái gì mà trợn? Đè người ta như thế mà vẫn còn thấy mình có lý à?” Giáo viên dạy võ đạo như hung thần ác sát lườm Dạ Ngưng một cái, Dạ Ngưng bĩu môi, nàng cũng đâu phải cố ý đâu, ai bảo cô Tiểu công kích nàng.

“Không có việc gì.”

Cuối cùng vẫn là Tiểu Vũ Hàm nói giúp Dạ Ngưng, mọi người thấy cô như vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, lại tản ra bốn phía để luyện tập. Tiểu Vũ Hàm đứng một bên, lạnh lùng nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng không dám tự đắc, thấp thỏm không yên nhìn cô.

“Em cố ý.”

“Không phải, thật sự không phải, cho em một trăm lá gan em cũng không dám đè cô mà.”

Dạ Ngưng cuống quýt liên thanh giải thích, hàn khí trên mặt Tiểu Vũ Hàm vẫn chưa tan, mím môi nhìn Dạ Ngưng chằm chằm.

Bị Tiểu Vũ Hàm nhìn mà có chút sợ hãi, Dạ Ngưng bước lên phía trước, vỗ ngực cam đoan.

“Cô Tiểu, không dám, em không dám nữa.”

“Không dám cái gì?”

Tiểu Vũ Hàm lạnh giọng hỏi, Dạ Ngưng nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Không dám đè cô.”

Cũng không dám nữa, trở về luyện tập cúi người cho tốt một chút, xấu hổ chết được, Dạ Ngưng thầm cân nhắc, len lén liếc Tiểu Vũ Hàm, thấy sắc mặt cô tốt cuộc khá hơn một ít mới nhẹ nhàng thở dài.

Cầm lấy chai nước bên cạnh uống một ngụm, Tiểu Vũ Hàm xem xét Dạ Ngưng, chậm rãi nói.

“Nói lời phải giữ lời đó.”

Ngữ khí ý vị thâm trường làm cho Dạ Ngưng vốn đang muốn gật đầu lại giật mình, nhìn Tiểu Vũ Hàm chằm chằm.

Tiểu Vũ Hàm mặt không biểu tình, khóe miệng cong lên một nụ cười chế nhạo, Dạ Ngưng lập tức phản ứng lại, trong nháy mắt liền đen mặt.

Không thể như thế, không thể như vậy chứ? Nếu về sau vĩnh viễn cũng không thể “áp đảo” cô Tiểu, vậy nàng sống còn có ý nghĩa gì?!

Bởi vì câu nói vừa rồi kia, khiến cho Dạ Ngưng mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần, ầm Ức không vui. Tiểu Vũ Hàm thấy bộ dáng nàng như thế, khóe môi cong lên. Sao chứ hả, mới vừa ở bên nhau đã nghĩ đến việc “áp” mình?

Tiếp thụ giáo huấn, Dạ Ngưng khiêu vũ rất nề nếp, cũng không dám làm xằng bậy nữa, Tiểu Vũ Hàm đương nhiên cũng trăm phần trăm nhập tâm, hai người rất ăn ý, bất luận phương diện kỹ thuật nhảy hay phối hợp đều thuộc cấp độ chuyên nghiệp, sinh viên giáo viên ở bên cạnh nhìn xem đến lú cả lưỡi.

Luyện hơn một giờ, trời đã tối đen, sau khi mọi người đi hết, Dạ Ngưng nhặt quần áo mình lên, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, trên mặt cuối cùng cũng có ý cười.

“Cô Tiểu, đi thôi.”

“Ừ.”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu đáp lời, vẫn nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ mặt mình, sao vậy? Dính cơm à?

Đang muốn mở miệng hỏi, Tiểu Vũ Hàm đã tiến lên trước, rút khăn tay từ trong túi ra, giơ lên cẩn thận lau mồ hôi trên trán Dạ Ngưng.

.....

Lập tức, mặt Dạ Ngưng đỏ bừng bừng, quay đầu nhìn chung quanh, tuy nói mọi người đã đi gần hết rồi, nhưng luôn còn có vài giáo viên. Dù cho không có ai nhìn hai người, nhưng mà động tác này của cô Tiểu...

Nhìn biểu tình ngẩn ra của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cười cười: “Làm sao vậy?”

“Có người ở đây.....” Dạ Ngưng nhỏ giọng nói.

Tiểu Vũ Hàm lơ đãng gật đầu: “Ừ”.

Tuy rằng đã đáp lời, nhưng tay Tiểu Vũ Hàm vẫn không ngừng động tác, còn thật sự nghiêm túc lau mồ hôi cho Dạ Ngưng, lần này sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đứng phía sau Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhìn chằm chằm bóng dáng cô, trong lòng có chút khổ sở. Cô Tiểu, hình như...luôn dũng cảm hơn nàng.

Một trước một sau đi ra khỏi trung tâm thể dục, vừa ra khỏi cửa liền có một trận gió nhỏ thổi qua, Dạ Ngưng nhìn quần áo mỏng manh của Tiểu Vũ Hàm, thở dài, cởi áo của mình ra, khoác lên người cô.

“Cô Tiểu, luôn nói em phải chú ý thân thể mình, vậy mà sao cô lại không để ý tới bản thân như vậy?”

“Thân thể tôi tốt hơn em nhiều.”

Tiểu Vũ Hàm cười khê, tay phải mân mê chiếc áo của Dạ Ngưng, biểu tình trên mặt rất dịu dàng, rất ầm Ức.

Cơ hồ là theo bản năng, Dạ Ngưng ngẩng đầu, vuốt ve mái tóc Tiểu Vũ Hàm.

.....

Tiểu Vũ Hàm bị động tác này của Dạ Ngưng làm cho đỏ mặt, làm gì vậy, coi mình là trẻ con mà dễ dàng chặc?

Dạ Ngưng nhìn bộ dáng kinh ngạc của Tiểu Vũ Hàm mà có chút buồn cười, sao vậy, lúc nào cũng để cô coi em là đứa trẻ con rồi, không thể cho em một lần làm người lớn hơn à?

“À...ăn cái gì?”

Tiểu Vũ Hàm vẫn dửng vẻ đó, vừa xấu hổ liền nói lảng sang chuyện khác. Dạ Ngưng cười cười, không để tâm.

“Ăn gì cũng được, nếu không thì ăn lẩu đi!”

“Khuya thế này rồi mà em còn ăn lẩu?”

Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc Dạ Ngưng, thói quen sinh hoạt của em không thể lành mạnh một chút được sao?

“Sợ cái gì, em lại không béo.”

Dạ Ngưng cãi lý, trời thì lạnh, ăn một nồi lẩu, uống chút bia thì thoải mái lắm mà.

Tiểu Vũ Hàm nhìn vẻ mặt chờ mong của Dạ Ngưng, thở dài, thỏa hiệp: “Được rồi.”

Yay! Dạ Ngưng nắm tay, vẻ mặt thắng lợi cười, hiểu mà, nàng biết cô Tiểu sẽ không nỡ, sẽ đau lòng bộ dáng đáng thương kia của nàng mà.

Xác định được đi ăn chỗ nào, Dạ Ngưng cười không ngừng, lén lút liếc nhìn xung quanh, tiến lên vài bước, nắm tay Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm đang đi phía trước, thân mình liền cứng đờ, quay đầu nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cười nhìn cô, đôi con ngươi đen nhánh ấm áp dịu dàng sưởi ấm trái tim Tiểu Vũ Hàm, mỉm cười, nắm lấy tay Dạ Ngưng.

Thì ra, nắm tay sẽ khiến người ta thỏa mãn như thế.

Đơn phương suốt mấy năm nay, rốt cục cũng có kết quả, mắt Tiểu Vũ Hàm có chút cay, hơi nghiêng đầu, né tránh ánh mắt Dạ Ngưng.

.....

“Dạ Ngưng!!! Chị đây cuối cùng cũng tìm được nhà người!!!”

Một tiếng rống xé trời phá vỡ khung cảnh của hai người, Dạ Ngưng cau mày quay đầu liền nhìn thấy Hà Lâm Nhiên đầu đầy mồ hôi chạy tới.

“Ồ, Vũ Hàm cũng ở đây à.” Lau đi mồ hôi trên trán, Hà Lâm Nhiên không ngừng thở dốc.

“Chị Linh Đang, có heo mẹ đuổi theo chị à? Chạy nhanh như vậy làm gì chứ?” Tuy rằng không vui khi bị người khác quấy rầy thế giới riêng của nàng và cô Tiểu, nhưng mà ăn quả nhớ kẻ trồng cây, nàng cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Hà Lâm Nhiên cúi đầu, nhìn chằm chằm hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người một lúc, thở dài: “Xem ra hai người thật đúng là thành đôi.”

“Chị làm sao vậy?” Dạ Ngưng nhìn Hà Lâm Nhiên từ trên xuống dưới, thuận tiện quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, liền thấy nữ nhân nhà nàng mặt không chút biểu tình nhìn Hà Lâm Nhiên.

Hà Lâm Nhiên cũng nhìn ra Tiểu Vũ Hàm không mong thấy cô, nhưng mà chuyện tới nước này, xem chừng trừ Dạ Ngưng ra thì ai cũng không nghĩ ra chuyện mới mẻ gì để có thể giúp cô cả.

“Haiz, còn không phải tại cô giáo Mạch nhà mấy người sao.”

“Cô Mạch?”

Dạ Ngưng lặp lại, tầm mắt dừng trên người Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn nhìn Dạ Ngưng.

Vút một cái ngoảnh đầu đi, Dạ Ngưng ho một tiếng, thẳng lưng: “Cô Mạch làm sao vậy?”

“Cô ấy không chịu gặp tôi.”

“.....” Dạ Ngưng không nói gì nhìn Hà Lâm Nhiên dò xét, chỉ có chuyện đó?

“Đã một tuần rồi.” Hà Lâm Nhiên thấy Dạ Ngưng như vậy liền ảo não cúi đầu.

“Như vậy đi, chị Linh Đang, sáng mai em giúp chị, giờ em đang vội đi ăn lẩu với cô Tiểu.”

Dạ Ngưng nói cho có lệ, Hà Lâm Nhiên vừa nghe thế, lập tức mở to hai mắt nhìn: “Dạ Ngưng, em cũng quá không có tính người đi?”

“Không phải, đàn chị, em.....” Dạ Ngưng cũng ủy khuất, đây chính là lần hẹn hò đầu tiên của nàng và cô Tiểu mà.

“Không được, hôm nay em mà không giúp tôi thì cứ đập lên xác tôi mà đi ăn lẩu!” Hà Lâm Nhiên nổi tính cứng đầu, bộ dáng như thể muốn đồng quy vu tận.

Dạ Ngưng thấy cô cuống cả lên như vậy liền cười theo: “Được, được, đàn chị, em giúp chị, giúp chị được chưa.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Hà Lâm Nhiên mới khá lên. Dạ Ngưng đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, nói: “Muốn cô Mạch để ý đến chị, phải làm cho cô ấy biết tầm quan trọng của chị ở trong lòng cô ấy.”

Hà Lâm Nhiên ở một bên gật đầu, Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, nhìn Dạ Ngưng. Không cần phải nói, chắc chắn là nàng đang nghĩ đến cái ý tưởng xấu xa gì đó.

“Cô Tiểu –”

Quả nhiên, Dạ Ngưng quay đầu, đáng thương cực kỳ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Không được.” Tiểu Vũ Hàm mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

“Vũ Hàm –” Hà Lâm Nhiên vẽ mặt hèn mọn cọ cọ lên người Tiểu Vũ Hàm.

Nhìn vẻ mặt trông mong nhìn mình của Dạ Ngưng, lại nhìn vẻ mặt cầu xin của Hà Lâm Nhiên, Tiểu Vũ Hàm thở dài.

Có Tiểu Vũ Hàm giúp, Dạ Ngưng có phần nắm chắc hơn, nhìn chăm chăm Hà Lâm Nhiên từ trên xuống dưới: “Đàn chị, đưa dép tông của chị cho em.”

“Cái gì?” Hà Lâm Nhiên kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng.

“Dép tông!” Dạ Ngưng nhú mào lập lại, Hà Lâm Nhiên ngẩn người, lấy chiếc dép bên chân phải của mình đưa cho nàng.

“Được rồi, chị đi qua khu rừng nhỏ bên kia đợi một lúc, cô Tiểu, cô gọi một cú điện thoại cho cô Mạch, gọi cô ấy xuống đây.”

Đối với phân phó của Dạ Ngưng hai người đều thấy khó hiểu, nhưng lại vẫn đều nghe theo, Tiểu Vũ Hàm mất công gọi cho Mạch Mạt, Dạ Ngưng cũng không nhân rồi, gọi cho lão Đại.

“Lão Đại hả, giờ mày lập tức xuống đây, mở máy cái xe Santana rách nát của lão Tam, đứng chờ tao ở dưới cửa khu ký túc xá.”

Nói xong, Dạ Ngưng liền cúp điện thoại, tà ác cười cười. Tiểu Vũ Hàm có chút lo lắng nhìn nàng, Dạ Ngưng nắm tay cô, nhẹ giọng nói: “Yên tâm.”

Chỉ trong chốc lát, mọi thứ đều đã sắp xếp chuẩn bị xong, lão Đại mở mịt mở máy chiếc xe Santana của lão Tam, ở dưới lầu ký túc chờ Dạ Ngưng, trong lòng có phần phát run, đã lâu rồi cô không đụng đến xe, rốt cuộc lão Tứ làm gì vậy.

Hà Lâm Nhiên đứng chờ trong rừng cây cũng vẽ mặt đầy khó hiểu, trong lúc tất cả mọi người đều hết sức nghi hoặc, Mạch Mạt đã từ xa xa đi tới, cười ha ha vẫy tay với Tiểu Vũ Hàm. Dạ Ngưng vừa thấy cô đến, mắt liền sáng lên, vài bước chạy như điên xông lên trước, lập tức quỳ rạp xuống trước chiếc xe Santana rách nát của lão Đại, gắt gao ôm chặt dép tông của Hà Lâm Nhiên trong ngực, ngửa đầu gào khóc.

“Chị Linh Đang, chị Linh Đang!!!”

Mạch Mạt bị Dạ Ngưng hú lên dọa cho giật nảy mình, phản ứng đầu tiên chính là nhìn Tiểu Vũ Hàm. Nhưng mà không biết Tiểu Vũ Hàm thế nào lại cúi đầu, tay nắm chặt quần áo, thân thể hơi run lên.

Như thế, Mạch Mạt lại càng kích động, vọt tới trước mặt Dạ Ngưng, nhìn nàng: “Làm sao vậy, làm sao vậy?!”

Lão Đại ngồi trong xe bị dọa chết mất, nắm chặt tay lái vẻ mặt ngơ ngác, sao, thế này là sao? Xe này của cô một chút cũng chưa khởi động mà!

Dạ Ngưng ngẩng đầu, dùng tay phải lau mặt, tay trái giơ dép tông trong lòng lên, khóc lớn với Mạch Mạt: “Chị, chị Linh Đang bị đâm bay đi rồi!!!”

__Hết chương 36__

38. Chương 37: Em Hiểu...

Mạch Mạt vốn không tin lời Dạ Ngưng nói, nhưng có một câu gọi là “quan tâm quá hóa loạn”, hơn nữa trùng hợp là người cô tin tưởng nhất cũng ở ngay tại hiện trường. Mắt Mạch Mạt tròn to, nhìn chăm chăm dép tông trong lòng Dạ Ngưng thật lâu, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi xoay người, cô lại nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

Cô Tiểu vẫn cúi đầu như trước, chỉ có điều thân mình càng run rẩy mãnh liệt hơn, hai nắm tay siết chặt, như thể đang cực lực áp chế cảm xúc gì, trái tim Mạch Mạt tựa như bị đâm thủng một lỗ, cắn răng tiến lên vài bước, một tay túm lấy Dạ Ngưng từ dưới đất xách lên: “Cô ấy, người đâu?”

Thanh âm ức chế không được mà run run, thậm chí ánh mắt cũng rét lạnh đến khiến cho người ta sợ hãi, Dạ Ngưng nhìn gương mặt khủng bố của cô Mạch, rùng mình một cái.

“Đâm, bị đâm bay đi rồi.”

Đánh chết cũng không thể nói thật, Dạ Ngưng biết nếu lúc này mình sơ sẩy nói ra sự thật thì có khi chính nàng sẽ thật sự bị Mạch Mạt cho nằm dưới bánh xe.

“Máu đâu? Như thế nào lại không có máu?”

Mạch Mạt vẫn ôm một tia hy vọng, lớn tiếng vặn hỏi, không ngờ vừa nói ra, sắc mặt Dạ Ngưng liền biến đổi, nhìn cô, cơ hồ như khóc nức nở nói: “Cô Mạch, cô đừng đau lòng nữa, người đã chết rồi không thể sống lại!”

“Đừng có gỡ mồm!” Mạch Mạt cắn răng, thô bạo mở miệng.

Dạ Ngưng nâng tay lên, lau mặt: “Nếu không phải quá đau lòng, vậy thế nào mà ngay cả một vũng máu trên mặt đất thế kia lại cũng không nhìn thấy?”

Mạch Mạt bị lời Dạ Ngưng nói khiến cho như thể đang nằm mơ, bàn tay đang tóm lấy áo nàng chậm rãi buông ra, lui về phía sau vài bước, dụi dụi mắt, không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Máu...chỗ nào có máu? Chứ không phải là quá sức đau lòng nên sinh ra ảo giác sao?

Lão Đại ngồi trong xe cũng có thể nghe được rành mạch đoạn đối thoại giữa hai người, hiện giờ điều duy nhất cô nghĩ tới chính là lái xe chạy trốn. Lão Tứ thật quá lợi hại, xem chừng nếu nàng sinh ra sớm hai năm thì sao còn có chuyện Lý Hồng Chí* chứ.

“Linh Đang.....” Mạch Mạt thì thào gọi khẽ, thân mình chầm chậm ngồi phịch xuống, hai tay ôm chặt lấy chính mình.

Hà Lâm Nhiên đang khom lưng dướn người ló ra ngoài xem, thấy một màn như vậy lòng liền như thể bị mèo cào, rốt cuộc nhìn không được nữa, cởi dép ở chân trái, khập khiễng từ trong rừng cây đi ra.

Mà đúng lúc này Mạch Mạt đột nhiên như thể phát điên bật dậy, mọi người còn không kịp phản ứng, cô đã vọt tới phía trước xe Santana, dùng sức đập vào cửa kính.

Á –

Lão Đại kinh hoàng, nhìn gương mặt có phần vạm vỡ méo mó của Mạch Mạt ở ngoài cửa kính, phản ứng đầu tiên chính là khóa xe lại.

Dạ Ngưng vốn đang ôm mặt giả khóc, vừa thấy Hà Lâm Nhiên đi ra liền nhảy dựng lên từ dưới đất, chạy nhanh đến bên Tiểu Vũ Hàm, nắm chặt tay cô: “Đi mau, cô Tiểu, không thì có tai nạn chết người đó.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm im lặng, xoay người, nhìn nhìn Hà Lâm Nhiên cách đó không xa, thở dài, cần gì phải làm vậy, em cho là làm thế Mạch Mạt sẽ bỏ qua cho em sao?

Gần như bị Dạ Ngưng kéo ra khỏi cửa trường học, vừa ra đến cổng lớn, Dạ Ngưng thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Mạch thật đáng sợ, thật không biết chị Linh Đang coi trọng cô ý ở chỗ nào. Cuối cùng cũng chạy thoát, cuối cùng cũng thoát.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm nhướn mày, nhìn Dạ Ngưng, bộ dáng như muốn nói lại thôi.

Dạ Ngưng vừa thấy cô Tiểu như vậy liền đứng ngồi không yên, nghĩ trái nghĩ phải, nhỏ giọng nói: “Em xem ra vẫn đừng nên đi ăn lẩu thì hơn, hằng định chị Linh Đang cuối cùng cũng sẽ bán đứng chúng ta. Cô Tiểu, ta đi ăn xa một chút, đi ăn vài món thường ngày nhé.”

Một buổi hẹn đang êm đẹp là thế lại bị phá thành như vậy, Dạ Ngưng khiếp đảm kinh hồn mãi không khỏi buồn bực, Tiểu Vũ Hàm thấy nàng như vậy, khéo môi cong lên.

Trốn được hòa thượng nhưng cũng không trốn được miếu, nếu Mạch Mạt cứ như vậy mà bỏ qua cho Dạ Ngưng, vậy coi như nhiều năm cô quen biết Mạch Mạt là vô nghĩa rồi. Cũng tốt, với tính tình này của Dạ Ngưng thì sớm hay muộn cũng sẽ gặp rắc rối, cứ nhờ tay Mạch Mạt trừng trị nàng một phen cũng là việc nên làm.

Dạ Ngưng nhìn nét mặt Tiểu Vũ Hàm biến hóa, biết cô suy nghĩ gì, liền liếm liếm môi, an ủi: “Cô Tiểu, cô yên tâm, em không sao đâu.”

Tiểu Vũ Hàm cười khẽ, gật đầu.

Một đường đi đến quán ăn, Dạ Ngưng cũng không thôi lo lắng, thường nhìn xung quanh cảnh giác, lòng không sợ hãi không được.

Cuối cùng đến nơi, thế này trái tim mới trở lại trong ngực, cười hắc hắc, cho dù cô Mạch có bản lĩnh bằng trời cũng không có khả năng tìm được đến đây!

“Cô Tiểu, cô ăn gì?” Ngồi yên ổn rồi, Dạ Ngưng cầm thực đơn nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm cười lắc đầu: “Em chọn đi.”

“Đừng thế, hôm nay là em mời cô.” Dạ Ngưng không chịu, cứng rắn đem thực đơn đặt vào tay Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm thấy bộ dáng cứng đầu của nàng như thế cũng không từ chối nữa, nhận lấy.

Hai người gọi bốn món ăn, trừ thịt kho cà là món Tiểu Vũ Hàm thích nhất ra, còn lại đều là món Dạ Ngưng thích ăn, đến khi người phục vụ viết xong rồi đi, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Ngưng, liền thấy vẻ mặt nàng đầy mơ hồ, nghi hoặc nhìn mình.

“Cô Tiểu, cô.....”

Tiểu Vũ Hàm đương nhiên biết nàng muốn hỏi gì, cười lắc đầu, không đáp. Từ lúc là nghiên cứu sinh năm nhất, Tiểu Vũ Hàm đã thăm dò sinh hoạt chung của Dạ Ngưng, mấy giờ rời giường chạy bộ, mấy giờ đến hội học sinh, thậm chí ước chừng khi nào trở về ký túc xá đều biết. Không đi hỏi thăm bất kỳ ai, có cũng chỉ là ở một bên yên lặng nhìn chăm chú. Ở căng tin, không biết bao nhiêu lần gặp thoáng qua Dạ Ngưng, nhưng trong mắt nàng hình như chỉ có đồ ăn, chưa bao giờ phát hiện ra mình dù chỉ một lần.

Dạ Ngưng cũng nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, kỳ thật trong lòng nàng có rất nhiều điều nghi hoặc, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, lời đến bên miệng lại nuốt xuống bụng, Dạ Ngưng có chút thất bại.

“Dạ Ngưng, em muốn nói gì?”

Thanh âm nhẹ nhàng của Tiểu Vũ Hàm quanh quẩn bên tai, Dạ Ngưng vội ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt cô Tiểu thực dịu dàng, như hồ nước trong, chảy vào trái tim Dạ Ngưng, xóa tan đi nỗi xấu hổ cùng bức bối trong lòng.

“Cô Tiểu.”

“Ừ.”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu đảo lời, Dạ Ngưng chớp máy môi, nàng nhận ra, vẫn là gọi “cô Tiểu” thuận miệng hơn.

“Cô Tiểu, cô...phải, trước kia cô đã để ý em rồi?”

Kỳ thật Dạ Ngưng muốn hỏi là rốt cuộc cô Tiểu cô đã thầm mến em mấy năm rồi? Sao cái gì cũng đều biết rõ ràng vậy? Theo Dạ Ngưng đánh giá thì với trình độ hiểu biết của Tiểu Vũ Hàm về nàng, nói không chừng nàng đi WC dùng mấy tờ giấy thì cô ấy cũng biết rõ ý chứ.

“Ừ, lâu rồi.” Tiểu Vũ Hàm gật đầu đáp lời, cô cũng không định giấu diếm gì với Dạ Ngưng.

“Vậy tại sao cô lại không nói cho em biết?”

Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười nhẹ: “Em là nhân vật phong vân trong trường, có biết bao nhiêu người muốn làm quen với em, mà lọt được vào trong mắt em lại chỉ có vài người...”

“A...”

Dạ Ngưng bị lời Tiểu Vũ Hàm nói làm cho ngượng ngùng, quả thực, ngày thường thần kinh nàng cũng đủ lớn, nếu không phải là người nàng quen biết, thì khẳng định nàng sẽ chẳng thèm liếc mắt một cái. Nhưng mà...người như cô Tiểu, không có nhiều khả năng không phát hiện ra mới đúng...vẫn là do cô ấy che dấu quá tốt thôi.

Trong lúc hai người tán gẫu, đồ ăn đã được bưng lên, Dạ Ngưng gọi nước trà, cười với Tiểu Vũ Hàm, cầm đũa gấp một miếng cá muốn đặt vào trong bát cô Tiểu, nhưng cuối cùng bàn tay lại khựng lại giữa không trung.

Cô Tiểu có thể là người thích sạch sẽ không nhỉ?

Tiểu Vũ Hàm nhìn ra Dạ Ngưng xấu hổ, liền cười cười, cầm bát, hơi nâng lên.

Đỏ mặt, Dạ Ngưng đem thịt cá gấp cho Tiểu Vũ hàm, cúi đầu, cắn chiếc đũa có chút thẹn thùng.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, cười khê. Dạ Ngưng luôn như vậy, ngày thường luôn tỏ vẻ lá gan lớn hơn bất kì ai khác, nhưng trong lòng thực ra vẫn lo lắng bên bên không thôi.

Cúi đầu buồn bực ăn một lúc, Dạ Ngưng ngẩng đầu vụng trộm liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm, vài lần muốn nói lại thôi, rốt cục lại vẫn đem những lời chất chứa trong lòng từ rất lâu hỏi ra lời: “Cô Tiểu...”

“Ừ.”

Buông đôi đũa trong tay ra, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng bị cô nhìn khiến gò má có phản ứng hồng, nàng phát hiện ra chỉ cần mình vừa nói gì đó, cô Tiểu sẽ vô cùng chăm chú nhìn nàng.

“Cô ưu tú như vậy, vì sao...vì sao lại thích em.”

Lời Dạ Ngưng nói làm cho đôi mày vẫn giãn ra của Tiểu Vũ Hàm hơi nhướn lên, mím môi, nhìn nàng.

“Dạ Ngưng.”

“Dạ...”

Dạ Ngưng nhỏ giọng đáp lời, nàng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý tiếp nhận lời tiếp theo cô Tiểu nói.

“Ai đã nói với em cái gì?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn thẳng Dạ Ngưng, Dạ Ngưng khê rùng mình, ngẩng đầu nhìn cô.

Tại sao cái gì cô Tiểu cũng đều biết như vậy? Thực vậy, sau khi ở bên cô Tiểu, chỉ cần là người biết quan hệ giữa hai người, bất luận là cô Mạch hay chị Linh Đang hoặc lão Đại đều nói hai nàng không xứng đôi. Tuy rằng Dạ Ngưng đều lấy nguyên tắc vào tai trái liền tiến ra tai phải để đối mặt, nhưng lòng tự trọng yếu ớt cũng ít nhiều luôn bị tổn thương một ít.

Không chớp mắt nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một lát, Tiểu Vũ Hàm nói với nàng, từng chữ từng chữ một thốt lên: “Dạ Ngưng, tình cảm là chuyện của hai người, lời của người khác chỉ có thể tham khảo. Tôi tin tưởng vào ánh mắt mình, trong lòng tôi em là độc nhất vô nhị.”

Độc nhất vô nhị...

Mắt Ngưng rơm rớm nước, vừa là kích động mà cũng có thể là cảm động, nàng kim lòng không được liền vươn tay, nắm lấy tay Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu, em...”

Những lời tiếp theo Dạ Ngưng nói không nên lời, Tiểu Vũ Hàm lại cười nhẹ, nâng tay trái trống không lên, vuốt ve mái tóc nàng: “Tôi hiểu cả mà.”

Một câu, chỉ một câu này thôi liền xua tan hết mọi lo lắng trong lòng Dạ Ngưng, tâm tình không tự giác mà tốt hẳn lên, không khí ngưng đọng cũng đều biến mất cả đâu không thấy, Dạ Ngưng toét miệng ngớ ngẩn cười với Tiểu Vũ Hàm cả nửa ngày, rồi cúi đầu hì hục ăn cơm.

Đúng vậy, nàng cần gì phải để tâm xem người khác cảm thấy thế nào? Người nàng thích là cô Tiểu, muốn chính là trái tim của mình cô Tiểu, cần gì bận tâm chuyện người khác!

Cơm nước xong, Dạ Ngưng vẫn theo thói quen gọi người phục vụ đóng gói lại đồ thừa, nàng cười tủm tủm cầm một gói to, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, hai ta đi một chỗ này nhé.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, cười yếu ớt: “Đi cho đám chó hoang ăn?”

Dạ Ngưng buồn bực, như thế nào mà cái gì cô Tiểu cũng biết hết vậy? Không làm nữ đặc vụ thì thật lãng phí. Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng kinh ngạc của Dạ Ngưng, cười khẽ, tiến lên vài bước, nắm lấy tay nàng.

Trong nháy mắt khoe miệng cong lên, lật tay cầm lấy tay Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng quay đầu nhìn cô, chạm phải lại là đôi mắt tràn đầy ý cười kia, lòng lập tức ấm áp, Dạ Ngưng cười cười, lôi kéo Tiểu Vũ Hàm đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Dạ Ngưng lẩm bẩm một bài tình ca nho nhỏ, tâm tình trước nay chưa từng tốt đẹp như thế. Tiểu Vũ Hàm nghe nàng hát, trên mặt thủy chung đều lộ ý cười.

“Vừa lúc, cô Tiểu, em cho chó ăn rồi chúng ta đi dạo một lúc, em thực có rất nhiều chuyện muốn nói với cô.”

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, cô cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với Dạ Ngưng. Cô không hy vọng Dạ Ngưng ở bên mình lại phải chịu bất kì áp lực gì, quá mức để ý tới lời người khác nói thì sẽ chỉ tổn thương tới tình cảm giữa hai người mà thôi. Chờ đợi ẩn nhẫn lâu như vậy rồi, cô quyết không để cho bất luận kẻ nào động chạm tới phân tình cảm này.

Có cô Tiểu làm bạn, Dạ Ngưng thấy tốt đẹp khỏi phải bàn, lúc đi đều ngẩng đầu ưỡn ngực. Nàng thường thường nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm sẽ luôn dịu dàng nhìn lại nàng. Dạ Ngưng hít sâu một hơi, nhe răng cười, ngay cả bầu không khí cũng thấy ngọt ngào.

Có một câu gọi là “vui quá hóa buồn”.....

Vừa qua cửa trường học, Dạ Ngưng liền cứng đờ tại chỗ, nuốt nước miếng, nhìn cô Mạch cách đó không xa, còn có Hà Lâm Nhiên không biết vì cái gì, dép tông cũng bị tịch thu, chân không đứng bên cạnh đó.....

Hết chương 37

39. Chương 38: Bắt Nạt Người Khác...

Đường đường một chị Linh Đang xinh đẹp anh tuấn tiêu sái lại thoát cái biến thành Xích Cước đại tiên, Dạ Ngưng nhìn mà mặt trắng bệch, không cần phải nghĩ, chắc chắn chị Linh Đang không bắt được con lừa, mà ngược lại còn bị lừa đá ột cước. Đúng là vô dụng mà!

“Dạ Ngưng!”

Cùng với tiếng gió, tiếng rít tê tâm liệt phế như thể tiếng móng tay cào vào bảng đen của cô Mạch xuyên thẳng vào màng nhĩ Dạ Ngưng, Dạ Ngưng rung mình, xoay lại nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

“A, cô Tiểu...”

Có người đã từng nói, khi ai đó ở vào thời điểm sợ hãi sẽ luôn xuất phát từ bản năng mà hô lên hai tiếng – “Mẹ ơi!”, mà phân lượng của cô Tiểu ở trong lòng Dạ Ngưng hiển nhiên so ra không thể kém hơn mẹ được.

Tiểu Vũ Hàm trong lòng muốn cười, trên mặt lại bất động thanh sắc nhìn nàng, thậm chí còn dịu dàng an ủi: “Yên tâm đi, nói lời xin lỗi tử tế với cô Mạch, cô ấy sẽ tha thứ cho em.”

“Em...”

Trong lòng đã sớm loạn thành một đoàn, Dạ Ngưng dùng sức nuốt nước bọt, sẽ tha thứ cho em...thật sự sao, cô Tiểu? Dạ Ngưng không yên nhìn cô Mạch cùng Hà Lâm Nhiên, phát hiện ra chỗ không đúng.Ồ, sao lại còn có người đứng sau chị Linh Đang? Nheo nheo mắt, Dạ Ngưng nhìn kỹ một chút, lập tức sắc mặt biến đổi. Không thể nào, ở phía sau chị Linh Đang quả thật có một người đang đứng, mà người nọ chính là người bị Dạ Ngưng vô tâm dụ dỗ kéo xuống nước làm người thế tội thay, lão Đại. Thấy chính là lão Đại mặt đầy đau khổ đứng bên cạnh cô Mạch, trong tay còn cầm thứ gì đó.....Dạ Ngưng nhìn lão Đại cầm trong tay thứ gì đó nhìn giống như chiếc dép tông đã từng thấy, cảm giác ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Như thế nào, như thế nào lại đều sa lưới cả, dĩ nhiên ngay cả nhân tang* cũng đều bị tịch thu

(*nhân chứng + tang vật ~ chắc vậy)

Tiểu Vũ Hàm vừa an ủi Dạ Ngưng vừa thông thả bước đi, bất động thanh sắc đi về phía cổng lớn, mà Dạ Ngưng lúc này hoàn toàn không có người tâm phúc, chỉ biết lẳng lặng đi theo Tiểu Vũ Hàm. Nàng ngửa đầu, nước mắt lưng tròng nhìn người đứng chắn trước cổng cách đó không xa, nhìn Mạch Mạt với mái tóc dài tung bay trong gió, gương mặt dữ tợn, hai tay xoa xoa vào nhau cùng đôi mắt trợn lên phi thường có dáng giống lục lâm đại vương, Dạ Ngưng hoàn toàn kích động. Sao lại có thể chứ? Cô Mạch như thế nào lại “ngư” như vậy, nhiều cửa như thế không canh, cố tình lại đi chặn cửa sau này?

Tiểu Vũ Hàm thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn sắc mặt Dạ Ngưng, nhìn ngũ quan ngày càng vặn vẹo méo mó của nàng, đột nhiên có chút áy náy, hình như, không nên nhấn tin nói cho Mạch Mạt đứng chặn ở cửa sau...chà...thật đáng thương mà.....

Mắt thấy nữ đại vương ở ngay trước mặt, Dạ Ngưng biết một kiếp này đã định khó chạy thoát, không cầu có thể được tha mạng, lòng chỉ mong được toàn thân. Nặng ra một nụ cười, nịnh nọt đón tiếp.

“Cô Mạch, thật trùng hợp.”

“A, thật đúng là trùng hợp.”

Mạch Mạt vuốt ve mái tóc mình, chớp chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, môi cong lên, cười quyền rũ.

.....

Dạ Ngưng vừa thấy Mạch Mạt như vậy, chân liền nhũn ra, không phải là muốn “hiếp rồi giết” đấy chứ?

“Dạ Ngưng à ~ trước kia thế nào mà tôi lại không nhìn ra em là một diễn viên có tiềm năng như thế nhỉ.”

Mạch Mạt tiếp tục cười quyền rũ với Dạ Ngưng, Dạ Ngưng liềm mạng lắc đầu.

“Không, không, cô Mạch, cô nghe em giải thích đã, kỳ thật tất cả bất quá chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm? Ha ha, hiểu lầm?” Mạch Mạt lặp lại, hai tiếng cười ha ha kia làm Dạ Ngưng nổi hết cả da gà.

“Á –”

Tiếng hét thảm thiết của Dạ Ngưng làm cho lão Đại cùng Hà Lâm Nhiên đứng sau Mạch Mạt đồng thời rùng mình một cái, mà Tiểu Vũ Hàm vẫn luôn đứng một bên im lặng không lên tiếng cũng hơi nhúc nhích chân, như thể muốn nói gì đó, cuối cùng lại vẫn nhịn xuống.

Cô Mạch nắm lỗ tai Dạ Ngưng xoay hai vòng, lại thuận tiện giẫm hai phát lên đôi giày trắng tinh của nàng, thế này mới buông tay, cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Đừng đánh em....”

Dạ Ngưng ôm chặt tai phải bị thương, vẻ mặt cầu xin nhìn Mạch Mạt.

“Em nhận tội, cái gì cũng nhận tội hết không được sao? Á –”

Nói còn chưa nói xong, tai trái đã lại bị nắm lấy vặn hai vòng, liền thấy Mạch Mạt vẻ mặt khinh bỉ nhìn Dạ Ngưng.

“Em nói mình xem, sao lại vô dụng đến vậy hả, mới đánh hai cái liền nhận tội? Em không biết cái gì gọi là khí tiết hả? Thế diện nhân dân đều bị em làm mất hết rồi!”

Cô Mạch đại nghĩa lẫm liệt nói xong liền vụt cái biến hóa, từ nữ đại vương trực tiếp thăng cấp thành cân quắc* nữ anh hùng, Dạ Ngưng dùng hai tay che lỗ tai, mạnh mẽ gật đầu: “Phải, có khí tiết, không nói, đánh chết em cũng không nói!”

(* cân quắc: người phụ nữ mạnh mẽ như đàn ông)

“Cái gì, em dĩ nhiên lại dám không nói?” Ánh mắt Mạch Mạt lập tức tròn tròn, hung ác nhìn Dạ Ngưng.

“Hai người kia đều đã nhận tội rồi, tất cả đều là một tay em bày ra, em lại còn dám chống chế?! Dạ Ngưng, tôi xem ra em là muốn bị đánh mà!”

“Á –”

Chân trái cũng bị dẫm lên thành một vết, Dạ Ngưng ôm tai, mắt rưng rưng nhìn về phía lão Đại cùng Hà Lâm Nhiên. Linh Đang cùng lão Đại đồng thời chột dạ cúi đầu, thực xin lỗi, chị em, mày một mình chịu đi, chết mình mày, đổi lấy mạng bọn này, đây cũng coi như hi sinh có giá trị!

Cái gì gọi là thù hận tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân, tình nguyện đắc tội tiểu nhân cũng không thể đắc tội nữ nhân, Dạ Ngưng đã hoàn toàn hiểu được hàm nghĩa của những lời này, hướng về bên phía hai người phái đầu hàng xin giúp đỡ không có hiệu quả, Dạ Ngưng cắn môi, quay đầu, nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

“Cô Tiểu.....”

Cứu em với.....

Tiểu Vũ Hàm liếc nhìn Dạ Ngưng, gật gật đầu. Cô Tiểu gật đầu một cái, trái tim Dạ Ngưng liền lập tức rơi xuống đất, hai tay ôm hai bên tai trái phải cũng chậm rãi buông lỏng ra, có người giúp, có người giúp! Nàng không tin cô Tiểu đâu không lại cô Mạch!

Mạch Mạt cắn môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, vẻ mặt ủy khuất, từ nhỏ đến lớn, đã khi nào Vũ Hàm lừa gạt cô đâu? Hôm nay dĩ nhiên lại vì một Dạ Ngưng mà bỏ qua tình cảm nhiều năm giữa hai người như vậy, quả nhiên mà, hồng nhan họa thủy, cô nên sớm rút kiếm một chút, trăm yêu trừ ma, ngăn chặn việc tình cảm chị em bị hủy hoại.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiểu Vũ Hàm rốt cục chậm rãi mở miệng: “Ừ, Mạt Mạt, cậu cũng đừng giận Linh Đang nữa.”

“.....”

“.....”

Một câu, Dạ Ngưng nở nụ cười, Hà Lâm Nhiên lại khóc. Quả nhiên, Mạch Mạt vẫn một mực đặt trọng tâm trên người Dạ Ngưng đột nhiên bình tĩnh, đúng vậy, cô tức giận với cái kẻ nhát chết này làm gì chứ, việc

này rõ ràng từ đầu tới đuôi đều là lỗi của Hà Linh Đang! Cô ta giết người thì Dạ Ngưng phóng hỏa, cô ta cướp bóc thì lại bảo Dạ Ngưng đóng gói đồ, quả thật chính là kẻ vạn ác đứng đầu!

Chuyện tới nước này, còn có gì có thể nói, còn có gì có thể phản kháng? Hà Lâm Nhiên nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Mạch Mạt, sâu kín thở dài: “Mạch Mạt, cậu trách mình, mình không có lời nào để nói, muốn trừng phạt thế nào cũng tùy cậu.”

???

Lời Hà Lâm Nhiên nói làm cho tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra, Dạ Ngưng ngẩng phắt đầu lên nhìn Linh Đang, sao thế, từ bỏ giây dựa phản kháng?

Mạch Mạt cũng vẻ mặt nghi hoặc, lại làm gì thế?

Cô Tiểu chỉ đơn giản nghiêng đầu, nhìn Dạ Ngưng cười khê, Linh Đang thế này mới gọi là diễn viên tiềm năng.

Hà Lâm Nhiên nhìn Mạch Mạt, hai mắt tràn đầy nước, hòa với vô hạn thâm tình: “Mạch Mạt, mình làm như vậy, đơn giản chỉ vì muốn tiếp cận cậu. Năm đó là do mình quá nhát gan, là mình không đúng, không nói một tiếng đã bỏ đi, nhưng đã hai năm trôi qua rồi, cậu không thể tha thứ ỉn sao? Đã không biết bao lần mình nói thực xin lỗi, nhưng mà cậu –”

Hà Lâm Nhiên muốn nói lại thôi, lão Đại nhìn xem cảm động, chỉ thiếu điều ở một bên lau nước mắt, Dạ Ngưng bĩu môi phản ứng. Đây không phải toàn là trong “tình thâm thâm vũ mông mông”* sao? Kế tiếp có phải sẽ tới trích đoạn kinh điển kia không?

(*cái này là nhạc phim “Tân dòng sông ly biệt”, có lẽ tác giả muốn nói đến cảnh kinh điển nào đó trong phim)

Tế bào sáng tác của Dạ Ngưng lập tức ào ào trào dâng, trong đầu nàng bây giờ đang ảo tưởng giờ khắc này, chị Linh Đang hẳn là vẻ mặt đầy nước mắt kéo quần áo cô Mạch, khóc lớn: “Phi Tạo Mạt, em vô tình, em lạnh lùng, em cố tình gây sự! Không phải chỉ bỏ đi mà không nói một lời thôi sao?” Cô Mạch vẻ mặt đầy chán ghét: “Cô mới vô tình, lạnh lùng, cố tình gây sự! Đã đi rồi thì cũng đừng trở về, coi Mạch Mạt tôi là cái gì, hừ ~” Chị Linh Đang: “Tôi làm sao lại vô tình, làm sao lại lạnh lùng, sao lại cố tình gây sự! Tôi vẫn luôn luôn cần Phi Tạo Mạt là em mà!” Cô Mạch: “Cô sao lại không phải vô tình, sao lại không lạnh lùng, sao lại không phải cố tình gây sự! Tôi chắc chắn vẫn là Phi Tạo Mạt của cô sao? Ngày nay còn ai dùng xà phòng bọt nữa, tất cả đều dùng nước giặt quần áo Diaopai!” Linh Đang: “Được, cứ cho là tôi vô tình, tôi lạnh lùng, cố tình gây sự đi! Từ nay về sau sẽ chỉ dùng nước giặt quần áo, nếu lại dùng xà phòng bọt nữa thì tôi sẽ không làm người!” Cô Mạch: “Cô vốn là Linh Đang vô tình, lạnh lùng không phải người, cố tình gây sự mà! Còn chưa OUT nữa, ngày nay, xà phòng bọt đã sớm được nâng cấp!”

Dạ Ngưng vừa tưởng tượng vừa cười ngu ngốc, chờ đến khi nàng từ trong đoạn kịch ngắn diễn luyện trong đầu phục hồi lại tinh thần, liền thấy tất cả mọi người nhìn mình chằm chằm.

Tiểu Vũ Hàm cực kỳ im lặng, không cần nghĩ thì cô cũng biết khẳng định vừa rồi Dạ Ngưng không tưởng tượng được ra cái gì tốt cả, đôi tiểu tình nhân người ta cãi nhau đúng lúc tình cảm thăng hoa, mấy người nói xem nàng lại tiếp tục đứng đó cười ngu ngốc cái gì chứ?

“A...”

Dạ Ngưng quần bách nhìn Mạch Mạt, Mạch Mạt đen mặt nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, lại quay đầu nhìn thoáng qua Hà Lâm Nhiên, lạnh lùng nói: “Thông đồng làm vậy, cùng là một loại.”

Nói xong, cô Mạch rất tiêu sái đi đến trước mặt cô Tiểu, kéo tay cô, liếc cũng không thèm liếc mấy người một cái, nổi giận hùng dũng đi về phía lầu ký túc. Dạ Ngưng trơ mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, lúc này trong đầu nàng lại hiện ra một màn ở dưới Lô Phong tháp kia, mà hiển nhiên cô tiểu không thể nào phối hợp với nàng, thậm chí bên khố miệng còn treo một nụ cười như có như không.

Chủ nhân đi rồi, đám tiểu lâu la cũng không thể nói gì hơn, Dạ Ngưng nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Hà Lâm Nhiên thật lâu, lại quay đầu nhìn lão Đại, cảm giận nói; “Cầu kết với nhau làm việc xấu, bán đứng bạn bè.”

“.....”

Sau đó Dạ Ngưng cũng vung tay chạy lấy người, Hà Lâm Nhiên chớp chớp mắt nhìn chằm chằm bóng dáng nàng một hồi, xoay người, mạnh mẽ nhìn về phía lão Đại. Lão Đại bị cô nhìn mà khẽ run, lùi về phía sau một bước.

“Chọn bạn không cần thận, xui xẻo đáng đời!”

Bỏ lại một câu, Hà Lâm Nhiên cũng theo Dạ Ngưng rời đi, tất cả mọi người đi rồi, lão Đại một mình đứng tại chỗ chớp chớp mắt, nửa ngày sau, lẩm bẩm nói: “Đâu liên quan gì tới mình chứ?”

Vốn dĩ là một buổi hẹn hò lãng mạn tốt đẹp lại bị cô Mạch kết thúc như vậy, trở lại ký túc xá, Dạ Ngưng ở trên giường lăn lộn mãi, không cam lòng liền ngồi dậy, bật máy tính.

Mở QQ lên, Dạ Ngưng kéo một loạt danh sách bạn bè rất dài, hai mắt sáng ngời, cô Tiểu dĩ nhiên lại online!

“Cô Tiểu, cô Tiểu!”

Một tin nhắn gửi qua, Dạ Ngưng nằm co ro trên giường khoảng tầm mười phút, sau đó QQ của cô Tiểu mới có phản ứng.

“Có việc gì thế?”

“...Cô đang làm gì thế?”

Dạ Ngưng luôn thấy vướng mắc về quan hệ giữa Mạch Mạt và cô Tiểu, nếu mà nói thì giữa hai người đó thực có chút ám muội, nhưng cô Tiểu đối với nàng lại toàn tâm toàn ý, nếu nói không có gì cả, vậy mấy người nói xem cô Mạch không có việc gì lại cứ thích chiếm tiện nghi của Tiểu Ngư Nhi nhà nàng làm gì chứ?

Lại qua mười phút, QQ của cô Tiểu cũng đáp lời: “Ừ, đang cùng Mạch Mạt chơi ‘đấu địa chủ’*.”

Ta ngất! Dạ Ngưng suýt chút nữa từ trên giường ngã lăn xuống đất, mấy người nói thử xem hai vị giáo sư này còn có thể ấu trĩ hơn nữa không? Còn “đấu địa chủ”? Nằm trên giường, Dạ Ngưng cân nhắc một lúc, lại bật dậy, gửi qua một tin nhắn.

“Người nào đấu? Em chơi cùng hai người nhé.”

Dạ Ngưng cân nhắc, trò chơi này là cơ hội bồi dưỡng tình cảm rất tốt nha, không những có thể nói chuyện phiếm với cô Tiểu, lại thuận tiện còn có thể cùng cô Mạch “nở nụ cười xóa ngàn oán cừu”, cơ sao lại không chơi chứ.

Đợi đến khi cắt điện, QQ của cô Tiểu mới chớp lên, một câu, khiến cho Dạ Ngưng tức tới suýt chút nữa hộc máu.

“Tôi rất ít khi chơi cùng người không quen.”

“.....”

Cô Tiểu, cô thế này quả thực là bất nạt người ta mà!

__Hết chương 38__

40. Chương 39: Dạ “dụ Thụ”...

Không quen? Hai ta không quen?

Dạ Ngưng tức đến nổi phởn như sắp nổ tung, cái gì mà gọi là không quen chứ, tay cũng nắm rồi, miệng cũng hôn rồi, vậy vẫn còn tính là không quen? Không phải là muốn hoàn toàn “phá hủy thành lũy” thì mới gọi là quen thân đấy chứ?

Lăn qua lăn lại trên giường rối loạn một hồi, Dạ Ngưng như sức nhớ ra cái gì, bật dậy, nhanh chóng đánh xuống vài chữ.

“Cô Mạch?”

“A, nhóc con quả thật thông minh.”

Quả nhiên, bị Dạ Ngưng đoán đúng rồi, thật đúng là không phải cô Tiểu nhà nàng mà. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng một nửa cao hứng lại một nửa phẫn nộ, cao hứng là vì người nói những lời này thực không phải cô Tiểu, phẫn nộ chính là, mấy người nói xem cô Mạch này có rồi việc không chứ, thế nào mà lại thân thiết với cô Tiểu đến tình trạng này, ngay cả QQ cũng đều có thể dùng chung?

“Cô Mạch, chuyện hôm nay là em không đúng, nhưng mà cô với cô Tiểu cũng không nên cấu kết với nhau bắt nạt em chứ, đừng cho là em không biết, nếu không phải cô Tiểu lên nói cho cô thì sao cô có thể đến chặn đường em được.”

Nhắc tới chuyện này, Mạch Mạt cũng đầy một bụng tức.

“Em còn dám nói thế nữa, em cho là Vũ Hàm tiết lộ hành tung của mấy đứa là vì muốn giúp tôi? Cô ấy căn bản chính là bao che đầy hiểu không hả? Cô ấy đoán được khẳng định tôi sẽ không buông tha cho em như vậy, so với việc lên tìm em gây phiền toái thì không bằng trả thù dưới tình huống cô ấy có mặt ở đó thì vẫn tốt hơn, nếu chẳng may tôi thật sự muốn giết em thì cô ấy cũng có thể giúp đỡ, không phải sao?”

Dạ Ngưng vừa nghe được những lời này liền vui vẻ, nàng đã biết cô Tiểu không nỡ bắt nạt nàng mà.

Ở bên máy tính kia, Mạch Mạt có thể tưởng tượng được Dạ Ngưng đang hưng phấn bưng bưng, tức giận liên gõ một câu: “Tôi nói cho em biết, em đừng có đắc ý vội, Vũ Hàm cô ấy che chở em như thế, nhưng nếu em cứ tiếp tục như vậy, rất nhanh cô ấy sẽ thấy chán, em rất không phù hợp với thẩm mỹ của người ta.”

Dạ Ngưng giật mình, thẩm mỹ của cô Tiểu?

“Thẩm mỹ của cô Tiểu là gì ạ?”

Mạch Mạt nhếch môi, nhìn vài chữ hiện lên trên máy tính, nở nụ cười. Vũ Hàm, tôi không thể tách cậu và con oắt con này ra thì ít nhất cũng phải bảo vệ cậu không bị con bé “ăn” sạch sẽ!

“Được rồi, nhìn em tối nay đã bị đánh không ít, tôi sẽ rộng lượng nói cho em biết. Bởi vì nguyên nhân gia đình mà Vũ Hàm từ nhỏ đã độc lập tự chủ, thích chăm sóc người khác.”

Dạ Ngưng đọc mà gật đầu, đúng vậy, cũng như mọi khi vẫn đều là cô Tiểu chiều cổ nàng vậy.

“Nếu em thật sự muốn được Vũ Hàm thích, về sau ở trước mặt cô ấy nên thường xuyên làm nũng đi, không có việc gì cũng chủ động để cho cô ấy ôm một cái hôn nhẹ a.”

Dạ Ngưng nhìn mấy dòng chữ Mạch Mạt đánh ra mà run lấy bầy, đây không phải chính là một “dụ thụ” sao?

“Cái này...em không làm được đâu, mẹ em nói khi em làm nũng thì cả người bà rét run, ba em lại nói em mà làm nũng thì phần mộ tổ tiên cũng bốc khói xanh...Em thực sự không...”

Mạch Mạt không hổ là giáo sư môn “Xây dựng Đảng”, nói chuyện không bao giờ ướm át dài dòng.

“Nếu không yêu thương nhưng nhớ giả bộ nhu nhược, vậy thì em cứ chờ Vũ Hàm đi tìm một người yếu đuối dịu dàng khác đi!”

Lời Mạch Mạt nói kích thích Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn mấy chữ “nhu nhược” trên màn hình máy tính, mặt đầy vẻ dữ tợn, cắn chặt răng, gật đầu.

“Được! Cô Mạch, cô cứ chờ xem.”

Mạch Mạt nhìn thấy những lời Dạ Ngưng viết liền cười thành tiếng, không tệ, vẫn là một cô bé biết nghe lời. Không đợi cô cười xong, QQ của Dạ Ngưng đã lại chớp lên. Mạch Mạt vừa mở ra nhìn, tức đến mặt mày tái mét.

“Cám ơn cô Mạch đã giúp đỡ, mặc kệ nói thế nào, đọc được những lời này của cô em vui vẻ hơn nhiều, ban đầu em vẫn nghĩ cô và cô Tiểu có chút mờ ám, hiện giờ xem ra tất cả đều là do em cả nghĩ rồi. Cô Tiểu thích người yếu đuối nhu nhược, mà cô Mạch cô cùng cái chữ ‘nhu nhược’ ngay cả lẽ cũng không chạm tới, ‘cường hân’ chính là từ miêu tả cô, giờ thì em an tâm rồi.”

Chậm rãi đóng lại máy tính, Dạ Ngưng nằm trên giường, nhắm mắt lại nghĩ về những lời Mạch Mạt nói.

Cô Tiểu thích người yếu đuối? Cô ấy quả thật đúng là “nữ vương công” mà...

Tuy rằng mình không thường xuyên làm nũng, nhưng vì tình yêu thì dù đầu rơi máu chảy cũng không chối từ chứ đừng nói là giả bộ “nhược thụ”. Nghĩ vậy, Dạ Ngưng dùng sức gật gật đầu, sáng mai là sáng thứ bảy, vừa lúc có thời gian để nàng phát huy một chút.

Cả đêm đều nghĩ xem làm thế nào để giả bộ “yếu đuối”, sáng sớm hôm sau, Dạ Ngưng cực kỳ thiếu ngủ uể oải từ trên giường đứng lên, bật đèn, mắt nhìn thấy chính là lão Đại đang nghịch máy tính chơi vui vẻ.

“Lão Đại, mày nói xem như thế nào mới có thể làm cho người ta có cảm giác mình yếu đuối?”

Lão Đại đang chơi đúng đến lúc quan trọng, cũng không ngẩng đầu lên, rành mạch nói: “Cái đó hả, điển hình tiêu biểu là nhân vật Lâm Đại Ngọc, không có việc gì cũng nặn ra hai giọt nước mắt, thường xuyên thẹn thùng thành thạo cầm khăn tay che mặt, cười không hở răng, nhất định phải thường xuyên tính đến mấy cái vụn đau đầu té xỉu linh tinh nữa, tốt nhất mặt trắng không chút máu, vậy trông càng yếu đuối nhu nhược.”

Dạ Ngưng nghe mà thở dài, xem ra “nhu nhược” vẫn là một đạo lý to tát a. Không thể vội, phải đi từng bước một!

Vì để phối hợp với hình mẫu nhu nhược của mình ngày hôm nay, Dạ Ngưng đặc biệt nhờ lão Nhị đánh phấn cho, thoa một chút lên mặt, quả thực, người trông càng trắng thì nhìn càng yếu đuối, nghĩ như vậy, Dạ Ngưng lại càng ra sức trát phấn.

Lão Nhị ở một bên đau lòng nhìn hộp phấn trang điểm của mình, lão Tứ đâu có giống đánh phấn, rõ ràng là tẩy trắng mà!

Bôi phấn xong, Dạ Ngưng quay đầu nhìn lão Nhị, nhe răng cười: “Thế nào, lão Nhị, yếu đuối không?”

“...Yếu đuối. Mày đừng cười nữa, phấn rơi hết cả.” Lão Nhị tốt bụng nhắc nhở, Dạ Ngưng gật đầu, xoay người, bắt đầu tìm kiếm quần áo.

Váy thì thật ra nàng không hề thiếu, nhưng phần lớn đều là loại rộng rãi thoải mái, nếu muốn tìm cái kiểu thanh nhã giản dị thì có vẻ rất khó.

“Lão Đại, đem váy của mày cho tao mượn mặc đi.”

Dạ Ngưng năn nỉ lão Đại, lão Đại rốt cục cũng ngẩng đầu, liếc Dạ Ngưng một cái, bàn tay đang nắm con chuột run lên, ho một tiếng: “Nói sao nhỉ, lão Tứ, mày cao hơn tao nhiều như vậy lại mặc váy của tao...”

“Không sao cả, chỉ mặc một ngày thôi.”

Dạ Ngưng có thiên hướng không câu nệ tiểu tiết, đối với những việc nhỏ như thế không thèm để ý, lão Đại chần chừ gật gật đầu, ném chìa khóa tủ cho nàng.

“Đây, tự lấy đi.”

Vui vẻ nhận lấy chìa khóa từ lão Đại, Dạ Ngưng mở tủ, lấy ra một chiếc váy dài ngoạn ngoạn màu trắng.

Váy trông rất thực nữ, chất sa tanh thuần một màu trắng, mặc vào người theo lời Dạ Ngưng nói thì có cảm giác mông mông lung lung, không khác gì Tiểu Long Nữ.

Lão Đại cao 1m63, Dạ Ngưng 1m68, người cao hơn nên vẫn có sự chênh lệch nhất định, làm cho chiếc váy dày mặc trên người lão Đại vừa khéo, đến khi mặc lên người Dạ Ngưng lại rất có cảm giác bó sát hở hang.

Hết thấy đều chuẩn bị xong xuôi, Dạ Ngưng chải qua loa mái tóc, cất tiếng chào rồi vội vàng đi ra ngoài.

Lão Nhị đứng tại chỗ há hốc mồm nhìn về phía Dạ Ngưng rồi đi, lão Đại lại là vẻ mặt nghi hoặc nhìn lão Nhị.

“Lão Nhị, sao thế, lão Tứ định vào đoàn kịch à? Lần này nó diễn Niếp Tiểu Thiển hay là gì?”

“ ... ”

Sau khi ra khỏi cửa, Dạ Ngưng còn cố ý đi tới căn tin mua thịt kho cà tím mà cô Tiểu thích ăn nhất, dọc theo đường đi, rên rỉ một bài ca, đá hòn sỏi, vui vẻ miễn bàn.

Đến cửa phòng ký túc của cô Tiểu và cô Mạch, Dạ Ngưng gõ cửa, dùng tay không vuốt vuốt tóc, đứng thẳng thân mình. Cô Tiểu, “dụ thụ” đến đây!

Trước sự chờ mong của Dạ Ngưng, cửa được mở ra, cô Tiểu một thân quần áo bình thường ở nhà, mái tóc buộc lỏng cao lên, sau khi nhìn thấy Dạ Ngưng liền giật mình.

“Em đây là...”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng đánh giá từ trên xuống dưới, trang điểm thế kia, quần áo kia...

“Cô Tiểu, cô dậy rồi à, đói bụng phải không? Người ta mua đồ ăn cho cô rồi nha

”

Dạ Ngưng ồ ơ nói, Tiểu Vũ Hàm vừa nghe một cái liền giật cả mình.

“Còn đứng ngốc ở đây làm chi? Mau tới đây, cô Tiểu, người ta cố ý mua cho cô, cô xem còn nóng hôi hổi đây này

”

Giọng nói Dạ Ngưng càng ngày càng hèn mọn, cô Tiểu hiếm có dịp mất bình tĩnh, đứng ở cửa kính ngạc nhìn nàng.

“Cô Mạch đâu ạ?”

Dạ Ngưng nhìn chung quanh hỏi, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng đáp: “Về nhà.”

Lời này nói ra khiến lòng Dạ Ngưng có chút chua xót, đúng vậy, có giáo viên nào mà ngày thứ bảy lại không về nhà mà ở lại ký túc xá chứ. Người không có cha mẹ, chỗ nào cũng là nhà. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng lại đau lòng cho cô Tiểu, đặt hộp cơm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Mau tới ăn đi.”

“Ừ.”

Tiểu Vũ Hàm vẫn có chút sững sờ, Dạ Ngưng như vậy thực khiến cho cô có phần không quen.

Ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha, mở cà men ra, nhìn món ăn mình yêu thích nhất, lòng Tiểu Vũ Hàm nóng lên.

Thỏa mãn nhìn cô Tiểu, Dạ Ngưng ngẫm nghĩ, liếm môi mỉm cười: “Cô Tiểu, em dứt cho cô nhé.”

“Em dứt cho tôi?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng như thể nhìn người xa lạ, con bé này rốt cuộc làm sao vậy?

Nhìn vào ánh mắt thoáng có chút sợ hãi của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng mạnh mẽ nhớ tới lời Mạch Mạt nói hôm qua, “nếu không yêu thương nhưng nhớ giả vờ yêu đuổi, vậy em cứ chờ Vũ Hàm đi tìm người yêu đuổi dịu dàng khác đi!”. Rùng mình một cái, Dạ Ngưng lập tức nở nụ cười che dấu tâm tình, lần này cười, lại nghĩ tới lời lão Đại nói khi mỉm cười nhất định phải lấy khăn tay che khuất mặt, vì khăn tay không mang, Dạ Ngưng đành lấy tay che mặt.

“Hi hi hi, cô Tiểu, cô nghe nhầm rồi. Người ta đã nói gì chứ?”

Tiểu Vũ Hàm không thể tin nổi nhìn Dạ Ngưng, trầm mặc thật lâu, hỏi: “Dạ Ngưng, không phải em lại làm sai chuyện gì đấy chứ?”

“....”

Mặt Dạ Ngưng đen lại, cô Tiểu, chẳng lẽ em để lại ấn tượng như thế với cô sao. Cũng may Dạ Ngưng coi như kiên cường, không nổi giận, đem hai bên tóc mai vén vén ra sau tai, ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, cô ôm em đi.”

“...Lúc này á?”

Tiểu Vũ Hàm vẫn không biết rõ rốt cục Dạ Ngưng làm sao, nhưng nghe xong lời này mặt vẫn hơi hồng lên, Dạ Ngưng vừa thấy cô như vậy lại càng can đảm, đứng dậy, “yêu thương nhưng nhớ”.

Chiếc đĩa trong tay Tiểu Vũ Hàm còn chưa kịp buông liền đã thấy Dạ Ngưng tươi cười quyến rũ đi tới, không nói hai lời, nghiêng người đi sang một bên, hai chân khép lại, ngồi trên đùi cô, còn đặc biệt như thể chim nhỏ nép vào người, giơ cánh tay ôm lấy cổ Tiểu Vũ Hàm.

Trong nháy mắt thân thể trở nên căng thẳng, Tiểu Vũ Hàm chần chừ nhìn Dạ Ngưng, liền thấy mắt Dạ Ngưng chớp chớp, cười khê với mình: “Cô Tiểu, cô đút cho em. Em muốn ăn cà ~”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm một phen trầm mặc, cầm lấy đĩa gấp một miếng cà đút cho Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhai nhai, vẻ mặt cười thỏa mãn.

“Cơm ~”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm lại trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng. Cơm này...không phải là mua ình sao?

“Dạ Ngưng, em không sao chứ?”

“.....”

Nguyên bản vốn đang giả bộ là “nhược thụ” cũng rất gian nan, Dạ Ngưng nghe Tiểu Vũ Hàm không thèm nể chút mặt mũi nào mà nói như vậy, liền như thể quả bóng bị xì hơi, lập tức không có khí thế, buồn bực liếc cô một cái.

“Em đã nói mà, em không hợp –”

“Cái gì?”

Tiểu Vũ Hàm khó hiểu nhìn nàng, Dạ Ngưng trề môi, đem nỗi phiền muộn từ lời Mạch Mạt nói hôm qua kể hết cho cô, Tiểu Vũ Hàm nghe được liền cười mãi không ngừng.

“Cô cười cái gì?”

Dạ Ngưng mặt mày đỏ bừng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng vốn đã xấu hổ chột dạ, giờ Tiểu Vũ Hàm cười như vậy, lại càng ngượng ngùng, không nghĩ ngợi gì nữa. Đứng lên, Dạ Ngưng lại không thoát được vòng tay của Tiểu Vũ Hàm, chu môi muốn ngồi sang sô pha bên kia, tay lại bị Tiểu Vũ Hàm nắm lấy dùng sức kéo, Dạ Ngưng bất ngờ không kịp đề phòng, té ngã lên sô pha.

“A...cô Tiểu...”

Mặt Dạ Ngưng hồng lên nhìn Tiểu Vũ Hàm, cô Tiểu hai tay chống hai bên sô pha, cúi đầu nhìn Dạ Ngưng, cười như không cười nhìn nàng.

“Không phải muốn quyến rũ người sao, sao có thể đi?”

Luồng hơi ấm áp kèm theo một cổ hương chanh nhàn nhạt phả vào mặt, thân mình Dạ Ngưng không ngờ lại mềm nhũn, ngay cả thanh âm cũng yếu đi vài phần.

“Đây không phải là do người nào đó không phối hợp sao.....”

Tiểu Vũ Hàm nhúu mày, cười cười, trong nụ cười lại kèm theo một tia quyến rũ cùng khêu gợi.

“Tôi đây nói cho em biết, người nào đó đã bị quyến rũ rồi.”

41. Chương 40: Tình Đây...

“Cô Tiểu, cô muốn làm gì....”

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm cường thế nằm trên người mình, tim đập dữ dội, cắn môi, mặt đỏ bừng nhìn cô. Ái chà, thì ra bộ dáng cường thế của cô Tiểu nhìn cũng đẹp vậy

~“Em nói xem?”

Tiểu Vũ Hàm thấp giọng hỏi, mắt không chớp nhìn Dạ Ngưng, chính xác thì là nhìn môi nàng, giọng nói khàn khàn, để lộ ra vô hạn khát vọng. Thân mình Dạ Ngưng run lên, tay phải đặt lên đầu vai cô, thở thê: “Đừng mà ~”

Nói xong Dạ Ngưng như vô ý liếm liếm đôi môi vẫn hấp dẫn lực chú ý của cô Tiểu này giờ, đáy lòng lại đã điên cuồng gào thét như dã thú, cô Tiểu, còn chờ cái gì nữa? Tư thế kia của cô không thấy mệt sao? Đến đây đi, mau tới đi!

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng thẹn thùng của Dạ Ngưng, khoe miệng cong lên, đem tầm mắt từ trên đôi môi nàng dời đi, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt nàng, gật gật đầu: “Cũng phải, mặt đầy phấn, cũng không có chỗ đặt môi.”

Nói xong, Tiểu Vũ Hàm di động cánh tay muốn rời khỏi người Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lập tức tròn mắt, đây là sao chứ? Làm sao vậy hả? Còn chưa hôn đã đi? Trên mặt đánh phấn, môi đâu có đánh, không phải là vì chuyện này sao! Dạ Ngưng nhìn bộ dáng thật sự muốn đi của Tiểu Vũ Hàm, lòng quýnh lên, không hề nghĩ ngợi, vươn tay ôm lấy eo cô, kéo thẳng về phía mình.

Tiểu Vũ Hàm đứng lên giữa chừng, không có điểm tựa lại bị Dạ Ngưng đột ngột kéo thế, cánh tay không trụ được, liền gục lên người Dạ Ngưng.

“Cô Tiểu, đừng mà ~”

Dạ Ngưng vừa ôm Tiểu Vũ Hàm không cho cô đi vừa thẹn thùng nói, Tiểu Vũ Hàm bị nàng ôm vào trong ngực khiến gần như không thở nổi, lại nghe Dạ Ngưng hưng phấn lặp lại một tiếng so với một tiếng còn ghê tởm chết người hơn “Đừng mà” kia, liền không nhịn được, bật cười.

Đẩy cánh tay Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm từ trong lòng nàng thoát ra, ngồi sang một bên sofa.

Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, có chút buồn bực, mấy người nói xem cô Tiểu như thế nào lại như thế giọt nước không tiến, khó quyến rũ như vậy chứ! Trong lòng có phần không phục, Dạ Ngưng quyết định sử dụng tuyệt chiêu tất sát của mình, đưa tay kéo kéo cổ áo, âm ỷ: “Nóng quá, sao lại nóng như vậy nhỉ!”

Thật là! Lão Đại chết tiệt, sao quần áo lại chật đến thế này chứ! Dạ Ngưng giật giật cổ áo, không những không xây dựng nên được cái loại hình tượng xinh đẹp quyến rũ như trong dự đoán, mà ngược lại suýt chút nữa tự xiết cổ mình chết mất. Hiện tại Dạ Ngưng đã tin lời mẹ nàng, mẹ nàng từng nói, từ nhỏ đầu nàng đã to, khi đi mua áo len cho nàng phải chọn cái có cổ áo rộng hơn hai cái đầu so với những đứa trẻ khác, nếu không thì chiếc áo đó sẽ không vừa.

Ngay lúc Dạ Ngưng tức đến nổi có ý nghĩ muốn bỏ cuộc, tay phải lại bị ai đó nắm lấy, cảm giác lạnh lạnh làm cho Dạ Ngưng mạnh mẽ ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Bên khoe môi Tiểu Vũ Hàm lộ ra chút ý cười, nắm tay phải Dạ Ngưng đặt lên sofa, nghiêng thân mình, nhìn nàng.

.....

Á.....

Mỗi khi Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng chăm chú như vậy, Dạ Ngưng luôn có cảm giác ngại ngùng, ánh mắt kia nóng rực, quá thâm tình, như một quãng lửa, vờn quanh bốn phía, mọi tế bào toàn thân đều như thể bốc cháy lên.

Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên môi Dạ Ngưng, mặt Tiểu Vũ Hàm ửng lên nét hồng nhàn nhạt.

Lúc này Dạ Ngưng cũng coi như hợp với tình hình, mím môi cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng biết cho dù ngày thường cô Tiểu cường thế, trước mặt người ngoài rèn luyện tính độc lập, nhưng ở trước mặt nàng lại bất quá chỉ là một cô gái hay xấu hổ, nàng thích loại cảm giác được đối xử khác biệt như thế này, khiến cho Dạ Ngưng thấy hạnh phúc như thể được đặt trong lòng bàn tay mà nâng niu yêu thương. Tuy rằng ngày thường theo lý mà nói thì cha mẹ và bạn bè cũng đem đến cho nàng không ít cảm giác hạnh phúc, nhưng mà nhận được từ cô Tiểu lại thật sự không giống nhau, có chút hương vị ngọt ngào, tựa như lúc này vậy.....

Vốn ban đầu là Dạ Ngưng quyến rũ Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà cuối cùng sau khi hôn thì không biết thế nào vị trí lại đổi ngược lại. Ôm lấy eo Tiểu vũ Hàm, đem cô đặt lên sô pha, nhìn cô bởi vì khấn trương mà hàng mi không ngừng chớp động, Dạ Ngưng thương tiếc không thôi, nhẹ nhàng hôn như thể lông vũ quét qua lên cái trán trơn bóng kia.

Từng nụ hôn đều mang đến cảm giác tê dại, mặt ửng hồng nhàn nhạt được khơi gợi nổi lên trên làn da trắng như tuyết, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, cảm giác được thân thể cô run lên nhè nhẹ, một ngọn lửa nóng rực đã ẩn nấp trong cơ thể từ lâu trong nháy mắt bị thổi bùng lên, cho dù trong lòng đã tự nói với mình trăm ngàn lần rằng không nên vội, không cần gấp, nhưng Dạ Ngưng lại vẫn không nhịn được, bàn tay chậm rãi xoa bóp khối mềm mại kia.

“Ừm...Dạ Ngưng –”

Tiểu Vũ Hàm khẽ rên một tiếng, có chút giãy dụa, bàn tay hơi đẩy bả vai Dạ Ngưng, tóc mây tán loạn, hai má ửng đỏ, cắn môi dưới cau mày, bộ dáng giống như vui thích lại giống như thống khổ, khiến cho Dạ Ngưng nhìn đến si mê.

Nhịn rồi nhịn, Dạ Ngưng vẫn kiên chế dục vọng trong đáy lòng, ôm vào ngực thân mình đang run nhè nhẹ của Tiểu Vũ Hàm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cô.

Rốt cuộc cô Tiểu đã yêu nàng bao lâu rồi?

Phản ứng của cô.....

Thật sự cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nói đến việc yêu đương sao?

“Em đang nghĩ gì thế?”

Tựa vào vai Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng hỏi, Dạ Ngưng cúi đầu xuống, nhìn cô, cười cười.

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cắn cắn môi, nhìn nàng: “Dạ Ngưng.”

“Dạ?”

“Em, sẽ không phải em...ừm, không thích tôi...”

Không đợi Tiểu Vũ Hàm nói xong, Dạ Ngưng đã cúi đầu hôn lên môi cô, nói gì ngốc vậy? Cô Tiểu sẽ không nghĩ nàng thân kinh bách luyện xem nhiều AV như thế lại đi thích thực nữ đấy chứ?

Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm hôn một lúc mới chịu buông ra, cúi đầu, nhìn bộ dáng cô Tiểu mặt mũi đỏ bừng nằm trong lòng mình, Dạ Ngưng không giống trước kia cười xấu xa trên choker, mà là nâng hai tay lên, chậm rãi vuốt ve hai má Tiểu Vũ Hàm.

Ngón tay khẽ di động trên làn da nhẵn nhụi mịn màng, Dạ Ngưng nhẹ nhàng vuốt ve hai má Tiểu Vũ Hàm, đem khuôn mặt cô áp ủ trong lòng bàn tay, ánh mắt cũng dần trở nên nhu hòa, Dạ Ngưng nghiêm túc như vậy vẫn là lần đầu tiên Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy, hết thảy mọi thứ chung quanh tựa hồ như cũng không tồn tại, giờ này khắc này, trong mắt cùng trong lòng cũng chỉ có một người.

Cúi đầu, hôn lên môi Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhìn cô, ôn nhu hỏi: “Cô Tiểu, nói cho em biết được không? Dù nói hết cho em biết được không?”

Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, hít thở được một cổ hương thơm ngát từ trên người nàng, cả người tràn ngập một loại cảm giác hạnh phúc như không có thực, hạnh phúc là vì có Dạ Ngưng ở bên, nhưng mà thâm mến đã lâu như vậy, từ rất xa mà ngược nhìn đã lâu như vậy, lúc này đây, người này gần gũi ôm cô như thế, hôn lên môi cô, hết thấy tựa hồ như đều ở trong mơ vậy.

Nhìn chằm chằm Dạ Ngưng thật lâu, Tiểu Vũ Hàm khẽ lắc đầu.

“Sao vậy?” Dạ Ngưng khó hiểu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, nói: “Dạ Ngưng, cái tôi muốn không phải là sự cảm động.”

“Em chưa từng nói là cảm động...”

Dạ Ngưng hết cái để nói, mấy người nói xem cô Tiểu như thế nào đôi khi lại bướng bỉnh như vậy chứ, làm chuyện tốt thì không để lại danh tính, thâm mến người ta lại đi xóa sạch tên tuổi, đây rõ ràng là chuyện tốt mà.

“Em muốn xem những tấm ảnh mà cô Mạch đã kể...”

Dạ Ngưng chau mày nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nâng tay lên, nắm lấy khoe miệng nàng kéo kéo: “Thôi đi.”

“Muốn xem mà, cho xem đi mà ~”

Không chịu được Dạ Ngưng mặt dày đeo bám, Tiểu Vũ Hàm thở dài, đứng dậy, đi về phía phòng ngủ.

Ái chà chà, dĩ nhiên lại đem ảnh của nàng giấu ở nơi riêng tư như thế, phòng ngủ à, là nơi mà khiến người ta mơ tưởng cỡ nào chứ. Dạ Ngưng vừa đi theo Tiểu Vũ Hàm vào trong phòng vừa nghĩ, tưởng tượng đến nỗi chính mình hưng phấn mà không hiểu vì sao.

Vào phòng, Dạ Ngưng nhìn nhìn chung quanh, ừm, phòng ngủ của cô Tiểu có cảm giác rất giống cô ấy, sạch sẽ ngăn nắp, lấy tông màu xám làm chủ đạo, đường nét mười phần có hương vị lạnh lạnh.

Dạ Ngưng đặt mông ngồi trên giường lớn, nhún nhún hai cái, thực mềm quá đi.

“Vui vẻ lắm sao?”

Tiểu Vũ Hàm buồn cười nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng dùng sức gạt đầu: “Đúng vậy, về sau em cũng muốn ngủ trên giường này.”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt giận dữ trừng mắt với Dạ Ngưng, Dạ Ngưng rụt cổ, nàng chính là loại người rất thành thật, trong lòng nghĩ cái gì đều nói thẳng ra cái nấy.

Ngàn chờ vạn chờ, cuối cùng cô Tiểu cũng bê chiếc hộp bảo bối của mình ra, đi đến bên cạnh Dạ Ngưng, đặt xuống rồi ngồi bên giường.

Cơ hồ như vội vàng đến không kịp chờ mà mở chiếc hộp ra, tấm ảnh thứ nhất đã khiến cho Dạ Ngưng đen mặt.

“Cô Tiểu, đây là cái gì?”

Trong bức ảnh, Dạ Ngưng mặc cái quần thể thao siêu ngắn cùng áo thể thao chạy như điên, có lẽ là đang chạy nước rút, toàn bộ biểu tình trên mặt đều hết sức méo mó, hơn nữa chạy nhanh kinh khủng, có cảm giác như thể quần áo cũng bị gió thổi bay.....

Vốn Dạ Ngưng còn tưởng cô Tiểu ít nhiều là chụp một vài bức ảnh nàng ngọc thụ lâm phong vừa tao nhã vừa xinh đẹp, nhưng mà sao mới đụng đến tấm thứ nhất đã thăm đến không nở nhìn thế này?

Tiểu Vũ Hàm không để ý tới Dạ Ngưng, nghiêm trang cầm lấy bức ảnh kia, nhìn nàng: “Tấm ảnh này nhưng lại là bảo bối.”

“Sao lại thế? Đây có gì đẹp chứ?”

Dạ Ngưng buồn bực, cái này thì có chỗ nào là bảo bối đâu, tấm ảnh chụp khiêu vũ ở phía dưới nhìn còn thấy đẹp hơn.

“Ừ, lúc ấy tôi nhìn tấm ảnh này đã nở nụ cười thật lâu, cũng xác thực được truyền thuyết của khoa các em.”

Truyền thuyết gì? Dạ Ngưng chớp chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, có một loại dự cảm không tốt.

“Ừ, truyền thuyết em không có ngực.”

Cô Tiểu bình tĩnh nói xong liền lập tức đem tấm ảnh trên quý thu hồi lại để đề phòng bất trắc, Dạ Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, biết mà! Đã biết cô Tiểu không phải người tốt mà!

“Ồ, còn có lão Đại!”

Dạ Ngưng vốn đầy một bụng tức khó nhịn lại bị tấm ảnh phía dưới hấp dẫn, ảnh này hẳn là hồi năm thứ hai, lão Đại nhìn rõ ràng còn non lắm, hai người mặc áo đôi cùng nhau đi trên đường, Dạ Ngưng ôm cổ lão Đại, lão Đại nhe răng cười với màn ảnh.

“Ừ, tôi vẫn cứ cho rằng Mộng Điệp thích em.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn ảnh chụp nói, Dạ Ngưng ngẩng phắt đầu lên nhìn cô, không phải...Không phải chứ, lão Đại thích mình?

Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc Dạ Ngưng, nói: “Em đó, có thể nhìn được ra cái gì?”

“Thôi đi, vậy thì cô có thể nhìn ra chắc.”

Dạ Ngưng càng ngày càng không coi Tiểu Vũ Hàm như giáo sư, Tiểu Vũ Hàm cũng không ngại, cười nói: “Lần đầu tiên tôi gặp được em ở căn tin, chính là lúc em và Mộng Điệp ở cùng một chỗ, lúc ấy hai người còn đang bàn luận về bài hát ‘Con lừa’

*.”

“Bài ‘Con lừa’? Ai hát?”

Dạ Ngưng vẽ mặt bối rối.

“....”

Tiểu Vũ Hàm trầm mặc cả nửa ngày, nói: “Thì chính là bài ‘Con lừa’ đó đó, ‘tôi có một con lừa nhỏ, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng cười qua. Có một ngày tâm huyết trong lòng dâng lên, cười đi tập hợp.’ Bài hát đó, lúc ấy hai người hình như là vừa kiểm tra xong cấp bốn, ở căn tin vừa vỗ tay vừa hát, ừm...Nhìn em lúc đó...rất đặc biệt.”

“A! Em nhớ ra rồi, lúc ấy em với lão Đại đang bàn luận xem vì sao người kia lại bị con lừa hất ngã!”

“Ừ.”

Khóe môi Tiểu Vũ Hàm cong lên thành nụ cười, nhìn Dạ Ngưng.

“Lúc ấy tôi cảm thấy hai đứa thực nhàm chán, nhưng khi nghe được em nói kết quả, lại cười suốt cả một ngày.”

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm ngây ngô cười, khi ấy lão Đại và nàng mỗi ngày đều tìm hiểu mấy thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, thảo luận cả ngày rốt cục cũng đưa ra được kết quả, vì sao lại bị con lừa làm ngã? Bởi vì con lừa kia kỳ thật là được làm bằng bùn rơm.

__Hết chương 40__

42. Chương 41: Phong Mãn Lâu...

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng cười không ngừng, Dạ Ngưng bĩu môi, nhìn cô nói: “Cô Tiểu, cô nói xem chẳng lẽ cô không nhớ được chuyện tốt gì của em sao?”

“Ồ, em cũng biết đó không phải là chuyện tốt cơ à.”

Tiểu Vũ Hàm cười nói, Dạ Ngưng vội vã giải thích: “Lúc đó không phải là vì em muốn an ủi lão Đại sao, lúc ấy nhà lão Đại có chuyện.”

“Sao?”

Tiểu Vũ Hàm chớp chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật đầu, nàng cảm giác được có vẻ cô Tiểu có chút “nhảy cảm” đối với quan hệ giữa nàng và lão Đại, xem ra cần phải nói chuyện dài đây. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng bỏ dép ra, dịch mông lúi vào trong.

Tìm một vị trí thoải mái nghiêng người tựa vào đầu giường, Dạ Ngưng vỗ vỗ giường: “Cô Tiểu, lại đây, để cho em ôm một cái.”

Tiểu Vũ Hàm cũng không cự tuyệt, thuận theo bỏ dép ngồi xuống bên cạnh Dạ Ngưng, cúi đầu, dựa vào vai nàng.

Tay phải ôm bả vai Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng kéo cô vào lòng, cổ hương chanh nhàn nhạt kia tràn ngập nơi chóp mũi, khiến trái tim lập tức ấm áp hẳn lên.

“Nếu nói về lão Đại, ừm, lần đầu tiên em gặp nó cũng không có cảm giác gì, thậm chí là có chút phản cảm.”

“Vì sao?”

Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng hỏi, nói về Mộng Điệp thì cách làm người, cách cư xử của cô bé đó ở trong mắt cô cũng coi như là nổi bật so với những người cùng lứa tuổi, như thế nào lại thấy phản cảm được?

“Cái này, cô Tiểu, cô không biết đâu, nhà lão Đại trộm trong nhà lòi ra cũng có tiền, lúc mới khai giảng nó tự lái xe BMW đến, mặc một thân trang phục đẹp đẽ, tiểu bản dân như em đây nhìn thế trong lòng có thể thoải mái được sao.”

Nhớ lại bộ dáng tự đắc lúc ấy của lão Đại, Dạ Ngưng cười híp cả mắt.

“Thật đúng là nhìn không ra.” Tiểu Vũ Hàm thở dài, thật đúng là thâm tàng bất lộ.

Dạ Ngưng nhìn cô thăm dò, gật đầu: “Đúng vậy, nhà nó ban đầu hình như là mở cửa hàng kinh doanh thú cảnh, sau đó cha lão Đại xem như là qua một đêm phát nhanh, tiền chảy vào như nước vậy, coi như nhà giàu mới nổi đi.”

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, tròng mắt liếc Dạ Ngưng một cái. Kinh doanh thú cảnh? Nhà giàu mới nổi? Nàng đối với Mộng Điệp cũng thật tốt, từ hình dung này...

Dạ Ngưng không nói được gì nhìn cô Tiểu, phải không vậy, không phải thấy cô nhìn lão Đại không vừa mắt cho nên em mới hòa theo cô mà nói thế sao? Nữ nhân khó hầu hạ! Trong lòng tuy rằng nghĩ vậy, nhưng mặt Dạ Ngưng lại không dám biểu lộ ra nửa phần, cánh tay phải khoác lên trên cánh tay Tiểu Vũ Hàm, tìm được tay cô, mười ngón đan vào nhau, nắm cùng một chỗ.

“Lão Đại lúc ấy cũng rất kiêu ngạo, nhà có tiền không nói, ngoại hình cũng rất xinh đẹp, án theo lời của nó mà nói thì chính là: ‘Trừ việc hơi thấp ra thì không thiếu tài năng.’”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền bật cười, kỳ thật Mộng Điệp có cảm giác khá giống Dạ Ngưng, chỉ có điều Mộng Điệp chín chắn hơn một chút.

“Lần đầu tiên em có ấn tượng với lão Đại là khi em theo trào lưu mà cắt kiểu đầu mới mát mẻ, lúc trở lại ký túc xá thì khoe khoang với mọi người một cách cực khó chịu, gặp ai cũng nói cho người ta biết em mới cắt tóc, cô Tiểu, cô có đoán được lão Đại vẫn luôn không hề ưa em đã nói gì không?”

“Cái gì?”

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm cười cười: “Nó nghe thấy em nói em mới cắt tóc, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi em ‘Ai đã nhặt? Ai đã nhặt? Hôm qua tao vừa mới đánh mất cái quần lót.’” *

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười không ngừng, Dạ Ngưng có chút bất đắc dĩ nhìn cô: “Cho nên, cô Tiểu cô hiểu rõ chưa, giữa bọn em một chút tình cảm khác đều không có, chỉ là ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ thôi, cho nên mới qua lại với nhau.”

“Qua lại với nhau?”

Tiểu Vũ Hàm lặp lại, Dạ Ngưng bĩu môi: “Không nói nữa, em biết trước kia cô là tài nữ khoa tiếng Trung rồi. Đúng rồi –”

Nói đến việc này, Dạ Ngưng lại nhớ tới một chuyện.

“Gì?”

Tiểu Vũ Hàm nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, thân mình dường như trượt xuống, đầu tựa lên ngực Dạ Ngưng.

Giật nảy mình, Dạ Ngưng đỏ mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô làm gì vậy?”

Làm gì vậy chứ? Không có việc gì lại cứ nhả ngực người ta mà cọ thế? Quyến rũ em à!

Tiểu Vũ Hàm dường như có phần mệt mỏi, ngã vào ngực Dạ Ngưng than thở: “Ai bảo em gầy như vậy, bả vai toàn xương, dựa vào không thoải mái.”

“Cô là nói –”

Hai mắt Dạ Ngưng sáng ngời, không phải là cô Tiểu đang thừa nhận ngực mình vẫn rất đầy đặn đấy chứ?

“Tuy rằng ngực cũng không có tí thịt gì, nhưng tôi cứ cố chấp nhận một chút vậy.”

Tiểu Vũ Hàm nhỏ giọng than thở, Dạ Ngưng đen mặt nhìn cô, nữ nhân này, đã chiếm tiện nghi còn không nói, lại vẫn không quên bắt nạt mình nữa?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà nhìn cô Tiểu nhu thuận tựa vào ngực mình, mái tóc dài như dòng suối xỏa trên cổ, trên vai, khiến Dạ Ngưng có cảm giác ngứa ngứa, thấy thoải mái nói không nên lời.

“Đúng rồi, em muốn hỏi cái gì?” Tiểu Vũ Hàm quả thật có chút mệt mỏi, thanh âm cũng thấp dần xuống.

“À, phải rồi, cô Tiểu, lần trước em nghe cô Mạch nói cô giữa chừng đổi chuyên ngành.” Dạ Ngưng cân nhắc từ ngữ, nài nỉ cô Tiểu lại nói với nàng cái gì mà “không cần cảm động”.

“Đúng vậy, là vì em, cho nên về sau em ít gây phiền phức cho tôi thôi, phải nghe lời tôi.”

Tiểu Vũ Hàm tiếp lời rất nhanh, một bụng lời lẽ của Dạ Ngưng hoàn toàn bị nghẹn lại, nàng không nói gì nhìn Tiểu Vũ Hàm, nữ nhân này thực cũng quá hay thay đổi nhỉ?

“Tôi mệt quá, ngủ một lát đi.”

Tiểu Vũ Hàm không có tinh thần nói, Dạ Ngưng gật gật đầu, dịch người xuống phía dưới, đem chăn đệm ở một bên mở ra đắp lên cho Tiểu Vũ Hàm, trong quá trình này Tiểu Vũ Hàm vẫn ôm Dạ Ngưng không buông. Có chút bất đắc dĩ lại có chút hạnh phúc nhìn con gấu koala bám trên người mình, Dạ Ngưng cúi đầu, hôn lên trán Tiểu Vũ Hàm, ôm cô, nhắm mắt lại, cũng chìm vào giấc ngủ.

Kỳ thật không trách được cô Tiểu lại mệt như thế, mà ngay cả Dạ Ngưng cũng đều mệt chết đi được, ngày kỷ niệm thành lập trường hơn nữa còn có đại hội thể dục thể thao, toàn trường đều bận đến phát điên lên, ai cũng đều bị tóm đi làm cu li. May mà trường đã hứa hẹn, chờ ngày kỷ niệm thành lập trường bận rộn xong xuôi thì các lớp có thể tổ chức đi du lịch, điều này làm cho Dạ Ngưng ít nhiều dấy lên chút hi vọng. Du lịch dã ngoại, là từ ngữ “hưng phấn” đến mức nào chứ, bao nhiêu JQ* đều bởi vậy mà sinh ra, nàng và cô Tiểu...

(*JQ: gian tình)

Ôm ấp cô Tiểu, Dạ Ngưng ngủ thật sự rất say, thẳng đến năm giờ chiều, nàng mơ hồ mở mắt, cúi đầu nhìn vòng tay trống trơn, bĩu môi.

Lê dép, cào cào mái tóc, Dạ Ngưng chậm chậm đi về phía phòng khác, còn chưa đi tới đã thấp thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

Ngẩn người một chút, nghe thấy âm thanh một nam một nữ đối thoại, con sâu ngủ Dạ Ngưng lập tức bay mất, lấy tốc độ chạy tám trăm mét phóng thẳng về phía phòng khác.

Làm sao, làm sao cô Tiểu lại còn ẩn dấu một tên đàn ông chứ?

Quả nhiên, vừa vọt vào phòng khác, Dạ Ngưng liền nhìn thấy cô Tiểu đang ngồi ở sô pha tán gẫu vui vẻ cùng với một người trẻ tuổi ưa nhìn.

Nhìn thấy nàng đi ra, Tiểu Vũ Hàm liền đứng lên: “Dạ Ngưng, lại đây.”

Chàng trai ngồi bên cạnh Tiểu Vũ Hàm nghe được hai chữ “Dạ Ngưng” liền hơi ngẩn ra, vội ngẩng đầu, nhìn về phía Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng mặc áo ngủ của Tiểu Vũ Hàm, phần trên mặt cũng đã sớm tẩy sạch, áo ngủ rộng thùng thình khoác trên người, mái tóc dài rối loạn thành một đoàn, về mặt đầy dịch ý trùng mắt với anh chàng kia.

“A, đừng như vậy.” Cô Tiểu đi đến bên người Dạ Ngưng nhỏ giọng nói, Dạ Ngưng ngẩng đầu liếc cô một cái.

“Đây là anh tôi, Tiểu Lăng Phi.”

.....

Anh trai?

Vừa nghe được chữ “anh trai”, tinh thần Dạ Ngưng lập tức tỉnh táo, dịch ý trên mặt biến mất, thay vào đó là nụ cười đầy mặt. Anh trai à, vậy nên chuẩn bị quan hệ thật tốt!

“Em là Dạ Ngưng?”

Tiểu Lăng Phi đánh giá Dạ Ngưng từ trên xuống dưới, Dạ Ngưng bị hấn nhìn có chút không tự nhiên, ngưng ngưng cười cười; “Đúng vậy, em là Dạ Ngưng, là cô Tiểu...phải, học sinh.”

Không biết rốt cuộc Tiểu Vũ Hàm có tiết lộ cho anh trai biết chuyện không, Dạ Ngưng cũng không dám nhiều lời, Tiểu Vũ Hàm mỉm môi cười nhìn Dạ Ngưng, nâng tay lên, vuốt ve mái tóc nàng: “Được rồi, đi rửa mặt đi, một lát nữa Mạch Mạt và Linh Đang cũng đến, buổi tối mọi người cùng ở nhà ăn cơm.”

“Vâng, được ~”

Dạ Ngưng gật đầu đáp, nghe lời đi rửa mặt, trong nháy mắt lúc xoay người nhìn thấy ánh mắt Tiểu Lăng Phi nhìn mình chăm chú, cả người lại không thoải mái.

Vừa rửa mặt, Dạ Ngưng vừa nghĩ tới người anh kia của Tiểu Vũ Hàm, nàng đã nghe Mạch Mạt nói, cô Tiểu không có cha mẹ, toàn dựa vào nhà người chú hai của mình, nhìn xem thấy có cảm giác vô cùng thân thiết với cô Tiểu, hẳn là con trai của người chú kia...Nhưng mà, hình như anh ta không thích mình thì phải.....

Có chút ử rữ, Dạ Ngưng cầm lấy khăn mặt ở một bên lau mặt, trên khăn mặt đều là mùi hương của cô Tiểu, áp lên mặt, hít sâu một hơi, dùng sức ngửi, tự động viên chính mình, Dạ Ngưng, nhất định phải cố lên, tóm lấy anh trai cô Tiểu!

Chờ đến lúc Dạ Ngưng rửa mặt xong đi ra ngoài, Mạch Mạt và Hà Lâm Nhiên cũng đã đến, hai người đang ngồi ở sô pha trò chuyện vui vẻ với Tiểu Lăng Phi, loại tình cảm vui vẻ khi bạn bè cũ gặp lại nhau không cần nói cũng biết. Mạch Mạt mờ ám liếc nàng một cái không nói gì, Hà Lâm Nhiên vẫy vẫy tay với Dạ Ngưng, Dạ Ngưng mỉm môi gật đầu, trong lòng đột nhiên có phần khổ sở, cảm giác tựa hồ như mình là người dư thừa.

“Làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Hàm đã đi tới, sờ sờ mái tóc Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cười cười, lắc đầu: “Không có gì, vừa tỉnh ngủ nên em còn hơi ngái ngủ.”

“Ừ, ngủ lâu quá mà, muốn ăn gì? Một lát nữa tôi đi mua.”

Tiểu Vũ Hàm cười nói với Dạ Ngưng, một loạt ánh mắt lập tức đều đổ dồn về phía hai người, Dạ Ngưng có chút xấu hổ, hỏi: “Cô đi mua à? Cô Tiểu, em đi cùng với cô.”

Tiểu Vũ Hàm nhận ra Dạ Ngưng lúng túng, liền kéo tay nàng, nhỏ giọng nói: “Không được, một mình tôi đi, em phải ở lại thành lập quan hệ tốt với anh trai tôi, hiểu không?”

“Vâng...”

Dạ Ngưng hiểu được ý tứ Tiểu Vũ Hàm, gật gật đầu, Tiểu Vũ Hàm cười cười, vuốt vuốt mái tóc nàng, đi vào phòng ngủ cầm ví tiền, đi giày rồi ra khỏi nhà đi mua đồ ăn.

Tiểu Vũ Hàm vừa rời đi, Dạ Ngưng lại có chút sợ hãi, thường ngày nàng vốn là người không biết sợ gì, nhưng dù sao đây cũng là anh trai Tiểu Vũ Hàm, hẳn có phân lượng thế nào trong lòng cô ấy thì hẳn có thể nghĩ được, còn có cô Mạch... Dạ Ngưng biết cô ấy vẫn không quá ưa mình... Ngay lúc Dạ Ngưng còn đang do dự không biết nên mở miệng thế nào, Tiểu Lăng Phi đã ngắt đầu, nhìn về phía nàng.

Tiểu Lăng Phi có vài phần tương tự với Tiểu Vũ Hàm, đều có khuôn mặt tinh xảo cùng đôi mắt mê người, chỉ là trong ánh mắt cô Tiểu nhìn nàng luôn mang theo nét cười nhàn nhạt cùng vô hạn thâm tình, mà ánh mắt của Tiểu Lăng Phi.....

“Dạ Ngưng phải không? Lại đây ngồi đi.”

Giọng nam trong trẻo lạnh lùng trầm thấp, mang theo một tia hương vị không thể trái lời, Dạ Ngưng cắn môi, nhìn hắn một cái, gật đầu, đi đến sô pha đối diện ngồi xuống.

Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng không nói gì, nhưng thật ra Hà Lâm Nhiên nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn nhìn Tiểu Lăng Phi, sắc mặt dần dần ngưng trọng hẳn lên.

Ngồi trên sô pha, Dạ Ngưng có chút không yên lòng, nhìn Tiểu Lăng Phi như vậy thì sợ là đã biết chuyện giữa nàng và cô Tiểu, hơn nữa tám phần là không đồng ý. Quả nhiên, không đợi nàng bồn chồn lo lắng xong, Tiểu Lăng Phi đã mở miệng: “Dạ Ngưng, chuyện của em và Vũ Hàm tôi đều biết cả rồi. Vũ Hàm thích nữ nhân, tôi không phản đối.”

Tiểu Lăng Phi chậm rãi nói, trước kia Tiểu Vũ Hàm đã từng nói với hắn về Dạ Ngưng, tuy rằng lúc mới đầu có phần không chấp nhận được chuyện em gái thích nữ nhân, nhưng bởi vì chung quy là quá thương yêu, từ nhỏ đến lớn hắn vẫn luôn nâng niu cô em gái này trong lòng bàn tay, nên chỉ cần cô hạnh phúc thì như thế nào cũng có thể. Nhưng mà hắn không nghĩ tới, người Tiểu Vũ Hàm thích dĩ nhiên lại là học sinh của chính cô, còn là một người non nớt ngây thơ như thế.

Dạ Ngưng ngắt đầu nhìn Tiểu Lăng Phi, nhìn ánh mắt hắn, tựa hồ biết được kế tiếp hắn muốn nói gì.

__Hết chương 41__

* ko hiểu câu đùa thâm thúy ở đây cho lắm, tuy nhiên theo mình thì có thể giải thích thế này:

Hán Việt:

+ () đầu mới mát mẻ: khổ đầu

+ () quần lót: khổ đầu

=> 2 câu khá giống nhau, có thể là lão Đại cố tình giả vờ nghe nhầm lời Dạ Ngưng nói để chọc tức nàng.

43. Chương 42: Không Buông...

“Nhưng mà em, không thích hợp.”

Ba chữ “không thích hợp” của Tiểu Lăng Phi làm tổn thương Dạ Ngưng, trong lòng có chút ủy khuất lại có chút khổ sở, nàng cắn cắn môi, nhìn Tiểu Lăng Phi.

“Anh Tiểu, là anh với em yêu nhau hay là cô Tiểu và em? Sao anh biết không thích hợp? Anh là cô ấy à?”

“.....”

Tiểu Lăng Phi hơi kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, hắn không ngờ một cô gái nhìn trông yếu đuối tay trái gà không chặt lại mồm miệng sắc bén lạnh lợi đến thế. Mạch Mạt nghe xong lời Dạ Ngưng nói thì vẫn trầm mặc như trước, nhưng thật ra Hà Lâm Nhiên hai mắt lại phát sáng, âm thầm giơ ngón cái lên, Dạ Ngưng, khá lắm. Em thật sự đúng là giai cấp lãnh tụ sinh viên, nhiệm vụ đánh tới giai cấp địa chủ liền trông vào em rồi, tôi nhất định sẽ đứng ở hậu phương phát cò cổ vũ!

“Dạ Ngưng, hoàn cảnh gia đình tôi nói như vậy em cũng biết, tôi không muốn Vũ Hàm bởi vì một học sinh mà đánh mất hạnh phúc một đời. Trước kia cô ấy đã đủ khổ rồi, sau này tôi hy vọng cô ấy có thể hoàn toàn hạnh phúc.”

Khi Tiểu Lăng Phi nói những lời này thì nhìn Dạ Ngưng chằm chằm, tư thế một bộ khí thế bức người, Dạ Ngưng ở một bên không kiên nhẫn không siêng lắng nghe, gật gật đầu, ngắc đầu nhìn hắn.

“Đúng vậy, anh Tiểu thực sự rất thương yêu em gái nhỏ, nói nghe thật hay. Em cũng hy vọng cô Tiểu được hạnh phúc, em tin tưởng, ngoài em ra, không có ai có thể đem đến cho cô ấy hạnh phúc cả.” Dạ Ngưng tự tin nói, nàng tin cô Tiểu, tin tưởng tình yêu của cô dành anh, trừ bỏ mình ra, cô Tiểu sẽ không yêu ai cả.

“Em thật ra rất tự tin nhỉ.” Tiểu Lăng Phi ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng gật gật đầu, nghe rằng đáp trả lại một nụ cười thật rạng rỡ: “Đúng vậy, không tự tin thì cô đã đã thấy em chướng mắt rồi, anh nói phải không, anh trai?”

Chữ “anh trai” bị Dạ Ngưng cố ý kéo dài ra, kỳ thật án với tính cách của nàng thì thực không muốn nói về chuyện tình cảm giữa nàng và cô Tiểu với người ngoài, chuyện tình cảm là chuyện của hai người, người khác có quyền gì mà quản. Nói khó nghe thì, việc quái gì liên quan đến anh chứ? Anh có quyền đi quyết định hạnh phúc của cô Tiểu sao? Anh là anh trai cô ấy thì giỏi lắm chắc? Tôi còn là người yêu của cô ấy cơ, cô Tiểu sẽ ở bên ai cả đời chứ?

“Tôi không đồng ý hai người ở bên nhau.”

Tiểu Lăng Phi xem như đã nhìn ra, Dạ Ngưng mồm miệng sắc bén, giảng đạo lý với nàng chính là tự chui đầu vào rọ, rất rõ ràng xuất ra con át chủ bài cuối cùng. Nghe xong lời này, Mạch Mạt ngắc đầu nhìn về phía Dạ Ngưng, mà ngay cả Hà Lâm Nhiên cũng thấy khẩn trương hẳn lên.

Dạ Ngưng lại vẫn vẻ mặt thản nhiên, hiểu rõ phát phát tay, gật đầu.

“Chuyện này, đương nhiên em biết anh không đồng ý rồi, nếu anh đồng ý thì đã không ngồi ở đây nói này nói nọ với em. Anh trai, không phải em không nghe lời anh nói, mà cô Tiểu đã từng nói với em, coi lời người khác nói đều như là ‘rầm chó’ đi, chỉ nhớ kỹ những lời của cô ấy nói là được.”

.....

Tiểu Lăng Phi biến sắc, được, đúng là một lời nói ác độc, ngụ ý một loạt những lời hắn nói như vậy lại hóa ra toàn là “rầm chó” sao?

“Em còn rất trẻ, có rất nhiều lựa chọn, nữ nhân xinh đẹp có rất nhiều, vì cái gì lại cố tình là Vũ Hàm?”

Tiểu Lăng Phi không nhanh không chậm nói, Dạ Ngưng nghe được những lời này liền lập tức quay đầu nhìn Mạch Mạt, không cần phải nói, khẳng định cô Mạch đã nói với hắn cái gì đó.

“Em thừa nhận, lúc mới đầu cô Tiểu hấp dẫn em đúng là khí chất dung mạo, ai có thể nói thích về ngoài một người thì sẽ không thích tâm hồn của người đó? Anh Tiểu, chị dâu không xinh đẹp sao? Nếu cô ấy không vừa mắt anh thì anh có thể thích cô ấy không? Xin đừng đem những đạo lý ấy áp đặt lên người em được không? Em là thích cô Tiểu đó, làm sao chứ?”

“Dạ Ngưng, sao em có thể nói thế, anh ấy là anh trai của Vũ Hàm.” Mạch Mạt vốn vẫn im lặng lại mở miệng nói.

Dạ Ngưng nhướn mày, nhìn cô: “Cô Mạch, hôm nay cho dù Hoàng đế lão tử ngồi đây nói với em những điều này thì em cũng vẫn đáp trả lại y như vậy. Cô Tiểu đối xử với em thế nào, cô phải rõ ràng hơn bất kì ai khác chứ, em bỏ đi, người đau khổ nhất là cô ấy, cô nhẫn tâm sao? Mọi người đều nhẫn tâm sao? Để làm gì lại cứ muốn tách hai chúng tôi ra, tôi làm sao? Tôi thân thể đầy đủ kiện toàn, dung mạo đáng yêu, như thế nào mà các người lại thấy tôi chướng mắt, chỉ bởi vì tôi là nữ?”

Lời Dạ Ngưng nói hoàn toàn chặn đứng đường lui của Mạch Mạt, nếu giờ cô nói thêm một câu gì nữa, phỏng chừng Hà Lâm Nhiên ở một bên sẽ nổi giận mất.

Tiểu Lăng Phi sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, cầm lấy điều thuốc bên cạnh, châm lửa, hút một hơi: “Dạ Ngưng, ba mẹ tôi ký thác rất nhiều ở Vũ Hàm, tôi không muốn làm cho bọn họ thất vọng. Chuyện của em, cho tới bây giờ Vũ Hàm cũng chưa từng giấu được tôi, cô ấy đã từng nói, nếu có một ngày hai người ở bên nhau, cô ấy sẽ ra khỏi nhà ra ở riêng.”

Lời Tiểu Lăng Phi nói làm cho tất cả mọi người ở đây đều giật mình, ở riêng? Cùng mọi người trong nhà...Tiểu Vũ Hàm?

Về mặt Mạch Mạt liền hơi đổi, cô biết phân lượng và địa vị của cô chú trong lòng Vũ Hàm, cô ấy đã nói như vậy, chính là đã quyết định muốn ở bên Dạ Ngưng cả đời, đáng giá sao? Cùng một người bất cần đời như vậy? Đúng thế, Mạch Mạt chính là không thích Dạ Ngưng, cô muốn Vũ Hàm tìm được một người có thể chăm sóc che chở ỉn, bất kể là nam hay nữ, chứ không phải một đứa trẻ con chưa trưởng thành như Dạ Ngưng vậy.

Dạ Ngưng nghe lời Tiểu Lăng Phi nói xong cũng là một phen trầm mặc, qua thật lâu, nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Lăng Phi: “Anh Tiểu, đã như vậy thì em lại càng không thể buông bỏ cô Tiểu.”

Thở dài, Tiểu Lăng Phi không nói gì, hẳn đã sớm liệu đến kết quả như vậy, chỉ là trong lòng càng thêm đè nén nặng nề, vì em gái, vì cha mẹ.

“Dạ Ngưng, Vũ Hàm vì em đã buông bỏ nhiều lắm.”

Mạch Mạt ngẩng đầu, nhìn về phía Dạ Ngưng, nói ra những lời vẫn giấu trong lòng thật lâu, với tính tình của cô, có thể nhịn đến bây giờ cũng không dễ dàng.

Dạ Ngưng nhìn Mạch Mạt gật đầu, nàng biết cô Mạch là vì muốn tốt cho cô Tiểu, cho nên những lời cô ấy nói, tuy rằng sẽ làm người ta tổn thương nhưng Dạ Ngưng cũng chưa đến nỗi hận cô.

“Vũ Hàm thực sự thích là Trung văn*, em có biết không?”

(* Cũng như môn Ngữ Văn của mình)

Mạch Mạt nhìn chằm chằm ánh mắt Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật đầu, nàng biết, nàng đã quan sát rồi, khi cô Tiểu không có việc gì làm thì cơ bản sẽ cầm quyển sách văn học nghệ thuật gì đó để xem.

“Sau khi biết hai người ở bên nhau, tôi đã hỏi cô ấy có phải đổi chuyên ngành là vì em không – cô ấy đã nói là, cô ấy sợ cả đời này đều chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn xem, đổi chuyên ngành chính là hy vọng hai người có thể gặp gỡ nhau nhiều hơn một chút. Chỉ là muốn được gặp gỡ, ha ha, cô ấy liền đánh đổi toàn bộ mọi thứ của mình.”

Mây Dạ Ngưng nhíu chặt thành một đoàn, đau lòng, tự trách, áy náy nhất loạt dâng lên trong lòng.

Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng, không dừng lại chút nào, tiếp tục nói: “Trường danh tiếng mờ, Vũ Hàm chưa bao giờ thêm liếc mắt qua một lần, toàn bộ hy vọng đều là ở lại cái trường học rách nát này, nếu như vậy thôi thì tôi còn không nói, nhưng ngay cả cơ hội đi Mỹ trao đổi học thuật mà cô ấy cũng vì em nhất định bỏ qua.”

Những lời còn lại, Mạch Mạt không muốn nói nữa, Dạ Ngưng cắn môi, cúi thấp đầu.

Trong lúc nhất thời, không ai nói thêm câu nào nữa, Mạch Mạt chỉ nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, mà Tiểu Lăng Phi ở một bên lẳng lẳng hút thuốc, Hà Lâm Nhiên nhìn Mạch Mạt, không nói lời nào, không khí có vẻ có chút áp lực.

“Tôi về rồi, giờ này không còn đồ ăn gì bán, tôi đi siêu thị mua một ít, cũng không biết có tươi không.” Đẩy cửa ra, Tiểu Vũ Hàm xách theo vài cái túi to cười tươi tiến vào.

“Anh, em mua cho anh chân giò mà anh thích ăn nhất, lát nữa sẽ hầm cho anh, còn có tôm hùm nhỏ mà Mạch Mạt thích ăn nữa.”

Tiểu Vũ Hàm vừa cúi đầu lật mấy túi to vừa nói, đợi nửa ngày mà không thấy ai đáp lời mình, cô có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy chính là khói thuốc ngập phòng cùng vài người nét mặt nặng nề.

Cánh môi mấp máy vài cái, Tiểu Vũ Hàm nhìn về phía Dạ Ngưng đang cúi đầu, sắc mặt trầm xuống, buông chiếc túi trong tay xuống, đi qua.

Nâng tay lên, nắm lấy tay phải Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm lạnh lùng nhìn Tiểu Lăng Phi: “Anh, em đã nghĩ anh sẽ đến chúc phúc cho em.”

Dạ Ngưng nghe được lời Tiểu Vũ Hàm nói liền khẽ run lên, muốn rút tay về, nhưng không ngờ lại bị cô càng nắm chặt hơn. Ngẩng đầu, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại đang nhìn nàng, ánh mắt kiên định chân thật đáng tin.

“Cô Tiểu, cô hiểu lầm rồi, anh Tiểu chưa nói gì cả.” Dạ Ngưng nhỏ giọng biện giải, nàng không muốn bởi vì mình mà khiến cho cô Tiểu cùng Tiểu Lăng Phi xảy ra tranh cãi ngay ngày đầu tiên hân trở về.

Dụi tắt điều thuốc trong tay, Tiểu Lăng Phi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Em lớn rồi, chuyện gì cũng đều không chấp nhận được lời anh nói.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Tiểu Lăng Phi một lúc, trong mắt tràn đầy khổ sở, nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: “Trừ Dạ Ngưng, anh, trừ Dạ Ngưng ra.”

Tiểu Vũ Hàm siết chặt tay Dạ Ngưng, như thể sợ nàng sẽ bỏ đi vậy, tay phải Dạ Ngưng bị nắm đến đau, nhả mồm lại, không nói một lời. Trong lòng tất cả đều là lời Mạch Mạt mới nói vừa rồi, cả người đều thấy bi thương, thì ra, nàng là gánh nặng của cô Tiểu, nếu không phải do nàng, cô Tiểu hẳn sẽ không khó xử như vậy.

“Cái gì nhỉ, đừng nói nữa, tôi đi nấu cơm ăn cơm thôi.”

Hà Lâm Nhiên nhận ra không khí không thích hợp liền vội vàng đứng ra nói để làm dịu lại tình hình, Tiểu Vũ Hàm cố chấp nhìn Tiểu Lăng Phi, Tiểu Lăng Phi thở dài, không nhiều lời nữa.

Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn Dạ Ngưng, sắc mặt có chút dịu đi, chỉ là vẫn nắm tay nàng không buông ra: “Theo tôi cùng đi nấu cơm, nhé?”

“Vâng.”

Gật gật đầu, Dạ Ngưng trở tay nắm lấy tay Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Lăng Phi nhìn hai người, lắc đầu.

Nắm tay, đi thẳng đến phòng bếp, một khắc khi đóng cửa lại, Tiểu Vũ Hàm xoay người, dùng sức ôm lấy Dạ Ngưng.

“Thực xin lỗi, Dạ Ngưng, thực xin lỗi.....”

Không phải không nghĩ tới chuyện Tiểu Lăng Phi sẽ không thích Dạ Ngưng, chỉ là một mực tình nguyện cho rằng anh họ sẽ vì hạnh phúc của mình mà chấp nhận Dạ Ngưng, là do cô đã suy nghĩ quá mức đơn giản nên mới khiến cho Dạ Ngưng phải chịu ủy khuất, cho dù không ở hiện trường, nhưng chỉ cần nhìn biểu tình của Dạ Ngưng và anh mình thì Tiểu Vũ Hàm cũng biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hối hận, hối hận đã để nàng ở lại nhà một mình.

“Cô Tiểu.....”

Thanh âm Dạ Ngưng có chút khàn khàn, trong mắt đều là nước mắt, xin lỗi? Hẳn là phải do nàng nói mới phải, vì cái gì mỗi lần cô Tiểu đều phải ôm hết sai lầm vào người? Kỳ thật Tiểu Lăng Phi nói đúng, nàng

xác thực không xứng với cô Tiểu, cô Mạch cũng nói đúng, nàng không đáng để cô Tiểu làm như thế. Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra chút nào, Dạ Ngưng cố gắng nở nụ cười với Tiểu Vũ Hàm, cúi đầu hôn lên trán cô: “Được rồi, thật sự không có việc gì mà, anh Tiểu chỉ tùy tiện nói với em thôi, đừng khổ sở nữa, nhé?”

Tiểu Vũ Hàm không lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, trong mắt lộ ra ảm ảm bất an.

__Hết chương 42__

44. Chương 43: Rất Ủy Khuất...

Rất nhanh một bàn cơm đã làm xong, trừ việc rửa đồ ăn ra, cái gì Dạ Ngưng cũng không giúp được, giờ nàng mới biết tài nấu ăn của cô Tiểu khá đến mức nào, nói cái gì mà sẽ làm trứng xào vỏ chứ, đúng là lừa người mà.

Tuy không giúp được gì, nhưng chỉ cần là rửa thức ăn Dạ Ngưng cũng thấy vui vẻ, thường thường vốc nước hắt về phía cô Tiểu, nhìn bộ dáng cô mỉm cười, lòng cũng thư thái hơn rất nhiều. Mặc kệ thế nào, nàng còn có cô Tiểu, cô Tiểu sẽ vĩnh viễn yêu nàng, sẽ không xem thường nàng, vĩnh viễn sẽ không.....

Đem đồ ăn đã làm xong bưng lên bàn, Dạ Ngưng vịn vào ghế đứng một bên, không ngồi xuống, nhìn về phía phòng bếp, chờ Tiểu Vũ Hàm đi ra.

“Ngồi đi, Dạ Ngưng.”

Hà Lâm Nhiên cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng theo bản năng nhìn Tiểu Lăng Phi, Tiểu Lăng Phi vẫn bộ dáng cũ, nghiêm mặt không nói chuyện cũng không nhìn nàng.

“Làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Hàm bưng món cá hấp cuối cùng từ phòng bếp đi ra, dọn xong, đặt lên bàn, quay đầu cười nhìn Dạ Ngưng.

“Chờ cô đó.”

Theo thói quen giơ tay lên vuốt tóc Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm lôi kéo nàng ngồi xuống.

Tuy Tiểu Lăng Phi vẫn không thêm quan tâm đến Dạ Ngưng như trước, nhưng không khí trên bàn cơm rõ ràng tốt hơn nhiều so với vừa rồi, ít nhất không căng thẳng nữa, vài người trò chuyện với nhau, nói về quãng thời gian đại học tươi đẹp, Tiểu Lăng Phi còn thuận tiện nói mấy chuyện hay ho của Tiểu Vũ Hàm trước đây, uống rượu cũng rất vui vẻ. Dạ Ngưng cũng không cảm thấy nhàm chán, nghe đầy hứng thú, thường thường ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, mỗi lúc đó, Tiểu Vũ Hàm đều như có cảm ứng, mỉm cười nhìn nàng, không cần nói cũng biết ý, làm cho Tiểu Lăng Phi mày nhăn mặt nhíu cả lại.

Cơm nước xong, Dạ Ngưng cùng Hà Lâm Nhiên bưng bát đĩa ra bên ngoài, Tiểu Vũ Hàm muốn giúp lại bị Dạ Ngưng đẩy qua một bên: “Được rồi mà, cô Tiểu, cô cũng đã bận rộn cả một ngày rồi, mau qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười cười, không quản hai người nữa, đi đến bên sofa, lần lượt cùng Tiểu Lăng Phi ngồi xuống.

“Dạo này thế nào? Ba mẹ đều rất nhớ em, nói mua cho em nhà để ở, đừng cứ mãi chen chúc trong cái ký túc xá này, nếu thấy buồn chán có thể tìm Mạch Mạt nói chuyện.”

Tiểu Lăng Phi nét mặt chứa ý cười nhìn em gái, hần và Tiểu Vũ Hàm lớn lên rất giống nhau, nếu không phải luôn nghiêm nghị thì khi cười lộ lên cũng rất mê người.

“Không cần, ở đây rất tốt.”

Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Tiểu Lăng Phi, cô không cảm thấy ở đây có gì không tốt, cũng không cảm thấy trường học tồi tàn chỗ nào. Vật chất quả thực rất quan trọng, nhưng mà chỉ có ở bên cạnh Dạ Ngưng, hết thấy những thứ đó mới có ý nghĩa, mới có cảm giác hạnh phúc.

“Ừ.....”

Tiểu Lăng Phi trầm mặt một lát, châm một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Mẹ nói, thứ bảy tuần này em hãy trở về nhà một chuyến, bà nhớ em, còn có –”

Nói đến đây, Tiểu Lăng Phi dừng lại một chút, Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu nhìn hắn.

“Rửa xong rồi, mệt quá!”

Dạ Ngưng thu dọn xong chén bát liền nhanh nhẹn từ trong phòng bếp đi ra, định đặc tiêu sái đi đến bên Tiểu Vũ Hàm, đặt mông ngồi xuống sofa, nghiêng đầu, tựa lên vai cô.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười cười, đưa tay vuốt ve mái tóc nàng: “Một thì lát nữa về sớm một chút, sáng mai không phải còn có tiết học sao?”

“Được ~” Dạ Ngưng lười biếng đáp ứng, nhắm mắt lại dựa vào Tiểu Vũ Hàm, ai cũng không nhìn.

Tiểu Lăng Phi ở một bên nhìn hai người, vung vẩy tàn thuốc trên tay, tiếp tục lời vừa rồi: “Thứ bảy trở về, Tô Nham cũng từ nước ngoài trở lại rồi, mẹ cũng đã lâu không gặp, muốn cùng nhau tụ hội một chút.”

“.....”

Mạch Mạt ở một bên cùng Hà Lâm Nhiên vừa nghe được hai chữ “Tô Nham” đều cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

Như thể dự cảm được cái gì, Dạ Ngưng vẫn đang nhắm mắt liền mở mắt, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Trên mặt Tiểu Vũ Hàm không có ý cười, có chăng thì chỉ là một loại lạnh lùng nói không nên lời.

“Anh, ngồi trên máy bay lâu như vậy hẳn là rất mệt, đi nghỉ ngơi đi.”

Không muốn nói nhiều, dù một câu cũng không muốn nói nữa, Tiểu Vũ Hàm coi như đã hiểu mục đích cùng ý đồ lần này Tiểu Lăng Phi đến thăm mình, nét mặt có chút lạnh, mà trong lòng càng lạnh hơn.

Tiểu Lăng Phi không nói lời nào, nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm một lúc, dụi tắt điếu thuốc trong tay: “Tô Nham mở một công ty thương mại, tình trạng kinh doanh cũng không tệ lắm, chúng ta đều nghĩ cậu ta sẽ ở nước ngoài định cư không trở lại, nhưng mà cậu ta lại nói với anh rằng trong lòng có người không buông được, vì người kia mà bán công ty đi, về nước gây dựng lại sự nghiệp một lần nữa.

Tiểu Vũ Hàm không nói một câu, mặt không chút thay đổi nhìn Tiểu Lăng Phi, nâng tay phải lên, nắm lấy tay Dạ Ngưng, cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ đầu ngón tay kia làm cho Dạ Ngưng không nhận được mà khẽ run.

“Phải rồi, ba mẹ cũng rất thích cậu ta. Hy vọng em có thể cân nhắc kỹ một chút.”

Đã nói đến tình trạng này rồi, Tiểu Lăng Phi nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm vẫn là vẻ mặt lạnh lùng.

“Anh, em đã có Dạ Ngưng.”

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, cánh mũi có chút cay cay. Có phải nàng thật sự rất vô dụng không? Vì sao trước kia chưa từng một ai nói cho nàng biết? Đến bây giờ lại thành ra làm cho người ta ghét bỏ đến vậy? Nàng chỉ là yêu cô Tiểu mà thôi, đó là sai sao? Tuổi nàng còn trẻ, đó không phải là điều nàng có thể quyết định, vì sao ngay cả một cơ hội để giải thích cũng không cho nàng? Nàng có thể liều mạng, có thể cố gắng, vì Tiểu Vũ Hàm, nàng nguyện ý.

Không khí nguyên bản coi như không tệ lập tức không còn sót lại chút gì, sắc mặt Tiểu Lăng Phi cũng trầm xuống, nhìn Tiểu Vũ Hàm, không nói được lời nào.

“Anh Tiểu, hôm nay anh trở về đi, mọi chuyện để sau hẳn nói.” Mạch Mạt nhìn Tiểu Lăng Phi nói.

Tiểu Lăng Phi nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm một hồi, đứng dậy đi ra ngoài: “Tôi về khách sạn.”

Tiểu Vũ Hàm mím môi im lặng nhìn Tiểu Lăng Phi mở cửa đi ra ngoài, không giống trước kia đi tiễn Tiểu Lăng Phi, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói, chỉ thất thần nhìn anh họ rời đi, tay phải gắt gao nắm tay Dạ Ngưng.

“A, cô Tiểu, em nên trở về ký túc xá rồi.”

Không biết im lặng đã bao lâu, Dạ Ngưng chậm rãi mở miệng, nàng muốn chạy, không muốn ở lại đây thêm một phần một giây nào nữa.

“Tôi tiễn em.” Tiểu Vũ Hàm lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn nàng.

“Không cần đâu.” Hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhẹ giọng đáp.

Đứng dậy, ai cũng không nhìn, đi tới cửa cúi người đổi giày xong, đứng thẳng dậy mở cửa, cảm giác lạnh như băng từ tay nắm cửa bằng kim loại truyền tới khiến nàng đau lòng, ánh mắt cũng có chút nhức nhối, đang muốn mở cửa ra ngoài, trên tay chợt lạnh, nhìn bàn tay đang đặt lên mu bàn tay mình, Dạ Ngưng cắn cắn môi.

“Tôi tiễn em.”

Vẫn lặp lại câu nói kia, Tiểu Vũ Hàm cố chấp nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng vẫn cúi đầu, không dám nhìn cô, sợ vừa nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm thì nước mắt sẽ nhịn không được mà tuôn rơi.

Trầm mặc mở cửa ra, hai người một trước một sau đi ra ngoài. Cùng Tiểu Vũ Hàm tản bộ vốn là chuyện ngày trước Dạ Ngưng yêu thích nhất, nhưng lúc này nàng thầm nghĩ chỉ muốn một mình, một mình...yên tĩnh một lát.

Dạ Ngưng không nói lời nào, Tiểu Vũ Hàm cũng trầm mặc như nàng, thường thường nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, nhìn nửa gương mặt ẩn nhẫn đầy áp lực kia, lòng nảy sinh đau đớn.

Quãng đường mười phút, hai người đi mất đến hai mươi phút, đến dưới lầu ký túc, Dạ Ngưng vẫn như trước cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Đến rồi, cô Tiểu, cô trở về đi.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nhìn chăm chăm Dạ Ngưng.

Đợi thật lâu cũng không thấy Tiểu Vũ Hàm đáp lại, thế này Dạ Ngưng mới ngẩng đầu, nhìn về phía cô. Một cái liếc mắt này, trái tim lại đau đớn như thể bị dao cắt.

Cặp mắt nàng vẫn yêu nhất luôn mang theo nét tươi cười đầy sủng nịnh kia lúc này lại ánh lên nước mắt, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, cắn môi dưới: “Em...em lên đây.”

Nhấn tâm, Dạ Ngưng không nhìn Tiểu Vũ Hàm, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, một khắc đưa lưng về phía Tiểu Vũ Hàm kia, nước mắt mơ hồ dâng đầy hai mắt, lại vẫn cố nén không quay đầu, bước nhanh về phía ký túc xá.

Không muốn tiếp tục nghĩ xem Tiểu Vũ Hàm khổ sở đến mức nào, không muốn nghĩ nàng rời đi như vậy có bao nhiêu yếu đuối, Dạ Ngưng chỉ thầm nghĩ muốn một mình yên tĩnh, yên tĩnh một chút.

Mở cửa phòng ký túc, cúi đầu đi vào, Dạ Ngưng một câu cũng không nói, cởi giày nhào lên giường, chùi chùi, đau khổ khóc òa.

Trong phòng ký túc chỉ có một mình lão Đại, đang giúp Dạ Ngưng chép bài tập môn Phân tích hệ thống, nhìn nàng vừa về liền trèo lên giường giả bộ như thế, không khỏi giật mình, buông bút trong tay ra, đi qua.

“Lão Tứ?”

Thử tính gọi nàng một tiếng, không nghe được Dạ Ngưng đáp lại, lại nghe thấy tiếng khóc cố kìm nén, lão Đại biến sắc, vung tay túm lấy chân của Dạ Ngưng.

“Làm sao vậy? Đây là có chuyện gì? Không phải mày đi hẹn hò sao?”

Không nói còn tốt, vừa nói xong, Dạ Ngưng lại khóc càng dữ hơn, túm chặt chân không buông tay, lão Đại cắn răng dùng sức giật cái chân ra, kinh ngạc nhìn khuôn mặt Dạ Ngưng tràn đầy nước mắt.

“Mày...đây là?”

Dạ Ngưng cắn môi im lặng khóc, thân mình bởi vì kìm nén mà run lên từng hồi, lau nước mắt trên mặt, Dạ Ngưng nhìn lão Đại: “Lão Đại, có phải là tao cực kỳ vô dụng không?”

Trong ấn tượng của lão Đại, Dạ Ngưng vẫn là một người luôn tươi cười hỉ hả tràn ngập tự tin, chuyện có lớn đến đâu xảy ra trước mắt nàng thì nàng cũng tuyệt đối không để trong lòng, có thể làm cho nàng khóc như vậy, không cần phải nói, khẳng định là vì cô Tiểu, vừa nghĩ đến người này, trong lòng lão Đại liền bốc lên một cỗ lửa giận.

“Khóc, mày khóc cái gì, đồ vô dụng!”

Vừa nghe những lời này, Dạ Ngưng lại càng khổ sở, quả nhiên mà, quả nhiên, ngay cả lão Đại cũng ghét bỏ nàng.

“Aish, cái gì chứ, mày đừng khóc mà, tao chỉ nói thế thôi, rốt cuộc là làm sao hả?”

Dạ Ngưng nước mắt liên miên không dứt làm cho lão Đại hoảng sợ luống cuống tay chân, nhìn nàng khóc thế, khóe mắt cũng không tự giác mà đỏ lên. Dạ Ngưng nhìn thấy lão Đại như vậy, mọi ủy khuất nín nhịn từ trưa đến giờ trong khoảnh khắc liền bùng nổ, đem mọi chuyện phiền não đều nói ra hết.

“F*ck, mày chờ đấy!!!”

Lão Đại nổi giận, cái gì chứ? Đây là nói cả chiều nay bị mấy người kết bè bắt nạt sao, cái đồ nhát chết này, còn có thể làm được cái gì đây chứ? Coi như là để cho người ta cười lên đầu mà i* rồi còn gì, đồ hèn!

Dạ Ngưng chưa từng thấy một mặt oai phong như thế của lão Đại, cơ hồ là từ trên giường bắn lên, áo ngủ Snoopy mặc trên người còn chưa kịp thay, chân đã loẹt quẹt dép lê chạy ra ngoài, Dạ Ngưng thấy thế liền tròn tròn mắt, hất chân ra cũng chạy theo ra ngoài.

Lão Đại tức đến đỏ mắt, có thể khi dễ người ta đến vậy sao? Vừa đi xuống lầu, không cần tìm, lão Đại liền thấy Tiểu Vũ Hàm khoanh tay đứng kia cùng với Hà Lâm Nhiên và Mạch Mạt đang đứng bên cạnh nói gì đó, thế là, cơn tức của lão Đại lại càng bùng phát lớn hơn nữa, không nghĩ nhiều, nén giận, vọt qua.

Hết chương 43

45. Chương 44: Phim Thần Tượng...

Mạch Mạt và Hà Lâm Nhiên vốn cùng nhau ở nhà chờ tiểu Vũ Hàm, nhưng mà một tiếng đồng hồ cũng không thấy cô trở về, Mạch Mạt có chút lo lắng, không nói hai lời liền choàng thêm áo khoác chạy ra ngoài, Hà Lâm Nhiên đương nhiên cũng làm cái đuôi đi theo sau.

Đã xác định được mục tiêu, không chút do dự, Mạch Mạt đi thẳng đến khu ký túc xá, quả nhiên thấy Tiểu Vũ Hàm ôm cánh tay đứng ngây người trước khu nhà. Khẽ thở dài, Mạch Mạt tiến lên, kéo tay Tiểu Vũ Hàm.

“Vũ Hàm, trở về đi.”

Tiểu Vũ Hàm phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Mạch Mạt, không lên tiếng.

Cắn môi, vành mắt Mạch Mạt ửng hồng: “Vũ Hàm, cậu đang trách tôi?”

“Không.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêng đầu, nhìn tòa nhà ký túc, nhớ tới bộ dáng đầy tổn thương của Dạ Ngưng lúc rời đi, sâu kín thở dài.

“Tôi không trách cậu, Mạt Mạt, tôi đang tự trách mình.”

“Vũ Hàm...”

Thanh âm Mạch Mạt khàn khàn, tâm tình kích động. Không phải cô cố ý bài xích Dạ Ngưng, cũng không phải có thành kiến gì với nàng, cô chỉ là đau lòng Tiểu Vũ Hàm, trong lòng cô, Tiểu Vũ Hàm vĩnh viễn là tốt nhất, không có người có thể xứng đôi. Nhưng bây giờ, Tiểu Vũ Hàm dĩ nhiên lại vì Dạ Ngưng mà vứt bỏ tương lai không nói, còn hết lần này đến lần khác tự hạ mình đến mức thấp nhất, Mạch Mạt bởi vì đau lòng, yêu mến cô như người nhà nên không nỡ để người khác khiến cô chịu nửa phần ủy khuất, cho nên mới nói mà không kịp nghĩ, kỳ thật một khắc khi nhìn thấy khóe mắt đỏ hoe của Dạ Ngưng thì Mạch Mạt đã hối hận rồi, biết mình đã nặng lời làm tổn thương người khác sâu sắc, nhưng mà.....

Hà Lâm Nhiên đứng bên cạnh hai người im lặng, không nói lời nào, lòng cũng thực rất khổ sở, lấy điều thuốc ra, châm lửa, hút một hơi, vừa ngẩng đầu liền thấy lão Đại nắm chặt nắm đấm lao thẳng đến chỗ mấy người.

“Ồ, nhìn kìa, lão Đại của Dạ Ngưng đến đây.”

Mạch Mạt và Tiểu Vũ Hàm cùng nhau ngẩng đầu lên liền thấy lão Đại một thân áo ngủ Snoopy, tóc loạn thành một đoàn phi tới như điên, mà Dạ Ngưng ở phía sau loẹt quẹt dép lê hiển nhiên không đuổi kịp, chạy vài bước liền lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã sắp xuống.

Dạ Ngưng đi theo phía sau lão Đại nóng ruột không thôi, nàng biết lão Đại muốn tốt cho nàng, muốn giúp nàng xả giận, nhưng mà chuyện này thật sự không liên quan tới cô Tiểu nhà nàng mà...

“Cô Tiểu!!!”

Lúc chỉ còn cách vài người mấy bước, lão Đại dừng chân bất động, thở hổn hển, trừng mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm liếc cô, không nói gì, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng đứng cạnh cô.

Dạ Ngưng chạy có chút chật vật, cúi đầu không dám nhìn Tiểu Vũ Hàm, lời kéo góc áo lão Đại, nhỏ giọng nói: “Lão Đại, trở về đi.....”

“Cút!!!”

Lão Đại gầm một tiếng dữ tợn, Dạ Ngưng bị dọa cả người run lấy bầy, Hà Lâm Nhiên choáng váng đến thiếu chút nữa quên rút điều thuốc đang ngậm ra, đây...đây vẫn là sinh viên cán bộ ưu tú thành thật ở trước mặt Mạch Mạt luôn một mực lễ phép mà cô đã từng thấy sao?

Lão Đại hít sâu một hơi, nhìn Tiểu Vũ Hàm, giơ tay lên, chỉ chỉ Dạ Ngưng: “Cô Tiểu, em hỏi cô, nữ nhân này, cô còn muốn không hay là muốn từ bỏ?!”

Lời lão Đại nói làm cho tất cả mọi người ngẩn ra, Dạ Ngưng cũng ngây người, nữ nhân? Nàng còn chưa tính...nhiều lắm thì “thiếu nữ” thôi.

Đôi mắt đẹp của Tiểu Vũ Hàm nheo lại, hai tay khoanh trước ngực, không nói lời nào, nhìn lão Đại.

Lão Đại thay đổi thói quen sợ giáo viên ngày trước, xuất ra khí chất cùng phong phạm, thập phần khí phách nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Mộng Điệp, em nói gì thế?!” Mạch Mạt ở một bên lại có ý không hài lòng, nhú mày nhìn lão Đại.

Mạch Mạt không nói lời nào còn tốt, vừa mới nói xong, lửa giận lão Đại mới nén xuống lại bùng lên.

“Còn có cô, cô Mạch!” Tay lão Đại nhoáng lên một cái, từ trên người Dạ Ngưng rời đi, chỉ về phía Mạch Mạt: “Lão Tứ thì làm sao hả? Sao cô lại thấy nó ngứa mắt như thế! Cô có tư cách gì nói nó? Hả? Cô cảm thấy nó không xứng với cô Tiểu á, em còn cảm thấy cô Tiểu không xứng với nó kia!”

Đã quen với việc lão Đại là kiểu bảo sao nghe vậy, Mạch Mạt bị cô quát như thế, giật cả mình.

“Em nói cái gì?” Nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ là gần ra từng tiếng, Mạch Mạt mặt mày âm trầm nhìn lão Đại, Vũ Hàm không xứng với Dạ Ngưng?

Dạ Ngưng ở một bên nhìn đôi mắt lão Đại trợn trừng còn tròn hơn cả bóng đèn mà lòng thầm sợ hãi, đây là điềm báo lão Đại sắp bùng nổ. Bốn năm học đại học, nàng đã từng thấy lão Đại xù lông một lần, ĐH

năm thứ ba lão Đại bị một tên nam sinh đeo kính dây dưa suốt một tháng, cuối cùng đã giáng thẳng một cái tát lên má phải trắng nõn của nam sinh kia, trạng thái lúc ấy của lão Đại cực kỳ giống lúc này.....

“Em nói sai chắc? Lão Tứ của bọn em kém cái gì? Khí chất có thể so với hoa hậu giảng đường, dáng người yếu điệu cân xứng không kém người mẫu, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn các minh tinh, làn da trơn nhẵn không tì vết, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, có chỗ nào nó không xứng với cô Tiểu !?”

Nguyên bản Hà Lâm Nhiên ở một bên cau mày lo lắng vì thế cục hai bên, nghe xong lời này điều thuốc trên tay thiếu chút nữa là tuột tay rơi xuống đất, trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn lão Đại, không phải chứ, Mộng Điệp, em xác định người em nói là Dạ Ngưng mà không phải Tiểu Vũ Hàm?

Mạch Mạt cũng là vẻ mặt không biểu tình, Tiểu Vũ Hàm trầm mặc không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng.

Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở?

“Mấy người đừng vội không tin!” Lão Đại hai tay chống nạnh, bộ dáng một bộ thề chết không bỏ qua, không tin, cô tuyệt đối không thể lại nhìn lão Tứ tiếp tục bị bắt nạt như thế được! Nhất định phải làm cho cô Tiểu biết lão Tứ có bao nhiêu người muốn đoạt vào tay!

“Em nói à biết, em đã từng tính toán qua, lão Tứ trung bình cứ ba ngày nhận được một bức thư tình, mỗi ngày thứ hai lại có một người trực tiếp tỏ tình, cứ nửa tháng lại bị theo dõi một lần, mỗi một tháng lại bị dây dưa một phen, không thiếu người thích nó, mà ngay cả em cũng không ngoại lệ!”

“....”

“....”

Loạn rồi, tất cả mọi người đều nhận ra lão Đại đã loạn trí, Mạch Mạt không nói gì nhìn Dạ Ngưng rồi lại nhìn lão Đại, Hà Lâm Nhiên tay cầm điều thuốc chấy đến sát vào tay cũng không phản ứng gì, còn lại Tiểu Vũ Hàm hơi hơi nheo mắt, nhìn về phía Dạ Ngưng.

“Cái này, lão Đại.....”

Dạ Ngưng vươn tay tóm lấy quần áo lão Đại, lão Đại phát tay đẩy nàng ra: “Đừng chạm vào tao!”

Xoay người, lão Đại nhìn cô Tiểu, tiếp tục nói: “Cô Tiểu, em mặc kệ cô có ưu tú hơn lão Tứ bao nhiêu, nếu cô thích nó thì không được khiến cho nó chịu ủy khuất, không thể!”

Bởi vì nói quá dùng sức, hai chữ “không thể” văng ra kèm theo nước bọt, lão Đại thoạt nhìn cũng có khí thế.

“Cô Tiểu, lại một lần nữa, nếu lại một lần nữa như vậy, em sẽ không nhượng bộ!”

Lời này làm cho Tiểu Vũ Hàm vẫn trầm mặc này giờ có phản ứng, ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn lão Đại.

Nghiêng đầu, hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt giết người kia của cô Tiểu, lão Đại chỉ vào Dạ Ngưng nói: “Cô Tiểu, người này em đã quen biết năm năm trời, khi tắm nó có thói quen nhìn ngắm cô bé ở đối diện mà hát, đi WC có thói quen lấy giấy vệ sinh gấp hạc, đi học quen dùng sách hứng nước miếng, hiểu biết của em về nó, tuyệt đối không kém hơn cô một phân một hào nào!”

Nói đến đây, lão Đại xem như xả hết giận, nhìn sắc mặt vài người ở đó đều nhất loạt thay đổi, xoay người, nắm lấy tay Dạ Ngưng chạy về phía ký túc xá.

.....

Tay bị lão Đại tóm lấy, một khắc lúc bỏ chạy kia, Dạ Ngưng nhìn mái tóc dài phiêu dạt cùng chiếc áo ngủ Snoopy của lão Đại liền thiếu chút nữa trào lệ, nếu lão Đại ăn mặc đẹp một chút, thật là có cảm giác như thể màn cướp dầu trong phim thần tượng...

Cứ như vậy bị lão Đại mơ mơ hồ hồ khẩn cấp kéo vào phòng, đóng cửa lại, lão Đại hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Dạ Ngưng: “Ai da má ơi, làm tao sợ chết được, mày không biết chứ ánh mắt vừa rồi kia của cô Tiểu có thể ăn thịt người đó.....”

Ách.....

Dạ Ngưng vốn đang sùng bái lão Đại, còn muốn khen ngợi vài câu, nhưng thế này..., vô số lời định nói đều phải nuốt trở lại vào bụng, lão Đại nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Dạ Ngưng, híp mắt lại.

Bị lão Đại nhìn như vậy, Dạ Ngưng đột nhiên có chút sợ hãi, co quắp lùi lại một bước: “Lão Đại, tao chưa từng nghĩ tới...mày đối với tao lại có tình cảm sâu nặng đến vậy, nhưng mà...tao đã có cô Tiểu rồi...Tao đối với cô ấy là nghiêm túc, cho dù mày có hiểu tao đến đâu thì cũng vô dụng thôi, chuyện tình cảm, mày thật đúng là không nói rõ ràng gì cả, kỳ thật tao vẫn coi mày là bạn bè tốt nhất, chưa từng nghĩ tới mày lại có ý nghĩ không an phận với tao, thật sự.....”

“Mày đánh rắm ít thôi!” Cơn tức đêm nay của lão Đại đặc biệt lớn, cầm lấy chai nước trên bàn giữa đầu uống cạn, lau đi nước vương ngoài miệng, nhìn Dạ Ngưng. Có ý nghĩ không an phận với mày? Tao cũng không phải cô Tiểu, đâu bị lừa đá mà!!!

“Tao nói lão Tứ mày tự cao tự đại ít thôi, mày có biết người vừa có trí tuệ cùng nhan sắc, tiền bạc cùng danh vọng đều tập trung một thân như tao gọi là gì không?”

“Nữ kim quy*?”

(*kim quy: rùa vàng)

Dạ Ngưng chớp mắt nhìn lão Đại, lòng bất giác nhẹ nhõm, nói thật chứ lão Đại làm loạn một trận như thế thực khiến lòng nàng dễ chịu hơn hẳn.

“Tao gọi là ‘nữ thái tử’, hiểu chưa? Có thể coi trọng mày á, ai ui, tối nay nói nhiều lời trái lương tâm như vậy có thể bị thối miệng không đây, không được, tao phải đi đánh răng.”

Lão Đại than thở đi lấy bàn chải, Dạ Ngưng đứng phía sau nhìn cô, không nói gì. Cầm lấy bàn chải, lão Đại xoay người chuẩn bị đi đánh răng, lúc vừa bước đến cửa liền nghe được Dạ Ngưng nhẹ nhàng thốt một câu: “Lão Đại, cảm ơn mày.”

Hoàn toàn phát ra từ nội tâm, có một người bạn như vậy, nàng thấy đã đủ rồi.

Lão Đại như bị đau răng liếc Dạ Ngưng một cái, làm bộ như không thèm để ý nói: “Được rồi, tao cũng không trông cậy vào mày tức giận mà đi tranh cãi với người ta làm gì, gần đây không phải mày đang đọc Tam Quốc sao, không phải Lưu Bị đã nói ‘Huynh đệ như tay chân, thê tử như quần áo, quần áo rách rồi còn có thể vá, tay chân đã đứt sao có thể nối được’ à, tao coi mày là người thân của tao.”

Dạ Ngưng nghe lời lão Đại nói cũng rất cảm động, đang muốn hòa theo nói cái gì đó, cửa đã bị người đẩy ra.

Hai người đồng loạt quay đầu nhìn, ai nấy đều cứng đờ tại chỗ.

Cô Tiểu.....

Lão Đại ngậm bàn chải đánh răng, ôm chậu đứng sững sờ tại chỗ, đâu còn bộ dáng đầy dũng mãnh phi thường vừa rồi. Lần này thật ra Dạ Ngưng lại phản ứng trước, vẫy tay, nhìn lão Đại: “A, cái gì nhỉ, lão Đại, lời Lưu Bị nói đã sớm lỗi thời rồi, hiện giờ ai cũng đều nói, vợ như quần áo, huynh đệ như tay chân, ai dụng đến quần áo của ta ta chặt tay chân của hắn, vì huynh đệ có thể nhận hai đao, vì nữ nhân, có thể chém huynh đệ hai đao.”

“.....” Đầu lão Đại “âm” một tiếng hoàn toàn một mảnh trống rỗng, cô quay đầu nhìn Dạ Ngưng, mặt còn đen hơn con lừ.

Lúc này cô quả thật muốn lấy con dao hoa quả chém Dạ Ngưng hai phát!

“Dạ Ngưng, em đi ra đây.”

Thanh âm lạnh lùng của cô Tiểu nhẹ nhàng vọng vào, thân mình Dạ Ngưng run lên, cắn môi nhìn lão Đại.

Xong rồi, lão Đại, ai bảo mày tung tin đồn nhảm!!!

Hết chương 44

46. Chương 45: Để Bụng...

Cúi đầu, đi theo Tiểu Vũ Hàm ra khỏi lầu ký túc, Dạ Ngưng vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm giày cao gót của Tiểu Vũ Hàm, trong lòng trống rỗng không có cảm giác gì.

Tiểu Vũ Hàm khoanh tay đi trước, lúc này cô không cố chấp kéo tay Dạ Ngưng, trên mặt phủ đầy băng sương.

Đến sân thể dục, Tiểu Vũ Hàm dừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía Dạ Ngưng, mà Dạ Ngưng vốn vẫn cúi đầu, không yên lòng bước đi liền lập tức va phải người cô.

“Xin lỗi, thực xin lỗi...cô Tiểu...”

Dạ Ngưng liên tục xin lỗi khiến ày Tiểu Vũ Hàm nhú càng chặt, trong nháy mắt tâm tình liền trở nên phiền não.

Cúi đầu đứng tại chỗ, nửa ngày cũng không nghe được thanh âm cô Tiểu, chần chờ một lát, Dạ Ngưng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

“Em và lão Đại chỉ là bạn bè.”

Nỗi ủy khuất trong đáy mắt Tiểu Vũ Hàm khiến cho Dạ Ngưng đau lòng, căn bản vốn không định giải thích, nhưng vẫn không tự giác mà nói ra lời.

Tiểu Vũ Hàm mím môi nhìn nàng, thật lâu sau, thở dài: “Tôi biết.”

Biết? Dạ Ngưng nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ Hàm, đã biết thì cô còn gọi em ra làm gì? Cô là một giáo viên, cứ như vậy chạy đến ký túc xá của sinh viên, thật sự không sợ mọi người bàn tán sau lưng sao? Tuy rằng Dạ Ngưng không thêm để ý đến những lời nhảm thoại của người khác với mình, nhưng mà không có nghĩa là nàng không để ý người khác nói về cô Tiểu thế nào.

“Cô Tiểu...phải, về sau cô đừng đến ký túc xá tìm em nữa...”

Suy đi nghĩ lại, Dạ Ngưng vẫn đem lời trong lòng nói ra, Tiểu Vũ Hàm lại hiểu lầm ý tứ nàng, trong mắt ánh lên một tia tổn thương.

“Em chỉ không hy vọng người khác ở sau lưng nói tam đạo tứ*, cô Tiểu, cô là giáo sư.”

Lời này căn bản không nên là do Dạ Ngưng nói ra, Tiểu Vũ Hàm nghe xong không có phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm Dạ Ngưng. Tất cả những việc này cô đã sớm đoán trước, cũng đã chuẩn bị tốt, hai người ở bên nhau sẽ có ngăn trở, có khó khăn, nhưng cuối cùng cũng sẽ nắm tay nhau vượt qua. Nhưng mà phản ứng hôm nay của Dạ Ngưng làm cho Tiểu Vũ Hàm có chút dao động, cô đã chuẩn bị đón nhận hết thảy, nhưng mà...Dạ Ngưng có sao? Dạ Ngưng nguyện ý cùng cô đối mặt với hết thảy sao?

“Phải, cứ như vậy đi, em mệt rồi...” Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm một hồi, nhẹ giọng nói. Tối nay nàng mệt chết được, quá nhiều người cùng quá nhiều chuyện chứa trong đầu, gọi lên bồn an cùng khó chịu vẫn chôn dấu trong đáy lòng nàng, nàng cần thời gian để điều chỉnh lại. Nhìn Tiểu Vũ Hàm không có phản ứng gì, Dạ Ngưng bĩu môi, xoay người đi về phía cổng lớn, lại bị Tiểu Vũ Hàm giữ chặt cánh tay.

“Dạ Ngưng, lời anh tôi nói...”

Thanh âm Tiểu Vũ Hàm rất nhẹ, cô biết nhắc tới vấn đề này lúc này Dạ Ngưng sẽ không vui, nhưng cô càng sợ Dạ Ngưng trở lại ký túc xá sẽ một mình buồn rầu suy nghĩ, một mình đau lòng khổ sở.....

“Em biết.”

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói, nàng biết, nàng biết Tiểu Lăng Phi là vì muốn tốt cho cô Tiểu, hướng chỉ người ta nói là lời thật, nàng có lý do cùng lập trường gì để phản bác đây? A, ở bên cô Tiểu, tựa hồ mọi người thân của cô đều không mong đợi nhìn thấy nàng.....Dạ Ngưng cười khổ lắc đầu, Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn mà đau lòng.

“Em.....”

Muốn nói lại thôi, Tiểu Vũ Hàm có chút hận bản thân mình lúc này, cô vốn không phải là người không quyết đoán, nhưng mà chỉ cần là chuyện có liên quan đến Dạ Ngưng thì cô sẽ luôn nôn nóng bất an.

Dạ Ngưng nhìn biểu tình rối rắm của Tiểu Vũ Hàm, trong lòng khổ sở.

“Cô Tiểu, cái người tên Tô Nham.....”

“Tôi và anh ta là bạn học.”

Về mặt Tiểu Vũ Hàm trong nháy mắt liền lạnh xuống, Dạ Ngưng cảm giác được, hơi gục đầu xuống.

“Nghe anh Tiểu nói, anh ta rất ưu tú, phải...rất ưu tú.....”

Dạ Ngưng cúi đầu lầm bầm nói xong, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, thở dài, vươn tay nắm lấy bả vai Dạ Ngưng, đem nàng kéo vào trong lòng: “Em lại nghĩ vớ vẩn gì thế? Tôi đã nói rồi, tôi yêu em, chính là em, Dạ Ngưng, cho dù người khác có tốt đến mức nào thì cũng không liên quan đến tôi, em còn chưa hiểu rõ sao?”

“Cô Tiểu...”

Cánh mũi Dạ Ngưng có chút cay, nâng tay lên, vòng quanh eo Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao cô lại yêu em?”

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, hôn hôn cổ Dạ Ngưng: “Nếu yêu có lý do, vậy sẽ không phải là yêu.”

Sẽ không phải là yêu.....

Đúng vậy, vì sao lại yêu Dạ Ngưng, ngay cả chính bản thân Tiểu Vũ Hàm cũng không biết.

Là lúc lơ đãng thoáng nhìn làm đảo loạn tâm trí cô, hay vẫn là do lần đó khi nàng dẫn đoàn đi cô nhi viện làm rung động trái tim mình, hay lại là khoảnh khắc nàng vì bạn bè mà xuất đầu chịu phạt nhưng lại vẫn tùy ý tươi cười như trước, khắc sâu vào mắt khiến mình không tài nào rời ánh nhìn được?

Không biết, Tiểu Vũ Hàm không biết, cô chỉ biết mình muốn người trong lòng này, đời này kiếp này, đã định rồi.

Lẳng lẳng hưởng thụ cùng lắng nghe hơi thở của nhau, tâm tình Dạ Ngưng cũng có chút khôi phục lại như cũ, đúng vậy, nàng để ý nhiều như vậy làm gì, cô Tiểu yêu nàng là đủ rồi.

Sóng vai đi trên con đường nhỏ trải đầy đá cuội, Dạ Ngưng kéo tay Tiểu Vũ Hàm, tung tăng hát theo một nhịp điệu vui vẻ, Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, trong mắt tràn đầy đều là sủng nịnh.

Đến dưới lầu, Dạ Ngưng vẫy tay chào tạm biệt Tiểu Vũ Hàm, còn cố ý đi siêu thị mua kem que đang được khuyến mại mang về ký túc xá chuẩn bị cho lão Đại, nhưng vào nhà xem thì cô đã sớm nằm ngủ trên giường. Theo Dạ Ngưng đánh giá thì hành động vĩ đại đêm nay khăng định đã làm cho cô tiêu hao toàn bộ tinh lực, quả thực cần nghỉ ngơi, nên cũng không đánh thức người ta, tự mình ăn sạch xem. Sau khi rửa mặt xong, Dạ Ngưng nằm trên giường hôn chúc ngủ ngon Tiểu Vũ Hàm, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau dậy thật sớm, Dạ Ngưng ăn trứng gà của lão Tam xong liền chạy về phía Trung tâm hoạt động, bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng đến lúc kiểm nghiệm kết quả.

Bởi vì thời gian quá gấp, ngay cả diễn tập tạm thời cũng không có, mọi người chạy như vịt vội vàng lao vào hội trường, ai hóa trang thì hóa trang, ai thay quần áo thì thay, giáo viên dạy võ đạo đang tốn sức kẻ mắt cho Dạ Ngưng thì cô Tiểu đi tới.

.....

Ở trong lòng Dạ Ngưng, cô Tiểu vẫn đều lấy thanh lịch đoan trang làm chủ, chưa từng nghĩ tới từ “yêu thầm” có thể dính dáng gì đến cô, nhưng mà hôm nay.....

Một đám người chậm rãi đi vào, mà dẫn đầu chính là cô Tiểu, mái tóc bông bênh, ánh mắt yêu mị, những ngón tay thon dài, cánh môi hồng thắm, phối hợp rất xứng với khuôn mặt mười phần vẹn mười, váy ngắn bằng lụa đỏ rực rỡ để lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết.....

Ánh mắt Dạ Ngưng nhìn đắm đắm, vị giáo sư kia ở một bên nhủ mày: “Ồ hay, vừa rồi bảo em đừng nhúc nhích thì em không ngừng động đây, giờ mắt kẻ xong rồi thì em lại vẫn không nhúc nhích, em nói xem.”

Tiểu Vũ Hàm tiến vào phòng liền thấy được Dạ Ngưng, nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, khoe môi cong lên, cười khê nhìn nàng như thể nghiền ngẫm.

Ách.....

Lại bị cười nhạo, mặt Dạ Ngưng có chút hồng, ánh mắt đảo loạn xung quanh, Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng có tật giật mình của nàng mà cười cười, nháy mắt phải, cách không phóng qua một cái mị nhãn, Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, vẻ mặt ngốc nghếch, không phải...không phải chứ...

Rất vừa lòng với phản ứng của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm xoay người, không nhìn nàng nữa, nụ cười ảm áp trên mặt tự nhiên cũng nở rộ.

Dạ Ngưng bởi vì nhảy vai nam, cũng liền mặc đồ phục trang tao nhã, còn cố ý đội tóc giả, một thân âu phục màu trắng bạc, nhìn nhìn gương, Dạ Ngưng tự mình rất vui vẻ, thực đẹp trai mà, thế này sẽ khiến bao nhiêu người mê mết chết được đây.

Tự khen một hồi, Dạ Ngưng đẩy đám người ở hậu đài để chạy đi, nàng muốn nhìn xem cô Tiểu chuẩn bị thế nào, vừa rồi nhìn đôi giày cao gót kia của cô...vẫn đứng cho đến tận bây giờ thì chẳng phải là một chết sao?

Từ giữa đám người đông nghìn nghịt chen được đến hậu trường, Dạ Ngưng còn chưa lên đài thì vẫn chưa có khí lực gì, lau đi mồ hôi trên trán, cười cười. Dạ Ngưng đi về phía khu nghỉ ngơi, còn chưa tới nơi đã chợt nghe thấy một trận thanh âm kinh thán vang lên.

Sao thế? Không phải là trường học còn mời ngôi sao nào đến đây chứ?

Dạ Ngưng rảo bước nhanh hơn, cũng muốn nhìn xem có gì mới, mà khi nàng đến nơi rồi, nhìn thấy được địa điểm phát ra âm thanh cảm thán, cả người đều cứng lại.

Hoa hồng đỏ rực như lửa chói mắt bày đầy một bàn.....

Mà chủ nhân của đám hồng đỏ giờ khắc này chính là kẻ đang đứng kề sát bên người cô Tiểu.....

Dạ Ngưng lẳng lặng nhìn một hồi, nhìn người con trai một thân hàng hiệu kia, cùng với biểu tình lạnh lùng trên mặt cô Tiểu thì cũng ần ần đoán được hẳn là ai.....

“Dạ Ngưng.”

Tiểu Vũ Hàm cau mày, vòng qua nam nhân kia đi đến bên người Dạ Ngưng, nhìn thấy nàng rồi, khuôn mặt vốn đầy căng thẳng rốt cục cũng có ý cười, nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Rất đẹp trai.”

Dạ Ngưng vẫn có chút ngây ngốc nhìn nam nhân bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, người kia vừa nghe được hai chữ “Dạ Ngưng” liền giật mình một chút, nhanh chóng ngừng đầu nhìn nàng.

“Dạ Ngưng ~ ha ha, tôi đã nghe Vũ Hàm nói về em rồi. Tôi là Tô Nham, nghe danh đã lâu.”

Không hổ là người làm ăn, trình độ lời kéo làm quen thực cao, Tô Nham giơ tay lên, cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng quay đầu nhìn nhìn cô Tiểu, lại nhìn nhìn Tô Nham, chậm rãi vươn tay: “Vâng...anh khỏe...”

Một khắc lúc bắt tay kia, Tiểu Vũ Hàm đứng một bên nhủ mày lại, Dạ Ngưng mặt không biểu tình nhìn Tô Nham, xoay người nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, em đi vào hậu trường chờ cô, còn phải lên sân khấu.”

Nói xong Dạ Ngưng liền xoay người bước đi, không nói thêm một câu, Tiểu Vũ Hàm có chút sốt ruột muốn đưa tay kéo nàng lại, nhưng mà vẫn chậm một bước. Thắt thẩn nhìn hướng Dạ Ngưng bỏ đi, Tiểu Vũ Hàm nhăn mi lại.

“Chính là cô bé đó sao.....”

Tô Nham nhìn chăm chăm bóng dáng Dạ Ngưng khẽ lẩm bẩm, hẳn đã sớm nghe Tiểu Lăng Phi nói qua về Dạ Ngưng, cũng biết là một cô gái, nguyên bản vốn nghĩ sẽ là một nữ nhân mạnh mẽ chín chắn cho nên mới khiến cho Tiểu Vũ Hàm khẳng khái một mực yêu thương như thế, cũng không ngờ.....

Tiểu Vũ Hàm ngoảnh mặt làm ngơ lời Tô Nham nói, quay đầu nhìn hẳn: “Khi nào thì anh đi?”

“.....Vũ Hàm, tôi vừa mới đến.”

Tô Nham không thể không bắt đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, hẳn vừa xuống máy bay liền mang theo hoa hồng đã đặt trước chạy đến trường, vốn định làm cho Vũ Hàm một phen bất ngờ vui mừng, nhưng ai biết cô lại vẫn là bộ dáng cũ, lạnh như băng...Không, thái độ thậm chí càng kém hơn trước kia...

Không để ý tới Tô Nham, Tiểu Vũ Hàm xoay người, cởi giày cao gót, đi về phía hậu đài.

Đến nơi, Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn chung quanh tìm Dạ Ngưng, nhìn nàng ngồi trong góc sáng sửa chữa chú uống nước, đắp máy môi, đi qua.

“Dạ Ngưng.”

Dạ Ngưng ngẩng đầu liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, không nói gì.

“Đứng lên.”

Nhú nhú mày, Tiểu Vũ Hàm cứng ngắc nói, Dạ Ngưng ngửa đầu nhìn cô, bĩu môi, đứng lên.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, vừa định nói gì đó thì thanh âm của giáo viên võ đạo vang lên phía sau: “Lên sân, phải lên sân khấu rồi, mọi người nâng cao tinh thần chút, cố lên nhé!”

Quá nhiều lời không kịp nói, mọi người nhanh chóng đứng thành đội hình, nối nhau tiến vào, trong quá trình này Dạ Ngưng vẫn nhìn thẳng phía trước, không nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Chiếc rèm che màu đỏ trên khán đài được chậm rãi kéo lên, tiếng nhạc quen thuộc trôi nổi âm vang, võ đạo đã luyện tập vô số lần cuối cùng cũng cần phải diễn ra thực tế, nhận lấy tiếng vỗ tay.

Nhưng một khắc này, Dạ Ngưng lại không có tinh thần.....

Hết chương 45

47. Chương 46: Tiểu Biệt Nữ..... (nhóc Con Hẹp Hòi Khó Tính)

Bởi vì bình thường Tiểu Vũ Hàm và Dạ Ngưng luyện tập đều rất xuất sắc, cho nên theo lý thường thì bất luận là ở cương vị hay phương diện bố trí võ đạo cụ thể, hai người đều xem như những nhân vật múa dẫn đầu, nhưng có điều biểu hiện của Dạ Ngưng lúc này lại thực không tốt.

Không nói đến chuyện cứ đập vào chân cô Tiểu một cước lại một cước, chỉ là biểu tình trên mặt nàng.....

Ánh đèn chiếu đến, soi sáng khuôn mặt Dạ Ngưng, một đám người xếp hàng trước sân khấu nhìn thấy rất rõ.

“Ồ, người múa dẫn đầu sao lại nhìn quen mắt thế nhỉ?”

“Tao biết, là nhân vật phong vân trường ta, có quan hệ với tất cả các lãnh đạo trong ban.”

“Nhân vật phong vân? Chẳng trách, khiêu vũ kiểu gì mà như thể người khác thiếu nợ cô ấy tám trăm vạn vậy.”

“Mày thì biết cái gì, thời đại này đương nhiên phổ biến loại vũ vương mặt mày cau có rồi, rất khí phách mà!”

“.....Như thế nào mà cô ấy cứ đập vào chân bạn nhảy nữ thế?”

“Ừ nhỉ, động tác vũ đạo này chắc là trào lưu mới nhất đây mà.”

“Uầy

nhìn như vậy, thật sự rất đẹp trai nha!!!”

“.....”

Hà Linh Đang ở dưới đài vừa nhai kẹo cao su vừa hưng phấn nghe người khác bàn luận, nghe nói thế này, xem ra quả thật Dạ Ngưng nổi tiếng không kém, mà nhìn mặt nàng nhăn nhăn nhí nhí như chó ăn phân vậy, nguyên nhân không phải là do Tô Nham đến đây đấy chứ?

“Aish, tôi nói này Tô Nham, cậu thật đúng là tệ quá mà, đến đây lại không gặp bạn học cũ bọn này đầu tiên mà lại đi đến hậu trường gặp Dạ Ngưng trước, thế nào, muốn ra oai phủ đầu với người ta à?” Mạch Mạt ngồi một bên đồng dạng cũng đang nhai kẹo cao su, vừa thổi bóng vừa mở miệng, Tô Nham ngồi bên cạnh cô có chút xấu hổ.

“Này, nghe cậu nói kìa, tôi chỉ là trên đường gặp Vũ Hàm thì đụng phải Dạ Ngưng thôi, thực không có ý định muốn gây cho cô bé áp lực gì.”

“Vậy là cậu còn muốn gây áp lực cho người ta?” Mạch Mạt nhướn mày nhìn Tô Nham. Tô Nham trợn mắt với cô, thì sao chứ, bộ dáng hần phong lưu phóng khoáng tuần tú lịch sự thế này, tạo chút áp lực cũng không được chắc?

“Đó, cậu nhìn xem, nhìn xung quanh đi.” Mạch Mạt chân dài vắt chéo, tay chỉ chỉ bốn phía, nói: “Không dám nói trăm phần trăm, nhưng ít nhất có 70% số người đều nhận ra Dạ Ngưng, mà trong những người này có tới 50% là fan trung thành, phỏng chừng nếu để cho bọn họ biết được nguyên nhân khiến cho biểu hiện của Dạ Ngưng như vậy là bởi vì cậu thì khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn kia trong nháy mắt sẽ biến thành cái bánh mì rất to đó.”

“Ồ, không phải nói cậu chứ, cô giáo Mạch, không phải trước đó cậu không đồng ý hai người kia ở bên nhau sao?” Hà Linh Đang ở một bên không nhịn được mở miệng, Mạch Mạt thay đổi cũng có phần quá lớn đi?

Mạch Mạt trừng mắt liếc cô một cái: “Tôi đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi, không phải là tại Vũ Hàm bí mật lên lớp tôi một khóa chính trị sao?”

“Thôi đi, Vũ Hàm còn có cái gì có thể kiềm chế được cậu chắc?” Hà Lâm Nhiên quảng qua một ánh mắt xem thường, trong lòng có chút ghen tị.

Mạch Mạt nhìn thấy cô như vậy thì khóe môi cong lên, gật đầu: “Cũng không hẳn, chỉ là cô ấy nói nếu tôi còn tiếp tục bắt nạt nhóc con nhà cô ấy thì tối nào cũng sẽ gọi cậu đến ăn cơm cùng, tôi vừa nghe thấy thế liền ngay cả một cái rắm cũng không dám phóng.”

“.....”

Dưới đài vài người tán gẫu náo nhiệt, mà Tiểu Vũ Hàm ở trên sân khấu lại đang xanh mặt nhìn Dạ Ngưng. Chân của cô...

Dạ Ngưng, em đây là cố ý đúng không?

Dạ Ngưng cúi đầu không nhìn Tiểu Vũ Hàm, chỉ cảm giác sàn sân khấu hôm nay đặc biệt mềm mại, may mắn, cuối cùng cũng có chút việc vui vẻ có thể an ủi linh hồn nhỏ bé bị tổn thương của nàng...

“Dạ Ngưng, chân...”

Lại một lần nữa bị đập, cô Tiểu bùng nổ, môi bất động, chỉ dùng thanh quản phát ra âm thanh, mà “trâu” nhất là trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười rạng rỡ. Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô một cái, bĩu môi, đồng dạng cũng dùng dây thanh quản đáp lời: “Tô Nham từ đâu chui ra?”

Nói xong, lại đập cô Tiểu một cước, tay Tiểu Vũ Hàm đang ôm bên hông Dạ Ngưng liền siết chặt, dùng sức nhéo nàng một cái.

Á.....

Dạ Ngưng suýt chút nữa kêu thành tiếng, ngẩng đầu cắn tức nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tại sao chứ? Cô thì mới sáng sớm đã tìm một tên tình địch đến thị uy với em rồi, không thể để cho em đập cô mấy cái chắc? Người kiểu gì thế!

“Nhảy tử tế đi, bằng không có người sẽ đẹp mặt đó.”

Cô Tiểu khó có lúc bá đạo, liếc Dạ Ngưng một cái, không giận tự uy. Dạ Ngưng vừa thấy lại càng không vui. Em đẹp mặt sao? Cô là muốn “ăn” em lại còn muốn “cưỡng” em? Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh.

.....

Tiểu Vũ Hàm vừa thấy Dạ Ngưng như vậy liền biết chắc chắn lòng lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì đó, mỉm cười liếc nhìn quần chúng, nâng lên đôi giày cao gót 8cm, tao nhã hạ xuống chân Dạ Ngưng.

.....

Trong nháy mắt cả người Dạ Ngưng cứng đờ, cắn răng nhìn Tiểu Vũ Hàm, làm gì vậy? Cô làm gì thế? Muốn đánh nhau sao? Cũng không nhìn trường hợp gì à?

“Ồ, xem ra đập chân thật đúng là bước nhảy mới mà, tao nhìn thấy cô giáo cũng đập Dạ Ngưng một cước kìa, hơn nữa hình như còn đập rất kiên quyết.”

Người ở dưới sân khấu lại lên tiếng, Dạ Ngưng ở trên đài nghe được rất rõ, đen mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Mấy đôi nhảy bên cạnh do có tiếng nhạc che dấu nên không nghe được hai người đang nói cái gì, nhưng mà đối với biểu hiện của hai người hôm nay rất không còn gì để nói, giáo sư dạy vũ đạo ở sau màn sân khấu nhìn mà buồn bực, cô nhìn Dạ Ngưng lắc lung tung như thế sớm đã thành thói quen, nhưng mà Vũ Hàm như thế nào cũng.....

“Haa, cô Tiểu trong lúc cấp bách lại vẫn không quên chớp mắt quyến rũ với Tô vương tử ở dưới đài, thật sự là ân ái nha.”

Dạ Ngưng ngoài cười nhưng trong không cười nói xong, bước chân thay đổi, xoay người một cái, cúi lưng, khiến cho Tiểu Vũ Hàm cũng phải cong người xuống.

Cái này...hai người thật đúng là múa dẫn đầu mà...động tác vũ đạo đều không giống với mấy đôi bên cạnh...

“Làm sao lợi hại bằng em, có việc gì liền trốn vào trong lòng Mộng Điệp.”

Tiểu Vũ Hàm mỉm cười xoay người thẳng lưng, tao nhã cao quý, hoàn toàn tự nhiên.

“Đúng vậy, lão Đại rất tốt với em, bọn em cũng coi như môn đăng hộ đối, giống như cô Tiểu và Tô vương tử vậy, ở bên nhau rất hài hòa.”

Bị cô Tiểu kích động như vậy, trạng thái của Dạ Ngưng dần dần khôi phục, hơn nữa lần khôi phục này không phải chỉ có một tẹo, từ trạng thái dưới đáy cốc đến trạng thái siêu dài, tuy rằng động tác vũ đạo cũng không tập luyện trước, nhưng xem như cũng hợp với tiết tấu, thậm chí càng phù hợp với thẩm mỹ của người trẻ tuổi.

“Chà, có người ghen tị.”

Tiểu Vũ Hàm học theo thanh âm Dạ Ngưng nói, Dạ Ngưng quay phắt đầu lại: “Ghen? Vì cái gì em phải ghen? Em muốn ‘ăn’ cái gì mà không ‘ăn’ được?”

Nói xong, Dạ Ngưng cúi đầu nhìn bộ ngực Tiểu Vũ Hàm, cô Tiểu vẫn căng thẳng này giờ không kiên trì được, mặt đỏ hồng lên, mà Dạ Ngưng cũng không chiếm được lợi gì, dùng ngôn ngữ quấy rối kết quả chính là chân bị đập thật lâu thành phẳng như ngực.....

Dưới lưỡi gương mũi kiếm của hai người, một màn khiêu vũ kinh tâm động phách đã hoàn thành.

Người xem ở dưới đài nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi, Dạ Ngưng cúi người, cười cười: “Thấy không, cô Tiểu, sự nổi tiếng của chúng ta chưa hết đâu, ở dưới đài tất cả đều là fan của em đó.”

“Đúng vậy, không phải cái gì em cũng có thể ‘ăn’ sao, fan tính là gì?”

“.....”

Dạ Ngưng bị cô Tiểu cười lạnh nói thế làm cho đóng băng, nhìn người ta quả thực có dấu hiệu tức giận, thế này mới kích động nói: “Cái này, cô Tiểu, vừa rồi em...”

Dạ Ngưng đuổi theo Tiểu Vũ Hàm, cô ra sau sân khấu mà vẫn không thèm liếc nhìn nàng một cái, Tiểu Vũ Hàm hừ lạnh một tiếng: “Không phải là vẫn còn muốn kể về tình sử giữa em và Mộng Diệp đấy chứ? Môn đăng hộ đối, hai trẻ vô tư?”

“Không phải, không phải, em không thích lão Đại, một chút cũng không thích, nó như thể mẹ em vậy, đúng, em đối với nó là tình yêu như thể với mẹ!”

Lão Đại đang đứng sau khán đài ôm một bó hoa tươi chuẩn bị đón Dạ Ngưng nghe được những lời này, trên mặt nổi lên băng giá.

Yêu giống như mẹ vậy! Có làm không thể, người ta trẻ tuổi xinh đẹp như hoa mà!

Đem bó hoa trong ngực ấn vào lòng Dạ Ngưng, lão Đại hừ một tiếng, quay đầu đi, Tiểu Vũ Hàm liếc Dạ Ngưng một cái, không nói gì, đi vào phòng hóa trang tháo trang sức ra.

.....

Vô tội nhìn bó hoa trong tay, Dạ Ngưng buồn bực, nàng cũng không làm chuyện xấu gì mà, không phải chỉ ăn chút “dấm chua”, phát ra ít tình tình sao...

Dạ Ngưng cúi đầu, cực kỳ thương tâm đi về phía phòng hóa trang, vừa mở cửa ra, cơn tức giận vừa áp chế lại bùng lên.

Cái gì thế? Như thế nào lại nhiều ra thêm một cô gái nữa?!

Tiểu Vũ Hàm ở một bên tháo trang sức, mà Tô Nham đang đứng bên cạnh cô cười tủm tỉm nói cái gì, đương nhiên cô Tiểu vẫn bộ dáng cũ coi hẩn như không khí, nhưng mà đối với cô gái mất to môi hồng như mộng ảo đứng bên cạnh Tô Nham thì lại không giống, chỉ cần cô ấy nói gì với cô Tiểu, cô Tiểu liền sẽ đáp trả bằng một nụ cười khuyh thành.

“Cô Tiểu...”

Dạ Ngưng ở một bên chua xót kêu một tiếng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng.

“Oa, chị chính là Dạ Ngưng!!! Hội trưởng, còn nhớ em ở trong câu lạc bộ hip-hop không?”

Cô gái như mộng ảo kia như mũi tên phóng vọt đến bên người Dạ Ngưng, kéo tay nàng một phen, Dạ Ngưng vẻ mặt xấu hổ nhìn cô, đây là ai vậy? Lời kịch bản lại biến thành phiên bản Hạ Vũ Hà* rồi. Câu lạc bộ hip-hop? Có làm không vậy? Nàng là hội trưởng câu lạc bộ ghita, có quan hệ gì với câu lạc bộ hip-hop chứ?

(* ng tình của vua Càn Long, trong phim Hoàn châu cách cách thì là mẹ của Hạ Tử Vy, còn trong tr này thì ko biết là ý gì)

“Em là.....”

Xuất phát từ lễ phép và cũng là vì dò xét tình hình địch, Dạ Ngưng coi như hòa nhã hiền lành hỏi, thiếu nữ mộng ảo vừa thấy Dạ Ngưng dịu dàng nói chuyện với mình như thế, lại càng kích động.

“Em là Tô Dong Dong, em gái của anh trai em!”

Tô Dong Dong cực kỳ hưng phấn nói xong, Dạ Ngưng vẻ mặt hắc tuyến, “em gái của anh trai” cô, là cô gốc hay vẫn là tôi khờ?

“E hèm...”

Tô Nham ho một tiếng, nhìn lướt qua Tô Dong Dong: “Được rồi, Dong Dong, đừng dọa người ta.”

“.....”

Tính tình tích cực của Tô Dong Dong bị anh trai đả kích, đứng một bên bĩu môi. Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, mở miệng: “Dạ Ngưng.”

“Có mặt!”

Dạ Ngưng được huấn luyện nghiêm chỉnh trả lời, Tô Nham cùng Tô Dong Dong ghen hòng trôn trối nhìn, vẻ mặt không thể tin được.

“Tôi muốn thay quần áo, em đi vào làm giá áo.”

“...Vâng.”

Dạ Ngưng nhỏ giọng đáp lời, giá áo? Là nói thân thể nàng giống như cái giá treo áo sao? Cô Tiểu à...cô không thể cho em chút mặt mũi ở trước mặt người ngoài sao?

Không để cho Dạ Ngưng nghĩ nhiều, cô Tiểu liền đứng lên, như thể lão phật gia tiêu sái đi thẳng vào phòng thay đồ, Dạ Ngưng vội cúi đầu khom lưng đi theo.

Tô Dong Dong nhìn chằm chằm bóng dáng hai người cả nửa ngày, quay đầu, chớp chớp mắt nhìn Tô Nham thăm dò: “Đó là Dạ Ngưng?”

Tô Nham cũng có chút ngẩn người, ngây ngốc hỏi: “Đó là Vũ Hàm?”

“Này, hai người kia đâu?” Mạch Mạt cùng Hà Lâm Nhiên sóng vai đi đến, không phát hiện ra Tiểu Vũ Hàm mà lại thấy hai anh em đứng ngây người.

Tô Dong Dong chỉ chỉ vào phòng thay đồ, nói: “Cùng nhau đi vào cởi quần áo.”

“Cái gì?!”

Mạch Mạt cùng Hà Lâm Nhiên đồng thời mở to hai mắt nhìn Tô Dong Dong, Tô Nham thấy thế liền nóng nảy: “Không phải, không phải, là Vũ Hàm cởi, Dạ Ngưng hỗ trợ.”

“.....”

__Hết chương 46__

48. Chương 47: Thật Ngọt...

Mạch Mạt cùng Hà Lâm Nhiên đồng thời cứng đờ tại chỗ, không thể tin được nhìn Tô Nham, cởi, cởi quần áo? Phòng thay đồ? Không phải chứ...

Mấy người ở bên ngoài bị sốc đến lợi hại, mà hai người trong phòng lại rất lạnh nhạt với nhau.

“Làm gì thế, còn không tiến vào?” Tiểu Vũ Hàm lạnh lùng nhìn Dạ Ngưng đứng co rúm một bên không dám nhúc nhích, Dạ Ngưng ngẩng đầu buồn bực nhìn Tiểu Vũ Hàm dò xét, aish, cô Tiểu ôn nhu sẵn sốc kia ở đâu rồi?

“Đóng cửa lại!” Tiểu Vũ Hàm tức giận nói.

Dạ Ngưng khẽ run lên, nhìn cô: “Đóng cửa?”

Không phải chứ...Nàng vốn nghĩ đi vào giúp lấy vài thứ quần áo thôi, đóng cửa...Phòng thay đồ nhỏ như vậy chỉ có hai người...Đóng cửa, phải, có đóng cửa được không, cô Tiểu?

Tiểu Vũ Hàm thấy Dạ Ngưng như vậy liền nổi giận, ngẩng đầu lên, nhưn mày: “A, em không muốn?”

“...Dạ, đâu có, đóng, sẽ đóng.”

Đóng thì đóng, cô nghĩ em sợ cô chắc?! Dạ Ngưng xoay người, thuận tay đem cánh cửa đóng lại, trong lòng còn có ít nhiều buồn bực, nàng đã làm sai cái gì chứ? Thế nào mà cô Tiểu lại như thế ăn phải hạt tiêu vậy, cơn tức giận lớn như thế, haiz, vốn hẳn phải là ngày đáng chúc mừng, giờ xem ra lại gặp tai họa. Dạ Ngưng khẽ thở dài, xoay người, đang cân nhắc xem nên nói gì để nghe với cô Tiểu để người ta hạ hỏa một chút, cả người lại cứng đờ tại chỗ, nháy mắt mặt liền đỏ ửng.

Phòng thay đồ bốn phía đều là gương, Dạ Ngưng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm trong gương...

Tiểu Vũ Hàm đang nghiêng người cúi váy, hai tay hơi nâng lên, khóa đã được kéo xuống, lộ ra tấm lưng trơn bóng như ngọc, làn da sáng bóng nhàn nhật như ngọc cùng với đường cong hoàn mỹ kia làm cho Dạ Ngưng ngừng thở.

“Giúp tôi một chút.”

Nhẹ nhàng cắn môi dưới, dáng người thon dài bởi vì động tác gập cao hai tay của Tiểu Vũ Hàm mà hiển lộ ra rõ ràng không thể nghi ngờ, đợi nửa ngày không thấy Dạ Ngưng đáp lại, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, liếc nàng một cái.

Phút thoáng nhìn kia...

Ánh mắt chứa một mặt gương ngừng cùng dự hoặc, động tác cắn môi làm cho Tiểu Vũ Hàm có thêm một phần cảm giác vô tội thuần khiết, nhưng hai tay gập cao phô bày ra dáng người hoàn mỹ khiến cho cảm giác khêu gợi toát lên quần quanh toàn cơ thể, mặt Dạ Ngưng hơi nóng lên, đầu óc trống rỗng.

Nuốt nước bọt, Dạ Ngưng chần chờ, chậm rãi đi đến bên Tiểu Vũ Hàm, lúc đến gần phía sau nhìn thấy da thịt trắng trẻo như sữa mịn màng nhàn nhật của cô, thân mình có chút nóng lên.

Khoảnh khắc da thịt chạm vào nhau, Tiểu Vũ Hàm khẽ run lên, nhiệt độ nóng rực trên tay Dạ Ngưng rơi lên lưng cô, dọc theo sống lưng chiếc váy lụa nhẹ nhàng di chuyển xuống từng chút một...

“Cô Tiểu...”

Bầu không khí ái muội nổi lên chung quanh, từng đợt sóng nhiệt trào dâng trong lòng, Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn thân thể Tiểu Vũ Hàm, làn hương nhàn nhật vẫn vương nơi chớp mũi, nàng có chút không nhìn được, cơ thể hơi ngã về phía trước, muốn đem nụ hôn vô hạn dịu dàng đặt lên người Tiểu Vũ Hàm.

“Ừm, được rồi, cảm ơn.”

“.....”

Váy rơi xuống đất, Tiểu Vũ Hàm xoay người liếc nhìn Dạ Ngưng, nhanh chóng đem quần áo đã chuẩn bị sẵn mặc vào, kéo khóa, ngồi lên ghế, thay quần thể thao.

“.....”

Không phải chứ? Chỉ như vậy thôi? Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm mặc quần, còn thật sự nghiêm túc cúi đầu buộc dây giày, khóe miệng hơi cong lên.

Khóc!

Không thể như vậy, cô Tiểu, cô đây là cố ý!

Dạ Ngưng cả người đều sắp phát điên rồi, cô Tiểu, cô cứ tiếp tục trêu chọc như vậy, em sớm hay muộn cũng bị cô bức điên mất, mấy lần? Hả? Quyển rũ người ta xong lại đem người ta quăng qua một bên?!

Ưỡn thẳng lưng, ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng: “Sao, em không phục?”

Dạ Ngưng nhú nhú mày, bĩu môi, đúng lý hợp tình đáp: “Đúng! Cô Tiểu, em đã làm sai gì chứ? Sao tự dưng cô bắt nạt em như thế?!”

Rõ ràng hẳn là nàng tức giận mới đúng! Trước thì bị cô Mặc cùng Tiểu Lăng Phi mắng ột trận không nói, giờ lại có một tên bạch mã tình địch tới nữa, nàng có thể bình tĩnh đơn giản đáp Tiểu Vũ Hàm mấy cái như vậy đã là không dễ dàng rồi, còn muốn thế nào nữa đây?

Thân mình hơi tựa về phía sau, chân phải gác lên chân trái, hai tay khép lại đặt lên đầu gối, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn Dạ Ngưng: “Nghe tốt lắm, em sai cũng không nhiều, chỉ có hai việc.”

Nhìn Tiểu Vũ Hàm một bộ cô giáo dạy dỗ học trò, sống lưng Dạ Ngưng một trận lạnh lẽo.

“Thứ nhất, không nhớ kỹ lời tôi nói.”

“Em không có...”

Dạ Ngưng yếu ớt cãi, nàng rất nghe lời mà, nghe lời cô Tiểu nhất.

Tiểu Vũ Hàm nhướn mày, trợn mắt liếc nàng một cái: “Tôi đã nói rồi, em chỉ có thể nghe lời nói của một mình tôi thôi, em có nghe không?”

“Đó là bởi vì...”

“Nhìn! Giờ lại không nghe lời!”

“.....”

Dạ Ngưng ghen hòng, không nói gì nhìn Tiểu Vũ Hàm. Đó, ngài nói đi!

“Thứ hai, rất để ý lời người khác nói.”

“.....”

Dạ Ngưng buồn bực nhìn Tiểu Vũ Hàm, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: “Em không có...chỉ là bởi vì cô...”

Tiểu Vũ Hàm không có biểu tình gì nhìn Dạ Ngưng, thật lâu sau, đứng dậy, chậm rãi đi về phía Dạ Ngưng.

Mắt thấy Tiểu Vũ Hàm lạnh lùng nghiêm mặt đi bước một tiến tới, tim Dạ Ngưng đập thành thịch, hơi hơi giờ lên nắm tay phải, có chút sợ hãi.

Sẽ không phải là bị đánh đấy chứ? Thế này cũng thật quá mất mặt đi...

Tiểu Vũ Hàm mặt băng giá nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, một lát sau, nâng tay phải lên, nắm lấy cằm Dạ Ngưng, bắt buộc nàng phải ngẩng đầu.

Ánh mắt pha chút sợ sệt, gương mặt ngây thơ hồn nhiên, đôi mắt mà cô yêu nhất, tầm mắt Tiểu Vũ Hàm quét qua một tắc lại một tắc trên gương mặt Dạ Ngưng, cuối cùng dừng lại ở phiến môi mỏng kia.

Có người nói, người môi mỏng sẽ phúc bạc.....

Nhưng nếu là Dạ Ngưng, cô cam tâm tình nguyện...

Dạ Ngưng trợn to hai mắt không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm, cảm thụ được đôi môi mềm mại như cánh hoa mứt lấy, nhìn hàng mi Tiểu Vũ Hàm khẽ rung động, Dạ Ngưng cứng đờ tại chỗ.

Nhẹ nhàng hôn, thân mình Tiểu Vũ Hàm hơi ngả về phía sau, nhìn bộ dáng ngây ngốc ngẩn ra của Dạ Ngưng, khẽ cười: “Tôi biết, Dạ Ngưng, tôi đều biết cả.”

“.....Cô biết cái gì?”

Dạ Ngưng vẻ mặt đỏ bừng nhìn Tiểu Vũ Hàm, thanh âm mờ mịt nhất có thể, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, đôi mắt có ý cười nhàn nhạt: “Tôi chỉ để ý tới em, bởi vì quan tâm, cho nên để ý.”

Trong mắt cùng trong lòng đều có chút ướm át, Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong nhất thời lại không biết nói gì.

Cười khẽ thành tiếng, chậm rãi nhìn chằm chằm Dạ Ngưng thật lâu, Tiểu Vũ Hàm nâng tay lên, áp lên đôi mắt nàng, nhìn đôi môi nàng, thân mình hơi dướn lên, đặt môi lên đó.

.....

Theo làn hương chanh nhàn nhạt tiến sát lại, trái tim Dạ Ngưng lại bình bịch đập kịch liệt, đôi môi còn mềm mại hơn cả trước đó, nàng thậm chí có thể cảm giác được hai khóa đẩy đà no tròn trước ngực Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng đụng vào ngực nàng, cảm giác mềm mại làm cho nàng rung động, nhin không được liên

vươn tay ôm lấy Tiểu Vũ Hàm, thân thể đẩy về phía sau, Dạ Ngưng đem Tiểu Vũ Hàm áp lên tường, làm sâu sắc thêm nụ hôn đầy ngượng ngùng này.

“Cậu nói xem hai người kia sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Đợi nhanh cũng đến hai mươi phút còn không thấy người đi ra, Hà Lâm Nhiên có chút sốt ruột, cái này coi như là đổi trang phục xe tăng cũng đổi xong rồi mới phải?

“Có thể xảy ra chuyện gì?” Mạch Mạt trợn mắt liếc cô một cái, nhướn mày.

“Nếu không cậu vào xem đi?”

“.....Thôi quên đi.”

Hà Lâm Nhiên lắc đầu, Tô Dong Dong ở một bên nhưng thật ra lại rất có tinh thần, xung phong nhận việc: “Để em đi.”

“Em gái.....” Tô Nham nhướn mày, nháy mắt với cô, em đi vào làm cái gì?

Tô Dong Dong lơ đãng lắc đầu: “Này, mọi người đều là người lớn cả, không có gì phải xấu hổ, em đi vào bảo hai người kia nhanh nhanh lên.”

“.....”

“.....”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tô Dong Dong ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía phòng thay đồ, giơ tay lên, kéo tay nắm cửa, phát hiện cửa đã bị khóa.

“Mở cửa, Dạ Ngưng mở cửa, em cho chị xem phép thuật biến hóa này!”

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hai người trong phòng đang hôn đến say mê, Tiểu Vũ Hàm thở gấp đẩy Dạ Ngưng đang áp sát trên người ra, nhỏ giọng nói: “Có người.....”

“Mặc kệ cô ta.” Tham luyến mùi hương đôi môi Tiểu Vũ Hàm không chịu rời đi, Dạ Ngưng lăm bằm, vươn hai tay ôm lấy eo Tiểu Vũ Hàm, kéo cô vào lòng mình, tiếng gào ngoài cửa lại càng lúc càng lớn, Tiểu Vũ Hàm nghe thấy liền đỏ mặt, lại đẩy Dạ Ngưng ra.

“Được rồi, ngoan, đi mở cửa đi.”

“Đáng ghét!!!” Dạ Ngưng không kiên nhẫn cầu nhàu, phép thuật biến hóa? Được, nếu không biến được thì tôi cho cô đẹp mặt!!!

Tức giận đẩy mình vọt tới trước cửa, một phen kéo mở cánh cửa, Dạ Ngưng mở to hai mắt nhìn Tô Dong Dong: “Cô làm cái gì vậy?”

Tô Dong Dong bị nàng quát có chút sợ, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, nhìn Tiểu Vũ Hàm nửa mặt ửng hồng đứng một bên, cười cười, chui vào trong.

“Cái gì chứ, hai người mãi không ra, em đi vào xem sao, sợ có chuyện gì.”

“Không phải cô nói có pháp thuật biến hóa gì sao?”

Dạ Ngưng nheo mắt nhìn cô, Tô Dong Dong xấu hổ cười cười, gật đầu: “Phải, pháp thuật biến hóa!”

“Biến đi!” Dạ Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn mà có chút buồn cười, đây vẫn là đầu tiên cô thấy Dạ Ngưng khí thế bức người như thế, aish, nếu là đối đáp công kích người khác thì nàng cũng nên làm tốt như vậy.

Tô Dong Dong có chút ủy khuất nhìn nhìn Dạ Ngưng, bĩu môi, đi đến bên người Tiểu Vũ Hàm, nhìn cô: “Chị Vũ Hàm, đem bọc quần áo chị thay ra cho em mượn dùng đi.”

Tiểu Vũ Hàm hơi ngần ra, đưa cái gói to trong tay cho cô. Làm sao...thật sự là muốn “biến”?

Tô Dong Dong cúi đầu, lật lật cái túi, từ bên trong lấy ra áo con của Tiểu Vũ Hàm.

.....

“Cô làm cái gì vậy?” Dạ Ngưng nóng nảy, nữ lưu manh này, như thế nào lần đầu tiên gặp mặt mà đã như vậy...Chưa gì đã dữ dội thế rồi? Về sau còn khủng khiếp thế nào đây?

Tiểu Vũ Hàm ở một bên cũng đỏ mặt, liếc nhìn Dạ Ngưng một cái, quay đầu đi.

Cô và Dong Dong quen biết đã nhiều năm, đối với tính cách cùng hành vi xử sự của cô bé này cũng coi như quen thuộc, chỉ là ở trước mặt Dạ Ngưng...

Tô Dong Dong đùa nghịch chiếc áo con trong tay, ngẩng đầu, trừng mắt với Dạ Ngưng, tức giận nói: “Tôi ‘biến’ ngay đây, chị nhìn cho kỹ vào!”

Nói xong, Tô Dong Dong nhanh chóng giơ áo con trong tay lên, đặt lên đầu, cười nói: “Một phút đồng hồ biến thành công chúa!”

.....

.....

Dạ Ngưng vẻ mặt hắc tuyến nhìn Tô Dong Dong, trời cao a, ban thưởng cho nàng một cục gạch đập chết đồ yêu tinh chết tiệt này đi!!!

Hết chương 47

49. Chương 48: Lời Dẫn Lửa...

Áo con úp trên đầu Tô Dong Dong trong vài phút cũng không có ai thèm để ý đến, Dạ Ngưng nhìn cô chăm chăm một hồi, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Ta đi chứ? Đi ra ngoài ăn mừng một chút, em muốn ăn lẩu.”

Tiểu Vũ Hàm mím môi cười khẽ, nhìn Dạ Ngưng lắc đầu, xoay người, đi đến bên cạnh Tô Dong Dong: “Đi thôi.”

Tô Dong Dong bĩu môi, bỏ áo con xuống, nhỏ giọng nói: “Chị Vũ Hàm, chị biết mà, bình thường em cũng đâu có như vậy, đây không phải là được nhìn thấy thần tượng nên quá cao hứng sao.”

Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng thật ra rất hào phóng, phát phát tay: “Được rồi, đừng có giả bộ đáng thương với cô Tiểu nữa, tôi cũng chưa nói gì mà, cái trò một phút đồng hồ biến thành linh dương Tây Tạng kia của cô kỳ thật cũng không tệ, rất có khí thế ngự dương*.”

(*ngự: cai quản, điều khiển)

“.....”

Tô Dong Dong bị Dạ Ngưng khen thế tức đến mặt mũi đỏ bừng. Tiểu Vũ Hàm nâng tay lên, vuốt ve mái tóc Dạ Ngưng: “Được rồi, đừng thấy ai cũng đều bắt nạt.”

Tuy là có ý không vui, nhưng cô Tiểu đã mở lời, Dạ Ngưng cũng không dám nói gì, đoạt lấy cái túi to trong tay Tô Dong Dong, giật lại áo con trong tay cô cho vào túi, lôi kéo Tiểu Vũ Hàm đi ra ngoài. Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn Tô Dong Dong, vẻ mặt tỏ ý xin lỗi.

Tô Dong Dong đứng tại chỗ nhìn hai người, vẻ mặt ao ước, nếu người kia cũng có thể đối xử với cô như vậy thì tốt rồi.

Đi ra khỏi phòng thay đồ, Dạ Ngưng nhìn nhìn vài người đứng canh ngoài cửa, đen mặt.

Bóng đèn không giảm bớt, ngược lại lại có nhiều thêm một, lão Đại không biết thế nào đã đi rồi còn quay lại, ôm cánh tay đứng tại chỗ chờ Dạ Ngưng, biểu tình trên mặt hết sức nhăn nhó, xem ra là còn nhớ thù lần trước cãi nhau với cô Mạch.

“Có người tới ký túc xá, mày về mà xem.” Lão Đại tức giận nói.

Dạ Ngưng ngần ra, hỏi: “Ai thế?”

Ai vậy? Ai có thể khiến lão Đại bị kinh động mà chạy đến cảnh báo như thế?

Lão Đại nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn cô Tiểu ở bên cạnh nàng, một bộ muốn nói lại thôi, nhin thật lâu, vẫn lại nói ra lời: “Đàn chị Tích Nghiên.”

“.....”

Dạ Ngưng nghe thấy cái tên này, thân mình cứng đờ, biểu tình cũng có chút mất tự nhiên. Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng, mấp máy môi.

“Chị ý đã ở ký túc xá chờ mày lâu rồi, tao chỉ truyền lời, đi đây.”

Lão Đại xoay người, không thèm liếc nhìn mấy người kia một cái, phất phất tay đi ra ngoài, Tô Dong Dong không chớp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng cô, Tô Nham ở bên cạnh nhíu mày.

“Hà Tích Nghiên?” Mạch Mạt vừa nghe được cái tên này liền nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

Trên mặt Tiểu Vũ Hàm lại không có biến hóa gì, chỉ nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, nhìn vẻ mặt khó xử của nàng, tay nâng lên, vỗ vỗ cánh tay nàng: “Đi đi, không phải đã lâu không gặp rồi sao?”

“.....Cô Tiểu, người đó.....”

Dạ Ngưng có chút nhần nhíu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười cười, gật đầu: “Tôi đều biết mà.”

Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm, không phải chứ? Cả việc này cô cũng biết?

Coi như là sương sớm tình duyên năm lớp mười hai trước khi lên ĐH năm thứ nhất đi, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chia tay, lần này Tích Nghiên đến tìm mình, Dạ Ngưng cũng không biết là có chuyện gì, dù sao có phần không muốn gặp, nguyên nhân chủ yếu là sợ Tiểu Vũ Hàm để ý.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng vẫy tay chào tạm biệt với mọi người, vội vàng chạy về phía ký túc xá.

“Vũ Hàm.”

Mạch Mạt nhìn Tiểu Vũ Hàm muốn nói lại thôi, lúc hai người tán gẫu với nhau, Tiểu Vũ Hàm đã từng nhắc tới người kia, một chút cô cũng không để ý sao? Đó nhưng là mối tình đầu của Dạ Ngưng mà!

Tiểu Vũ Hàm không đáp lại, nhìn chăm chăm phương hướng Dạ Ngưng rời đi mà xuất thần, thật lâu sau, nhẹ giọng nói: “Tôi tin nàng.”

Nhanh như chớp chạy đến cửa phòng ký túc, Dạ Ngưng thở hổn hển, đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hà Tích Nghiên ngồi trên giường nàng nói chuyện phiếm với lão Đại.

Đã bao lâu không gặp rồi?

Mối tình đầu ở trong kí ức luôn tươi đẹp nhất.

“Dạ Ngưng.” Hà Tích Nghiên nhìn thấy Dạ Ngưng liền từ trên giường đứng lên, mỉm cười nhìn nàng.

Mặt trái xoan tiêu chuẩn, trong đôi mắt như thể có những gợn sóng lăn tăn, đôi môi anh đào hơi mỏng mềm mại, thể hiện một loại giống như hồng bảo thạch gần như trong suốt, lúc nào cũng mịn nhẵn như thể chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến cho người ta say mê. Một đầu tóc dài đen nhánh như dòng nước, chảy nghiêng xuống như thác đổ, hơi buông lơi trên bờ vai gầy. Hà Tích Nghiên cũng đang đánh giá Dạ Ngưng, tinh tế nhìn, ý cười trên mặt dần dần đậm lên.

“Vẫn là bộ dáng cũ, không có thay đổi gì a.”

Ngữ khí quen thuộc lập tức đánh tan cảm giác bồn chồn có, vẻ mặt Dạ Ngưng lập tức trầm tĩnh lại, cười nhìn cô: “Đàn chị Nghiên cũng thế, không, còn đẹp hơn.”

“Miệng vẫn ngọt như thế.” Hà Tích Nghiên nhẹ nhàng cười, lão Đại đang ở một bên cắn hạt dưa quăng một cái liếc xem thường qua, hai người này có thấy mệt không?

Dạ Ngưng cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Hà Tích Nghiên một hồi, hỏi: “Chị tới là?”

“À, đến trường nhìn xem, vừa lúc cũng đến thăm em và Mộng Diệp. Không ngờ thấy được em biểu diễn, vẫn chói mắt như năm đó vậy.” Hà Tích Nghiên cười nói, ánh mắt dừng lại trên mặt Dạ Ngưng, thật lâu cũng không muốn rời đi.

“Em thì coi như thôi đi, kỳ thật chính là đến gặp Dạ Ngưng thì có.” Lão Đại ở một bên cười xấu xa, Dạ Ngưng trừng mắt liếc cô một cái, nghiêng đầu, cười nhìn Hà Tích Nghiên.

“Đàn chị, cùng đi ăn cơm đi, em sắp đói đến tóp cả bụng rồi.”

Đối với kiểu nho nhã lễ độ của Dạ Ngưng, Hà Tích Nghiên chỉ nhẹ nhàng cười cười, nàng đã trưởng thành, không giống với trước kia.

Không biết lão Đại có ý tưởng quỷ quái gì, chết sống cũng không muốn đi ra ngoài ăn, Dạ Ngưng trợn mắt với cô cả nửa ngày, mà người ta mãi cắn hạt dưa cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái, không có biện pháp, Dạ Ngưng chỉ có thể một mình cùng Hà Tích Nghiên đi ra ngoài.

Đi trên con đường nhỏ bên ngoài lớp học, Hà Tích Nghiên nhìn nhìn chung quanh, cảm khái thật sâu: “Tốt nghiệp được ba năm rồi, trường học thay đổi cũng thật nhiều quá.”

“Đúng vậy, từ sau khi khóa các chị tốt nghiệp xong, trường học không ít lần chi tiền tu sửa lại.”

Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, Hà Tích Nghiên nghe xong cười.

“Ý của em là trường học ước gì đuổi được khóa chúng tôi đi?”

“A...chỗ nào chứ?” Dạ Ngưng đỏ mặt, nàng nhận ra, đàn chị một chút cũng không thay đổi, vẫn rất thích bắt nạt nàng.

“Còn có, từ khi nào thì em lại bắt đầu câu nệ gọi tôi là ‘đàn chị’ thế?”

Hà Tích Nghiên xoay người, cười khê nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng bị cô nhìn thế, mặt có chút hồng lên, Hà Tích Nghiên cười cười, nâng tay lên, nhẹ nhàng chọc chọc lên xương quai xanh của Dạ Ngưng.

“Gọi tỷ tỷ.”

“.....”

Dạ Ngưng giật mình nhìn cô, mím môi.

“Không được.”

“Sao thế?”

“Em đã có người mình thích rồi.” Dạ Ngưng chớp mắt nghiêm túc nhìn Hà Tích Nghiên, nàng gọi là “đàn chị”, đó là đại biểu cho việc giữa hai người còn có một khoảng cách, nếu vẫn giống như trước ngọt ngào gọi “tỷ tỷ”, như vậy thì về tâm lý thấy khó chịu còn không nói, mà cô Tiểu nghe được sẽ rất đau lòng.

Hà Tích Nghiên không nói, mím môi nhìn Dạ Ngưng.

.....

Dạ Ngưng bị nhìn chăm chăm liên tục quá bất an, đang muốn nói cái gì thì một âm thanh quen thuộc vang lên gần đó.

“Dạ Ngưng.”

Ngẩng phát đầu lên, Dạ Ngưng hưng phấn nhìn vài người ở cách đó không xa.

“Cô Tiểu!”

Tiểu Vũ Hàm đã sớm nhìn thấy Dạ Ngưng, cũng thấy được Hà Tích Nghiên chốc chốc xương quai xanh của nàng, ánh mắt hơi nheo lại, nhìn nhìn Hà Tích Nghiên, không nói gì.

Hà Tích Nghiên cũng đồng dạng nhìn Tiểu Vũ Hàm, bất động thanh sắc đánh giá.

“Tiểu Nghiên?” Hà Lâm Nhiên ở một bên nhảy ra, kinh ngạc nhìn Hà Tích Nghiên: “Em đến đây làm gì thế?”

Hà Tích Nghiên nhìn Hà Lâm Nhiên cười khê: “Chị, giáo sư để cho em tự chọn trường học.”

“Ngất, em sẽ không chọn trường của chúng ta đấy chứ? Em điên à?”

Hà Tích Nghiên lơ đãng cười cười: “Chỉ là đến xem thôi.”

“Vậy em như thế nào lại cùng đi với Dạ Ngưng?”

Hà Lâm Nhiên nghiêng người nhìn Dạ Ngưng, giỏi, chỗ nào cũng đều có vây cánh của em hết, phương diện giao lưu cũng thật rộng rãi. Dạ Ngưng mới lười để ý đến cô, cười híp mắt đi đến bên Tiểu Vũ Hàm, nắm lấy tay cô: “Sao lại ở chỗ này?”

“Chuyện trò xong định cùng đi ăn cơm, không nghĩ lại gặp nhau.” Tiểu Vũ Hàm xoay người nhìn Dạ Ngưng, tầm mắt dần dần di chuyển, rơi xuống chỗ xương quai xanh của nàng.

Có chút xấu hổ kéo kéo áo, Dạ Ngưng ho một tiếng: “Vậy chúng ta cùng đi ăn đi.”

Đúng lúc, nàng không muốn chỉ có hai người!

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm nàng một lúc, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Hà Tích Nghiên, gật đầu: “Ừ.”

“Vậy tôi và em gái về trước, Vũ Hàm.” Tô Nham ở một bên mở miệng, Tô Dong Dong chớp đôi mắt to nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn Hà Tích Nghiên, cười giảo hoạt với Dạ Ngưng.

Ha ha, lần này chị chết chắc rồi!

“Tôi cũng không đi, buổi chiều bên Đoàn ủy còn có nhiều việc lắm.” Mạch Mạt ở một bên mở miệng, liếc xéo Dạ Ngưng một cái, ánh mắt đầy cảnh cáo.

“Cậu đi đâu vậy? Tôi đi cùng cậu!” Hà Lâm Nhiên nịnh nọt sán lại, Mạch Mạt không nói gì, nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Bên này mọi người đều đi hết, bên kia Dạ Ngưng cảm giác cả người có chút lạnh lẽo, đứng tại chỗ một lát, quay đầu nhìn về phía Tích Nghiên.

“Phải rồi, đàn chị Nghiên, chị.....”

“Tôi không sao, không vội, cùng đi ăn đi.” Hà Tích Nghiên vẻ mặt tươi cười đầy hiểu ý, thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, chỉ đứng tại chỗ, cười như không cười nhìn Dạ Ngưng.

Hơi rụt cổ, Dạ Ngưng ho một tiếng, nắm lấy tay cô: “Vậy chúng ta đi ăn lẩu đi, vừa lúc trời hơi lạnh.”

Hà Tích Nghiên nghe xong cười khê, đi đến bên cạnh Dạ Ngưng, lấy tay chỉ chỉ lên trán nàng: “Vấn tham ăn như vậy, không sợ đau bụng sao?”

“.....Ách.” Dạ Ngưng lúng túng nhìn Hà Tích Nghiên, đàn chị, chị đừng như vậy được không? Hai ta trước kia không oán, gần đây không thù, còn từng có phân tình cảm nữa, chị đây là muốn để cô Tiểu lộ da em à?

Tiểu Vũ Hàm lại ngược lại, bình tĩnh gật gật đầu, nâng tay lên, sửa sang lại chiếc khăn quàng lộn xộn trên cổ cho Dạ Ngưng, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Hết chương 48

50. Chương 49: Ân Huệ Của Mỹ Nhân...

Khó nuốt nhất là khi nhận ân huệ của mỹ nhân, cuối cùng Dạ Ngưng cũng hiểu được ý tứ của những lời này.

“Dạ Ngưng, về sau vẫn nên ít ăn lẩu thôi, không tốt cho cơ thể, hơn nữa em cứ ăn cay suốt thế cũng không tốt cho làn da.”

Hà Tích Nghiên vừa đi vừa nói đầu đầu, giống như hồi còn học ở trường, cánh tay Dạ Ngưng vẫn bị Tiểu Vũ Hàm lôi kéo, làm sao dám nói một câu, nên cũng chỉ có thể toàn thân cứng ngắc nhìn phương xa. Nhưng mà tại phương diện di truyền thì cá tính Hà Tích Nghiên lại giống như chị Linh Đang của cô vậy, tự mình lấm bầm mà dĩ nhiên cũng có thể nói đến mặt đầy tươi cười.

Tiểu Vũ Hàm một mực yên lặng nghe không lên tiếng, mặt không biểu tình, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bị nhìn đến toàn thân nổi da gà.

Sao nàng lại phải chột dạ đến thế cơ chứ! Hai người hiện tại thực sự rất trong sáng mà!

“Đúng rồi, sáng mai có thời gian không? Cùng đi xem phim đi, tôi đã cố ý mua vé phim [Transformers] rồi.” Nhanh chóng đi đến cửa, Hà Tích Nghiên kéo kéo Dạ Ngưng, về mặt chờ mong nhìn nàng.

Dạ Ngưng lúng túng nhìn cô, lại dùng khóe mắt trộm liếc Tiểu Vũ Hàm vẫn đang im lặng, lắc đầu: “Không được, em còn có việc.”

“Chuyện gì?” Hà Tích Nghiên bắt khuất nhìn Dạ Ngưng, nhận ra ý né tránh của nàng, hiểu rõ quay sang nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Sao? Có hẹn với cô Tiểu của em?”

Dạ Ngưng ho một tiếng, nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, gật đầu: “Phải, chuẩn bị chủ nhật này cùng đi xem phim, ha ha, đi cùng nhau.....”

“Phim gì thế? Tôi có thể đi cùng không?”

“Phim cũ thôi, chị sẽ không thích đâu.” Dạ Ngưng gấp đến chỗ mồ hôi, nàng không thích nhất là nói dối, nhưng nếu đồng ý để Hà Tích Nghiên cùng đi xem phim thì xem chừng cô Tiểu sẽ hoàn toàn bùng nổ mất.

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, thản nhiên nhìn vào mắt Hà Tích Nghiên, gật đầu: “Có thể đi cùng.”

“Thật sao?” Hà Tích Nghiên không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ: “Phim cũ nên phải xem cùng nhau mới có không khí.”

“Phim gì thế?” Hà Tích Nghiên nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ Hàm, kỳ thật cô muốn chính là trêu chọc Dạ Ngưng chứ cũng không muốn đi xem thật, nhưng không ngờ Tiểu Vũ Hàm lại rộng rãi thế. Dạ Ngưng không yên nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, này...cô Tiểu dĩ nhiên lại giúp nàng che đậy lời nói dối?

Đẩy cửa quán ăn, Tiểu Vũ Hàm bước vào trong, trước khi vào còn thản nhiên nói: “[Lời nguyên].”

“.....”

“.....”

Hà Tích Nghiên đứng tại chỗ, ngẩn người nhìn Tiểu Vũ Hàm bình tĩnh đi thẳng vào trong quán, Dạ Ngưng cười khổ nhìn cô, lắc đầu, đi vào theo.

Đàn chị à, chị đúng là hại chết em mà, nếu cô Tiểu không tìm thời gian cùng em đi xem [Lời nguyên] thì em sẽ chặt đầu xuống cho chị coi!

Vào quán ăn, luồng hơi nóng nghi ngút từ nồi lẩu mang theo mùi hương các loại thịt mà Dạ Ngưng thích ăn nhất bay tới, tâm tình lập tức liền thả lỏng rất nhiều, ba người tìm chỗ thoáng gần cửa sổ ngồi xuống.

Người phục vụ đem menu đến, xuất phát từ lễ phép, Dạ Ngưng cười đưa cho Hà Tích Nghiê: “Đàn chị, chị gọi đi.”

“A, vẫn ngoan như thế.” Nhận lấy thực đơn, thuận tay véo má Dạ Ngưng một cái, Hà Tích Nghiê cười túm cầm bút bắt đầu chọn những món mình thích, Dạ Ngưng bị “sằm sỡ” vẫn duy trì động tác ngồi nghiêm chỉnh, không nhúc nhích mắt nhìn phương xa, so với quân tử còn có quy củ hơn.

Cởi áo khoác len đặt sang một bên, Tiểu Vũ Hàm ngả về phía sau, tựa lên ghế, liếc nhìn Dạ Ngưng.

.....

Dạ Ngưng khẽ rùng mình, phất tay hét một tiếng: “Phục vụ!!!”

Người bán hàng đang rót nước bị tiếng hét đến xé họng này của Dạ Ngưng dọa làm suýt chút nữa ném cả phích nước sôi đi, trợn mắt liếc Dạ Ngưng một cái, đi qua: “Chuyện gì?”

“Lấy cho tôi một cái menu nữa, không thấy bàn này có hai người sao?!” Dạ Ngưng chỉ chỉ Tiểu Vũ Hàm cùng Hà Tích Nghiê ở bên cạnh, phục vụ trợn mắt nhìn Dạ Ngưng, bàn này có hai người, đây là ngụ ý cô không phải người chắc?

Nhận lấy thực đơn, Dạ Ngưng lập tức nịnh nọt nghiêng người, cười híp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, cô muốn ăn gì?”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Dạ Ngưng, chính xác mà nói, nhìn má phải vừa bị nhéo của nàng.

“E hèm.....” Dạ Ngưng phản ứng rất nhanh, vội dùng tay che má phải, giơ cánh tay, giả vờ như suy nghĩ: “Ăn gì thì tốt nhỉ?”

“Phải sạch sẽ.” Cô Tiểu cuối cùng cũng mở miệng, Dạ Ngưng vừa nghe liền vội gật đầu: “Được, sạch sẽ!”

Hả? Sạch sẽ?! Bàn tay đang cầm bút của Dạ Ngưng cứng đờ giữa không trung, chuyển thân nghiêng mình, dùng mắt trái liếc cô Tiểu, đầy mắt đều là nghi hoặc.

Cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nhìn Dạ Ngưng: “Sạch sẽ, thịt dê không qua bàn tay thứ hai đựng tới, hai bên trái phải đối xứng, sạch sẽ, vệ sinh, ngon miệng.”

“.....”

Hà Tích Nghiê ở một bên đang chọn thức ăn nghe thế không nhịn được, phì một cái cười thành tiếng, mặt Dạ Ngưng thoát trắng thoát xanh, sau đó một câu cũng không dám nói, cúi đầu buồn bực gọi món.

Nồi lẩu nóng hằm hập được bùng lên, cực kỳ vui vẻ mở nắp ra, Dạ Ngưng cầm đũa, mỉm cười nhìn chăm chăm canh trong nồi sôi sùng sục.

“Chà, nhìn xem em chỉ có chút tiền đồ về việc này thôi kìa.” Hà Tích Nghiê ở bên cạnh cười khê, Tiểu Vũ Hàm nhìn vẻ tham ăn của Dạ Ngưng, trong mắt cũng có ý cười.

Như thể người nghiện chơi mát chược, mùi hành thái rau thơm cùng mùi thơm của thịt trộn lẫn cùng một chỗ khiến Dạ Ngưng mãi ăn đến không ngẩng đầu lên.

“À, chuyện kia –” Hà Tích Nghiê uống một hớp coca, nhìn Dạ Ngưng.

“Chuyện gì?”

Dạ Ngưng hít một hơi nhiệt khí nhìn Hà Tích Nghiê dò hỏi, Hà Tích Nghiê nhìn nàng cười cười: “Dạ Ngưng, em lại tìm được người mới rồi à?”

“.....”

Miếng thịt dê nóng hổi mắc trong miệng, Dạ Ngưng nóng đến nước mắt đều trào ra, lúng túng cầm giấy ăn ở một bên lau qua loa một lượt, nước mắt lưng tròng nhìn Hà Tích Nghiê.

Cô Tiểu không có phản ứng gì, bình tĩnh gấp rau và đậu phụ, thật giống như thể việc hai người nói không hề có quan hệ gì với cô vậy.

“Bạn gái à...ờ, thì có.....” Dạ Ngưng len lén liếc Tiểu Vũ Hàm, Hà Tích Nghiên nhìn nàng, than khẽ: “A, thật sự là đáng tiếc...”

“Cái này, không hề tiếc, không đáng tiếc.....” Vừa nghe Hà Tích Nghiên nói đáng tiếc, Dạ Ngưng cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí liền buông lỏng, nói chuyện lại bắt đầu không suy nghĩ: “Tục ngữ đã nói rồi, củ cải ngon đều bị heo tha hết, em là một người ưu tú như vậy, sao có thể vẫn còn đây?”

Bàn tay đang gấp rau của Tiểu Vũ Hàm khựng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng.

Ách.....

Bị ánh mắt lạnh buốt của cô Tiểu nhìn chằm chằm một hồi, Dạ Ngưng quay đầu, khóc không ra nước mắt nhìn Hà Tích Nghiên.

Đàn chị, đàn chị, em sai rồi! Chị tha cho em đi, em thừa nhận năm đó là em không đúng, không nên bởi vì chị không ăn sâu riêng, không đi chơi mà nói tính cách chúng ta không hợp, lại càng không nên bởi vì chó nhà chị cắn em một phát mà tố cáo với mẹ chị con chó đó ở trong xóm động dục cắn bừa chó cái nhà người khác, làm cho chị và mẹ bởi vì một con chó mà mẹ con bất hòa, trước đó lại còn bắt chị chọn lựa giữa con chó đó và em. Em sai rồi mà, năm đó là em còn trẻ người non dạ không hiểu chuyện, nhưng mà chị cũng không cần trả thù em vậy chứ?!

“Thế nào, bạn gái em có xinh không?”

Hà Tích Nghiên mới không thêm quan tâm rốt cuộc Dạ Ngưng quẫn bách đến mức nào, hứng trí bưng bưng hỏi, Dạ Ngưng cả người không được tự nhiên, ngồi thẳng băng trên ghế như cái chày, gì cũng không dám nói.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một lát, buông dưa xuống, quay đầu nhìn về phía Hà Tích Nghiên: “Em muốn biết cái gì?”

Lời nói không chút cảm tình lại làm cho khóe môi Hà Tích Nghiên bắt giắc cong lên, nhìn đôi gò má tinh xảo lạnh như băng của Tiểu Vũ Hàm, trên mặt có ý cười: “Em muốn biết bạn gái Dạ Ngưng là ai, trông như thế nào, ở đâu, mặt khác – em còn có cơ hội không.”

Nghe được mấy tiếng cuối cùng, Dạ Ngưng khẽ rung mình, nghiêng người, nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, chỉ dùng tay phải cầm lấy bàn tay Dạ Ngưng đang đặt trên đùi, nâng lên thật cao.

“.....”

Hà Tích Nghiên kinh ngạc nhìn tiểu Vũ Hàm, vốn cô cũng đã mơ hồ đoán được quan hệ giữa hai người, nhưng lại không ngờ Tiểu Vũ Hàm trực tiếp như vậy, cô quả thật còn có chút tình ý với Dạ Ngưng, nhưng mà cũng không đến mức đi đảm đương cái chức “kẻ thứ ba” làm gì, hôm nay nói những lời này bất quá là có ý vô tâm trêu chọc Dạ Ngưng mà thôi, không nghĩ tới nữ nhân trước mặt này lại nghiêm túc đến vậy.

Dạ Ngưng cúi đầu, mỗi lần thế này nàng đều cảm thấy khó khăn, cảm thán trước sự dũng cảm của Tiểu Vũ Hàm, lại ần ần lo lắng những điều Tiểu Lăng Phi đã nói. Cô Tiểu thực sự rất dễ tâm đến nàng, nàng rất sợ có một ngày sự quan tâm ấy sẽ biến thành một con dao sắc bị người khác lợi dụng mà đâm vào trái tim hai người.....

“Được rồi, ăn lẩu đi, mau ăn đi, không làm trì hoãn hai người trở về xem [Lời nguyên] nữa.” Hà Tích Nghiên thực thông minh nói lảng sang chuyện khác, Tiểu Vũ Hàm liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Bởi vì khúc nhạc đệm nho nhỏ vừa rồi khiến lập tức gọi lên sự quan tâm của Hà Tích Nghiên với Tiểu Vũ Hàm, không đối chọi gay gắt như vừa rồi, cười trò chuyện tán gẫu với cô, mà Tiểu Vũ Hàm cũng lịch sự đáp lại, Dạ Ngưng ở một bên nghe mà lòng cứ giật thót cả nửa ngày, ngay cả thịt cũng không ăn nổi.

Hà Tích Nghiên nhìn bộ dáng Dạ Ngưng cúi đầu dưng thẳng lơ tai chăm chú nghe hai người nói chuyện liền có chút buồn cười, Dạ Ngưng thay đổi rất nhiều, bất luận là cách xử sự làm người hay là về phương diện tình cảm. Từng ở bên nhau, chia tay cũng không có gì oán hận, sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, cô

rất hy vọng Dạ Ngưng có thể thật sự hạnh phúc, mà có lẽ cô cũng nên buông tay để đi tìm hạnh phúc cho chính mình rồi, kỳ thật cô thấy Mộng Điệp cũng không tệ.....

Tầm nửa giờ sau, cuối cùng ba người cũng ăn xong bữa, Hà Tích Nghiên gọi một cuộc cho Hà Lâm Nhiên, vẫy tay với hai người, chào tạm biệt rồi chạy lấy người, trước khi đi còn chớp chớp mắt với Dạ Ngưng, cách không tặng một nụ hôn gió qua.

Cưng à, chúc may mắn nha!

Oái.....

Dạ Ngưng vội quay đầu, giả bộ trình tiết liệt nữ, Tiểu Vũ Hàm lạnh lùng nhìn hai người, không nói gì.

Mất thấy Hà Tích Nghiên đã đi xa, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, vẻ mặt tươi cười quay đầu: “Cô Tiểu
”

Tiểu Vũ Hàm làm gì còn vẻ thanh nhã nhẹ nhàng của một đàn chị như lúc vừa rồi nói chuyện với Hà Tích Nghiên, mặt lạnh lùng nghiêm nghị liếc Dạ Ngưng một cái, xoay người đi.

“Cô Tiểu –” Dạ Ngưng cố gắng lên, đem thân mình chắn ngang cản đường Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà cô Tiểu người ta lại trực tiếp coi nàng là không khí, giày cao gót đập một cước lên bàn chân nàng mà đi qua, một chút lưỡng lự cũng không có.

Dạ Ngưng nhe răng cúi đầu nhìn nhìn đôi giày thể thao trắng tinh đã tuần táng của mình, ngẩng đầu, lại nhìn nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Tiểu Vũ Hàm, chề môi.

Đây là — tức giận hay vẫn là ghen tị?!

__Hết chương 49__

51. Chương 50: Khí Phách...

“Cô Tiểu...chờ đã...”

Trước kia chỉ nhìn dáng người cô Tiểu, hôm nay Dạ Ngưng mới phát hiện ra chân cô Tiểu dài đến mức nào, nàng cơ hồ là chạy chậm cũng không đuổi kịp Tiểu Vũ Hàm. Ngẩng đầu, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm rảo bước ở phía trước, cắn chặt răng, vung tay chạy vọt lên: “Cô Tiểu!!!”

Dạ Ngưng chạy tới một phen giữ chặt cánh tay Tiểu Vũ Hàm, nhìn cô chằm chằm, thở dốc không ngừng.

“Cô làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Hàm còn chưa nói cái gì, Dạ Ngưng đã lớn tiếng dọa người, Tiểu Vũ Hàm không thèm nhìn mặt nàng, chỉ nhìn chằm chằm bàn tay Dạ Ngưng đang nắm lấy cánh tay mình, khuôn mặt dần dần tái lại.

“Ách...”

Vội buông lỏng tay, Dạ Ngưng chu miệng, chỗ nào còn có dáng vẻ bá đạo vừa rồi, cúi đầu, thực không cốt khí nói: “Cô Tiểu, cô giận à?”

Thanh âm khe khẽ dò hỏi, chỉ sợ không cẩn thận lại khiến Tiểu Vũ Hàm tức giận, Dạ Ngưng phát hiện, cô Tiểu không giống trước kia, trước kia khi hai người chưa ở bên nhau cô rất tốt a, luôn dịu dàng như thế, nhưng mà giờ...vì sao chứ? Vì sao lại cứ thích nổi giận với nàng như thế, không công bằng!

Gỡ tay Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt tiếp tục đi về phía trước, Dạ Ngưng vừa thấy cô như vậy liền nóng ruột, cứ tiếp tục đi thì sẽ tới trường mất, còn có thể nói cái gì đây?

Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng cũng bất chấp, chắn ngang người trước mặt Tiểu Vũ Hàm, cắn môi mở to hai mắt nhìn cô: “Cô Tiểu, người ta nói, khi người yêu cãi nhau tuyệt đối không thể bỏ qua, cứ tiếp tục kéo dài thì tới cuối cùng tuyệt đối chỉ có một con đường là chia tay thôi!

Nghe được hai chữ “chia tay”, Tiểu Vũ Hàm rốt cục cũng dừng bước, cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng Dạ Ngưng, mà ánh mắt kia khiến cho Dạ Ngưng không nhận được rùng mình một cái.

“Dạ Ngưng, em – nói – cái – gì?”

Ánh mắt nhìn Dạ Ngưng chằm chằm, Tiểu Vũ Hàm gần ra từng tiếng một, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ha ha, gì nhỉ, em chỉ so sánh thôi, tùy tiện so sánh thôi...” Dạ Ngưng chợt dạ cười, Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, nheo mắt nhìn nàng chằm chằm.

.....

Bị nhìn thế khiến lòng tơ cả người dựng đứng, mấp máy môi, Dạ Ngưng vừa định nói cái gì đó thì Tiểu Vũ Hàm đã chậm rãi mở miệng: “Dạ Ngưng, em coi tôi là gì?”

Câu hỏi mang theo vô hạn ủy khuất, Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng, em coi tôi là gì vậy? Không vui thì né tránh, bởi vì người khác nói mấy câu liền muốn bỏ đi, không chút nào kiêng kị ở trước mặt người con gái khác thân thiết nói về chuyện từng có giữa hai người, cô là một nữ nhân, tất nhiên sẽ để ý, sẽ ghen tị, Dạ Ngưng, cái đầu của em rốt cuộc là dùng để làm gì vậy?

Lời Tiểu Vũ Hàm nói làm Dạ Ngưng ngẩn ra, chớp chớp mắt nhìn cô, vẻ mặt nghi hoặc, thế là sao?

“Bạn gái a.....”

“A ~” Tiểu Vũ Hàm hít một hơi, nén nước mắt đang chực rơi xuống, ngửa đầu nhìn nàng, đôi mắt đẹp dài hơi nheo lại: “Bạn gái? Em có bao nhiêu người?”

“.....Em và đàn chị không có gì cả.....”

“Không có gì mà lại để cho cô ta hết sở lại véo? Em quá ngây thơ hay là bị sao vậy?”

“.....” Dạ Ngưng kinh ngạc, này, những lời này là do cô Tiểu nói sao?

Tiểu Vũ Hàm lạnh mặt nhìn Dạ Ngưng, thấy bộ dáng uất ức kia của nàng, lửa giận đè nặng trong lòng ào ào bộc phát mà ra: “Dạ Ngưng, em ít hờn dỗi thôi được không? Đừng có người khác nói gì, nghe được cái gì thì em cũng đều cho là thật được không?”

Ách.....

Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, tư duy của cô Tiểu cũng quá nhạy cóc rồi nhỉ?

Nhìn Dạ Ngưng đứng đờ ra tại chỗ không biết làm sao, lửa giận trong lòng Tiểu Vũ Hàm không phát tiết nổi, xoay người, tiếp tục đi.

Giờ Dạ Ngưng không dám đi theo, rụt rè đứng tại chỗ nhìn cô, một câu cũng không dám nói.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Còn không lại đây?!” Tiểu Vũ Hàm quay phắt đầu, trừng mắt với Dạ Ngưng, thân mình Dạ Ngưng run lên, liềm liềm môi, ngoan ngoãn đi theo cô.

Một người đi, một người theo đuôi, vào trường, băng qua khu nhà dạy học, đến ký túc xá dành cho giáo viên, Dạ Ngưng ngửa đầu, nhìn căn phòng không bật đèn mà nuốt một ngụm nước miếng, cô Mạch chưa về...chẳng phải có nghĩa là chỉ có nàng và cô Tiểu hai người...đừng thế chứ.....

Đứng ngây ra ở cửa, bấm vào khung cửa, Dạ Ngưng bất động. Cứ nhìn tình trạng cô Tiểu bây giờ, rất có khả năng vào nhà rồi sẽ đánh nàng, mặc kệ, làm gì có chuyện đi vào chịu “ngược”!

Dùng cước bộ, Tiểu Vũ Hàm hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Dạ Ngưng: “Đi vào.”

Giọng nữ trầm thấp không có cảm tình, Dạ Ngưng bám chặt vào khung cửa, dùng sức lắc đầu.

“Đi — vào — ” Lạnh mặt lặp lại một lần nữa, Tiểu Vũ Hàm nheo mắt nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cắn môi, tiếp tục bám vào khung cửa.

“1, 2 –”

Không phải chứ? Cô Tiểu? Dạ Ngưng khóc không ra nước mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm chăm chăm, còn thế nữa, đếm số? Cô thực sự coi em là trẻ con à? Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, mà khi cô Tiểu sắp đếm đến 3, Dạ Ngưng vẫn buông khung cửa ra, vọt thẳng vào.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì nhìn bóng dáng Dạ Ngưng, thở dài, đi lên lầu.

Mở cửa ra, bật đèn, đổi dép đi trong nhà, đem chìa khóa đặt lên bàn trà, Tiểu Vũ Hàm đi đến sô pha, ngồi xuống.

Dạ Ngưng cúi đầu, xoay người thay dép, thở mạnh cũng không dám, tim đập thành thịch dữ dội.

Đợi chừng năm phút đồng hồ, Tiểu Vũ Hàm nhăn mày lại: “Lại đây.”

“.....” Thẳng người dậy, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, bước từng bước nhỏ đi đến bên cạnh sô pha.

Vốn Tiểu Vũ Hàm vẫn đầy một bụng tức, nhìn bộ dáng Dạ Ngưng như thế khóe môi liền cong lên: “Sao? Bình thường không phải rất lợi hại sao? Luôn nói cái gì mà ‘sĩ khả sát bất khả nhục’, giờ lại làm sao vậy?”

Dạ Ngưng bấu môi, nghe ra được Tiểu Vũ Hàm trào phúng, hít sâu một hơi, tự an ủi bản thân, ta không thêm chấp với nữ nhân nhỏ mọn. Trong lòng đã có chủ ý, Dạ Ngưng ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ với Tiểu Vũ Hàm: “Chỉ cần không giết em, tùy tiện cho cô vũ nhục.”

“.....”

Khuôn mặt vừa có chút ý cười của Tiểu Vũ Hàm bởi vì câu này mà hoàn toàn đóng băng lại, cô ngửa đầu, mặt không biểu tình nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một hồi, đứng bật dậy.

“Sao, sao vậy?” Dạ Ngưng lùi lại một bước, có chút khiếp đảm nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Áo trực tiếp bị Tiểu Vũ Hàm tóm lấy, cả người bị lôi kéo đi về phía buồng trong, Dạ Ngưng hai mắt mở to, hoảng sợ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Làm gì? Đi vào phòng ngủ làm gì? Người ta không đi!

Căn bản không thèm để ý tới sự giãy dụa của Dạ Ngưng, trực tiếp tóm lấy nàng kéo vào phòng ngủ.

“A.....” Xúc cảm lạnh như băng thổi quét qua lưng, nhìn chăm chăm người đang đè trên người mình, hô hấp của Dạ Ngưng lập tức hỗn loạn: “Tiểu, cô Tiểu.....”

Lại một cảnh trong phim thần tượng?! Thật vui sao Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm áp lên tường lại vẫn còn có thể tưởng tượng như thế. Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, không chớp mắt nhìn chăm chăm Dạ Ngưng.

.....

Trong mắt Tiểu Vũ Hàm có lửa, ánh mắt lướt đến đâu liền đốt cháy Dạ Ngưng đến đó, hô hấp bởi vì hỗn loạn mà trở nên có chút khó khăn, nuốt nước bọt, Dạ Ngưng hơi nghiêng đầu, né tránh đôi mắt nóng rực của Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu...em và đàn chị Hà thực sự không có gì cả...Kia đều là chuyện thời còn trẻ, thật ra...phải, em đã sớm nhận ra, chị ấy hẳn là để ý tới lão Đại cơ...Sao nhỉ, lần này trở về chính là muốn dùng em làm cầu nối để tiếp cận lão Đại...Thật sự, em chỉ là bàn đạp thôi...”

Tiểu Vũ Hàm nhìn khuôn mặt đỏ lên nói năng lộn xộn của Dạ Ngưng, môi khẽ nhếch, nâng tay lên, nắm lấy cằm của nàng, bắt nàng quay đầu nhìn thẳng vào mình: “Tôi đã nói gì sao?”

Hơi thở như lan, ánh mắt quyến rũ, thanh âm khêu gợi ám muội, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, chân lập tức liền nhũn ra. Đúng vậy, cô chưa nói gì cả, cô Tiểu, cô là trực tiếp hành động thì có!

Nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một hồi, đến khi mặt nàng đỏ đến không thể hơn được, thế này Tiểu Vũ Hàm mới chịu buông tha cho nàng, khẽ thở dài, hai tay vòng quanh eo Dạ Ngưng, đem hai má áp lên chỗ xương quai xanh của nàng.

Thân mình hơi cứng đờ, Dạ Ngưng chậm rãi cúi đầu, nhìn người ở trong lòng.

Không nói lời nào, Tiểu Vũ Hàm chỉ lẳng lặng dựa vào Dạ Ngưng, cảm thụ được hơi thở cùng hương vị của nàng. Quan sát con người yếu đuối trong vòng tay mình, tâm Dạ Ngưng lập tức mềm xuống, vươn tay cũng ôm lấy Tiểu Vũ Hàm.

Hương chanh nhàn nhạt quấn quanh giữa hai người, ôm Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng bắt đầu hối hận tự trách.

Là nàng không đúng, sự do dự không xác định của nàng đã rất nhiều lần làm cô Tiểu tổn thương...

Cô Tiểu vốn là người cái gì cũng không bận tâm, nhưng mà vì nàng, lại tỏ rõ lập trường với Hà Tích Nghiên...

“Đau.....” Cảm giác đau nhói tập kích bất ngờ chỗ xương quai xanh khiến cho thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, hô hấp tạm ngừng.

“Là của tôi.” Ngửa đầu, Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng.

Khóc không ra nước mắt nhìn dấu ấn màu hồng tím chỗ xương quai xanh, Dạ Ngưng bĩu môi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm vẫn nhìn Dạ Ngưng như cũ, ánh mắt vụt lóe lên tia sáng, trở trở lên cái trán của nàng, giọng nói còn thật sự mang theo một tia yếu đuối: “Em là của tôi, một mình tôi, nhớ kỹ.”

“.....Cô Tiểu, cô đang làm nũng sao?” Miệng Dạ Ngưng há to đến nỗi có thể nhét nguyên một quả trứng gà, không phải chứ? Thì ra tình địch lại có nhiều chỗ tốt đến vậy, dĩ nhiên còn có thể được nhìn thấy một mặt hẹp hòi như vậy của cô Tiểu.

Dưới sự trêu chọc của Dạ Ngưng, mặt Tiểu Vũ Hàm hơi đỏ lên, không nói lời nào, cúi đầu, lại chui vào trong lòng nàng.

“Dạ Ngưng.”

“Ừ?” Thân mình Dạ Ngưng đang ôm trong lòng hơi co lại, nàng có thể cảm nhận được sự khẩn trương của Tiểu Vũ Hàm, muốn an ủi cô, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Kiếp này, tôi chỉ yêu một người là em.”

Hốc mắt Dạ Ngưng lập tức đỏ lên, cánh tay siết chặt, như là muốn dùng sức đem Tiểu Vũ Hàm hòa nhập vào thân thể mình vậy.

“Bọn họ không hiểu tôi, lại càng không hiểu em.” Tựa vào ngực Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm nhỏ giọng nói, có những lời cô phải nói ra miệng, cô sợ, sợ có một ngày Dạ Ngưng sẽ không chịu nổi áp lực mà rời bỏ mình.

“Em...” Thanh âm Dạ Ngưng có chút nghẹn ngào, nàng đã muốn hối hận đến chết được, cái gì gọi là tự ti đều là lấy cớ cả, chính là do nàng không đủ dũng cảm nên mới có thể khiến cho cô Tiểu khổ sở thế này!

Sâu kín thở dài, tay phải Tiểu Vũ Hàm bám vào cổ Dạ Ngưng, vuốt ve hai má nàng: “Bọn họ sẽ vĩnh viễn không hiểu, từ lúc ở xa xa mà ngưỡng mộ thầm mến một người đến khi có thể cảm thụ được hơi ấm của nhau nơi đầu ngón tay là cảm giác tuyệt vời đến mức nào, cũng sẽ vĩnh viễn không hiểu được tôi có bao nhiêu sợ hãi, sợ có một ngày em sẽ rời bỏ tôi mà đi, sợ tất cả những điều này chỉ bất quá là một giấc mộng, sợ tình yêu nhiều năm như vậy mà kết quả lại đều là công dã tràng, Dạ Ngưng.....”

Hết chương 50

52. Chương 51: Nụ Hôn Hương Diễm...

Đôi mắt đắm lệ mờ ảo, Dạ Ngưng cắn môi dưới, gắt gao ôm thật chặt người trong lòng.

“Dạ Ngưng, em vẫn luôn nói tôi là người phụ nữ mạnh mẽ, còn có ‘ngự tử’ linh tinh gì đó, thực ra...tôi chỉ muốn làm một người con gái, một người phụ nữ bình thường, có thể cùng người mình yêu ở bên nhau, lúc vui vẻ thì cùng em cười, khi khổ sở thì ở bên em, cho dù không nói lời nào đi chăng nữa thì có thể ở gần em là tốt rồi...” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm có chút nghẹn ngào, thân mình hơi run rẩy.

“Cô Tiểu.....” Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng dùng sức siết chặt vòng tay ôm Tiểu Vũ Hàm.

Khẽ đẩy mình tách ra, Tiểu Vũ Hàm ngửa đầu nhìn Dạ Ngưng, trong mắt từng gợn sóng lần lần: “Còn gọi ‘cô Tiểu’ sao?”

“Vũ Hàm.....” Mặt Dạ Ngưng ửng hồng, kỳ thật trong lòng nàng đã trăm ngàn lần muốn được gọi cái tên này, mỗi lần nghe Mạch Mạt và Hà Lâm Nhiên gọi thế thì khỏi phải nói có bao nhiêu hâm mộ, chỉ là quả thực nàng không nói được ra miệng. Thầm nhủ trong lòng, ở bên Tiểu Vũ Hàm, nàng ít nhiều vẫn có phần không thích ứng được. Những điều Tiểu Vũ Hàm nói tất cả nàng đều hiểu, bởi vì lòng nàng cũng tràn đầy cảm giác như thế, đồng dạng thâm mến, đồng dạng thấp thỏm bất an, sợ Tiểu Vũ Hàm sẽ rời xa, tính khí trẻ con cũng chỉ đối với riêng một người là cô, bởi vì Dạ Ngưng biết Tiểu Vũ Hàm sẽ mãi mãi tha thứ ỉn.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, nhìn hai má ửng hồng của nàng, khóe môi cong lên, nâng tay nhéo nhéo thịt trên mặt Dạ Ngưng: “Em nói xem như thế nào tôi lại coi trọng một tên tiểu quỷ nhất gan, bạo chúa nổi loạn trong nhà* thế này nhỉ?”

(* ý nói 1 đứa trẻ coi mình là boss trong gia đình, nổi loạn quấy phá)

Xúc cảm lạnh lạnh làm Dạ Ngưng giật mình một cái, nhìn đôi mắt cười như không cười của Tiểu Vũ Hàm, hương chanh nhàn nhạt tràn đầy trong từng hơi thở, nhịp tim liền đập gia tốc, nuốt nước miếng, Dạ Ngưng nhìn cô chằm chằm.

Thấy ánh mắt Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ mặt, đầu hơi cúi xuống.

Đây...đây là cam chịu phải không nhỉ? Dạ Ngưng cân nhắc, lại vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, mấp máy môi, thấp giọng kêu: “Vũ Hàm.”

Ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn về phía Dạ Ngưng, nổi ngượng ngùng trong mắt không cần nói cũng biết, còn có một tia chờ mong khiến cho lòng Dạ Ngưng ngứa ngáy.....

Giờ này khắc này, lời lẽ gì cũng đều là thừa thãi.

Cánh tay siết chặt, Dạ Ngưng bám lấy eo Tiểu Vũ Hàm, đem cô kéo về phía mình, một nụ hôn rơi xuống trên vầng trán cao, Tiểu Vũ Hàm than khẽ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hương vị ngọt ngào thơm ngon tràn ngập trong miệng, mềm mại đến mức khiến người ta hận không thể một miếng nuốt vào.

Vốn ngày thường số lần hai người hôn nhau cũng không tính ít, mỗi lần Dạ Ngưng đều ước chừng cảm nhận của Tiểu Vũ Hàm, dùng hết khả năng để làm chậm bước tiến, nhưng lần này.....

Một nụ hôn đơn giản cũng không đủ để thỏa mãn, Dạ Ngưng ôm lấy gáy Tiểu Vũ Hàm nâng lên, vội vàng tách đôi môi cô để tiến vào trong, hương vị bên trong khoang miệng khiến cho Dạ Ngưng mê muội, bất tri bất giác làm sâu sắc thêm nụ hôn này. Lần đầu tiên hôn bằng lưỡi, Tiểu Vũ Hàm có chút không biết phải làm sao, mảy nhíu lại, chui vào trong lòng Dạ Ngưng, cánh tay bủn rủn vô lực ôm lấy cổ nàng, ngón tay lạnh lạnh luồn giữa mái tóc nàng, thừa nhận nụ hôn như cuồng phong bạo vũ quét qua.

Trong căn phòng nhỏ không người này, Dạ Ngưng hôn đặc biệt nóng bỏng, tìm được chiếc lưỡi nhỏ xinh rụt rề kia của Tiểu Vũ Hàm, mãnh liệt giãy vò hút lấy, đôi môi quần quít không rời, người lập tức nóng bừng lên, thở hổn hển, tay phải Dạ Ngưng nhẹ nhàng xoa nắn tấm lưng Tiểu Vũ Hàm, đầu lưỡi lại càng tham lam quét qua đôi môi sưng đỏ như cánh hoa hồng, một đường đi thẳng xuống phía dưới liếm hôn qua chiếc cằm thon cùng cổ, da thịt Tiểu Vũ Hàm mang theo mùi trầm hương nhàn nhạt, khiến Dạ Ngưng chỉ hận không thể một miếng cắn nuốt cô vào bụng...

Nhẹ nhàng di động bước chân, Dạ Ngưng dẫn Tiểu Vũ Hàm đi về phía giường, Tiểu Vũ Hàm biết nàng muốn làm gì, muốn đưa tay ngăn lại, nhưng mỗi lần định thế Dạ Ngưng đều ngăn lại đôi môi cô bằng nụ

hôn khiến cô không nói nổi ra lời, vài lần như thế, sức lực trên người giống như bị rút sạch, thân mình mềm nhũn liền cứ như vậy bị Dạ Ngưng đặt lên chiếc giường lớn phía sau lưng.....

Khoảnh khắc khi tấm lưng tiếp xúc với chiếc giường mềm mại, hai tay Tiểu Vũ Hàm căng thẳng đan vào nhau, thân mình hơi cuộn tròn lại.

Dạ Ngưng bá đạo hôn môi Tiểu Vũ Hàm, nâng tay lên, kéo chiếc áo vướng víu ra, lưu lại từng đóa hoa mai màu phấn hồng lên chỗ xương quai xanh mà nàng yêu nhất, thân thể Tiểu Vũ Hàm run đến lợi hại, tiếng rên rỉ mơ hồ vẫn kìm nén từ khóe môi bật ra.....

“Vũ Hàm, Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm.....”

Dạ Ngưng như mê say lặp đi lặp lại tên Tiểu Vũ Hàm, mỗi lần thốt lên Tiểu Vũ Hàm đều không tự chủ mà khẽ run rẩy, cô cắn môi, quay đầu sang chỗ khác không nhìn Dạ Ngưng. Mà Dạ Ngưng cũng không định cứ thế buông tha cô, nâng cao thân mình, lại dùng sức cắn mút đôi môi đã bị giày xéo đến sưng đỏ kia.

“A.....Dạ Ngưng.....” Tiểu Vũ Hàm có chút không chịu nổi loại tra tấn này, hai tay gắt gao ôm lấy vai Dạ Ngưng, thân mình dường như run rẩy.

Cảm giác được sự căng thẳng của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng chậm lại tốc độ, tay phải nhẹ nhàng vuốt về mái tóc cô, đôi môi tinh tế hôn lên chiếc cổ trắng nõn.

Đến khi Dạ Ngưng dùng đôi tay nóng bỏng cởi bỏ thắt lưng của Tiểu Vũ Hàm, cô thở hổn hển dựa tay nàng lại: “Đừng.....”

Dạ Ngưng không nói lời nào, cắn môi nhìn cô.

“Đừng.....Mạch Mạt và Linh Đang.....”

Quả nhiên, Tiểu Vũ Hàm vừa nói xong, đèn ở phòng khách đã liền vụt sáng.

“Nàyyy, tôi đã nói với em tối nay tôi sẽ trở lại rồi mà.” Thanh âm pha lẫn theo chút vui sướng khi người khác gặp họa của Hà Lâm Nhiên truyền đến, lửa nóng trong lòng Dạ Ngưng lập tức bị dập tắt, buồn bực bĩu môi, hai tay vung lên, từ trên người Tiểu Vũ Hàm lăn qua một bên giường.

Tiểu Vũ Hàm cực nhanh ngồi dậy, đỏ mặt sửa sang lại quần áo đã bị Dạ Ngưng cởi ra. Khó có dịp được nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng trực tiếp một tay chống đầu, nghiêng người nhìn cô.

“Em — nhìn cái gì?!” Tiểu Vũ Hàm giận dữ trừng Dạ Ngưng, Dạ Ngưng chép chép miệng vừa định nói gì thì ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ.

“Này, hai người nhanh lên đi, đã cho hai người thời gian mặc quần áo rồi còn gì, hơn nữa, bọn tôi có mua dưa hấu đây này, mau ra ăn đi.” Hà Lâm Nhiên lại hô lên, Dạ Ngưng nhú mày than thở: “Trách không được lại gọi chị là Linh Đang, thực đáng ghét.”

Tiểu Vũ Hàm nghe thế liền bật cười, nâng tay lên vuốt ve mái tóc Dạ Ngưng: “Được rồi, ra ngoài thôi.”

“Thật là, nếu vẫn còn cứ làm hỏng chuyện như thế, phải nhịn xuống mãi thì khẳng định sẽ bị ‘vô năng’ mất!” Dạ Ngưng bất mãn cắn nhai, Tiểu Vũ Hàm làm bộ như không nghe thấy, mở cửa đi ra ngoài.

“Dưa của em đâu?” Vừa ra khỏi phòng Dạ Ngưng liền vội vàng tìm cái ăn, Hà Lâm Nhiên trừng mắt liếc nàng, cầm một miếng dưa, cười hi hi đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm: “Đây, Vũ Hàm.”

Nhận lấy miếng dưa, Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô từ trên xuống dưới.

Mạch Mạt đang ngồi khoanh chân trên sofa ăn dưa, nhổ ra hạt dưa, phất phất tay: “Thôi đi, cậu có nịnh nọt nữa cũng vô ích, không có chuyện gì lại để cho em gái mình đến khiêu khích Vũ Hàm, việc này tôi sẽ không để yên đâu.”

“...” Giờ Tiểu Vũ Hàm đã biết lí do Linh Đang nịnh bợ mình, cầm lấy, có chút buồn cười nhìn cô.

Hà Lâm Nhiên cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ đáng thương quay lại nói: “Làm sao tôi biết nó dĩ nhiên lại có gan đi khiêu khích bảo bối nhà Vũ Hàm như thế chứ, không phải bị tôi giáo huấn nhiều quá nên đã trực tiếp đi tìm Mộng Điệp rồi sao?”

“Khụ khụ khụ –” Dạ Ngưng đang ăn dưa nghe thế liền bị sặc, che miệng kinh ngạc nhìn Hà Lâm Nhiên.

“Sao lại thế?” Tiểu Vũ Hàm nhú mày nhìn cô, Hà Tích Nghiên thực sự để ý tới lão Đại như lời Dạ Ngưng nói sao?

“Đúng vậy.” Hà Lâm Nhiên xoay người nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Lúc đầu tôi còn nghĩ con bé thật sự trở về để tìm Dạ Ngưng, ai ngờ nó cần bản không hề nhắc tới Dạ Ngưng với tôi, nhưng thật ra lại trước Mộng Điệp sau Mộng Điệp hỏi tôi không ít chuyện, hỏi xong liền phát tay trực tiếp chạy lấy người, tôi hỏi nó đi đâu, nó nói đi tán gái.”

“Tán gái.....” Dạ Ngưng hít một hơi khí lạnh, lão Đại thành “bé gái” rồi?

“Không được, em phải về!” Dạ Ngưng bỏ miếng dưa xuống chạy ra ngoài, không uống công lão Đại yêu thương nằng, coi như còn có chút lương tâm.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, liếc Hà Lâm Nhiên một cái, xoay người cũng đi ra ngoài.

“Này, cậu đi làm gì chứ?” Hà Lâm Nhiên nhóm dậy giữ chặt cánh tay Tiểu Vũ Hàm, có chút sốt ruột nói: “Cậu còn định đi đến ký túc xá nữ? Cậu là giáo viên mà cứ suốt ngày đi tới chỗ đó, đã có vài tin đồn rồi, vẫn muốn đi sao?”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, mi nhú lại.

“Vũ Hàm, chút chuyện nhỏ ấy Dạ Ngưng vẫn có thể giải quyết được.” Mạch Mạt đang ngồi ở sofa phun hạt dưa mở miệng an ủi, dùng sức cắn một miếng dưa, nhìn chăm chăm ruột rửa màu đỏ, hơi có chút vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Tính tình Tích Nghiên người bình thường chắc không chịu nổi đâu, tôi thực muốn nhìn xem Mộng Điệp sẽ giải quyết con bé thế nào.”

“.....”

Dạ Ngưng từ khu ký túc xá giáo viên đi ra liền một đường chạy thẳng về ký túc xá của mình, thở hổn hển chạy lên tầng trên, vừa chuyển mắt liền nhìn thấy lão Nhị cùng lão Tam đứng ở cửa ký túc xá hai mặt nhìn nhau.

“Sao bọn mày lại đi ra? Lão Đại đâu?” Dạ Ngưng nhìn hai người mà nóng ruột, ngực phập phồng đến lợi hại.

Lão Nhị nhìn Dạ Ngưng liếm liếm môi, đưa tay chỉ chỉ cửa: “Vừa rồi có một chị rất xinh đẹp đến phòng của chúng ta, sau khi vào liền đem hai bọn tao đuổi ra ngoài, bảo có chuyện cần nói với lão Đại.”

“Ngất mất, bọn mày có phải quá vô ý không? Cứ như vậy để một mình lão Đại ở lại sao?” Dạ Ngưng nóng nảy, hai người này kiểu gì vậy, lúc quan trọng thật không đáng tin chút nào.

Lão Tam ở một bên dựa vào tường nhìn Dạ Ngưng, bày ra bộ mặt đáng thương mở miệng: “Hai bọn tao cũng không muốn ra, nhưng mà chị ấy nói –”

“Nói cái gì?” Dạ Ngưng không kiên nhẫn ôn ào.

Lão Tam cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chị ta nói tìm lão Đại tính sổ, ba năm trước lão Đại đã ngủ với chị ấy.”

“.....” Dạ Ngưng hết chỗ để nói, lão Đại ngủ với chị ta? Thực mệt cho Hà Tích Nghiên chị có thể nghĩ ra được?! Năm đó khi đến ký túc xá tìm em, chị sống chết cũng không chịu ngủ một giường với em, nói cái gì mà sợ em có mưu đồ quấy rối, cố tình chen chúc một giường với lão Đại cả đêm, nếu có ‘ngủ’ thì cũng là chị ngủ với lão Đại mới phải chứ? Chị cũng thật lương thiện quá đi, may mà chị còn chưa nói mang thai con của lão Đại!

Tuy rằng trong lòng tức giận nhưng Dạ Ngưng cũng hiểu rõ tính tình của Hà Tích Nghiên, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng nhón chân khẽ khàng đi đến trước cửa, đẩy hé ra một khe nhỏ, híp mắt nhìn xem.

May mắn...lão Đại vẫn quần áo chỉnh tề.....

Chỉ thấy lão Đại sắc mặt xanh mét ngồi trên ghế, mặt ngoảnh sang một bên, nhìn chăm chăm Hà Tích Nghiên.

Hà Tích Nghiên lại ngược lại, vẻ mặt tươi cười, ngồi trên giường lão Đại, ánh mắt quyến rũ nhìn cô: “Em theo tôi đi.”

“Tích Nghiên, lặp lại lần nữa, tôi có bạn trai rồi.”

“Chia tay đi. Tôi cho em thời gian, không cần lo lắng vội.” Hà Tích Nghiên rất giỏi nhìn mặt đoán ý, sắc mặt lão Đại lại càng khó nhìn: “Tôi không thích con gái.”

Hà Tích Nghiên nghe xong gật đầu, nói: “Không sao cả, có thể bồi dưỡng, tôi thấy em và Dạ Ngưng cũng không tệ đâu, phỏng chừng lúc trước nếu Dạ Ngưng dùng sức một chút thì em đã ‘cong’ rồi, nếu nhiệm vụ đó còn chưa hoàn thành, vậy tôi đây sẽ cố nhận gậy* làm tiếp thôi.”

(*khi chạy tiếp sức, người trước chạy xong sẽ đưa gậy cho người tiếp theo để người kia chạy tiếp vòng thi)

“Thực sự không cần...” Lão Đại cắn răng nói, Hà Tích Nghiên nhìn cô cười, đứng dậy, đi đến bên người lão Đại, mười ngón tay sơn sắc đỏ hoa hồng ôn nhu bò lên cổ cô, nheo mắt, quyến rũ nhìn lão Đại.

Oái...

Lão Đại bị nhìn chăm chú khiến cho cả người nổi da gà, liếc nhìn Hà Tích Nghiên một cái, thở dài: “Tích Nghiên, chị không phải mẫu người tôi thích, tôi không thích T. Cho dù là nữ nhân, tôi cũng phải là công.”

Lời lão Đại nói làm cho Dạ Ngưng đang đứng ngoài cửa nghe lén thiếu chút nữa lão đảo một cái ngã quy xuống đất, công? Lão Đại, mà như vậy mà còn đòi làm công?

Hà Tích Nghiên nghe lão Đại nói như vậy cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, mím môi, nhìn cô cười nhẹ: “Ai nói tôi là T? Mộng Điệp, đừng nghe người khác nói bừa, người ta có thể là công mà cũng có thể là thụ, thuộc tính tùy biến.”

__Hết chương 51__

53. Chương 52: Chơi Trò Lãng Mạn

Thế này không chỉ khiến lão Đại hóa đá tại chỗ, mà ba người đứng rình coi ngoài cửa cũng miệng há hốc hình chữ “O”, mắt tròn trĩnh còn lớn hơn bóng đèn.

Hà Tích Nghiên cười tủm tỉm nhìn lão Đại, vẻ mặt đầy đắc ý.

Lão Đại bĩu môi nhìn chăm chăm Hà Tích Nghiên thật lâu, thở dài, lắc đầu: “Tích Nghiên, tôi cũng ngần này tuổi rồi, chị cũng đừng ép buộc tôi, được không?”

“Tôi là thực lòng.” Nghe lão Đại nói như vậy, Hà Tích Nghiên thu liễm vẻ tươi cười, không chớp mắt nhìn cô.

“Từ lão Tứ, giờ đến tôi?” Lão Đại tự giễu cười cười.

“Trước kia tôi đã thích em, em biết mà.” Hà Tích Nghiên nhẹ giọng nói, đôi mắt hơi nheo lại nhìn chăm chăm lão Đại, cô không tin, không tin Mộng Điệp ngay cả một chút cũng chưa từng cảm giác được.

“Tôi biết.” Lão Đại đưa tay nắm lấy bàn tay đang quán quanh cổ mình của Hà Tích Nghiên, kéo xuống dưới: “Nhưng mà, tôi không thể –”

Lão Đại nói rất kiên định, mấy người đứng ngoài cửa đều ngẩn ra, các nàng đã quen biết lão Đại lâu như vậy, đã khi nào từng thấy cô nghiêm túc đến thế đâu?

Hà Tích Nghiên cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn lão Đại, mọi việc đều đã vượt quá dự đoán của cô, bằng trực giác của nữ nhân, cô không cho rằng Mộng Diệp không có một chút tình cảm gì với mình, nhưng mà giờ câu trả lời dành cho cô lại là lời từ chối trực tiếp đến thế sao?

Lão Đại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hà Tích Nghiên, nhẹ giọng nói: “Tích Nghiên, tôi đã không còn nhỏ nữa, không phải cô bé miệng còn hôi sữa ở khoa chính quy ngày ấy, đối với chuyện tình cảm, nếu có thì cũng chỉ là kích thích cảm quan cùng xúc động nhất thời thôi, tôi muốn là sự yên ổn, chị...chị có thể cho tôi điều đó sao?”

Tuy biết nói như vậy có hơi tổn thương người, nhưng lão Đại vẫn nói ra lời, cô không kỳ thị tình yêu giữa hai người con gái, dù sao chuyện của Dạ Ngưng và cô Tiểu cũng xảy ra rõ ràng trước mắt, tình cảm giữa hai người không thể so ra kém hơn tình yêu giữa những người khác phái. Thậm chí tình yêu của cô Tiểu dành cho Dạ Ngưng còn lớn hơn rất nhiều so với những cô gái được gọi là si tình, việc này khiến cho cô cũng từng hướng tới “bách hợp”, nhưng chung quy cũng chỉ là suy nghĩ vậy thôi. Thời kì nào thì làm chuyện nấy, cô không có khả năng giống như thời tuổi trẻ chỉ biết ăn uống rồi chơi đùa vui vẻ, trọng trách trên người quá nặng nề, sự nghiệp của gia đình còn phải dựa vào cô.

Hà Tích Nghiên nhìn chằm chằm lão Đại, một tia nghi hoặc trong mắt lại biến mất, khóe miệng hơi cong lên, cuối cùng trao cho lão Đại một nụ cười mập mờ không rõ nghĩa: “Mộng Diệp, tôi đã chọn em rồi.”

Tiêu sái xoay người, bước chân Hà Tích Nghiên không một chút do dự, tuy rằng lời lão Đại nói làm cô có chút khó chấp nhận, nhưng chuyện tình cảm luôn như vậy, càng dễ dàng có được lại sẽ càng không biết quý trọng, em đã không tin, vậy tôi sẽ khiến cho em tin tưởng, lộ điều trị mã lực, nhặt cứu kiến nhân tâm*, chúng ta sẽ chờ xem.

(* đi đường xa mới biết sức ngựa khỏe hay yếu, ở lâu mới biết lòng người)

Núp ở góc tường, trông mong nhìn Hà Tích Nghiên hung hổ rời đi, Dạ Ngưng dẫn lão Nhị cùng lão Tam đang ở bên ngoài rình coi tiến vào.

“Lão Đại, mày thực ‘trâu’, thần tượng a!” Nịnh nọt là sở trường của Dạ Ngưng, lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái, tức giận nói: “Dạ Ngưng, mày có thể có tiền đồ chút được không, thế mà lại để người ta đi chùi đít ỉnh.”

“Nghe mày nói kìa, tao như thế nào lại để ày đi chùi đít cho tao? Đây chính là chiêu ong vò vẽ của mày, không có liên quan gì đến tao hết.” Dạ Ngưng kéo cái ghế ở một bên ngồi xuống, hai chân vắt chéo nhìn lão Đại. Không dễ dàng a, quen biết Hà Tích Nghiên nhiều năm như vậy, đã khi nào từng thấy chị ta bị đối xử lạnh nhạt thế đâu? Nếu nói nàng nổi danh thì Hà Tích Nghiên lại càng khó lường hơn, năm đó lúc còn đi học, có ai lại không biết tính tình nóng như lửa của Hà đại mỹ nữ đâu.

“Nhìn bộ dáng xấu xa của mày xem, chắc chắn lại nghĩ ra cái gì rồi, tao nói trước với mày, tao và Hà Tích Nghiên là không có khả năng, mày đừng có ‘bê cong’ tao được không!” Lão Đại giận, nhìn dáng vẻ nó thế kia, một ngày không nghĩ ra chủ ý xấu xa gì thì cả người sẽ không thoải mái mà!

“Đừng mà, đừng nổi giận mà, tao chỉ tùy tiện nói thôi.” Dạ Ngưng vội vàng giải thích.

Lão Đại tiếp tục trừng mắt với nàng: “Sao, nhìn mày như vậy, cô Tiểu lại ày ném mùi ngon gì hả?”

Nhắc tới cô Tiểu, hai mắt Dạ Ngưng liền híp lại thành cái khe, cười đến nổi miệng cũng như lệch đi: “Nói với Vũ Hàm nhà tao hả.”

“.....” Lão Đại hết cái để nói, mấy hôm trước còn khóc lóc với cô, giờ lại cười như thế con quay. Lão Tứ, mày có thể có tiền đồ một chút được không?

“Lão Tứ, mày thu liễm một chút đi, gần đây phòng ký túc bên cạnh đã có người phát hiện ra rồi.” Lão Nhị vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, lão Tam ở bên cạnh cũng gật đầu theo.

“Phát hiện? Sao, mấy người đó nói gì?” Dạ Ngưng vẻ mặt đầy cảnh giác.

Lão Nhị lắc đầu: “Cũng chưa nói cái gì, chỉ nói là cô Tiểu thật vô cùng có trách nhiệm, mỗi ngày đều đến ký túc xá bắt mầy đi học.”

“.....” Dạ Ngưng ngẩn ra, mặt đen lại, đây ngụ ý là mình nổi tiếng về việc đó sao? Bắt mình đi học? Bắt quá cũng tốt...tuy rằng thanh danh có kém một chút, nhưng chỉ cần có thể giấu diếm là được.

Lão Đại vừa thấy Dạ Ngưng như vậy liền biết nàng đang nghĩ gì, cầm lấy chén ở một bên uống ngụm nước, thở dài: “Lão Tứ, mầy đừng có tự đắc, với tính tình kia của cô Tiểu thì mầy phải hiểu rõ hơn bọn tao chứ. Vì mầy, chuyện gì mà cô ấy lại không làm được, tao thấy mầy rất biết tự giữ mình an toàn, trước mặt người ngoài thì thâm tàng bất lộ, nhưng mà cô Tiểu, ánh mắt cô ấy nhìn mầy.....”

“Ánh mắt thế nào?” Mặt Dạ Ngưng hơi đỏ lên, lão Đại nhìn thấy nàng như vậy liền tức đến nỗi không thèm nói, người kiểu gì vậy? Đến giờ rồi mà vẫn còn có thể hiểu vắn vẹo linh tinh được.

Nhưng lão Tam lại rất tốt bụng, nhìn vẻ mặt đầy hạnh phúc của Dạ Ngưng, liền đỡ lời giải thích: “Cứ trông ánh mắt cô Tiểu nhìn mầy xem, giống như là chủ nhân nhìn thú cưng vậy, muốn bao nhiêu yêu chiều liền có bấy nhiêu yêu chiều.”

Lão Nhị ở một bên gật đầu phụ họa: “Đúng, tràn ngập tình thương của người mẹ.”

“Này, lão Tứ, mầy nói xem cô Tiểu thích mầy sẽ không phải là vì ánh mắt đáng thương đòi tình yêu của người mẹ của mầy đấy chứ? Có phải cô ấy coi mầy là con không vậy?” Lão Đại ở một bên lại lên tiếng.

Dạ Ngưng nghe xong lập tức nhe răng: “Nói cái gì thế? Bọn mầy toàn một lũ ghen tị mà! Cô Tiểu đối với tao chính là yêu đến không nở buông tay!”

“A a ~ yêu đến không nở buông tay à -” Vài người cười cười mờ ám, Dạ Ngưng cũng lười quan tâm, nhưng trong lòng cũng có phần không thoải mái, thương yêu mình như con cái? Hình như quả thực ít nhiều có điểm giống

Dạ Ngưng, đã nói bao nhiêu lần là khi ra khỏi cửa phải mặc quần áo rồi!

Dạ ngưng, tại sao em lại không ăn cơm?

Đứng lên đi học!

.....

Thật sự...nghĩ như vậy thì có vẻ đúng, nghĩ thế, Dạ Ngưng có chút bất an, chân vắt chéo cũng không yên, mông ngồi trên ghế cũng cọ tới cọ lui: “Không được, tao nhất định phải xóa bỏ loại tư tưởng này của cô Tiểu.”

“Làm thế nào để xóa bỏ?” Lão Tam vẻ mặt nghi hoặc nhìn Dạ Ngưng, lão Nhị cũng có chút khó hiểu, lão Đại ở một bên bày ra bộ dáng xem kịch vui, Dạ Ngưng ngồi yên trên ghế lắc lư một hồi, dùng sức vỗ đùi: “Đúng, tao phải cùng với cô ý làm một vài chuyện lãng mạn giữa đôi tình nhân!”

“Khụ -” Cái chén trong tay lão Đại thiếu chút nữa thì văng đi, lão Nhị, lão Tam cũng đỏ bừng mặt.

“Mấy đứa bọn mầy có thể xấu xa hơn nữa không vậy?!” Dạ Ngưng bùng nổ, sao nàng có thể ở cùng phòng với một đám cầm thú thế này chứ? Thế nào mà nói cái gì cũng đều có thể hiểu sai được?!

“Vây...lão Tứ, mầy chuẩn bị lãng mạn thế nào?” Lão Đại quệt quệt miệng, đầy tò mò nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng đắc ý liếc xéo cô một cái, vuốt cằm ra vẻ trầm tư.

“Cô Mạch đã từng nói, Vũ Hàm nhà tao thích nhất chính là bảo vệ người khác, điều có thể làm cho cô ấy vui vẻ có lẽ chính là bảo vệ cho tao rồi.”

“.....Không phải chính là coi mầy làm con nhỏ sao?” Lão Tam ở một bên nhỏ giọng nói, Dạ Ngưng ném một cái liếc mắt khinh bỉ qua, không nói gì. Nhưng thật ra lão Đại lại nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn Dạ Ngưng: “Lão Tứ, mầy, mầy sẽ không lại để bọn tao diễn cái gì mà đóng giả cướp bắt cóc mầy tống tiền cô Tiểu đấy chứ?”

“Cái gì thế?” Dạ Ngưng trợn mắt với lão Đại, lão Đại thở phào một hơi, đây không phải là do mấy lần trước bị mầy dọa cho sợ hãi sao? Sự kiện lần đó “đâm” phải Linh Đang đến bay cả dép, đến bây giờ còn chưa

hoàn hồn đâu! Nhìn Thấy cô Mạch liền bỏ chạy, miễn bàn phải lo lắng căng thẳng đến mức nào: “Không phải là tốt rồi.”

“Kỳ thật phương pháp này cũng không tệ nhĩ.” Lão Tam ở bên cạnh vừa mở miệng, lão Đại lập tức xù lông, cầm lấy quả trứng gà trên bàn nhét vào tay cô, gào thét: “Đi ăn trứng đi!”

“.....” Lão Tam cầm trứng gà chạy mất, bỏ lại ba người bàn bạc đối sách.

“Lão Tứ, mấy ngày hôm trước tao có xem một bộ phim Hàn Quốc.” Lão Nhị suy nghĩ một lúc liền mở miệng. “Như thế nào?”

“Tao cảm thấy có một đoạn trong phim rất lãng mạn, đó là nữ nhân vật chính là một kẻ ngốc lại còn mù đường, sau đó vào ngày Valentine, một mình ngồi xe taxi để lái xe tùy tiện chạy đến một nơi nào đó, trên người chỉ mang theo di động. Dưới tình huống ngay cả tên địa danh cũng không biết gọi điện cho nam nhân vật chính, cuối cùng bằng vào hai người có thần giao cách cảm với nhau, nhờ một đôi di động kết nối, nhờ vào sự kiên nhẫn cùng trí tuệ của nam nhân vật chính, cô gái hạnh phúc tìm đường trở về vòng tay chàng trai. Cuối cùng, nữ nhân vật chính sau khi tìm được thì có cảm giác ỷ lại, nam nhân vật chính thì có cảm giác đánh mất mà tìm lại được, lãng mạn khỏi phải nói!” Lão Nhị vẽ mặt mơ màng, Dạ Ngưng ở bên cạnh vừa nghe vừa gật đầu, nghe cứ như thể là thật vậy!

“Nữ chính mù đường cộng thêm ngu ngốc, nam chính thông minh cùng trí tuệ...” Lão Đại lặp lại, gật đầu: “Thật đúng là thích hợp với mày và cô Tiểu.”

“Liền quyết định như vậy đi!” Dạ Ngưng hưng phấn gật đầu, giơ ngón cái lên với lão Nhị! Thời khắc máu chốt còn phải nhờ lão Đại ra tay nữa!

Có ý tưởng này, nằm trên giường ngẫm nghĩ cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, Dạ Ngưng nhanh chóng rời giường, rửa mặt, vẫy tay với vài người đang ăn điểm tâm rồi lao ra khỏi ký túc xá.

Lão Đại hút một đĩa mì tôm, nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Ngưng một hồi, thở dài, thật đúng là trẻ con đầu óc đơn thuần mà.....

Cô Tiểu ở bên kia cũng không có một ngày tốt đẹp gì, hiềm hoi mới có dịp nghỉ ngơi lại bị một cuộc điện thoại từ Dạ Ngưng kéo từ trong ổ chăn chui ra, tin tức mang tính bùng nổ nghe được sau đó liền lập tức khiến cô đen mặt: “Em ở đâu? Em nói cái gì?!”

Dạ Ngưng đang ngồi trong taxi, cười nói: “Cô thân yêu, em cũng không biết mình ở đâu nữa, đang chờ cô đến cứu đây.”

“Em đùa cái gì vậy?” Tiểu Vũ hàm sát ruột, cô đâu phải không hiểu rõ Dạ Ngưng, ra khỏi cửa thì sẽ không thể tìm được nhà, dĩ nhiên lại dám lớn mật như vậy!

Từ trong túi quần móc ra năm mươi đồng giao cho tài xế, Dạ Ngưng xuống xe, tiêu sái đóng sầm cửa lại, còn không quên vẫy tay cúi chào người tài xế về mặt mờ mịt bên trong xe.

“Được rồi, Vũ Hàm, em đến một nơi, đúng, hiện giờ em đang đứng trước mặt một kẻ cơ bắp không mặc quần áo, trạm tiếp theo nên đi thế nào đây?” Dạ Ngưng vẽ mặt thoải mái nhìn tên đàn ông xxx trước mặt, Tiểu Vũ Hàm ở đầu dây bên kia sắp phát điên lên mất rồi: “Em –”

“Tu tu” một tiếng, điện thoại bị cắt liên lạc, Dạ Ngưng sửng sốt, giơ di động lên nhìn nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản còn đang hưng phấn lập tức thảm hại đến không còn chút máu.

Di động hết pin, tự động tắt.

Hết chương 52

54. Chương 53: Bị Đá...

Dạ Ngưng xanh mặt nhìn chăm chăm di động của mình thật lâu, thở dài, gõ gõ mấy cái, lấy pin ra nhẹ nhàng ma sát.

Có người từng nói với nàng phương pháp này có thể khiến cho di động đã hết pin kéo dài chút hơi tàn thời gian tầm một phút đồng hồ, nhưng mà hiển nhiên di động của Dạ Ngưng lại thế nào cũng không thêm cho nàng tí mặt mũi nào cả.

Lòng đang tràn đầy vui vẻ trong nháy mắt như hóa thành một bồn nước lạnh, chảy từ đầu xuống dưới chân, đây là lần đầu tiên từ khi chào đời tới nay Dạ Ngưng lại khinh bỉ trí thông minh của mình đến thế.

Mím môi nhìn chung quanh, Dạ Ngưng đi đến chỗ bậc thang ở đối diện cách đó không xa, ngồi xuống.

Đặt di động một bên, Dạ Ngưng ngửa đầu, nhìn bầu trời màu xanh lam thăm thẳm, có cảm giác muốn khóc.

Thế này thì hoàn toàn xong đời rồi, lãng mạn biến thành kinh hãi, giờ Vũ Hàm tìm được nàng còn không trực tiếp lột da nàng chắc?

Ngồi tại chỗ một lúc, để cảm xúc lắng lại, Dạ Ngưng đứng lên, chuẩn bị tự giải cứu mình.

Một tiếng sau...Dạ Ngưng chẳng những không hỏi ra được đường mà còn tự khiến mình lẫn lộn mà đi lung tung, nàng vốn là kẻ mù đường, nghe chú này nói đi về phía đông, lại nghe bác gái kia nói đây là đường vành đai ba ở phía nam, thực không biết phải làm sao. Thời tiết có chút lạnh, Dạ Ngưng không mặc bao nhiêu quần áo liền bắt đầu thấy lạnh run, trong lúc tuyệt vọng nàng nghĩ đến chính mình không phải sẽ giống như cô bé bán diêm, vẫn sống sờ sờ mà cứ như vậy bị đóng thành băng đấy chứ?

Hai tiếng rất nhanh trôi qua, ngay lúc hai chân Dạ Ngưng bị lạnh đến run lên, môi tím tái hết cả lại, âm thanh chờ mong đã lâu rốt cục cũng vang lên bên tai.

“Dạ Ngưng!!!”

Ngẩng phắt đầu lên, tròn mắt Dạ Ngưng lập tức ứa. Tiểu Vũ Hàm đứng cách đó không xa gọi tên nàng, quần áo cũng không mặc nhiều, chỉ một kiện áo khoác bằng len mỏng manh, mái tóc có chút tán loạn, sắc mặt cũng không tốt.

“Vũ Hàm.” Dạ Ngưng vừa nhìn thấy cô liền muốn khóc, lão Đại cũng đi cùng Tiểu Vũ Hàm, sau khi nhìn thấy nàng, hai người liền cùng nhau chạy tới.

Tiểu Vũ Hàm cơ hồ lao thẳng lại, trong mắt còn lấp lánh nước, cắn răng nắm tay, mặt lộ vẻ hung ác. Dạ Ngưng theo bản năng né qua một bên trốn, lại bị Tiểu Vũ Hàm đón đầu đập một cước.

“Em bị ngốc sao? Dạ Ngưng, em là đồ ngốc à? Em không khiến cho tôi lo lắng thì trong lòng sẽ không thoải mái phải không? Em không thể chín chắn một chút được à? Ngày nào cũng đều phải khiến tôi bận tâm?!”

Dạ Ngưng ôm đầu phải bị đá, lui qua một bên, ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong mắt đều là ủy khuất cùng thương tâm.

Tiểu Vũ Hàm tức giận cực kỳ, hốc mắt đỏ bừng, ngực phập phồng mãnh liệt, cố gắng áp chế cảm xúc.

Lão Đại ở một bên nhìn nhìn hai người, mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Cô Tiểu, người cũng tìm được rồi, chúng ta về trước đã.”

Một cú đá không nhẹ này của Tiểu Vũ Hàm đã khiến cho người xung quanh chú ý, người qua đường ít nhiều đã tụ lại kỳ quái nhìn chăm chăm ba người. Tiểu Vũ Hàm liếc Dạ Ngưng một cái, hít sâu một hơi, xoay người đi.

Dạ Ngưng đứng tại chỗ nhìn Tiểu Vũ Hàm, một câu cũng không nói nên lời, vẫn là lão Đại tiến lên lôi kéo tay nàng: “Được rồi, đi thôi, đừng thất thần nữa.”

Nháy mắt lúc lão Đại chạm tới tay Dạ Ngưng, cảm giác được cái lạnh như băng kia, lập tức trợn to hai mắt, nắm chặt tay nàng: “Làm sao vậy? Bị cảm?”

Dạ Ngưng nhìn chăm chăm bóng dáng Tiểu Vũ Hàm rời đi, có chút vô lực lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là hơi lạnh thôi.”

“Cái gì mà hơi lạnh chứ?” Lão Đại sốt ruột giơ tay kiễng chân sờ lên trán Dạ Ngưng, hơi nóng trong lòng bàn tay cùng sự lạnh lẽo vừa rồi của bàn tay kia hình thành sự đối lập mãnh liệt lập tức khiến cho cô kinh hoàng, tiến lên vài bước muốn gọi Tiểu Vũ Hàm lại bị Dạ Ngưng kéo tay lại.

“Tao không sao.” Dạ Ngưng lắc đầu với lão Đại, thanh âm có chút khàn khàn. Lão Đại quay đầu kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau liền thở dài.

Trên đường trở về vài người đều có chút nặng nề, ngồi trong taxi một câu cũng chưa nói, lão Đại một lát nhìn Dạ Ngưng, lại một chốc nhìn cô Tiểu, muốn nói cái gì đó để làm dịu bớt bầu không khí, nhưng cuối cùng vẫn đành liếm môi từ bỏ.

Tuy rằng vừa rồi cô Tiểu ở trước mặt nhiều người như vậy mà đá Dạ Ngưng thì không đúng lắm, nhưng mà bộ dáng vội vàng sốt ruột ban nãy của cô Tiểu.....

Trong chuyện tình yêu ai cũng đều bất bình thường hết cả, giờ lão Đại đã hiểu rõ ý nghĩa những lời này.

Mà nói tới Dạ Ngưng, kỳ thực lão Đại cũng thực không còn lời nào để nói, nếu là trước đây, khẳng định nàng sẽ không cứ như vậy mà nghe theo lời lão Nhị, bắt quá chỉ vì muốn khiến cô Tiểu được vui. Lão Đại lý giải được nàng, Dạ Ngưng lúc nào cũng đều có cảm giác mình kém cỏi hơn cô Tiểu, cho nên muốn đem toàn lực để dỗ người ta vui vẻ, bất luận ai đề nghị cái gì nàng cũng đều nghe, hơi có cảm giác mắc bệnh uống bừa thuốc...Nhưng mà cô Tiểu...

Lão Đại thở dài, bộ dáng điên cuồng vừa rồi kia của cô Tiểu thật sự khiến cô sợ hãi.....

Mái tóc bay tán loạn, ánh mắt đỏ bừng, thanh âm run run, tìm cô Mạch và Linh Đang phân công nhau tìm kiếm, cuống quýt như thể bị làm sao vậy...

Không để cho lão Đại suy nghĩ nhiều, xe đã đến trường học, trả tiền, ba người đi xuống xe.

Tiểu Vũ Hàm đã hơi ngóai cơn giận, xoay người nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng vẫn còn ôm đùi phải, cú đá kia của Tiểu Vũ Hàm vẫn làm nàng đau, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, trong mắt lấp lánh nước: “Em xin lỗi.”

“Dạ Ngưng, tôi.....” Tiểu Vũ Hàm ngập ngừng suy nghĩ muốn nói gì đó, Dạ Ngưng mấp máy môi, xoay người.

Vừa rồi ở ngoài còn không có cảm giác gì, vừa đến nơi, cảm giác choáng váng trời đất quay cuồng kích thích thần kinh làm cho Dạ Ngưng có phần đứng không vững, giơ tay bắt lấy cánh tay lão Đại, Dạ Ngưng xoay người đi về phía ký túc xá.

Lão Đại quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, thở dài: “Cô Tiểu, cô về nghỉ ngơi trước đi, em đưa lão Tứ về ký túc xá, nó đi từ lúc sáng sớm, đến giờ có lẽ còn chưa ăn gì.” Lão Đại rõ ràng là nói đỡ cho Dạ Ngưng, không có cách nào, cô nguyên bản cũng rất tức giận, nhưng mà vừa trông thấy bộ dáng tiều tụy kia của Dạ Ngưng lại không nhịn được mà đau lòng, hiện tại cô tựa hồ có thể hiểu được vì sao lúc trước Mạch Mạt lại bảo vệ cô Tiểu đến như vậy.

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, mím môi nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cúi đầu, tóc dài hai bên buông lơ lửng che đi gương mặt khiến cho người ta không nhìn ra được biểu tình của nàng.

Lão Đại xoay người, dìu Dạ Ngưng đi về phía ký túc xá, Dạ Ngưng vẫn rất cứng đầu, không muốn để Tiểu Vũ Hàm nhìn ra nàng đang rất khó chịu, cắn răng, sống chết đi về phía ký túc xá.

Đến phòng, đá văng cánh cửa ra, lão Đại đỡ Dạ Ngưng đi về phía giường.

Dạ Ngưng chính là có tật xấu này, bình thường thân thể tốt không tưởng được, nhưng mà chỉ cần bị cảm lạnh sẽ phát sốt, hơn nữa khẳng định là hơn ba mươi chín độ.

Lão Nhị cùng lão Tam đang ngồi một bên nghịch máy tính nhìn thấy tư thế này của hai người, liền ngẩn ra, vội vàng đứng lên giúp đỡ.

“Sao lại thế này?” Lão Nhị kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng.

Lão Đại dìu Dạ Ngưng nằm lên giường, cởi giày ra, đắp chăn cho nàng, quay đầu trừng mắt với lão Nhị: “Mày còn nói nữa? Nếu không phải tại cái chủ ý ngu ngốc kia của mày thì lão Tứ có thể bị vậy sao?!”

Lão Nhị bị nói khiến cho chột dạ, không dám nói lời nào, đưa tay sờ sờ trán Dạ Ngưng, xoay người đi đến trước ngăn tủ, lục ngăn kéo tìm thuốc.

Lão Tam tựa vào giường nhìn Dạ Ngưng, nhìn chăm chăm một lúc, ngẩng đầu, nhìn lão Đại dò hỏi, nhỏ giọng nói: “Làm sao mà tâm tình lại tệ đến thế, cãi nhau với cô Tiểu à?”

“Cô Tiểu đá nó.” Lão Đại nhỏ giọng đáp, quả nhiên nghe xong lời này, Dạ Ngưng nằm trên giường liền nhú nhú mày, xoay người.

“Ồ, đây là lần đầu tiên lão Tứ bị đánh nhĩ, bất quá cũng không thể trách cô Tiểu được, có lẽ là cô ấy quá sốt ruột thôi.”

Lão Đại nhìn chăm chăm Dạ Ngưng không nói lời nào, có chút đau lòng, kỳ thật cô hiểu được không phải Dạ Ngưng khổ sở vì một cú đá kia, mà chính là câu cô ấy nói.....

– Em bị ngốc sao? Dạ Ngưng, em là đồ ngốc à? Em không khiến cho tôi lo lắng thì trong lòng sẽ không thoải mái phải không? Em không thể chín chắn một chút được à? Ngày nào cũng đều phải khiến tôi bận tâm?!

Lão Đại thừa nhận, cô Tiểu mắng nó ngốc là đúng, lão Tứ xứng đáng bị mắng, nhưng mà mấy câu sau.....

Aish, cô Tiểu à, lời này thật đúng là “nhất tiễn xuyên tim” mà, sự thật mà lão Tứ lo lắng nhất, khó chấp nhận nhất lại là do cô nói ra toàn bộ.....

Dạ Ngưng cuộn tròn trên giường, không nghe hai người kia nói gì nữa, đầu vừa động liền đau nhói, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển nặng nề.

Nàng biết, hôm nay tất cả đều là nàng không đúng, nhưng mà nàng cũng chỉ có đối với cô Tiểu mới có thể như vậy.....

Vất óc tìm mưu kế, bất quá chỉ là muốn khiến cho người ta vui vẻ, vì cái gì từ sau khi ở bên Vũ Hàm, chính mình lại trở nên ấu trĩ khiến người khác thấy phiền như thế?

Luẩn quẩn trong lòng nghĩ mãi cũng không ra, đầu đau nhức cùng nỗi ủy khuất trong lòng làm từng hàng nước mắt ứa ra, dùng chăn bông trùm kín đầu, che đi dấu vết yếu ớt kia, lòng ngực Dạ Ngưng nghẹn ngào khó chịu.

Nàng chán ghét, chán ghét bản thân mình như vậy, khóc lóc sụt sùi, không khác gì Lâm Đại Ngọc cả.

Lão Đại đem quá trình ngày hôm nói kể đại khái cho hai người kia xong, rót chén nước ấm, cầm lấy thuốc Gan Kang*, vỗ vỗ lưng Dạ Ngưng: “Lão Tứ, ngồi dậy uống thuốc, nhé?”

(*tên một loại thuốc cảm của TQ)

Dạ Ngưng cố gắng ngồi dậy, cầm lấy thuốc từ lão Đại, nhận lấy chén, Dạ Ngưng ngửa đầu đem thuốc nuốt xuống.

Ba người ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, Dạ Ngưng đem chén nhét vào trong tay lão Đại, cười với mọi người: “Thực xin lỗi, lại gây phiền toái cho bọn mày rồi.”

“Nói cái gì thế?!” Lão Đại lập tức tiếp lời, lão Nhị cùng lão Tam ở một bên cũng dờ ra nhìn Dạ Ngưng, nói không nên lời.

“Lão Tứ, hôm nay cô Tiểu cũng là muốn tốt ày, đá mày là vì quá sốt ruột, về phần những lời kia.....”

“Tao biết.” Dạ Ngưng bình tĩnh tiếp lời, sau đó lại cười cười tự giễu: “Những lời cô ấy nói đều là sự thật, không phải sao?”

Lão Đại nhất thời không biết trả lời thế nào, Dạ Ngưng nhìn cô cười cười, xoay người nằm xuống.

Lão Đại trầm mặc nhìn Dạ Ngưng, cô có thể khuyên thế nào đây? Những người yêu nhau chính là như vậy, chuyện có nhỏ đến đâu cũng sẽ bị phóng đại vô hạn, hôm nay cô Tiểu nói là không suy nghĩ, nhưng mà lão Tứ nghe vào lại.....

Kéo chân bông lên, đem chính mình che kín từ đầu tới chân, Dạ Ngưng chậm rãi nhắm mắt lại.

Em không khiến cho tôi lo lắng thì trong lòng sẽ không thoải mái phải không? Em không thể chín chắn một chút được sao? Ngày nào cũng đều phải khiến tôi bận tâm?!

Lời Tiểu Vũ Hàm nói lặp đi lặp lại trong tâm trí, không xua tan được, mỗi lần như thế trái tim Dạ Ngưng lại nhói lên một cái. Đúng vậy, Vũ Hàm nói đều đúng, tựa hồ từ sau khi hai người ở bên nhau, mỗi ngày mình đều khiến cô phải bận tâm.

Nước mắt chảy xuống, Dạ Ngưng cắn môi, thân mình khe khẽ run rẩy.

Vũ Hàm, lựa chọn em, cô có hối hận không?

Đầu đau nhức không thôi, không có thời gian để Dạ Ngưng suy nghĩ nhiều, thuốc bắt đầu có tác dụng, Dạ Ngưng chìm vào giấc ngủ. Mơ mơ màng màng, cũng không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác lạnh lạnh từ trên trán truyền đến, Dạ Ngưng muốn mở to mắt nhìn xem là ai, nhưng như thế nào cũng không mở ra được.

Lại một lát sau, trên trán được đắp một chiếc khăn lạnh, cách một lát lại đổi một chiếc khăn lạnh khác đắp lên, hương chanh quen thuộc truyền vào cánh mũi, trong mắt trong lòng đều nóng lên, Dạ Ngưng cắn môi, dùng sức mở mắt.

Hết chương 53

55. Chương 54: Đau Lòng...

Khoảnh khắc lúc Dạ Ngưng mở mắt ra nhìn thấy nỗi đau lòng trong mắt Tiểu Vũ Hàm, nước mắt vẫn kìm nén từ lâu mới chậm rãi chảy xuống.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng hơi cắn môi dưới, nâng tay lên, khẽ lau đi nước mắt của nàng.

Ngón tay lạnh lạnh cùng nước mắt nóng bỏng tạo thành sự đối lập mãnh liệt, trong lúc nhất thời, lòng Tiểu Vũ Hàm tràn đầy chua xót.

“Vũ Hàm.....” Thanh âm Dạ Ngưng khô khốc khàn khàn, hai tròng mắt từng sáng lên đầy thông minh lạnh lợi lúc này lại ảm đạm không ánh sáng. Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, hơi cúi thấp đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt.

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chỉ nắm tay Dạ Ngưng. Từ khi hai người thành một đôi tới nay, tựa hồ tất cả mọi người đều nói Dạ Ngưng không xứng với cô, Dạ Ngưng chỗ này không tốt chỗ kia không được, mỗi một lần, cô đều là người đầu tiên đứng lên phản bác, nhưng mà giờ, cô dĩ nhiên lại chính miệng nói ra những lời khiến người khác tổn thương như thế, so với những người khác, cô còn tồi tệ hơn.

“Em xin lỗi...” Mấp máy đôi môi khô nứt, Dạ Ngưng nhỏ giọng nói, dùng ánh mắt hơi chút sợ sệt nhìn Tiểu Vũ Hàm, sợ cô không tha thứ, sợ cô lại muốn vắng mình.

Thanh âm pha lẫn chút run rẩy làm trái tim Tiểu Vũ Hàm nhói đau mãnh liệt, cô ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp ửng hồng chứa đầy nước mắt.

Không cần.....

Dạ Ngưng làm tất cả đều là vì cô mà.....

Thật ra từ sau khi ở bên cô, Dạ Ngưng làm sao từng có lúc nào dễ chịu đâu?

Mọi người nghi ngờ, ai cũng không chấp nhận nàng, nhân vật phong vân từng luôn yêu đời tiêu sái ngênh ngang trong trường nay lại bởi vì cô mà trở nên do dự, lúc nào cũng không yên cùng bất an. Thời điểm hai người ở bên nhau, rất nhiều lần Tiểu Vũ Hàm thấy Dạ Ngưng nhìn mình mà ngẩn người, nỗi sầu lo cùng buồn bã trong mắt nàng, tuy rằng cô nhìn hiểu được nhưng lại không biết làm cách nào để hóa giải.

Cái gọi là “ấu trĩ”, cái gọi là “không có óc” ấy, lúc đó trong mắt mình chẳng phải chỉ là đơn thuần và thẳng thắn thôi sao?

Từ xa lạ đến quen thuộc, tựa hồ cũng không biết hẳn là nên trân trọng cái gì.....

Dùng sức nắm chặt tay Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng không chớp mắt, nước mắt rớt cục vắn từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Đừng, Dạ Ngưng, em không cần phải nói những lời này.....” Những giọt nước mắt chua xót khổ sở lan trên đôi môi, Tiểu Vũ Hàm cầm lấy tay Dạ Ngưng, nâng lên, áp lên má mình.

“Vũ Hàm, đừng không cần em nữa, về sau em sẽ không bao giờ làm vậy, không bao giờ khiến cô phải lo lắng nữa.....” Dạ Ngưng nhìn thấy nước mắt của Tiểu Vũ Hàm liền cuống quýt, giơ tay muốn lau đi lại bị Tiểu Vũ Hàm cố chấp đè lại, áp bàn tay lên đôi má hơi lạnh lạnh của mình.

“Khụ –” Tuy rằng biết ho khan giờ không phải đúng thời điểm, nhưng mà cũng không có cách nào, ai bảo đã mười một giờ rồi, lão Đại nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng nói: “Cô Tiểu, cô mau đi đi, sắp đóng cổng ký túc rồi, mười một rưỡi sẽ tắt đèn, một lúc nữa những người đi đánh răng khăng định sẽ rất nhiều, nếu bị bắt gặp thì không tốt lắm...Phải rồi, lão Tứ cứ giao cho em đi, cô cứ yên tâm.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, vẫn nắm chặt tay Dạ Ngưng không chịu buông ra. Nỗi dần vật tự trách cùng quyến luyến khiến cho Dạ Ngưng nhìn mà lòng khổ sở, cố gắng rút tay về, Dạ Ngưng túm lấy góc áo Tiểu Vũ Hàm: “Trở về đi, em bị sốt thì sẽ như vậy mà, khỏe cũng nhanh lắm, ngủ một giấc thì chắc chắn sẽ ổn thôi. Không phải ngày kia lớp chúng ta còn đi du lịch tập thể sao? Chẩn chẩn cần phải chuẩn bị rất nhiều.....”

“Ừ...” Tiểu Vũ Hàm dùng giọng mũi rất nặng lên tiếng, cuối cùng cũng lưu luyến buông lỏng bàn tay Dạ Ngưng, đứng dậy dặn dò lão Đại một phen, lại quay đầu liếc nhìn Dạ Ngưng một cái, thế này mới mở cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá, gió lạnh liền gào thét thổi qua luồn vào cổ, nước mắt chưa khô trên mặt bị gió thổi có chút đau, Tiểu Vũ Hàm kéo áo, chậm rãi đi về phía khu nhà dành cho công nhân viên chức, dọc đường đi đều cau mày suy nghĩ gì đó.

Vừa đi vào khu nhà, khó khăn cất từng bước, mở cửa ra, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu xoay người thay giày.

“Tại sao muộn như thế này mới về?” Giọng nam trầm thấp nặng nề truyền ra, Tiểu Vũ Hàm hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía phòng khách.

“Anh, tại sao lại tới đây?”

Tiểu Lăng Phi ngồi trên sofa trong phòng khách hút thuốc, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Hiếm hoi lắm mới có ngày nghỉ, mẹ bảo anh đến đón em về nhà ở.”

“Không được.” Tiểu Vũ Hàm trực tiếp cự tuyệt, Dạ Ngưng còn đang sốt, cô không muốn rời khỏi trường lúc này.

“Đứa bé kia lại làm sao vậy?” Tiểu Lăng Phi nhíu mày, hẳn biết nguyên nhân có thể khiến cho cô em họ dứt khoát thẳng thừng từ chối về nhà như vậy khăng định là Dạ Ngưng.

“Đó là người yêu của em, không phải đứa bé.” Khẩu khí Tiểu Vũ Hàm không tự giác mà có chút cứng ngắc, buồn bã nhớ tới ánh mắt thương tâm lúc Dạ Ngưng nhìn cô rơi lệ, trong lúc nhất thời tâm tình lại càng phiền muộn.

Tiểu Lăng Phi rõ ràng có chút lặng người, không thể tin được nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm. Mạch Mạt đang đứng giữa phòng khách lắc cái vòng siêu lớn mình mới mua về, vừa thấy trạng thái này của hai anh em, cuối cùng cũng ngừng lại: “Từ từ mà nói thôi, tối muộn rồi đừng có tranh cãi.”

Đem cái vòng từ trên cổ để xuống dưới, Mạch Mạt đi đến bên bàn trà, cầm chén lên uống một ngụm nước, xoay người nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, Dạ Ngưng làm sao vậy?”

Mạch Mạt hiểu rõ Tiểu Vũ Hàm, cô ấy như vậy, nhất định là có chuyện gì phiền lòng, mà cái chuyện phiền lòng kia, khẳng định 80% là vì Dạ Ngưng.

“Bị sốt.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói.

Tiểu Lăng Phi rút điều thuốc, nhìn cô: “Không phải con bé đó nhân duyên không tệ sao, để cho bạn học chăm sóc một chút là được mà.”

Mạch Mạt trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Từ khi Tiểu Vũ Hàm vào cửa cô đã nhìn ra người kia có điểm gì đó không bình thường, tựa hồ như thứ gì đó vốn chôn dấu sâu trong cơ thể sẽ bùng nổ, Tiểu Lăng Phi cũng thật là, rất không có ánh mắt.....

Quả nhiên, Tiểu Vũ Hàm vừa nghe xong lời Tiểu Lăng Phi nói liền sầm mặt xuống.

Cởi áo khoác, treo lên mắc áo, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi đi đến sofa ngồi xuống: “Anh, em hy vọng anh có thể tôn trọng em.”

Tiểu Lăng Phi nhìn Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, Tiểu Vũ Hàm nhìn hắn, tiếp tục nói: “Dạ Ngưng là người em yêu, còn mọi người là người em quan tâm nhất, cứ thế này, em rất khó chịu.” Thanh âm có chút nghẹn ngào, những lời này là lần đầu tiên Tiểu Vũ Hàm nói ra miệng, vốn cô không muốn nói ra nỗi đau trong lòng, nhưng bộ dáng tiêu tụy cùng ánh mắt ai oán hôm nay của Dạ Ngưng thật sự kích thích cô, cô không muốn, không muốn Dạ Ngưng lại bị một chút tổn thương nào.

“Em có thể vì ba mẹ mà lo lắng nhiều hơn một chút không?” Vẫy vẫy tàn thuốc, Tiểu Lăng Phi nặng nề nói, nghe được hai tiếng “ba mẹ”, Tiểu Vũ Hàm cắn cắn môi, cúi đầu.

“Coi như...coi như em thật sự xin lỗi bọn họ...”

Tiểu Lăng Phi trầm mặc, dụi tắt điều thuốc, nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm hồi lâu, chậm rãi mở miệng: “Vũ Hàm, anh hỏi em, có phải em không thể không có Dạ Ngưng?”

“Phải.” Tiểu Vũ Hàm ngửa đầu nhìn Tiểu Lăng Phi, ánh mắt kiên định không thể nghi ngờ.

Tiểu Lăng Phi nhìn cô lắc đầu: “Vũ Hàm, cho dù không bận tâm tới những nguyên nhân này đó bên ngoài, nhưng mà em có nghĩ tới nhân tố ở chính bản thân hai người không? Em yêu Dạ Ngưng nhiều như vậy, còn con bé thì sao? Không đề cập tới những cái khác, nhưng con bé mới quen biết em bao lâu? Dạ Ngưng còn chưa đi vào xã hội, phương diện tự vấn bản thân còn rất hạn hẹp, em không sợ sẽ có một ngày người ta thay lòng đổi dạ không yêu mình nữa sao?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Tiểu Lăng Phi, nỗi đau vụt lóe qua trong đôi mắt: “Nếu...nếu như vậy, em cũng cam tâm tình nguyện...Từng ở bên nhau, em đã thỏa mãn rồi...Anh, anh đừng nên ép em, em không thể không có Dạ Ngưng...Nhiều năm như vậy, toàn bộ cố gắng của em đều là vì cô ấy...Chỉ là muốn cùng Dạ Ngưng ở bên nhau, em chỉ cần nhìn thấy cô ấy thì cũng đủ vui vẻ rồi, con đường này là chính em chọn, em sẽ không hối hận.”

Thanh âm Tiểu Vũ Hàm rất nhẹ, nhưng sự kiên định cùng dứt khoát thì ai cũng đều có thể nghe ra được. Mạch Mạt ở một bên nhìn cô mà có chút đau lòng, tiến lên phía trước, đem Tiểu Vũ Hàm ôm vào trong lòng, xoay lại, nhìn Tiểu Lăng Phi: “Anh Tiểu, có gì thì về sau hắn nói, hôm nay Vũ Hàm phải chạy đi chạy lại cả một ngày, rất mệt mỏi, hơn nữa em cũng muốn nghỉ ngơi, anh mau đi đi, nếu không em thấy không tiện đâu.” Nói xong, Mạch Mạt chỉ chỉ quần áo mình đây ẩn ý.

Tiểu Lăng Phi thở dài, liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm một cái, cầm lấy áo khoác trên sofa rồi đi ra ngoài.

Ngoài đầu nhìn Tiểu Lăng Phi đi ra khỏi phòng, lúc này Mạch Mạt mới quay lại, vuốt tóc Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng an ủi: “Được rồi, không phải đã đi rồi sao, đừng khó chịu quá, nhé?”

Tiểu Vũ Hàm nép vào lòng cô, thân thể hơi run rẩy.

“Dạ Ngưng không có việc gì chứ?” Mạch Mạt nhìn cô như vậy liền cân nhắc, sẽ không cần đưa Dạ Ngưng đi 120 đấy chứ? Có nguy hiểm đến tính mạng không?

“Không có gì, lúc tôi đi có hạ sốt một chút...” Tiểu Vũ Hàm nhỏ giọng đáp, Mạch Mạt ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô: “Vậy cậu đây là...”

“Mạt Mạt, tôi khó chịu quá.” Tiểu Vũ Hàm cực lực áp chế cảm xúc của mình.

Mạch Mạt dùng sức ôm chặt cô: “Ngoan, đừng khó chịu.”

“Tôi không nên nói với cô bé ấy như vậy...”

Mạch Mạt biết Tiểu Vũ Hàm đi ra ngoài tìm kiếm Dạ Ngưng cả một ngày trời, hiện tại lại nhìn thấy cô như vậy, ít nhiều cũng có thể liên tưởng ra chuyện phát sinh ngày hôm nay.

“Con người mà, chỉ là nói mà không kịp nghĩ thôi, con bé sẽ không trách cậu đâu.”

“Tôi là tự trách chính mình.”

Mạch Mạt ôm Tiểu Vũ Hàm khẽ thở dài, phải, cậu là tự trách chính mình, tôi có bao giờ từng thấy cậu trách Dạ Ngưng đâu: “Được rồi mà, đừng khổ sở, một lát nữa tôi gọi điện thoại cho Linh Đang, bảo cậu ấy đi thăm Dạ Ngưng.”

Tiểu Vũ Hàm nép vào lòng Mạch Mạt không nói lời nào, thân mình còn nhè nhẹ run rẩy, khiến cho Mạch Mạt đau lòng không chịu được, cầm lấy di động, nhanh chóng nhắn tin cho Hà Lâm Nhiên, lẳng lặng ôm Tiểu Vũ Hàm.

Hà Lâm Nhiên ở ký túc xá bên kia nhận được thánh chỉ liền nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, đi dép, mái tóc rối tung, nhằm hướng ký túc xá của Dạ Ngưng mà chạy.

“Ai nha, tiểu bảo bối của tôi, em đây là sao vậy?” Vào phòng, Hà Lâm Nhiên liền nhìn thấy Dạ Ngưng nằm thẳng đơ trên giường. Uống thuốc xong Dạ Ngưng đã hạ sốt đi nhiều, xoay người nhìn Hà Lâm Nhiên.

Vừa nhìn thấy thế kia...tim Hà Lâm Nhiên liền nhảy lên một cái, quả nhiên mà, quả nhiên là quỵên rũ người khác...

Đôi mắt nhỏ nhỏ ướt át kia, thật sự khiến người ta đau lòng mà.....

“Làm sao vậy?”

“Linh Đang tỷ –” Dạ Ngưng liếm môi, đáng thương nhìn Hà Lâm Nhiên. Thân mình Hà Lâm Nhiên run lên, không thể tin được nhìn Dạ Ngưng. Em muốn gì đây? Tự nhiên lại gọi tôi là “tỷ”? Thật sự là không chịu nổi mà.

Dạ Ngưng cũng không nói gì, cứ như vậy nằm trên giường, dùng đôi mắt rưng rưng lệ nhìn Hà Lâm Nhiên.

“Ách...nói đi, em muốn gì?”

“Em muốn đi đến chỗ cô Tiểu.”

“Cái gì?!” Hà Lâm Nhiên không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng còn nghiêm túc gật gật đầu: “Khẳng định cô Tiểu rất nhớ em, cả đêm cũng không ngủ được, em đi đến bồi tiếp cô ấy.”

“Em đi? Bay đi chắc?!” Hà Lâm Nhiên trợn trắng mắt, Dạ Ngưng khinh bỉ nhìn cô: “Một chị ở trường nhiều năm như vậy, trèo cổng cũng không biết sao?”

“Em á? Bộ dạng em thế này còn đòi trèo cổng?” Hà Lâm Nhiên trừng mắt với Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lập tức từ trên giường ngồi dậy, hít sâu một hơi nhìn Hà Lâm Nhiên.

“Mặc kệ, chị Linh Đang, nếu chị không giúp em, em sẽ đi dùng toàn lực giật dây cô Mạch hồng hạnh vượt tường*!”

(*ngoại tình)

“.....”

Trùng mắt với nhau thật lâu, Hà Lâm Nhiên vẫn bại trận, không nói gì gật gật đầu.

“Được rồi, vậy em mặc nhiều thêm một chút, nếu Vũ Hàm trách tội xuống thì tự em chịu trách nhiệm đó.”

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Dạ Ngưng vội đáp lời, xoay người đi lấy quần áo, hỏa tốc đi giày, lôi kéo Hà Lâm Nhiên đi ra ngoài, mới vừa đi đến cửa phòng liền thấy một nữ quý mặc áo ngủ Snoopy nhẹ nhàng lướt lại gần.

Hết chương 54

56. Chương 55: Hoàn Toàn Hiểu Ra...

“Hai vị định đi đâu?” Thanh âm trầm thấp vang lên giữa đêm tối khiến cho người ta nghe mà lòng có chút sợ hãi, Linh Đương tóm lấy cánh tay Dạ Ngưng.

“Tội này đi ra ngoài, Mộng Điệp em cứ tiếp tục ngủ đi, không cần bận tâm làm gì.” Nói xong, Linh Đương kéo Dạ Ngưng chạy ra ngoài, tốc độ mau kinh người, chỉ có điều lão Đại còn nhanh hơn so với hai người, sải bước vọt đến trước cửa, hai tay chống nạnh, chặn cửa lại.

“Không được đi, lão Tứ còn đang bị sốt!” Lão Đại nóng nảy, Linh Đương chết tiệt này lại bày trò gì đây?

“Trời ạ, em quẩn nhiều như vậy để làm gì chứ?!” Linh Đương cũng rất sốt ruột, giờ muộn thế này rồi, vạn nhất đến nơi Vũ Hàm và Mạt Mạt đều đã ngủ thì không phải vô ích sao?

Lão Đại khề nhừ mày, nhìn Linh Đương: “Em nói cho chị biết, giờ nó đang sốt, thần trí không rõ, nên em sẽ là người giám hộ của nó, người giám hộ, hiểu không?”

Dạ Ngưng ở một bên nén cười không ra tiếng, lúc này nếu nàng mở miệng thì khẳng định sẽ bị lão Đại mắng, thành ra rất trực tiếp giao cho Linh Đương xử lý.

Linh Đương trừng mắt với lão Đại, hùng hổ nói: “Mộng Điệp, tôi biết em đau lòng và quan tâm Dạ Ngưng, nhưng mà em cũng không thể cứ như mẹ mà quẩn nó thế chứ, cho dù là mẹ đi chăng nữa thì cũng không thể làm chậm trễ hạnh phúc cả nửa đời người ta được!”

Linh Đương nói từng lời từng lời đều có lý, Dạ Ngưng ở một bên nghe cũng gật đầu liên tục, nhưng thật ra lão Đại đứng ở cửa lại lập tức xấu hổ, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng như lửa, trầm mặc nửa ngày, có chút không thể tin được lặp lại: “Hạnh phúc cả nửa đời?”*

(*hạ bán thân: “nửa người” ở đây theo nghĩa đen là nửa phần dưới, tức là về chuyện xyz)

“.....”

“.....”

Buồn bực rối rắm, Dạ Ngưng cùng Linh Đương tập thể không còn lời gì để nói, bất quá như vậy cũng tốt, lão Đại cuối cùng cũng biết điều tránh khỏi cửa, cuối cùng lúc Dạ Ngưng đi ngang qua người cô còn dùng sức lôi kéo tay Dạ Ngưng, nhỏ giọng dặn một câu: “Phải thỏa mãn nhé.”

“.....”

Mặt mày Dạ Ngưng toàn bộ đều ửng hồng, nàng và lão Đại ở bên nhau nhiều năm như vậy lại chưa từng phát hiện cô “sắc” như thế, có điều cũng may mà vượt qua được một cửa này của cô, hai người vội vàng đi ra khỏi ký túc xá.

Đến cổng lớn, nhìn cánh cổng đồ sộ sừng sững kia, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn mà có chút hoa mắt choáng váng.

Thế này bình thường trèo còn có chút hao phí sức lực, hôm nay đang bị sốt thì phải làm sao bây giờ?

Quay đầu nhìn nhìn Linh Đương, người ta ngược lại, vén tay áo, chà chà bàn tay, lưu loát trèo lên.

Dạ Ngưng ngơ ngác ngưỡng mộ nhìn Linh Đương, nhìn thân ảnh thoăn thoắt phi như bay, thậm chí cân nhắc, mấy người nói xem một nhà chị ta làm nghề gì thế, sao mà trèo tường lại thuận lợi như vậy nhỉ?

Linh Đang không tốn chút khí lực đã trôi qua, vũng vàng tiếp đất, xoay lại nhìn Dạ Ngưng: “Trôi đi, không sao đâu, tôi sẽ đỡ em.”

“Chị chắc chứ?” Dạ Ngưng nửa tin nửa ngờ nhìn Linh Đang, Linh Đang gật đầu, vẻ mặt chân thành: “Đây là chuyện đương nhiên mà!”

Dù sao hai người cũng coi như hai kẻ đáng thương đồng mệnh tương liên, hơn nữa biểu tình thành khẩn của Linh Đang khiến Dạ Ngưng cũng không nghĩ nhiều, đầu óc quay cuồng bỏ lên trên cổng.

Đến đỉnh, Dạ Ngưng cúi đầu nhìn nhìn, lại hít một ngụm khí lạnh.

Thực cao quá đi, trước kia lại không hề cảm thấy...

“Nhớ đỡ em đây!”

“Được rồi!” Linh Đang đáp rất sảng khoái, giang rộng hai tay, Dạ Ngưng cảm kích nhìn cô, gật đầu thật mạnh, nhảy xuống không chút do dự.

Giữa không trung, cảm giác mái tóc theo làn gió mà phấp phới, Dạ Ngưng vẻ mặt tươi cười nhìn Hà Lâm Nhiên giang rộng hai tay chuẩn bị đón lấy mình, trong lòng tràn đầy đều là cảm động. Mẹ nói rất đúng mà, ở nhà dựa vào mẹ, ra khỏi nhà phải dựa vào bạn bè. Bạn bè của nàng, đều là cái gậy để chống cả!

Hà Lâm Nhiên cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng, cảm giác được tiếng gió rít do nàng nhảy xuống mang đến, trong nháy mắt lúc hai người sắp tiếp xúc liền rút hai tay lại, mạnh mẽ lùi về phía sau một bước.

“A —”

Tiếng hét thê lương đánh thức cả nửa khu lầu ký túc xá, lập tức vọng đến tiếng hô lớn của vị giáo viên quản ký túc, Dạ Ngưng từ dưới đất nhảy dựng lên, căn bản không kịp đi mắng Hà Lâm Nhiên, ôm hông bỏ chạy.

Ôm một bụng tức chạy đến dưới khu nhà cô Tiểu, Dạ Ngưng dùng sức thở hổn hển, quay đầu, cảm tức nhìn Hà Lâm Nhiên: “Chị!!!!”

Hà Lâm Nhiên cười gập cả người đến không đứng thẳng nổi, chỉ vào Dạ Ngưng, dứt quãng nói: “Ôi trời ơi, tôi...giờ thì tôi đã biết Vũ Hàm...Vũ Hàm coi trọng em ở điểm nào rồi...Em như thế nào...như thế nào lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy chứ.”

Dạ Ngưng nổi giận, xoay người đá cho Linh Đang đang cười lăn lộn một cước, hằm hằm đi về phía khu nhà.

Đây là cái kiểu người gì vậy?

Vũ Hàm, cô dạy bạn bè kiểu gì thế? Có phải là rất trái ngược với bạn bè của em không!

Cười cười, Linh Đang vẫn còn có điểm nào đó tốt đẹp, cười cười nhìn Dạ Ngưng đứng ở cửa do dự, liền nâng tay lên gõ cửa thay: “Mặt Mạt, cô Mạt, mở cửa đi!!!”

Một trận rống tê tâm liệt phế, sau khi gõ khoảng mười phút, cửa cuối cùng cũng mở ra, Mạt Mạt quần một tấm áo choàng, đen mặt mở cửa: “Cậu cần gì?”

Hà Lâm Nhiên chột dạ cười với Mạt Mạt, chỉ chỉ Dạ Ngưng ở một bên.

“Cô Mạt.” Dạ Ngưng nhỏ giọng kêu, Mạt Mạt nhìn thấy nàng hơi sững sốt, mấp máy môi, nghiêng người để cho hai người tiến vào.

“Vũ Hàm vừa mới ngủ, ở trong phòng tôi.”

“Ở trong phòng cậu?” Hà Lâm Nhiên mở to hai mắt nhìn Mạt Mạt, Mạt Mạt không có biểu tình gì liếc nàng một cái, nhưng thật ra Dạ Ngưng lại dường như tự hiểu rõ, gật gật đầu nói: “Ừm, để em đi gặp cô ấy.”

Nói hết lời, Dạ Ngưng lưu loát xoay người, cũng không thém quan tâm Mạt Mạt đồng ý hay không, trực tiếp đi về phía phòng ngủ. Mạt Mạt khẽ giật mình đứng tại chỗ, có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm bóng dáng Dạ Ngưng thật lâu, cuối cùng, khóe môi khẽ nhếch, nở ra một nụ cười.

Sao chứ, nhóc con này ghen cũng dữ ghê.

Không thể nói là một chút cũng không để ý, lúc Dạ Ngưng đẩy cửa ra nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm một thân áo ngủ trắng tinh cứ như vậy chui trong chăn của Mạch Mạt, trái tim lập tức bị nổi ghen tuông bao phủ, không hề nghĩ ngợi, đi vài bước tới bên giường, cúi người nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm ngủ không được thoải mái là bao, mặt mày nhúu cả lại, thân mình như con tôm co lại thành một đoàn, tay phải còn nắm chặt chăn, bộ dáng vô hại khiến cho người ta muốn bảo vệ.

Nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm một lát, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, vươn hai tay, một tay luồn dưới chân cô, một tay luồn qua thắt lưng, cắn răng một cái dùng sức mạnh mẽ bế Tiểu Vũ Hàm lên.

Mạch Mạt vẫn đứng bên cạnh giường chưa nói gì, nhưng Hà Lâm Nhiên lại kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng.

“Hai người đi nghỉ ngơi đi, em đưa Vũ Hàm về phòng.” Giống như thể là nữ chủ nhân của nơi này, Dạ Ngưng nhẹ giọng nói, sợ đánh thức Tiểu Vũ Hàm. Mạch Mạt nhìn nàng gật gật đầu, biểu tình của Hà Lâm Nhiên vẫn còn có chút ngây ngốc, trơ mắt nhìn Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm ra khỏi phòng.

Cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thật cẩn thận nhẹ bước chân, chân phải đá văng cánh cửa che phòng ngủ ra, không bật đèn, đi tiếp đến bên giường nhẹ nhàng buông Tiểu Vũ Hàm xuống, bật ngọn đèn ở đầu giường lên.

Ánh đèn da cam ấm áp chiếu lên gương mặt tinh xảo của Tiểu Vũ Hàm, nhìn nữ nhân dung mạo xinh đẹp đến mức khiến cho người ta phải cảm thán này, trong lúc nhất thời Dạ Ngưng có chút si dại.

Ngơ ngác nhìn cô, theo tầm mắt di chuyển trên gương mặt kia, một lát sau, Dạ Ngưng nhẹ nhàng nâng tay, khe khẽ vuốt ve làn da trơn mịn nhẵn nhụi kia.

Trong nháy mắt da thịt tiếp xúc, Dạ Ngưng có thể cảm giác được Tiểu Vũ Hàm hơi run run, ngay sau đó, lông mi thật dài khẽ chớp, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi mở mắt ra.

“Này.” Dạ Ngưng phát tay, nặn ra một nụ cười thật tươi, Tiểu Vũ Hàm mới vừa bừng tỉnh từ trong cơn mơ ngủ không phân rõ được tình hình, neho mắt, mờ mịt nhìn Dạ Ngưng.

“Ngạc nhiên không?” Dạ Ngưng cười cười, giơ tay nheo nheo má Tiểu Vũ Hàm.

Lập tức, sắc hồng lan lên hai má Tiểu Vũ Hàm, cô mạnh mẽ bật dậy, lùi về hướng đầu giường ở phía sau, tóm lấy chăn nhìn Dạ Ngưng: “Em –”

“Cái gì em cũng chưa làm làm.” Dạ Ngưng nhìn bộ dáng cảnh giác kia của Tiểu Vũ Hàm mà cười không ngừng, mặt Tiểu Vũ Hàm càng đỏ hơn, cắn môi nhìn nàng chằm chằm, đầu óc cấp tốc phân tích sự việc tiền căn hậu quả. Sau khi nghĩ thông suốt, Tiểu Vũ Hàm liền thả lỏng cơ thể, ngồi xuống cạnh Dạ Ngưng, vuốt ve khuôn mặt nàng: “Lén trốn ra?”

“Ừ.” Dạ Ngưng gật đầu, nghiêng đầu, dùng má mình cọ cọ bàn tay Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý cười: “Không phải sốt sao?”

“Phải, nhớ cô, nên tới thôi.” Dạ Ngưng nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm không chớp, cô Tiểu bị nàng nhìn thế có chút ngượng ngùng, mắt cụp xuống, khẽ gắt: “Nhìn cái gì?”

Dạ Ngưng mím môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, cười mà không nói gì, nhìn sắc hồng nhàn nhạt từ hai má cô dần lan, trái tim đập thành thịch như chưa khi nào như thế. Cố gắng đem thân mình nghiêng về phía trước, Dạ Ngưng nhẹ hôn lên hai má Tiểu Vũ Hàm.

Mặt nóng người cũng nóng, trái tim Tiểu Vũ Hàm đập loạn nhịp, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của người trước mặt, trong mắt có phần nghi hoặc. Nàng đây là làm sao vậy? Không phải buổi sáng vẫn còn giận dỗi sao? Giờ là thế nào đây?

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng vươn hai tay, cười cười kéo cô vào lòng. Cúi đầu hôn lên vành tai tinh tế của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhẹ nhàng thổi một làn hơi ấm áp bên tai cô: “Vũ Hàm, em hiểu rồi.”

“...Hiểu cái gì...” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm có chút run rẩy, cảm giác tê dại nơi vành tai khiến cho đầu óc cô có chút trì độn.

Dạ Ngưng cười ôm Tiểu Vũ Hà, không chút nào kinh hoảng: “Em hiểu được, hiểu được vì sao mỗi khi ở bên cô lại luôn luôn có cảm giác không được tự nhiên.”

Lòng Tiểu Vũ Hà rung động, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao?”

Đây cũng là vấn đề cô muốn biết, khó có được hôm nay Dạ Ngưng lại thẳng thắn trực tiếp đối mặt, kỳ thật từ rất sớm cô đã tự hỏi chính mình, vì cái gì? Vì cái gì Dạ Ngưng ở bên người khác luôn có thể lớn tiếng trò chuyện cười vui vẻ, mà khi ở bên cô lại luôn có vẻ câu nệ bất an.

Dạ Ngưng ôm chặt Tiểu Vũ Hà, cúi đầu nhìn cô chăm chăm một hồi, chậm rãi nói: “Em vẫn không biết nên lấy thân phận gì để đối xử với cô. Quan điểm của mọi người thường tạo nên bởi ấn tượng mạnh mẽ lúc ban đầu, có lẽ ở trong lòng em, trong tiềm thức thì cô chính là giáo viên. Học sinh đối xử với giáo viên, luôn luôn là tôn trọng cùng hoặc nhiều hoặc ít kính sợ lại thêm một tia sùng bái, kỳ thật em nên sớm nghĩ thông suốt mới phải, ở trước mặt người khác coi cô là giáo sư, ở sau lưng –”

Dạ Ngưng cố ý kéo dài thanh âm không tiếp tục nói tiếp, Tiểu Vũ Hà ngẩng đầu, nhú mày nhìn nàng. Học ai vậy, còn biết lấp lửng thế nữa?

“Nói đi!” Kéo kéo áo Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hà mím môi nhìn nàng, Dạ Ngưng bị động tác làm nũng nho nhỏ này làm cho bật cười thành tiếng, cúi đầu, một ngụm ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn kia, dùng khoang miệng ấm áp bao lấy, nhẹ nhàng mút cắn.

“Cô nói xem?” Thanh âm khàn khàn trầm thấp mang theo một tia hương vị khêu gợi, mặt Tiểu Vũ Hà lập tức đỏ bừng.

__Hết chương 55__

57. Chương 56: Tôi Nguyện Ý...

Dạ Ngưng vẫn cười nhìn Tiểu Vũ Hà, bàn tay đang ôm lấy lưng cô nhẹ nhàng trượt xuống, vuốt ve lưng Tiểu Vũ Hà.

Mặt Tiểu Vũ Hà đỏ tươi ửng át, cắn môi nhìn Dạ Ngưng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, cô vốn định lên tiếng ngăn cản Dạ Ngưng, nhưng tai vách mạch rừng, hướng chỉ là Mạch Mạt cùng Linh Đang ở ngay phòng kế, nhưng khi bàn tay ấm áp của Dạ Ngưng xẹt qua lưng cô, mọi thanh âm đều biến ảo thành tiếng rên rỉ đầy bất lực.

“Được không?” Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hà, Tiểu Vũ Hà ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn nàng: “Gì cơ?”

Dạ Ngưng yêu chết được một Tiểu Vũ Hà ngốc nghếch như vậy, không phải đáng vẻ cường thế khi đứng trên bục giảng, có chăng chỉ là nụ cười mỉm như có như không đầy mê người lại chứa nét gì đó khó hiểu khi đối diện với người ngoài, Tiểu Vũ Hà trong lòng nàng, chính là một nữ nhân ngốc nghếch có thể vì nàng mà trả giá hết cả.

Cô rất cô đơn, rất cô đơn, chính mình phải hết mực yêu thương người con gái này.

Dạ Ngưng dùng động tác cơ thể để đáp lại Tiểu Vũ Hà, đem đôi môi trong trẻo mà yếu ớt như cánh hoa của cô hoàn toàn bao lấy, cắn mút, chậm rãi đợi cô bình tĩnh. Vũ Hà bị động đón nhận nụ hôn của nàng, mà thân thể cũng lại bị Dạ Ngưng từng chút một mở ra, hơi thở lạnh lạnh dồn dập phả vào mặt Dạ Ngưng, làm cho hai má vừa mới hạ sốt lại một lần nữa trở nên nóng như lửa.

“Dạ Ngưng.....” Đến khi Dạ Ngưng đang hôn cổ Tiểu Vũ Hà, bức cô phải cố ngẩng đầu lên, Tiểu Vũ Hà liền vòng hai tay ôm chặt lấy cổ nàng, làn môi khẽ hé mở, vô lực thì thào.

“Em ở đây.” Dạ Ngưng hôn như mưa lên trên da thịt trắng như tuyết kia, mùi hương trên người Tiểu Vũ Hà đốt cháy từng tế bào trên người nàng. Ban đêm ở trong giấc mộng, cảnh tượng từng lặp đi lặp lại

vô số lần trong đầu nay từng chút một diễn ra ngay trước mắt, tiếng rên rĩ kia, sự run rẩy ấy, làm cho Dạ Ngưng rơi vào điên cuồng.

“Vũ Hàm, em sẽ không, không bao giờ bận lòng những chuyện vụn vặt nữa.”

“Em.....” Hai mắt Tiểu Vũ Hàm có chút mờ lung, trên mặt nhuốm một tầng hồng nhạt đầy ngượng ngùng, hai tay đều như tự có ý thức luồn vào mái tóc Dạ Ngưng, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi làm cho cô rung động không thôi. Mà động tác của cô hiển nhiên cũng kích thích đến Dạ Ngưng, tay phải ôm lấy eo Tiểu Vũ Hàm, toàn bộ thân mình lui về phía sau, đem cô đặt lên trên chiếc giường lớn mềm mại.

Trong nháy mắt khi thân mình chạm vào chiếc giường, Tiểu Vũ Hàm có chút bối rối, hô hấp dồn dập, tay đặt lên lưng Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cảm giác được sự khấn trương của Tiểu Vũ Hàm, liền áo chế nổi dục vọng như muốn thoát khỏi không chế mà tràn ra, nhẩn nại hôn môi Tiểu Vũ Hàm.

Vốn Vũ Hàm và Mạch Mạt chuẩn bị đi ngủ, cho nên chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ mỏng manh, áo ngủ hơi trong suốt khêu gợi bị Dạ Ngưng xoa nắn đến không còn ra hình dạng gì, nhưng nàng lại chậm chạp không bỏ đi tầng chướng ngại cuối cùng này.

“Vũ Hàm, em có thể chứ?” Cho dù trong lòng vạn phần khó nhịn, nhưng Dạ Ngưng vẫn cố kiềm chế mà nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn Dạ Ngưng, chăm chú nhìn thật lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Dạ Ngưng, đáp ứng tôi, vĩnh viễn cũng đừng rời xa tôi.”

Đầu óc bối vì một câu này mà như thể nổ tung trong nháy mắt, Dạ Ngưng cúi đầu, dùng sức hôn môi Tiểu Vũ Hàm, cắn xé, mút lấy, ma sát: “Sẽ không, không bao giờ nữa, trừ khi cô không cần em trước...”

Bàn tay Tiểu Vũ Hàm đang đặt trên tay Dạ Ngưng hơi run rẩy, có được những lời này, cô không còn điều gì băn khoăn nữa, hàng mi khẽ chớp, nhìn Dạ Ngưng thật sâu, sau đó dùng sức nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần là Dạ Ngưng muốn, cô nhất định sẽ trao đi không hề giữ lại, chỉ cần nàng không rời xa.....

Chiếm được sự im lặng như tán thành của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cúi đầu, tựa như an ủi hôn hai bên tai cô, hai má, cổ, xương quai xanh, dần dần, nhiệt độ cơ thể hai người như bị ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt, đến khi đôi tay run run đầy bất an của Dạ Ngưng cởi ra từng lớp áo ngủ mỏng manh như tơ của Tiểu Vũ Hàm, thời gian tựa hồ như dừng lại trong nháy mắt.

Nằm úp sấp trên người Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng si ngốc nhìn ngắm thân thể cô, mái tóc đen dài như dòng suối xỏa trên đầu vai, mà Tiểu Vũ Hàm vẫn nhắm chặt hai mắt, mày nhíu chặt, cắn môi dưới, đôi chân thon dài ngượng ngùng khép kín, đôi gò bồng đảo đầy đà trước ngực, kia điểm hồng nhạt đầy ái muội.

Da thịt trắng như tuyết, tóc dài đen như mực, mỹ nhân như ngọc, dục vọng bị áp chế hồi lâu trong khoảng khắc này liền hoàn toàn bị đốt cháy, Dạ Ngưng nhịn không được mà cũng không muốn nhịn nữa, từng nụ hôn mạnh mẽ rơi lên bộ vị mẫn cảm kia, động tác vuốt ve trên tay cũng từ mềm nhẹ dần dần biến thành dồn dập.

“A –” Đến khi bàn tay Dạ Ngưng di chuyển đến nơi thần thánh kia, thân thể Tiểu Vũ Hàm liền cuộn lại thành một đoàn, dùng sức vòng tay ôm lấy Dạ Ngưng.

Đây cũng là lần đầu tiên của Dạ Ngưng, dù là từ trên mạng hay nghe nói thì nàng cũng hiểu được lần đầu tiên của một người con gái là thế nào, cảm giác đau như xé ấy nàng cũng chưa từng cảm thụ qua, có lẽ tựa như thể tình yêu phá kén mà thoát ra trong nháy mắt, đau đớn lại đẹp để làm cho người ta quên đi hết thấy, đắm chìm vào trong đó.

“Vũ Hàm.” Dạ Ngưng vỗ về mái tóc Tiểu Vũ Hàm, từng nụ hôn tình tế dịu dàng dừng lại bên tai cô. Thân mình Tiểu Vũ Hàm lại hết sức căng thẳng, dùng sức ôm chặt nàng.

Sự mẫn cảm của cơ thể Tiểu Vũ Hàm khiến cho Dạ Ngưng chần chừ không dám tiếp tục, bàn tay cứ bồi hồi qua lại ở nơi thần bí kia, Vũ Hàm cảm giác được, đôi mắt vẫn nhắm chặt như trước, đầu nghiêng đi, hôn lên môi Dạ Ngưng.

“Tôi nguyện ý...” Thanh âm run rẩy mang theo nồng đậm thâm tình, nỗi đau đớn khi thâm mến, nỗi khổ sở khi mong ước mà không thể có, cảm giác đau đớn như khoan vào tim, ăn sâu vào tận xương khi sợ hãi sẽ đánh mất, tất cả lắng đọng lại thành một câu này.

– Tôi nguyện ý, Dạ Ngưng, tôi nguyện ý.

Một khắc lúc ngón tay Dạ Ngưng tiến vào cơ thể Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm bỗng nhiên mở to hai mắt, hàng mi khẽ chớp vô thanh vô thức mang theo hai hàng nước mắt chảy ra, theo hai má, rơi lẫn vào mái tóc.

Dạ Ngưng đau lòng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng hôn lên hai má cô, đem những giọt nước mắt khổ sở kia từng chút một nuốt vào bụng.

Đầu ngón tay di chuyển mang ra một đóa hoa mai đỏ tươi, từng giọt nóng bỏng rơi trên tấm ga giường tuyết trắng, hồng mai đập tuyết, đẹp đến khiến người ta phải kinh hãi.

“Em yêu cô...em yêu cô...em yêu cô...”

Giữa tình nhân những lời đó là câu thần chú tốt nhất, xoa dịu cơn đau trên người Tiểu Vũ Hàm, trong nháy mắt trái tim như bay bổng, theo động tác trên tay Dạ Ngưng, thân thể trắng như tuyết xinh đẹp kia từ chậm rãi mà dần chuyển động mạnh lên, cuối cùng là bùng nổ rực sáng lạn như cánh hoa đào...

“A –”

Nháy mắt lúc lên đến cao trào, Dạ Ngưng ôm chặt lấy Tiểu Vũ Hàm, che lại đôi môi cô, mê loạn hôn, nước mắt cũng bắt giắc chảy xuống.

“Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương li.”

(Nguyện có được trái tim người, bạc đầu không chia lìa)

Một câu nói thì thầm bên tai, cùng với những giọt lệ nóng bỏng của Tiểu Vũ Hàm chảy vào trái tim Dạ Ngưng, cảm giác choáng váng trong đầu lại một lần nữa ập tới, thân thể cùng tâm lý đạt hạnh phúc mãnh liệt khiến cho Dạ Ngưng không kịp ngẫm nghĩ ý tứ những lời này, liền chui vào lòng Tiểu Vũ Hàm nặng nề ngủ thiếp đi.

Màn đêm đen như nhung, cùng với những giọt nước mắt rơi không tiếng động, cả một đêm Tiểu Vũ Hàm cũng không ngủ, chỉ nhìn Dạ Ngưng lặng yên rơi lệ.

Cô cũng không biết vì sao mình lại muốn khóc, cũng không bận tâm nhiều, để mặc cho nước mắt rơi.

Là Dạ Ngưng, từ hôm nay trở đi, từ thân thể đến trái tim của cô đều thuộc về Dạ Ngưng, bàn tay Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng trượt trên gương mặt Dạ Ngưng, tham lam lưu luyến si mê nhìn nàng.

Chờ đợi từ lâu lắm, nhẫn nại lâu lắm rồi, tất cả niềm hạnh phúc này trong nháy mắt lại dường như có chút không chân thật.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Dạ Ngưng từ từ tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra, muốn nhìn dáng vẻ Vũ Hàm ngủ trông như thế nào, nhưng không ngờ, nhìn đến lại chính là cô đang thất thần nhìn mình.

“Làm sao vậy?” Dạ Ngưng có chút lo lắng nắm lấy bàn tay Tiểu Vũ Hàm đang áp lên má mình, mở to hai mắt nhìn cô: “Rất đau sao?”

Lời Dạ Ngưng nói làm cho Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ mặt, đau đớn âm ỉ nơi hạ thân nhắc nhở cô tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cắn cắn môi, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy thì là làm sao vậy?” Dạ Ngưng lo lắng, khẩn trương nhìn chằm chằm mặt Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nghiêng người, ghé sát vào lòng nàng, ngửi mùi hương quen thuộc trên người Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: “Dạ Ngưng.”

“Ừ?” Dạ Ngưng nhẹ giọng đáp lời, cúi đầu yêu thương hôn lên hai má Tiểu Vũ Hàm.

“Còn nhớ Đại học năm thứ tư năm ấy, em đi biển hát không?”

Dạ Ngưng giật mình, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cả chuyện này mà cô cũng biết?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười nhẹ, nâng tay lên, véo cái miệng đang chu ra của nàng: “Không được kháng nghị, tôi đâu giống em, không tìm không phỉ.”

“Em không tìm không phỉ chỗ nào? Còn có, Vũ Hàm, cô không làm điệp viên thì thực lãng phí, á — em sai rồi!” Xoa xoa cái eo bị nhéo, Dạ Ngưng chớp mắt ủy khuất nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng có nói gì sai sao? Chuyện nàng tới quán bar, trừ lão Đại ra thì không có người nào biết, Vũ Hàm chắc chắn là theo dõi nàng tới đó.

Tiểu Vũ Hàm chớp mắt cười khê nhìn Dạ Ngưng, biết nàng suy nghĩ gì, liền lắc đầu: “Tôi không theo dõi em, chỉ là khi đó em bận rộn thì cứ, mà tôi cũng đang chuẩn bị kiểm tra chuyên ngành, mỗi ngày tới đến từ thư viện đi ra, đã thành thói quen đứng dưới lầu chờ em rồi.”

Nghe xong những lời này, thân mình Dạ Ngưng hơi run lên, vòng tay đang ôm lấy Tiểu Vũ Hàm lại siết chặt, Tiểu Vũ Hàm cảm giác được cảm xúc nàng biến hóa, liền ngẩng đầu, cười cười với nàng.

“Qua một thời gian dài tôi cũng tổng kết ra được quy luật, hai tư sáu, em sẽ đứng giờ tới thư viện đọc sách, mà ba năm bảy liền cứ đến tám giờ là sẽ đứng giờ biến mất.”

“Còn nói không theo dõi...” Dạ Ngưng nhỏ giọng lầm bầm, vẫn bị Tiểu Vũ Hàm nghe được, eo lại bị nhéo một cái. Tiểu Vũ Hàm buồn cười nhìn Dạ Ngưng, em đang ám chỉ em giận vì tôi theo dõi em? Ngẫm lại hồi ấy vì muốn tìm Dạ Ngưng xem rốt cuộc Dạ Ngưng ở đâu, cô thật ra phải chịu không ít khổ sở...

“Sau đó thì sao?” Dạ Ngưng bấu môi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc nàng một cái: “Em nói xem?”

Dạ Ngưng hừ một tiếng, nhướn mày nhìn cô: “Sau đó cô đã bị đánh về phóng khoáng vĩ đại của em mê hoặc?”

“Lắm điều.” Tiểu Vũ Hàm nhéo nhéo má Dạ Ngưng, Dạ Ngưng kéo kéo tay cô, bắt mắt nhìn cô: “Nói đi ~”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười cười, nhẹ giọng nói: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em hát, là đúng ngày sinh nhật tôi. Ngày đó em ở trên đài, tóc uốn xoắn, ôm đàn ghi-ta, nhắm mắt hát bài [Tôi nguyện ý vì em]. Còn nhớ không?” Tiểu Vũ Hàm không chắc chắn nhìn Dạ Ngưng, đối với trí nhớ của người này, cô thực không tin tưởng.

Dạ Ngưng ngẫm nghĩ thật lâu, rồi mạnh mẽ gật đầu: “À, nhớ rồi, là ngày đó?! Cô ở dưới sân khấu?”

Dạ Ngưng có chút kích động giữ chặt cánh tay Tiểu Vũ Hàm, trời ạ, Vũ Hàm dĩ nhiên lại chứng kiến, ngày đó nàng nhưng lại bị một cô bé ở dưới đài cưỡng hôn!!! Bởi vì quá kích động, Dạ Ngưng không điều chỉnh được độ mạnh yếu nên tay bị trượt trên làn da nhẵn nhụi kia, trực tiếp áp lên ngực Tiểu Vũ Hàm.

Hết chương 56

58. Chương 57: Giật Ga Trải Giường...

Oái.....

Nhìn móng vuốt mình đang đặt trên ngực Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng đỏ mặt, cúi đầu, sợ hãi nhìn cô, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt kia không cần nói cũng biết, nhưng mà bàn tay xấu xa lại vẫn cố tình đặt trên bộ ngực căng tròn như củ không chịu rời đi. Mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ lên cảm tức tưng Dạ Ngưng, ba giây sau, tóm lấy tay Dạ Ngưng, đè lại cánh tay nàng, cắn một cái thật mạnh lên vai.

Đau quá a.....

Nước mắt Dạ Ngưng nhanh chóng ứa ra, rưng rưng lệ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Chết tiệt!” Nhìn dấu răng rõ ràng nổi bật trên đầu vai tuyết trắng, Tiểu Vũ Hàm giận dữ rửa thắm, vẻ mặt vẫn còn chưa hết giận.

Dạ Ngưng nhìn đầu răng sưng tím, phải hít một hơi khí lạnh. Không đùa chứ?

“Sao hả? Em có ý kiến?” Tiểu Vũ Hàm trừng mắt với Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng vội vàng lắc đầu: “Em đâu dám!”

“Hừ.” Tiểu Vũ Hàm hừ một tiếng, Dạ Ngưng ủy khuất nhìn bả vai mình, thầm thở dài, có thấy không, thấy không, Vũ Hàm chính là cái loại khi không theo đuổi được thì coi như hoa mà nâng niu, đến khi đoạt được vào tay rồi thì lại coi như quả sấu riêng mà nhìn, ôi.

Lắc lắc cánh tay, Dạ Ngưng nhỏ giọng hỏi: “Vậy thì, tiếp tục nói...Em hát thể nào lại hấp dẫn cô?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, nhớ tới bộ dáng Dạ Ngưng lúc ấy, cười cười: “Cũng không coi như hấp dẫn, chỉ là tiếng ca ấy tiến vào lòng tôi, hướng chi lúc ấy em đang ở thời kỳ trưởng thành, rất thích giả bộ lạnh lùng, đáng về cầm mic nhắm mắt lại cất tiếng hát làm cho tôi có một ý tưởng.”

Dạ Ngưng trừng mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, ý tưởng? Ý tưởng gì chứ?

Nâng tay lên, nhéo nhéo hai má đầy thịt của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cười thành tiếng: “Lúc ấy tôi đã nghĩ, nếu nhóc con này dùng cái kiểu lạnh lùng thế để hát nhạc thiếu nhi thì sẽ ra cái dạng gì nhỉ.”

.....

Ông trời, ông đừng sét đánh chết tôi luôn đi!

Dạ Ngưng đen mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm, hết sức bất đắc dĩ, nàng hiểu rồi, Vũ Hàm nói đông dài này giờ chính là ám chỉ muốn nàng hát nhạc thiếu nhi phải không? Giờ ngủ không được là vì mất ngủ? Hay là phản ứng sau khi vận động hưng phấn? Trời...Vũ Hàm đây là kiểu thể lực gì vậy...Thể này mà nếu về sau đến phiên nàng ở dưới thì sau đó...không thể bị chơi đùa đến chết được a...

Tiểu Vũ Hàm mới mặc kệ trong đầu người nào đó suy nghĩ cái gì, giả hoạt nhìn nàng, hai con ngươi nhẹ nhàng chớp chớp, vẻ mặt khát vọng.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, gắt gao mím môi: “Không hát, đánh chết em cũng không hát!” Nàng mới không đi làm cái chuyện mất mặt như vậy! Chờ đến về sau khi hai người già rồi nhớ lại lần đầu tiên, nàng dĩ nhiên sau khi xong việc lại hát một khúc hát ru cho Vũ Hàm, thật quá là mất mặt bà nó luôn ý chứ! Không thể!

“Dạ Ngưng.....” Tiểu Vũ Hàm cũng không nhiều lời, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, một bộ đáng thương.

Oái...

Trước kia đều là Dạ Ngưng dùng chiêu này đối phó với Tiểu Vũ Hàm, hôm nay đổi lại thành cô dùng khiến Dạ Ngưng thật đúng là chịu không nổi, nhìn bộ dáng cô chớp mắt nháu mày, Dạ Ngưng thở dài: “Được rồi, em hát.”

Nụ cười thắng lợi lập tức nở trên mặt Tiểu Vũ Hàm, vẻ ủy khuất vừa rồi đảo qua nháy mắt liền biến mất, mặt biến sắc so với thời tiết còn mau hơn. Cô nghiêng người, tìm một vị trí thoải mái, nằm ở chỗ nách Dạ Ngưng, chớp mắt nhìn nàng.

Nữ nhân chết tiệt này!

Dạ Ngưng nhìn cô thầm mắng, trước không nói tới hôm nay nàng bị cháy hồng đầu hay sao lại trèo tường tới đây độc chiếm Vũ Hàm đã là chuyện không bình thường rồi, mà giờ ngay cả Vũ Hàm cũng bắt đầu trở nên bất bình thường, sau khi “xong việc” lại mất ngủ đòi nghe nhạc thiếu nhi để ru ngủ...thực mệt cô nghĩ ra được.

“Hát đi!” Tiểu Vũ Hàm không vui lâu bầu, Dạ Ngưng nhìn cô thở dài, dùng cánh tay ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng đung đưa.

“Ngủ đi ngủ đi bảo bối yêu quý của mẹ, hai tay mẹ nhẹ nhàng đong đưa con, nôi đong đưa cho con mau mau ngủ yên.....”

Vừa nghe xong một câu, Tiểu Vũ Hàm liền không muốn nghe nữa, không kiên nhẫn phát phát tay: “Nghe chẳng hay gì cả, đổi cách hát khác đi.”

“.....” Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, hít sâu một hơi, ta nhin!

Trước kia Dạ Ngưng đã tự luyện qua Bbox, vì để đỡ Tiểu Vũ Hàm vui vẻ, lần này cũng bắt chấp giá nào, một bài hát ru liền bị nàng hát sinh động như thật, nước miếng văng lên cả mặt Tiểu Vũ Hàm, cuối cùng trong tiếng cười của Tiểu Vũ Hàm, hai người nặng nề ngủ thiếp đi, trong nháy mắt khi nhắm mắt lại, điều duy nhất Dạ Ngưng nghĩ đến là hai cơ thể trần trụi chui trong chăn ca hát, Vũ Hàm, cô Tiểu của em, cô cũng thật BT* nha!

(*biến thái)

Sáng sớm hôm sau, Dạ Ngưng bị tiếng hét có độ cao chói vót như thể giọng của Mạch Mạt đánh thức, phản ứng đầu tiên khi nhồm dậy chính là sờ sờ bên cạnh: “Vũ Hàm?”

“Vũ Hàm cái đầu!” Một tiếng rít lớn vang lên, thiếu chút nữa Dạ Ngưng ngã nhào từ trên giường xuống, nhìn khuôn mặt phóng đại của Mạch Mạt ở trước mặt, liền lập tức tóm lấy chăn, che khuất bộ ngực.

“Cô làm cái gì thế?” Dạ Ngưng hoảng sợ nhìn Mạch Mạt, vừa sáng sớm liền thấy Mạch Mạt, khiến cho nàng có một loại ảo giác là tối hôm qua đã ngủ cùng Mạch Mạt.

Cô giáo Mạch vẽ mặt chán ghét nhìn Dạ Ngưng: “Về chỗ đó thì đã lường trước được rồi, không cần che.”

“Tránh ra đi!” Dạ Ngưng xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng nhìn cô.

Mạch Mạt nhướn mày nhìn chằm chằm nàng từ trên xuống dưới mấy lần, hừ một tiếng: “Dạ Ngưng, lá gan của em cũng lớn quá nhỉ, đêm không về ký túc, trực tiếp tới nhà tôi ‘ăn’ Vũ Hàm, phát sốt mà khẩu vị còn lớn như vậy, em cũng thật lợi hại đó!”

Mặt Dạ Ngưng đỏ bừng đến phát tím, không thể tin nổi nhìn Mạch Mạt: “Cô cô cô! Nhìn trộm!”

“Thôi đi, tôi sợ mắt bị kim đâm mất, không phải chứ tôi nói này Dạ Ngưng, em nói xem em đã mặc kệ bản thân mình phát sốt cảm mạo liền ‘ăn’ Vũ Hàm rồi thì thôi đi, đã thế dĩ nhiên nửa đêm lại còn hát một bài hát ru quỷ khóc thần gào cho tôi nghe nữa, em muốn đòi mạng người khác hả?!” Mạch Mạt phẫn hận nhìn Dạ Ngưng, nhớ tới chuyện phát sinh tối hôm qua sau khi mình và Linh Đang bị đánh thức, liền hơi hơi đỏ mặt.

Dạ Ngưng kéo chăn, nhìn Mạch Mạt, môi mấp máy vừa định nói gì đó thì Tiểu Vũ Hàm cùng Linh Đang đi đến.

“Tắm gương, được lắm, thần tượng a!” Linh Đang vẽ mặt hưng phấn tiến vào, Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh nghe thế liền đỏ mặt, cắn cắn môi, ngắc đầu giận dữ nhìn Dạ Ngưng. Đều là tại em, không có việc gì cũng không tự quản được chính mình, giờ thì để cho người ta đến xem trò vui hả?

Dạ Ngưng ôm chăn khóc không ra nước mắt nhìn mấy người: “Em nói này các tỷ tỷ, mọi người có thể ra ngoài trước không, để cho em mặc quần áo đã?”

“Ai da, đừng xấu hổ, để chị đây nhìn xem em có dáng người thế nào.” Linh Đang cợt nhả xán lại, đưa tay muốn kéo chăn Dạ Ngưng, lại bị Tiểu Vũ Hàm kéo lại.

Linh Đang quay đầu, không có ý tốt cười cười với Tiểu Vũ Hàm: “Nói sao nhỉ, thanh âm rất có cảm xúc, động lòng người, tôi nghe được mà nhiệt huyết sôi trào!”

Một câu, mặt Dạ Ngưng hồng lên không chịu nổi, cắn môi mạnh mẽ cúi đầu, Tiểu Vũ Hàm quét mắt liếc nàng một cái, quay đầu, thần nhiên nhìn Linh Đang: “Vậy cậu không làm chuyện nhiệt huyết sôi trào nào sao?”

“.....”

“Vũ Hàm!” Linh Đang đỏ mặt, Mạch Mạt ở một bên cũng nhin không được, đỏ mặt nhìn cô.

Lần này, Dạ Ngưng ở trên giường lập tức tinh thần liền tỉnh táo, mắt tròn to, cười tủm tỉm nhìn Linh Đang: “Chị Linh Đang thực có diễm phúc nha, nếu là cô Mạch ý à, cái khác không nói, chứ cổ họng thể này thì xem chừng nếu kêu thì chắc có thể kêu đến vỡ óc nhà mất, thể mà đến cuối cùng lại vẫn không hét đến khiến chị xuất huyết não nhỉ.”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm bật cười khê thành tiếng, nhìn Dạ Ngưng lắc lắc đầu, mặt Mạch Mạt đỏ đến tím lại, xoay người, cắn răng nhìn nàng: “Em! Mau đứng lên!”

“Để làm gì chứ? Đừng có nói chuyện lớn tiếng vậy với em, giờ em đã là hoa có chủ rồi, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ?!” Dạ Ngưng gân cổ, đắc ý nhìn hai người.

Mạch Mạt không nói gì nhìn Dạ Ngưng, đây là tướng Vũ Hàm là Đường Tăng, Dạ Ngưng ăn xong thành tiên nên chán sống, dám lăng nhăng kêu gào với mình?

Mạch Mạt cũng không thêm nói nữa, tao nhã kéo tay áo, ngẩng đầu, quẹo rừ cười với Dạ Ngưng: “Như vậy sao, từ nhỏ đến lớn tôi và Vũ Hàm cũng không phân biệt người này người kia, nếu em đã nói như vậy thì tôi sẽ không khách khí.”

Nói xong, Mạch Mạt liền xông lên bắt đầu kéo chần Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đỏ mặt kéo chặt tấm chần, điên cuồng hét lên: “A a a a – cô Mạch, em sai rồi –”

“.....” Linh Đang đứng một bên bất đắc dĩ nhìn hai người, Tiểu Vũ Hàm lại không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, trên mặt tràn đầy nét tươi cười sủng nịnh.

Quay đầu, Linh Đang nhìn Tiểu Vũ Hàm đang cười khê mà thở dài: “Vũ Hàm.”

“Ừ?” Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu nhìn cô.

“Trả giá nhiều như vậy, không sợ có một ngày mất cả vốn lẫn lãi sao?” Căn bản cũng không muốn nói những lời mất hứng, nhưng mà Linh Đang cứ luôn cảm giác đoạn tình cảm này của hai người có tiền đồ rất khó lường trước được, haiz, thật ra thì cũng không phải là hai người này như thế nào, mà chỉ là dù sao cũng là hai người con gái, muốn tiếp tục.....

Tiểu Vũ Hàm nhìn Linh Đang, biết cô suy nghĩ gì, liền cười cười với cô: “Linh Đang, đã xác định rồi thì chẳng cần nghĩ nhiều như vậy.”

“Nhưng mà hai người là con gái đó, cậu không sợ sao?” Lời này của Linh Đang không chỉ nhằm vào Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm, kỳ thật cũng là nói ra nỗi băn khoăn trong lòng mình. Trạng thái hiện giờ của cô và Mạch Mạt, vừa có thể nói là ở bên nhau lại cũng không thể nói là hoàn toàn ở bên nhau, nếu nói không ở bên nhau, thế nhưng lại mập mờ không khác gì tình nhân cả, sợ dĩ chậm chạp không chịu bỏ đi đường ranh giới ấy, chính là bởi vì hai người đều có nhiều nỗi băn khoăn lắm.....

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Linh Đang, Tiểu Vũ Hàm cười khê nhìn cô: “Cậu có dũng khí thì cô ấy mới có thể không sợ.”

Linh Đang hơi ngần ra, có chút mờ mịt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm cười cười nhìn cô.

“Hai người đang nói gì thế?!” Dạ Ngưng bị Mạch Mạt tóm từ trên giường xuống liền cuốn mình trong áo ngủ chạy vội tới, chui đầu chen vào giữa hai người, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm khoanh tay lui về phía sau một bước, nhìn Dạ Ngưng, trong mắt lộ ra một tia khác lạ, không nói gì.

“A! Lưu manh?!” Dạ Ngưng ôm ngực, xấu hổ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Giả vờ giả vịt cái gì? Không phải tối qua đều đã nhìn thấy hết rồi sao? Dạ Ngưng, em lại đây giặt ga trải giường cho tôi!” Mạch Mạt ở một bên hét lên, Dạ Ngưng bĩu môi, đáng thương hể hể nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Đi đi, mau lên.” Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc nàng một cái, người này thật là, lười đến thế là cùng.

“Cô.....chỗ đó – còn đau –” Dạ Ngưng muốn nói lại thôi nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhú nhú mày, tưởng nàng lại muốn đùa giỡn cái gì giở trò để không phải làm việc, nhưng mà liếc mắt nhìn lại một cái liền

thấy Dạ Ngưng vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm chỗ giữa hai chân mình, vẻ mặt còn thật sự tự nhiên, một chút che giấu cũng không có. Mạch Mạt ở bên vừa kéo tấm ga trải giường vừa nhìn Tiểu Vũ Hàm cười xấu xa.

Mặt Tiểu Vũ Hàm lập tức liền đỏ bừng, cô dùng sức hít một hơi, cắn răng nhìn nàng: “Dạ Ngưng!!!”

__Hết chương 57__

59. Chương 58: Quân Giáo Tốt...

Bị Tiểu Vũ Hàm quát một tiếng thật lớn đến nỗi run rẩy, Dạ Ngưng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chạy ra phía sau Linh Đang, co người lại nấp đằng sau, sợ hãi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Linh Đang cùng Mạch Mạt hai mặt nhìn nhau, hai người đã quen biết Vũ Hàm nhiều năm như vậy mà cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua bộ dáng này của cô. Dạ Ngưng a, quả nhiên không phải người bình thường.

Tiểu Vũ Hàm ôm hai tay cảm tức nhìn Dạ Ngưng, hai má còn phồng hồng, Dạ Ngưng vừa thấy cô như vậy liền càng sợ, gắt gao túm chặt quần áo Linh Đang không chịu buông.

Tiểu Vũ Hàm thấy Dạ Ngưng không chịu ló ra cũng không nói câu gì liền nhú nhú mày, nhìn về phía Linh Đang.

Oái.....

Linh Đang một phen lạnh người, không nghĩ ngợi gì, trực tiếp nghiêng người, dùng hết khả năng để thuận tiện cho Vũ Hàm.

Vì thế...

Tai phải bị nắm lấy mà vẫn, Dạ Ngưng cắn răng, hít một hơi khí lạnh: “Vũ Hàm.....”

Tiểu Vũ Hàm nheo mắt nhìn nàng, độ mạnh yếu trên tay không giảm: “Dạ Ngưng, thật xấu nói mà không thêm nghĩ này của em khi nào mới có thể sửa đây?”

Dạ Ngưng nhìn cô, bĩu môi: “Làm sao chứ, không phải cô và cô Mạch cùng lớn lên từ nhỏ với nhau sau, bình thường luôn nằm ngủ cùng nhau, cái gì cũng đều đã từng tâm sự qua, còn để ý vấn đề này?”

“Ừ, tiếp tục nói.”

“.....Em sai rồi.” Cuối cùng vẫn khuất phục dưới bạo lực, Dạ Ngưng cúi đầu nhận sai, Tiểu Vũ Hàm thấy nàng như vậy liền buông lỏng tay, vuốt vuốt mái tóc Dạ Ngưng: “Ngoan.”

“.....”

“.....”

Mạch Mạt cùng Linh Đang hoàn toàn hóa đá tại chỗ, mình nhìn thấy gì đây? Đây là cái gì? Thật đúng là một bức tranh mẹ hiền con ngoan đẹp đẽ nha!

Được đặc xá, Dạ Ngưng xoa lỗ tai, hấp tấp đi theo Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, Vũ Hàm, em muốn ăn lẩu.”

“Không phải hôm trước vừa ăn rồi sao?”

“Hôm trước ăn sớm đã ‘đi’ ra ngoài rồi, hướng hồ tối hôm qua vận động nhiều như vậy, em phải ăn thật nhiều để bồi bổ.”

“Dạ Ngưng!!!”

“A —”

“.....”

Ngồi ở trong xe Mạch Mạt, thông qua gương chiếu hậu, Linh Đang buồn bực nhìn Dạ Ngưng nghiêng người dựa vào Tiểu Vũ Hàm ở băng ghế sau, đến bây giờ cô cũng không hiểu được, mới sáng sớm ra như thế nào Vũ Hàm lại động kinh đi đáp ứng Dạ Ngưng ra ngoài ăn lẩu? Còn có, vì cái gì cuối cùng kết luận lại là cô tính tiền? Liên quan quái gì đến cô chứ!

Trái ngược với Linh Đang đang buồn bực, Dạ Ngưng lại rất vui vẻ, nghiêng người, như thể không xương tựa vào Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, ngày kia lớp mình đi chơi mùa thu ở đâu thế, cô chuẩn bị thể nào rồi?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nằm nghiêng người dựa vào mình, cười cười, hạ cửa kính xe xuống một chút, sợ gió thổi khiến nàng bị cảm: “Ừ, tôi nghe nói là thông báo địa điểm để đi rồi, hình như là một nơi giống vùng quê vậy. Em thân là lớp trưởng mà một chút sức lực cũng không chịu bỏ ra nữa.”

Tiểu Vũ Hàm véo cái mũi Dạ Ngưng nhỏi giọng nói, Dạ Ngưng nhìn cô cười, bắt lấy tay cô, than thở: “Linh hồn nhỏ bé của lớp trưởng này không phải là đã sớm bị đại mỹ nữ câu đi mất rồi sao, làm sao còn có tâm tư đi quản chuyện trong lớp nữa.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Tiểu Vũ Hàm ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ý cười trên mặt cũng không ít, Dạ Ngưng nhìn bộ dạng đơn thuần này của cô, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ, người ta nói người con gái khi yêu chỉ số thông minh đều bằng không, Vũ Hàm có thể cũng giống như thế không nhỉ?

“Em đang nghĩ cái gì thế?” Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng lăm la lăm lét của Dạ Ngưng liền biết nàng không nghĩ được ra cái chuyện gì tốt đẹp cả, Dạ Ngưng ngậm miệng không nói lời nào, nếu nói ra những lời này thì còn không bị giết chết sao. Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, ánh mắt hơi nheo lại.

“...A, kỳ thật thì cũng không có gì, chỉ là đang nghĩ xem cô có đầu óc hay không thôi.”

“.....”

“Á – cô Mạch, có thể chạy nhanh lên không!” Dạ Ngưng quỳ khóc thần gào hét lên.

Mạch Mạt nghe xong liền nhếch miệng, Linh Đang ngồi ở vị trí cạnh tay lái thì khẽ chép miệng: “Cậu nói xem hai người này cũng thật là, ngần này tuổi đầu rồi mà nói chuyện yêu đương lại cứ như thể thiếu nữ ngây thơ vậy, ngồi đằng sau cứ như thể hai đứa trẻ con vậy.”

Mạch Mạt nghe xong liền trợn mắt liếc cô một cái: “Tôi xem cậu là đang ghen tị mới đúng.”

Linh Đang nghe xong không nói gì, ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ xem, không biết là suy nghĩ cái gì, Mạch Mạt vốn đã chuẩn bị tốt đợi cô cãi lại nhưng đợi thật lâu cũng không thấy thanh âm, hơi nghiêng đầu, nhìn cô một cái rồi cũng trầm mặc xuống.

Dạ Ngưng ở phía sau nhìn hai người rất rõ ràng, dùng cánh tay huých Tiểu Vũ Hàm: “Này, Vũ Hàm, hai người kia làm sao thế?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Mạch Mạt, thở dài, lắc đầu: “Hai người tâm sự nặng nề lại đụng phải nhau.”

Dạ Ngưng ngây người một chút, nghiêng người nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Linh Đang tâm sự nặng nề?”

Tiểu Vũ Hàm lấy tay chọc chọc lông mi Dạ Ngưng: “Em cho là ai cũng giống mình chắc, không tim không phổi, một tên tiểu bạch nhãn lang.”

Đánh giá này làm cho Dạ Ngưng có phần không vui, không tim không phổi thì nàng chấp nhận, nhưng mà “bạch nhãn lang” thì cũng quá oan cho nàng đi?

“Sao? Em còn không tin?” Tiểu Vũ Hàm nhìn ra Dạ Ngưng đang nghĩ cái gì, Dạ Ngưng bĩu môi, gật đầu, vốn chính là như vậy mà, cái gì gọi là không tin chứ. Tiểu Vũ Hàm thấy nàng như vậy liền tức giận, nhìn nàng gật đầu: “Vậy được, Dạ Ngưng, tôi hỏi em, là ai ngày thường làm việc không thêm suy nghĩ, lòng đầy tâm sự đến nỗi bị cảm phát sốt, không có ai chăm lo thì không chịu đi ngủ, ăn một bữa ngon thì cái gì cũng coi như chưa từng xảy ra? Còn có, tối hôm qua em tối làm gì? Không thêm quan tâm cái gì liên.....Phải,

sau đó em lại sao hả? Cái gì cũng chưa nói đã ngủ mất rồi?! Dạ Ngưng, từ sáng mai em phải dậy tập thể dục rèn luyện nhiều thêm cho tôi, em –”

“Được rồi!” Dạ Ngưng cúi đầu, ôm eo Tiểu Vũ Hàm, đem đầu chôn trong lòng cô: “Em biết rồi, phải rèn luyện tập thể dục thật tốt, như vậy mới sẽ không khiến cho cô đau lòng, mà quan trọng nhất là mới có sức lực để ‘yêu’ cô thật tốt, phải không?”

“Chết tiệt!”

“Lời này cũng đã nói đến cả trăm lần rồi, có mệt không?” Dạ Ngưng một bộ lộn chết không sợ nước sôi, Tiểu Vũ Hàm trợn mắt với nàng: “Dạ Ngưng!”

“Aish, tôi nói này, hai người có thể ngồi yên không, cứ như thế đôi vợ chồng già khiến cho ai cũng phải ghen tị vậy à? Còn nữa, không phải hai người không quen thân sao? Như thế nào sau một đêm lại cứ như đánh rắm một cái liền nhảy lên mức quen thuộc, thân mật thành như vậy?” Linh Đương thật sự nhịn không được màn đối thoại nhìn như đầu võ mồm mà thực ra lại rất ngọt ngào này liền mở miệng ngăn lại. Tiểu Vũ Hàm trái lại đang giận dữ nên không thêm chấp, Dạ Ngưng lại không thể, cười tủm tỉm nhìn Linh Đương.

“Chị Linh Đương, chính chị nói nha, một đêm liền thân, còn muốn hỏi em thân như thế nào sao? Chị còn muốn biết cái gì? Thân thiết mấy phần sao?”

“Em em –” Mặt Linh Đương có chút hồng, Dạ Ngưng trợn mắt liếc cô một cái: “Em cái gì mà em? Vũ Hàm là của em, người khác cũng không thể chạm, muốn biết đáp án thì ra hỏi cô Mạch đi.”

Linh Đương bị chặn họng đến một câu cũng không nói nên lời, mặt đỏ tai hồng ngồi ở vị trí phó lái, Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền bật cười thành tiếng, ngả người nằm xuống, thích thú nằm trên đùi Tiểu Vũ Hàm, cười rất vui vẻ: “Giải thì nói nữa xem...”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền không nói gì, ngẩng đầu, có chút đồng tình nhìn Linh Đương. Linh Đương một mình một người ngồi ở kia hờn dỗi, cô có thể để cho người khác coi thường, nhưng tuyệt đối không thể để cho cái đồ nhát gan kia xem thường!

Đến nơi, Dạ Ngưng dụi mắt ngồi dậy, tự mình mở cửa xe đi xuống trước, cười tủm tỉm giơ tay chờ Tiểu Vũ Hàm.

Bốn người đang chuẩn bị đi vào bên trong, Linh Đương lại đột nhiên đứng bất động tại chỗ, vẻ mặt kích động nhìn Mạch Mạch.

“Cậu muốn gì?” Mạch Mạch cảnh giác nhìn cô, Dạ Ngưng đứng bên cạnh nhìn bộ dáng hai người có chút buồn cười, Tiểu Vũ Hàm hơi bức mình với nàng, dùng sức véo tay Dạ Ngưng, thế này nàng mới nhịn xuống.

Kìm nén thật lâu, ngay lúc mọi người sắp mất kiên nhẫn muốn mở miệng mắng thì cuối cùng Linh Đương cũng nói ra lời: “Mạch Mạch, tôi thích em.”

Dạ Ngưng vẻ mặt hắc tuyến, ông trời ơi, chị Linh Đương của em, chị có cần không có tí lãng mạn nào như thế không chứ! Ở ngay trước cửa quán dê béo, ở ven đường nơi tràn ngập mùi lẩu mùi thịt này mà lại đi thâm tình thổ lộ với người con gái đã yêu từ lâu như thế sao?

Tiểu Vũ Hàm cũng có chút nhịn không được, hơi cúi đầu, cắn môi nghẹn cười.

Mạch Mạch nghe xong cũng không có phản ứng gì, mặt không chút thay đổi nhìn Linh Đương, Linh Đương vẻ mặt đỏ bừng nhìn cô, tim đập đến nỗi gần như sắp bay ra khỏi lồng ngực, hôm nay thật đúng là do Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm kích thích cô mà. Cô và Mạch Mạch, vốn đã nên xác định quan hệ từ trước hai người kia, nhưng mà đến bây giờ hai người đó đã thân mật ngọt ngào dính với nhau, vậy mà cô và Mạch Mạch vẫn lừng khờ ngần ngại chờ ở giai đoạn ái muội không tiến, cô thật sự nhịn không được nữa.

Mạch Mạch vẫn như trước không chớp mắt nhìn Linh Đương, qua thật lâu, vươn tay, nắm lấy tay phải của cô: “Ừm, xem biểu hiện của cậu thế nào.”

“Biểu hiện?” Linh Đương vẻ mặt mờ mịt nhìn Mạch Mạch, thần kinh trong đại não vẫn còn vị vậy trong trạng thái căng thẳng nên nhất thời còn không kịp phản ứng, theo bản năng lắp lại, Dạ Ngưng ở một bên không nhịn được, dùng sức đẩy cô một chút, giơ tay chỉ chỉ về phía Mạch Mạch đã đi vào trong quán thịt dê, Linh

Đang bị đẩy liên lảo đảo một cái, quay đầu nhìn Dạ Ngưng xin trợ giúp liền nhìn thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo thon dài của nàng chỉ vào Mạch Mạt, lập tức hiểu ý, rống lên một tiếng: “Tôi sẽ biểu hiện thật tốt, rèn luyện ngón tay thật nhiều!”

.....

Dạ Ngưng gắt gao cắn môi dưới, thân mình run rẩy cuộn lại thành một đoàn, Tiểu Vũ Hàm cũng nhịn không được mà bật cười thành tiếng, Mạch Mạt đi tuốt đằng trước nên không nhìn thấy biểu tình, nhưng chỉ cần nhìn bước đi như trên sàn catwalk kia là cũng có thể nhìn ra tâm tình của cô. Linh Đương quay đầu, ảo não nhìn Dạ Ngưng.

Cười một lúc thật lâu xong, cuối cùng cũng nhịn xuống, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, vô cùng chân thành nói: “Vũ Hàm, trước kia có phải em cũng không khác gì Linh Đương không, quả thật không dễ dàng gì cho cô.”

Tiểu Vũ Hàm nghiêm trang đưa ra lời bình: “May mắn, so với cậu ta thì tốt hơn một chút.”

“.....”

Bốn người trước sau đi vào quán, gọi thật nhiều đồ ăn, một nồi lẩu sùng sục được mang lên, mọi người liền vui vẻ trò chuyện.

Trải qua tối hôm qua, có lẽ là tâm tính Dạ Ngưng thay đổi, hoặc là thứ gì đó vẫn ngăn cách trong lòng đã không còn nữa, giờ nàng muốn giơ cao cờ xí cô Tiểu không lay chuyển được trong tim mình, vì chính mình xác định tư tưởng chủ đạo, nỗ lực tiến sát lại gần cô ấy hơn, tuyệt đối không làm phản.

“Ái chà, chị hai Dạ!”

Dạ Ngưng đang tưởng tượng tốt đẹp lại bị tiếng hét chói tai đầy vui mừng này làm cho giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy thân ảnh to khỏe của Đại Bảo xuất hiện trước mắt.

Đại Bảo cùng bạn học đến ăn cơm, ở xa xa nhìn thấy một nữ sinh đang cười giống như Mai Siêu Phong liền suy nghĩ không biết có phải Dạ Ngưng không, đi gần đến nơi liền thấy đúng là thế, này thật ứng với câu nói kia, xa xa nhìn giống Mai Siêu Phong, đến gần nhìn lại đích thị chính là Dạ Ngưng.

“Ồ, Đại Bảo à, khỏe không.” Dạ Ngưng rất có phong phạm lãnh đạo gật gật đầu với hắn, liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, không khỏi chột dạ.

Tiểu Vũ Hàm không có phản ứng gì, mỉm cười với Đại Bảo, cúi đầu tiếp tục dùng bữa. Nhưng thật ra Linh Đương lại nhìn ra chỗ tinh tế trong đó, chớp mắt nhìn nhìn Đại Bảo, lại nhìn nhìn Dạ Ngưng cười xấu xa. Thế nào, nhóc con, lại một đóa hoa đào nữa tới cơ à? Xem chị đây hôm nay thu thập người thế nào, để đóa hoa đào này tan nát bởi chính miệng em.

“Em Đại Bảo phải không? Ngồi đi, lại đây, ngồi đi.” Linh Đương bật dậy từ trên ghế, nhiệt tình lôi kéo Đại Bảo, từ bên cạnh kéo một chiếc ghế dựa lại, dùng sức ấn hắn xuống.

Đại Bảo mặt không hiểu gì nhìn bộ mặt cười đến có chút biến dạng của Linh Đương, Mạch Mạt ở một bên bắt đấm dĩ lắc đầu, Dạ Ngưng lại ho một tiếng, miếng thịt vừa mới ăn mắc trong cổ họng, Tiểu Vũ Hàm rất dịu dàng cầm lấy cốc nước ở bên cạnh đưa cho nàng: “Ăn từ từ.”

Cầm lấy cốc nước, Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, thật cẩn thận đánh giá Tiểu Vũ Hàm, thăm than, may mắn, may mà không nổi giận, thanh âm còn bình thường, lời nói ra cũng vẫn rất dịu dàng.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng uống nước xong, nhận lấy cái cốc, nhẹ nhàng cười: “Cũng không làm việc gì trái với lương tâm, khản trương cái gì?”

Nói xong, bàn chân ở dưới bàn hơi hơi động đậy, Tiểu Vũ Hàm mỉm cười nhìn Dạ Ngưng, gót giày cao cao nâng lên, tao nhã dẫm lên giày thể thao của nàng.

__Hết chương 58__

60. Chương 59: Dục Vọng Chiếm Hữu...

Dùng sức cắn môi dưới, Dạ Ngưng cười khổ nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Đại Bảo không hiểu ra sao lại tự dưng bị kéo ra đây cũng có chút không yên, vốn có chuyện muốn nói với Dạ Ngưng, nhưng bên cạnh có nhiều người vây quanh như vậy, mà mấu chốt là còn có một giáo viên ở đây, những lời này nếu mà bị nghe được.....

“Vậy, Đại Bảo, em còn có việc gì sao?” Muốn chân mình có thể mau chóng miễn phải chịu chà đạp, Dạ Ngưng quay đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đại Bảo.

Đại Bảo trợn mắt nhìn Dạ Ngưng, cứng đờ trên ghế. Thật vất vả mới có cơ hội, hắn không muốn buông tha, mà nhỡ đâu.....

Linh Đang chớp mắt nhìn chằm chằm hai người, nhoen miệng, cười mờ ám, cầm lấy cốc bia uống một ngụm, cảm thán: “Aish, vừa nhìn hai đứa tuổi trẻ như thế liền cảm thấy mình già mất rồi, người trẻ tuổi a, chính là rất bốc đồng, muốn nói cái gì thì nói cái nấy, đâu có giống như tụi chị đây, bởi vì do dự mà thật sự đã bỏ lỡ không ít.”

Linh Đang lời nói nặng nề thăm thía, Dạ Ngưng ở một bên hung tợn trừng mắt liếc cô một cái, thật đúng là tình nguyện đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân mà! Linh Đang, chúng ta chờ xem, so tiểu nhân với em? Chị thua là cái chắc! Mà Tiểu Vũ Hàm ngược lại, vẫn bình tĩnh gấp đồ ăn ỉnh, giày cao gót yên vị dẫm đạp lên đôi giày mềm mại của Dạ Ngưng một chút chút cũng không rời. Mạch Mạt nhìn Vũ Hàm, lại nhìn Dạ Ngưng, cười cười, không nói lời nào.

Chắc là do lời Linh Đang kích thích đến Đại Bảo, Đại Bảo nhìn Dạ Ngưng thật sâu, nói: “Ngưng, anh có lời muốn nói với em.”

“.....” Dạ Ngưng nuốt chút nữa thì phun ngụm coca trong miệng ra, Ngưng? Đại Bảo, chú em còn có thể buồn nôn hơn nữa không?

Đại Bảo lại rất nghiêm túc nhìn Dạ Ngưng, hai mắt tràn đầy thâm tình. Dạ Ngưng bị hắn nhìn đến không thoải mái, hơn nữa Linh Đang cùng Mạch Mạt hai người nhin cười đến run rẩy cả người khiến nàng rất khó chịu. Lén lút liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh, xong rồi...mặt hơi biến sắc rồi.....

Đại Bảo nhìn thân thể nghiêng ngả đầy ngưỡng ngùng của Dạ Ngưng, trong lúc nhất thời hoa tâm nộ phóng, hắn đã nói mà, tuy rằng diện mạo hắn không thể so với Phan An, tài năng không bằng Tử Kiện, nhưng xét chung thì cũng coi như là một thanh niên ưu tú cao to dũng mãnh mà. Không có chuyện Dạ Ngưng lại không phải lòng hắn được.

“Thế...Ngưng, chị có bạn trai không?” Thăm dò tâm tư Dạ Ngưng, Đại Bảo vẫn quyết định đánh thọc sườn hỏi một câu.

Dạ Ngưng liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm, thấy cô mặt không biểu tình nhìn mình, liền ho khê một tiếng, buông đũa xuống: “Không có. Oái.....”

Lưng bàn chân đột nhiên truyền đến cảm giác bị đè nghiền đau đớn khiến Dạ Ngưng hít một hơi khí lạnh, vội vàng bổ sung thanh minh: “Nhưng mà không phải không chuẩn bị có.”

Đại Bảo nghe được hai chữ “không có” mắt liền biến thành hình hoa đào, nhưng mà một câu sau đó lại khiến cho hắn nghi hoặc, ngẫm nghĩ, hắn cũng đoán được đại khái, con gái mà, đều có phần rụt rè, tuy rằng Dạ Ngưng có phần “bầu hãn”, nhưng dù sao cũng vẫn là một cô gái, cũng khó trách.

“Ngưng.....” Đại Bảo thâm tình nhìn Dạ Ngưng, mà Dạ Ngưng lại là biểu tình như bị chó cắn.

“Ngưng cái gì mà Ngưng? Có thấy tởm không hả?! Đại Bảo, cậu mau rút đến chỗ nào đó để nguội bớt đầu đi! Chị nói cho chú biết, chị đây đối với cậu dù một chút cảm giác cũng đều không có, đừng có làm loạn nữa.” Nhin đến cuối cùng cũng không thể nhin được nữa, Dạ Ngưng bùng nổ, ngay cả Vũ Hàm nhà nàng cũng chưa từng gọi kiểu buồn nôn như vậy, Đại Bảo dựa vào cái gì chứ?

“Có chỗ nào em không phù hợp thì có thể sửa mà.” Đại Bảo thực chân thành, biểu tình rất nghiêm túc, Tiểu Vũ Hàm vẫn luôn ngồi một bên gấp đồ ăn, động tác trên tay cũng ngừng lại, đặt đĩa lên chiếc đĩa, không nói gì, cứ như vậy nhìn Dạ Ngưng.

.....

Vũ Hàm a, cô đừng nghĩ vậy chứ.....

Trong lúc nhất thời không khí có chút đông cứng, sau lưng Dạ Ngưng từng trận khí lạnh quét qua toàn thân.

Đại Bảo không chịu buông tha nhìn Dạ Ngưng, qua thật lâu sau, hắn cúi đầu xuống, vẻ mặt cực kỳ đau đớn thống khổ: “Ngưng, sẽ không phải là chị thích anh Tống trong đoàn hợp xướng đấy chứ? Nếu thật sự là hắn, vậy em không còn gì để nói. Ngày thường nhìn hai người không có việc gì thì dán sát với nhau em đã thấy có chỗ không bình thường rồi, nghe bạn bè của hắn nói buổi tối hai người còn thường xuyên lên mạng tán gẫu, chơi game thì chị cũng là ‘chồng’, hắn ta là ‘vợ’, ngọt ngào đổi vai, nếu là như vậy, em.....”

“Thối lắm!” Mặt Dạ Ngưng đỏ bừng, trong nháy mắt liền nổi giận, liếc thấy Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh đã nheo mắt lại, cả người đều vận vẹo. Đại Bảo, tôi thấy cậu đây không phải đến để tỏ tình, mà có ý đến để trách móc oán hận phải không?

“Anh Tống?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Đại Bảo lặp lại.

Đại Bảo vẫn tự thấy đáng thương vì không có người quan tâm, nghe thế liền nhìn Tiểu Vũ Hàm, dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, cô Tiểu, chắc cô cũng biết mà, lớp trưởng lớp bốn, cái người bình thường vẫn luôn đi cùng Dạ Ngưng ấy.”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, nghiêng đầu, có chút dăm chiêu liếc Dạ Ngưng một cái, cười khế: “Thật đúng là nhìn không ra.”

“Không phải, cô Tiểu.” Dạ Ngưng nóng nảy, muốn giải thích, nhưng mà dù sao Đại Bảo cũng ở bên cạnh, nhiệm vụ hàng đầu trước mắt chính là đuổi người.

“Đại Bảo, cậu mau đi đi, hai ta không có khả năng đâu, về sau cậu ít theo chị đi khắp nơi thôi, chị đã có người mình thích rồi, không phải anh Tống, mau đi đi.” Sắc mặt Dạ Ngưng đã cực kỳ khó coi, Đại Bảo nhìn mà có chút sợ hãi, không nói hai lời, nhắc mông chạy lấy người.

Đại Bảo đi rồi, không khí áp lực chung quanh tựa hồ ngược lại hạ xuống, Dạ Ngưng thật cẩn thận nhìn Tiểu Vũ Hàm, môi mấp má mấy lần muốn nói gì đó, lại cũng không dám nói.

Tiểu Vũ Hàm không nói chuyện, nheo mắt nhìn kỹ Dạ Ngưng từ trên xuống dưới. Linh Đang cùng Mạch Mạt ở một bên chuyên tâm xem kịch, cũng không mở miệng nói gì.

Ách.....

“Vũ Hàm. Cô đừng nghe Đại Bảo nói bậy.” Dạ Ngưng nhỏ giọng giải thích.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm nàng một lúc, mím môi mỉm cười: “Tôi có nói gì sao?”

“.....”

Không khí nguyên bản vốn tốt đẹp, bởi vì Đại Bảo can thiệp mà loạn cả lên, Dạ Ngưng buồn bực ăn thịt dê, cõi lòng cảm tưởng như muốn treo tường nhảy xuống biển tự tử luôn cho rồi, thỉnh thoảng còn ngắc đầu trợn mắt với Linh Đang mấy lần, Linh Đang thật ra lại đang rất vui vẻ, nịnh nọt gấp đồ ăn cho Mạch Mạt, ăn đến cơm no rượu say mặt đỏ hồng lên.

Ăn lẩu xong đã gần giữa trưa, ngồi trên xe, mấy người chuẩn bị trở về trường, trên đường đi Mạch Mạt cùng Tiểu Vũ Hàm người đáp người hỏi, bắt đầu trò chuyện.

“Vũ Hàm, thật sự muốn chuyển ra ngoài sao?”

“Ừ, cha mẹ để lại một số tiền, hơn nữa mấy năm nay gửi ngân hàng, đã đủ để thanh toán tiền đặt cọc rồi.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng đáp lời.

Linh Đang đang ngủ gà gật ở một bên nghe thấy liền tỉnh thần tỉnh táo, chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Thật sự muốn chuyển ra ngoài sao? Tiếc quá.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì nhìn cô, như thế nào tôi lại không nhìn ra cậu có một chút ý gì gọi là tiếc nhỉ, có mà cậu chỉ ước gì tôi đi ngay thôi thì có?

Lắm lết liếc Tiểu Vũ Hàm, Linh Đang cười mờ ám: “Vũ Hàm, cậu đi ra ngoài như thế, chỉ tiện cho tiểu quỷ kia thôi.”

Dạ Ngưng vốn đang ngồi ở băng ghế sau, chuyên tâm mà thâm tình nhìn Tiểu Vũ Hàm, mong mỗi có thể xóa đi lửa giận trong lòng cô, giảm bớt tội. Vốn kỳ thật nàng và cái tên Tống Nhiên kia không có gì cả, bất quá là khi làm việc thì hợp tác với nhau cũng không tệ lắm, chơi game thì cũng chỉ là khi cần vượt ải mới tạm thời kéo hân đi làm vợ của mình...

Thông qua gương chiếu hậu, Tiểu Vũ Hàm liếc nhìn Dạ Ngưng, lắc đầu, nhìn Linh Đang: “Chủ yếu là tiện cho cậu thì có.”

“.....”

Một câu, mặt Mạch Mạt cùng Linh Đang đều đỏ lên, Mạch Mạt thẹn quá hóa giận nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, như thế nào cậu cũng học Dạ Ngưng không đứng đắn như vậy chứ.”

Ồ.....

Dạ Ngưng khóc không ra nước mắt nhìn Mạch Mạt, nàng thật sự là nằm cũng trúng đạn mà, chuyện của cô Mạch liên quan gì đến nàng chứ! Rõ ràng là các người tự mình không phát hiện ra bộ mặt thật của Vũ Hàm thì có!

“Mạch Mạt, cậu đưa tôi đến Thúy Lâm gia viên rồi dừng lại là được, tôi vào xem cần mua thứ gì.”

“Chúng ta cùng đi hỗ trợ đi, mua tất cả những thứ đồ cần thiết.” Lần này Linh Đang lại rất tích cực, Tiểu Vũ Hàm mím môi không nói gì, Mạch Mạt nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm một lát, cười cười, quay đầu hỏi Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, em cảm thấy nên mua gì?”

Dạ Ngưng vẫn bị vây trong trạng thái tâm hồn trôi nổi đâu đâu, căn bản không nghe thấy mọi người thảo luận cái gì, hình như là đồ dùng cần thiết. Nàng cân nhắc một hồi, nói: “Nếu đã nói là không cần gấp, vậy đồ dùng thiết yếu cần mua thì cái giường là được.”

“Phốc –” Linh Đang nhẹn không được, ôm bụng cười thành một đoàn, Mạch Mạt cũng cười thành tiếng, Tiểu Vũ Hàm ở một bên vẫn nghiêm nghị sắc mặt cũng có phần dịu đi, không nói gì, mím môi liếc Dạ Ngưng, Dạ Ngưng buồn bực cúi đầu.

Giờ chứ, vốn nàng nghĩ mình rất đen tối, nhưng mà so với những người ở đây, nàng rõ ràng là người thuần khiết nhất thì có!

Thật ra em rất trong sáng được không! Mọi người đừng có hiểu lầm mà!

Dọc theo đường đi vừa nói vừa cười lái xe chạy đến cửa hàng nội thất JIMEI. Lúc mua giường mấy người lại xảy ra tranh cãi, theo ý tứ Mạch Mạt là trước mua hai cái giường đơn là được, một cái đặt ở trong phòng ngủ của Tiểu Vũ Hàm, một cái đặt ở thư phòng cho khách ở. Dạ Ngưng vừa nghe liền không chịu, Vũ Hàm vất vả chuẩn bị sao có thể không có chỗ của nàng được chứ, kết quả tranh chấp làm cho hai người đương trường nổi bão sóng mái với nhau, cuối cùng lấy việc Dạ Ngưng bị một cước đá lên giường ôm mặt khóc mà chấm dứt.

Xem giường xong, lại xem một vài đồ dùng gia đình đơn giản. Cùng mọi người đi mua sắm xong rồi, Tiểu Vũ Hàm đi quét thẻ trả tiền, Dạ Ngưng đứng bên cạnh Linh Đang nhìn Tiểu Vũ Hàm, trên mặt không có chút ý cười.

Linh Đang quay đầu nhìn thấy dáng vẻ kia của nàng liền biết nàng suy nghĩ gì, dùng cánh tay khẽ huých, nói: “Này, em lại tự mình tìm khổ sở phải không? Giờ em còn là sinh viên, không có tiền là chuyện bình thường mà.”

Ánh mắt Dạ Ngưng vẫn còn dừng trên người Tiểu Vũ Hàm, nhìn nửa ngày, thở dài, lắc đầu: “Không, chỉ là có phần hơi khổ sở, Linh Đương, đôi khi em lại nghĩ, một người ưu tú như Vũ Hàm nếu không thương yêu em, vậy thì sẽ gả ột người thế nào.”

Linh Đương nhìn bộ dáng chua xót kia của Dạ Ngưng liền có chút buồn cười, chẹp chẹp miệng nói: “Em biết là tốt rồi, liệu mà đối xử thật tốt chân thành với cô ấy đi. Tôi nói với em người giống như Vũ Hàm ấy à, nữ nhân vẻ ngoài xinh đẹp lại khẳng khái một mực theo đuổi em, em tức giận thì sẽ dễ ngọt như thể quả thực so với trứng khủng long còn ít hơn, còn không biết quý trọng sao?”

Dạ Ngưng bị lời Linh Đương nói chọc cho nở nụ cười, ngẩng đầu, lăm lét nhìn nhìn Mạch Mạt đứng ở một bên xem sô pha, nhỏ giọng nói: “Nếu Vũ Hàm là trứng khủng long, vậy cô Mạch là cái gì?”

Linh Đương nhìn Mạch Mạt, nhớ tới tình cảnh vừa rồi cô một cái quét quang chân lưu loát đá Dạ Ngưng, khẽ rùng mình một cái, nói: “Cứ coi là khủng long đi.”

“.....”

Thanh toán hết mọi thứ, điền địa chỉ, người phụ trách ở đó sẽ giao hàng tới tận cửa, bốn người lại chậm rãi chạy tới căn hộ Vũ Hàm mới mua để xem. Đến nơi, có ba phòng ngủ một phòng khách, một trăm hai mươi mét vuông, tàu điện ngầm giao thông công cộng cái gì cũng tiện lợi.

Bốn người cùng nhau làm vệ sinh căn bản, nhìn lại nhìn đồng hồ thì đã là buổi chiều, Mạch Mạt nghĩ tới công tác Đảng trong trường còn có việc liền lôi kéo Linh Đương đi trước, trong lúc nhất thời, trong căn phòng trống trải chỉ còn lại có hai người.

Lòng run sợ nhìn Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng tay cầm khăn lau, cắn môi dưới: “Vũ Hàm.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm đánh giá phòng ở, cân nhắc bố cục.

Dạ Ngưng thấy nàng như vậy liền nhất thời khẽ thở phào, haiz, thì ra là không tức giận mà, đều tại cô Mạch, trước kia cứ muốn dọa mình sợ nói cái gì mà Vũ Hàm rất có dự vọng chiếm hữu, giờ nhìn xem, chỗ nào chứ! Còn không bằng mình. Dạ Ngưng đang mừng rỡ suy nghĩ, Tiểu Vũ Hàm đánh giá căn phòng xong, xoay người, tùm tùm cười nhìn nàng: “Ngưng, nghĩ gì vậy, sao vui vẻ thế?”

“.....”

__Hết chương 59__

61. Chương 60: Làm “công” Rất Tốt...

Đây là lần đầu tiên Dạ Ngưng có cảm giác một luồng gió lạnh quét qua lưng, thân mình cứng đờ tại chỗ, như thể muốn động cũng không cử động được.

“Vũ Hàm.....” Kỳ thật nàng đặc biệt muốn nói, em yêu, đừng làm loạn, đứng đắn chút coi, nhưng mà vừa nhìn ánh mắt cười như không cười kia của Tiểu Vũ Hàm, mọi lời muốn nói đều bị nuốt ngược trở vào bụng. Tiểu Vũ Hàm ôm cánh tay, mím môi nhìn Dạ Ngưng, nở nụ cười được coi là “thiện lương”.

“Sao, Ngưng?”

“.....” Đây chính là xưng hô thân thiết của Tiểu Vũ Hàm dành cho Dạ Ngưng trong giấc mộng của nàng mà! Nhưng vì cái gì hiện tại nghe được lại giống như đòi mạng vậy!

Nhìn Dạ Ngưng đứng lặng tại chỗ không nói lời nào, khóe môi Tiểu Vũ Hàm khẽ cong, nhẹ nhàng cười, buông cánh tay, tiến lên phía trước.

“A.....” Thân mình theo Tiểu Vũ Hàm từng bước tới gần không ngừng lùi lại phía sau, thẳng đến khi bị cô rất khí phách áp lên bức tường mới được lau sạch sẽ, thế này Dạ Ngưng mới không thể không ngẩng đầu

đổi mặt với cô, vừa nhìn thấy ánh mắt tràn đầy ý cười như nắm trong tay hết thảy kia của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng dùng sức nuốt nước miếng.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nàng: “Thật đúng là nhìn không ra nha, tiểu bạch kiểm xác thực rất được hoan nghênh.”

“Ha ha, chỗ nào chứ...” Dạ Ngưng cười gượng, ánh mắt mang theo một tia cảnh giác, loại tình thế lúc này đối với nàng mà nói thực rất không ổn, không thể động đây được mặc cho người đùa giỡn.

Tiểu Vũ Hàm lấy ngón tay dịu dàng lướt qua hai má Dạ Ngưng, dần dần trượt xuống, nắm lấy cằm nàng.

“Uhm...” Dạ Ngưng bị bắt ngắc đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, vẻ mặt hoảng sợ.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng liền bật cười thành tiếng: “Được rồi đó, em giả bộ cái gì? Còn định giống hồi trước, ước gì tôi khi dễ em phải không?”

“.....” Một câu vạch trần Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bĩu môi nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Thực vô nghĩa, một chút tình cảm cũng không có.”

“Tình cảm cái gì?” Tiểu Vũ Hàm nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, nhóc con này, trong óc toàn chứa cái gì vậy chứ? Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm nhìn mặt liền đỏ bừng, có chút chột dạ ngoảnh đầu sang một bên.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Tiểu Vũ Hàm đắc ý cười cười, vươn hai tay, ôm lấy cằm của nàng: “Như thế nào, chê tôi già hả?”

Dạ Ngưng bĩu môi nhú mày than thở: “Đúng vậy!”

“Ồ ~” Tiểu Vũ Hàm có chút đăm chiêu cười cười, Dạ Ngưng nghe mà giật mình, ngắc đầu nhìn cô, trông thấy khóe môi cô cong lên, lại rung mình một cái, xong rồi...

Phía sau chợt lạnh, Dạ Ngưng bị áp thật mạnh lên tường, rất nhanh, đôi môi bị cắn xé xâm phạm, chiếc lưỡi nhỏ nhỏ cũng đồng thời chui vào miệng...

Dạ Ngưng lập tức bị hôn đến mờ mịt, mơ mơ màng màng bị Tiểu Vũ Hàm đè lên, trong não rất cả đều là suy nghĩ đầy kinh ngạc, kỹ thuật hôn của Vũ Hàm sao lại tiến bộ nhiều như vậy...

Á.....Đáng giận, dĩ nhiên còn bóp ngực mình! Không phải chê bé sao? Còn chạm!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà sau khi trải qua một loạt động tác của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng liền hoàn toàn mềm nhũn, hai tay vô lực khoác lên người Tiểu Vũ Hàm, để mặc cô xâm phạm.

Tiểu Vũ Hàm rất chăm chú hôn Dạ Ngưng, nhắm nháp hương vị ngọt ngào nơi miệng nàng, dưới đáy lòng thầm cảm thán, thật đúng là trẻ con mà, trời lạnh như thế này còn ăn kem, vị chocolate, ăn nhiều thế có thể sẽ béo lên không?

Béo, cũng muốn “ăn” sạch sẽ...

Nghĩ tới lời Mạch Mạt dặn dò trước khi đi, bàn tay Tiểu Vũ Hàm chậm rãi dịch xuống dưới, từ cổ Dạ Ngưng, trượt xuống một chút, ngón tay lạnh lẽo sờ đến chỗ nào, chỗ ấy lại truyền đến từng dòng nước ấm tê dại.

Đến khi hoàn toàn nắm trọn bầu ngực Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm khẽ cảm thán, ừ, thật sự đủ nhỏ mà.

Vuốt ve không chút kỹ xảo gì, lại khiến cho Dạ Ngưng chưa bao giờ từng chịu qua đối đãi như vậy phải gất gao cắn chặt môi.

Đáng ghét mà, học với ai chứ! Là ai? Là ai dạy hỏng cô Tiểu đơn thuần tốt đẹp của ta!

“Ưm.....” Dường như nhận ra nàng thất thần, Tiểu Vũ Hàm dùng sức xoa nắn khối tròn mềm mại trong tay, Dạ Ngưng rên nhẹ một tiếng, mặt đỏ bừng lên.

“Thật đúng là nhạy cảm –” Tiểu Vũ Hàm sâu kín nói, thuận thế hôn lên tai Dạ Ngưng.

“Uhm...cô...ai dạy cho cô...a...” Lời kế tiếp đã bị chôn vùi trong từng nụ hôn tinh tế của Tiểu Vũ Hàm, kỳ thật lúc đi Mạch Mạt cũng không nói gì, chỉ ám chỉ Tiểu Vũ Hàm ít nhiều cũng nên chèn ép nhuệ khí của tiểu

quỷ kia một chút, đừng để cho nàng vô pháp vô thiên như vậy nữa. Tiểu Vũ Hàm nói gì nghe nấy, phương pháp thủ đoạn đang dùng đều là do Dạ Ngưng dạy cả, không nghĩ tới thu hoạch lại lớn như vậy.

Theo nụ hôn môi làm sâu sắc, thân mình Dạ Ngưng bắt đầu nóng lên, hai chân không tự giác co lại, kẹp lấy chân Tiểu Vũ Hàm.

“Kẹp lấy tôi làm cái gì?” Tiểu Vũ Hàm hôn cho đã lại vẫn còn có tâm tình nhàn rỗi để hỏi, mặt Dạ Ngưng lập tức đỏ bừng, thân thể càng nóng bừng.

Vũ Hàm, cô làm gì thế? Tại sao lại dùng từ “kẹp”? Bắt nạt người ta mà!!!

Tiểu Vũ Hàm thở hổn hển nhìn biểu tình xấu hổ vô cùng của Dạ Ngưng, hơi ngẩn người, bật cười thành tiếng. Một nàng có thể nghĩ được, xem ra Dạ Ngưng là tha thiết ước mơ lại tưởng bị từ chối đây mà!

Chặn lại đôi môi không an phận của nàng, Tiểu Vũ Hàm tiếp tục nhắm nháp Dạ Ngưng, một khắc này cô mới phát hiện ra chỗ tốt của việc chủ động, mặc dù hơi phí sức, nhưng nói chung là sẽ không giống một bên bị “áp” kia, nghe lời khiêu khích cho dù tức giận cũng không làm gì được, làm sao giống lúc này.....

Trên người Dạ Ngưng có hương vị nhàn nhạt của cây cỏ, Tiểu Vũ Hàm hôn lên cổ nàng, buộc nàng phải ngẩng đầu lên.

Thật đáng giận!

Dạ Ngưng cắn môi cố gắng chịu đựng, toàn thân không chế không được mà khẽ run rẩy, có chút không chịu nổi màn khiêu khích khó nhịn này.

“Hai chú ong mật nhỏ a, bay đến trong bụi hoa là lá la –”

Hai người đang hôn đến mê mẩn lại bị tiếng chuông điện thoại cực đại trong tay Dạ Ngưng dọa cho đồng loạt sợ hãi, Tiểu Vũ Hàm mặt ửng đỏ nghiêm nghị nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng cũng bực bội nhìn cô, trong mắt đầy ảo não.

Ai hử, ai hử, ai hử!!!

“Này này này, ai đấy hử!”

Dạ Ngưng không kiên nhẫn gào thét, người đầu dây bên kia im lặng ba giây, nhẹ giọng nói: “Có lòng nhắc nhở: Sáng mai toàn ban đi chơi thu, yêu cầu mọi thứ đều tự mang, đúng tám giờ, hy vọng lớp trưởng đại nhân không nên mãi vui đùa mà quên mất, mặt khác, thỉnh đem yêu cầu đồng dạng chuyển cho đại nhân dẫn đầu chúng ta, cô Tiểu.”

Có lòng nhắc nhở xong, lão Đại liền cúp điện thoại, Dạ Ngưng nắm di động ngẩn người cả nửa ngày, Tiểu Vũ Hàm cũng hơi có phần ngượng ngùng.

“Còn thất thần làm gì? Đi thôi, đi siêu thị!” Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng ngẩn người kia của Dạ Ngưng liền có chút buồn cười, Dạ Ngưng lấy lại tinh thần, ủy khuất nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm vừa nhìn liền biết nàng nghĩ gì, mấp máy môi, xoay người, đi ra ngoài.

“A, vậy lần sau...” Dạ Ngưng đuổi theo sau hỏi, Tiểu Vũ Hàm cũng không nói gì, bước nhanh đi ra ngoài, cúi đầu thay giày xong, nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhìn cô bĩu môi, lời muốn hỏi cũng không nói được ra lời, chờ nàng thay giày xong đứng thẳng người lên thì thấy Tiểu Vũ Hàm cầm chìa khóa, mỉm cười nhìn mình.

Trong lúc nhất thời, trái tim như vọt lên đến cổ họng...

“Đây là...” Dạ Ngưng có chút kích động nhìn chìa khóa, ờ sao? Chìa khóa là đại biểu cho cái gì, không cần phải nói nàng cũng biết, Vũ Hàm thật sự sẽ cho nàng sao?

Đem chìa khóa đưa cho Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm cười nói: “Hỏi cái gì? Đương nhiên là cho em.”

“Em –” Dạ Ngưng kích động đến nỗi nói năng có chút lộn xộn, Tiểu Vũ Hàm cười cười, đưa tay vuốt ve mái tóc nàng: “Ngốc, tương lai của tôi, toàn bộ đều có em, chìa khóa như thế nào em lại không có được.”

Một câu lại làm ắt Dạ Ngưng đỏ lên, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng lắc đầu: “Như thế nào mà qua một thời gian lại cảm giác em như thể cái túi nước vậy, thích khóc như thế chứ?”

.....

Hắc tuyến bay qua đầy đầu, Dạ Ngưng không nói gì nhìn Tiểu Vũ Hàm, không phải chứ? Đại nhân, không phải chứ? Cô nhất định phải tàn nhẫn như vậy sao!

“Nhìn cái gì? Mau đi nhanh đi!” Tiểu Vũ Hàm lên tiếng, Dạ Ngưng làm sao còn dám cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ nữa, xoay người đi giày xong xuôi, theo cô đi ra ngoài.

Sắc trời có chút lạnh, dọc theo đường đi cũng không có nhiều người, hai người vừa đi vừa trò chuyện không đến mười phút đã đến nơi. Vào siêu thị, đẩy xe đẩy, Tiểu Vũ Hàm kéo cánh tay Dạ Ngưng, có chút lặng người nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Dạ Ngưng kỳ quái nhìn Tiểu Vũ Hàm, không rõ cô làm sao.

“Không có gì.” Tiểu Vũ Hàm lảng tránh lắc đầu, một cổ chua xót quay cuồng trào dâng trong đáy lòng, Dạ Ngưng, em biết không? Mọi thứ ngày hôm nay, tôi đã từng diễn đi diễn lại trong đầu mình cả trăm ngàn lần, đều là hư ảo, hết thấy từng có đều là ảo tưởng, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới nó lại sẽ trở thành hiện thực.

“Mua một con gà quay đi.” Vừa nhìn thấy thịt, Dạ Ngưng liền không chịu di chuyển.

“Mua cái gì có thể mang được ấy, em mua cái đó thì ăn thế nào?” Tiểu Vũ Hàm vươn tay lấy bánh bao lúa mạch, Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền chu miệng, cái gì chứ, người khác nhau quả nhiên không giống nhau, như thế nào lại mua toàn đồ người già mua thế.

Đi dạo một hồi, mua linh tinh cũng không ít, Dạ Ngưng dường như nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Đúng rồi, Vũ Hàm, hôm qua thấy cô gọi điện cả đêm, cho ai vậy?”

Dạ Ngưng tận lực khiến mình có thể tâm bình khí hòa, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền mang theo nồng đậm vị ghen tuông. Tiểu Vũ Hàm nghe xong cười cười, vươn tay vuốt ve mái tóc nàng: “Là chị họ.”

“À.” Dạ Ngưng thở dài một hơi, chị họ, là chị họ thì tốt rồi.

“Chuyện gì thế?” Vì chứng minh bản thân chỉ là tò mò cuộc điện thoại này chứ không phải ghen, Dạ Ngưng giấu đầu lòi đuôi hỏi, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, mím môi cười: “Không có gì, cô ấy ở Mỹ học lên tiếp vài năm, gần đây mới về nước, yêu thích cuộc sống trong trường, cũng giống tôi muốn làm giáo sư, không muốn vào công ty làm.”

Dạ Ngưng nghe xong gật đầu, tưởng tượng thấy bộ dáng chị họ Tiểu Vũ Hàm, cười hớn hở: “Chị họ của cô chắc chắn rất xinh đẹp rồi, à, đúng rồi, em còn không biết tên là gì nữa? Ách...người đó, có sẽ chấp nhận chúng ta không?”

Câu tiếp theo Dạ Ngưng nói có chút cẩn thận, Tiểu Vũ Hàm nghe xong mà đau lòng, cô vẫn không nỡ để cho Dạ Ngưng phải chịu ủy khuất dù chỉ một chút, đã quen với nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của nàng, bộ dáng cẩn trọng như vậy thoát nhìn khiến lòng rất đau. Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một lát, như là suy nghĩ cái gì, thở dài thật dài: “Sẽ, cho dù tất cả mọi người không đồng ý, cô ấy cũng sẽ đồng ý. Cô ấy có thể xem như là người hiểu rõ tôi nhất...Phải rồi, cô ấy tên Lâm Nhược Nhiên, chờ khi gặp mặt rồi, em cứ gọi chị Lâm là được.”

__Hết chương 60__

62. Chương 61: Bởi Vì Người Đó...

Hỏi cũng không hỏi nhiều, trong lòng Dạ Ngưng cũng không ôm hy vọng gì đối với chị Lâm này, cũng chuẩn bị tốt sẽ bị chất vấn, dù sao thì bạn bè của Tiểu Vũ Hàm phần lớn đều là nhân trung long phượng, sao có

thể để nàng vào mắt.

Vì để không ảnh hưởng tới tâm tình Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thu hồi nỗi chua xót trong lòng, lôi kéo tay Tiểu Vũ Hàm đi siêu thị tiếp.

Mua không ít đồ ăn, hai người còn mua mấy thứ đồ dùng thường ngày, phụ giúp đẩy xe, Dạ Ngưng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Trong siêu thị có mở điều hòa, hơi nóng bức nên Tiểu Vũ Hàm cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo lông cao cổ màu hồng, sắc hồng rực rỡ trên người hòa cùng nét ửng đỏ trên gương mặt cô khiến cho Dạ Ngưng nhìn có chút choáng váng. Tiểu Vũ Hàm đang cúi đầu xem thời hạn bảo hành của chai sữa, vừa ngẩng lên liền thấy Dạ Ngưng đang ngáy người nhìn mình chằm chằm, khóe môi hơi cong lên.

“Trông ngốc quá.” Thanh âm mềm nhẹ, phẳng phất như lông chim, lướt qua trái tim Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn cô cười si ngốc.

“Vũ Hàm, như thế này thật tốt.”

Tiểu Vũ Hàm hiểu được ý tứ Dạ Ngưng, ôn nhu nhìn nàng, một lát sau, bàn tay theo thói quen giơ lên vuốt ve mái tóc nàng.

Mắt Dạ Ngưng hơi nheo lại, hưởng thụ cái vuốt ve của Tiểu Vũ Hàm, nàng đã quen với động tác nhỏ nhìn như lơ đãng này của Tiểu Vũ Hàm, mỗi khi cô làm như vậy, nơi nào đó trong đáy lòng Dạ Ngưng đều sẽ mềm nhũn rồi sụp đổ. Nàng từng nghĩ, trên đời này trừ cha mẹ ra, có lẽ sẽ không có ai đặc biệt yêu nàng giống như Tiểu Vũ Hàm vậy.

“Em mong cả đời đều như thế này.” Dạ Ngưng nhẹ nhàng thở dài, hàng mi hơi nhúu lại, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười, đưa tay vuốt vuốt đôi mi nàng: “Sẽ.”

Muốn chính là loại cảm giác này, không cần nói nhiều lời, lại có niềm hạnh phúc nói không nên lời. Dạ Ngưng mím môi nắm tay Tiểu Vũ Hàm, đi nhanh trong siêu thị thật to này, miệng khẽ ngân nga một khúc hát, cõi lòng không tự giác mà phần chấn憾 lên.

Mua xong thứ này thứ nọ, thanh toán hoàn tất, Tiểu Vũ Hàm cùng Dạ Ngưng xách theo một bọc to đi về nhà, Dạ Ngưng lần này lại ngoan cố không thôi, nói gì cũng không chịu để cho Tiểu Vũ Hàm xách nhiều, chỉ đưa cho cô một túi bánh mì, còn dư lại thì chính mình hai tay xách tất cả. Tiểu Vũ Hàm đưa tay muốn đón lấy, nàng liền nhúu mày hừ nhẹ, Tiểu Vũ Hàm bị nàng làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu, không ép nữa, lòng lại thực rất ngọt ngào.

Vào nhà, Tiểu Vũ Hàm trước tiên đem những đồ có hạn sử dụng ngăn ngày cho vào trong tủ lạnh, còn Dạ Ngưng thì tay chân sông soài nằm ngay đơ trên sofa.

Mệt chết được.

“Em muốn ăn gì?”

Tiểu Vũ Hàm sắp xếp mọi thứ gọn gàng rồi cười nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng ngửa đầu nhìn cô, cân nhắc một hồi, nói: “Tùy tiện chọn đi, sáng mai còn phải dậy sớm nữa, em không muốn để cô quá mệt mỏi, nếu không thì đi ra ngoài ăn cũng được.”

“Ừ, không được ăn thứ đầy dầu mỡ nữa.” Một câu của Tiểu Vũ Hàm vạch trần ý đồ của Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bĩu môi, vừa định biện giải thì di động của Tiểu Vũ Hàm lại reo vang. Nằm trên sofa trông mong nhìn Tiểu Vũ Hàm nghe máy, bụng Dạ Ngưng bắt đầu kháng nghị.

Chẳng trách, ăn sáng thực sự quá sớm mà...hơn nữa cái loại không khí như thế bảo nàng làm sao có thể ăn tiếp được.....

Tiểu Vũ Hàm nghe máy xong liền thấy Dạ Ngưng chu miệng đầy đáng thương nhìn mình, liền lắc đầu nở nụ cười: “Đi thôi, cơm tối được quyết định rồi.”

Dạ Ngưng nghe xong hơi ngẩn ra, chớp mắt hỏi: “Có người mời?”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm gạt đầu, đem túi ni lông không dùng cất kỹ.

“Lâm Nhược Nhiên, tôi đã từng nói với em rồi, còn nhớ rõ chứ.”

“Vâng...” Dạ Ngưng có chút nặng nề gật đầu, hiện tại nàng đặc biệt sợ hãi gặp gỡ người nhà của Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà nàng lại đã đồng ý rồi...

Đơn giản chuẩn bị một chút, Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm liền đi, trên đường đi Tiểu Vũ Hàm kể với Dạ Ngưng lai lịch người chị họ này của mình. Không muốn kế thừa sự nghiệp của gia tộc, bởi vì nguyên nhân nào đó mà đi sang nước ngoài, sau lại di chuyển qua rất nhiều nơi trong và ngoài nước, một lòng muốn học cao lên, đến bây giờ vẫn còn độc thân.

Dạ Ngưng ở một bên vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng, ngẩng đầu lên hỏi Tiểu Vũ Hàm: “Độc thân? Vì sao? Em nghe cô kể thì đúng là một đóa hoa tươi mà, vì sao lại một mình?”

Nghe được lời Dạ Ngưng nói, ánh mắt Tiểu Vũ Hàm có chút ảm đạm, nhìn chằm chằm nàng một lúc, khẽ thở dài: “Dạ Ngưng, không phải tất cả mọi người đều may mắn giống như tôi.”

“Hả?” Một câu khiến Dạ Ngưng mơ hồ không rõ, đây là ý tứ gì?

Không để Dạ Ngưng kịp hỏi nhiều, xe taxi đã đi đến nơi, xem ra Lâm Nhược Nhiên biết rõ cô em gái này ở chỗ nào, rất chu đáo tìm một nhà hàng thuận tiện gần đó. Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn, ồ, rất hợp với khẩu vị của nàng, một nhà hàng Tứ Xuyên.

Tiểu Vũ Hàm đứng ở cửa nhìn bảng hiệu tiệm ăn, đôi mi khẽ nhắm lại, rồi lập tức khẽ thở dài.

Dạ Ngưng có chút kỳ quái nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng vẫn không rõ vì cái gì cứ nhắc tới chị Lâm là Vũ Hàm liền thở dài, quên đi, cũng không hỏi làm gì, cứ để đến khi trông thấy người thật đã.

Khoảnh khắc lúc đẩy cửa ra, Dạ Ngưng theo bản năng buông lỏng bàn tay đang nắm tay Tiểu Vũ Hàm. Tuy rằng nàng rất muốn cứ như vậy mà nắm tay Tiểu Vũ Hàm thẳng thắn đối diện với mọi người, nhưng chung quy là nàng nên suy nghĩ vì Vũ Hàm, kia dù sao cũng là người nhà của cô.

Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn Dạ Ngưng, nhẹ nhàng cười: “Không sao đâu.” Nói xong, Tiểu Vũ Hàm lại nắm tay Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn cô hít sâu một hơi, có chút khấn nguyện.

Tay trong tay đi vào trong nhà hàng, Tiểu Vũ Hàm nhìn chung quanh một vòng, cười cười với Dạ Ngưng: “Ồ kia.”

Dạ Ngưng theo ánh mắt Tiểu Vũ Hàm nhìn lại, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Ở vị trí nơi gần cửa sổ có một cô gái xinh đẹp tóc dài yểu điệu. Mái tóc dài như suối buông xõa trên vai, lọn tóc quăn tự nhiên, rơi trên bờ vai trắng nõn. Trên người mặc một chiếc váy đỏ rực rỡ dài đến gối, cổ thiết kế hình chữ V lộ ra xương quai xanh tinh xảo, chất liệu của váy khá mỏng, dán sát trên da thịt dọc theo đường cong cơ thể ôm thẳng xuống dưới, làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn cực mê hoặc lòng người, hơi chút cử động, làn váy liền nổi lên gợn sóng, lại càng làm nổi bật đôi chân thon dài trắng nõn cân xứng dưới chiếc váy, thực khiến người ta không chuyển nổi tầm mắt. Đôi giày cao gót mảnh mai để thủy tinh trên chân, lộ ra mắt cá chân nhỏ nhắn thanh thoát đáng yêu, tất cả đều có một loại hương bị nữ nhân trưởng thành, nhưng mà ánh mắt của cô.....

Lâm Nhược Nhiên cầm trong tay một ly coca, có chút xuất thần nhìn ra cửa sổ, ánh mắt kia Dạ Ngưng không nhìn thấu, nhưng mà nàng đã từng trông thấy tình cảm tự ẩn sâu trong mắt Vũ Hàm.....

“Chị!” Tiểu Vũ Hàm hiếm hoi vui vẻ, vẫy tay với Lâm Nhược Nhiên, Lâm Nhược Nhiên nghe được thanh âm liền quay đầu, nhìn hai người mỉm cười.

“Vũ Hàm.”

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, lôi kéo Dạ Ngưng đi về phía trước, Dạ Ngưng một mực nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược Nhiên, có chút ngẩn ngơ.

Đến nơi, hai người ngồi xuống, Tiểu Vũ Hàm cởi khăn quàng cổ ra, cười nhìn Lâm Nhược Nhiên: “Chị, trở về từ khi nào vậy? Mấy hôm trước em gọi điện không phải trả lời là mới đang lên kế hoạch thôi sao?”

Lâm Nhược Nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm khẽ cười, quơ quơ ly coca trong tay: “Mới trở về tối hôm qua, đọc tin nhắn của em liền khẩn cấp muốn gặp Dạ Ngưng.” Nói xong, Lâm Nhược Nhiên nghiêng đầu, nhìn Dạ Ngưng từ trên xuống dưới.

Mái tóc dài không sửa sang uốn nhuộm, hai mắt to tròn có thần vụt sáng vụt sáng nhìn cô, vẻ mặt đầy hiếu kỳ, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, hai má hồng nhuận làm cho người ta nhìn không được muốn nhéo một cái, Lâm Nhược Nhiên nhìn Dạ Ngưng, có chút xuất thần.

Tiểu Vũ Hàm biết cô lại nghĩ tới cái gì, không nói, chỉ cúi đầu.

“A.....” Nhưng thật ra Dạ Ngưng bị Lâm Nhược Nhiên nhìn như thế liền có chút ngượng ngùng, thấp thỏm liếm liếm môi.

Lâm Nhược Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn nàng cười cười xin lỗi: “Ngại quá.”

Dạ Ngưng vội vàng lắc đầu, đầu có a.

“Này, Vũ Hàm.” Ánh mắt Lâm Nhược Nhiên dừng lại trên người Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn cô.

“Chúng ta không hổ là chị em, ngay cả thích một người cũng giống nhau đến vậy.” Lâm Nhược Nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm cười yếu ớt, nhưng dù là ai cũng đều có thể nhìn ra nỗi chua xót đằng sau nụ cười kia. Dạ Ngưng có chút không rõ tình hình hình hai người, Tiểu Vũ Hàm không nói chuyện, chỉ cứ như vậy nhìn Lâm Nhược Nhiên.

“Chị, chị vẫn –”

“Được rồi, gọi món ăn đi.” Lâm Nhược Nhiên ngắt lời Tiểu Vũ Hàm, đưa thực đơn cho cô, ngược lại cười tủm tỉm nhìn Dạ Ngưng: “Để cho Vũ Hàm chọn, em không ngại chứ? Dù sao em thích ăn gì cô ấy cũng biết cả.”

Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Nhiên, nếu nàng nhớ không lầm thì Vũ Hàm nói hai người đã không liên lạc nhiều năm rồi mà, tại sao Lâm Nhược Nhiên lại hiểu biết Vũ Hàm như vậy? Chắc không phải Vũ Hàm luôn kể cho chị ấy chuyện giữa hai người đâu nhỉ. Dạ Ngưng như là muốn xác minh, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Tuy rằng không rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Dạ Ngưng vẫn giữ tốt nguyên tắc làm cục cưng ngoan, không hề đặt câu hỏi, ngoan ngoãn ngồi bên người Tiểu Vũ Hàm.

Xem ra Lâm Nhược Nhiên thường xuyên đến nhà hàng này, nhân viên cửa hàng đều rất quen thuộc cô, một câu lại một câu “chị Lâm” gọi rất thân thiết, cuối cùng bà chủ còn tự mình ra đây gặp mọi người.

“Nhược Nhiên a, hai năm không tới, lại càng thêm xinh đẹp.”

Lâm Nhược Nhiên hơi nở nụ cười với bà chủ, bà chủ cười nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm cùng Dạ Ngưng, hỏi: “Sao cô ấy không tới?”

Thân mình Tiểu Vũ Hàm hơi run lên, Dạ Ngưng cảm giác được liền quay đầu nhìn cô, Lâm Nhược Nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng lắc đầu, như thể nói với cô rằng mình không có việc gì, tiện đà quay đầu nhìn bà chủ, cười nói: “À, gần đây cô ấy hơi bận.”

“Ừ ừ.” Bà chủ cũng không nói thêm nữa, cười ha ha xoay người đi. Trải qua một màn như vậy, Dạ Ngưng như nhìn ra chút gì đó, lại vẫn bất động thanh sắc, cúi đầu uống nước trái cây.

Chắc là bà chủ chiều cổ Lâm Nhược Nhiên, đồ ăn được mang ra rất nhanh, nhìn thức ăn nóng hôi hổi, tinh thần Dạ Ngưng lập tức tỉnh táo, cũng không thèm để ý xem có quen thân với Lâm Nhược Nhiên hay không, gấp một miếng thịt gà cay, một ngụm nuốt xuống.

“A a, cay cay –” Dạ Ngưng không ngờ đồ ăn lại cay đến vậy, lấy ly nước trái cây uống một hơi cạn sạch mà lại vẫn không giảm được vị cay, đúng lúc nước mắt nước mũi cùng nhau trào ra thì Lâm Nhược Nhiên lại đưa ly coca trong tay tới.

“Uống cái này đi.”

“Cảm ơn.” Dạ Ngưng không nói hai lời, đón lấy ngỗng đầu uống cạn, cuối cùng cảm giác lạnh lẽo cũng làm giảm một chút vị cay, lý trí đã trở lại, nhìn chiếc ly trống trơn trong tay, Dạ Ngưng lập tức xấu hổ.

Tiểu Vũ Hàm cùng Lâm Nhược Nhiên đều đang cười nhìn nàng, nhưng thật ra Lâm Nhược Nhiên nhìn ra được Dạ Ngưng đang suy nghĩ cái gì, nhẹ giọng: “Yên tâm đi, tôi chưa uống đâu.”

Oái...

Lập tức đã bị người đoán ra tâm tư, Dạ Ngưng có chút ngượng ngùng, theo bản năng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại mím môi, không nói gì, nhìn Lâm Nhược Nhiên.

Lâm Nhược Nhiên cũng không nói, chỉ nhìn cái ly trống trơn kia, ánh mắt có chút trống rỗng, thật lâu sau mới ngẩng đầu, nhìn về mặt đầy nghi hoặc của Dạ Ngưng: “Tôi cũng không uống coca, nhưng coca này, tôi cứ rót ra đã hai năm rồi, đơn giản là bởi vì người đó thích.”

__Hết chương 61__

63. Chương 62: Sẽ Không...

Trong lúc nhất thời, không khí có chút đông cứng, Dạ Ngưng lúng túng nhìn Lâm Nhược Nhiên, không biết lúc này mình nên làm thế nào, mà Tiểu Vũ Hàm lại vẫn chỉ ngồi một bên, không chớp mắt nhìn cô.

Nhìn bộ dáng có chút ngốc nghếch của Dạ Ngưng, Lâm Nhược Nhiên lắc đầu cười khẽ, quơ quơ cái ly trong tay, thở dài: “Tôi không nên nhắc tới những chuyện này, có lẽ là bởi em và cô ấy quá giống nhau.”

Dạ Ngưng nhìn Lâm Nhược Nhiên, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó để an ủi, nhưng cuối cùng mọi lời định nói lại đều nuốt xuống bụng.

Lại nhìn chằm chằm cái ly xuất thuần một hồi, thế này Lâm Nhược Nhiên mới ngẩng đầu, nhìn Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, em phải đối xử tốt với Vũ Hàm đấy.”

“Vâng.” Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, đưa tay cầm lấy tay Tiểu Vũ Hàm, nắm chặt như vậy mới phát hiện bàn tay cô lạnh như băng.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Lâm Nhược Nhiên, nét đau lòng tràn đầy trong ánh mắt, nỗi đau khổ tương tự, nỗi khổ thâm mền, người chưa từng trải qua sẽ vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được... Cho dù là cô cũng không thể hoàn toàn cảm nhận hết được nỗi lòng của Lâm Nhược Nhiên. Nhiều năm qua như vậy rồi, người theo đuổi Lâm Nhược Nhiên nói dài không dứt, nhưng chưa bao giờ thấy cô động lòng với bất kỳ ai, ba mươi tuổi, đã ba mươi tuổi rồi, Tiểu Vũ Hàm muốn hỏi Lâm Nhược Nhiên, chẳng lẽ chị muốn cả đời này cứ tiếp tục như vậy sao? Nghĩ rồi nghĩ lại thôi, đúng vậy, sao cô có thể lại đi vạch trần nỗi đau trong lòng người đó như vậy, thử nghĩ xem nếu như Dạ Ngưng yêu thương người khác, chính mình có thể nói quên liền quên được không? Có lẽ, còn lại chính là nỗi đau đến tận tâm liệt phế.....

Lâm Nhược Nhiên nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, sâu kín nói: “Vĩnh viễn cũng đừng hoài nghi tình yêu của Vũ Hàm đối với em, phải biết rằng, em bị tổn thương, cô ấy sẽ là người đau đớn nhất, rời xa em, còn sống, cũng sẽ không sống vì bản thân mình.” Khóe mắt Lâm Nhược Nhiên hơi ứa ra nước mắt, Dạ Ngưng trông thấy, trái tim đau nhói như bị dao cắt, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không cô phụ Vũ Hàm.

“Mặc kệ người khác nói cái gì thì cũng đừng nghe, em ở trong lòng Vũ Hàm vĩnh viễn là ưu tú nhất, nếu em tự phủ định thì chính là tổn thương cô ấy, hiểu rõ chưa?” Lâm Nhược Nhiên từng lời đầy tâm huyết nói với Dạ Ngưng, cô không muốn để cho em gái mình lại lặp lại con đường cô từng đi, muốn hai người cứ tiếp tục hạnh phúc như thế. Mất đi Dạ Ngưng, Vũ Hàm sẽ còn đau khổ hơn so với khi cô mất đi người kia, dù sao thì cũng đã từng có được.

Dạ Ngưng lắng nghe lời Lâm Nhược Nhiên nói mà viền mắt đỏ hoe, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, dùng sức siết chặt nắm tay.

Nàng sẽ không, nàng mới sẽ không làm tổn thương Vũ Hàm như vậy, vĩnh viễn, vĩnh viễn đều phải nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay.

“Ừ, còn có, Vũ Hàm.” Lâm Ngựơc Nhiên chuyển đề tài, nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm gật đầu với cô: “Có chuyện gì sao?”

“Chuyện của hai người, nhất định không thể để cho ba chị biết, hiểu không?” Lâm Nhựơc Nhiên dặn dò, không ai hiểu con hơn cha, và ngược lại, chuyện của cô đã khiến cho ông Lâm cực kỳ cảm hận loại tình cảm này, nếu để cho ông nhìn thấy Dạ Ngưng, sao có thể sẽ nương tay được. Lâm Nhựơc Nhiên nghĩ mà lạnh cả người, tuy nói Vũ Hàm có lòng muốn ra khỏi nhà, nhưng hiện tại cũng tuyệt đối không phải lúc...

Ba Lâm thương yêu Tiểu Vũ Hàm bao nhiêu, Lâm Nhựơc Nhiên đều hiểu rõ hơn so với bất kì ai khác. Ông luôn nói với cô Vũ Hàm là giọt máu duy nhất mà em gái ông để lại, nhất định phải chăm sóc con bé thật tốt, để cho linh hồn bà trên trời được thanh thản. Bởi vì quá mức thương yêu cho nên thủ đoạn ít nhiều có chút cực đoan, cũng như năm đó ông đối phó với người kia, nếu không phải cuối cùng chính mình nói câu đó: “Nếu ba dám động đến cô ấy, vậy cả đời này con cũng sẽ không trở về”, thì có lẽ ông đã không chịu bỏ qua rồi.

Dặn dò hai người xong, Lâm Nhựơc Nhiên coi như đã trút được bầu tâm sự, quay đầu cười với hai người: “Hai người ăn đi, trong nhà còn có việc, tôi còn phải trở về xem sao.”

“Chị...” Tiểu Vũ Hàm nhìn cô muốn nói lại thôi, Lâm Nhựơc Nhiên nhìn cô, lắc đầu: “Chị không sao, yên tâm đi, cũng đã nhiều năm trôi qua rồi mà.”

“Vâng...” Tiểu Vũ Hàm cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là cùng Dạ Ngưng đưa mắt tiễn Lâm Nhựơc Nhiên đi, khoảnh khắc lúc thân ảnh gây yếu kia đẩy cửa ra mà đi, bàn tay Tiểu Vũ Hàm gặt gao siết chặt tay Dạ Ngưng.

“Chị ấy...” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng muốn nói lại thôi, cô biết lúc này khẳng định Dạ Ngưng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng mà chuyện của Lâm Nhựơc Nhiên, cô cũng không nói nên lời, mỗi lần nhắc tới, lại sẽ là một lần thương tâm. Cô và chị thật sự quá giống nhau, đồng dạng thâm mến, đồng dạng thực lòng yêu thương, nhưng kết quả đối lấy lại hoàn toàn khác nhau...Hiện tại cô có Dạ Ngưng, tận hưởng ngọt ngào của tình yêu, mà Lâm Nhựơc Nhiên lại vẫn cô đơn, tựa hồ như vĩnh viễn đều chỉ có một mình. Vốn Tiểu Vũ Hàm không muốn để cho Lâm Nhựơc Nhiên nhìn thấy Dạ Ngưng, nhưng mà cô ấy lại cố ý muốn gặp, xem chừng, đêm nay chị lại sẽ một mình một người khóc thầm...

Dạ Ngưng cười với Tiểu Vũ Hàm, nâng tay lên, dùng đầu ngón tay vuốt lên bờ mi cô: “Vũ Hàm, sẽ không, chúng ta sẽ không như vậy, cô không phải chị Lâm, mà em cũng không phải người kia, chúng ta sẽ vui vẻ ở bên nhau, không phải sao?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt có chút ướt, một lát sau lại cụp xuống, mím môi không nói.

Dạ Ngưng biết cô còn đang đau lòng chuyện của chị Lâm, cũng không giống mọi ngày vừa ăn cơm vừa trò chuyện mãi không yên, đơn giản ăn xong cơm tối liền lúi cúi kéo Tiểu Vũ Hàm đi về nhà.

Mở cửa ra, vào phòng, Tiểu Vũ Hàm đi tắm rửa trước, Dạ Ngưng lại ở trong phòng đi loạn lên, vẻ mặt hưng phấn.

Tiểu Vũ Hàm tắm rửa xong đi ra liền thấy Dạ Ngưng mặc áo ngủ cười ha ha đi qua đi lại, thấy cô đi ra liền dừng chân, cũng không nói gì, liền cứ như vậy nhìn cô chăm chăm, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, quảng một cái liếc mắt xem thường qua: “Nhìn cái gì, nhanh đi tắm rửa đi, bận rộn cả một ngày trời rồi, bẩn chết được.”

“Ừ.” Dạ Ngưng sáng khoái đáp ứng, xỏ dép lê đi về phía phòng tắm, muốn nhanh chóng giải quyết.

Làn nước ấm áp trượt trên thân thể, nhìn chính mình trong gương, mặt Dạ Ngưng hơi hồng lên.

Kỳ thật, đây không thể tính là nàng thô bỉ được...

Nàng trẻ tuổi như vậy, lại mới nếm thử mùi vị trái cấm, cho nên luôn muốn được nếm trải lại khoảng khắc ấy...

Đặc biệt bộ dáng nhú mảy thờ dốc rên rỉ của Tiểu Vũ Hàm đêm đó, nghĩ như vậy, mặt Dạ Ngưng lại càng đỏ hơn, một dòng nước ấm dâng lên từ dưới bụng, khiến toàn thân rạo rức.

Vì thế lần này tắm gội cùng tẩy rửa lại càng thêm vội vàng, cũng không quản việc gì, tắm qua loa thân mình, tóc chỉ dùng dầu gội đầu gội một lần, ngay cả dầu xả cũng không dùng, lau khô thân thể, thay áo ngủ, Dạ Ngưng lê dép đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm đang ở trong phòng ngủ sấy tóc, trong lòng còn đang nghĩ về chuyện của Lâm Nhược Nhiên, khẽ thở dài.

“Nghĩ gì vậy?” Dạ Ngưng ôm lấy Tiểu Vũ Hàm từ phía sau, trong lúc nhất thời hương chanh nhàn nhạt quanh quần nơi chóp mũi, Dạ Ngưng nhắm hai mắt lại đầy hưởng thụ.

Cảm nhận được hơi thở đặc trưng của người kia, hai mắt Tiểu Vũ Hàm khép hờ, thân mình ngả về phía sau, an tâm tựa vào trong lòng Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng.”

“Uhm.” Dạ Ngưng lười biếng trả lời, cúi đầu, dùng má cọ cọ cổ Tiểu Vũ Hàm, thơm quá.

“Em có thể sẽ yêu người khác không?” Bởi vì quá yêu, cho nên thật cẩn thận, thật cẩn thận vì sợ hãi sẽ mất đi, dù biết rõ đáp án nhưng Tiểu Vũ Hàm vẫn nhịn không được muốn chứng thực.

Quả nhiên, Dạ Ngưng nghe được những lời này liền nhú mảy lại, không vui nhìn cô: “Nói gì vậy? Sao em có thể yêu người khác được.”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chỉ cúi đầu xuống. Vừa nhìn thấy cô như vậy, trái tim Dạ Ngưng lại bắt giác nhói đau.

“Thôi nào.” Dạ Ngưng vòng tay bám lấy eo Tiểu Vũ Hàm, đem cô xoay lại đối diện với mình, nâng tay phải lên, nhéo nhéo cái mũi của cô: “Lại nghĩ cái gì thế? Vẫn nghĩ về chị Lâm sao? Không phải em đã nói rồi à, cô không phải chị ấy, em cũng không phải người kia, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

“Ừ...” Tiểu Vũ Hàm nhỏ giọng đáp lời, thanh âm yếu đuối kia khiến lòng Dạ Ngưng chua xót không thôi.

“Không rời bỏ cô, cả đời cũng không rời cô!” Đôi môi mím lại như giận dữ, Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, chăm chú đánh giá hàng lông mi bừng sáng của nàng, ánh mắt rất chân thành, cười khẽ, hai tay cuốn lấy eo nàng: “Tôi tin em.”

“Thế này mới đúng chứ.”

Dạ Ngưng vỗ nhẹ vai Tiểu Vũ Hàm, hiện tại nàng luôn có một loại cảm giác, đó là Tiểu Vũ Hàm ở trước mặt người ngoài luôn mạnh mẽ thì ở trước mặt nàng lại luôn lo sợ cẩn thận, sợ nàng rời đi, không hiểu rõ được nguyên nhân khiến cô bất an, điều này làm cho nàng nghĩ mãi không thông, chẳng lẽ mình nhìn lại thực sự giống như dạng người không có định lực đến vậy sao? Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng có chút ảo não, thôi quên đi, có một số việc nói ra cũng vô dụng, không bằng về sau hành động cho cô ấy xem, để cho người ta yên tâm.

“Mệt sao?” Vỗ vỗ lưng Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhẹ giọng hỏi, Tiểu Vũ Hàm ôm nàng, lắc lắc đầu: “Không.”

Tuy nói hôm nay dọn nhà cùng chuyển đồ đặc tiêu phí không ít sức lực, nhưng phần lớn việc đều là do Linh Đang và Dạ Ngưng làm, sau đi siêu thị mua này nọ, Dạ Ngưng cũng cố chấp không để cô xách, bình thường cả ngày đứng trên bục giảng đã sớm thành thói quen, chút việc ấy cũng không tính là gì, nhưng thật ra Dạ Ngưng lại khác.

Chui vào lòng Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng: “Em mệt à?”

Dạ Ngưng dùng sức lắc đầu, mệt? Sao có thể mệt được? Nàng tràn đầy tinh thần thì có!

“Em lại nghĩ gì thế...” Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt nhìn Dạ Ngưng, vừa thấy ánh mắt kia liền biết nàng đã động tâm tư không trong sáng gì.

Dạ Ngưng thấy bộ dáng thẹn thùng này của Tiểu Vũ Hàm liền cũng mở lời trêu chọc: “Còn nói em, cô nghĩ gì vậy?”

“Không có! Ngủ đi!” Tiểu Vũ Hàm trả lời lưu loát rõ ràng, xoay người chui vào trong chăn, Dạ Ngưng đã sớm quen với chiêu này của cô, vươn cánh tay, một tay mò tới chỗ người kia: “Đừng mà, sớm như vậy đã ngủ? Mới chín giờ thôi!”

Dạ Ngưng vừa tắm xong, bên trong không mặc cái gì, trống trơn, dựa lưng vào cô, Tiểu Vũ Hàm lập tức liền cảm giác được thứ đó, sắc hồng như ánh mặt trời nhuộm đỏ khuôn mặt. Tiểu Vũ Hàm quay đầu, vừa ngưỡng vừa giận nhìn Dạ Ngưng: “Sáng sớm mai sẽ đi chơi, còn không chịu ngủ đi?!”

Dạ Ngưng nhìn cô bĩu môi: “Em đã nghe lão Đại nói rồi, sẽ đi xe buýt tận hơn nửa ngày cơ, lên xe liền ngủ, rất tốt mà.”

“Em –” Mặt Tiểu Vũ Hàm càng đỏ hơn, trách không được buổi tối vừa về nhà liền thấy Dạ Ngưng mặt mày hơn hờn nhả tin, thì ra là thảo luận với Mộng Diệp về việc này!

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm chăm chăm, không buông tha một động tác nhỏ nào của cô, nhìn gương mặt biểu tình khó phân biệt kia, thậm chí cân nhắc chắc không phải là do lần trước mình làm cô đau nên người ta mới không dám nữa đấy chứ. Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng có chút nhụt chí nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, có phải là...lần trước em làm cô đau, lần đó em không có kinh nghiệm, lần này sẽ không...”

Chưa nói dứt lời, Tiểu Vũ Hàm đã vươn tay cầm chiếc gối trên đầu giường, ném toàn bộ về phía Dạ Ngưng.

Hết chương 62

64. Chương 63: Chỉ Hôn Nhẹ...

Tốc độ của Tiểu Vũ Hàm rất nhanh, thân thủ của Dạ Ngưng cũng mãnh liệt như thế, nghiêng người một cái, xem chuẩn phương hướng, tóm lấy cái gối ôm vào ngực, không biết xấu hổ nằm trên giường: “Ai ui, người nào đó thẹn thùng kia.”

Bị đánh còn không thành thật, Dạ Ngưng dò xét nhìn Tiểu Vũ Hàm, đôi mắt cười đến híp lại thành một đường, nàng rất thích trêu chọc Tiểu Vũ Hàm, cũng nguyên ý nhìn bộ dáng ngượng ngùng này của cô, so với gương mặt lạnh như băng trên bục giảng ngày thường thì nhìn đẹp hơn nhiều, trách không được nhiều người thích “băng sơn” như vậy, cảm giác hòa tan được núi băng thật sự quá sung sướng mà!

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng kia của Dạ Ngưng liền xấu hổ, gối đầu lại bị nàng gắt gao ôm chặt không thể lay chuyển, giật vài lần cũng không được liền thẳng thừng buông tay, xoay người không thèm nhìn nàng nữa.

Giận thật?

Nhìn chăm chăm lưng Tiểu Vũ Hàm một hồi, Dạ Ngưng có chút sợ hãi, không phải đùa quá trớn đấy chứ? Bởi vì Tiểu Vũ Hàm quay lưng lại cho nên Dạ Ngưng không nhìn được mặt cô, chỉ có thể ngẩn cổ, cố gắng nhìn, đến khi Dạ Ngưng nhìn thấy hai vành tai đỏ bừng kia của Tiểu Vũ Hàm, liền bật cười.

Ai da, ngạo kiều a.

Biết tính tình Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng xem chừng nếu nàng không nói lời nào thì có thể Tiểu Vũ Hàm sẽ cứ quay lưng về phía mình như vậy cả đêm mất. Nàng dứt khoát mặt dày, cuốn lấy chăn, cong người, nỗ lực bò về phía Tiểu Vũ Hàm. Đến nơi, Dạ Ngưng vươn cánh tay, một phen ôm lấy eo Tiểu Vũ Hàm, áp mặt lên lưng cô: “Ngần này tuổi đầu rồi mà vẫn còn thẹn thùng như vậy sao.”

“Em!” Chịu không nổi Dạ Ngưng lặp đi lặp lại khiêu khích nhiều lần như thế, Tiểu Vũ Hàm hoàn toàn bùng nổ, mạnh mẽ xoay người, bắt lấy bàn tay Dạ Ngưng đang đặt bên hông mình, vịn tay khẽ bóp một cái, đặt lên lưng nàng, lại nhanh chóng nhòe dầy, đem Dạ Ngưng áp trên giường.

“A –” Dạ Ngưng chớp mắt mờ mịt nhìn ga giường, cả người như con gián bị đóng đinh trên tường, một chút cũng không thể động dậy.

Trời ạ.....

Dạ Ngưng sắp khóc mất, có ai có thể nói cho nàng biết đây là chuyện gì không?

Tiểu Vũ Hàm một chân quỳ gối trên giường, một chân dè lên mông Dạ Ngưng, uy hiếp: “Còn làm loạn nữa không? Đã phục chưa?”

“Phục rồi, phục rồi! Không nghịch nữa mà!” Dạ Ngưng không hề nghĩ ngợi trực tiếp liền nhận thua, không chỉ ngoài miệng cầu xin tha thứ, trên tay còn học động tác của vận động viên Taekwondo, không ngừng dùng tay trái vỗ nệm, Tiểu Vũ Hàm vốn đang rất bức mình, nhìn bộ dáng sợ sệt này của nàng liền nhin không được bật cười thành tiếng.

“Đau –” Phát giác ra Tiểu Vũ Hàm đang dè nàng không có chút ý tứ nào muốn đứng lên, Dạ Ngưng liền xuất ra đòn sát thủ, nhe răng giả bộ đáng thương. Nàng không như vậy còn đỡ, lửa giận của Tiểu Vũ Hàm vừa giảm bớt lại bị thổi bùng lên, tay phải tăng thêm độ mạnh, tay trái giơ lên, đánh một phát xuống mông Dạ Ngưng.

“Á –” Thế này khiến cho Dạ Ngưng ngay cả lòng muốn chết cũng có, thế là sao? Tiểu Vũ Hàm, cô sẽ không thật sự coi em là trẻ con đấy chứ!

“Còn dám giả vờ?”

Dạ Ngưng hiện giờ chính là vênh vênh cái mông, Tiểu Vũ Hàm biết nàng muốn giở trò gì, lại còn dám giả bộ đáng thương với cô, thật sự là phải trị thật tốt, nếu không về sau nhất định phá phách đến tung trời!

“Sao tự dưng lại đánh em? Em làm gì sai chứ?” Dạ Ngưng thấy mềm không được liền trực tiếp dùng cứng, thân thể giống như con cá sấu đợi chuẩn bị làm thịt, lẩn lộn không ngừng, Tiểu Vũ Hàm dùng sức dè nặng nàng, nâng tay trái lên, lại đánh một cái.

“.....”

Á, Dạ Ngưng hết chỗ nói rồi, Vũ Hàm đây là muốn bức tử nàng mà, cứng mềm đều không chịu!

“Em làm sao chứ, theo đuổi cuộc sống sinh hoạt hài hòa là sai sao?” Vài cú đánh này của Tiểu Vũ Hàm cũng gọi lên tính cứng đầu của Dạ Ngưng, càng thêm nói không thêm nghĩ. Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời này, mặt lập tức đỏ lên, cắn môi, vừa ngượng vừa giận nhìn Dạ Ngưng.

Cảm giác người ở trên lơ lửng, Dạ Ngưng lộn một cái, mạnh mẽ từ dưới thân Vũ Hàm thoát ra, lấy tốc độ tên lửa từ trên giường bật dậy, vì phòng ngừa Tiểu Vũ Hàm có động tác đánh trả gì, Dạ Ngưng dùng toàn bộ thân thể dè lên.

Mặc kệ! Ai bảo nàng không biết võ công gì, cứ trực tiếp dè là được rồi!

“Dạ Ngưng, em –” Tiểu Vũ Hàm bị Dạ Ngưng đặt ở dưới thân, tức giận nhìn nàng.

Dạ Ngưng vừa nhìn thấy cô như vậy, mọi dũng khí vốn có trong nháy mắt liền toàn bộ tan thành mây khói, thở dài, Dạ Ngưng nghiêng người, ngửa đầu, đáng thương hể hể nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, hôn một chút thôi, chỉ hôn một cái, em sẽ không làm loạn nữa, được không?”

Biết rõ nàng cố ý giả bộ đáng thương, nhưng nhìn đến bộ dáng meo meo của nàng Tiểu Vũ Hàm vẫn không đành lòng. Kỳ thật căn bản cô không nghĩ kháng cự lại tình hình, nhưng Dạ Ngưng muốn tiến hành lại chẳng bao giờ nghĩ đến thời gian cùng địa điểm, sáng sớm ngày mai cả lớp sẽ đi du lịch, nếu bởi vì chuyện này mà chậm trễ hành trình của mọi người.....

Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn ra lòng kiên trì của cô dần buông lỏng, liền ngửa đầu, hôn xuống.

Ừ...vẫn để cho nàng hôn, nàng đã biết mà, Vũ Hàm không từ chối được.....

Ha ha, đây chính là mỹ nhân kế trong truyền thuyết mà.

Dạ Ngưng vui thích nghĩ, ngoài miệng cũng không nhàn rỗi, nhắm nháp hương vị ngon miệng kia, cả người cũng lảng lảng lên. Môi Tiểu Vũ Hàm mềm mại ngọt ngào, có phần giống với món thạch đông lạnh mới ăn lúc này, Dạ Ngưng thậm chí còn nhắc hôm nào về nhà mua một túi thạch đông lạnh, khi nghĩ đến cô liền ăn một cái cũng không tệ...Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng nhếch miệng cười thành tiếng, đương nhiên Tiểu Vũ Hàm

có thể cảm giác được vẻ đặc ý của nàng, nâng tay lên muốn véo nàng một cái, lại để cho Dạ Ngưng vốn đã có đề phòng giữ chặt lại, nâng lên, áp lên đầu giường.

Động tác như vậy làm cho Tiểu Vũ Hàm không giãy dụa được, cảm giác cả người bị Dạ Ngưng áp dưới thân không thể xoay sở, chỉ có thể mặc cho bàn tay nàng càng ngày càng xấu xa, có lẽ nguyên nhân vì thế nên mỗi một nụ hôn của Dạ Ngưng, cảm giác mỗi một lần vuốt ve đều bị phóng đại vô hạn.

Cảm giác thoải mái đến tê dại kia theo cái vuốt ve nhẹ nhàng của Dạ Ngưng ở sau lưng gợi lên từng trận bứt rứt, biến thành dòng nước ấm, chảy khắp toàn thân. Chỉ nhẹ nhàng vài cái, Tiểu Vũ Hàm liền cảm giác sức lực cả người như bị rút sạch.

“Hôn là hôn, vậy chỉ hôn...” Dạ Ngưng vẫn rất giữ lời, một tay giữ chặt cổ tay Tiểu Vũ Hàm không cho cô cử động, một tay kia tinh tế vỗ về lưng cô, cúi đầu, tham lam liếm mút da thịt trắng ngần như tuyết.

Làn da thật sự tốt lắm...

Dạ Ngưng vẫn thường khoe khoang với lão Đại rằng nàng là người có làn da tốt nhất trên đời, một năm bốn mùa không cần bôi kem dưỡng da gì, một lọ Dabao liền giải quyết hoàn toàn mọi phiền não, nhưng mà hiện giờ nhìn làn da Vũ Hàm... Thật sự là trơn nhẵn không tí vết mà...

Làn da như vậy mà ném thử sẽ có vị gì nhỉ?

Dạ Ngưng không hổ là đứa trẻ nhiệt tình ham thích học tập tìm tòi chân lý, trong đầu nghĩ như vậy, ngoài miệng liền lập tức hành động thực tiễn tìm tòi câu trả lời. Hé miệng, nhẹ nhàng mút làn da trắng mịn một cái, thuận tiện dùng răng nanh cắn cắn một phen.

“Uhm...” Hương vị tốt lắm, so với môi cũng không kém là bao, tương tự như kẹo White Rabbit* vậy. Dạ Ngưng còn nghiêm túc bình luận, Tiểu Vũ Hàm đã trở thành cây kẹo đầy màu sắc trong tay nàng, hôm nay nàng muốn dùng đôi môi mình hòa tan cây kẹo này.

(*kẹo như kiểu kẹo sữa)

Tiểu Vũ Hàm vốn muốn cảm thì sao có thể chịu nổi Dạ Ngưng giày vò như vậy, đôi tay vốn đang bị giữ chặt liền bắt đầu giãy dụa, hai chân thon dài cũng bất an mà động đậy.

“Không được nhúc nhích, em chỉ hôn thôi mà.” Đã sớm đoán được Tiểu Vũ Hàm sẽ như vậy, Dạ Ngưng bận rộn mãi mới được thế này, làm gì chứ? Thịt đã đến miệng rồi còn muốn chạy? Không thể như thế được!

“Dạ Ngưng, em –” Tiểu Vũ Hàm run giọng muốn ngăn nàng lại, nhưng Dạ Ngưng đang được thưởng thức ngon ngọt sao có thể dừng tay, tay trái cởi áo Tiểu Vũ Hàm, cúi người, liếm láp hai điểm đỏ hồng kia.

“Dừng...” Trong nháy mắt hô hấp của Tiểu Vũ Hàm trở nên dồn dập, nhịn không được muốn ngăn lại, thân thể run rẩy lợi hại, cô càng nói “không” thì Dạ Ngưng lại càng cố gắng kích thích chỗ mẫn cảm kia, liếm mút, cắn nhẹ, cắn xé, phàm là động tác gì miệng có thể làm thì nàng đều làm, không phạm quy mà, nàng chỉ là thay đổi kiểu hôn mà thôi.

Tiểu Vũ Hàm bị Dạ Ngưng tra tấn đã sớm không có sức lực kháng cự, cả người như hóa thành một vũng nước, để mặc cho nàng làm gì thì làm.

Dạ Ngưng ngửa đầu liếm Tiểu Vũ Hàm một cái, cảm thấy thuốc mê dùng đã không sai biệt lắm, đánh giá cô chắc cũng sẽ không phản kháng nữa, thế này mới yên tâm buông hai cổ tay Tiểu Vũ Hàm ra, mà tay phải rất có thực lực cũng gia nhập chiến trường.

Khi áo ngủ bị Dạ Ngưng hoàn toàn cởi ra, Tiểu Vũ Hàm vẫn nhịn không được lên tiếng ngăn lại: “Em đã nói –”

“Yên lặng nào, chỉ hôn thôi mà.” Dạ Ngưng trấn an Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng chui vào chăn cuộn thành một đoàn không ngừng di động xuống phía dưới, cắn môi, chặm rãi nhắm hai mắt lại.

“Ừ...”

Thân thể run rẩy mãnh liệt, theo tần suất của người dưới thân mà động, Dạ Ngưng thật đúng là cô bé ngoan, quả thật nói rất giữ lời, chỉ hôn nhẹ, hôn đến toàn thân Tiểu Vũ Hàm, cuối cùng môi hôn đến bộ phận tư mật nhất của cô.

Nghe Tiểu Vũ Hàm không kiềm chế được mà rên rỉ, cả người Dạ Ngưng đều hưng phấn hẳn lên, hai tay tách chân Tiểu Vũ Hàm ra không cho cô giãy dụa, vùi đầu dùng sức mút lấy, lưỡi linh hoạt tiến vào, đâm xuyên, đưa đẩy khiến phần eo Tiểu Vũ Hàm không ngừng vận vẹo.

“A –” Cho dù gắt gao cắn môi dưới, Tiểu Vũ Hàm cũng không có biện pháp khống chế bản thân phát ra âm thanh vui sướng kia. Nỗi đau đón lần đầu tiên đến giờ vẫn mới mẻ trong ký ức Tiểu Vũ Hàm, nguyên bản vốn đã chuẩn bị tốt để nhịn đau, lại không ngờ Dạ Ngưng lại dùng vô tận ôn nhu đi hóa giải nỗi đau kia, cảm giác tê dại từ bộ vị bí ẩn kia dần lan rộng ra, như dòng điện xông thẳng lên. Biết rõ cuộc mình không khống chế được, đến khi ý thức hết sức mơ hồ, Tiểu Vũ Hàm hai tay nắm chặt ga giường, như chiếc lá rụng bay trong gió run rẩy không ngừng.

“Được rồi, được rồi mà.” Cuối cùng Dạ Ngưng cũng chịu đành chỉ chuối nụ hôn của mình, trườn lên, ôm lấy Tiểu Vũ Hàm.

Nhìn Vũ Hàm nằm trong lòng đỏ mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt suy yếu, Dạ Ngưng có chút đau lòng, có phải là...có phải là có chút quá.....

Nhưng thật sự nàng không có mà, nói đến thì vẫn là do Vũ Hàm quá mức nhạy cảm.....

Dùng sức ôm Tiểu Vũ Hàm, cảm thụ thân mình vẫn còn run run cùng cơn cao trào chưa rút của cô, Dạ Ngưng mím môi, muốn nói lại thôi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Em muốn.....nói gì.....” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm vẫn hữu khí vô lực, hai má hồng hồng khiến người ta thương yêu.

Dạ ngưng nhìn chằm chằm một lúc, nâng tay, đem những lọn tóc xòa tung trên trán cô vén gọn lại.

“Chuyện đó –”

Vừa rồi đòi được hôn Dạ Ngưng cũng không ngờ đến như vậy, cắn môi nhìn mình xấu hổ thật lâu, Tiểu Vũ Hàm nghi hoặc nhìn nàng, đồ bại hoại này, sẽ không phải lại đang suy nghĩ chủ ý xấu xa gì đấy chứ?

Rối rắm cả buổi, cuối cùng Dạ Ngưng không được tự nhiên mở miệng: “Vũ Hàm, làm ‘thụ’ thực sự khó chịu như vậy sao, em thấy cô chạy tám trăm mét cũng không đến nổi thế.”

Nhăn nhó kéo kéo lỗ hổng trên áo ngủ của mình, mặt Dạ Ngưng đỏ rực, ngưng ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“...” Tiểu Vũ Hàm im lặng không nói, cứ như vậy nhìn Dạ Ngưng.

Nếu hiện giờ bên cạnh có một cái búa, cô tuyệt đối sẽ không do dự đập Dạ Ngưng một phát chết tươi.

Hết chương 63

65. Chương 64: Đùng Nản Chí...

Bởi vì bên giường không có sẵn búa, đêm đó Dạ Ngưng bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình.

Dạ Ngưng ôm đầu, dùng phương châm chiến lược không sợ không có củi đốt, tiến hành đợt quấy nhiễu thứ hai với cô Tiểu trước khi đi ngủ.

“Vũ Hàm ~” Dạ Ngưng cuộn mình hướng người cô cọ cọ, Tiểu Vũ Hàm cũng lười bận tâm đến nàng, kéo chăn, trùm kín mình từ đầu đến chân.

“Vũ Hàm...cô không cần người ta nha.....” Dạ ngưng chui ở trong chăn đáng thương hể hể nhìn Vũ Hàm bó kín như bánh chưng, nũng nịu kêu, Tiểu Vũ Hàm bị thanh âm ghê tởm kia làm cho cả người khó chịu.

“Em yêu cô như vậy...mà cô lại liếc cũng không thèm liếc người ta một cái sao? A, thực đau lòng mà, cô cũng quá tuyệt tình đi.” Dạ Ngưng vẫn tiếp tục giả bộ thẹn thùng, rên rỉ nói không ngừng. Tiểu Vũ Hàm cắn môi cố gắng chịu đựng, trời tối đen, lại nghe thấy Dạ Ngưng một mình một người ở kia tự bày trò tiêu khiển tự vui.

“Quay lại đây, cho em nhìn cái nào ~”

“Vũ Hàm.....”

Nhìn đến không thể nhìn hơn được nữa, Tiểu Vũ Hàm mạnh mẽ hất chăn lên, từ trên giường ngồi dậy: “Em muốn làm gì?!”

Mặt âm trầm, ánh mắt hung dữ, Tiểu Vũ Hàm như vậy dọa cho Dạ Ngưng run rẩy, không dám nói lời nào, vội vàng chui vào trong chăn.

Tiểu Vũ Hàm vốn còn một bụng tức giận nhìn thấy Dạ Ngưng như vậy lại nhìn không được bật cười thành tiếng, thở dài, đánh giá nhìn nàng: “Dạ Ngưng, không phải là em thiếu tình yêu đấy chứ?”

Dạ Ngưng nhìn thấy sắc mặt Tiểu Vũ Hàm có chút dịu đi, thế này mới bĩu môi, dịch sát lại người cô, vươn cánh tay, ngửa đầu nhìn cô: “Cô ôm em một cái, ôm em ngủ đi.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm trầm mặc không nói gì, mím môi nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng rụt cổ, làm ra bộ đáng đáng thương nhìn cô.

“Haiz.....” Thở dài, Tiểu Vũ Hàm không chịu nổi trò dây dưa lằng nhằng này của Dạ Ngưng, vươn tay, ôm nàng vào lòng: “Em nói xem sao em vẫn còn trẻ con như vậy chứ.”

“Trẻ con thì trẻ con, là thích mùi hương trên người cô, nên muốn cô ôm.” Dạ Ngưng chu miệng tiến vào vòng tay ấm áp thơm nức của Tiểu Vũ Hàm, nghiêng mặt khế cọ cọ lên cổ cô, như một chú mèo lười bướng bỉnh.

Nhìn người trong lòng, nhìn hai má bầu bĩnh cùng lông mi thật dài, khóe môi Tiểu Vũ Hàm cong lên, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hai má Dạ Ngưng: “Ngủ đi.”

“Ừ.”

Tìm một vị trí thoải mái trong lòng Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng lằm bằm nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Trong bóng đêm, Tiểu Vũ Hàm dịu dàng vuốt ve hai má Dạ Ngưng. Làn da nhẵn nhụi, đôi môi mỏng, hàng mi dày, còn có vành tai nhỏ nhỏ mềm mại kia...

Là của cô, đều là của cô...

Hôn rồi hôn, cho dù Dạ Ngưng không nhìn thấy, Tiểu Vũ Hàm vẫn không tự chủ được mà đỏ mặt, chăm chú nhìn Dạ Ngưng thật lâu xong, nhẹ nhàng nhéo cái mũi của nàng một cái: “Tiểu bại hoại.”

Tiểu Vũ Hàm không biết Dạ Ngưng học được từ đâu một thân mị công này, thỉnh thoảng lại nói vài lời khiêu khích thần kinh của cô, tuy rằng mỗi lần cô đều bày ra bộ đáng tức giận phiền toái, nhưng mà dục vọng dưới đáy lòng kia lại như sắp sửa phun trào, nhưng lại có ai biết? Dạ Ngưng à Dạ ngưng, em đồ tiểu tai họa này, như thế nào tôi lại thua trên tay em được nhỉ?

Thở dài, Tiểu Vũ Hàm siết chặt vòng tay, ôm Dạ Ngưng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Dạ Ngưng mơ mơ màng màng có cảm giác mình còn chưa ngủ được bao lâu thì tiếng chuông di động liền vang lên.

Sợ đánh thức người bên cạnh, Dạ Ngưng nhanh chóng mở mắt, quơ tay mò tìm di động ở xung quanh, tên người gọi hiện lên cũng chưa thèm nhìn đã nghe máy: “A lô ~”

“A lô a lô a lô, bảy giờ rồi, dậy nhanh đi, đừng để bọn tao phải chờ mày và cô Tiểu. Còn nữa, vừa rồi lúc đi ra ngoài đã thấy rất nhiều người canh giữ trước xe buýt, lúc mày và cô Tiểu đến đừng quên khai khác giờ đi nhé.”

“Biết rồi, dậy thôi nhai nhiều chết được!” Dạ Ngưng cau mày lầm bầm, Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh nghe được thanh âm liền mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn Dạ Ngưng.

“Ai thế?”

Dạ Ngưng để di động ra xa một chút, nhỏ giọng nói với Tiểu Vũ Hàm: “Lão Đại, giờ chắc em phải gọi nó là mẹ hai mất.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng lắc đầu, aish, Mộng Điệp làm bạn với người như nàng, coi như là khổ tám đời rồi.

Còn nói vài câu với Tiểu Vũ Hàm, thế này Dạ Ngưng mới nhớ ra còn chưa tắt điện thoại, vội vàng lại cầm lên: “A lô, lão Đại à, chuyện đó –”

“Mày mới là mẹ hai, cả nhà mày đều là mẹ hai!” Một tiếng rống, điện thoại bị cắt đứt, Dạ Ngưng cầm điện thoại mở mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm cắn môi dưới, nén cười, đứng dậy thay quần áo.

“.....Cái gì chứ, sớm như vậy mà thời kỳ mãn kinh đã tới rồi.” Tự tìm cớ chữa ngứa, Dạ Ngưng lầm bầm đứng dậy mặc quần áo, tốc độ của Tiểu Vũ Hàm còn mau hơn nàng, rửa mặt xong đơn giản đi vào phòng bếp rán quả trứng gà, lại dùng lò vi ba nướng vài lát bánh mì, rót cốc sữa, mang sang gọi Dạ Ngưng ăn.

Ngồi trước bàn, Dạ Ngưng nhìn bữa sáng trước mắt, nhú mày lại: “Không muốn ăn.”

“Ồ ~” Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nhìn Dạ Ngưng nhẹ nhàng cười, ánh mắt hơi nheo lại.

“Ách...” Dạ Ngưng ngồi thẳng người, cầm thìa gấp một miếng trứng rán cho vào miệng, ca ngợi: “Vũ Hàm nhà ta đúng là không tầm thường, rán trứng gà ăn cũng ngon như vậy, so với đầu bếp năm sao ở khách sạn cũng không kém là bao nhiêu.”

Tiểu Vũ Hàm uống một ngụm sữa, nhìn Dạ Ngưng đánh giá, sửa lại cho đúng: “Là đầu bếp khách sạn năm sao.”

“.....”

Nói xong, cô cũng không thèm để ý đến bộ dáng ủy khuất của Dạ Ngưng, cúi đầu gấp trứng cắn một miếng, nhai lại mi, lầm bầm: “Quên không uống, quả nhiên là nịnh bợ mà.”

“.....” Mình trêu chọc ai chứ?! Dạ Ngưng ngồi bên cạnh xù lông, nhưng nhìn Tiểu Vũ Hàm như vậy một câu cũng không dám nói, chỉ có thể hóa bị phẫn thành sức mạnh, một hơi nuốt mười lát bánh mì.

“A, no chết mất.”

Ợ một cái, hai người đi ra khỏi cửa, kéo tay Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc nàng một cái: “Nếu không biết còn tưởng em nhịn đói một tuần mất.”

“Đây không phải là cô làm sao?”

“Đó là mua ở siêu thị.”

“.....” Dạ Ngưng ghen hòng, nàng xem ra đây là Tiểu Vũ Hàm trả thù mà, trả thù trắng trợn! Không phải tối hôm qua cởi áo ngủ quấy rối thôi sao? Về phần sau đó, cuối cùng chẳng phải là câu dẫn không thành công sao?! Thật đúng là lòng mang thù mà! Có điều, nói đi nói lại...Dạ Ngưng lén lút liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, cân nhắc, chẳng lẽ mình không có mị lực như thế cơ à? Vũ Hàm nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái.

“Việc đó...” Dạ Ngưng không phải loại người có chuyện gì trong lòng mà có thể ngừng nghĩ ngợi được, ở trong mắt nàng, hiện tại trừ cha mẹ ra thì Tiểu Vũ Hàm chính là người thân thiết nhất, có cái gì cũng không thể giấu, nhất định phải nói ra.

“Sao thế?” Tiểu Vũ Hàm đang định cầm di động xem kế hoạch đi chơi hôm nay, liền quay đầu nhìn Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm cúi đầu nhìn đường phải đi, nhú mày, mấy đứa này, có phải chơi đùa hơi quá trớn không, vùng hoang vu dã ngoại như thế, sao trường học có thể phê chuẩn nhỉ?

“Em.....” Dạ Ngưng nuốt nước bọt, khó khăn nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm trả lời cho có lệ, tâm trí còn đang đặt trên cái di động, điều này làm cho Dạ Ngưng nổi giận, một phen đoạt lấy di động của Tiểu Vũ Hàm, trừng mắt nhìn cô: “Khi em nói cô có thể lắng nghe em được không, chẳng nhẽ em không có mị lực đến vậy sao?!”

Lần này tốt lắm, nương theo lửa giận, đem mọi lời trong lòng đều xả hết cả ra, Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm, cô ăn ngay nói thật đi, không phải là cô ghét bỏ em ngực phẳng hông phẳng đấy chứ?” Bởi vì cảm xúc bị kích động, mặt Dạ Ngưng đỏ lên, Tiểu Vũ Hàm mở to hai mắt, chớp mắt không chớp mắt nhìn nàng.

Nhìn bộ dáng kia của Tiểu Vũ Hàm, trong lúc nhất thời Dạ Ngưng nản lòng thoái chí, thở dài: “Em đã nói mà, nếu không cô đã không không thêm đụng đến em.”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh lúc này mới phản ứng lại, nhìn vẻ ủ rũ kia của Dạ Ngưng, cắn môi, bả vai khẽ run lên. Con bé này, mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì thế?

“Cười cái gì?” Dạ Ngưng bực mình, nàng đang thảo luận vấn đề có tính chất hạnh phúc cả đời, vậy mà Tiểu Vũ Hàm lại còn cười với nàng?!

Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, đưa tay vuốt ve mái tóc Dạ Ngưng: “Em nghĩ cái gì thế, sao tôi có thể ghét bỏ em được.”

“Thật sự?” Dạ Ngưng bộ dáng kiêu tro tàn lại cháy, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm cười nhìn nàng, cười khẽ.

“Thế thì tốt lắm, thế thì tốt lắm.....” Dạ Ngưng đưa trả lại di động cho Tiểu Vũ Hàm, hờn hờ. Chỉ cần không phải ghét bỏ là được rồi, vẫn có mị lực, còn lại chính là vấn đề thời gian, không thành vấn đề, nàng có thể nhẫn!

Nhận lấy di động, cho vào túi, Tiểu Vũ Hàm liếc Dạ Ngưng một cái, cười khẽ: “Hơn nữa, khi thói quen trở thành tự nhiên, hết thấy đều có thể chịu được.”

“.....” Dạ Ngưng hơi biến sắc, xoay người nhìn Tiểu Vũ Hàm, hai mắt trợn trừng so với cái chuông còn lớn hơn. Tiểu Vũ Hàm cười nhìn nàng, nói: “Được rồi, đến trường rồi, em đi vào trước đi.”

Tuy nói cô không bận tâm để người khác biết được quan hệ giữa hai người, nhưng dù sao đây cũng là trường học, Dạ Ngưng vẫn là một sinh viên, Tiểu Vũ Hàm không hy vọng bởi vì quan hệ giữa hai người mà xảy ra vấn đề khiến cho Dạ Ngưng gặp phải phiền toái gì.

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cổng lớn, có phần buồn bực, Vũ Hàm chính là như vậy, mỗi lần đều khiến cho nàng bực mình mà không thể phát ra, giận dữ gật đầu, nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vội lên xe em muốn ngồi cùng với cô.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, bộ dáng có chút do dự.

“Làm sao vậy?” Dạ Ngưng khó hiểu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, cố gắng nhìn về phía trường học, nhìn thấy xe buýt đỗ ở trước cửa tòa nhà dạy học, nhỏ giọng nói: “Tôi say xe.”

“.....” Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng đưa tay dùng sức bấu chặt ống quần, nàng không phải là cười nhạo Tiểu Vũ Hàm bị say xe, mà thật sự là bởi vì ánh mắt yếu đuối cùng đôi môi mỏng manh của cô vừa rồi kia làm cho Dạ Ngưng thú tính nổi dậy, thật sự rất muốn một phen kéo cô vào lòng!

“Vậy thì hẳn là càng nên ngồi cùng với em, không có chuyện gì đâu, có em mà.” Cố đè nén dự vọng của bản thân, Dạ Ngưng dịu dàng nói với Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, gật gật đầu: “Ừ.”

“Đừng sợ, lên xe cứ dựa vào em là được.” Dạ Ngưng lo lắng dặn dò, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười khê.

“Được rồi, mau đi đi.”

“Vâng.”

Vạn phần không muốn chào tạm biệt Tiểu Vũ Hàm ở cổng lớn, Dạ Ngưng chạy chậm đến trước xe buýt.

“Ồ, ai đây nhỉ?” Lão Đại từ thật xa đã nhìn thấy Dạ Ngưng, châm chọc giả bộ hỏi.

Dừng chân lại, Dạ Ngưng có chút thở dốc nhìn cô: “Sao nào? Sáng sớm đã gây sự.”

Nghe xong lời này, lão Đại tròn mắt, lão Tam ở một bên thấy tình hình không đúng liền vội vàng chui ra: “Lão Tứ, mày không biết đâu, hôm qua trường giao cho việc thống kê tình hình du lịch của lớp, là lão Đại một mình gọi điện ọi người hỏi đấy.”

Dạ Ngưng hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lão Đại: “Sao mày không gọi điện báo cho tao biết, để tao đi hỏi.”

Lão Đại tức giận tròn mắt liếc nàng một cái, xoay người, đi đếm nhân số. Nhìn thân ảnh lão Đại, Dạ Ngưng nở nụ cười, thật tốt, lại có một người bạn tốt như vậy, vì không muốn quấy rầy khoảnh khắc vui vẻ của nàng và Vũ Hàm nên tình nguyện tự mình chịu ủy khuất, lão Đại, vất vả rồi!

Lên xe trước, Dạ Ngưng bắt đầu tựa vào xe buýt cùng thầy hiệu trưởng phụ trách phân chia chỗ ngồi: “Hiệu trưởng à, cô Tiểu của bọn em bị say xe, thầy xem cô ấy một cô gái bé nhỏ rất đáng thương, cứ phân cho em cùng ngồi đi, để em chăm sóc cho cô ấy.”

“Em chăm sóc cô ấy?” Thầy hiệu trưởng hơi nhăn mũi, nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đứng thẳng người, còn thật sự nghiêm túc nhìn ông: “Đúng.”

Cần nhắc một hồi, thầy hiệu trưởng gật đầu đồng ý: “Đi thôi.”

Lớp trưởng chiếu cố giáo viên cũng rất bình thường, nói sao thì ông cũng biết Dạ Ngưng, với cái kiểu mồm miệng không bao giờ chịu yên kia của nàng, phỏng chừng một đường trò chuyện với Vũ Hàm thì Vũ Hàm cũng sẽ không say xe.

Lên xe, sắp xếp kỹ mấy túi đồ trong tay, Dạ Ngưng cười tủm tỉm nhìn Tiểu Vũ Hàm đi đến chỗ mình: “Cô Tiểu, chào!”

Ngọt ngào cất tiếng chào đón, Dạ Ngưng thu người lại nhường chỗ ngồi cho cô. Cô Tiểu hôm nay rất được, trang sức rất thanh nhã, một đôi mắt phượng phong tình cũng không điểm trang nhiều, chỉ đánh một chút kẻ mắt, môi tô một lớp son bóng nhạt màu, trông có vẻ tự nhiên tươi trẻ, cơn gió nhẹ đem theo hương chanh trên người cùng mùi hương trong trẻo dễ chịu buổi sớm mai thổi lướt qua mặt Dạ Ngưng, làm cho nàng lại có chút ngơ ngẩn.

Giờ nếu ở nhà thì tốt rồi...Nghĩ cái gì liền sẽ làm cái đấy...

May mà lúc này Dạ Ngưng còn đang mải suy nghĩ cái chủ ý xấu xa gì đấy, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng thân nhiên cười cười, bộ dáng trưởng giả, đến nơi cũng không khiêm nhượng, bám lấy nàng lách vào bên trong.

Đúng thế, người say xe dựa vào cửa sổ có thể đỡ hơn, khó có được dịp Dạ Ngưng săn sóc như vậy, Tiểu Vũ Hàm cũng sẽ không từ chối nữa.

Nhưng thật ra Dạ Ngưng ngược lại, nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Tiểu Vũ Hàm liền có chút khổ sở, sau lại ngẫm nghĩ vì ở bên cạnh có nhiều người như vậy cho nên mới lại bắt đầu làm cao. Dạ Ngưng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, có em ở đây.”

Tiểu Vũ Hàm cười khê với nàng, không nói gì, côi lòng vốn rất khấn trương ít nhiều cũng có chút dịu đi. Từ nhỏ cô đã say xe, ngồi xe đối với cô mà nói thì còn khủng khiếp hơn là đi máy bay, chóng mặt rồi còn có thể nôn nữa, cho nên mỗi lần lên xe Tiểu Vũ Hàm đều lựa chọn nhắm chặt mắt lại ngủ.

Nhưng mà lần này.....

Bởi vì có Dạ Ngưng, hết thấy đều khác biệt rất lớn.

“Trời à, xong rồi, lớp trưởng lại nôn rồi!” Một nam sinh ở phía sau sinh động gào thét, Tiểu Vũ Hàm vỗ nhẹ lưng giúp Dạ Ngưng, đau lòng nhìn nàng.

Lão Đại cũng từ phía sau chạy vội tới, cầm trong tay hai cái túi to mới, không nói gì nhìn Dạ Ngưng: “Lão Tứ, mày không biết bản thân bị say xe sao? Buổi sáng lại còn ăn nhiều như vậy?!”

“Tao –” Dạ Ngưng một câu định nói lại nhịn không được, muốn nôn tiếp, lão Đại vội vàng cầm một cái túi to đưa qua, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng xoa lưng nàng, nhủ mày lại.

“Ôi –” Nôn đến hơn nửa giờ, cuối cùng Dạ Ngưng cũng yên tĩnh, mọi người trong xe không nói gì nhìn nàng, chưa từng gặp qua người nào như vậy, xe vừa chạy liền say rồi.

Thầy hiệu trưởng tròn mắt nhìn Dạ Ngưng, bộ dạng như vậy còn chăm sóc cô Tiểu kiều gì? Nếu không bởi thân phận của mình thì hẳn chắc chắn sẽ dựng thẳng ngón giữa với Dạ Ngưng!

“.....” Sắc mặt Dạ Ngưng trắng bệch, xoay qua, ủy khuất nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng nói: “Vũ Hàm, em.....”

“Phun hết cả bánh mỳ của tôi ra rồi.”

“Em.....” Dạ Ngưng cắn môi, xấu hổ chết được, nói muốn chiếu cố Vũ Hàm, nhưng chính mình ngược lại lại ối trước.

Tiểu Vũ Hàm lắc lắc đầu, thực dịu dàng cười với Dạ Ngưng: “Đừng khổ sở, lớp trưởng đại nhân làm không tệ, em lặn qua lặn lại như vậy, quả thực khiến tôi không say xe.”

Hết chương 64

66. Chương 65: Cực Mạo Hiểm...

Kế hoạch xuất hành tốt đẹp của Dạ Ngưng ở một khắc lúc nàng say xe kia đã tan thành mây khói, bất quá cũng tốt, có lý do chính đáng để tựa vào Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng nhủ mày dựa vào bả vai mình, có chút lo lắng: “Còn khó chịu sao?”

“Không có gì, chỉ là thấy ghê thôi.” Dạ Ngưng hữu khí vô lực đáp lời, Tiểu Vũ Hàm thở dài nhìn Dạ Ngưng, cúi đầu, lấy một gói ô mai trong túi xách ra, đưa cho Dạ Ngưng: “Ăn một viên đi.”

“Không, chưa lắm.” Dạ Ngưng nhủ mày lâu bầu, Tiểu Vũ Hàm không thêm bận tâm, xé mở một gói to, lấy ra một viên ô mai, nhét vào miệng Dạ Ngưng.

Sau đó.....

“Lão Đại, lão Đại, đưa kẹo Alpenliebe của mày cho tao hết đi!”

“Không cho!” Lão Đại thấy chết không sờn bảo vệ túi của mình, sắp khóc đến nơi mất. Phải không vậy? Lão Tứ, còn chưa đến nơi mà, mày cũng sắp cướp hết đồ ăn của tao rồi đó!

Tiểu Vũ Hàm cũng đồng dạng không nói gì nhìn Dạ Ngưng, cô thật không hiểu được, một người vốn còn có vẻ bệnh mà như thế nào sau khi ăn gì đó liền hồi phục nhanh vậy được nhỉ?

Ăn một viên ô mai đường cuối cùng, Dạ Ngưng cười hì hì tiến đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, em đã nói mà, em không bị say xe.”

“...” Tiểu Vũ Hàm cũng lười để tâm đến nàng, cô thấy vừa rồi Dạ Ngưng căn bản không phải say xe, chỉ là ăn nhiều quá, chạy loạn trên xe, hơn nữa buổi sáng uống sữa không thích ứng, vì thế cho nên mới bị ối.

“Dựa vào em ngủ đi.” Dạ Ngưng dùng sức vươn thẳng thân mình, tràn ngập chờ mong nhìn Tiểu Vũ Hàm. Mặt Tiểu Vũ Hàm hơi đỏ lên, mấp máy môi: “Có người ở đây.”

“Sợ cái gì? Cô xem xung quanh đều ngủ cả đám rồi.” Dạ Ngưng nhỏ giọng nói, Tiểu Vũ Hàm vẫn có chút không được tự nhiên, quay đầu nhìn chung quanh, quả nhiên vừa rồi mọi người còn tán gẫu hăng hái thì giờ đã đổ nghiêng đổ ngửa ngủ hết cả, hoàn toàn không có một tí hình tượng nào.

“Đến đây đi.” Dạ Ngưng giang tay, giữ bả vai Tiểu Vũ Hàm, ấn đầu cô lên vai mình.

“Làm gì mà tự dưng lại không được tự nhiên như thế, càng che che dấu dấu lại càng dễ bị phát hiện.” Lời Dạ Ngưng nói cũng có chút tác dụng, Tiểu Vũ Hàm không mất tự nhiên nữa, an tâm tựa vào người Dạ Ngưng, nhắm hai mắt lại.

“Dạ Ngưng.”

“Vâng?” Dạ Ngưng nghiêng đầu cười nhìn cô, thích thật đấy, Vũ Hàm nhà nàng làm sao lại luôn thơm ngào ngạt vậy nhỉ.

“Tôi không ngủ, chúng ta trò chuyện đi.”

“Được, nói chuyện gì?” Tiểu Vũ Hàm muốn nói chuyện, Dạ Ngưng đương nhiên phụng bồi.

Dựa vào bả vai cũng không rộng lớn mà thậm chí có chút nhỏ bé này, lòng Tiểu Vũ Hàm lại chưa bao giờ bình tĩnh đến thế: “Em đã từng nghĩ về tương lai chưa?”

“Nghĩ tới rồi.” Dạ Ngưng gật đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm, cười híp cả mắt: “Em đều đã nghĩ tốt rồi, chờ lần này sau khi chúng ta đi chơi về em sẽ tìm nơi để thực tập, lấy kinh nghiệm, thuận tiện kiếm chút thu nhập thêm, không muốn chỉ mãi xài tiền của cô nữa.”

“Nói cái gì ngốc vậy?” Tiểu Vũ Hàm mở mắt, Dạ Ngưng lại nâng tay lên, đặt lên mắt cô: “Đừng mở, chẳng may say xe thì làm sao bây giờ.”

Nhẹ nhàng cười cười, Tiểu Vũ Hàm nghe lời nhắm mắt lại.

“Em kiếm tiền về để mua cái gì? Tôi không muốn em quá vất vả.”

Lời này của Tiểu Vũ Hàm kích thích Dạ Ngưng, nàng cũng không phải là một tên tiểu bạch kiêu chỉ biết ăn chùa: “Mua cái gì? Mua một cuộn giấy vệ sinh cũng là mua mà, tài sản chung của vợ chồng, vất vả cái gì? Nếu có năng lực, em chỉ hận không thể giấu cô trong nhà, không cho cô đến trường. Hừ, mỗi ngày bị nhiều thiếu nam thiếu nữ khát khao nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng rất không dễ chịu.”

“À.” Tiểu Vũ Hàm tự động coi nhẹ câu nói phía sau của Dạ Ngưng, đem trọng điểm dừng lại ở nửa câu trước: “Tài sản chung của vợ chồng?”

“Đúng vậy.” Dạ Ngưng đắc ý cười, tay phải bỏ lên tay Tiểu Vũ Hàm, mười ngón đan xen, nắm chặt cùng một chỗ: “Em là chồng cô là vợ, bạch thủ đồng tâm, vĩnh viễn không phân li.”

Thân thể Tiểu Vũ Hàm khẽ run lên, cô không ngờ Dạ Ngưng sẽ nói ra những lời này, có chút cảm động, cũng không muốn để nàng nhìn ra liền mạnh miệng nói: “Vì cái gì em lại là chồng? Hiện giờ rõ ràng là tôi nuôi gia đình mà.”

“Đánh cược đi.” Ở vấn đề mang tính mấu chốt, Dạ Ngưng lại có phần nghiêm túc: “Đây không phải là vấn đề kiếm tiền nuôi gia đình, đây là vấn đề được ‘công thụ’”

“Dạ Ngưng!”

Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt, mở mắt ra nhìn nàng, Dạ Ngưng vừa thấy chọc tức nữ nhân nhà mình, liền vội vàng nói tốt, lại kéo cô trở về.

“Được rồi, không náo loạn nữa, cô an tâm ngủ một lát đi, chốc nữa xuống xe còn phải bận rộn đó, nghe nói đi dã ngoại thì phải ăn đồ nướng, còn cần đi bắt cá cái gì đó, một danh sách đây kế hoạch, tất cả đều là lão Đại làm.”

“A, em tự trách mình?” Tiểu Vũ Hàm cười hỏi, không mở mắt.

Dạ Ngưng bĩu môi, gật đầu: “Đúng vậy, đôi khi cảm giác rất có lỗi với lão Đại, hình như từ sau khi chúng ta ở bên nhau, đã lâu rồi không trò chuyện với nó.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời này của Dạ Ngưng cũng thở dài, làm sao cô lại thường không nghĩ thế được, sau khi cùng Dạ Ngưng ở bên nhau, đặc biệt sau khi qua thời kì “gắn kết”, chỉ hận không thể mỗi ngày dính một chỗ với nàng, cũng sợ là Mạch Mạt rất nhiều.

“Được rồi, đã nhiều năm qua như vậy, cô bé đó đối với em cũng đã thành thói quen rồi.”

“Phải...” Dạ Ngưng gật đầu đáp, ngẩng đầu, nhìn lão Đại đang ngồi xổm phía trước thu dọn rác mọi người vứt đi, thở dài. Lão Đại à, mày rộng lòng tha thứ nhiều một chút nha.

Hai người vừa tán gẫu vừa trò chuyện, cuối cùng không biết ai là người ngủ trước, chờ đến khi tỉnh lại thì là do bị thầy hiệu trưởng dùng loa đánh thức: “Đến nơi rồi, lớp trưởng từng lớp tập hợp, sau đó dựa theo kế hoạch nguyên bản mà chấp hành, giáo viên đốc thúc.”

Dạ Ngưng nghe được lời này liền quàng qua cái nhìn coi thường, đây là để làm gì chứ? Đi chơi thôi mà nghiêm túc như vậy làm gì.

Xuống xe, Dạ Ngưng đếm số người trong lớp, sau đó liền cùng lão Đại dẫn theo đội ngũ thảo luận trước tiên đi chuẩn bị tốt khách sạn để ở đã.

“Lão Tứ, nói trước với mày, mày với cô Tiểu không thể ở với nhau, cô ấy và giáo viên khác sẽ ở một phòng.” Lúc này lão Đại ở một bên cảnh cáo Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bĩu môi, rầu rĩ đáp lời: “Tao biết.”

Điểm đúng mực ấy nàng cũng hiểu, bất quá cả đêm không thể nhìn thấy cô, lòng Dạ Ngưng vẫn không thoải mái lắm, ngẩng đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm đi theo cách đó không xa, hỏi: “Lão Đại, chúng ta ở mấy người một phòng?”

“Chắc sáu người.”

“Sáu người một phòng? Trường mình dĩ nhiên lại keo kiệt đến vậy!”

Dạ Ngưng khó chịu mắng, lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái: “Cho dù là hai người một phòng thì tao cũng không thể để tiện lợi ày được!”

“...”

Lão Đại liếc mắt một cái liền nhìn ra Dạ Ngưng suy nghĩ gì, Dạ Ngưng bị lão Đại nói có chút chột dạ, không dám nói nhiều nữa.

Đến nơi, đều tự nhận số phòng mình, mọi người vọt vào phòng bỏ hành lý, cùng nhau tập hợp ở đại sảnh dưới lầu.

Bởi vì thời gian quý giá nên an bài rất chặt chẽ, trạm thứ nhất chính là đi ra bờ biển nướng đồ.

Nhưng mà khi làm liền hiển nhiên xảy ra vấn đề.

Ai cũng không ngờ đầu thu bờ biển lại lạnh đến vậy, gió biển quất mọi người ngã tới ngã lui, Dạ Ngưng vì muốn xinh đẹp nên xoa tóc, chờ tới khi đi dạo bờ biển một vòng về lại biển thân thành Mai Siêu Phong.

Tuy rằng lạnh nhưng mọi người ai cũng không muốn trở về khách sạn, nhiều người cũng náo nhiệt, chỉ vừa nhóm lửa một cái, một đám người liền chạy tới.

Dạ Ngưng ngồi co mình bên lò nướng sưởi ấm, lén lút liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm đi cùng vài giáo viên khác ở cách đó không xa, có chút lo lắng cô không chịu nổi gió lạnh thế này.

“Bên chỗ giáo viên một lát nữa sẽ được phát áo ấm đã thuê, mày vẫn tự lo ình trước đi đã.” Lão Đại nướng một xiên thịt đưa cho Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhận lấy, nhìn nọt nhìn lão Đại: “Lão Đại, mày hiểu tao còn hơn cả mẹ tao nữa.”

Còn chưa nói xong, vừa mới thốt ra, mặt lão Đại đã đen lại:

“Ách...Tao chỉ tùy tiện so sánh thôi mà.” Dạ Ngưng vội vàng giải thích, lão Đại hừ một tiếng, không nói gì. Dạ Ngưng lén lút liếc cô một cái, thật là, mới bao nhiêu tuổi chứ, chỉ sợ người khác nói mình già, phụ nữ a, đều là động vật thích hư vinh.

Ăn thịt dê nướng, uống bia không cần ướp lạnh liền đã thấy mát mẻ cực kỳ, Dạ Ngưng cầm di động, nhấn tin cho Tiểu Vũ Hàm.

Tình yêu, có nhớ em không?

Dạ Ngưng vẻ mặt tươi cười nhìn Tiểu Vũ Hàm ở đối diện cầm lấy di động, quả nhiên lúc đọc được tin nhắn của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm liền quay đầu, nhìn thoáng qua các nàng ở bên này.

Một cái liếc mắt kia...

Ngưng ngừng mang theo một loại phong tình, quyến rũ câu hồn người...

Ngay cả lão Đại cũng ngẩn người, gơ cây quạt trong tay, không thể tin được nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng mở to hai mắt, cũng có chút ngẩn ngơ nhìn lão Đại, qua một phút đồng hồ liền uống sạch một chai bia.

“...”

Bởi vì rất lạnh, lão Đại cùng Dạ Ngưng cân nhắc để bạn học trong lớp tụ lại thành một đám, đốt lửa trại, ngồi vây quanh thành một vòng.

Lần này đi chơi mọi người đều muốn thoải mái, lúc lên kế hoạch giáo sư cùng ban lãnh đạo đi cùng là để đốc thúc, hoạt động gì cũng không tham gia, sợ mọi người đùa quá trớn, lãnh đạo của lớp rủ các giáo viên coi như là có tính tượng trưng, thấy mấy người đó không tham gia cũng sẽ không quá nài ép.

Người trẻ tuổi tụ lại cùng một chỗ, luôn có nhiều trò nghịch ngợm, lấy ra bài tú-lơ-khơ, chia làm ba, mọi người bắt đầu chơi trò “Cực mạo hiểm”.

Dạ Ngưng chơi trò này giỏi nhất, thậm chí mập mờ chơi xấu, cộng thêm cướp bài đổi bài, làm cho không ít người ăn khổ.

Đầu tiên là lão Đại ngã ngựa, phải nói với lớp phó ở đối diện một câu “Em yêu anh.”

Ngay sau đó lão Nhị cũng bị Dạ Ngưng tính kế, phải trực tiếp ôm lớp phó một cái.

Lão Tam còn thảm hại hơn, bị bắt gọi lớp phó là “Tướng công”.

Trải qua vài hiệp, lớp phó cả người lảo lảo bay bổng, cười ngớ ngẩn, chuyện gì thế nhỉ, sao vận may đều chạy hết lên người hắn?

Dạ Ngưng ở một bên cười vui vẻ, hoàn toàn không phát hiện mình đã gây nên công phẫn, nên đến khi nàng đụng phải quân Joker, lão Đại cầm vương bài liền nhìn nàng cười tà ác.

Vốn Dạ Ngưng chơi cũng không sợ thua, nhưng mà cô Tiểu cùng nhóm giáo sư lại ngồi ở đối diện cười ha hả nhìn các nàng, vậy nên nàng không thể không sợ, vội vàng nháy mắt với lão Đại, hy vọng cô có thể hiểu được ám hiệu của mình, nhưng mà lão Đại liếc cũng không thèm liếc nàng một cái, vẻ mặt đầy chán ghét, sao hả, vừa rồi trêu đùa bọn này không phải rất vui vẻ sao?

“Mời người bốc được lá Joker tiến lên, đặt một nụ hôn đầy tình cảm lên má phải bạn lớp phó đẹp trai.”

“Ồ ồ -.” Lời lão Đại nói trong nháy mắt thiêu đốt tế bào toàn thân mọi người, tất cả đều mở to hai mắt hưng phấn nhìn Dạ Ngưng, ngay cả mấy nhóm khác bên cạnh cũng quên cả chơi bài, nghiêng người, đồng loạt nhìn Dạ Ngưng.

Lần này, Dạ Ngưng là đâm lao phải theo lao.

Đứng lên, Dạ Ngưng có chút khó khăn liếc lão Đại một cái, lão Đại trực tiếp quay đầu sang một bên. Dạ Ngưng cắn cắn môi, như thể lơ đãng nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía bờ biển.

__Hết chương 65__

67. Chương 66: Bồi Tiếp Mày...

Tiểu Vũ Hàm đứng ở bờ biển, làm bạn với làn gió biển, mái tóc dài bay phất qua trán, cười mãi không thôi nhìn Dạ Ngưng.

Không phải là nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng, cũng không phải mặt không chút biểu tình, chỉ cứ như thế nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt như vậy.....

Dạ Ngưng khẽ rung mình, xoay người nhìn mọi người: “Gì chứ, tao không hôn.”

“Muốn trốn hả?!” Toàn bộ mọi người chung quanh nổi giận, Dạ Ngưng thấy thế liền vội vàng xua tay phủ nhận: “Không phải không phải.”

“Thế thì còn lằng nhằng cái gì, mau hôn đi!” Lão Đại ở một bên nhịn không được, kêu gào nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng trợn mắt liếc cô một cái, cắn cắn môi, lắc lắc đầu, đầu óc xoay chuyển, nhìn mọi người chung quanh.

“Tao thực sự không thể, đây chính là nụ hôn đầu tiên của tao.”

“...”

Lần này thì mọi người đều im lặng, Dạ Ngưng đã nói đây là nụ hôn đầu tiên rồi thì còn ai dám ồn ào bắt nàng hôn lớp phó nữa. Tục ngữ đã nói, hôn một cái chính là đính ước, nhờ đâu bởi vì một trò đùa vui mà chậm trễ hạnh phúc cả đời Dạ Ngưng thì chẳng ai chịu trách nhiệm nổi.

Mấy người cùng phòng ký túc đều kinh ngạc.

Cái con này, dĩ nhiên lại là nụ hôn đầu tiên? Lừa ai chứ?!

Không riêng gì các bạn học kinh ngạc, mà ngay cả vài giáo viên đứng một bên vậy xem cũng đều cảm thấy không thể tin được.

Thầy hiệu trưởng sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, nhìn Dạ Ngưng mà chặc chặc lấy làm kỳ: “Thật khó nha, một người có thể gây rối loạn như vậy mà dĩ nhiên lại chưa từng yêu ai.”

Giáo viên dạy thể dục ở bên cạnh nói tiếp: “Đây, có thể là Plato* chăng?”

(*Plato: triết học Plato, lý tưởng thuần khiết)

Khóe môi Tiểu Vũ Hàm lại cong lên, sao? Ngay cả nụ hôn đầu cũng vẫn còn, vậy là ám chỉ trước kia em hôn toàn là ếch à?

“Quên đi, quên đi!” Cuối cùng vẫn là lão Đại rộng lượng lên tiếng, vẫy tay để mọi người buông tha cho Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lập tức quay đầu, đầy cấp bách nhìn cô.

“Nhưng mà, có tội không thể miễn, tội chết khó thoát. Đổi một phương thức trừng phạt khác đi.”

Dạ Ngưng nghe liền gật đầu, tùy mày, chỉ cần không hôn ai trước mặt cô Tiểu là được.

“Vậy cũng phải đổi một cái không khác biệt lắm mới được, nếu không thì hôn Mộng Diệp cũng tính.”

Lớp phó ở bên cạnh không được ném quả ngọt, ồn ào lên tiếng, Dạ Ngưng lập tức che miệng, nhìn lão Đại cuống quýt lắc đầu. Lão Đại trợn mắt liếc nàng một cái, mày nghĩ tao nguyện ý để ày hôn chắc!

“Vẫn là để tao đến đi.” Không hổ là lão Đại, rất có phong phạm đại tỹ, phất tay đẩy mọi người bên cạnh ra, đi đến bên Dạ Ngưng.

Muốn làm gì?!

Dạ Ngưng nhìn lão Đại liền lập tức cảnh giác, đây là muốn làm gì?

Lão Đại cũng không thèm để tâm đến Dạ Ngưng, nâng đùi phải lên, lắc lắc mấy cái, đá rơi chiếc dép trên chân xuống, lộ ra bàn chân phải tinh xảo trắng nõn: “Không phải nói dối một cái không khác biệt lắm sao? Vậy được, lão Tứ, mời hôn chân phải của tao.”

“...” Vụ này, cả đám người sôi trào, tiếng hoan hô đình tai nhức óc, Dạ Ngưng đen mặt nhìn lão Đại, lão Đại đứng thế “Kim kê độc lập*”, lại vẫn như trước lạnh nhạt nhìn Dạ Ngưng.

(*hai tay giang sang ngang, co 1 chân, đứng bằng 1 chân)

Sao nào? Giờ mới cầu xin tao, cũng không biết là ai, vì nữ nhân lại dĩ nhiên quên luôn sinh nhật của tao, một câu “sinh nhật vui vẻ” cũng đều không có, đáng bị xử lý!

Trầm mặc nhìn chằm chằm lão Đại một hồi, Dạ Ngưng cắn răng, thở dài.

Quên đi, không phải là chân sao, so với hôn lên mặt thì tốt hơn nhiều...

Dạ Ngưng nuốt nước miếng, chậm chậm tiến lên, ngồi xổm xuống, cầm chân phải của lão Đại, thông thả cúi đầu.

“Dạ Ngưng.”

Ngay lúc miệng Dạ Ngưng sắp chạm đến chân lão Đại, Tiểu Vũ Hàm vẫn im lặng đứng một bên liền mở miệng, chân dài bước ra, từ giữa nhóm giáo viên tiến tới.

Một đám người vốn đang ồn ào trong nháy mắt liền đình chỉ động tác, đồng loạt xoay người, khó hiểu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Không phải là cô Tiểu sẽ can thiệp đấy chứ? Sẽ không đâu, cô Tiểu không phải người như vậy...

Lão Đại cũng vẻ mặt đắc ý, nhướn mày, khoanh tay, nhịp chân nhìn Tiểu Vũ Hàm, muốn có bao nhiêu đắc ý liền có bấy nhiêu đắc ý. Cô có chút bội phục sự thông minh tài trí của mình, một mũi tên trúng hai con chim, khi dễ Dạ Ngưng chính là khi dễ cô Tiểu, hừ, chuyện người khác không dám làm, Mộng Điệp cô liền dám!

Dạ Ngưng cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, dưới đáy lòng âm thầm rơi lệ, quên đi, Vũ Hàm, cứ để tùy theo nó đi, dần thân vào giang hồ, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả nợ, em nhất định phải bắt lão Đại trả nợ máu!

Tiểu Vũ Hàm nhìn không chớp mắt, cười thản nhiên, mắt không chớp nhìn lão Đại, lập tức đi về phía cô.

Oái...

Lão Đại lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm, cô còn tưởng rằng cô Tiểu sẽ nổi giận hoặc trực tiếp ngăn lại, thế này là để làm gì...Nhìn chằm chằm mình cười quỷ dị như vậy...

Chuyện kể tiếp...

Tất cả mọi người đều giật mình, Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm mà hít một hơi khí lạnh, không phải chứ, Vũ Hàm...

Quát lớn trong tưởng tượng lại biến thành sấm sóc, liền thấy Tiểu Vũ Hàm mỉm cười nhìn lão Đại, đi đến trước mặt cô, thậm chí còn dịu dàng vươn tay giúp cô sửa sang lại cổ áo có chút xộc xệch: “A, Mộng Điệp cũng có nhiều ý tưởng thật đó, trước kia như thế nào tôi lại không nhìn ra nhỉ, không ngờ lần này đi chơi còn phát hiện được một nhân tài, xem ra về sau còn cần phải ủy thác thêm nhiều trọng trách nha.”

Bốn chữ “ủy thác trọng trách” bị Tiểu Vũ Hàm nhấn mạnh, mấy bạn học khác ở bên cạnh nhìn mà tràn đầy hâm mộ, mặt lão Đại trắng bệch, Dạ Ngưng ở một bên cắn môi nín cười.

Giáo viên ở một bên cũng cười ha ha nhìn hai người, hiệu trưởng cũng sờ sờ cái đầu bóng lương cảm thán, Vũ Hàm này cũng thật sự là càng ngày càng cao tay mà, vốn còn tưởng cô muốn lên ngăn cản, không nghĩ tới lại là khen ngợi học sinh.

“Không quấy rầy mọi người nữa, tiếp tục chơi đi.” Tiểu Vũ Hàm cười nhìn lão Đại, ôn nhu vỗ vỗ bả vai cô, xoay người rời khỏi. Lão Đại đứng tại chỗ, vuốt bả vai mình, nhìn Tiểu Vũ Hàm, mím môi một câu cũng không nói nên lời.

“Này này, tiếp tục đi, Mộng Điệp thực ‘trâu’, ngay cả cô Tiểu cũng khen ngợi, tiếp tục tiếp tục!!!” Mọi người bên cạnh nhân cơ hội liền ồn ào.

Lão Đại cắn chặt răng, xoay người nhìn chung quanh một vòng: “Tiếp tục cái rắm! Gió to, trở về khách sạn hết cho tao, thời gian hoạt động hôm nay đã kết thúc!”

Lão Đại rống lên khiến vòng người đang vây kín chung quanh về mặt đầy kinh ngạc, khó hiểu nhìn cô, đây là sao chứ, vừa rồi không phải còn tốt đẹp sao?

Lúc này Dạ Ngưng cũng sống lại, từ trong đám người cười tùm tùm tiêu sái đi ra, phát tay giả làm người tốt, thuận tiện quăng cho lão Đại một cái liếc mắt như dao: “Được rồi, đều trở về đi, đừng đùa nữa, nghe lời Mộng Đại bí thư chi bộ Đoàn, trở về cả đi, lời của quan như tao phải nghe chứ.”

“ ... ”

Bờ biển vốn đang náo nhiệt, mười phút sau liền trống trải vô cùng, vài vị giáo sư đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau không rõ vì sao, mà Tiểu Vũ Hàm lại nhoeo miệng cười.

Trở về khách sạn, lại thu dọn hành lý xong xuôi, cầm lấy thẻ phòng, Dạ Ngưng cùng lão Đại đi vào.

Tiêu chuẩn hai người một phòng, cũng không tệ lắm, điều hòa ti vi đầy đủ mọi thứ, Dạ Ngưng cởi giày, nằm trên giường.

Lão Đại kéo rèm lại, nhú mày nhìn nàng: “Lão Tứ.”

“Làm sao?” Dạ Ngưng không kiên nhẫn lâu bầu, gọi mình làm gì? Không biết mình đang phiền lòng à? Aish, nếu có thể ở cùng một phòng với Vũ Hàm thì tốt rồi.

“Không phải chứ tao nói mày có thể có chút nhân tính được không?” Lão Đại thấy Dạ Ngưng thái độ như thế, ngọn lửa trong lòng liền phun trào.

Dạ Ngưng híp nửa con mắt nhìn cô, về mặt đầy cười nhạo: “Lão Đại, phải mở rộng lòng mình, tao biết tao và Vũ Hàm ở bên nhau khiến mày có cảm giác như gả con gái đi lấy chồng vậy, cũng biết mày mỗi lần sau khi tranh giành tình cảm với Vũ Hàm thất bại thì cõi lòng rất chua xót, đây là sự thật, mày không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận. Cũng như năm đó mày với bạn trai mày nắm tay nhau đi dạo phố, tao bảo mày mang về một phần gà om nước sốt, mày lại đem về cho tao nửa phần khoai tây chiên còn thừa, mày biết không? Từ ngày đó tao liền thề, một khi tao tìm được người mình thích, nhất định cũng phải ày nếm thử loại cảm giác này!”

Nghĩ lại quá khứ đầy ảm đạm, trong lòng Dạ Ngưng còn có chút tức giận, lão Đại vừa nghe thấy nàng nói như vậy liền phần nộ: “Mày còn nói? Năm ngoái ba người chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm, tao bị tiêu chảy đi WC, không phải chỉ đi hơi lâu thôi sao? Mày đã nói với bạn trai tao cái gì? Hối có phải tao lại mang thai không? Lại!!! Mệt ày nghĩ ra, tao một hoàng hoa đại khuê nữ mà mày lại dùng cái từ ‘lại’, sau mày có biết lúc tao đi ra hắt dùng cái bản mặt như thể bị lừa đá hỏi tao đã ‘có’ được bao lâu rồi không? Tao đã nói gì mày chưa? Đâu giống như mày, vì cô Tiểu, tao chết mày cũng không thêm quan tâm!”

Dạ Ngưng vốn chỉ trêu lão Đại, cũng không ngờ người này thật đúng là nóng tính, nhìn lão Đại tức đến mặt mảy xanh mét, Dạ Ngưng nhún vai, từ trên giường bật dậy: “Lười tranh luận với bà mẹ già thời kì mãn kinh như mày, tao đi tắm đây, Mộng mụ mụ, chào*.”

(*gốc: bái – lời chào, lời nói tôn kính dùng trong giao tiếp)

Nói xong, Dạ Ngưng mang theo đồ rửa mặt đi vào phòng tắm, gần đến lúc đi vào còn không quên quay đầu liếc lão Đại một cái, nhìn ánh mắt hung tợn của lão Đại, Dạ Ngưng nở nụ cười, cúi lưng, lắc lắc cái mông, vắn vẹo uốn éo.

.....

Biểu hiện kiêu ngạo đến cực điểm của Dạ Ngưng làm cho lão Đại cả người xù lông, té bào toàn thân từ trên xuống dưới tên là “phần nộ” đều bị đốt cháy lên, ngay lúc cô cắn răng muốn xông lên trước đập thật lực vào cái mông kia của Dạ Ngưng thì cửa phòng tắm liền “phanh” một tiếng đóng lại.

Hít sâu một hơi, lão Đại cố gắng an ủi chính mình, không cần, trăm ngàn lần không cần chấp nhận với kẻ ngu ngốc!

Chậm rãi tiêu sái đi đến bên giường, lão Đại ngồi xuống, cầm lấy chén, uống nước để đè nén tinh thần, vừa lúc có thể dập tắt được phen lửa giận này thì trong phòng tắm lại truyền ra tiếng ca nhẹ nhàng vui vẻ của Dạ Ngưng: “Mùa xuân ở nơi nào a, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở trong vòng tay của Mộng mụ mụ, nơi này có hoa hồng a, nơi này có cỏ xanh, còn có Mộng mụ mụ nằm mơ vui tươi thanh thản, a á a à a.....”

“Bốp” một tiếng đập thẳng cái chén lên bàn, lão Đại đứng phắt dậy từ trên giường, cắn răng, cảm tức nhìn cửa phòng tắm.

Dạ Ngưng, mày đây là nhất định phải khiêu khiến điểm giới hạn của tao, nhất định phải xem thử cái người là cái dạng gì phải không?!

Không hề nghĩ ngợi, lão Đại cầm lấy di động ở bên giường, một cú gọi đi.

“A lô.” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm rất mềm nhẹ, chắc là đang buồn ngủ, lão Đại vốn rất không đành lòng, nhưng mà vừa nghĩ đến thanh âm vũ nhạc nhân cách kia của Dạ Ngưng, lời nói trong bụng liền xuất thẳng ra miệng: “A, cô Tiểu, em là Mộng Điệp, cô mau tới đây đi, lão Tứ nó té xỉu ở trong phòng tắm rồi, cả người run rẩy, mau chạy nhanh tới đây!”

“Cái gì??!!” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm lập tức thay đổi, từ mềm nhẹ vừa rồi đến run run bất quá chỉ một giây mà thôi.

Lão Đại cắn môi, trực tiếp đặt điện thoại lên giường, lấy tốc độ như bay đi giày, chạy như điên ra khỏi phòng.

Dạ Ngưng ở trong phòng tắm hoàn toàn không biết ngoài cửa đã xảy ra chuyện gì, tắm rửa đặc biệt vui vẻ. Đang lúc nàng tắm đầy hứng thú, cầm miếng bọt cọ rửa xà phòng trên người thì “phanh” một tiếng, cửa phòng tắm bị đá văng ra. Dạ Ngưng không cần nghĩ cũng biết lại là lão Đại, nàng ngay cả đầu cũng không thêm ngoái nhìn, trực tiếp nâng tay phải ngón giữa, chỉ xuống phía dưới, dùng cái mông nhẵn mịn của mình khinh bỉ đối diện với người ở đằng sau: “Aish, lão Đại, muốn nhìn người ta thì cứ nói thẳng ra đi, buổi tối còn nhiều thời gian như vậy mà, lại vội vàng đến thế sao? Được rồi, ngoan, người ta đồng ý với mày, đêm nay tao tuyệt đối không nghĩ tới Vũ Hàm nửa phần, chuyên tâm bồi tiếp mày, hảo hảo hầu hạ cưng ~”

Hết chương 66

68. Chương 67: Không Khống Chế Được...

“Làm gì thế? Muốn tới thì vào nhanh lên, nếu không thì đóng cửa lại, lạnh chết được!” Đợi thật lâu cũng không thấy lão Đại có phản ứng gì, Dạ Ngưng vò tóc không kiên nhẫn lâu bầu nói. Thiệt tình, không phải thời kỳ tiền mãn kinh thì là gì, phiền chết được, không đáng yêu như trước kia chút nào.

Dạ Ngưng và lão Đại từ lúc còn ở khoa chính quy đã cùng tắm rửa với nhau, lúc mới đầu hai người đều rất không được tự nhiên, mặt đầy ngượng ngùng nhìn thân thể đối phương, đợi đến năm thứ tư liền hoàn toàn thay đổi. Dạ Ngưng thường xuyên lười tự thoa sữa tắm, trực tiếp đưa miếng kì lưng cho lão Đại, lão Đại quả thực giống như mẹ nàng vậy, cung cấp phục vụ mang tính toàn thân, ngay cả bộ ngực cũng giúp nàng thoa, có một lần khiến cho bạn học ở một bên nhìn mà ghen hòng trần trối.

“.....”

Người ở phía sau lại vẫn trầm mặc, gió lạnh theo cánh cửa mở nhả thẳng vào trong mà thổi, Dạ Ngưng khẽ rung mình, ghen một bụng tức, xoay phắt người lại, trừng mắt: “Tao nói mày –”

“Bốp” một tiếng, miếng kì lưng trong tay rơi xuống đất, Dạ Ngưng không thể tin được nhìn người đứng trước mặt: “Vũ, Vũ Hàm?”

Tiểu Vũ Hàm dựa vào cửa, hai tay khoanh lại, cười như không cười nhìn Dạ Ngưng. Hẳn là sắp đi ngủ, trên người chỉ mặc một kiện áo ngủ màu trắng ngà rộng thùng thình, ngực lộ da một mảng da thịt trắng như tuyết, xương quai xanh dưới ngọn đèn phòng tắm ánh lên nhìn đặc biệt mê người, nếu là trước kia, Dạ Ngưng đã sớm nhào tới rồi, nhưng mà lúc này...

“Ách...”

Biểu tình theo thói quen này của Tiểu Vũ Hàm làm cho Dạ Ngưng từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, lập tức nâng tay che kín ngực, hai chân chụm lại với nhau, dịch về phía bức tường.

Ai có thể nói cho nàng... Vì sao Vũ Hàm lại ở trong này không? Lão Đại đâu? Ngay cả cửa cũng trông chừng không xong thì còn có thể làm được chuyện gì nữa?

“A, em trốn cái gì?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, giận dữ cười đáp, vừa nói còn vừa dùng ánh mắt đánh giá thân thể Dạ Ngưng, không một chút che giấu, trực tiếp tự nhiên.

“Vũ Hàm, cô nghe em giải thích...” Dạ Ngưng cắn môi, khóc không ra nước mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, xong rồi, xong rồi, những lời vừa rồi vốn muốn nói với lão Đại đều để Vũ Hàm nghe thấy hết rồi... Oan uổng quá, cho dù nàng có đói bụng ăn quàng thế nào thì cũng không thể nhào vào lão Đại được, Vũ Hàm, cô nhất định phải tin tưởng sự trong sạch của em!

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng hừ nhẹ một tiếng, nét tươi cười trên mặt tan biến, trong nháy mắt liền trở mặt. Trong lòng cô cũng biết là Dạ Ngưng và lão Đại không có gì, nhưng mà nghe được những lời mang tính cực kỳ khiêu khích kia thì lòng rất không thoải mái, huống chi người cô yêu đến tận xương lại cứ đứng trong bộ dạng “nguyên thủy” như vậy ở trước mặt, có ý nghĩ khác thường cũng là chuyện bình thường.

Cổ họng có chút khô khốc, Tiểu Vũ Hàm nhìn rồi lại nhìn Dạ Ngưng chằm chằm. Trước kia cô đã từng tưởng tượng về thân thể Dạ Ngưng, tuy nói sau đó hai người từng bình thản đối diện, nhưng khi ấy phần nhiều bởi vì ngưỡng ngưỡng không dám nhìn tới thân thể Dạ Ngưng, mà lúc này đây, nương theo cơn giận có thể nhìn một lượt không xót chút gì, bộ ngực tuy nhỏ lại rất thẳng, hai chân thon dài khép chặt, còn có từng giọt từng giọt nước nhỏ từ trên cổ xuống, kích thích khiến trái tim Tiểu Vũ Hàm đập kịch liệt.

Dạ Ngưng vốn còn không có cảm giác gì, vừa thấy Tiểu Vũ Hàm nhìn mình như vậy liền chợt dạ, nàng lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm, thân mình không biết nên nấp vào chỗ nào, tay lại càng không biết nên che bộ phận nào. Sao, sao chứ, nhìn nàng chằm chằm như vậy làm gì? Không phải muốn cắn người đấy chứ? Nhưng không biết lần này Tiểu Vũ Hàm làm sao, khác hẳn bộ dáng thẹn thùng ngày trước, cứ như vậy tựa vào cửa, không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt kia... làm Dạ Ngưng chỉ hận không thể tìm cái hố mà chui xuống...

Cái khó ló cái khôn, Dạ Ngưng cầm lấy khăn tắm trên bồn, trùm lên ngực, hai tay chuyển xuống, che kín hạ thân.

Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn Dạ Ngưng, nhìn thấy bộ dáng ranh mãnh lại khấn trương của nàng, sắc mặt dần nghiêm lại: “Có thể để Mộng Điệp xem, còn tôi thì lại xấu hổ?”

“Hả?” Dạ Ngưng vốn đang căng thẳng thỉnh thoảng nghe xong một câu như vậy liền sững sờ đứng ngẩn tại chỗ, luống cuống nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Bộ dáng mờ mịt kia của Dạ Ngưng lại càng chọc giận Tiểu Vũ Hàm, cô lật tay đóng sầm cửa lại, ngẩng đầu cười khê với Dạ Ngưng.

“Ồ...” Dạ Ngưng theo bản năng lùi lại một bước, không biết Tiểu Vũ Hàm muốn làm gì, nhưng mà cứ có cảm giác nụ cười này rất nguy hiểm. Vũ Hàm cũng không nóng vội đi đối phó với Dạ Ngưng, cô xoay người, trước khóa cửa lại, sau khi làm tốt công tác an toàn, liền giẫm lên sàn nhà ẩm ướt, đi từng bước về phía Dạ Ngưng.

Mỗi lần Vũ Hàm bước một bước, trái tim Dạ Ngưng lại theo đó mà nhảy lên một cái, nhìn Tiểu Vũ Hàm càng ngày càng gần, nàng theo bản năng lùi lại phía sau một bước, liềm liềm môi, cố gắng giải thích: “Vũ Hàm, em với lão Đại thực sự không có gì, em còn bức mình với nó thì có, bởi vì em với cô em đẹp quá cho nên nó mới giận dữ với em, em vì an ủi nó nên mới nói như vậy...”

Dạ Ngưng càng giải thích càng loạn, không biết là bởi hơi nước trong phòng tắm hấp đến choáng váng hay vẫn là bởi ánh mắt mười phần mang tính xâm lược của Tiểu Vũ Hàm dọa nạt đến vỡ mật, miệng lưỡi ngày thường linh hoạt giờ phút này lại ngu ngốc đến đòi mạng. Dạ Ngưng không giải thích nổi, vô vọng nhìn mặt Tiểu Vũ Hàm dần dần tới gần mà nói không nên lời, hoảng sợ chớp mắt, làm một động tác nuốt nước bọt.

Tiểu Vũ Hàm cũng không nói gì, lời Dạ Ngưng giải thích một câu cũng nghe không lọt, chỉ cứ thế nhìn chăm chăm Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm...” Dạ Ngưng khiếp đảm nhìn Tiểu Vũ Hàm, muốn giải thích lại không biết bắt đầu nói từ đâu, mà loại tư thái sắc bén này của Tiểu Vũ Hàm lại làm cho nàng có chút sợ hãi...

“Lấy ra.” Tiểu Vũ Hàm mặt không biểu tình nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nghe liền ngẩn người, tay đang cầm khăn tắm nắm thật chặt, hỏi lại: “Gì cơ?”

“Tay.” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm vẫn vô cảm như trước, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Dạ Ngưng, ngọn lửa trong mắt cơ hồ thiêu cháy nàng. Dạ Ngưng lập tức đỏ mặt, cắn chặt môi, ủy khuất nhìn Tiểu Vũ Hàm, miệng cắn đến mức sắp nát mất, cuối cùng vẫn chậm rãi buông lỏng tay ra, ngón út vẫn giãy dụa tóm lấy một góc khăn tắm.

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, không chớp mắt nhìn nàng.

“...”

Dưới sự áp bách của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng mấp máy môi, tay đang nắm khăn tắm liền buông ra, trượt...

Khăn tắm ướt sũng dán trên người Dạ Ngưng, cũng không bởi vì tay nàng bỏ ra mà rơi xuống đất, điều này làm cho lòng Dạ Ngưng ít nhiều có chút dễ chịu, nhưng điều làm cho nàng vạn vạn lần không thể tưởng được là...

Tiểu Vũ Hàm dướn người lên, vươn tay tóm lấy khăn tắm trước ngực Dạ Ngưng, giơ cánh tay, lập tức ném đi. Động tác có hơi chút giống khi vung cờ, phóng khoáng tự nhiên lưu loát đến cực điểm, chỉ khổ cho Dạ Ngưng...

Dạ Ngưng khóc không ra nước mắt nhìn khăn tắm rơi xuống dưới chân Tiểu Vũ Hàm, kia nhưng là khăn mà nàng cùng Vũ Hàm mua khi đi siêu thị trước lúc đi du lịch mà, là Vũ Hàm tự chọn cho nàng.

“Vũ Hàm, cô làm gì thế?” Dạ Ngưng trợn mắt với Tiểu Vũ Hàm, đau lòng cái khăn tắm của mình, như thế nào nàng cũng không tin tiếp theo Tiểu Vũ Hàm sẽ “muốn” nàng. Nếu không phải là “muốn” nàng, vậy thì hung dữ như thế làm chi, khăn tắm của nàng...Trên sàn đầy nước, bẩn như thế, làm sao mà giặt được chứ.

Hôm nay hiển nhiên Tiểu Vũ Hàm rất không bình thường, để ý cũng không thèm để ý chiếc khăn tắm bị bẩn kia của Dạ Ngưng, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm nàng, thẳng cho đến khi Dạ Ngưng ngậm miệng lại, nhìn cô cười lúng túng, đợi đến đúng lúc nàng quay đầu, thế này mới tiến lên, kéo một cái đem Dạ Ngưng kéo vào lòng, cũng không bận tâm đến việc người nàng ướt sũng, cúi đầu hôn.

“A, cô —” Dạ Ngưng hoảng sợ, trợn to hai mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Căn bản không để Dạ Ngưng nói, thân thể Tiểu Vũ Hàm liền ngả về phía trước, đặt Dạ Ngưng lên trên bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch.

Lạnh quá...

Cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy tới từ sau lưng khiến Dạ Ngưng không nhận được mà run rẩy, môi bị Tiểu Vũ Hàm tùy ý xâm phạm, thân thể cũng bị tùy ý xoa nắn, đến cuối cùng mọi lời lẽ đều bị Tiểu Vũ Hàm cuốn vào trong miệng. Dạ Ngưng thở hổn hển từng hơi, thân thể run run đến lợi hại, từng đợt sóng nhiệt trong cơ thể ào ào đánh tới, cái lạnh như băng ở sau lưng cũng không tính là gì. Dạ Ngưng nhắm mắt lại, nàng không biết hôm nay Tiểu Vũ Hàm làm sao vậy, không rụt rè như ngày trước...mà là hoàn toàn bùng nổ, mệt cho nàng trước kia cứ nghĩ mình sẽ làm “công” cả đời, đã bao giờ ngờ tới sẽ có ngày hôm nay đâu, nàng có loại cảm giác sắp bị Tiểu Vũ Hàm nuốt chửng luôn rồi...Ai có thể nói cho nàng không? Vũ Hàm rốt cuộc bị cái gì nhập vào người vậy, tại sao, tại sao lại trở nên “cường” như thế a!

Trái ngược với Dạ Ngưng không biết phải làm sao, Tiểu Vũ Hàm lại có chút không khống chế được, tay đã không kìm được mà run run, không thể khống chế khí lực của mình, chỉ nghĩ muốn chà đạp người ở dưới thân, cảm thụ được Dạ Ngưng hô hấp dồn dập, không nén được mà rên rỉ, còn có thân thể đang run rẩy

nhẹ kia, hai chân càng ngày càng vô lực, liền chỉ cảm thấy ngọn lửa che dấu trong lòng đã lâu trong nháy mắt bị thổi bùng lên.

Đây là cảm giác mà mỗi lần hôn môi lúc trước đều chưa từng có, Tiểu Vũ Hàm thích Dạ Ngưng như vậy, là một năng chân thực tự nhiên nhất...

“Vũ Hàm...” Dạ Ngưng thở hổn hển gọi tên Tiểu Vũ Hàm, bắt được bàn tay đang dần dần di chuyển xuống, không thể như thế...Tuy rằng ngày này nàng đã chờ mong thật lâu, nhưng cũng không thể là lúc này được, ở xung quanh đều là giáo sư sinh viên mà, nếu như bị ai đó phát hiện, vậy hậu quả...

“Em không lên tiếng là được rồi.” Không hổ là giáo sư, Vũ Hàm rất nhanh liền phân tích vấn đề xảy ra. Dạ Ngưng không nói gì nhìn Tiểu Vũ Hàm, vừa định nói gì đó thì từ bộ ngực lại truyền đến một trận cảm giác tê dại.

“Uhm...” Nhịn không được cũng không kiềm được, Dạ Ngưng rõ ràng nghĩ không muốn để cho Tiểu Vũ Hàm đắc ý như vậy, nhưng mà...người đang hôn lên người mình thực sự là Tiểu Vũ Hàm. Dạ Ngưng thở dài, buông bàn tay đang giữ lấy tay cô ra, cánh tay vòng lên ôm lấy cổ cô, dướn người lên.

Nàng có thể lý giải được Tiểu Vũ Hàm, đã yêu nhiều năm như vậy, muốn không nghĩ tới chuyện kia cũng không được, về mặt đó của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhưng lại có mười phần tự tin, nàng tin tưởng, cho dù đáng người nàng có không đẹp thế nào, ngực có nhỏ đến đâu, thì chỉ cần là của nàng thì nhất định Vũ Hàm cũng sẽ coi là bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay. Khụ...tạm thời không nói đến vấn đề khao khát, coi như là giúp Vũ Hàm hạ hỏa đi, tuy nói thì thời gian địa điểm cũng không tốt...Nhưng mà, ai có thể khiến cho cô ham muốn đây...

Một cho Dạ Ngưng bị tra tấn thành ra như vậy rồi mà còn có thể lý trí phân tích, Tiểu Vũ Hàm nắm chặt ngực của người trước mặt, thân thể theo động tác của nàng mà lắc lư, ánh mắt cô dần dần mê loạn, hôn cũng trở nên lộn xộn, xoa nắn thân mình Dạ Ngưng dường như có chút thô bạo. Cho tới bây giờ Dạ Ngưng cũng chưa bao giờ từng thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, càng đáng sợ là động tác như thế của Tiểu Vũ Hàm dĩ nhiên lại làm cho nàng có một loại khoái cảm chịu “ngược”...

“Đã sớm muốn làm như vậy với em...” Cắn mút da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết của người ở dưới thân, Tiểu Vũ Hàm thì thảo nói nhỏ.

“Uhm –” Bị một câu của Tiểu Vũ Hàm kích thích khiến cho nhịn không được mà bật lên tiếng rên, Dạ Ngưng gắt gao cắn chặt môi dưới, cánh tay đang ôm lấy Tiểu Vũ Hàm liền dùng sức bám lấy lưng cô.

Đáng giận mà, Vũ Hàm, cô đây là học với ai hả, dĩ nhiên lại còn biết dùng lời lẽ khiêu khích.

__Hết chương 67__

69. Chương 68: Hai Tuần...

Ánh đèn màu da cam đầy ái muội tràn đầy trong căn phòng, Dạ Ngưng ngửa mặt há mồm thở hổn hển, tay vô lực bám lên đầu vai Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm...rất cuộc...rất cuộc thì muốn thế nào a.....”

“Ừm.” Tuy rằng Tiểu Vũ Hàm thấp giọng đáp lời, nhưng lại vẫn không thềm để ý tới Dạ Ngưng, tiếp tục màn hôn của mình. Dạ Ngưng bị chuỗi nụ hôn kia tra tấn đến cả người run rẩy, hai chân theo bản năng quắp lấy eo Tiểu Vũ Hàm, như con rắn quấn chặt lấy cô.

Thật khó chịu...Vũ Hàm là đang trừng phạt nàng sao...

Tiểu Vũ Hàm cảm giác được sự khát vọng của Dạ Ngưng, bàn tay hơi trượt, chuyển qua phía trong đùi, hơi chút trêu chọc khơi gợi mang ra một tay đầy ái dịch trơn nhẵn.

Dạ Ngưng sống chết cắn chặt môi, thân thể run rẩy đến lợi hại, bàn tay đang ôm lấy Tiểu Vũ Hàm cũng không còn sức, mà động tác ngửa đầu ra đằng sau lại khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng vào hình

ảnh chính mình trong tình trạng ảm nhĩn thảm hại mơ hồ phản chiếu trong gương kia. Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng nâng bàn tay không còn chút khí lực nào lên, che mắt mình lại.

Được rồi, tạm thời giả bộ làm đã điều đi...

Phát giác ra động tác nho nhỏ của Dạ Ngưng, ngón tay đang tác quái dưới hạ thân của Tiểu Vũ Hàm lại vịn vẹo thêm vài cái, Dạ Ngưng lập tức rên lên thành tiếng: “Uhm...rất cuộc cô muốn...cô muốn như thế nào.....” Dạ Ngưng dứt quãng nói xong liền thở dốc hỗn loạn rên rĩ, thanh âm có chút méo mó, phóng đảng nói không nên lời, cho dù ngày thường nàng tự xưng là da mặt không mỏng, nhưng mà hiện tại...

Giờ khắc này Tiểu Vũ Hàm nào còn có chút ôn nhu giống ngày xưa, tay phải nâng lên, tóm lấy bàn tay vướng víu đang che trước ngực của Dạ Ngưng, giơ cao, đặt trên đỉnh đầu nàng, không cho nàng cử động.

“Vũ Hàm! Vũ Hàm đâu?!”

Dạ Ngưng đang bị đè ở trên bồn đá nghe được thanh âm quen thuộc này, thân mình liền cứng đờ, lập tức mở to mắt, tay chống xuống phía sau muốn ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích.” Tiểu Vũ Hàm hạ xuống một đạo mệnh lệnh, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, hai mắt tràn ngập tơ máu, bị dục vọng tra tấn đã sớm mất đi lý trí, nếu không phải biết lần đầu đau đến mức nào thì sợ cô đã sớm bỏ qua những màn vượt ve mơn trớn dạo đầu trước này, nhịn không được mà “muốn” Dạ Ngưng luôn rồi.

“Vũ Hàm, có...a –” Lời tiếp theo của Dạ Ngưng bị bàn tay Tiểu Vũ Hàm trêu chọc phá thành mảnh nhỏ, thân mình mất đi trọng tâm ngã ra sau. Còn không đợi nàng kịp phản ứng, hai chân đã bị tách ra, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, một ngụm cắn điểm phần hồng trước ngực nàng. Dạ Ngưng run bắn lên, bật thốt tiếng rên rĩ.

“Cô không thể vào, cô Tiểu và Dạ Ngưng đang ở bên trong.” Là tiếng của lão Đại...Dạ Ngưng há miệng thở dốc, không được, nhất định có chuyện gì đó.

“Vũ Hàm, Vũ Hàm –” Dạ Ngưng đưa tay đẩy Tiểu Vũ Hàm, lần này quả thật dùng sức, Tiểu Vũ Hàm đang hôn đến mê mẩn bất ngờ không kịp phòng bị liền bị đẩy ra, ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng đành lại nhìn Dạ Ngưng, từng lọn tóc tán loạn trên trán, trong mắt tràn ngập lửa giận, tiến lên vài bước, muốn tóm lấy Dạ Ngưng.

Oái –

Thân thể hoàn toàn trần truồng của Dạ Ngưng không ngừng lúi lúi, giơ tay lên, sốt ruột chỉ vào cánh cửa: “Vũ Hàm, là Mạch Mạt, cô nghe một chút đi.”

Tiểu Vũ Hàm hơi chần chờ, dừng chân lại, nghiêng tai lắng nghe.

“Trời ạ, em cút ngay ra cho tôi.” Thanh âm Mạch Mạt ầm ầm mang theo lửa giận, lão Đại tựa hồ còn nói cái gì đó, hai người ở trong nghe không rõ lắm, ngay sau đó là một tiếng động thật lớn, Dạ Ngưng nhắm mắt lại.

Khẳng định lão Đại bị đá ngã xuống đất rồi.

“Vũ Hàm, đi ra, Lâm Phong tới tìm tôi!” Cửa phòng tắm bị đập vang lên “rầm rầm”, Dạ Ngưng lắng nghe lời Mạch Mạt nói, khó hiểu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, vừa nhìn một cái, mặt liền biến sắc.

Tiểu Vũ Hàm mặt cắt không còn giọt máu, đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn nàng.

“Vũ Hàm, Mạch –” Chưa từng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm kinh hoảng luống cuống như vậy, lòng Dạ Ngưng cũng theo đó mà khẩn trương hẳn lên.

Tiểu Vũ Hàm bối rối cúi đầu, cố gắng cài lại dây lưng áo tắm, sau khi vội vã buộc lại xong liền ra mở cửa, đi ra ngoài.

Cửa bị mở ra, một cỗ gió lạnh theo đó tràn vào, Dạ Ngưng còn lơ đãng tựa vào bờ tường, trong lòng sinh một tia sợ hãi.

Đây là...làm sao vậy?

“Mặt Mặt, chuyện gì xảy ra?” Tiểu Vũ Hàm sốt ruột nhìn Mặt Mặt, vốn lần này đi du lịch, Mặt Mặt bận rộn việc công tác Đảng nên không đi cùng, giờ hơn nửa đêm lại chạy tới, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Mặt Mặt đứng tại chỗ, nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm từ trên xuống dưới, lắc đầu: “Vũ Hàm, Lâm Phong tới tìm tôi, trực tiếp hỏi tôi cậu và Dạ Ngưng có quan hệ gì.” Mặt Mặt đi thẳng vào vấn đề, nói chủ đề trực tiếp.

“Cậu nói thế nào?” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm có chút run rẩy, Mặt Mặt cảm giác được, nắm lấy tay cô: “Ông ấy là chú của cậu, sẽ không làm gì quá đáng đâu.”

“Đương nhiên tôi biết! Nhưng mà Dạ Ngưng!!!” Bởi vì sốt ruột, Tiểu Vũ Hàm bất giác có chút nặng lời, Mặt Mặt biết chỉ là cử chỉ vô tâm của cô nên cũng không để ý, chỉ nắm tay cô an ủi.

Nắm tay Mặt Mặt, tâm Tiểu Vũ Hàm loạn thành một đoàn, chú nàng có bản lĩnh thế nào, so với ai khác cô đều hiểu hơn cả. Lúc trước bởi vì chuyện của chị, ông ấy đã gần như ngã gục, giờ lại...

“Ông ấy chắc cũng nhanh chóng tới đây thôi, cậu mau về phòng thay quần áo đi, bộ dạng cậu thế này –” Mặt Mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm muốn nói lại thôi, mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ hồng, không nói gì, vội vàng đi ra ngoài.

“Chuyện gì thế?” Dạ Ngưng mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, mái tóc ướt sũng xoa tung trên vai, vẻ mặt buồn bực nhìn lão Đại, lão Đại vẫn đứng ở cửa, vừa rồi hai người kia đối thoại cô cũng đứng đó, trầm mặc nửa ngày, cô ngẩng đầu, nhìn Dạ Ngưng, lắc lắc đầu.

Trở lại phòng, Tiểu Vũ Hàm thay áo, chải tóc gọn gàng, vừa đi giày cao gót xong, di động liền vang lên.

Nhìn tên báo hiện lên trên di động, mặt Tiểu Vũ Hàm có chút tái nhợt, do dự một lát liền cầm lên. Mặt Mặt vẫn đứng bên cạnh cô, nhìn Tiểu Vũ Hàm cắn môi gật đầu, nhìn vẻ mặt khổ sở ẩn nhẫn của cô, lòng cũng theo đó mà như lửa đốt.

“Ông ấy ở đại sảnh.” Tiểu Vũ Hàm thấp giọng nói, Mặt Mặt gật đầu, nắm tay cô: “Không có chuyện gì đâu, Vũ Hàm, có thể ông ấy cũng chỉ đoán thôi.”

Mặt Tiểu Vũ Hàm trắng bệch, không đáp, trong đầu lại hiện lên đủ loại hình ảnh. Nhớ rõ trước kia lúc chị họ và người nọ hoàn toàn tách ra, chú đã từng...suýt chút nữa khiến cho người đó không bao giờ có thể đi được nữa, nếu không phải sau đó chị họ hoàn toàn cắt đứt...

Không, cô không thể để cho loại sự tình này xảy ra với Dạ Ngưng.

Hít sâu một hơi, Tiểu Vũ Hàm cố lấy lại bình tĩnh, đứng dậy, đi giày cao gót đi ra ngoài.

“Vũ Hàm.”

Vốn nghĩ Lâm Phong sẽ ở đại sảnh chờ cô, Tiểu Vũ Hàm không ngờ tới, vừa mở cửa ra liền thấy hắt.

“Chú –” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng gọi, nét tươi cười có chút miễn cưỡng.

Nửa năm không gặp, dáng vẻ Lâm Phong vẫn như thế, một thân Âu phục màu đen, mặt mang nụ cười mỉm, thoạt nhìn có vẻ thân sĩ ôn nhu, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến thủ đoạn của hắn trước kia...

“Sao vậy, nhìn thấy chú không vui à?” Lâm Phong nhìn Tiểu Vũ Hàm cười, trừ Lâm Nhược Nhiên ra, trên đời này người thân thiết với hắn nhất chính là Tiểu Vũ Hàm, là giọt máu duy nhất của người chị gái đã mất, hắn nhất định sẽ không để cô dẫm vào vết xe đổ của con gái mình.

“Không có...” Tiểu Vũ Hàm cúi thấp đầu né tránh.

Lâm Phong nhìn cô có chút đắm chiêu cười cười, giơ tay, chỉ chỉ hành lang: “Đi thôi, ra đại sảnh trò chuyện.”

“Vâng.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng đáp lời, gian nan lê bước chân, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Lâm Phong. Lâm Phong khi hòa bình thì không có gì khác, nụ cười vẫn nở trên mặt, phía sau còn có vệ sĩ cao lớn vạm vỡ đi theo.

“À, gần đây thế nào, ta nghe Nhiên Nhiên nói con mới mua một căn hộ, chuyện lớn như vậy sao không nói với chú.” Lâm Phong trò chuyện việc nhà, biểu tình thực sự thoải mái, nhưng Tiểu Vũ Hàm lại vẫn nhàu mày, đầu tâm sự.

“Con...không có gì, chú bận rộn như vậy.”

“Ta bận rộn vất vả cả đời không ngoài vì con và Nhiên Nhiên.” Lâm Phong cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, cuối cùng, nâng tay lên sờ sờ mái tóc cô: “May mắn, con không giống chị mình.”

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm lập tức thay đổi, dừng bước chân, đứng tại chỗ nhìn Lâm Phong: “Chú, con...”

Lâm Phong cũng dừng chân, cười nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Thế nào?”

“Con –” Cảm xúc của Tiểu Vũ Hàm có chút kích động, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Lâm Phong nheo mắt nhìn cô, thu hết mọi động tác của cô vào đáy mắt, hừ nhẹ một tiếng, thu liễm nụ cười, không nói gì, sải bước về phía đại sảnh.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, đi theo.

Không phải cô sợ Lâm Phong sẽ đối xử với mình thế nào, một ngày này, sớm hay muộn gì cũng đều phải đối mặt, chỉ là mọi thứ lại đến quá đột ngột...

Ngồi trên sô pha, hai tay Lâm Phong đặt trên đầu gối, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Ngồi đi.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, thuận theo ngồi trên sô pha đối diện hẳn.

Châm một liều thuốc, sắc mặt Lâm Phong ngưng trọng nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, ta đã nghĩ, con sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Trước khi chị gái qua đời đã tự tay đem Vũ Hàm trao gửi cho Lâm Phong, hẳn nhìn Tiểu Vũ Hàm lớn lên, từ nhỏ đến lớn, Vũ Hàm cũng chưa từng khiến hẳn phải quá bận lòng. Ngày thường đều bận rộn chuyện công ty, rất ít khi quan tâm tới chuyện trong nhà, Lâm Phong không nghĩ tới, bởi vì thế mà đứa con gái bảo bối yêu quý nhất của hẳn lại đau khổ cả đời, từ giây phút lúc Lâm Nhược Nhiên rơi lệ nói muốn ra đi ngày ấy, hẳn liền thẳm hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, không nói lời nào.

“Cho con thời gian hai tuần, rời khỏi con bé đó.” Rút một hơi liều thuốc trong tay, Lâm Phong mặt không chút thay đổi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Không thể...Chú không thể động đến cô ấy...” Tiểu Vũ Hàm ngẩng phắt đầu nhìn Lâm Phong, hốc mắt trong nháy mắt liền đỏ bừng, Mạch Mạt ở bên cạnh nhìn thấy, hai tay liền nắm chặt ống quần. Quen biết Vũ Hàm đã nhiều năm như vậy, cô cũng ít nhiều hiểu biết chuyện trong nhà Vũ Hàm, Lâm Phong...Cho dù cô có muốn nói giúp Vũ Hàm thì cũng không có khả năng...Người đàn ông này, lúc ôn nhu có thể cho người cả thế giới, nhưng một khi đã hạ quyết định gì, thì cho dù là ai cũng không thể thay đổi được. Cô và Vũ Hàm vốn đã bàn bạc chờ cho đến khi Dạ Ngưng tốt nghiệp xong, hơn nữa còn có Lâm Nhược Nhiên, vài người cùng nhau khuyên bảo Lâm Phong, cũng không ngờ tới...

Tựa vào sô pha, Lâm Phong lẳng lẳng hút thuốc, Tiểu Vũ Hàm thống khổ nhìn hẳn: “Con và cô ấy không thể tách rời.”

Lâm Phong không nói lời nào, yên lặng hút thuốc, thời gian từng giây từng phút trôi qua, liều thuốc trong tay hẳn cháy hết hầu như không còn.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Lâm Phong dụi tắt liều thuốc trong tay, đứng lên, không liếc mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm một cái, xoay người rời đi.

Tiểu Vũ Hàm vẫn đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn hướng Lâm Phong rời đi, Mạch Mạt ở một bên nhìn mà không đành lòng, tiến lên nắm lấy tay cô, lúc ngón tay chạm vào nhau, cảm thụ được cái lạnh như băng đến thấu xương truyền tới từ bàn tay kia, Mạch Mạt nhìn cô, dùng sức lắc đầu: “Vũ Hàm, Vũ Hàm — đừng như vậy mà.”

Hết chương 68

70. Chương 69: Không Rời Được...

Cảm giác bàn tay bị siết chặt khiến Tiểu Vũ Hàm phục hồi tinh thần, cô chậm chậm quay đầu, nhìn Mạch Mạt: “Tôi không thể không có cô ấy.”

Bất tri bất giác nước mắt đã sớm rơi đầy trên gò má, môi dưới của Tiểu Vũ Hàm cũng đã gần như bị cắn nát, cô lại không có cảm giác gì, chỉ nhìn Mạch Mạt, không ngừng lặp đi lặp lại một câu kia: “Tôi không thể không có cô ấy.”

Không thể, không thể không có người đó...Đã bao lâu, chính mình vì hạnh phúc mà chờ đợi đã bao lâu. Dạ Ngưng vẫn luôn là động lực cho cuộc sống của cô, chuyên ngành, trường học, giáo sư, tất cả đều vì người đó, nếu không có...nếu mất đi...Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ Hàm liên khắc chế không được mà run rẩy.

“Tôi biết, tôi biết, Vũ Hàm, đừng cắn nữa –” Mạch Mạt nhìn Tiểu Vũ Hàm khóc, giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô, Tiểu Vũ Hàm vẫn không nhúc nhích, để mặc cho Mạch Mạt lau khuôn mặt mình, ánh mắt trống rỗng, cả người giống như bị rút đi mất linh hồn vậy.

Dạ Ngưng.....

“Vũ Hàm!!!” Dạ Ngưng từ xa xa chạy vọt lại đây, có chút thô lỗ đẩy Mạch Mạt ra, cũng không quản cô có phản ứng gì, một tay bắt lấy Tiểu Vũ Hàm ôm vào trong ngực, dùng sức ôm chặt lấy. Tiểu Vũ Hàm đi rồi nàng không yên tâm được, như ngồi trên đồng lửa cực kỳ khó chịu, chờ không nổi liền thay một bộ quần áo đi ra ngoài tìm Vũ Hàm, cũng không ngờ dĩ nhiên lại để cho nàng chứng kiến một màn này.

Dạ Ngưng cúi đầu nhìn nước mắt vương trên mặt cùng máu trên đôi môi kia, đầu “ầm” một tiếng, nỗi đau đón như nổ tung.

“Chuyện gì xảy ra?!” Dạ Ngưng phản nộ nhìn Mạch Mạt, hai mắt đều là tơ máu, gân xanh trên trán nổi lên, cả người tràn ngập khí tức hung tàn.

Mạch Mạt im lặng nhìn Dạ Ngưng, nhìn Tiểu Vũ Hàm ở trong lòng nàng, một câu cũng không nói.

Có thể nói cái gì đây? Nếu đem chuyện vừa rồi nói cho Dạ Ngưng, với tính tình của nàng, sợ là sẽ gây ra tai họa mất, đến lúc đó Vũ Hàm lại càng thêm đau lòng.

“Vũ Hàm, cô làm sao vậy?” Dạ Ngưng run giọng hỏi, nhìn Tiểu Vũ Hàm trên mặt đầy nước mắt mà toàn thân quặn đau. Tiểu Vũ Hàm không nói gì, lui vào trong lòng nàng, ngơ ngác nhìn nàng.

Lật tay lại giữ lấy tay Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng bị cảm giác lạnh như băng làm cho phát run, cắn môi, đặt tay cô vào bên trong cổ áo mình, muốn giúp cô ủ ấm.

Tiểu Vũ Hàm từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện, chỉ nhìn Dạ Ngưng.

Một giọt, hai giọt...nước mắt từ hốc mắt Dạ Ngưng chảy xuống, rơi trên mặt Tiểu Vũ Hàm, tư vị lạnh lẽo đến tận xương, từ trên hai má truyền vào trong lòng cô, từng chút một.

Lại là bởi vì mình, đúng không? Dạ Ngưng lặng im rơi lệ. Có thể khiến cho Vũ Hàm như vậy, trừ nàng ra thì còn có ai? Nàng đã làm gì? Lại làm sai cái gì?

“.....Dạ Ngưng.”

Lau vội nước mắt trên mặt, người trong lòng cuối cùng cũng có phản ứng. Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, thì thào gọi tên nàng.

“Em ở đây.” Dạ Ngưng đáp lời, cúi đầu hôn liên tiếp lên trán Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng một lát, tựa đầu giấu trong ngực Dạ Ngưng, nhẹ giọng khóc.

Đây là số mệnh sao?

Cô cố gắng lâu như vậy, yêu lâu như vậy, lại bởi vì một câu của chú mà buông tha? Không cam lòng, cô không cam lòng.

“Mày lái xe đưa cô Tiểu trở về đi, tao đi nói với thầy hiệu trưởng là cô ấy không khỏe.” Lão Đại nhìn hai người mà có chút không đành lòng.

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, gật đầu: “Ừ, tao đưa cô ấy đi.”

Dạ Ngưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết tuyệt đối Vũ Hàm không thể ở lại nơi này, có chuyện gì cần nói, đề chờ đến khi về nhà đã, về nhà...

“Tôi sẽ lái.” Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng nói, Dạ Ngưng gật đầu, cúi xuống nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, chúng ta đi.”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, vẫn cúi đầu chôn trong lòng Dạ Ngưng, nắm chặt lấy quần áo nàng, không chịu buông ra.

Thấy cô như vậy, lòng Dạ Ngưng càng thêm khó chịu, không nói lời vào, nín thở, bế cô lên.

May mà buổi tối nghỉ ngơi, trong đại sảnh cơ hồ không có người, Dạ Ngưng thuận lợi ôm Tiểu Vũ Hàm lên xe của Mạch Mạt. Mở cửa xe, Dạ Ngưng muốn đặt Tiểu Vũ Hàm vào ghế sau trước rồi mình mới ngồi xuống, nhưng mà Tiểu Vũ Hàm lại túm chặt quần áo nàng, không chịu buông ra. Dạ Ngưng chỉ đành ôm cô gian nan chui vào trong xe, vật lộn một phen cuối cùng cũng vào được. Mạch Mạt thắt dây an toàn, quay bánh xe, lái xe đi.

Dọc đường đi, mọi người đều trầm mặc. Tiểu Vũ Hàm thủy chung cứ vùi đầu vào tòng Dạ Ngưng, bả vai thỉnh thoảng lại khẽ co rúm lại, mỗi lần như thế, lòng Dạ Ngưng đều theo đó mà nhói đau. Nàng muốn hỏi Tiểu Vũ Hàm có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi lần muốn cúi đầu nói chuyện, Tiểu Vũ Hàm sẽ luôn co lại thân mình, bộ dáng rất thống khổ.

“Đến rồi, em đưa Vũ Hàm lên đi.” Dừng xe lại, Mạch Mạt nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật đầu, giang tay ôm lấy Vũ Hàm.

Mạch Mạt nhìn thân mình lảo đảo đứng không vững của Dạ Ngưng, một tay ôm lấy eo Tiểu Vũ Hàm, một tay đưa lên kéo cổ áo để che gió cho cô, trong lòng đột nhiên có chút khổ sở, trước kia vì cái gì cô lại muốn phản đối hai người? Vì sao lại muốn phủ định Dạ Ngưng? Trong lòng Vũ Hàm rốt cuộc có bao nhiêu khổ sở gian nan, đến hôm nay Mạch Mạt mới hiểu được, trên lưng người đó gánh vác thực sự nhiều lắm.

Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm thật cẩn thận đi về nhà, trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu như trước, nàng chưa bao giờ từng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, trước kia khi nàng ngẫu nhiên đùa vui nói với Vũ Hàm muốn bế kiểu công chúa gì gì đó đều bị Vũ Hàm nhanh chóng cự tuyệt, mà hôm nay...

Lúc đặt Tiểu Vũ Hàm xuống sofa, toàn bộ cánh tay Dạ Ngưng đều run lên, nàng cũng bất chấp nhiều như vậy, đứng dậy, muốn đi vào phòng tắm lấy khăn mặt cho cô rửa mặt.

Góc áo bị tóm lại, Dạ Ngưng xoay đầu liền nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm nửa gục trên sofa, ngẩng đầu nhìn nàng, mặt đầy nước mắt: “Đừng đi.....”

Thanh âm bất lực run rẩy xé nát cõi lòng Dạ Ngưng, cổ nén đau lòng cùng chua xót, Dạ Ngưng ngồi xuống, ôm Tiểu Vũ Hàm vào lòng: “Em không đi, chỉ là muốn lấy khăn mặt thôi, được không?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, bàn tay đang nắm lấy góc áo buông ra từng chút một.

“Em sẽ trở lại rất nhanh thôi.” Cúi đầu hôn lên hai má Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng đứng dậy, đi về phía phòng tắm, trong nháy mắt lúc quay đi, nước mắt nén nhịn từ lâu liền ứa ra.

Đau lòng, thì ra cảm giác đau lòng lại hành hạ người ta đến vậy... Trước kia nàng đã nhẫn tâm tra tấn Tiểu Vũ Hàm như thế nào.

Lúc chiếc khăn mặt dịu dàng lướt qua hai má Tiểu Vũ Hàm, cuối cùng Tiểu Vũ Hàm cũng hơi hồi phục tinh thần, mím môi nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng còn thật sự nghiêm túc lau cho Tiểu Vũ Hàm, đến khi nước mắt trên mặt đều bị lau khô sạch sẽ rồi mới vừa lòng, để khăn mặt sang một bên, đi đến một phía sofa, cởi giày cho Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm vẫn nhìn Dạ Ngưng, xem hết thấy những điều nàng làm ỉn, đôi mắt lại bị nước mắt phủ kín.

“Mệt sao?” Dạ Ngưng ngẩng đầu ôn nhu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lắc đầu.

“Muốn ngủ à?”

“Ừ.....” Khe khẽ đáp lời, Tiểu Vũ Hàm vẫn như trước nhìn chăm chăm Dạ Ngưng.

Cố gắng cười cười với Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng giang cánh tay, lại ôm cô bế lên, đi vào phòng ngủ, đặt cô lên giường.

“Đừng đi.”

“Em không đi, muốn bật đèn thôi.” Dạ Ngưng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại lắc đầu.

Thở dài, Dạ Ngưng không động dậy nữa, ghé vào trên giường, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, cô sao vậy, có thể nói cho em biết không?”

Tiểu Vũ Hàm vẫn lắc đầu, cô không thể nói với Dạ Ngưng được, nếu bởi vậy mà Dạ Ngưng bị tổn thương thì cô sẽ hối hận tự trách cả đời.

“Được rồi, em không hỏi nữa, ôm cô ngủ, nhé?”

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, cúi đầu chui vào lòng Dạ Ngưng.

Trước kia, Dạ Ngưng yêu nhất chính là động tác làm nũng nho nhỏ này của Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà hôm nay, lòng lại khổ sở không nói nên lời. Nàng không muốn như vậy, không muốn hai người ở trong tình trạng này, thật giống như...giống như muốn chia xa mà không nỡ vậy.

Cả một đêm Dạ Ngưng đều không ngủ được, nàng biết nhất định Vũ Hàm cũng không ngủ. Quả nhiên, lúc nửa đêm, trong lúc mơ màng Dạ Ngưng cảm giác được người bên cạnh nhòm dậy, chống tay nghiêng người, tựa hồ đang nhìn mình.

Dạ Ngưng không nói lời nào, nửa khép hờ đôi mắt giả vờ ngủ. Tiểu Vũ Hàm nghiêng người nhìn Dạ Ngưng, mái tóc dài buông lơ lửng xuống theo cần cổ, trong mắt tràn đầy đều là nỗi đau đớn không sao xóa nổi.

Cô nên làm gì bây giờ? Buông Dạ Ngưng sao? Vậy phải làm thế nào mới sống nổi đây?

Chậm rãi vươn tay, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng vuốt ve hai má Dạ Ngưng, xúc cảm quen thuộc truyền đến từ đầu ngón tay, Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, lông mi khẽ chớp, mang theo từng giọt nước mắt trong suốt tuôn rơi.

Vòng eo đột nhiên bị ai đó ôm, Tiểu Vũ Hàm kinh hoảng hô lên một tiếng, theo bản năng lùi về phía sau, Dạ Ngưng cũng không cho cô cơ hội, hai tay chặn trên lưng cô, xoay người đem cô đặt dưới thân.

Đến khi môi Dạ Ngưng áp lên đôi môi Tiểu Vũ Hàm, cô khóc không thành tiếng, hương vị chua xót lan tràn lúc môi hai người gắn bó, không có ngọt ngào như dĩ vãng, có chính là nỗi bi thương không sao xua tan được.

“Nói cho em biết, làm sao vậy, được không?” Gục trên người Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nức nở hỏi, Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nâng tay lên, trườn lên cổ nàng, dùng sức lôi kéo, Dạ Ngưng lập tức ngã lên người cô. Trong đêm tối nhìn không rõ ai với ai, Tiểu Vũ Hàm ôm Dạ Ngưng, hít thở mùi hương trên người nàng, đem đôi môi dán bên tai nàng, đôi mắt nhắm chặt lại: “Yêu tôi.”

Hết chương 69

71. Chương 70: Đau Lòng Cắt Đứt...

Cảm giác nơi bờ môi vẫn tuyệt vời như thế, chỉ là nỗi chua xót quanh quẩn trong lúc ấy chỉ có một mình Tiểu Vũ Hàm có thể hiểu được.

Dạ Ngưng thật cẩn thận hôn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không còn sự rụt rè ngày trước, hai tay quẩn quanh thân thể xích lỏng của Dạ Ngưng, nóng bỏng hôn Dạ Ngưng, không ngừng thúc giục nàng mau hơn.

Dạ Ngưng nguyên bản muốn vỗ về Tiểu Vũ Hàm một phen rồi mới tiến vào, nhưng bị cô thúc giục như vậy liền tay chân rối loạn, ngón tay bối rối tiến vào cơ thể khô khốc của Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm khẽ run

lên, bật lên tiếng rên như ngày bị phá thân, thống khổ đến rơi lệ. Dạ Ngưng đau lòng hôn lên nước mắt trên mặt cô, ngón tay thon thả cử động. Tiểu Vũ Hàm cũng bất chấp nỗi đau đớn như bị xé rách kia, hai chân quăn bên hông Dạ Ngưng, đem mọi cảm xúc đều hòa tan trong tiếng rên rỉ mất hồn kia, phần eo theo động tác của Dạ Ngưng mà đong đưa.

Dạ Ngưng hôn lên môi Tiểu Vũ Hàm, bàn tay trượt theo cơ thể từ từ cắn mật vuốt xuống, ngón tay tìm được điểm cương cứng kia, đón lấy tiến vào, không nề hà trêu chọc khiêu khích, rất nhanh, thân mình Tiểu Vũ Hàm liền cuộn lại thành một đoàn, hạ thân không ngờ cứ như thế gấu gao mút chặt ngón tay Dạ Ngưng, ngay cả cử động cũng khó khăn.

Đối với Tiểu Vũ Hàm mà nói, không cần kỹ xảo cao siêu hay vuốt ve mơn trớn quá nhiều, chỉ cần đầu ngón tay Dạ Ngưng vừa chạm nhẹ thôi. Đối với người này, cô luôn luôn như thế...

Một khắc lúc lên đến đỉnh phong, Tiểu Vũ Hàm phát ra một tiếng rên như nức nở, thân thể run run như lá rụng trong gió, đầu ngón tay cắm vào lưng Dạ Ngưng, lưu lại từng vết cào.

Thở hào hển, Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, bàn tay vỗ về tấm lưng, giúp cô bình ổn cơn tình triều.

“Vũ Hàm, mặc kệ như thế nào em cũng sẽ không rời xa cô.” Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm khẽ nói, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần Tiểu Vũ Hàm không rời đi, nàng nhất định sẽ không buông tay.

Tiểu Vũ Hàm không nói chuyện, thật sâu nhìn nàng, rồi nhắm mắt lại, tựa đầu chôn trong lòng nàng.

Dạ Ngưng, như thế nào tôi có thể rời xa em được đây?

Đêm ấy, Tiểu Vũ Hàm suốt một đêm không ngủ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cũng sửa lại thói quen ngày trước vừa chạm vào gối liền ngủ luôn, vẫn ôm Tiểu Vũ Hàm. Nàng thực bất an, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng tin tưởng, dù cho có chuyện gì phát sinh thì Vũ Hàm cũng sẽ không rời xa nàng.

Mấy ngày sau đó, trong lòng Tiểu Vũ Hàm thấp thỏm âu lo, ban ngày coi như gió êm sóng lặng, không có tình huống gì thường gì phát sinh. Lòng Tiểu Vũ Hàm lại vẫn bất an, cô biết tuyệt đối chú sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ, nhưng mà cô chính là luyện tiếc, luyện tiếc phải rời xa Dạ Ngưng.

Tâm tình Dạ Ngưng tự nhiên tốt hẳn lên, tuy rằng rất muốn biết vì cái gì ngày đó Vũ Hàm lại hoảng loạn như thế, nhưng mà thấy cô không muốn nói nên cũng không truy hỏi nữa, dựa theo kế hoạch đã định đến làm việc ở một công ty IT gần trường học, làm công tác phụ trách một loại như hệ thống thí nghiệm, làm cho nàng vui nhất chính là công ty kia đối với thực tập sinh là trả tiền lương theo ngày. Một tuần sau, cầm mấy trăm đồng, Dạ Ngưng lôi kéo Tiểu Vũ Hàm đi đến trung tâm mua sắm.

“Em thật vất vả mới kiếm được tiền, sao không mua cho cha mẹ vài thứ?” Tiểu Vũ Hàm bắt đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn cô, cau mày. Thật là, công việc giảng dạy lại đang có việc gì bận rộn, khiến cho Vũ Hàm nhà nàng mệt thành như vậy. Một ngày nay Tiểu Vũ Hàm gầy đi rất nhiều, hốc mắt cũng hồng hồng, nói là phải thức đêm, Dạ Ngưng đau lòng không thôi, nên mới muốn mua thứ này nọ cho cô bồi bổ thân thể.

Còn chưa tới khu bán đồ ăn, Dạ Ngưng đã đứng bất động ở khu trang sức.

Chiếc nhẫn màu bạc kia...

Thực phù hợp với Vũ Hàm.

Mất nhìn giá tiền, năm ngàn chín, có thể, tính luôn cả số tiền đã có trước đó thì vẫn đủ, Dạ Ngưng gãi đầu cân nhắc, nàng muốn lên mua, nhưng lại sợ Vũ Hàm biết thì sẽ không để cho nàng xài tiền lung tung, thực ra dạo này nàng đã rất tiết kiệm, để dành được không ít tiền, chính là muốn mua cho Vũ Hàm cái gì đó, nhưng phải nói như thế nào thì cô mới có thể nhận lấy đây...Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, có chút kỳ quái vì cái gì nàng lại không đi, theo tầm mắt của nàng nhìn lại, nở nụ cười.

“Sao thế, em thích à?”

“A...không.” Dạ Ngưng vội vàng lắc đầu, như thế nào lại biến thành nàng thích rồi? Nàng vốn không thích mấy thứ trang sức hay đồ đẹp để gì đó.

Tiểu Vũ Hàm cười cười không để ý tới nàng, đi tới trước quầy hàng, nói: “Phiền chị lấy chiếc nhẫn bên kia ra cho tôi xem một chút.”

“Được.”

“Cô làm gì vậy?” Dạ Ngưng ở một bên kháng nghị, Tiểu Vũ Hàm không nhìn nàng, cô gái ở quầy mở tấm kính thủy tinh phía sau ra, vươn tay lấy chiếc nhẫn đưa cho Tiểu Vũ Hàm. Dạ Ngưng ở một bên cuống quýt vùng tay, muốn đoạt lấy chiếc nhẫn trong tay Tiểu Vũ Hàm, lại bị cô nghiêng người một cái, tránh được.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chiếc nhẫn trong tay gật đầu, rất được, viên đá được khắc thành hình bông tuyết, xếp thành mười tầng, chỉ là Tiểu Vũ Hàm không ngờ Dạ Ngưng lại sẽ thích mấy thứ đồ đẹp dễ thể này, cười cười, lấy thẻ trong túi ra.

“Tôi mua.”

“A — không phải đâu Vũ Hàm...”

Này! Không phải như thế mà, cô giàu lắm a?! Rõ ràng là em muốn mua tặng cho cô mà! Dạ Ngưng sốt ruột nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không thèm để ý, nhìn nhân viên thu ngân quét thẻ, mỉm cười xoay người, ngay cả đóng gói cũng không, trực tiếp kéo tay Dạ Ngưng, tách ngón giữa của nàng ra, đeo lên: “Ngoan ngoan đeo vào, không được tháo ra.”

.....

Dạ Ngưng không nói gì nhìn nữ nhân bá đạo trước mắt, môi mấp máy vừa định nói với cô vài câu thì di động lại vang lên.

Liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, Dạ Ngưng bĩu môi, lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thông báo hiện lên trên đó, nghe máy.

“A lô, ba hả? Có chuyện gì vậy?”

“.....”

“Hả? Sao lại đột nhiên như vậy?”

Nhìn sắc mặt đột biến của Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm liền lập tức cảnh giác, ngửa đầu, không chớp mắt nhìn nàng.

Còn nói tiếp hơn mười phút nữa, Dạ Ngưng tắt máy, sắc mặt không tốt lắm.

“Làm sao vậy?” Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng hỏi.

Dạ Ngưng lắc lắc đầu, thở dài: “Bực mình, không biết vì lý do gì, ba em tự dưng bị sa thải.”

“Sa thải?” Tiểu Vũ Hàm lặp lại, Dạ Ngưng gật đầu.

“Đúng vậy, cô nói xem công ty kia nhiều con cháu không, ba em bán mạng làm việc cả nửa đời người, đưa một lí do thoái thác liền sa thải, hình như là thay đổi giám đốc, nhân sự thay đổi, ột số tiền, cái gì cũng chưa nói liền cho về nhà, cả ba mẹ đều buồn bực.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, mày cau lại.

“Aish, chắc cuối tuần này phải đi về bồi tiếp hai người, cô nói xem đây là cái chuyện gì xảy ra chứ.”

Dạ Ngưng oán giận nói đầu đầu, Tiểu Vũ Hàm vẫn không nói gì, chỉ là có chút xuất thần nhìn nàng. Là mình cả nghĩ sao?

Bởi vì trong nhà gặp chuyện không may, hai người cũng không có tâm trạng đi dạo phố, Dạ Ngưng để Tiểu Vũ Hàm về trường trước, còn mình thì đi tàu điện ngầm về nhà.

Tiểu Vũ Hàm về nhà một mình, trong lòng có chút hoảng hốt, làm gì cũng đều ngồi không yên. Dạ Ngưng biết cô sẽ lo lắng, vừa về tới nhà liền nhắn tin lại, Tiểu Vũ Hàm đọc được rồi mới an tâm một chút. Cô ngồi bên giường, cúi đầu, thất thần nhìn ảnh của cô và Dạ Ngưng trên màn hình di động.

Mãi cho đến chín giờ tối, Dạ Ngưng cũng không nhắn tin hay gọi điện, sáng mai là sáng thứ hai, sẽ có lớp, theo lý thuyết thì Dạ Ngưng không thể không đến, mà cho dù không trở lại thì cũng sẽ nói một tiếng với Vũ Hàm.

Đang cân nhắc, di động bên cạnh liền reo vang, Tiểu Vũ Hàm không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nghe máy.

“A lô, Dạ Ngưng?!” Tiểu Vũ Hàm sốt ruột hỏi, điện thoại bên kia truyền đến vài tiếng nức nở, qua thật lâu, Dạ Ngưng khàn khàn mở miệng: “Vũ Hàm, em không thể về được, trong nhà đã xảy ra chuyện, cô xin phép hộ em nhé.”

“Có chuyện gì vậy?” Tiểu Vũ Hàm nắm chặt di động, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở của Dạ Ngưng từ tai nghe truyền đến.

“Em cũng không biết là có chuyện gì nữa, ba em nói buổi chiều hai người ở nhà vốn đã nghỉ thông suốt, sa thải thì sa thải, vừa lúc nghỉ ngơi, còn chuẩn bị đi du lịch nữa. Bàn bạc xong xuôi rồi, mẹ em với ba em nói em về nhà, cười vui vẻ đi ra ngoài mua đồ ăn...nhưng mà –”

“.....”

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm tái nhợt, móng tay dùng sức nắm chặt di động đến nỗi nổi lên màu xám trắng.

“Đèn xanh, người đi đường nói khi đèn xanh mẹ em đang đi thì bị ô tô chạy tới đâm phải, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà bà ấy đã lớn tuổi như vậy –” Nói đến đây, Dạ Ngưng liền bật khóc, không nói gì nữa, dập máy. Tiểu Vũ Hàm nắm di động, thất hồn lạc phách ngồi trên giường.

Đây là thủ đoạn của ông ấy sao? Không làm tổn thương Dạ Ngưng, lại đi thương tổn từng người quan trọng bên cạnh nàng — thực thâm độc –

Mạch Mạt cùng Linh Đang nghe nói nhà Dạ Ngưng đã xảy ra chuyện, tất cả đều chạy tới xem Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm cúi đầu này giờ không nói gì, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cái đ*т con mẹ nó, hần cũng quá độc ác đi! Đụng tới ai cũng không thể đụng tới người già được chứ?!” Linh Đang tức đến mặt đỏ bừng, Mạch Mạt cũng thực sự nổi giận, nắm chặt tay cắn răng đứng một bên.

“Báo cảnh sát đi!” Linh Đang ồn ào muốn gọi điện thì lại bị Mạch Mạt kéo lại.

“Cậu bị ngốc à? Cậu đấu lại Lâm Phong sao?”

“Vậy chúng ta liền cứ như vậy ngồi chờ chết?” Linh Đang nổi giận, sao lại có thể có người như vậy chứ, thủ đoạn ác liệt tới cực điểm!

Mạch Mạt dùng sức giữ lấy cánh tay Linh Đang, cắn răng nói: “Cậu đừng có làm loạn nữa, hiện giờ việc cấp bách là thương lượng cách đối phó.”

“Còn thương lượng cái lông gì? Không phải Lâm Phong muốn làm cho Vũ Hàm và Dạ Ngưng tách ra sao? Không rời xa nhau, bước tiếp theo không chừng hần sẽ lại động tới ai đó! Chỉ bằng chúng ta bây giờ, có thể đấu với hần sao? Phỏng chừng Lâm Nhược Nhiên kia cũng sớm biết thôi, chị ấy có thể mặc kệ Vũ Hàm được chắc?”

Nghe được ba chữ “Lâm Nhược Nhiên”, Tiểu Vũ Hàm đang ở trên giường liền có phản ứng, cầm lấy điện thoại di động, gọi qua.

Điện thoại bị cắt đứt, ngay sau đó là một tin nhắn được gửi đến.

– Vũ Hàm, chị đang ở trên đường, năm phút sau sẽ tới nhà em.

Đọc được tin nhắn, vài người thở dài một hơi, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu nhìn màn hình di động, không lên tiếng.

“Cậu làm sao vậy, Vũ Hàm.....” Mạch Mạt nhìn biểu tình của Tiểu Vũ Hàm mà có chút sợ hãi, mấy ngày gần đây cô luôn như vậy, lẳng lặng nhìn ảnh của mình và Dạ Ngưng, không nói được một lời, im lặng đến mức khiến người ta lo lắng.

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Mạch Mạt và Linh Đang, lắc đầu, cười khổ: “Thì ra tôi cố gắng nhiều năm như vậy lại bất quá không bằng được một câu của người đó.”

“Vũ Hàm.....” Linh Đang cũng không nhẫn tâm, muốn an ủi lại không biết nói cái gì. Tiểu Vũ Hàm chỉ lắc đầu, gắt gao siết chặt di động.

Tốc độ của Lâm Nhược Nhiên rất nhanh, không đến năm phút liền tới nơi, sau khi vào nhà cũng là về mặt âm trầm, ngồi trên sofa không nói một tiếng.

Nguyên bản trong lòng Tiểu Vũ Hàm còn có một tia hy vọng, nhìn thấy Lâm Nhược Nhiên như thế, một tia hy vọng cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến.

“Thật sự không có biện pháp sao.....” Thanh âm yếu ớt đến đau lòng, Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Lâm Nhược Nhiên, Lâm Nhược Nhiên ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú.

“Một mình chị không đối phó được với ông ấy, ở Lâm thị, chị chỉ có 20% cổ phần công ty, Vũ Hàm.....Chị thực xin lỗi em.....” Nếu không phải cô, có lẽ Lâm Phong sẽ không đối phó với Dạ Ngưng như vậy.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Lâm Nhược Nhiên, lắc đầu: “Không phải lỗi của chị.”

“Kế tiếp hẳn sẽ động tới ai?” Mạch Mạt nhìn Lâm Nhược Nhiên hỏi.

Lâm Nhược Nhiên thở dài, nói nhỏ: “Mộng Diệp. Tôi đã phái người âm thầm bảo vệ con bé rồi...Cũng may, cũng may ba mẹ con bé trước kia ở thương trường cũng có thể lực nhất định, ông ấy không dám tùy tiện ra tay, nhưng mà.....”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc, ai cũng biết, tất cả hy vọng đều đã bị phá hỏng, có thể ngăn lại hết thảy cũng chỉ có một con đường kia...

“Nếu không thì nói cho Dạ Ngưng sự tình đi, để cho em ấy và Vũ Hàm giả bộ chia tay, đợi sau khi thu xếp ổn thỏa với ba chị xong thì sẽ lại bàn bạc kỹ hơn?” Linh Đang đề nghị.

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lắc đầu: “Không thể, chú nhất định sẽ nhìn ra, tôi không thể để cho Dạ Ngưng phải chịu nửa điểm thương tổn nữa, một chút cũng không được.”

“Chẳng lẽ em rời xa con bé thì Dạ Ngưng sẽ không bị tổn thương?” Lâm Nhược Nhiên nhíu mày nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn cô, hốc mắt phấp phồng: “Đau khổ, cũng chỉ là vừa mới bắt đầu, chỉ cần Dạ Ngưng không có việc gì...chỉ cần cô ấy không có việc gì.....”

Lâm Nhược Nhiên lắc đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm, từng chữ từng chữ thốt ra: “Em sẽ hối hận. Vũ Hàm, đừng làm như vậy.”

“Vậy phải thế nào, để cho cô ấy bị tổn thương sao?” Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn Lâm Nhược Nhiên, Lâm Nhược Nhiên chỉ lắc đầu.

“Vũ Hàm, em cứ tách ra như vậy, cho dù vì muốn tốt cho con bé, thì người ta cũng sẽ –”

“Cũng sẽ yêu thương người khác phải không? Giống như người kia?!” Tiểu Vũ Hàm nhìn Lâm Nhược Nhiên.

Lâm Nhược Nhiên trầm mặc nhìn cô, không nói gì, rút hộp thuốc lá trong túi, lấy ra một cây, châm lửa, lẳng lặng hút, thật lâu sau mới nói: “Vũ Hàm, em không giống chị, hai người đã ở bên nhau. Chỉ cần em không buông tay, chị tin Dạ Ngưng sẽ không rời xa. Như vậy đi, em tới Lâm thị, ông ấy nhất định sẽ chia cổ phần công ty cho em, chỉ cần thời gian vài năm.....”

“Vài năm?” Tiểu Vũ Hàm nở nụ cười, sau khi cười xong nước mắt liền tuôn rơi. Như thế nào cô lại có thể nhẫn tâm bắt Dạ Ngưng chờ được, tư vị chờ đợi thống khổ đến nhường nào cô hiểu được, huống chi, chú là loại người nào? Bất cứ dấu vết gì để lại cũng đều có khả năng đưa Dạ Ngưng vào vòng nguy hiểm, nếu nàng thật sự có chuyện gì, Tiểu Vũ Hàm sẽ tự trách áy náy cả đời, có lẽ, Dạ Ngưng cũng sẽ giống như người kia, sau khi tách ra sẽ đau khổ một trận, rồi sẽ lại yêu thương người khác.....Tuy rằng thống khổ, nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc bình an là tốt rồi.

Lâm Nhược Nhiên nhả ra một ngụm khói, nhìn cô, khẽ nói: “Chẳng lẽ em muốn giống như chị lúc trước sao, vì an toàn của người kia, nuốt mọi ủy khuất vào bụng, cuối cùng chỉ có thể nhìn nàng yêu thương người khác, hôn người con gái khác, ôm người ta mỉm cười, còn chính mình lại đau khổ cả đời, chỉ dựa vào chút kí ức trong quá khứ mà sống qua ngày. Nhớ nàng, cũng chỉ có thể từ xa mà nhìn, vì hạnh phúc của nàng, ngay cả mở lời chào một tiếng cũng không dám, thương tâm đến nước mắt đều chảy khô. Vũ Hàm, em nguyện ý sao? Chấp nhận như vậy sao?!”

__Hết chương 70__

72. Chương 71: Đừng Hận Tôi...

Lời của Lâm Nhược Nhiên dội thẳng vào tai, đầu óc Tiểu Vũ Hàm trống rỗng, nhìn cô, không nói được lời nào, nước mắt trên mặt chưa khô, cả người tiều tụy nói không nên lời.

Mất đi Dạ Ngưng.....mất đi nàng.....

“Đừng nói nữa.” Mạch Mạt đau lòng, tiến lên ôm Tiểu Vũ Hàm vào lòng. Lâm Nhược Nhiên vẫn ngồi hút thuốc như cũ, lặng lẽ ngồi trên sofa nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Vũ Hàm, chị chỉ là nói trước kết cục cho em hiểu.” Tuy rằng tàn nhẫn, nhưng cô vẫn phải nói, Lâm Nhược Nhiên không hy vọng Tiểu Vũ Hàm dẫm lên vết xe đổ của mình, phải biết rằng một câu “rời xa” kia, đau đớn phải gánh chịu có thể cũng là cả đời.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Có biện pháp nào không?” Linh Đang trợn mắt với Lâm Nhược Nhiên, dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Lâm Nhược Nhiên nhíu mày: “Có lẽ...chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi.”

Mọi người đều trầm mặc. Tựa vào lòng Mạch Mạt, trong đầu Tiểu Vũ Hàm đều là khuôn mặt tươi cười của Dạ Ngưng, nước mắt trào ra, muốn kiềm chế, lại như thể nào cũng không nhịn được.

“Không phải Lâm Phong nói mười bốn ngày sao? Giờ mới bảy ngày, nói cách khác tức là bảy ngày còn lại hẳn sẽ không thương tổn Dạ Ngưng. Còn nữa, người Dạ Ngưng quan tâm, trừ cha mẹ, Mộng Diệp ra thì là Vũ Hàm, thế nào thì hẳn cũng sẽ không thể táng tận lương tâm mà đi đối phó với Vũ Hàm đâu nhỉ?” Mạch Mạt ở một bên phân tích, Lâm Nhược Nhiên lắc đầu.

Tiểu Vũ Hàm cắn cắn môi, nhìn cô: “Người kế tiếp ông ấy đối phó nhất định sẽ là Dạ Ngưng.”

Mạch Mạt nghe xong liền lắc đầu: “Dạ Ngưng ở ngay trong trường mà, cho dù Lâm Phong có bản lĩnh gì thì cũng không thể gây chuyện ở trong trường được.”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chỉ nhìn Lâm Nhược Nhiên, Lâm Nhược Nhiên không nói gì nhìn Vũ Hàm, cô hiểu được nỗi đau khổ của Vũ Hàm lúc này, giống như mình năm đó, biết rõ sau khi rời xa thực sự sẽ có khả năng mất đi tất cả.

Không li khai cũng vì nàng, mà rời đi, đồng dạng cũng là vì nàng.....

Vũ Hàm.....

“Tôi hiểu rồi.....” Trầm mặc thật lâu, Lâm Nhược Nhiên chậm rãi mở miệng, lau đi nước mắt trên mặt, nhìn Tiểu Vũ Hàm, cười đến chua xót: “Ông ấy muốn dùng Dạ Ngưng để trói buộc hai người chúng ta.”

“Là có ý gì?” Mạch Mạt khó hiểu nhìn Lâm Nhược Nhiên, mà Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh lại hiểu được, cắn môi: “Chị, chuyện của em, chị không cần nhúng tay vào nữa.”

Lâm Nhược Nhiên nhíu mày nhìn cô: “Em nghĩ chị sẽ để mặc nhìn em bị tổn thương?”

“Chị không dễ gì mới có được tự do.....”

“Nói cái gì thế? Là có ý gì?” Linh Đang ở một bên nóng nảy, khi nào rồi mà hai chị em nhà này lại còn chơi đồ chữ với cô chứ? Mạch Mạt cũng vẻ mặt mờ mịt nhìn hai người, không hiểu gì lắm.

Lâm Nhược Nhiên nhìn Linh Đang, thở dài: “Vốn tôi và ông ấy đã có ước định, sau khi về nước, ông ấy cũng sẽ không can thiệp vào cuộc đời tôi nữa. Lâm thị, tôi cũng quả quyết sẽ không đi. Đối với việc này ông ấy vẫn rất tức giận, mà Vũ Hàm... Vũ Hàm vì Dạ Ngưng cũng không vâng theo ý nguyện của ông, sau khi tốt nghiệp lại chọn con đường làm giảng viên. Lâm thị là một công ty gia đình, mà trong công ty lại không có thể lực thuộc huyết mạch, cấp dưới ngoài mặt thì thuận theo, nhưng ngầm bên trong lại... Một mình ông ấy đối phó quả thực là cố hết sức.”

“Tôi hiểu rồi! Hẳn đã đoán trước được chị và Vũ Hàm sẽ không buông tay dễ dàng, nhất định sẽ cùng tới Lâm thị, tranh đoạt cổ phần công ty, đây lại đúng ý hấn, rơi vào tay người nhà, thế nào thì cũng tốt hơn rơi vào tay người khác, mà khi đó.....có lẽ Dạ Ngưng cũng sẽ giống như người chị từng thích, đã sớm yêu thương người khác rồi, sống cuộc sống an ổn của con bé. Giải một kẻ một hòn đá trúng hai con chim!” Linh Đang ở một bên kích động hét lên, giải ột Lâm Phong thực độc thực ác.

Càng hiểu biết thủ đoạn của Lâm Phong, Tiểu Vũ Hàm lại càng lo lắng, nếu Dạ Ngưng xảy ra chuyện gì.....

“Như vậy đi, chị về Lâm thị trước, dùng hết khả năng bảo vệ Dạ Ngưng cùng những người ở bên cạnh con bé.” Lâm Nhược Nhiên đề nghị, Tiểu Vũ Hàm gật đầu, mà trong lòng cũng hiểu được, đây bất quá chỉ là uống rượu độc giải khát, chỉ có thể hóa giải được nỗi đau nhất thời.

Lâm Nhược Nhiên không ở lại lâu, nói xong liền đi, Mạch Mạt để Linh Đang về trường trước, còn mình ở lại với Tiểu Vũ Hàm, thỉnh thoảng nói mấy câu cho cô an tâm, Tiểu Vũ Hàm lại vẫn không nói gì, chỉ nắm chặt di động.

Dạ Ngưng ở bên kia cũng không dễ chịu, ở trong phòng bệnh nguy cấp mỗi đêm trong suốt năm ngày, đến ngày thứ sáu liền bị ba nàng đuổi đi: “Con về trường đi, mẹ con như thế không có việc gì đâu, hôm nay sẽ chuyển sang phòng bệnh bình thường, đừng vì vậy mà chậm trễ sự nghiệp học hành.”

Ba Dạ Ngưng chân tình khuyên bảo, Dạ Ngưng nhìn mái tóc bạc trắng hai bên thái dương cùng hai mắt sưng mọng của ông, trong lòng chua xót khó nhìn, gật gật đầu, không cố ở lại nữa.

Ngồi trên xe, tìm Dạ Ngưng vẫn đập không ngừng, đã suốt năm ngày nàng không gặp Vũ Hàm rồi, không biết năm ngày vừa qua cô ấy thế nào, thi thoảng nhắn tin gì đó, Vũ Hàm cũng đều rất lạnh lùng. Dạ Ngưng trong lòng khổ sở, nếu không phải không rời được mẹ mình thì nàng đã sớm trở về để gặp Tiểu Vũ Hàm.

Bước qua cổng trường, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, bước nhanh về phía ký túc xá giáo viên, còn chưa đến nơi liền có một người bước ra ngăn trở đường trước.

Dạ Ngưng né qua bên phải một chút, muốn nhường đường cho người ta, nhưng không ngờ người nọ cũng nghiêng sang một chút. Dạ Ngưng nhíu nhíu mày, tránh sang bên trái, người kia cũng đồng dạng như thế, đảo qua đảo lại hai ba lần, Dạ Ngưng ngẩng đầu lên: “Cô muốn gì?”

Gương mặt xa lạ, trang điểm yêu diễm, cô gái kia chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, lắc đầu: “Ồ, quả nhiên a, mặt hàng nào thì xứng với người đó, bảo sao Tiểu Vũ Hàm cũng có thể coi trọng cô.”

“Cô nói cái gì?!” Dạ Ngưng siết chặt nắm đấm, cắn răng nhìn cô gái kia, gần đây như thế nào lại xui xẻo vậy, vừa ra khỏi cửa đã gặp chó.

Cô gái kia khoanh tay nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt đầy trào phúng cùng khinh bỉ: “Sao? Nghĩ rằng chuyện xấu hổ các người làm không có ai biết à? A, Tiểu Vũ Hàm cũng bất quá chỉ như thế.”

“Thối lắm! Cô có thể mắng tôi, nhưng nhắc tới cô Tiểu làm gì?” Dạ Ngưng trợn mắt nhìn cô gái kia, hai mắt đỏ bừng đầy bất mãn, mấy ngày nay bốn ba mệt nhọc đã gần như ép nàng sát bên bờ sụp đổ, tựa như một thùng thuốc nổ vậy, châm một chút liền bùng lên.

Cô gái kia nhìn nàng không chút khiếp sợ, cười lắc lắc đầu, thở dài: “Còn cô Tiểu? Giả bộ bằng thanh ngọc khiết cái gì, thế nào, Dạ Ngưng, cô Tiểu của cô khi cởi quần áo ra là bộ dạng gì, là dâm đẳng hay vẫn tiếp tục giả bộ rụt rè đây?”

“Con m* mày!” Dạ Ngưng vung một quyền đánh qua, bất ngờ là nữ nhân kia tránh cũng không tránh, cường ngạnh đón một cú đấm này của Dạ Ngưng.

Máu mũi từ hai má chảy xuống, cô gái kia nhìn Dạ Ngưng, cười tùy ý: “Nhóc con, bị tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận sao? Tôi nói cho cô biết, cô Tiểu của cô như thế, đi kỹ viện cũng tìm được một đồng. Cô thật sự cũng đừng coi cô ta là bảo bối gì, tôi xem chừng là theo đàn ông nhiều quá, chán rồi, cho nên mới tìm cô để thay đổi khẩu vị, phải không?”

Dạ Ngưng tức đến phát run, mọi lý trí hoàn toàn biến mất, xông lên trước, tay đấm chân đá, thề nguyền muốn xé rách miệng ả kia.

“Dạ Ngưng, em làm gì vậy???!!” Thầy hiệu trưởng vừa cơm nước xong đi qua thấy một màn như vậy liền hoảng sợ, hét lớn một tiếng, xông lên trước kéo Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng đánh đến đỏ mắt, thầy hiệu trưởng kéo thế nào cũng không ra. Dòng máu ấm nóng bám đầy trên nắm đấm, đầu ong ong nổ vang không thôi, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ hung hăng hung hăng đánh người trước mặt, hết thấy mọi thứ ở xung quanh tựa hồ đều không liên quan tới nàng.

Dần dần, Dạ Ngưng cảm giác mình bị người kéo ra, nàng nhìn thấy đèn xe cảnh sát chớp lóe, nhìn người ở xung quanh chạy tới, hai tay bị giữ chặt, một khắc lúc mặt bị ấn lên mặt đất, Dạ Ngưng thấy được Tiểu Vũ Hàm, nhìn gương mặt kinh hoàng của cô, trên mặt dần dần ứa ướt át thành một mảnh.

Vũ Hàm.....

“Có chuyện gì? Sao lại thế này?” Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng bị cảnh sát đè trên mặt đất, tóm lấy thầy hiệu trưởng hỏi, hiệu trưởng cũng không nghĩ tới sự việc biến thành như vậy, mắng to là kẻ chết tiệt nào báo cảnh sát.

“Cô Tiểu, chuyện gì xảy ra?” Lão Đại cũng chạy đến đây, trên chân còn đi dép lê, vẻ mặt kích động.

“Không biết nữa, tôi ăn cơm xong đi ra liền nhìn thấy Dạ Ngưng đánh cô giáo Trịnh ở đây, tôi cũng không biết là vì sao.” Hiệu trưởng nhìn Dạ Ngưng bị cảnh sát lôi đi cũng có chút nóng nảy, hẳn đã dẫn dắt Dạ Ngưng bốn năm trời, Dạ Ngưng làm người thế nào hẳn còn không biết sao? Tuy rằng bướng bỉnh, nhưng cũng không đến mức ác ý đả thương người, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó.

Cô Trịnh bị đánh ngồi xổm trên mặt đất thở hổn hển, trên mặt trên cổ đều là máu, lưu lại trên mặt đất một mảnh đỏ sẫm, rất khiến cho người ta sợ hãi. Không ít học sinh cùng giáo viên vây quanh một bên, mọi người đều có chút đồng tình với cô, cô giáo Trịnh này là giáo viên mới dạy môn Triết học Mác mà trường mới phân đến, bình người cũng rất hòa khí, theo lý thuyết thì cũng không nên có tranh chấp gì với Dạ Ngưng mới đúng.....Nhưng thật ra Dạ Ngưng, ngày thường ở trường ương ngạnh hống hách nổi tiếng, không có người nào mà không biết nàng, lập tức trở thành trọng điểm nghị luận của mọi người.

“Tôi cũng không biết vì sao em ấy lại đánh tôi nữa, tôi đây không phải đang chuẩn bị lên lớp sao? Em ấy...em ấy tiến tới liền đánh tôi.....” Cô giáo Trịnh vừa kêu rên vừa khóc, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô ta, lại nhìn Dạ Ngưng, mặt tái nhợt như tờ giấy, cô đã hiểu.....

Dạ Ngưng bị cảnh sát lôi vào xe cảnh sát, trước khi lên xe nàng còn cố chấp quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Nàng không hối hận, cho dù chết thì nàng cũng sẽ không để cho người ta vũ nhục Vũ Hàm như vậy. Cách xa rất nhiều người, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, nước mắt ràn rụa tuôn rơi.

Đều tại cô, nếu không phải tại cô thì Dạ Ngưng cũng sẽ không bị như thế.....

Xe cảnh sát, xe cứu thương hú còi inh ỏi mà đi, hiệu trưởng cũng bị mang đi làm nhân chứng, bỏ lại hai người nhìn nhau, lão Đại nhanh chóng khóc òa lên: “Cô Tiểu, sao lại thế này? Lão Tứ có thể bị phạt giam không, vậy không phải mọi cố gắng của nó đều sẽ uổng phí sao?”

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm tái nhợt, nhìn chằm chằm vết máu trên mặt đất thật lâu, lắc đầu: “Sẽ không, nhất định sẽ không.....”

Xe cảnh sát cùng xe cứu thương đều đến, sự tình nghiêm trọng, lãnh đạo trường học mở một hội nghị khẩn cấp chiều hôm đó, cũng cử người đến thăm cô Trịnh. Bọn họ vốn định áp chế sự việc xuống, nhưng mà bất

lực là cô Trịnh lại một mực khẳng khẳng Dạ Ngưng vô duyên vô cớ đánh mình, nói cái gì cũng muốn để cho nhà trường dạy dỗ nàng.

Ngược xuôi vất cả suốt một ngày, mọi phương pháp đều đã nghĩ qua, nhưng tất cả đều vô ích. Tiểu Vũ Hàm không có biện pháp nào khác, nghĩ tới không biết Dạ Ngưng một mình thế nào, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma. Không nghĩ nhiều thêm nữa, cô cầm lấy di động, gọi cho Lâm Phong.

Điện thoại rất nhanh liền được bắt máy, thanh âm trầm thấp của Lâm Phong truyền tới, không có hàn huyền, chỉ duy nhất một câu: “Vũ Hàm, đã nghĩ thông suốt chưa?”

“Rồi...thả nàng.”

“Được, nhớ rõ lời con đáp ứng ta, rồi xa con bé, nếu để cho ta phát hiện được –”

“Con hiểu.” Điện thoại bị cắt đứt, có nước mắt rơi trên khóe môi, Tiểu Vũ Hàm bất lực ngồi xồm trên mặt đất, mái tóc dài lướt qua cổ, cô che miệng, thì thào nói khẽ: “Dạ Ngưng, đừng hận tôi.....”

__Hết chương 71__

73. Chương 72: Tình Quyết Liệt...

Dạ Ngưng ngồi ở đồn công an cả nửa ngày, trong lúc ấy thầy hiệu trưởng, thậm chí cả lãnh đạo trường và lão Đại đều đến thăm nàng, nhưng chỉ duy nhất không thấy Tiểu Vũ Hàm. Nản lòng thoái chí ngồi bệt xuống, Dạ Ngưng nhẹ giọng thở dài. Đây là chuyện gì chứ, dạo này thế nào mà xui xẻo vậy, nàng làm sao lại làm thế nhỉ? Còn có, chắc Vũ Hàm sẽ không tức giận đâu nhỉ? Sẽ không trách nàng vô cớ đánh người phải không? Sẽ không, nhất định Vũ Hàm sẽ không trách lầm nàng.....

“Dạ Ngưng!” Thanh âm trầm thấp của cảnh sát truyền đến, Dạ Ngưng chậm rãi đứng lên.

“Đi thôi, không có việc gì đâu.”

Cửa được mở ra, Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn cảnh sát, sao lại có thể cứ như vậy mà thả người, lúc mới đầu không phải còn nói gây ra chuyện nghiêm trọng sao?

Căn bản cảnh sát không quan tâm tới Dạ Ngưng, thấy nàng đứng bên trong không ra, mày liền cau lại. Vừa thấy như vậy, Dạ Ngưng liền vội vàng đi ra.

“Lão Tứ!”

Dạ Ngưng còn không hiểu được chuyện gì xảy ra thì đã bị lão Đại ôm cổ, lão Đại dùng sức ôm nàng, thở phào cảm thán: “May mà không sao cả, may mà không có việc gì.....”

Tiểu Vũ Hàm, Mạch Mạt, Linh Đang đều đến đây, biểu tình trên mặt đều có chút nặng nề, nhìn Dạ Ngưng không nói gì.

Dạ Ngưng nhìn chằm chằm về phía Tiểu Vũ Hàm, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, lòng ả ả nhói đau: “Vũ Hàm...”

Tiểu Vũ Hàm cực kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn Dạ Ngưng một cái, xoay người đi ra ngoài: “Đi về.”

“.....” Dạ Ngưng thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy liền có chút sốt ruột, Vũ Hàm sẽ không thật sự tin lời cô ả kia nói đấy chứ? Nhìn về phía Mạch Mạt muốn xin giúp đỡ, Mạch Mạt lại đồng dạng quay đầu không nhìn Dạ Ngưng, chỉ là khóe mắt hơi run rẩy, tựa hồ đang cố khống chế cảm xúc gì.

Ra khỏi đồn cảnh sát, hít sâu một hơi, Dạ Ngưng bước nhanh về phía trước, đuổi theo Tiểu Vũ Hàm, vươn tay kéo tay cô.

Ngoài dự đoán, tay bị gạt ra thật mạnh...Dạ Ngưng cúi đầu, nhìn bàn tay bị Tiểu Vũ Hàm đẩy ra, trong mắt có lệ tuôn trào. Mấy ngày này, nàng ở bệnh viện chăm sóc mẹ đã bị áp lực đến sắp phát điên luôn rồi,

thứ duy nhất giúp nàng duy trì lòng tin chính là Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà cô lại ngay cả một tin nhắn cũng không gửi inh. Hiện giờ lại vì chuyện kia mà trách mình, Dạ Ngưng cực kỳ ủy khuất, gắt gao cắn môi dưới.

Lão Đại cũng là vẻ mặt kinh ngạc, không rõ vì sao cô Tiểu lại đối xử với Dạ Ngưng như vậy, trong lòng có chút tức giận: “Lão Tứ.....”

Dạ Ngưng không để ý tới lão Đại, vẫn như cũ cố chấp kéo tay Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà có vẻ như Tiểu Vũ Hàm thực sự nổi giận, lại một lần nữa gạt tay nàng ra. Đến cuối cùng, bị Dạ Ngưng làm phiền đến bùng nổ.

“Đủ rồi!” Tiểu Vũ Hàm giận giữ quát Dạ Ngưng, Dạ Ngưng ngửa đầu mờ mịt nhìn Tiểu Vũ Hàm, những giọt lệ trong suốt trong mắt đã trực trào ra.

“Vũ Hàm.....” Thanh âm mang theo tiếng nức nở khiến tâm can Tiểu Vũ Hàm đau đớn, Tiểu Vũ Hàm siết chặt tay thành nắm đấm, thân mình run nhè nhẹ, cố gắng không chế cảm xúc của mình: “Dạ Ngưng, lần thứ mấy rồi, em không thể chín chắn hơn một chút sao? Như thể một đứa trẻ con vậy, làm chuyện gì cũng không suy nghĩ, em có thấy phiền không hả? Còn muốn gây ra cho tôi bao nhiêu phiền toái nữa?!”

Chưa từng bao giờ bị răn dạy xen lẫn tức giận chỉ trích như thế, Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, nước mắt không kìm chế được mà tuôn rơi.

Lão Đại ở bên cạnh nổi giận, tiến lên vài bước giữ chặt Dạ Ngưng: “Cô Tiểu, ngay cả cô cũng không tin tưởng lão Tứ sao?”

Tiểu Vũ Hàm hai mắt lạnh lùng nhìn Dạ Ngưng, hừ nhẹ: “Tin tưởng? Bảo tôi phải tin tưởng thế nào đây?”

“Cò!” Lão Đại tức đến mặt mũi đỏ bừng.

Dạ Ngưng lấy tay gạt lệ, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, em không có, không phải mà, là cô ta nói xấu cô, cho nên em mới.....”

Tiểu Vũ Hàm nhìn nước mắt của Dạ Ngưng, trái tim đau đớn như bị cào xé, cô thực rất muốn đi lên ôm Dạ Ngưng vào lòng, khe hôn lên trán nàng, nói với nàng rằng không có việc gì, có mình ở đây rồi, nhưng mà cô không thể. Nghĩ tới giao hẹn với Lâm Phong, Tiểu Vũ Hàm cắn môi, nói ra những lời nhẩn tâm: “Dạ Ngưng, chính bởi vì em cho nên tôi mới có thể bị chỉ trích như vậy, nhưng mà em lại làm tôi thất vọng, tôi chịu đựng em đủ rồi.”

“Không có, Vũ Hàm, em không có.....” Dạ Ngưng khóc không thành tiếng, che miệng nhìn Tiểu Vũ Hàm lắc đầu. Ở trước mặt người ngoài, nàng luôn thể hiện lạc quan rạng ngời, đã khi nào từng khóc như vậy đâu.

Mạch Mạt và Linh Đang ở một bên cũng biến sắc, lại đều cố nén cảm xúc trong đáy lòng, thân mình như đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy.

“Cô Tiểu, cô nói cái gì thế?!” Lão Đại gào thét nhìn Tiểu Vũ Hàm, đây con mẹ nó là chuyện gì hả? Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Cô Tiểu đang nói vẫn là tiếng người sao?

Dạ Ngưng lại chỉ khóc, nước mắt liên miên không dứt, từng giọt từng giọt rơi xuống, còn muốn đưa tay kéo Tiểu Vũ Hàm, lại bị cô xoay người lạnh lùng né tránh.

“Em đi theo tôi, chúng ta nói chuyện.” Thanh âm lạnh lùng không một tia cảm tình như thể một chậu nước lạnh dội xuống Dạ Ngưng từ đầu tới chân, nàng vốn tưởng ra khỏi đồn công an rồi thì Vũ Hàm sẽ vẫn giống như trước...Nhưng mà hiện tại, cô vẫn là Vũ Hàm sao? Dạ Ngưng chưa từ bỏ ý định nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm mặt không biểu tình nhìn nàng, ánh mắt lạnh giá như băng khiến cho người ta sợ hãi.

Lão Đại thấy bộ dạng Tiểu Vũ Hàm tuyệt tình như vậy, cả trái tim đều lạnh lẽo, đưa tay kéo Dạ Ngưng, không muốn để nàng đi cùng Tiểu Vũ Hàm.

“Mộng Điệp.” Mạch Mạt nhìn lão Đại nhú mày, lắc lắc đầu, thở dài. Lần này, em không giúp được Dạ Ngưng đâu.

Chậm rãi buông lỏng bàn tay đang kéo tay Dạ Ngưng, lão Đại nhìn nàng một cái, cúi đầu xuống cũng rơi lệ, cắn cắn môi, không nói gì quay đầu đi.

Hai người một trước một sau bỏ đi, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại không cho nàng câu trả lời nào, chỉ mặt lạnh lùng băng giá đi phía trước.

Đến công viên trước kia hai người thường xuyên đi dạo, Tiểu Vũ Hàm dừng chân, xoay người, rốt cục cũng nhìn thẳng Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nước mắt ràn rụa, trong mắt đều là tơ máu, tóc cũng có chút tán loạn, cả người suy sút nói không nên lời, đôi mắt to từng luôn tràn ngập ý cười giờ phút này lại tràn đầy thấp thỏm lo âu, gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, như một con thú nhỏ bị thương.

Trái tim Tiểu Vũ Hàm như bị xé rách, toàn thân ức chế không được mà run rẩy, trên tay lạnh lẽo đến tận xương.

Dạ Ngưng.....

“Vũ Hàm, cô đừng tức giận được không? Về sau em sẽ không.....không bao giờ nữa.....” Dạ Ngưng vừa nói vừa khóc, nàng cực kỳ sợ Tiểu Vũ Hàm như vậy, thật giống như, lãnh khốc tuyệt tình giống như cô không muốn mình nữa vậy.

Tiểu Vũ Hàm nhú mày lại, nhìn Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng, trong mấy ngày em không ở đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều.”

Dạ Ngưng sợ hãi nhìn Tiểu Vũ Hàm, lòng cũng lạnh xuống.

“Tôi nghĩ –” Tiểu Vũ Hàm nhìn nước mắt trên mặt Dạ Ngưng, cố gắng hít thở, lồng ngực đau đớn như thể bị người ta dùng dao đâm thủng: “Chúng ta không hợp.”

“Không phải.....Vũ Hàm.” Dạ Ngưng dùng sức lắc đầu, nước mắt theo động tác của nàng bị văng ra, rơi xuống tay Tiểu Vũ Hàm, khiến trái tim cô lạnh lẽo đến hóa thành băng. Dạ Ngưng gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt đỏ bừng đến đáng sợ, cả người sắp hỏng mất: “Vũ Hàm, cô nói gì thế? Sao chúng ta có thể tách ra, cô đã nói mà, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi em, cô đã nói mà! Cô không thể.....không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết như vậy, không thể.....”

Khóc nức nở nhìn Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nói không thành lời, chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất: “Đừng, đừng rời xa em.....”

Nước mắt trào ra, Tiểu Vũ Hàm nhanh chóng lấy tay lau đi, xoay người, không nhìn tới Dạ Ngưng: “Tách ra đối với em hay tôi đều tốt.”

Nước mắt thành hàng chảy xuống, đôi môi Tiểu Vũ Hàm không ngừng run run, nhưng cô đã không còn cảm giác được nhiều như vậy, trái tim như bị vét sạch, hết thấy mọi thứ xung quanh tựa hồ như không có quan hệ gì với cô.

Dạ Ngưng từ phía sau đuổi lại, hai tay ôm chặt lấy eo Tiểu Vũ Hàm, không cho cô rời đi: “Đừng đối xử như vậy với em, Vũ Hàm.....Cô đã nói.....”

Mùi hương quen thuộc bay vào mũi, Tiểu Vũ Hàm rốt cuộc nhìn không được, lệ rơi không ngừng: “Dạ Ngưng, em đừng như vậy...Tôi mệt, mệt chết được, em cũng đã từng nói, nếu em làm phiền tôi, tôi sẽ rời đi...”

Từng lời thề, từng lời nói ngọt ngào vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng hôm nay lại cũng lạnh lùng như dao cắt như thế. Cõi lòng Dạ Ngưng liên tục như vậy bị Tiểu Vũ Hàm cắt ra thành từng mảnh. Vũ Hàm, cô thật sự thấy em phiền phức đáng chán ghét rồi sao? Cảm giác được cô đang cố gỡ vòng tay đang quấn bên eo của mình ra, Dạ Ngưng cắn chặt môi, dùng sức lắc đầu: “Đừng.....”

Thân mình giãy dụa bị Dạ Ngưng gắt gao ôm chặt lấy, Tiểu Vũ Hàm hoàn toàn hỏng mất, nhắm mắt nhắm tay Dạ Ngưng, dùng sức đẩy ra.

“Đủ rồi, Dạ Ngưng, đừng chạm vào tôi nữa!” Tiểu Vũ Hàm lớn tiếng quát lớn, cả người sắc bén hẳn lên.

Dạ Ngưng bị đẩy một cái lảo đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, ngửa đầu, chặt vật nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vì sao?”

Vì sao? Vũ Hàm, cô cho em một câu trả lời đi.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, nhìn nàng: “Vì sao ư? Dạ Ngưng, tôi chịu đựng em đủ rồi. Ở bên em, không có giây phút nào tôi không thôi lo lắng, lo lắng em gây chuyện, tôi không muốn như vậy, không muốn...”

Nước mắt Dạ Ngưng vẫn rơi, nàng lắc đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, vẫn không tin đó là những lời cô nói.

“Nếu như vậy, vì cái gì cô còn tới trêu chọc em? Hả?!”

Tiểu Vũ Hàm, là ai? Là ai lôi kéo tay em nói yêu em?! Là ai nói không cho em rời đi?

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, lạnh lùng cười: “Dạ Ngưng, em không khỏi quá ngây thơ đi, thực sự nghĩ rằng một người như em sẽ làm tôi si mê như vậy sao? Tôi nói cho em biết, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng yêu em, chưa từng!”

Chưa từng.....

Trái tim Dạ Ngưng trong nháy mắt bị nghiền thành bột phấn, nàng ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, gắt gao nhìn cô chăm chăm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn lại Dạ Ngưng, ánh mắt sắc bén không mang theo một tia cảm tình, nắm tay siết chặt một chỗ, hô hấp kịch liệt.

Dạ Ngưng, đi đi...Hiện tại tôi không có năng lực để bảo vệ em, đừng, đừng khiến tôi lại phải nhìn thấy em bị tổn thương nữa, đi yêu người khác đi.....Ít nhất sẽ không khiến cho em yêu khổ sở như vậy, tôi thực sự xin lỗi em.....

“Vũ Hàm.” Dạ Ngưng lau đi nước mắt trên mặt, đứng thẳng thân mình, bình tĩnh nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Em hỏi cô, cũng chỉ hỏi cô một câu thôi.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, trên mặt đều là đau xót. Cô biết biểu tình này của Dạ Ngưng đại biểu cho cái gì...Không phải là chính mình muốn sao...Nhưng vì cái gì đến khi thật sự đến bước này, trái tim lại vẫn có thể đau đớn đến vậy.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn gương mặt mình yêu nhất kia, từng chữ từng chữ thốt ra: “Cô có còn yêu em không?”

Chỉ cần không rời xa nhau, vô luận có hèn mọn đến đâu, Dạ Ngưng chỉ cần không rời xa nhau.

Nàng dùng “còn”.....

Là “còn”.....

Đến bây giờ Dạ Ngưng vẫn còn tin tưởng cô sao? Trong nháy mắt, ngay cả bước chân Tiểu Vũ Hàm cũng loạng choạng không vững, sắc mặt tái nhợt nhìn nàng. Dạ Ngưng, thực xin lỗi...thực xin lỗi...

“Không yêu, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu.”

Xuyên qua màn nước mắt, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, thời khắc ấy ở trong mắt nàng nhìn được chính là hận ý, toàn bộ trái tim tựa hồ như bị vết sạch.

Dạ Ngưng, chung quy.....em vẫn hận tôi, phải không?

Hết chương 72

74. Chương 73: Đau Lòng...

Dạ Ngưng không biết mình trở về trường thế nào, bước qua cổng, vô số ánh mắt từ bốn phía phóng tới, kinh ngạc nhìn chăm chăm Dạ Ngưng nước mắt ràn rụa. Dạ Ngưng cũng chẳng bận tâm nhiều đến vậy, như cái

xác không hồn đi về phía khu ký túc, đẩy cửa ra, cả người mềm nhũn không chút khí lực nào. Lão Đại vẫn chờ ở một bên thấy thế liền lo lắng lại gần.

“Lão Tứ...” Lão Đại vốn muốn hỏi Dạ Ngưng rốt cuộc cô Tiểu làm sao vậy, và còn nói gì với nàng nữa, nhưng mà nhìn thấy nước mắt đầy mặt kia của Dạ Ngưng, mọi lời muốn nói đều bị nuốt ngược vào bụng.

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn lão Đại, cắn cắn môi, nghẹn ngào nói: “Vũ Hàm cô ấy không cần tao nữa.”

“Không thể thế được!” Lão Đại bật thốt, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng lắc đầu. Không có khả năng, cô Tiểu sẽ buông bỏ Dạ Ngưng ư, đùa gì thế?

Dạ Ngưng không nói lời nào, ngửa đầu, cố gắng nén nước mắt, chậm rãi đi đến bên giường, vô lực ngồi xuống. Nàng cũng không tin là Vũ Hàm không cần nàng nữa, sao có thể có khả năng đó được, Vũ Hàm vẫn coi nàng là tất cả mà, nhưng...ánh mắt của cô, những lời tuyệt tình ấy...Trần đầy tâm trí Dạ Ngưng đều là câu nói cuối cùng kia của Tiểu Vũ Hàm – không yêu, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu.....

“.....Là chính miệng cô ấy nói với mày?” Nhìn bộ dạng này của lão Tứ, trong lòng lão Đại có chút thấp thỏm, thật cẩn thận ướm lời.

Dạ Ngưng không trực tiếp trả lời mà cầm lấy ảnh của hai người ở bên giường ngắm nhìn. Căn bản không muốn khóc, nhưng cũng không biết vì sao lại không thể nào kìm nén được những giọt nước mắt yếu ớt kia. Nước mắt vẫn rơi xuống, từng giọt từng giọt ngưng tụ rơi xuống trên giường, Dạ Ngưng nắm chặt tấm ảnh, lắc đầu: “Tao cũng không tin, nhưng cô ấy nói không muốn yêu nữa, cô ấy bảo cô thấy phiền phức với sự ấu trĩ của tao, còn nói chưa từng yêu tao...Lão Đại, nếu là hai nguyên nhân trước đó, có lẽ tao sẽ tin tưởng, nhưng mà cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu...sao có thể thế được.....”

Lão Đại giơ tay lên lau đi nước mắt cho Dạ Ngưng, hơi nghiêng người, nhìn nàng: “Lão Tứ, trước hết mày đừng khóc nữa, sao mà tao cứ có cảm giác việc này có chỗ nào đó không bình thường ấy.”

Dạ Ngưng sụt sịt mũi, ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn lão Đại: “Mày cũng có cảm giác này? Lão Đại, tao đã sớm cảm thấy không bình thường, nhưng mà Vũ Hàm.....”

Nhắc tới người này, thanh âm Dạ Ngưng lại trầm thấp hẳn xuống, trong mắt ảm đạm không ánh sáng: “Mặc kệ thế nào thì cô ấy cũng không thể nói chia tay chứ.....”

Lão Đại lắc lắc đầu, mày nhăn lại: “Lão Tứ, cô Tiểu đối với mày như thế nào thì mày phải hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác chứ, chuyện có thể buộc cô ấy phải chia tay với mày thì nhất định không phải là việc nhỏ.”

“Buộc cô ấy chia tay với tao.....” Dạ Ngưng lặp lại lời lão Đại nói, nhìn chằm chằm mặt cô, một lát sau liền nhú mày: “Chẳng lẽ là bởi vì tao?”

“Cái gì?” Nhất thời lão Đại không kịp phản ứng, khó hiểu nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhìn cô, nói: “Trước kia khi Vũ Hàm ở bên tao, không chỉ một lần nói sợ tao rời xa cô ấy, không muốn tao rời xa cô ấy. Nhưng mà cô ấy lại nói chia tay với tao, nói thật, lúc cô ấy vừa mới nói ra tao thực sự rất đau lòng, nhưng mà ở trên đường trở về tao đã suy nghĩ rồi, lão Đại, có thể khiến cho cô ấy ngay cả lời chia tay cũng nói ra...tao nghĩ nguyên nhân chỉ có thể là vì tao.”

“Mày chính là nguyên nhân?” Lão Đại nhìn chằm chằm Dạ Ngưng: “Là sao, có người bắt mày để uy hiếp cô Tiểu?”

Dạ Ngưng bĩu môi, lắc đầu: “Không thể nào, gia thế của Vũ Hàm thế nào đâu phải mày không biết, nếu có người uy hiếp cô ấy thì những người nhà của cô đã sớm nhảy dựng lên rồi.”

“Đúng vậy...huống hồ chị Lâm kia cũng vừa trở lại.” Lão Đại gật đầu lặp lại. Trong lúc nhất thời, hai người lâm vào trầm mặc.

“Sẽ không...sẽ không phải là người nhà uy hiếp cô ấy đấy chứ?” Qua thật lâu, Dạ Ngưng ngập ngừng nói, ánh mắt nhìn về phía lão Đại.

Lão Đại nét mặt hơi lo lắng nhìn nàng, nói: “Không thể nào, hổ dữ còn không ăn thịt con, huống hồ cô Tiểu cũng không có ba mẹ, người thân hẳn là càng thêm coi cô ấy như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay. Lần trước anh trai kia của cô ấy, tuy rằng khí thế hơi cường ngạnh một chút, nhưng sau đó chẳng phải Vũ

Hàm kiên trì không chịu thỏa hiệp đó sao? Trừ người này ra, còn có người thân nào đủ ‘ngư’ để ép buộc cô ấy không?”

Dạ Ngưng buồn bực lắc đầu: “Vũ Hàm rất ít khi nói chuyện trong nhà cho tao biết.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lão Đại có chút bất đắc dĩ nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bĩu môi, cắn cắn: “Không biết, dù sao thì tao cũng sẽ không buông tay, bất kể cô ấy nói chia tay cái gì, chính là không buông tay, tao sẽ không buông!”

Lão Đại thấy Dạ Ngưng như vậy liền hơi mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai nàng: “Vậy mày còn khóc cái gì? Biết là tốt rồi, tao cũng không tán thành mày chia tay với cô Tiểu.”

“Hừ.” Dạ Ngưng trợn mắt liếc lão Đại, nói cái này cũng quá muộn đi.

“Tao cảm thấy, lão Tứ, lúc này mày không thể ép cô Tiểu được.” Lão Đại nhìn Dạ Ngưng, cẩn thận nói.

Dạ Ngưng gật đầu, thở dài: “Tao biết mà, giờ cô ấy quyết tâm không cần tao, tao đi làm phiền người ta, vậy không phải là tự đào hố chôn mình à.”

Lão Đại có chút kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, cô không ngờ Dạ Ngưng lại có thể nói ra những lời này.

“Sao thế?” Dạ Ngưng cảnh giác nhìn lão Đại.

Lão Đại cười cười, lắc đầu: “Sao đột nhiên mày lại như thể biến thành một người khác vậy.”

Dạ Ngưng liếc lão Đại một cái, chậm rãi cúi đầu, nhìn ảnh chụp của mình và Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng nói: “Tao tin tưởng Vũ Hàm.”

Nghe Dạ Ngưng nói như vậy, lão Đại cũng yên tâm hơn, đi về phía bàn của mình, thu dọn sách vở: “Được rồi, nghĩ thông suốt rồi thì mau đi thôi, buổi chiều chính là tiết của Vũ Hàm.”

“Ừ...” Dạ Ngưng uể oải lên tiếng, từ trên giường ngồi dậy: “Tao đi rửa mặt, mắt sưng hết lên rồi.”

Chờ Dạ Ngưng chải chuốt sửa sang lại cho có chút giống người rồi, lúc này hai người mới đi ra ngoài. Lão Nhị, lão Tam giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm, lão Đại lo lắng cho Dạ Ngưng nên ở ký túc xá chờ.

Lúc chạm trán, lão Nhị, lão Tam nhìn chằm chằm đôi mắt sưng húp của Dạ Ngưng mà che miệng: “Sao lại thế này, lão Tứ, không phải là bị phạt đấy chứ?”

Dạ Ngưng không yên lòng nhìn chằm chằm người đứng trên bục giảng, gật đầu: “Ừ.”

“A – như thế nào? Chuyện gì xảy ra?” Lão Nhị có chút lắp bắp, sao lại thế này? Không phải đã làm sáng tỏ sao, là cô Trịnh có ý gây sự, như thế nào lại rơi xuống đầu lão Tứ.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm đứng trên bục giảng đang cúi đầu loay hoay với máy chiếu phim, trái tim ầm ầm nhói đau, mắt cô cũng sưng lên, mái tóc tán loạn, môi cũng không chút máu, mặt tái nhợt đến đáng sợ, dù có trang điểm cũng không che lấp được vẻ mệt mỏi toát ra trên người. Tựa hồ cảm giác được Dạ Ngưng đang nhìn chăm chú, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nhìn về phía nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, Tiểu Vũ Hàm liền cực nhanh quay đầu sang hướng khác, không hề nhìn Dạ Ngưng một lần.

Dạ Ngưng cắn môi, cúi đầu.

“Trời ạ, lão Tứ, mày làm tao tò mò chết được, có chuyện gì xảy ra?” Lão Tam ở một bên cũng sốt ruột, lão Đại thấy hai người như vậy liền nhíu mày: “Thôi đi, tâm tình lão Tứ không tốt, bớt nói vài câu đi.”

Lão Đại lên tiếng, người khác cũng không dám nói gì, lão Nhị, lão Tam buồn bực nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lại chỉ cúi đầu, cắn môi, cố gắng nén nhịn nước mắt.

Vũ Hàm, cô thật sự không cần em nữa?

Tiết học coi như suôn sẻ, giai đoạn ôn tập cuối kỳ, chủ yếu là lặp lại một số trọng điểm trước kia, lại ghi thêm một số đề mục cần phải nắm giữ. Tinh thần trạng thái của Tiểu Vũ Hàm không được tốt, luôn ho

khan, mọi người ở dưới coi như cũng có lương tâm, đều ngậm miệng cúi đầu gạch chân trọng điểm, không ai nói một câu.

Ghi chú xong một quyển sách, Tiểu Vũ Hàm để ọi người tự đọc, còn mình cầm chiếc chén bên cạnh uống một ngụm để cho dễ chịu hơn, lại ho khan không ngừng.

Dạ Ngưng nhìn cực kỳ đau lòng, nếu là bình thường, khẳng định nàng sẽ quần lấy, mớm thuốc, mớm nước, nhưng mà lúc này...Nàng còn có tư cách sao?

Không mất nhiều thời gian đã kết thúc một tiết, Tiểu Vũ Hàm mang theo sách bước nhanh xuống bậc giảng. Dạ Ngưng nhìn cô chăm chăm, nàng biết Tiểu Vũ Hàm đi nhanh như vậy chẳng qua là do sợ nàng chạy tới, cười tự giễu, Dạ Ngưng quay đầu nhìn lão Đại: “Lão Đại, tao đi đây, tiết tiếp theo nếu điểm danh –”

“Biết rồi.” Lão Đại quăng cái liếc mắt xem thường, Dạ Ngưng cười cười, sách cũng không cầm, trực tiếp giao cho lão Đại, đẩy ghế ra, lén lút chuẩn ra ngoài.

Tiểu Vũ Hàm có lẽ là quá khó chịu trong người, ngay cả văn phòng cũng không trở lại, trực tiếp ôm sách đi ra phía ngoài khu dạy học, Dạ Ngưng biết chắc là cô về nhà, liền khẽ khàng đi theo.

Dọc đường đi Tiểu Vũ Hàm ho không ngừng, cổ họng cứ như thể bị ho đến rách ra, cùng mùi máu tươi như rỉ sắt từ chỗ sưng đỏ kèm theo đau đớn lan rộng ra. Cõi lòng Tiểu Vũ Hàm, cũng theo đó mà dần lạnh xuống.

Nàng còn có thể lén nhìn mình? Vẫn không chịu buông tay sao?

Dạ Ngưng...em cần gì phải làm vậy? Chẳng lẽ nhất định phải khiến tôi nhấn tâm làm tổn thương em.....hãy đi đi.....

Tiểu Vũ Hàm tâm trí không yên nghĩ, đến chỗ đường cái, ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng không nhìn, trực tiếp đi qua.

“Vào –”

“Tiểu Vũ Hàm!” Dạ Ngưng một phen tóm lấy Tiểu Vũ Hàm, hai mắt đỏ hồng nhìn cô, Tiểu Vũ Hàm ngẩn người, nhìn chiếc xe chạy vào sát qua bên người, cúi đầu.

“Cô suy nghĩ cái gì? Rốt cuộc cô nghĩ cái gì vậy hả?!” Dạ Ngưng bùng nổ, từ khi quen biết đến lúc yêu nhau, nàng chưa từng quát lớn với Tiểu Vũ Hàm như vậy.

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu trầm mặc, một lát sau ngẩng đầu, nhìn nàng: “Không cần em quan tâm, bỏ tay ra.”

Dạ Ngưng cắn môi nắm tay Tiểu Vũ Hàm không buông, oán hận nhìn cô. Nước mắt ánh lên trong đôi mắt, trái tim đập thành thịch, vừa rồi nếu nàng không kéo Vũ Hàm.....

Tiểu Vũ Hàm nhìn nước mắt trong mắt Dạ Ngưng, lòng đầy đau xót, nhắm chặt mắt lại, nâng tay lên, dùng sức gạt tay Dạ Ngưng ra: “Chúng ta đã chia tay rồi.”

Thanh âm quyết tuyệt không một tia cảm tình, Tiểu Vũ Hàm dùng những lời tàn nhẫn tuyên cáo lên sự thật mà Dạ Ngưng vẫn không muốn chấp nhận.

Dạ Ngưng nhìn cô, nước mắt lại rơi xuống: “Vũ Hàm.....”

Không hung dữ giống như vừa rồi, Dạ Ngưng yếu ớt gọi tên cô, chứa nỗi bất lực trước nay chưa từng có.

Tiểu Vũ Hàm nghiêng người, không nhìn nàng.

“Cô nhất định phải như vậy sao?” Dạ Ngưng đưa tay muốn nắm lấy tay cô, lại bị Tiểu Vũ Hàm cực nhanh hất ra. Dạ Ngưng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, cầu xin nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, nhất định cô có nỗi khổ tâm đúng không? Không phải thật lòng muốn chia tay với em phải không? Là có người uy hiếp cô sao? Cô nói cho em biết, nói cho em biết đi.....”

“Không ai uy hiếp tôi cả!” Tiểu Vũ Hàm cực nhanh phủ định lời Dạ Ngưng nói, ngửa đầu nhìn nàng, hô hấp dồn dập. Làm sao Dạ Ngưng lại biết được? Không được, nếu còn tiếp tục như vậy.....

“Tôi chính là chán em, chán em đó được không?” Thanh âm kích động cùng không kiên nhẫn, Tiểu Vũ Hàm nhú mày nhìn Dạ Ngưng.

Thân mình Dạ Ngưng khẽ run lên, lắc đầu: “Em không tin.”

“Em tin hay không thì tùy, tôi phải đi!” Tiểu Vũ Hàm nói xong, xoay người bước đi.

Dạ Ngưng nhìn bóng dáng của cô, nước mắt lại trào ra, lúc này đây, lòng của nàng, thực rất đau.

__Hết chương 73__

75. Chương 74: Nói Cho Em Biết...

Tiểu Vũ Hàm hô hấp có phần nặng nề, huyết Thái Dương ần ần đau đớn, nhưng một chút đau này so với nỗi thống khổ trong lòng thì cũng không tính là gì...

Tính bướng bỉnh của Dạ Ngưng cũng nổi lên, nén nước mắt cắn răng đi theo Tiểu Vũ Hàm, nhìn bước chân cô lảo đảo, trong lòng cũng âm ỷ nhói đau. Hạ lưu cũng được, không biết sĩ diện cũng không sao, nàng muốn Vũ Hàm, dù bất cứ chuyện gì cũng sẽ không rời đi, đau lòng thì đau lòng, thành thói quen rồi cũng sẽ chết lặng.

Hai người một người đi một người đuổi, thật sự rất nhanh liền đến nhà, đi vào tiểu khu, một bác gái cười tủm tỉm tiến đến chào hỏi hai người: “Vũ Hàm, Dạ Ngưng đã trở lại a.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời bác gái nói liền mấp máy đôi môi khô nứt, khóe miệng cố gắng nặn ra một nụ cười, đầu hơi cúi xuống.

Dạ Ngưng gật gật đầu với bác gái, nhìn người trước mặt, cánh mũi cay cay.

Vũ Hàm, chúng ta đã từng hạnh phúc như thế, cô liền thật sự nhẫn tâm không cần em, không cần phần hạnh phúc này sao?

Mở cửa ra, Tiểu Vũ Hàm đi vào trong phòng, đưa tay muốn đóng cửa lại, Dạ Ngưng lại từ phía sau đuổi tới, lấy tay chặn cửa.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, ngẩng đầu giận dữ nhìn Dạ Ngưng: “Muốn gì?”

Dạ Ngưng lựa chọn không nhìn tới cô, nghiêng đầu nhìn nơi khác, bàn tay còn cố chấp giữ cánh cửa.

Tiểu Vũ Hàm thấy Dạ Ngưng như vậy, nổi chua xót cùng đau đớn đều trào dâng trong lòng, trước kia...trước kia cô thích nhất chính là dẫn Dạ Ngưng về nhà, nhà đối với cô mà nói, vốn là có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ là một chỗ ở mà thôi, có Dạ Ngưng thì đó mới chân chính là nhà.

Vũ Hàm, đừng để cho ta lại nhìn thấy Dạ Ngưng xuất hiện ở trước mặt con.

Lời Lâm Phong nói chợt vang lên trong óc, trái tim vốn đang dao động lại run rẩy, Tiểu Vũ Hàm hít sâu một hơi, gơ tay đẩy Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng lại vẫn không chịu buông tay, dùng sức kéo cánh cửa, không cho Tiểu Vũ Hàm đẩy mình đi. Tiểu Vũ Hàm thực sự dùng sức, cô không biết xung quanh tiểu khu này Lâm Phong an bài bao nhiêu tai mắt, nếu để cho hắn biết Dạ Ngưng lại đi về nhà cùng mình, vậy hậu quả quả thật không thể chịu nổi.

Nước mắt Dạ Ngưng từng giọt từng giọt rơi xuống, nàng không phản kháng nữa, cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm tuyệt tình đẩy tay nàng ra, nhìn chiếc nhẫn kim cương vẫn còn lóe sáng trên tay mà Tiểu Vũ Hàm đã tự tay đeo vào cho nàng kia, lúc bàn tay sắp rời khỏi cánh cửa, Dạ Ngưng bật khóc thành tiếng, ngẩng đầu, nước mắt đầy mặt nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, cô thật sự không cần em? Thật sự không cần em nữa?”

Tiểu Vũ Hàm hai mắt đầm nước, cô cắn môi không nhìn Dạ Ngưng, chỉ cố chấp gơ tay nàng ra.

“A — chuyện gì thế này?” Tô Nham xách theo túi lớn túi nhỏ gì đó xuất hiện ở cửa, kinh ngạc nhìn hai người.

“Vũ Hàm, em đây là.....”

Nhìn thấy Tô Nham, lòng Dạ Ngưng liền lạnh lẽo hẳn xuống, bàn tay đang bám lấy cửa liền chậm rãi trượt xuống, vô lực buông thông hai bên người.

“Không phải là hai người đang cãi nhau đấy chứ?” Tô Nham kinh ngạc nhìn hai người, có chuyện gì xảy ra, lần trước thấy không phải còn rất ngọt ngào sao?

Dạ Ngưng không nói gì, ngẩng đầu, mắt đỏ hồng nhìn Tô Nham.

Tô Nham bị ánh mắt đầy thù hận của nàng nhìn mà cả người khẽ run lên, vội vàng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Hốc mắt Tiểu Vũ Hàm cũng có chút hồng, mặt trắng bệch, nhìn thấy hắn liền nhẹ nhàng nói: “Anh đến rồi.”

“Hả?” Tô Nham kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm, đây là ám chỉ Vũ Hàm đã biết hôm nay hắn muốn tới đưa xoong nôi? Tô Nham là bị Tiểu Lăng Phi nhờ vả, liền vội tới đưa cho Tiểu Vũ Hàm mấy thứ đồ dùng thường ngày, nói cái gì mà hai ông bà ở nhà làm sao cũng không thấy yên tâm, còn hắn đang bận công tác nên không đi được. Từ lần trước sau khi chứng kiến Dạ Ngưng và Tiểu Vũ Hàm ở bên nhau, Tô Nham cũng chết phần tâm tư theo đuổi Tiểu Vũ Hàm, thật lòng coi cô là bạn bè. Mà đặc biệt phải nói là hắn vừa hết hy vọng thì lại bắt đầu phạm phải số đào hoa, bị một cô bé theo đuổi tấn công mãnh liệt, hiện giờ hai người cũng coi như hạnh phúc. Vốn là muốn đem tin tức tốt nói cho hai người này biết, để hai người triệt để yên tâm, nhưng nhìn tình huống thì — hai người đang cãi nhau sao?

Dạ Ngưng nghe lời Tiểu Vũ Hàm nói xong có chút sững sờ, chậm rãi xoay qua, nhìn cô chằm chằm.

“Vào đi, em chờ anh lâu lắm rồi.” Tiểu Vũ Hàm cảm giác được ánh mắt của Dạ Ngưng, không nhìn tới nàng mà lại nghiêng người mỉm cười nhìn Tô Nham, ánh mắt rất dịu dàng.

“A, ừ.....” Tô Nham có chút lúng túng, liếc nhìn Dạ Ngưng một cái, mang theo đồng đồ nghiêng người vọt vào. Tiểu Vũ Hàm liếc cũng không thêm liếc Dạ Ngưng một cái, xoay người muốn đóng cửa.

“Tiểu Vũ Hàm!” Dạ Ngưng một phát tóm lấy cổ tay Tiểu Vũ Hàm, cắn răng nhìn cô.

Cảm giác đau nhói từ cổ tay truyền tới, Tiểu Vũ Hàm thống khổ nhắm hai mắt lại, không muốn để cho Dạ Ngưng nhìn thấy nét đau đớn trong mắt mình, trái tim như thể bị một dao một dao khoét mở, nhưng mà một chút đau đớn này, ngay cả một giây trì hoãn cũng không có.

Dạ Ngưng gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, ngọn lửa trong lồng ngực như muốn bùng lên, Vũ Hàm bắt nàng đi, lại để cho tên đàn ông kia đi vào, đây là vì cái gì?! Mà khi Dạ Ngưng nhìn đến gương mặt quá sức mệt mỏi của Tiểu Vũ Hàm, bàn tay đang siết chặt liền chậm rãi buông ra.

Nhìn Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng vô lực tựa lên tường, ánh mắt mang theo một tia cầu xin nhìn cô: “Vũ Hàm, cô và em tách ra, là bởi vì hắn ta sao?”

Tiểu Vũ Hàm mạnh mẽ mở mắt, thống khổ nhìn Dạ Ngưng, bàn tay chậm rãi nâng lên, đặt lên ngực dùng sức áp chặt. Đau...Nỗi đau đớn chưa từng có lan tràn quanh thân thể, Tiểu Vũ Hàm biết, một khi cô nói ra những lời sắp tới thì sẽ hoàn toàn mất đi Dạ Ngưng, không còn hạnh phúc nữa, một chút cũng không còn.....

“Phải.....”

Một chữ đầy tàn nhẫn cuối cùng vẫn từ chính miệng người đó thốt ra, Dạ Ngưng nhìn cô, mắt không chớp nhìn cô, nước mắt tùy ý chảy trên gò má, cõi lòng đau đớn như thể bị xé nát. A, thì ra là thế, thì ra là thế.....

Dạ Ngưng nở nụ cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, cười đến cả người run rẩy, cười đến nước mắt giàn giụa, cười đến toàn thân lạnh toát. Từ đầu đến cuối Tiểu Vũ Hàm đều nhắm mắt lại, không nhìn nàng một lần, bàn tay gắt gao nắm chặt khung cửa, giữ ổn định cho thân thể hoàn toàn không còn chút sức lực.

“Tiểu Vũ Hàm –” Dạ Ngưng lau nước mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi mở mắt, nhìn về phía nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, toàn thân đều đau đớn như thể bị xé rách thành trăm ngàn mảnh.....

Hận, hận đến thấu xương, cuối cùng cô vẫn nhìn thấy điều đó trong mắt Dạ Ngưng. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, mọi suy nghĩ đều dừng lại.

Dạ Ngưng hít sâu một hơi, kiềm chế nước mắt, quai hàm cắn chặt, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Vũ Hàm: “Cô yên tâm, em sẽ không lại làm phiền cô nữa, tất cả đều sẽ như cô mong muốn.”

Như cô mong muốn.....

Nước mắt vẫn không chịu ngừng chảy xuống, Tiểu Vũ Hàm tựa lên cửa, khóc không thành tiếng. Dạ Ngưng nhìn thấy nước mắt của cô, cơn giận nộ liền bùng nổ, bước lại gần, tóm lấy cánh tay Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng kéo giật cô đứng lên: “Khóc?! Tiểu Vũ Hàm, vì cái gì cô lại còn khóc? Đây gọi là gì? Là chút thương hại cuối cùng sao?”

“Dạ Ngưng...” Tiểu Vũ Hàm thì thào, xuyên qua màn nước mắt, nhìn Dạ Ngưng, có lẽ đây là lần cuối cùng có thể gần gũi nhìn nàng đến vậy.....Nhưng mà ngay cả cơ hội cuối cùng này Dạ Ngưng cũng tàn nhẫn cướp mất, lưu lại trong mắt cùng trong lòng Tiểu Vũ Hàm, đều là khuôn mặt điên cuồng giận nộ của nàng.

“Không cần giả mèo khóc chuột nữa! Tiểu Vũ Hàm, đủ rồi! Không phải muốn tôi chết sao? Tôi chết, hoàn toàn chết khỏi thế giới của cô, được chưa? Thế được chưa?! Vừa lòng rồi chứ?!” Bệnh tâm thần bùng phát, hai mắt Dạ Ngưng đỏ bừng vằn tia máu, cắn răng cắn hận nhìn Tiểu Vũ Hàm. Trước kia nàng yêu bao nhiêu, thì giờ liền có bấy nhiêu hận. Nàng dùng hết thảy để yêu Tiểu Vũ Hàm, nhưng mà cô đã nói gì?

Chính là yêu người khác.

“Em làm gì thế?!” Tô Nham nghe loáng thoáng tiếng hét đến xé họng của Dạ Ngưng liền lo lắng đi ra xem, lập tức liền nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm sắc mặt tái nhợt bị nàng đè lên cửa, nước mắt đầy mặt nhìn nàng. Ngọn lửa trong đáy lòng liền lập tức bùng lên, Tô Nham không nghĩ nhiều, vài bước xông tới, mạnh mẽ đẩy Dạ Ngưng ra.

Bởi vì sốt ruột, Dạ Ngưng dùng lực không biết không chế, mà lực chú ý của Dạ Ngưng lại đặt tất cả lên người Tiểu Vũ Hàm, khiến cho khi bị đẩy mạnh đột ngột như thế, thân mình liền ngã về phía sau, ngã ngổ thật mạnh trên nền đất.

“Dạ Ngưng!” Tiểu Vũ Hàm hét lên một tiếng vội tới đỡ Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bất chấp cơn đau nhức trên người, thân mình ngã về phía sau, vội vàng né tránh.

“Đừng chạm vào tôi!”

Sắc mặt đỏ tươi như máu, hai tay Dạ Ngưng chống trên mặt đất, ngẩng đầu cắn hận nhìn Tiểu Vũ Hàm. Trong mắt từng tràn đầy ôn nhu đã bị hận ý thay thế, đả kích khiến thân hình Tiểu Vũ Hàm đứng không vững, bám chặt cánh cửa rơi lệ nhìn nàng: “Tôi.....Dạ Ngưng, em.....”

Tô Nham mở mắt nhìn Dạ Ngưng, muốn đi đỡ nàng dậy lại bị hung hăng đẩy ra. Bám lấy bức tường, Dạ Ngưng cắn răng đứng lên, xem nhẹ cơn đau đớn ẩn hiện nơi mắt cá chân, dưới cái nhìn chăm chú của Tô Nham, Dạ Ngưng đi về phía Tiểu Vũ Hàm.

“Tiểu Vũ Hàm.” Thanh âm lạnh lùng mang theo hận ý, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu không nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng đã sớm bị nỗi thù hận choán đầy tâm trí, đưa tay tóm lấy cổ cô, bắt buộc cô phải nhìn mình.

Nước mắt ràn rụa, dấu lệ cũ chưa khô lại bị xóa nhòa vì những giọt nước mắt mới rơi xuống, Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy Dạ Ngưng như vậy, trái tim liền lạnh lẽo như tro tàn.

Vẫn đau lòng vì cô...đã từng yêu, bảo nàng làm sao có thể quên ngay được? Bàn tay đang giữ chặt quai hàm Tiểu Vũ Hàm cũng lỏng ra, ánh mắt của nàng cũng không còn thô bạo nữa, chỉ là nỗi bất lực cùng vô lực.

“Về sau.....về sau em sẽ không quên bầm dập cô nữa.....Vũ Hàm, em là thật sự yêu cô, là thật.....”

Nói xong, Dạ Ngưng lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa, ngồi xổm xuống, đặt lên mặt đất.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chiếc chìa khóa trên mặt đất, cúi lòng lại một lần nữa bị cào xé đau đớn.

“Trong phòng có quần áo gì, cô cứ trực tiếp vứt đi là được rồi.” Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhẹ giọng nói, lại nhìn cô chăm chăm một lát, nâng tay phải lên, từng chút từng chút rút ra chiếc nhẫn trên ngón trỏ.

Tô Nham ở một bên nhìn mà sốt ruột, muốn mở miệng ngăn cản Dạ Ngưng, lại biết sau khi hắn mở miệng thì chỉ có thể làm đốt cháy giai đoạn mà thôi. Mà Tiểu Vũ Hàm...chỉ ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, nhìn chăm chú từng động tác của nàng.

Chiếc nhẫn cởi ra có chút khó khăn, ma sát khiến ngón tay đau đớn, Dạ Ngưng cứng ngắc tháo ra, dưới cái nhìn chăm chú của Tiểu Vũ Hàm, nâng tay trái lên, mạnh mẽ vung một cái.

Thanh âm chiếc nhẫn rơi xuống đất đánh vào lòng mỗi người, rơi xuống bậc thang, từng chút từng chút rơi xuống, mỗi một thanh âm vang lên đều như một con dao đâm vào trái tim Tiểu Vũ Hàm.

Không nhìn Tiểu Vũ Hàm nữa, không nói thêm một câu, Dạ Ngưng xoay người, hai cánh tay buông thõng, nặng nề nện bước chân, từng bước rời xa Tiểu Vũ Hàm.

Vũ Hàm, Vũ Hàm, cô có thể sẽ ghét bỏ em không?

Nói gì thế? Dù cho người trên khắp thế giới đều ghét bỏ em, tôi cũng sẽ không.

Vũ Hàm, Vũ Hàm, em yêu cô.

Còn nói nhiều lắm.....

Vũ Hàm, Vũ Hàm, chờ em có tiền rồi, chúng ta cùng nhau mua một chiếc xe, lại mua một con chó nhận làm con được không?

Được, chỉ cần em vui.....

Vũ Hàm, cô có từng yêu em không?

Không yêu, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu.

Vũ Hàm, cô...thật sự không cần em nữa?

Tôi thấy chán rồi đó được không?

Vũ Hàm, cô rời xa em vì hắn ta?

Phải.....

Nước mắt lại một lần nữa chảy xuống, đi ra khỏi hàng hiên, đi ra tiểu khu, Dạ Ngưng không còn chút khí lực, tựa vào góc tường, ngồi sụp xuống òa khóc.

Trong hàng hiên, Tô Nham nhìn Tiểu Vũ Hàm khuôn mặt đầy nước mắt, Tiểu Vũ Hàm không nhìn tới hắn, yếu ớt nói: “Anh đi đi.”

“Vũ Hàm, anh...” Tô Nham nhìn khuôn mặt cắt không một giọt máu của Tiểu Vũ Hàm, không nói gì nữa, thở dài rồi đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, dưới hiên nhà không có một bóng người, Tiểu Vũ Hàm ngồi bệt xuống, che miệng, bật khóc thành tiếng: “Dạ Ngưng, đừng đi.....”

Đừng đi.....Đừng rời xa tôi.....

Nhưng những lời này, rốt cuộc thì người nọ cũng không nghe được, tốt lắm, tất cả đều đã mất rồi, cái gì cũng đều không còn nữa.

Tiếng khóc khe khẽ nức nở vang lên dưới mái hiên, giờ khắc này, Tiểu Vũ Hàm hiểu ra được cái gì gọi là tê tâm liệt phế, nhưng mà.....Dạ Ngưng đã đi rồi, cô còn muốn giữ trái tim này để làm gì nữa?

Hết chương 74

76. Chương 75: Ép Từng Bước...

Lão Đại ngồi bên giường, bất đắc dĩ nhìn Dạ Ngưng.

Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, từ tối hôm qua sau khi Dạ Ngưng trở về liền không nói một lời, chỉ dùng chăn trùm kín mình thành một bọc, khóc cả đêm. Tiết học buổi sáng cũng không đi, cơm cũng không ăn, mặc cho ai nói gì cũng không nghe.

“Lão Tứ, tiết buổi chiều là.....” Lời vừa ra đến miệng, lão Đại nhìn Dạ Ngưng nước mắt lại ào ạt tuôn rơi liền nín nhịn mà nuốt trở lại.

Dạ Ngưng nín chặt tấm chăn, đè nén tiếng khóc. Nàng không hiểu, không rõ vì sao Vũ Hàm lại tàn nhẫn như vậy. Đã nói sẽ bên nhau cả đời, đã nói sẽ vĩnh viễn chẳng chia xa. Vì Vũ Hàm, Dạ Ngưng thay đổi nhiều lắm, mọi cố gắng đều là vì muốn hai người có thể ở bên nhau, giờ lại chia tay như vậy...Nàng phải làm gì? Làm cái gì? Không có cô, tựa hồ như ngay cả việc sống cũng đều là gánh nặng.

“Mày không thể như vậy được.” Lão Đại có chút ghen ngào nói, trong lòng cô cũng có phần căm hận, hận cô Tiểu tuyết tình. Nhưng không biết thế nào, cô lại luôn cảm giác có gì đó không đúng, muốn tra xét, nhưng lại không thể nào ra tay được.

“Lão Tứ, di còn đang ở bệnh viện, nhìn thấy mày như vậy bác ấy sẽ khổ sở lắm, mày không thể ích kỷ thế được.....” Lão Đại nói xong liền khóc, cô và Dạ Ngưng đã là bạn bè nhiều năm như vậy rồi, cha mẹ hai bên cũng đã sớm quen thuộc, đối với cô mẹ Dạ Ngưng cũng không khác gì mẹ ruột cả. Hôm qua tới bệnh viện, nhìn thấy bộ dáng bà tiểu tụy trên đùi quần đầy băng trắng, lòng liền nhói đau. Lúc rời đi, mẹ Dạ Ngưng đã lôi kéo tay lão Đại dặn dò rất nhiều, nói cái gì mà gần đây không biết Ngưng Ngưng làm sao, đầy bụng tâm sự nặng nề, một chút cũng không vui vẻ, hy vọng lão Đại có thể giúp đỡ nàng nhiều hơn. Lão Đại nhìn đám tóc bạc trắng hai bên thái dương cùng đôi mắt già nua của mẹ Dạ Ngưng, trong lòng rất khổ sở, aish, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian này.

Nghe xong lời lão Đại nói, cuối cùng Dạ Ngưng cũng có chút phản ứng, từ trong chăn lộ đầu ra, nhìn lão Đại nói: “Mày đi đi, lão Đại, giúp tao xin nghỉ vài ngày, mấy ngày này tao không muốn đi ra ngoài.”

Thanh âm Dạ Ngưng khàn khàn như bị vỡ, thống khổ nhắm mắt lại, lão Đại nhìn mà đau lòng, gật đầu đáp ứng, cô biết, giờ nói an ủi cái gì cũng đều thừa cả, lão Tứ chỉ muốn yên tĩnh một mình. Nghĩ như vậy, lão Đại liền giúp Dạ Ngưng đắp chăn, ôm sách đi ra ngoài.

Dạ Ngưng không đi học, có thể trốn ở trong ký túc xá, nhưng mà Tiểu Vũ Hàm lại không thể.....

Khi lão Đại ôm theo một bụng tức nhìn nữ nhân trên bục giảng, lại bị bộ dáng tiểu tụy của cô dọa cho sợ hãi.

Đôi mắt trùng sâu thâm quầng, sắc mặt tái nhợt, mái tóc hơi hỗn loạn, ánh mắt trống rỗng, đầu còn chỗ nào giống với cô Tiểu lúc nào cũng mang theo nụ cười mỉm cùng lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ...

Còn chưa tới thời gian tiết học, Tiểu Vũ Hàm ngồi trên ghế nghỉ ngơi, thỉnh thoảng khe khẽ ho khan, ánh mắt không có tiêu cự, mờ mịt nhìn phía trước.

Cô không muốn rơi nước mắt ở trước mặt học sinh của mình, đã khóc suốt một đêm rồi, nhưng vì cái gì chỉ vừa nghĩ đến Dạ Ngưng thôi là nước mắt lại vẫn không dừng được, đến khi cô nhìn thấy lão Đại một mình đi vào lớp, liền cố nén rung động trong lòng, đứng dậy đi ra ngoài.

Bước nhanh đến toilet, tự khóa trái mình ở bên trong, Tiểu Vũ Hàm che miệng, đè nén tiếng khóc. Cô hiểu rõ tính tình Dạ Ngưng, yêu tuyệt đối, mà hận cũng đồng dạng như thế. Ngày đó cô đã phá nát trái tim Dạ Ngưng, vốn là đã đoán trước được kết quả sẽ như vậy, nhưng vì cái gì trái tim lại vẫn đau đến thế?

Không ai đi khuyên giải an ủi Tiểu Vũ Hàm, không ai giải thích được nỗi ủy khuất của cô, càng không ai có thể hiểu được nỗi đau trong lòng cô.....

Tất cả những điều này, chỉ có thể một mình cô một người lặng im thừa nhận.

Tiết học vẫn diễn ra như cũ, cho dù thanh âm có khàn khàn không rõ, cho dù Tiểu Vũ Hàm có ho đến cả người đều run rẩy, cô vẫn muốn cắn răng kiên trì.

Tan tiết học, một trận thanh âm ồn ào qua đi, phòng học chỉ còn lại Tiểu Vũ Hàm cùng lão Đại hai người.

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu ho khan, bả vai không ngừng run run, lão Đại ở một bên nhìn mà thở dài, tội tình gì chứ, rõ ràng yêu nhau, lại vẫn muốn làm tổn thương nhau, ngại yêu quá nhiều sao?

“Cô Tiểu.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn lão Đại.

Lão Đại bình tĩnh nhìn cô: “Vì sao cô không cần lão Tứ nữa?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn lão Đại không nói gì, đôi mắt lại dần dần đỏ lên, nỗi bi thương tràn đầy trong mắt gần như muốn tràn ra.

Oái...

Lão Đại đã bao giờ từng thấy cô Tiểu như thế đâu, rõ ràng là một câu không hề có lực sát thương vậy mà làm sao lại cũng sắp khóc chứ? Hơn nữa đây là lời nói thật mà...

Tiểu Vũ Hàm cười khổ lắc lắc đầu, không nói lời nào, ôm sách đi ra ngoài, lão Đại nhìn bóng dáng của cô lảo lảo mấy câu, lắc đầu, đi tới căn tin mua cơm cho Dạ Ngưng.

Không đợi mọi người từ trong nỗi đau thương bình phục lại, Tết nguyên đán đã đến.

Án theo tập quán của trường, tiệc tối hôm Tết nguyên đán, sinh viên trong lớp cùng với giáo sư nhất định đều phải tham dự, không thể bởi vì bất cứ nguyên nhân gì mà vắng mặt. Xa cách suốt một tuần, rốt cục Tiểu Vũ Hàm lại gặp được Dạ Ngưng.

Khoảnh khắc lúc bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Dạ Ngưng hiện lên một tia đau đớn, mà ánh mắt Tiểu Vũ Hàm lại trầm như hồ nước, không một tia dao động.

Bị sự tuyệt tình của Tiểu Vũ Hàm làm cho đau đớn, mặt Dạ Ngưng không chút thay đổi nhìn cô một cái, lễ phép gật gật đầu: “Cô Tiểu.”

“.....” Trái tim bị tiếng xưng hô này xé nát, Tiểu Vũ Hàm cố gắng nặn ra một tia cười, bắt buộc bản thân gật đầu.

Dạ Ngưng không liếc nhìn cô thêm một cái, đặt túi lên chiếc bàn bên cạnh, hai tay rút túi quần, đi tới chính giữa phòng.

Hiện trường của tiệc tối Nguyên đán cùng mọi hoạt động đều là do một tay nàng bày ra, những ngày vắng bóng Tiểu Vũ Hàm, nàng hay dùng học tập cùng công việc tự làm mình tê dại. Gặp lại Tiểu Vũ Hàm, trái tim còn có thể đau, nhưng mà nhìn thấy nét đau đớn không thể che dấu được trong mắt cô kia, Dạ Ngưng dĩ nhiên lại có một loại khoái cảm được trả thù.

Trong phòng rất nhanh liền có rất nhiều người đi vào, dẫn theo không ít người nhà, mọi người tiến vào đều trêu chọc Dạ Ngưng vài câu, Dạ Ngưng cũng cười đáp lại, Tiểu Vũ Hàm ngồi ở dưới đài nhìn Dạ Ngưng, cứ như vậy nhìn nàng chăm chăm.

“Ngất mắt, lão Nhị, mày dẫn theo bạn trai đến là được, sao còn đem em gái, em trai của bạn trai đến hết vậy?”

Lão Đại nhìn một đám người ở bên cạnh lão Nhị mà nhú mày, người này thật là, không phải chỉ miễn phí chút nước trái cây, kẹo bánh gì gì đó thôi sao, còn mang theo nhiều miệng ăn như vậy làm gì chứ?

Dạ Ngưng nhìn lão Nhị cũng cười, lão Nhị vừa thấy điệu bộ này của hai người liền có phần không vui: “Thì sao, bọn mày cô đơn thì không cho phép người khác được ngọt ngào thân mật à?”

Lời vừa nói ra miệng, mặt lão Nhị liền trắng bệch, biết mình lỡ lời, theo bản năng mím môi lại. Lão Đại trừng mắt liếc lão Nhị một cái, quay đầu nhìn Dạ Ngưng, dư quang nơi khóe mắt thì quét về phía Tiểu Vũ Hàm.

Dạ Ngưng lại không thèm để ý, lắc đầu, nhìn lão Đại cười: “Đúng vậy, người cô đơn đấy, sao, mà muốn giới thiệu cho tao à?”

“A, đàn chị muốn tìm bạn trai? Trong tay em có nhiều hàng dự trữ lắm, khoa Quản lý hệ thống...” Lão Nhị không giữ được cô em gái từ trước đến giờ luôn thích làm bà mối kia, đành bất lực nhìn về phía lão Đại, lão Đại lại không nói lời nào, nghiêng người nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, hai tay nắm một chỗ, tóc che hai má, làm cho người ta không nhìn được biểu tình của cô.

Dạ Ngưng và em gái lão Nhị mỗi lần trò chuyện một câu, trái tim đều sẽ nhói đau một chút, không kiềm chế được liền nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, nhưng người nọ tựa hồ từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ cúi đầu, chính là cúi đầu...

Đơn xin từ chức Tiểu Vũ Hàm đã nộp lên rồi, sau khi ban lãnh đạo trường học nín giữ không có hiệu quả thì hy vọng cô có thể kiên trì thêm ba tháng nữa, giáo viên của trường thật sự chưa điều chỉnh được. Tiểu Vũ Hàm đáp ứng rồi, học viên trong ban đều biết tin tức này, đương nhiên cũng bao gồm cả Dạ Ngưng. Ngày hôm đó Dạ Ngưng khóc cả đêm, nàng không hiểu, cho dù có chia tay, cho dù có chán ghét nàng đi nữa, chẳng nhẽ nhất định phải cắt đứt hoàn toàn như vậy sao?

Mười phút sau khi bữa tiệc tối bắt đầu, Tô Nham đến, còn dẫn theo Tô Dong Dong.

“Vũ Hàm, Dong Dong muốn đến thăm em.” Tô Nham có chút xấu hổ nhìn Tiểu Vũ Hàm, hẳn biết mình xuất hiện lúc này không ổn cho lắm, nhưng mà Dong Dong...

“Chị Vũ Hàm, nhớ chị quá đi.” Dong Dong vừa vào phòng liền bước đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, như làm nũng mà ôm lấy cô, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu cười với nàng.

“A, sao chị lại gầy đi nhiều như vậy?” Tô Dong Dong kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm, không phải chứ, mới mấy tháng không gặp, như thế nào lại gầy trơ xương thế này rồi?

“Sao hai người lại đến đây?” Lão Đại cầm mic đi tới, vẻ mặt không vui nhìn Tô Dong Dong cùng Tô Nham. Tô Nham có chút co quắp, nhìn đôi mắt âm trầm của Dạ Ngưng, muốn đi, lại bị Tiểu Vũ Hàm gọi lại.

Ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt liếc lão Đại một cái: “Tôi gọi họ đến.”

“Ồ — người nhà sao —” Dưới đài có người ồn ào, lão Đại phóng ánh mắt như dao qua, người đang lớn tiếng lập tức cầm miệng.

“Điệp Điệp, có nghĩ tới người ta không?” Tô Dong Dong nhìn lão Đại hai mắt sáng lên, tâm tư lão Đại đều ở trên người Dạ Ngưng, nhìn nàng siết chặt nắm tay, thở dài.

Không chịu được phản ứng của Tô Dong Dong, tiệc tối liền bắt đầu, Dạ Ngưng điều chỉnh lại trạng thái, bước lên sân khấu.

Bữa tiệc rất cổ điển, ca hát, nhảy múa cộng thêm một vài trò chơi cũ rích, Dạ Ngưng vẫn không có tinh thần, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm vẫn chăm chú nhìn người trên đài, ngoảnh mặt làm ngơ với hành động của Dạ Ngưng.

Tiết mục áp trục cuối cùng là màn độc diễn của Dạ Ngưng, đầu tiên là một điệu hip hop làm nóng người, âm nhạc sôi động, bước nhảy đẹp mắt, người ở dưới đài hò hét thành một đoàn, Tô Dong Dong la hét đến mặt mũi đỏ bừng, nhưng nét mặt Dạ Ngưng vẫn không chút thay đổi, lạnh như băng, thẳng đến khi cầm lấy mic hát bài ca cuối cùng.

[Hạnh phúc đã hẹn ước nay còn đâu] của Châu Kiệt Luân, vừa giới thiệu tên bài hát, thân mình Tiểu Vũ Hàm ngồi dưới đài liền mạnh mẽ run lên, chậm rãi ngẩng đầu.

Vũ Hàm...rốt cục cô cũng chịu liếc mắt nhìn em một cái?

Dạ Ngưng đôi mắt hằm hằm nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng vẫn không buông được, vẫn không thể không yêu. Nhưng vì sao Vũ Hàm lại nhẫn tâm như vậy, mọi nỗi đau thương cùng cảm hận đều dung nhập vào ca khúc, đến

khi hát lên câu kia — hạnh phúc đã hẹn ước đâu rồi? Anh sai rồi, lệ rơi, buông đôi tay... từng giọt từng giọt nước mắt Dạ Ngưng chảy xuống, siết chặt chiếc mic nắm trong tay, thanh âm vài lần nghẹn ngào, thiếu chút nữa là hát không nên lời. Dưới đài một chút thanh âm cũng không có, im lặng không một tiếng động, tất cả đều nhìn Dạ Ngưng. Mà Dạ Ngưng lại nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm lóe lên tia bất an, bàn tay đặt trên đùi phải hơi run rẩy, cắn môi, cố chịu đựng dao động trong lòng.

Dạ Ngưng...đừng như vậy nữa...

Một bài hát xong, tiếng vỗ tay dưới đài vang lên ầm ầm, Dạ Ngưng mắt rưng rưng xoay người nói lời cảm ơn, buông mic đi xuống.

Lão Đại một mình ở lại trên sân khấu có chút lúng túng kết thúc phần còn lại, tất cả mọi người tản đi, chỉ có ban cán bộ ở lại quét dọn vệ sinh, Dạ Ngưng vẫn nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn cô đứng dậy đi ra ngoài, bàn tay liền siết chặt, đi theo.

Tô Nham lịch sự nói vài câu khách sáo với Tiểu Vũ Hàm xong liền lôi kéo Tô Dong Dong vẫn bám dính theo mà đi, Tiểu Vũ Hàm nhìn Tô Nham lôi kéo Tô Dong Dong đang hươ hươ nắm đầm về phía cô, khe thở dài.

Quấn chặt chiếc khăn quàng cổ, Tiểu Vũ Hàm xoay người, đi về phía cổng lớn, nhưng không ngờ từ phía sau lại vọt ra một người, ngăn cản cô lại. Cảnh giác ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhíu mày nhìn người ở trước mặt, hơi ngẩn ra, lại quay đầu qua phía khác.

“Tiểu Vũ Hàm.” Không phải là “cô Tiểu” hay “Vũ Hàm”, Dạ Ngưng mặt không biểu tình nhìn Tiểu Vũ Hàm, lạnh lùng gọi tên cô. Tiểu Vũ Hàm nghiêng người muốn tránh Dạ Ngưng mà đi qua, Dạ Ngưng lại đoán được suy nghĩ của cô, cả người chắn ngang trước mặt, giơ tay muốn bắt lấy cô.

Tiểu Vũ Hàm lùi về phía sau vài bước, dán sát vào tường, Dạ Ngưng không tha tiến lại, dưới cái nhìn bi thương của Tiểu Vũ Hàm, vươn tay, một trái một phải đặt hai bên sườn cô, đem cô khóa chặt trong lòng, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Vũ Hàm. Hơi thở ấm áp quen thuộc bay vào cánh mũi, trái tim bất an của Tiểu Vũ Hàm liền rung động, dán sát vào tường nghiêng đầu đi, không nhìn Dạ Ngưng.

__Hết chương 75__

77. Chương 76: Bước Ngoặt...

“Vì sao không nhìn em?” Dạ Ngưng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, không muốn để cho cô có cơ hội chạy trốn.

Tiểu Vũ Hàm chỉ nghiêng đầu cắn môi dưới, không chịu mở to mắt nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng tiến gần hơn một chút, Tiểu Vũ Hàm cảm giác được đôi môi mềm mại kia lướt qua má mình, vẫn dịu dàng như thế, mỗi một lần hạ xuống đều nói lên tình yêu của Dạ Ngưng, nước mắt liền cứ như vậy mà chảy xuống không hề báo trước.

“Đừng, đừng như thế nữa.....” Rốt cục cũng chịu mở to mắt, Tiểu Vũ Hàm bật khóc nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng nhìn nước mắt cô, trong nháy mắt trái tim liền lạnh xuống.

“Vũ Hàm.”

Thanh âm ở cách đó không xa truyền tới, thân mình Dạ Ngưng cứng lại, quay đầu nhìn, liền thấy Lâm Nhược Nhiên nhìn hai người, bên cạnh cô còn có một cô gái đáng người cao gầy đang đứng, bóng đêm rất tối, khiến nàng không nhìn rõ bộ dáng người đó.

“Buông.” Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng khựng lại một chút, để thân thể mình hơi ngã về phía sau, nghiêng người, như không còn chút sức lực nào, tựa lên tường.

Lâm Nhược Nhiên dẫn theo cô gái kia đi tới, nhìn thấy nước mắt trên mặt Tiểu Vũ Hàm, mặt lập tức trầm xuống.

“Ai nha, Nhiên Nhiên, em gái cậu bị người ta vô lễ kia.” Nữ nhân đứng bên cạnh chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ vào nước mắt trên mặt Tiểu Vũ Hàm mà ồn ào, Dạ Ngưng trầm mặc nhìn về phía cô gái đó, liền giật mình.

Người ở trước mặt chỉ có thể dùng từ “kinh diễm” để hình dung.....

Đôi mắt đen láy như mã não, tựa bảo thạch được khảm dưới đôi mày phượng hẹp dài, trong trẻo mà sáng ngời, mang theo một tia từng trải và chín chắn, áo lông dày màu xám nhạt với đường chỉ thô, quần dài hai mặt màu đen, dưới chân đi đôi giày cao gót mười cm. Mà người nọ lại nét mặt hàm chứa ý cười đánh giá Dạ Ngưng, cũng không thèm để ý mọi người xung quanh có phản ứng gì, cười tủm tỉm nói: “Khó được a, đã lâu rồi không thấy tra công*, hôm nay cuối cùng cũng gặp được. Đúng rồi, Nhiên Nhiên, em gái cậu là ‘thụ’ hả?”

(*loại công khôn nạn thích hành hạ thụ)

Gân xanh trên trán Dạ Ngưng cùng Lâm Nhược Nhiên đồng thời nổi lên, tất cả đều cảm tức nhìn cô gái kia.

“Chị là ai?” Dạ Ngưng nào có tâm tình trêu đùa với cô ta, khó chịu hỏi.

Cô gái kia nghe xong liền lơ đãng cười cười, nói: “Làm gì mà dữ thế, tôi là ai hả? Tôi là tỷ tỷ xinh đẹp chứ sao, chẳng lẽ em không nhìn ra được?”

“Đủ rồi, Tiêu.” Lâm Nhược Nhiên ở một bên nhìn không được liền lên tiếng ngăn lại. Tiểu Vũ Hàm nghe được xưng hô của Lâm Nhược Nhiên đối với cô gái kia liền có phản ứng, ngẩng phắt đầu lên, nhìn nữ nhân trước mặt.

“Sao, tiểu Vũ Hàm, còn nhớ tôi chứ?”

“Tiêu Mạc Ngôn!” Nhìn đôi mắt quen thuộc kia, Tiểu Vũ Hàm liền thốt lên.

Tiêu Mạc Ngôn nghe xong lời này của cô, liền gật đầu an ủi, nói với Lâm Nhược Nhiên: “Em cậu thực không giống cậu, rất hiểu chuyện nha.”

Lâm Nhược Nhiên quàng qua một ánh mắt xem thường, không quan tâm tới Tiêu Mạc Ngôn, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng lắng nghe thật lâu cũng không nghe mấy người kia nói gì thêm nữa, nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm lại vẫn không chịu nhìn nàng, cắn môi, quay đầu sang chỗ khác.

Trong lúc nhất thời, Dạ Ngưng nản lòng thoái chí, thở dài, xoay người, hai tay buông thõng, chậm rãi bỏ đi.

Một khắc lúc Dạ Ngưng xoay người, Tiểu Vũ Hàm liền ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nhìn chằm chằm không chuyển mắt, nước mắt trong suốt như trực trào ra.

“Ôi, lại là một đôi uyên ương số khổ, đời này của mình thực xui xẻo mà, bạn bè bên cạnh không có một đôi nào được an bình.” Tiêu Mạc Ngôn ở một bên cảm thán, Lâm Nhược Nhiên liếc mắt nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tiêu Mạc Ngôn: “Tiêu tổng, chị.....”

“Đừng nhìn tôi, tôi sẽ không đi trêu chọc Lâm Phong đâu.” Tiêu Mạc Ngôn làm sao lại không đoán ra được Tiểu Vũ Hàm suy nghĩ gì, nhún nhún vai. Lâm Nhược Nhiên nghe xong ánh mắt liền ảm đạm, cô mất rất nhiều thời gian tìm kiếm mới tìm được Tiêu Mạc Ngôn, vốn nghĩ với thực lực của cô ta thì có thể giúp đỡ...nhưng mà cô quên mất, Tiêu Mạc Ngôn cũng là thương nhân, sẽ không làm loại chuyện tổn hại mình như thế.

Tiêu Mạc Ngôn nhìn hai người, thở dài: “Không phải chứ tôi nói này, hai người đừng vậy mà. Lâm Phong kia á, tôi không muốn nói, chứ ông ta thật đúng là một lão hồ li, cho dù tôi có liều mạng của cả Thiên Hoàng cũng không nhất định có thể đấu lại, huống hồ nếu thật sự cứng đối cứng với Lâm thị, mấy ông già trong ban giám đốc kia sẽ lại tìm tôi gây sự mất, tôi vừa mới đề ép sự kiêu ngạo của bọn họ xuống xong.”

Tiêu Mạc Ngôn ở một bên giải thích, Lâm Nhược Nhiên cùng Tiểu Vũ Hàm cũng không thể nói gì, hai người cũng không có lập trường để có thể khiến cho Tiêu Mạc Ngôn giúp đỡ, dù sao người ta cũng chẳng thiếu nợ các nàng.

“Tuy nhiên, tôi lại có một biện pháp.” Tiêu Mạc Ngôn nhú mày, nhìn hai người nói.

“Cái gì?” Lâm Nhược Nhiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Lâm Nhược Nhiên: “Tôi cảm thấy hai người muốn ở Lâm thị mà làm Lâm Phong dần dần mất đi quyền lực tuy rằng cũng là cách không tệ, nhưng mà hiệu quả quá chậm, địa vị của Lâm Phong không phải hai người có thể lay động trong ngày một ngày hai. Huống hồ trong công ty đều là người của ông ta, hai người cùng hành động thì sẽ càng dễ lộ ra dấu vết.”

“Ý của cậu là?” Lâm Nhược Nhiên truy hỏi.

Tiêu Mạc Ngôn quay đầu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm, cười nói: “Ý tứ của tôi đúng là như thế, cậu đi Lâm thị, để tiểu Vũ Hàm đến làm thủ hạ của tôi đi.”

“Cô nói cái gì? Tiêu tổng?!” Lâm Nhược Nhiên hai mắt phun lửa nhìn Tiêu Mạc Ngôn, Tiểu Vũ Hàm cũng cau mày.

Tiêu Mạc Ngôn tỏ vẻ không sao cả nhún nhún vai: “Đi đến bước này rồi, Tiêu Mạc Ngôn tôi đây còn chưa từng sợ ai bao giờ. Tôi là vì muốn tốt cho hai người thôi, Nhiên Nhiên, nếu không phải là bạn học cùng trường thì tôi cũng sẽ không mạo hiểm như thế để giúp cậu đâu. Còn có, trước kia tôi đã nói với cậu rồi, tôi rất thích Vũ Hàm, với tài năng của em ấy, tôi cam đoan không quá năm năm là con bé tuyệt đối có thể chống đỡ nửa bầu trời Thiên Hoàng, đến lúc đó thì có lẽ ngay cả cậu cũng không phải là đối thủ.”

Tiêu Mạc Ngôn vừa tuy hiếp vừa dùng lợi ích dụ dỗ, cái gì bạn học cùng trường tất cả đều là rắm chó, kỳ thật cô chính là coi trọng Tiểu Vũ Hàm, loại người tính cách lạnh lùng, sáng tạo lại nhanh nhẹn như thế này, cô đã tìm kiếm từ lâu.

Lâm Nhược Nhiên trầm mặc thật lâu, nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm nghĩ tới câu nói “không tới năm năm” kia của Tiêu Mạc Ngôn, ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tiêu Mạc Ngôn, gật đầu: “Em nhận lời chị.”

“Ai nha, tiểu Vũ Hàm thực đáng yêu, không hổ cũng là họ ‘Tiêu’.” Tiêu Mạc Ngôn vui vẻ đưa tay vuốt má Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm mạnh mẽ lùi về phía sau, Lâm Nhược Nhiên lạnh lùng nhìn Tiêu Mạc Ngôn: “Con bé với cậu không phải cùng một họ ‘Tiêu’.”

“À.” Tiêu Mạc Ngôn chớp mắt gật đầu, ôm hai tay nheo mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm từ trên xuống dưới. Tiểu Vũ Hàm bị cô nhìn như vậy liền sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

“A, không cần sợ.” Tiêu Mạc Ngôn rất thích bộ dáng không được tự nhiên của Tiểu Vũ Hàm, tiến lên vừa muốn đi vuốt má người ta tiếp thì lại bị Lâm Nhược Nhiên một phen kéo lại.

“Đúng rồi –” Người nào đó bị giữ chặt mà một chút tính tự giác cũng không có, như thể không có việc gì xoay người lại, chỉ về phía Dạ Ngưng rồi đi: “Cô nhóc vừa rồi là ai?”

“Chị muốn làm gì?!” Tiểu Vũ Hàm vẫn luôn đứng một bên không lên tiếng lại có phản ứng, cảnh giác nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn có chút khác lạ nhìn cô, lắc lắc đầu, rất vô tội nói: “Gần đây tôi mới quen biết một cô em, rất thích cái loại người thoát nhìn hồn nhiên ngây thơ nhưng lại đầy một bụng đa nghi như thế.”

“Đầy một bụng đa nghi?” Lâm Nhược Nhiên nhướn mày, bảo trì sự hoài nghi đối với lời Tiêu Mạc Ngôn vừa nói.

Tiêu Mạc Ngôn nhếch khóe môi, có chút đăm chiêu nhìn phương hướng Dạ Ngưng bỏ đi: “Tôi cá với hai người, nhất định con bé đã biết gì đó.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời Tiêu Mạc Ngôn nói liền mạnh mẽ ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn cô.

Tiêu Mạc Ngôn cười cười, lại nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Hai người đã chia tay đúng không?”

“Cậu định làm gì? Tiêu.” Lâm Nhược Nhiên có phần không vui, nhìn đáng vẻ khấn trương của Tiểu Vũ Hàm, cực kỳ đau lòng. Hiện tại, có lẽ chỉ có một mình cô hiểu được nỗi ủy khuất cùng thống khổ trong lòng Tiểu Vũ Hàm.

Tiêu Mạc Ngôn từ đầu tới đuôi cũng không thèm nghe lời người khác nói, ánh mắt đầy ý cười nhìn Tiểu Vũ Hàm làm cho người ta thực phiền lòng: “Sao vậy? Tôi mới hỏi một câu mà em đã thấy luyến tiếc? Vậy thì vì cái gì lại chia tay? Nếu đã quyết định chia tay thì còn đi quản người ta làm gì? Dạ Ngưng tìm ai khác cũng không có quan hệ với em phải không, tiểu Vũ Hàm?”

Tiêu Mạc Ngôn một bộ bất cần đời, Tiểu Vũ Hàm lại bị cô nói không còn thốt nổi điều gì để chống đỡ, khẽ cúi thấp đầu, khóe môi mấp máy, cười chua xót.

Đúng vậy, cô lúc này, còn có tư cách gì đi quản Dạ Ngưng.

Lâm Nhược Nhiên nhìn đáng vẻ Tiểu Vũ Hàm mà đau lòng, tiến lên muốn kéo cô thì lại bị Tiêu Mạc Ngôn giơ tay ngăn cản. Tiêu Mạc Ngôn không nói lời nào, ánh mắt liếc nhìn Lâm Nhược Nhiên, lắc lắc đầu. Lâm Nhược Nhiên nhìn Tiêu Mạc Ngôn, thở dài, lùi trở về.

“Cứ vậy đi, ngày mai em tới Thiên Hoàng. Về phần Dạ Ngưng, qua vài ngày nữa tôi sẽ giới thiệu cho con bé cô em phong lưu của tôi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tiểu Vũ Hàm cũng không cần quá khổ sở.”

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Tiêu Mạc Ngôn, trong mắt hiện lên một tia giận dữ: “Không được, em đã đồng ý với hiệu trưởng rồi, ba tháng.....”

“Ôi giới, đừng nhắc tới cái tên Tô mập mập kia với tôi nữa, để tôi đi nói chuyện với hắn.” Tiêu Mạc Ngôn vung tay lên, có chút không kiên nhẫn. Vũ Hàm này đích thị là một nhân tài, chỉ là tính tình mềm lòng cần phải sửa lại, dĩ nhiên bị mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của tên Tô mập mập kia lừa, một cái trường học lớn như vậy, một giáo viên cũng không phải ra nổi chắc?

Tiểu Vũ Hàm bị Tiêu Mạc Ngôn chặn họng, không nói gì nhìn cô ta.

Khóe môi Tiêu Mạc Ngôn cong lên, tiến lên một bước, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Tiểu Vũ Hàm.”

Hiếm có dịp Tiêu Mạc Ngôn bày ra bộ dáng nghiêm túc làm cho Lâm Nhược Nhiên ở một bên có phần ngại người, Tiểu Vũ Hàm lại không hề sợ hãi nhìn cô.

“Bắt đầu từ ngày mai, em mau chóng điều chỉnh trạng thái lại cho tôi. Tôi cũng không muốn làm thâm hụt vốn thu nhập đâu, em hiểu chứ.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn cô, lạnh nhạt gật gật đầu. Tất cả những việc này, cô đã sớm đoán trước được, chỉ cần có thể nhanh chóng trở lại bên cạnh người đó thì có làm chuyện gì cô cũng nguyện ý.

“Còn có –” Tiêu Mạc Ngôn kéo dài giọng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Tiêu Mạc Ngôn nhìn mà lòng tràn đầy tán thưởng, lại cũng không biểu hiện ra ngoài: “Tôi sẽ theo định kỳ mà giới thiệu mấy cô em gái quen biết cho Dạ Ngưng làm quen, thẳng đến ngày nào đó em đạt được mục tiêu của tôi thì thôi. A, em phải tin tưởng năng lực của tôi, tôi tuyệt đối có thể khiến cho các nàng trò chuyện thực vui vẻ.”

Tiêu Mạc Ngôn nhìn sắc mặt dần biến đổi của Tiểu Vũ Hàm mà tùy ý cười, cô cảm thấy mình có thể nhận giải Cannes dành cho diễn viên mới đúng, vai nữ nhân xấu xa cô diễn quá tốt mà, thực chính bản thân cũng không biết xấu hổ.

Ngay lúc Tiêu Mạc Ngôn đang cười nói hết sức thoải mái, Tiểu Vũ Hàm lại tiến lên một bước, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Tiêu Mạc Ngôn, nhìn thẳng vào mắt cô mà thốt lên từng chữ: “Tiêu tổng có thể thử xem.”

Hết chương 76

78. Chương 77: Đừng Đi...

Tiểu Vũ Hàm khiến cho Tiêu Mạc Ngôn cảm giác như đâm đầu phải tường đá, tâm tình cực kì khó chịu, ngay cả xe cũng không nổ máy, đạp giày cao gót đi về phía nhà mình.

Trời đã tối, dưới ánh đèn mờ mờ, hết thấy mọi thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ, nghĩ đến ánh mắt kiên định kia của Tiểu Vũ Hàm, Tiêu Mạc Ngôn liền lắc đầu cười cười. Cả đời này cô đã gặp qua vô số người, kẻ si tình như thế nào cũng đã từng thấy qua, nhưng giống như Tiểu Vũ Hàm thì vẫn là lần đầu tiên.

Vì người mình yêu, từ bỏ chuyên ngành mình yêu thích nhất, buông tha cho những hạnh phúc thiết thực, vui buồn giận hờn đều do một người khác làm chúa tể, nụ cười đều dành cho nàng, mà nước mắt lại giữ lại cho chính mình, sao lại có người ngốc vậy nhỉ?

Hít sâu một hơi không khí ban đêm, đi trên con đường nhỏ hẹp, ánh mắt Tiêu Mạc Ngôn hơi nheo lại, giang hai cánh tay ra đuổi lưng một cái, đã lâu rồi không thả lỏng như vậy.

Vẫn đi theo phía sau, Dạ Ngưng nhìn cô gái bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo ở phía trước, trợn to hai mắt. Như thế nào nàng cũng không tin được nữ nhân này chính là Tiêu tổng không gì không làm được kia trong lời Tiểu Vũ Hàm...nhưng lại có vài phần khí chất giống mấy cô em trong câu lạc bộ đêm.

“Được rồi, xuất hiện đi, muốn đi theo tới khi nào nữa.” Duỗi lưng xong, Tiêu Mạc Ngôn liền lên tiếng. Dạ Ngưng nghe được thanh âm của cô, thân mình liền run lên, vội vàng nép sát vào tường.

Đợi một lát không thấy Dạ Ngưng đi ra, Tiêu Mạc Ngôn nhíu mày, xoay người, khoanh tay nhìn người nào đó đang dán sát lên tường giả bộ làm thần lẩn, lắc đầu: “Gọi là Dạ Ngưng phải không? Tôi nói cho em biết nhé, chỉ với chút công phu này của em mà còn muốn theo dõi tôi? Em có biết không hả, giờ tôi chỉ cần hô lên một tiếng là em có thể lập tức biến mất?”

Thân mình Dạ Ngưng hơi cứng lại, chậm chạp từ trong bóng tối đi ra, nhìn nhìn chung quanh liền trông thấy vài người đàn ông to cao lạnh lùng, buổi tối còn đeo kính đen, thậm chí thở dài, quả nhiên mà, người ta là bà chủ quả nhiên phải khác biệt, đi đuổi lưng mà cũng có vệ sĩ theo dõi.

“Tiêu tổng...” Dạ Ngưng đã rút được kinh nghiệm, thật cẩn thận từ trong chỗ tối đi ra, chuyển đến bên cạnh Tiêu Mạc Ngôn. Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, tinh tế đánh giá.

Hình như không giống với hình dung của Nhiên Nhiên cho lắm...

Mái tóc đen dài, làn da trắng nõn, hai mắt sưng đỏ, đôi môi nhỏ đỏ mọng, dáng người cao gầy, tuy hơi gầy nhưng cũng không thành vấn đề, cũng không tệ lắm.

“Ừ, có việc gì sao?” Tiêu Mạc Ngôn một bộ xa cách ngoài ngàn dặm.

Dạ Ngưng nhìn cô cẩn cẩn môi, do dự một lát, hỏi: “Nguyên nhân Vũ Hàm rời khỏi em là gì?”

“Em hỏi tôi? Em bị bệnh à!” Tiêu Mạc Ngôn nhíu mày, nhìn nàng như thể nhìn một kẻ ngốc.

Ánh mắt Dạ Ngưng ảm đạm, nếu bình thường có người dùng loại ngữ khí này nói chuyện với nàng, khẳng định nàng sẽ quay đầu bỏ đi. Nhưng mà Vũ Hàm...

“Xin chị, nói cho em biết đi...” Thanh âm có chút nghẹn ngào, Dạ Ngưng gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Mạc Ngôn. Nàng không có biện pháp, tất cả mọi cách đều đã thử qua, cái chính là Vũ Hàm không chịu nói cho nàng biết. Chẳng lẽ thật sự muốn khiến nàng phải hận sao? Nàng không làm được...

Phản ứng của Dạ Ngưng có phần nằm ngoài dự đoán của Tiêu Mạc Ngôn, cô có thể tưởng tượng được bộ dáng của mình lúc này đáng đánh đến mức nào, không nghĩ tới cô nhóc này lại dĩ nhiên có thể nhẫn nhịn được, điều này khiến cho ấn tượng “tra công” của Tiêu Mạc Ngôn đối với nàng ít nhiều có chút thay đổi. Nhìn Dạ Ngưng, Tiêu Mạc Ngôn ôm trán ra vẻ trầm tư suy nghĩ một hồi, nói: “Có lẽ là do em quá ‘tra’ chẳng.”

“Em ‘tra’?” Dạ Ngưng ngẩng đầu, có chút tức giận nhìn Tiêu Mạc Ngôn. Nàng như thế nào mà “tra” chứ?

Tiêu Mạc Ngôn nhìn nàng dò xét, còn nghiêm túc gật đầu: “Đúng, nhưng lại là loại ‘bán tàn hình tra công’, không phải kẻ tốt lành gì, ‘tra’ không hoàn toàn.”

“.....” Dạ Ngưng hoàn toàn bị Tiêu Mạc Ngôn làm cho rối trí đến choáng váng, chớp mắt khó hiểu nhìn cô.

Tiêu Mạc Ngôn cười nhìn Dạ Ngưng, dưới đáy lòng âm thầm vỗ tay. Tốt nha, bao nhiêu năm rồi chưa lừa thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp nào như vậy, lừa gạt kiếm tiền, gần đây nhảm chán thế, cuối cùng cũng có thể giải tỏa một phen.

“Vậy...em nên làm gì bây giờ?” Dạ Ngưng hiện tại là thuộc loại có bệnh chạy chữa lung tung, chỉ cần có thể vãn hồi được Vũ Hàm thì bảo nàng làm gì cũng được.

Tiêu Mạc Ngôn nhìn nàng đồng tình, thở dài: “Xem chừng tối nay em đối xử với Vũ Hàm như vậy, nếu muốn biến trở lại thành tiểu bạch thủ thiện lương là không có nhiều khả năng.”

Dạ Ngưng nghe lời Tiêu Mạc Ngôn nói mà mặt hơi hồng lên, ánh mắt cũng có chút co lại.

“Em không phải –” Không phải nàng cố ý, vốn chính là muốn tìm Tiểu Vũ Hàm nói chuyện tử tế, cũng không tự giác được lại hôn xuống...Nghĩ như vậy, lòng Dạ Ngưng liền lạnh lại, đúng vậy, sao nàng có thể miễn cưỡng Vũ Hàm được, Tiêu Mạc Ngôn nói đúng, nàng quả thực rất “tra”.

Tiêu Mạc Ngôn nhìn bộ dạng hoàn toàn hiểu ra của Dạ Ngưng, cười cười, đã thông tư tưởng cho nàng: “Không sợ, nếu con đường lương thiện đã không đi nổi nữa, vậy án theo kinh nghiệm tình sử của tôi cùng với nhiều năm bị vô số người theo đuổi mà xem, em trực tiếp trở thành ‘tra’ luôn đi.”

“Cái gì, có ý gì...” Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn Tiêu Mạc Ngôn, rốt cuộc thế nào gọi là “tra”?

Tiêu Mạc Ngôn nhìn bộ dáng Dạ Ngưng chớp đôi mắt to không biết gì hết mà lòng thoải mái cực, hiếm khi không sốt ruột muốn về nhà, vung tay lên, bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm: “Em thấy đó, Vũ Hàm đã không yêu hay quan tâm đến em, vậy em cũng đừng để tâm đến cô ấy nữa.”

“Cái gì?!” Dạ Ngưng cau mày.

Tiêu Mạc Ngôn trợn mắt liếc nàng: “Em thật đúng là thiếu kiên nhẫn mà, không phải tôi đã nói với em sao? Muốn có thể ‘tra’, vậy cô ấy muốn em không để ý tới cô ấy, vậy thì em cũng đừng quan tâm đến người ta nữa.”

“Vậy không phải chính là chia tay sao.” Dạ Ngưng yếu ớt biện giải.

Tiêu Mạc Ngôn vẽ mặt chán ghét nhìn Dạ Ngưng: “Em bị ngốc à, em không biết ngầm trả thù cô ấy sao?”

“Trả thù thế nào cơ?” Dạ Ngưng hoàn toàn bị Tiêu Mạc Ngôn dẫn dụ vào trong mưu kế.

Tiêu Mạc Ngôn cười mờ ám nhìn Dạ Ngưng, lời nói đầy tận tình chân thành: “Bắt đầu từ hôm nay, em hãy bảo trì khoảng cách nhất định với Vũ Hàm. Bình thường thì giả bộ như thực sự chia tay, nhìn thấy người ta thì coi như không phát hiện ra. Dành ra chút thời gian rảnh rỗi lượn qua lượn lại vài vòng gần cô ấy, tốt nhất mỗi tối đều có hẹn, còn nhất định phải để người ta bắt gặp, nếu có thể sớm đi tối về thì lại càng tốt.”

“Chị, chị!” Dạ Ngưng trợn to hai mắt nhìn Tiêu Mạc Ngôn, kể “tra” nhất chính là đây thì có!

Tiêu Mạc Ngôn nhìn bộ dáng thật thà vô tội ấy của Dạ Ngưng liền thấy phiền, thật là, không thể thỉnh thoảng dùng chút thủ đoạn nhỏ đùa giỡn người mình yêu được sao?

“Dạ Ngưng, tôi hỏi em, em cảm thấy Tiểu Vũ Hàm yêu em nhiều hơn, hay là em yêu cô ấy nhiều hơn? Nói thật lòng đi.” Tiêu Mạc Ngôn nghiêm túc nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bị cô hỏi như vậy liền ngẩn ra, trầm mặc một lát, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy yêu em nhiều hơn.”

Trên đời này, người yêu nàng nhất chính là Vũ Hàm...không ai có thể yêu nàng nhiều hơn người đó.

Tiêu Mạc Ngôn nghe xong liền gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy em cảm thấy mình có thể rời bỏ cô ấy không?”

“Không thể.” Dạ Ngưng đáp rất nhanh, nhìn chằm chằm vào Tiêu Mạc Ngôn, ánh mắt lại có chút nóng lên.

“Em cũng không thể rời bỏ người ta, cô ấy có thể sao?” Tiêu Mạc Ngôn cười nói.

Dạ Ngưng nghe mà có chút mơ hồ: “Chị là nói.....”

Tiêu Mạc Ngôn chớp mắt cười nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nghe lời cô nói liền nhú mày lại.

“Được rồi, tôi nói đến đây cũng không ít rồi, tự em một mình suy nghĩ đi.” Tiêu Mạc Ngôn nhìn dáng vẻ Dạ Ngưng cười cười, được lắm, Vũ Hàm cũng không tính là yêu vô ích, Dạ Ngưng vẫn thực sự quan tâm tới cô ấy. Thật ra Tiêu Mạc Ngôn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Dạ Ngưng yêu Tiểu Vũ Hàm sâu đậm đến nhường nào.

Bởi vì lời Tiêu Mạc Ngôn nói, Dạ Ngưng trở về ký túc xá liền cả đêm cũng không ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, tuy rằng không có tinh thần gì nhưng vẫn rời giường rửa mặt chuẩn bị đi học tiết của Tiểu Vũ Hàm.

Nước lạnh tạt lên mặt, nhìn chính mình trong gương người không ra người quỷ không ra quỷ, Dạ Ngưng nhếch miệng tự giễu, đáy lòng có chút chua xót.

Vũ Hàm, cô không bao giờ cần em nữa, không bao giờ đau lòng vì em nữa phải không?

Tiêu tổng làm việc hiệu suất rất cao, trường học không có biện pháp nào vốn còn sống chết không để người đi, giờ lại điều ngay một giáo viên từ ban khác đến, hôm nay Tiểu Vũ Hàm lên lớp sợ là tiết cuối cùng ở trường.

Đứng trên bục giảng, ánh mắt Tiểu Vũ Hàm chậm rãi di chuyển qua từng sinh viên, không nở cười chút nào, đến khi tầm mắt dừng lại trên mặt Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm liền hít sâu một hơi.

Dạ Ngưng, nếu tất cả những việc này có thể đánh đổi lấy những gì chúng ta từng có, vậy tôi nguyện ý cố gắng.

Nếu...nếu khi đó em đã không còn ở đó nữa, tôi cũng sẽ không trách em.

Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, nước mắt đảo quanh tròn mắt, đoạn thời gian ngắn ngủi hai người ở bên nhau từng cái từng cái thoáng hiện lên trong tâm trí. Kỳ thật Dạ Ngưng cũng không muốn như vậy, nàng không nghĩ tới việc buông tay, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm, ý niệm vốn kiên định trong đầu sẽ lại dao động. Giờ thì tốt rồi, Vũ Hàm dao động đến nỗi ngay cả một cơ hội cũng không cho nàng...Rời khỏi trường nghĩa là gì? Là đại biểu cho việc hai người sẽ không còn liên lạc nữa, có lẽ, cả đời này cũng sẽ không gặp lại.

Thanh âm Tiểu Vũ Hàm tuy rằng còn một mỗi nhưng lại vẫn dịu dàng như trước, điều này làm cho Dạ Ngưng nhớ tới cảnh tượng trước kia cô nép vào lòng mình mà nhỏ giọng dịu dàng. Đôi mắt đã khóc đến đau đớn giờ lại ứa đầy nước mắt, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, nét bi thương tràn đầy đáy mắt.

Cho dù có không muốn để Tiểu Vũ Hàm rời đi thì thời gian vẫn trôi qua. Khi tiếng chuông tan học vang lên, bầu không khí ưu thương thay thế cho không khí ồn ào vui tươi ngày trước, tất cả sinh viên trong lớp đều đã theo Tiểu Vũ Hàm suốt một năm trời, tất cả đều ngẩng đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm đầy không nỡ.

Tiểu Vũ Hàm đứng dậy, cúi mình chào thật sâu với những sinh viên ở phía dưới, không dám nhìn nhiều hơn nữa, ôm sách bước nhanh xuống bục giảng, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Lớp trưởng, mày đi tiễn đi, không phải là mày có quan hệ không tệ với cô Tiểu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đại biểu bọn tao đi tiễn một chút đi –”

“.....”

Đối với sự thờ ơ của Dạ Ngưng, bạn học ở xung quanh đều rất buồn bực cùng bất mãn, lão Đại ở bên cạnh nhìn Dạ Ngưng, nhìn nàng cắn chặt môi, thở dài: “Lão Tứ, mày –”

Dạ Ngưng ngẩng đầu liếc lão Đại một cái, gật gật đầu, đứng lên, đi theo ra ngoài.

Đi trong vườn trường quen thuộc, Tiểu Vũ Hàm nhìn từng gốc cây ngọn cỏ trong bảy năm trời, cười khổ lắc đầu.

“Cô Tiểu.” Tiếng gọi quen thuộc truyền tới, thân mình Tiểu Vũ Hàm cứng đờ, không thể tin được chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Dạ Ngưng ngửa đầu cười chạy về phía cô, gió thổi bay mái tóc dài của nàng, nụ cười sáng lạn trên gương mặt dung hòa cùng nụ cười ấm áp trong kí ức Tiểu Vũ Hàm, khoảnh khắc này, trái tim đau đón đến tận cùng.

Dạ Ngưng chạy chậm lại đi đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, hai tay đút túi, nghiêng đầu nhìn cô: “Em đại biểu cho lớp đến tiễn cô.”

Đôi mắt mang theo ý cười không một chút che giấu, Dạ Ngưng mỉm cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại vẫn ngẩn ra nhìn nàng, nhất thời không nói gì đáp lại.

“Em với cô trở về nhìn xem có cái gì cần thu dọn không.” Dạ Ngưng đánh vỡ sự im lặng, ngữ khí vẫn thoải mái như trước. Tiểu Vũ Hàm nhìn ánh mắt nàng, theo bản năng gật gật đầu.

“Cô Tiểu muốn tới công ty nào vậy?” Trên đường, Dạ Ngưng cười hỏi Tiểu Vũ Hàm, trong lúc đó hai người thủy chung duy trì một khoảng cách, tựa như thời điểm lúc ban đầu mới quen biết nhau, xa lạ lại nhả nhận lễ độ. Hơi nhắm mắt lại, trong đầu Tiểu Vũ Hàm đều là hình ảnh đôi môi Dạ Ngưng ở ngay bên cạnh mình.

“Vũ Hàm, Vũ Hàm, hôn em đi.....”

“Vũ Hàm, Vũ Hàm, em muốn cô ôm em.....”

Lại ngẩng đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, cõi lòng bị nỗi chua xót tràn đầy, đây từng là kết quả cô mong muốn, nhưng khi tất cả thực sự xảy ra ngay trước mắt thì cũng lại đau khổ như thế.

“Ừm, tôi tới công ty con của Thiên Hoàng, phụ trách công việc về phương diện quảng cáo.”

“Ồ.” Dạ Ngưng gật đầu đáp lời, mấp máy môi, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Đi đến công ty, có khả năng sẽ gặp gỡ được rất nhiều người ưu tú rồi...A, nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi cô Tiểu, có lẽ, lần sau gặp lại chính là ngày uống rượu mừng của cô rồi.”

Một kiếm xuyên tim...

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, bàn tay kiềm chế không được mà run rẩy.

Dạ Ngưng lại nghiêng đầu, cười nhìn cô, đau lòng đến vô hạn. Nàng còn xa cầu gì nữa đây? Khiến cho Vũ Hàm nói với mình rằng cô sẽ không yêu người khác sao? Dạ Ngưng, đừng nằm mơ nữa, tỉnh lại được không?!

__Hết chương 77__

79. Chương 78: Lúc Chia Ly...

Sự tĩnh lặng ngăn ngủi làm cho người ta hít thở không thông quanh quẩn giữa hai người, những giọt nước trong suốt trong mắt Tiểu Vũ Hàm như chực trào ra, lại vẫn cắn môi, cố gắng kiên trì. Cô không thể để mình mềm lòng nữa, đã chịu đựng rất nhiều đau đớn cùng dày vò rồi, vì có thể bảo vệ Dạ Ngưng bình an, không thể...không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được.

“A, thật muốn biết người nào có phúc khí như vậy có thể lấy được cô Tiểu.” Dạ Ngưng tự nói tiếp với bản thân mình, hoàn toàn không để tâm tới nụ cười thâm trên khuôn mặt trắng không chút máu của Tiểu Vũ Hàm. Trong lòng nàng ẩn chứa một ngọn lửa phẫn nộ, ghen ứ, không tài nào áp chế được, Dạ Ngưng thâm nghĩ muốn tàn nhẫn, tàn nhẫn phát tiết hết ra.

“Cô Tiểu thích người thế nào?” Dạ Ngưng nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm vẫn cúi đầu, siết chặt bàn tay đang cầm sách, toàn thân lạnh lẽo đến thấu xương. Cô biết Dạ Ngưng hận mình, thâm oán mình cứ như vậy mà chia tay, nhưng những lời này từ trong miệng Dạ Ngưng nói ra, đối với cô mà nói thì chính là vết thương trí mạng, lòng đau đón đến mất đi cảm giác, Tiểu Vũ Hàm lại vẫn cố gắng nén không để cho nước mắt chảy ra.

Trái tim Dạ Ngưng đã sớm chết lặng, nàng dùng vô số biện pháp muốn biết vì lí do gì Tiểu Vũ Hàm muốn rời đi, nhưng mà làm hết thấy cũng đều vô ích, hiện tại nàng thật sự bắt đầu hận.

“Nhất định là một chàng trai chín chắn, tính khí không trẻ con, có thể khiến bạn bè, người thân của cô đều đánh giá cao, phải không?” Dạ Ngưng từng lời như chứa dao, bất luận là nữ khí hay âm điệu cũng đều thành công đâm thủng trái tim Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm hô hấp có chút dồn dập, có phần không kiên trì nổi nữa.

Dạ Ngưng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy thì rất cực cũng chẳng buồn nói nữa, nhưng lại vẫn không chịu buông tha cho cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, không để cô có được dù nửa cơ hội trốn tránh.

Mạch Mạt cùng Linh Đương từ khu nhà dạy học đi ra, từ thật xa đã nhìn thấy hai người. Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm không rời mắt, mà Tiểu Vũ Hàm lại cúi đầu.

Mạch Mạt nhìn vậy, lòng liền trầm xuống, đè nén cổ họng hô một tiếng: “Vũ Hàm, Dạ Ngưng.”

Hai người cùng nhau ngẩng đầu, Dạ Ngưng nhìn về phía Mạch Mạt và Linh Đương, mà Tiểu Vũ Hàm lại liếc nhìn nàng một cái, sau đó vội vàng cúi đầu.

“Dạ Ngưng, em là đồ khốn kiếp!” Mạch Mạt nhìn thấy được nước mắt trong mắt Tiểu Vũ Hàm, nháy mắt liền bạo phát, đi vài bước tiến lên vung tay muốn tóm lấy Dạ Ngưng, Linh Đương nhanh tay lẹ mắt, đuổi theo chạy tới phía trước Mạch Mạt, nghiêng người ngăn cô lại.

“Cậu muốn gì?” Mặt Mạch Mạt đỏ bừng lên, cảm xúc bị kích động, Linh Đương dùng sức lắc đầu với cô, trong mắt tràn đầy đều là bất đắc dĩ. Nói thật, lúc này Mạch Mạt chẳng có lập trường nào để đi chỉ trích Dạ Ngưng cả, việc này không thể trách Vũ Hàm, nhưng lại có thể trách Dạ Ngưng sao? Cái gì Dạ Ngưng cũng không biết, lại cứ như vậy mà bị thông báo chia tay không một nguyên nhân gì, có lòng oán hận là việc bình thường, nếu là cô, cô cũng sẽ hoàn toàn bùng nổ thôi. Hơn nữa...Linh Đương liếc mắt nhìn Dạ Ngưng, tính cách Dạ Ngưng thế nào, mọi người đều biết cả, sở dĩ trước kia có thể chịu đựng Mạch Mạt và Tiểu Lăng Phi, tất cả đều vì yêu Tiểu Vũ Hàm, hiện giờ Tiểu Vũ Hàm bỏ đi, như thế nào nàng lại có thể nhẫn nhịn được nữa?

Tiểu Vũ Hàm đè nén lại cảm xúc quay cuồng trong đáy lòng, liếc nhìn Dạ Ngưng một cái, nhẹ than: “Lát nữa em còn có tiết, trở về đi.”

Thanh âm không một chút tình cảm khiến cho lòng Dạ Ngưng tràn đầy phẫn hận mà không có chỗ nào để phát tiết, nàng mím môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm quay đầu đi không nhìn tới nàng, trên mặt không có cảm xúc gì dao động, thật giống như hai người thực sự chưa từng yêu nhau vậy. Mạch Mạt nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Vũ Hàm và Dạ Ngưng liền cũng an tĩnh, nắm chặt bàn tay Linh Đương không buông.

Linh Đương biết Mạch Mạt nghĩ gì, liền lật tay nắm tay cô, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dạ Ngưng lắc đầu cười tự giễu, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, giờ cô đã không phải là giáo viên của em rồi, em có trốn học, cô cũng khỏi cần quan tâm.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm nhẫn nhịn chịu đựng nỗi rung động trong lòng mà không nhìn tới Dạ Ngưng, hít một hơi thật sâu. Cô biết, biết lòng Dạ Ngưng chất chứa oán hận. Như vậy cũng tốt, chỉ cần Dạ Ngưng không tự hành hạ chính mình, không tuyệt vọng mà từ bỏ bản thân nữa, có hận gì, có oán gì cũng đều cứ phát tiết trên người cô đi, đây là điều cô xứng đáng nhận lấy, là cô thực có lỗi với Dạ Ngưng...

Thái độ im lặng tuyệt đối không lên tiếng của Tiểu Vũ Hàm đã chọc giận Dạ Ngưng, nàng nhú mày, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Đúng rồi, về sau có phải em không thể gọi cô là cô Tiểu nữa đúng không, nên gọi là gì nhỉ? Tên thích hợp nên gọi sẽ là gì nhỉ? Tiểu tổng?”

“.....” Tiểu Vũ Hàm lại chỉ im lặng, không nói một tiếng đối mặt với những lời chất vấn oán trách của Dạ Ngưng, trái tim từng chút một rướm máu.

Dạ Ngưng, tôi chỉ muốn em gọi tôi là Vũ Hàm.

“Dạ Ngưng, em đủ rồi!” Mạch Mạt ở bên cạnh nhìn không được, tức giận ngắt lời Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cười lạnh nhìn Mạch Mạt, lắc đầu: “Sao chứ? Cô Mạch, cô lại muốn nói cái gì? Nói em không xứng với Tiểu Vũ Hàm đúng không?” Lời nói ra, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống, Dạ Ngưng lại vẫn cười, xuyên qua màn nước mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm cười thê lương.

“Tiểu Vũ Hàm, em sẽ không bao giờ chân thành thực lòng nữa.”

Nàng sẽ không bao giờ coi là thật nữa, trả giá toàn bộ, nhẫn nại lâu như vậy, lại đạt được kết quả như thế, Dạ Ngưng không hiểu nổi, không nghĩ ra vì lý do gì nàng và Vũ Hàm lại thành thế này.

“Cái kia...uhm, chúng ra ra ngoài ăn cơm đi, cơm nước xong Vũ Hàm cũng nên đi rồi.” Linh Đương đứng ra giải vây, Dạ Ngưng lau đi nước mắt, gạt đầu. Mạch Mạt nhìn Tiểu Vũ Hàm cùng Dạ Ngưng đứng như tượng ở một bên, gật gật đầu. Đây...coi như là bữa cơm chia tay đi.

Vẫn là quán lẩu quen thuộc kia...

Bà chủ quán đã sớm quen thuộc với bốn người, rất nhiệt tình cầm thực đơn đi tới, cười tủm tỉm đưa cho Dạ Ngưng và Linh Đương mỗi người một phần.

Dựa theo thói quen ngày xưa, đều là Dạ Ngưng chọn cho Vũ Hàm, Linh Đương chọn cho Mạch Mạt, nghĩ tới cảnh tượng ngọt ngào ngày trước, lòng lại đầy đau xót.

Ngẩng đầu, Dạ Ngưng liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm một cái, ngoài dự tính, lần này cô không trốn tránh, mà là kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, trong mắt ẩn hiện hơi nước mờ mờ.

Không đưa thực đơn cho Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cầm trong tay, cúi đầu chọn những món Tiểu Vũ Hàm thích ăn, bàn tay cầm bút hơi run rẩy, có lẽ đây là lần cuối cùng nàng làm việc này.

Mạch Mạt cau mày nhìn Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm, cô thực không chịu nổi loại không khí này, vừa định mở miệng nói cái gì đó thì lại bị Linh Đương dùng cánh tay huých một chút.

Làm gì?

Mạch Mạt nhíu mày nhìn Linh Đương, Linh Đương không nói lời nào, hơi hất đầu về phía bàn đối diện.

Mạch Mạt theo ánh mắt cô nhìn qua, ở bàn đối diện cách đó không xa có một người đàn ông vạm vỡ đang ngồi, vừa nhìn đã biết là không phải tới ăn, ở trong quán lẩu lại gọi vài món rau trộn, thỉnh thoảng nhìn về phía mấy người, lúc thấy Mạch Mạt nhìn về phía mình, hắn liền lập tức quay đi. Mập má môi, Mạch Mạt không nói gì, nhìn Tiểu Vũ Hàm, lòng hơi trầm xuống. Cô đau lòng thay Tiểu Vũ Hàm, thực sự đau lòng.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, thả vào trong nồi, nước lẩu nóng bỏng quay cuồng không ngừng, mang theo từng trận hương thịt thơm.

Cầm lấy đũa, Dạ Ngưng lấy thêm vào một cây nấm hương, bỏ vào bát Tiểu Vũ Hàm.

Mạch Mạt cùng Linh Đương đều nhìn thấy, tâm lại đều theo đó mà trầm xuống một chút, Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm nắm trong bát mà ngẩn người.

“Vũ –” Muốn gọi “Vũ Hàm”, lại chợt nhớ ra xưng hô này đã không còn thuộc về nàng nữa.

“Khẩu vị của cô không tốt, sau này đến công ty khăng định bề bộn nhiều việc, nhất định phải ăn cơm.” Biết hành vi của mình thực sự rất hạ lưu nhưng Dạ Ngưng vẫn nhin không được mà mở miệng dặn, nàng không biết, những lời này nghe vào tai Tiểu Vũ Hàm, so với những lời châm chọc vừa rồi lại càng đau khổ hơn.

Linh Đương chịu không nổi loại không khí trầm trọng này, ho một tiếng, nhìn Dạ Ngưng hỏi: “Dạ Ngưng, về sau em có tính toán gì không?”

Cô hỏi cái này không phải vì mình, mà là hỏi vì Vũ Hàm, Linh Đương biết, đây là điều mà hiện giờ Vũ Hàm muốn biết.

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu ăn đồ ăn mà Dạ Ngưng gấp ình, không nhìn nàng.

Bàn tay đang gấp thức ăn của Dạ Ngưng khựng lại một chút, nhìn Linh Đương, miễn cưỡng cười cười: “Em chuẩn bị ký hợp đồng với công ty mình đang thực tập.”

“Ồ, vậy không phải là rất tốt sao.”

Dạ Ngưng liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, nhìn cô vẫn cúi đầu, lòng liền khổ sở, lắc lắc đầu với Linh Đương: “Em đang muốn đi ra bên ngoài xem sao.”

“Có ý gì?” Buông dưa ra, Linh Đương nhìn nàng, Mạch Mạt cũng ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Ngưng không chớp mắt.

Dạ Ngưng nhìn hai người, cười cười: “Từ khi sinh ra cho đến giờ em đều chỉ ở Bắc Kinh này, em muốn đi ra bên ngoài nhìn xem, trước kia là vì không có thời gian cũng không có năng lực, hiện tại tốt nghiệp rồi, cuối cùng cũng có thể thực hiện.”

“Chà, vậy đi đến đâu thế?” Linh Đương liếc mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm đã cứng đờ trên ghế, vẫn không nhúc nhích.

“À, em định đi Cấp Nhĩ Tân*.”

“.....” Linh Đương suýt chút nữa thì phun ra ngụm bia trong miệng, cái gì? Cô không nghe lầm đấy chứ, đi Cấp Nhĩ Tân?

“Em đến đó làm gì?”

Dạ Ngưng mắt tự nhiên cười cười, cúi đầu ăn, không nói nữa.

Lòng Tiểu Vũ Hàm đã sớm loạn thành một đoàn, cô biết Dạ Ngưng muốn rời đi là vì muốn né tránh mình, lịch sử trùng hợp đến kinh người, năm đó Lâm Nhược Nhiên chính là bởi vì rời đi nên mới có thể tách ra với người kia, chẳng lẽ cô và Dạ Ngưng thật sự trốn không thoát sao?

“Em đi thế có thích ứng được không...không bạn bè, cũng không có người chăm sóc, hơn nữa nghe nói là cực kỳ lạnh, khí hậu nơi đó em không chịu nổi đâu.” Linh Đương vẫn còn cố vớt vát, cô không muốn cứ như vậy mà nhìn Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm tách ra. Cô và Mạch Mạt cùng Tiểu Vũ Hàm có tâm nguyện giống nhau, đó là phải chờ tất cả đều trôi qua rồi sẽ đem chân tướng nói cho Dạ Ngưng, rồi hai người sẽ lại quay về tốt đẹp bên nhau. Nhưng Dạ Ngưng không phải con rối, nàng có suy nghĩ của chính mình, cái gì Tiểu Vũ Hàm cũng không nói cho nàng, vậy thì vì sao nàng lại phải đợi?

Bởi vì lời Dạ Ngưng nói, không khí vẫn thực áp lực, Tiểu Vũ Hàm rốt cục cũng chịu ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, mà Dạ Ngưng lại không cho cô cơ hội này, lạnh lùng quay đầu đi, không nhìn cô một cái.

Đồ ăn không đụng tới một miếng nào nữa, Tiểu Vũ Hàm thất thần nhìn Dạ Ngưng.

Dày vò...chỉ có dày vò...

Cơm nước xong, Mạch Mạt lôi kéo Linh Đương đi ra ngoài, người đàn ông cao lớn ở bên bàn gần đó nhìn mọi người đứng dậy liền cũng thanh toán tiền rồi chuẩn bị ra ngoài lái xe đi theo, nhưng vừa ra thì liền bị Linh Đương lái xe chặn lại: “Anh trai, muốn quấy rối hả, cứ đi theo người ta thế?”

“.....” Tên to con đó không nói gì, nhìn Mạch Mạt nói không nên lời, Linh Đương ngồi ở ghế phụ cũng mặt nhăn mày nhíu nhìn hắn, tên kia thấy thế liền muốn chạy, Mạch Mạt lái xe, không thuận theo không buông tha đi theo hắn.

“Anh trai, có gan làm mà lại không có gan thừa nhận à? Ban ngày ban mặt lại đi đùa giỡn cô gái yếu đuối như người ta thế này, bị bắt gặp lại bỏ chạy, vẫn còn là người sao?”

“.....”

Bên kia dây dưa không rõ, bên này liền chỉ còn lại Tiểu Vũ Hàm và Dạ Ngưng hai người.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng nói: “Vũ Hàm, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, thất hồn lạc phách gật gật đầu.

Có lẽ...có lẽ đây là lần cuối cùng.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ quen thuộc, không nắm tay, lại vẫn duy trì một khoảng cách, khoảng cách này làm cho Dạ Ngưng khổ sở, làm cho lòng Tiểu Vũ Hàm chua xót.

“Vũ Hàm, em muốn tổ chức sinh nhật.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng đáp ứng, bày tay vô thức sờ sờ chiếc vòng trên cổ.

Dạ Ngưng đã sớm nhìn đến chuỗi vòng cổ bạch kim tinh tế mà Tiểu Vũ Hàm đeo, mấp máy môi, nhớ tới chiếc nhẫn đã bị mình vứt bỏ kia.

“Còn nhớ rõ cô đã nói, đến lúc sinh nhật em sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của em không?” Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm chạm phải ánh mắt sáng rực của nàng, trái tim đã lâu rồi chưa từng đập rộn ràng, đột nhiên liền rối loạn.

Hết chương 78

* Cáp Nhĩ Tân: là một địa cấp thị và thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang ở phía đông bắc Trung Quốc. Đây là trung tâm chính trị, kinh tế, khoa học của đông bắc Trung Quốc và là một thành phố lớn của Trung Quốc và Đông Bắc Á.

Cáp Nhĩ Tân có biệt danh “hòn ngọc trên cổ thiên nga” vì hình dáng sông Hắc Long Giang giống như một con thiên nga, hoặc “Moskva phương Đông” hay Paris phương Đông” do kiến trúc của nó. Cáp Nhĩ Tân cũng được gọi là “thành phố băng” vì mùa đông lạnh và kéo dài ở đây. Chính vì vậy mà băng đảng rất phát triển ở đây.

(nguồn: wiki)

80. Chương 79: Đêm Tôn Thương...

Bởi vì quá yêu, cho nên rất hiểu nhau, chỉ cần nhìn ánh mắt Dạ Ngưng là Tiểu Vũ Hàm liền hiểu được nàng muốn gì.

“Tôi.....” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm có chút nghẹn lại, nhìn Dạ Ngưng, mặt hơi ửng hồng.

Dạ Ngưng vốn rất căng thẳng, thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, nhất thời hiểu lầm ý cô, cho rằng cô vẫn không muốn có nửa phần liên quan với mình, không khỏi nản lòng thoái chí.

“Mặc kệ cô nghĩ thế nào, Tiểu Vũ Hàm, cô đã đồng ý với em rồi.” Thái độ Dạ Ngưng đột nhiên thay đổi hẳn cũng khiến lòng Tiểu Vũ Hàm lạnh xuống.

Tiểu Vũ Hàm không thể tin được nhìn nàng, Dạ Ngưng ôm cánh tay nhìn cô không rời mắt. Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng chằm chằm một lát, cười lạnh: “Tuỳ em.”

Cô cũng là người có máu có thịt, cũng biết đau, cũng biết khổ sở, một bí mật to lớn chất chứa trong lòng, mỗi giây mỗi phút đều khiến cô khó thở, nhưng mà cố tình ngay cả người mình yêu nhất cũng muốn tự tay khiến cô tổn thương. Hiểu lầm, phản hận, nổi giận...thậm chí...Dạ Ngưng, tôi yêu em như vậy, sao em lại có thể đối xử với tôi như thế?

Không khí nguyên bản vốn dịu đi một chút trong nháy mắt lại đông cứng lại, Dạ Ngưng nhìn nụ cười lạnh trên khóe môi Tiểu Vũ Hàm, vốn trong lòng có phần hối hận liền hoàn toàn biến mất, nhưn mảy, đồng dạng cười lạnh nhìn cô: “Được, vậy tới nhà cô.”

Nhà cô.....

Hai tiếng này của Dạ Ngưng đã kích khiến lòng Tiểu Vũ Hàm rỉ máu, nỗi đau đớn đến nghiêng trời lệch đất ập đến như bão táp, trái tim vỡ nát đến không thể chịu đựng nổi. Nhà cô...Là ai đã từng nói, nơi ấy sẽ vĩnh viễn là nhà của chúng ta.

“Được.” Cắn chặt răng, Tiểu Vũ Hàm gật đầu đáp ứng. Dạ Ngưng, em muốn như vậy phải không? Tốt thôi, em đã muốn, vậy tôi sẽ cho em được toại nguyện, tất cả đều cho em hết...

Không ai nói thêm gì nữa, hai người đều trầm mặc đi về nhà, khoảng cách giữa cả hai lại càng lớn hơn nữa. Dạ Ngưng nghiêng đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn khuôn mặt quen thuộc lại tràn đầy mỗi một của cô, đột nhiên rất muốn khóc.

Vì sao vậy? Vũ Hàm, vì cái gì nhất định chúng ta phải như vậy?

Tiểu Vũ Hàm khoanh tay đi phía trước, tư thế như vậy chỉ có khi cô đối diện với người ngoài mới dùng, Dạ Ngưng nhìn mà lòng đau thắt lại, nàng vẫn còn xa cầu gì đây, không trở về được nữa, tất cả đều không quay lại được nữa rồi. Vũ Hàm sẽ không yêu nàng nữa, vĩnh viễn sẽ không, hiện giờ đối với nàng, sợ là Vũ Hàm chỉ có oán hận cùng ghét bỏ mà thôi...

Một đường đi nhanh trở về nhà, mở cửa ra, Tiểu Vũ Hàm không liếc mắt nhìn Dạ Ngưng một lần, đặt túi xuống, trực tiếp đi vào phòng tắm tắm rửa, Dạ Ngưng nhìn bóng dáng cô mà ngẩn người.

Nàng không muốn như vậy, nhưng vì sao sự tình lại biến thành thế này? Vũ Hàm thật sự đã hoàn toàn không còn tình cảm, muốn cùng nàng tách ra sao...Rất cuộc nàng đã làm sai điều gì, nói cho nàng biết, nàng sẽ sửa tất cả được không...

Chờ đến khi Tiểu Vũ Hàm khoác áo choàng tắm từ phòng tắm đi ra, Dạ Ngưng vẫn còn ngồi ngây người ở sô pha.

“Không đi tắm sao?” Tiểu Vũ Hàm mặt không biểu tình nhìn Dạ Ngưng. Dạ Ngưng ngẩng đầu, nhìn cô.

Mái tóc ướt sũng gạt sang một bên cổ, Tiểu Vũ Hàm một tay cầm khăn lông nhẹ nhàng chà lau, cánh tay chuyển động, nơi cổ áo lộ ra một mảng xương quai xanh trắng mịn khiêu gợi, hương chanh ấm áp lại làm ập Dạ Ngưng có chút nóng lên, mà khi nàng chạm phải ánh mắt Tiểu Vũ Hàm, toàn bộ trái tim đều trở nên lạnh lẽo.

Đó là sự lạnh lẽo như băng giá khiến cho người ta sợ hãi...

Tiểu Vũ Hàm đối với nàng không hề còn chút quyến luyến, yêu chiều nào, thậm chí ngay cả sự cẩn thận vừa rồi cũng không thấy, chỉ còn lạnh như băng...

“Tắm.” Một chữ được gian nan thốt ra từ miệng Dạ Ngưng, neho mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm cùng nàng đối diện, trong mắt không có tình yêu cũng không có căm hận, trống rỗng khiến cho người ta lạc mất.

Đẩy cửa ra, đi vào phòng tắm, tay nhẹ nhàng trút bỏ quần áo, làn nước ấm áp theo da thịt chảy xuống từng trút một, xúc cảm cực kỳ thoải mái tựa như những lần Tiểu Vũ Hàm từng đụng chạm.

Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng nhắm hai mắt lại.

Có lẽ...chỉ một đêm này...

Vũ Hàm, em đáp ứng cô, qua đêm nay, sẽ hoàn toàn buông tay, để cô đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Ngoài phòng, lòng Tiểu Vũ Hàm cũng không dễ chịu gì. Cô không ngờ Dạ Ngưng sẽ đưa ra loại yêu cầu này, với hai người yêu nhau thì chuyện đó vốn chính là nhu cầu nguyên thủy nhất, nhưng mà hiện tại...Cô được coi là gì? Là đối tượng để Dạ Ngưng phát tiết sao...hay vẫn là — nàng thật sự muốn xả giận, đây chẳng qua là một lần cuối cùng trước khi rời xa nhau? Hai loại ý tưởng này tra tấn dày vò khiến đầu Tiểu Vũ Hàm đau đớn khổ sở, cô cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn nói hết toàn bộ sự tình cho Dạ Ngưng.

Sống như vậy, quả thực so với chết còn đau khổ hơn.....

Cửa phòng tắm bị mở ra, phả ra một luồng khí ấm áp cùng mùi hương thơm ngát của sữa tắm, Dạ Ngưng ngay cả tóc cũng chưa lau, lê dép bước ra, khăn lông vắt trên cổ, nước chảy xuống từ mái tóc ướt sũng.

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm vừa tiếp xúc cùng Dạ Ngưng liền vội vàng quay đầu đi cực nhanh, trốn tránh như vậy liên tục giật Dạ Ngưng.

Vứt chiếc khăn trên cổ xuống, Dạ Ngưng đi vài bước tới trước mặt Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm vốn đang ngồi trên sô pha, nhìn thấy Dạ Ngưng về mặt đây tức giận đi về phía mình, theo bản năng liền lui về phía

sau, thế này đúng với ý Dạ Ngưng, nàng tách hai chân ra, một trái một phải ngồi xổm trên sô pha, kẹp hai chân Tiểu Vũ Hàm ở giữa, cùng lúc ấy hai tay cũng bắt lấy cánh tay đang muốn giãy dụa của Tiểu Vũ Hàm.

“Em muốn làm gì?” Động tác như vậy làm cho Tiểu Vũ Hàm có chút khó coi, mặt cô đỏ lên, cảm tức nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhìn cô cười lạnh, đem hai cổ tay Tiểu Vũ Hàm đặt cùng một chỗ rồi dùng tay phải đè lên, tay trái nắm lấy bầu ngực mềm mại kia: “Cô nói xem em muốn làm gì? Cô nói xem em nghĩ tới cái gì?”

Ngữ khí đầy giận dữ, từng lời nói đầy tàn nhẫn, nào còn chút dịu dàng mọi ngày, Dạ Ngưng tùy ý xoa bóp ngực Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm tức giận đến mặt đỏ bừng, nổi nhọc nhãi cuộn cuộn trào dâng, cô vận vẹo thân mình dùng sức giãy dụa. Bởi vì phẫn nộ, Dạ Ngưng khỏe đến kinh người, nàng nâng đầu gối lên, mạnh mẽ ngăn chặn hai bên người Tiểu Vũ Hàm.

“Dạ Ngưng, em –” Tiểu Vũ Hàm vừa thẹn vừa giận nhìn Dạ Ngưng, nước mắt đảo quanh tròn mắt. Dạ Ngưng bị nổi phẫn nộ choán đầy tâm trí, nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Vẫn là hơi thở với hương vị ngọt ngào ấy...nhưng mặc kệ Dạ Ngưng có cố gắng liếm cắn như thế nào thì cũng chẳng có được sự kích tình ngày xưa.

Tiểu Vũ Hàm ra sức giãy dụa khiến cho lửa giận của Dạ Ngưng lại càng bốc cao, nghĩ tới ngày mai hai người sẽ tách ra, nổi tức giận trong lòng không thể phát tiết được, nàng hé miệng, dùng sức cắn xuống.

“A – đau — ” Tiểu Vũ Hàm khóc, sự đau đớn trên môi cùng nổi thống khổ trong lòng ép cho nước mắt trào ra, động tác trên tay Dạ Ngưng vẫn như cũ không chịu ngừng lại, đôi môi đang áp chặt lấy môi cô vẫn không chịu buông ra, bàn tay lại thô bạo xé rách áo của của Tiểu Vũ Hàm, dùng sức xoa nắn thân thể cô.

Đừng như vậy...Dạ Ngưng...

Thân mình Tiểu Vũ Hàm khẽ run lên vì khóc, vô lực đẩy bả vai Dạ Ngưng, cơ thể vẫn run rẩy không ngừng. Nước mắt đầy chưa xớt cùng với vị máu tươi từ giữa hai môi lan ra, lý trí trôi đi thật xa đã dần dần trở về, Dạ Ngưng lại vẫn như cũ không chịu buông Tiểu Vũ Hàm, chỉ là động tác trên tay dần dần mềm nhẹ, vờn lười khẽ liếm đôi môi bị thương của Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm vẫn còn khóc, tăng thêm lực cố đẩy Dạ Ngưng, Dạ Ngưng từ lâu đã lệ rơi đầy mặt, lại vẫn như cũ không buông cô ra, hai tay ôm chặt lấy cô.

“Vũ Hàm, Vũ Hàm, em yêu cô.” Ngậm lấy vành tai Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng vừa khóc vừa thì thầm, Tiểu Vũ Hàm khẽ run lên, mọi giãy dụa đều vì những lời này của Dạ Ngưng mà dừng lại.

“Em yêu cô.” Dạ Ngưng không kiềm chế được mà lặp đi lặp lại, đem nụ hôn hạ xuống thật mạnh lên trán, mí mắt, cái mũi, đôi môi đỏ mọng của Tiểu Vũ Hàm, không chỉ là vì Tiểu Vũ Hàm thuận theo đã chạm lên dục hỏa đè nén đã lâu trong lòng nàng, mà là vị máu tươi kia đã đánh thức thú tính trong cơ thể nàng. Dạ Ngưng một tay xoa nắn thân mình trần trụi của Tiểu Vũ Hàm, một tay tiến vào hạ thân có chút khô cạn kia.

Một khắc lúc tiến vào, Tiểu Vũ Hàm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhú chặt mày, cúi đầu rên rỉ.

Nước mắt rơi vào mái tóc dài của Dạ ngưng, mà thân thể cũng đã không chịu nghe theo sự khống chế mà vận vẹo theo mỗi động tác của nàng. Tiểu Vũ Hàm cắn chặt đôi môi bị thương, dùng sức cắn, làm sâu thêm miệng vết thương đã sớm hỗn loạn

Đau sao, hiện giờ chỉ có thân thể đau đớn mới có thể giảm bớt nổi thống khổ trong lòng...Nhưng mà vết thương trên cơ thể luôn luôn sẽ có ngày khỏi hẳn, còn vết thương trong lòng thì sao? Tiểu Vũ Hàm đã tự tay lưu lại một vết dao trong lòng Dạ Ngưng, thực sự có lẽ cả đời này cũng không thể khép lại. Đến tốt cùng thì là vì muốn tốt cho nàng hay vẫn là hoàn toàn làm nàng tổn thương đây, Tiểu Vũ Hàm đã không phân biệt được rõ nhiều như vậy nữa, thân mình run lên từng trận, âm thanh mơ hồ tràn ra từ cổ họng đã biến thành rên rỉ.

Dạ Ngưng điên cuồng muốn Tiểu Vũ Hàm, thẳng người dậy, nâng tay trái lên, đem cô áp dưới thân, lưu lại từng dấu hôn của mình trên tấm lưng trắng nõn của cô.

“Đau –” Tiểu Vũ Hàm thấp giọng nức nở, Dạ Ngưng mắt đầy tơ máu, căn bản không nghe được Tiểu Vũ Hàm đang nói cái gì, chính là tàn nhẫn hôn cô, liều mạng lưu lại dấu hôn của mình trên người cô.

Theo độ mạnh yếu dần tăng lên, thân mình Tiểu Vũ Hàm quằn quại kịch liệt, một khắc lúc lên đến cao trào kia, cô lưu lại từng vết cào thật sâu trên lưng Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cắn môi chịu đựng, chờ đến khi Tiểu Vũ Hàm hơi chút bình phục, lại tách hai chân cô ra, cả người đè lên trên.

Ngực phập phồng kịch liệt, chân Tiểu Vũ Hàm kẹp chặt lấy eo Dạ Ngưng, bàn tay Dạ Ngưng đặt lên bụng Tiểu Vũ Hàm, dịch xuống một chút hung hăng tiến vào, lần lượt mãnh liệt va chạm, không cho cô chút cơ hội thở dốc, tay trái tùy ý xoa nắn bộ ngực Tiểu Vũ Hàm. Trên mặt Tiểu Vũ Hàm đã không phân biệt được rõ là nước mắt hay mồ hôi, mỗi một mà tuyệt vọng rên rỉ.

Ngọn lửa nơi bụng dần dần tích góp từng chút một, thân mình Tiểu Vũ Hàm lại co rút từng trận, mạnh mẽ mở to mắt, đến khi nhìn thấy nước mắt trong mắt nàng, liền cắn răng dướn người, dùng sức ôm lấy nàng, đôi môi bị thương dần tới.

Khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, thân mình Tiểu Vũ Hàm liền cong thành một đoàn, xụi lơ nằm trong lòng Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng cũng không còn chút khí lực nào, gục xuống trên người Tiểu Vũ Hàm, thở hổn hển từng hơi.

Vốn nghĩ như vậy là sẽ chấm dứt...nhưng khi Dạ Ngưng kéo tay cô di chuyển xuống phía dưới, mặt Tiểu Vũ Hàm liền đỏ lên, lùi mạnh về phía sau.

“Muốn em.”

“Đừng, buông ra, Dạ Ngưng –” Tiểu Vũ Hàm muốn giãy dụa, nhưng thân thể vừa hoan ái xong không có một chút sức lực, Dạ Ngưng không để cho cô giãy dụa, cầm lấy tay cô, trượt xuống giữa hai chân mình.

Đau –

Địa phương chưa bao giờ bị ai đụng vào phải hứng chịu nỗi đau đớn như bị xé rách, cho dù cảm giác kích thích vừa rồi có dung hòa một phần nơi đó, nhưng nỗi đau đớn khó có thể chịu được vẫn khiến Dạ Ngưng chảy nước mắt. Tiểu Vũ Hàm liều mạng muốn rút tay về, nhưng Dạ Ngưng lại dùng sức nắm chặt lấy tay cô không cho cô cử động, cắn cắn môi, dùng hết toàn bộ sức lực đâm vào.

Ngón tay rút cục cũng được rút về, mang theo màu hồng mỹ lệ, nỗi đau đớn như kim châm cào xé lòng cô. Tiểu Vũ Hàm ngơ ngác nhìn tay mình, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vì sao phải như vậy? Dạ Ngưng, em nhất định muốn tôi phải đau khổ sao? Vì cái gì...

Dạ Ngưng đau đớn gục xuống bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, hạ thân đau đớn rất bỏng, thân mình lạnh lẽo đến thấu xương, đến khi nàng nhìn thấy màu đỏ tươi trên ngón tay Tiểu Vũ Hàm, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của cô, gương mặt tái nhợt cố gắng nặn ra một nụ cười: “Tiểu Vũ Hàm, cô muốn rời khỏi em, em lại cố tình muốn cô cả đời cũng không quên được em.”

Hết chương 79

81. Chương 80: Thay Đổi...

Nhắm hai mắt lại, hàng lông mi khẽ chớp ép cho nước mắt tuôn rơi, chiếc mặt nạ lạnh lùng bị xé tan trong khoảnh khắc, Tiểu Vũ Hàm nắm chặt một góc chăn, khóc không tiếng động. Cha mẹ mất sớm, khiến cho từ nhỏ cô đã trở nên kiên cường, khổ sở hay mỗi một gì cũng đều không đánh gục được cô, đã bao nhiêu năm trời không nhỏ một giọt nước mắt, thì ra, tất cả nước mắt của cô đều chỉ có thể vì một mình Dạ Ngưng mà rơi.

Dạ Ngưng liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm, cắn môi, cố chịu đựng nỗi đau đớn âm ỉ nơi hạ thân, gian nan đứng dậy từ sofa.

Cổ hết sức cúi người, Dạ Ngưng nhặt lấy quần áo bị ném lung tung trên mặt đất, quay lưng về phía Tiểu Vũ Hàm, yên lặng mặc lên người.

Thanh âm tiếng vải ma sát với cơ thể truyền tới tai Tiểu Vũ Hàm, cô chậm rãi mở mắt.

“Em đi đây, Vũ Hàm.” Đơn giản mặc xong xuôi quần áo, Dạ Ngưng lưu lại một lời cuối cùng, thanh âm của nàng rất thấp, lộ ra vô hạn bi ai.

Hô hấp của Tiểu Vũ Hàm có chút dồn dập, bàn tay siết chặt lại, muốn nói “đừng đi”, lại thế nào cũng không nói được nên lời.

Đợi khoảng một phút đồng hồ, Dạ Ngưng vẫn không nghe được những lời mình muốn, thở thật dài, nàng đứng dậy, chậm rãi bước đi.

Mỗi một bước tiến tới, trái tim đều nhói lên, hy vọng cũng theo đó mà từng phần tan biến, thẳng đến khi cánh cửa bị đóng lại thật mạnh, Dạ Ngưng cũng vẫn không nghe được những lời muốn níu giữ.

Được rồi...cứ như vậy đi.

Như một cơn gió chạy ra khỏi tiểu khu, chạy rất nhanh, thẳng đến khi nổi bi phẫn trong lồng ngực bị từng luồng không khí lạnh lẽo tràn vào thay thế, thẳng đến khi nước mắt trên mặt bị từng ngọn gió buốt giá thổi rơi xuống, Dạ Ngưng mới dừng bước, thở hổn hển từng hơi, Dạ Ngưng ngẩng đầu, nhìn ánh đèn đường lóe lên, trong mắt lại một màn ảm đạm.

Mất rồi, vẫn để vượt mất, như vậy cũng tốt, không quán luyến cô ấy nữa, để cho cô được tự do, cứ coi như tất cả đều chưa từng xảy ra đi.

Một đêm ấy, Dạ Ngưng không biết mình đã vượt qua thế nào, nước mắt cứ chảy mãi không ngừng, ngày hôm sau tỉnh lại, ôm sách đi học, nhưng mà trên bục giảng ấy người nàng yêu nhất đã không ở đó nữa. Nhưng ngày tháng vẫn phải tiếp tục, Dạ Ngưng cũng học được cách điều chỉnh, nỗ lực khiến cho công việc lu bù bận rộn cả lên.

Chỉ là, cho dù nơi sân trường đã không còn bóng dáng người ấy nữa, không còn nụ cười mỉm quen thuộc kia, Dạ Ngưng vẫn sẽ đau lòng, đôi khi cái gì cũng không làm, nàng sẽ ngơ ngác nhìn bục giảng mà ngăn người, sẽ nhớ tới ký ức lần đầu tiên hai người gặp gỡ, ấy là lúc nàng xem AV bị bắt được, sẽ lại một mình ngẩn ngơ cười. Đáng sợ tới mức mọi người ở bên cạnh đều cảm thấy như nàng bị cái gì nhập vào, đều tránh ra xa xa.

Mà nỗi đau lòng ấy, theo ngày tháng trôi qua, dần dần biến thành không cam lòng cùng căm hận...

Đã từng yêu, lại buông tay như vậy, nàng không cam lòng, nàng hận, hận Tiểu Vũ Hàm tuyệt tình. Xóa tất cả tin tức có liên quan tới cô, muốn hoàn toàn cách ly Tiểu Vũ Hàm ra khỏi cuộc sống của mình, chỉ là càng làm như thế, lòng càng thêm đau đớn.

Sau khi hai người chia tay được hơn một tháng chính là sinh nhật của Dạ Ngưng, từ sáng sớm lão Đại đã tỏ vẻ đầy hứng khởi chúc mừng nàng: “Chúc mừng nhé, lão Tứ, già thêm một tuổi.”

“Cút.” Dạ Ngưng quăng cái liếc mắt xem thường qua, lão Đại cười tủm tỉm sán lại, nhìn nàng chăm chăm: “Lão Tứ, mày nói xem lần này tao tặng mày cái gì thì được nhỉ? Thuốc chống muỗi nhé, tao nhớ là mày hay bị muỗi đốt lắm mà, tao mua một thùng ày nhé.”

“.....Lão đại, giờ là mùa đông, tao cảm ơn mày.” Dạ Ngưng tức đến chết mất, nhưng trong lòng lại như có từng dòng nước ấm chảy qua, những ngày không có Tiểu Vũ Hàm, cũng chỉ có lão Đại làm bạn bên cạnh.

Bởi vì lão Đại quá lo lắng cho Dạ Ngưng nên khiến cho bạn trai của lão Đại làm loạn lên đòi chia tay, lúc ấy lão Đại lạnh lùng liếc hắt một cái, trực tiếp gạt đầu đồng ý, lần này thì tên bạn trai xù lông, mắng một câu Pha Li* chết tiệt rồi che mặt chạy. Lúc ấy Dạ Ngưng lúng túng chết được, bảo lão Đại đuổi theo bạn trai đi, kết quả là lão Đại lại lạnh nhạt buông một câu: “Hắn đàn bà lắm, nên sớm chia tay mới phải, trước kia là vì sợ hấn khóc, giờ thì lại cảm thấy chúng ta nên có phúc cùng hưởng, cùng nhau thất tình.”

(*chẳng hiểu Pha Li ở đây là cái gì, có thể là biệt danh của lão Đại hay từ nghĩa bóng nào đó)

Lúc ấy Dạ Ngưng hoàn toàn hết chỗ nói, nhưng lão Đại lại không để ý tới nàng, cứ ngày ngày chờ Dạ Ngưng tan tiết học, không có việc gì liền mang nàng đi đến mấy quầy hàng gần đó ăn uống linh tinh, thật sự Dạ Ngưng không cảm thấy cô thất tình một chút nào.

“Đúng rồi, lão Đại, ba mẹ tao bảo tối nay mày về nhà tao, cùng nhau ăn sinh nhật.” Dạ Ngưng bỏ qua vẻ mặt tự đắc của lão Đại, mở miệng mời.

Lão Đại vui vẻ gật đầu, nói: “Tao biết cô chú còn có lương tâm hơn mày mà.”

“.....”

Buổi tối lão Đại lái xe ôm một thùng thuốc chống muỗi đúng giờ đến nhà Dạ Ngưng báo cáo, mẹ Dạ Ngưng nhìn cái thùng trong lòng lão Đại mà dở khóc dở cười, Dạ Ngưng tiến lên giúp lão Đại đặt thùng xuống, thuận tiện đá cô một cái.

Đồ ăn rất thơm, cộng thêm bánh ngọt cùng ánh nến ấm áp, trái tim nhức nhối của Dạ Ngưng cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Chỉ là lúc thổi tắt ngọn nến, khi hai tay chấp lại một chỗ để ước nguyện, Dạ Ngưng vẫn nghĩ tới người kia.....

Đèn bật lên, nghe ba mẹ cùng lão Đại hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật, Dạ Ngưng miễn cưỡng cười cười.

“Ăn cơm đi, ăn cơm.” Mẹ Dạ Ngưng rất vui vẻ, nghĩ tới việc Dạ Ngưng từ một cục thịt được mình nuôi dưỡng đến lớn như vậy, khỏi phải nói tự hào miễn bàn.

“Giữ chứ, khui chia rượu vang của tôi đi.” Ba Dạ Ngưng cũng không cam tâm rơi lại phía sau, cầm lấy chai rượu, nịnh nọt rót cho Dạ Ngưng.

“Đến đến đến, chúc chúng ta sống dài lâu.” Ba Dạ nói, vài người liền cười giờ chén, Dạ Ngưng ngửa đầu, một ngụm uống cạn.

“A, Ngưng Ngưng, đây là rượu chứ có phải nước đâu, con uống nhanh như vậy làm gì?”

“Sinh nhật con mà, phải vui vẻ chứ, lại một ly nào.” Dạ Ngưng giờ chén cười nhìn ba, mẹ nàng thở dài, nhìn về phía lão Đại. Lão Đại chột dạ quay đầu, bác đừng nhìn con mà, cái gì con cũng không biết.

Dạ Ngưng một ly lại một ly uống đến thống khoái, ba Dạ cùng mẹ Dạ qua mấy lượt liền chịu không nổi, dìu nhau đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi, lão Đại ở một bên vui vẻ gặm chân gà, căn bản sẽ không thèm quản Dạ Ngưng. Quản nàng để làm gì, mượn rượu tiêu sầu lại càng sầu, đến lúc ấy mà lại vẫn uống nhiều nữa thì hấn đánh cho nó một cú.

“Lão Đại!”

Lão Đại không thèm quan tâm tới Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cũng không cứ thế mà buông tha.

“Sao nữa?” Lão Đại cau mày nhìn Dạ Ngưng, cái gì đây, còn muốn mượn rượu giả điên đùa bỡn mình?

Dạ Ngưng uống đến mặt mũi đỏ bừng, miệng lưỡi cũng có chút lớn mật: “Tao không hiểu được, vì cái gì mà một thanh niên tốt như tao mà Tiểu Vũ Hàm cô ấy lại không muốn.”

Vai lão Đại khê run lên, thở dài, an ủi: “Coi như hết đi, lão Tứ, cái gì đã qua thì cứ để nó qua, đừng cứ mãi rên rỉ không buông như thế. Mày cũng đừng hận cô Tiểu như vậy, thế nào tao cũng cảm thấy cô ấy có điều gì khó nói thì phải, sao cô ấy có thể buông tay mày được, không có khả năng, phải!” Một tiếng “phải” cuối cùng là lão Đại tự động viên mình, lại cũng giống như động viên Dạ Ngưng vậy.

Dạ Ngưng lắng nghe mà lòng có chút lạnh, lắc đầu, lão đảo đứng dậy đi về phía phòng ngủ: “Tao không thèm nghe mày nói nữa, tao đau đầu, nếu mày không có việc gì thì cứ ở lại, nếu còn có việc thì mau trở về trường đi.”

Dạ Ngưng và lão Đại đều như vậy, một chút khách khí cũng không có, lão Đại nghe xong liền gật đầu: “Mày đi nghỉ đi, tao đem đồ ăn còn thừa cho vào tủ lạnh, một lát nữa sẽ về trường, còn có việc.”

Dạ Ngưng nghe lão Đại nói xong liền cười cười, nói: “Lão Đại, mày thật sự đúng là con gái nhà lành mà, nếu tao là con trai thì chắc chắn sẽ cưới loại con gái giống như mày.”

Lão Đại hung hăng trừng mắt liếc Dạ Ngưng một cái, nhúu mày: “Mày mau cút đi cho tao.”

Dạ Ngưng cười cười, không nói nữa, say khướt đi về phòng, lão Đại nhìn chăm chăm nàng một hồi, thở dài.

Lão Tứ a, mày tội tình gì phải vậy chứ, không buông được, cũng không nên tự lừa dối chính mình rằng đã không còn yêu nữa, đây chẳng phải chính là tự đào hố chôn mình sao.

Đem đồ ăn trên bàn đổ vào trong hộp, đẩy nắp lại rồi cho vào tủ lạnh, lão Đại lại lau qua cái bàn, ăn nốt miếng bánh ngọt còn lại, thế này mới đổi giày mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài hàng hiên hơi tối, hơn nữa lão Đại bị cận nhẹ, bởi vì nguyên nhân trang điểm nên không đeo kính, cho nên đi cực kỳ cẩn thận, bước chân lặng im như mèo, lúc đi xuống tầng một, lão Đại cảm thấy có chút không bình thường, nhúu nhúu mày: “Ai đó? Đi ra!”

Tên gốc si tình nhà ai đây, dĩ nhiên lại theo dõi cô đến tận nhà lão Tứ! Trong lòng lão Đại đánh giá là vậy, nghiêng đầu nhìn ra ngoài xem.

Không có người đáp lại.....

Ngất mắt! Như thế nào mà mấy tên nam sinh mỗi lần theo đuổi cô đều đàn bà như vậy chứ, dám làm không dám nhận! Lão Đại ngà ngà say liền có chút nổi giận, đối với loại đàn ông không biết phân biệt tổ xấu như thế này cực kỳ thất vọng, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đi về phía vách tường. Vừa đi vừa mắng, hôm nay ta mà không đá người tàn phế, thì ta chính là Mộng không giữ lời!

Nhảy lên đá một cước về phía gần vách tường, rốt cục bức được một người lộ ra khóc sảng sủa, người nọ né rất nhanh, một tay bắt lấy chân lão Đại, một tay kia tóm lấy đầu gối cô, nhẹ nhàng đẩy một cái, lão Đại hét lên một tiếng liền ngã xuống đất. Không đá người ta tàn phế, chính mình lại bị ngã đến tàn tạ, lão Đại xoa hông, ngẩng đầu lên nhìn, cả người liền cứng đờ.

“Cô, cô Tiểu –” Lão Đại không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm ở trước mặt, mới không gặp hơn một tháng, cô Tiểu liền thay đổi hình dạng toàn bộ. A, hình dung thế nào nhỉ, chính là hai chữ mà lão Tứ thường nói, đúng, đúng, ngự tỷ!

Tiểu Vũ Hàm gầy đi nhiều, mái tóc dài được buộc lên cao cao, trên người khoác một chiếc áo lông mỏng cổ chữ V, bên ngoài khoác một chiếc áo gió cài nút bằng sừng của Anh, quần tây đen dài, lại phối hợp với biểu tình lạnh như băng trên mặt cô, so với trước kia hoàn toàn là hai người mà.....

“Cô là đến thăm lão Tứ?” Lão Đại thấy Tiểu Vũ Hàm không có ý tứ kéo mình lên, liền tự mình xoa hông đứng dậy.

Tiểu Vũ Hàm liếc cô một cái, lắc đầu, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Đi ngang qua?

Lão Đại cười đến tí sặc, hơn nữa có chút men say, liền ôm bụng chỉ vào Tiểu Vũ Hàm: “Cô Tiểu, cô đùa gì thế? Cô đi ngang qua tiểu khu này, chà, em biết cô muốn gặp lão Tứ mà, vừa rồi nó còn nhắc về cô với em, cô mau lên đi, nó nhìn thấy cô chắc chắn sẽ vui chết được. Nó –”

Tiểu Vũ Hàm vẫn không nói gì, trên mặt phủ một tầng băng sương, hai tay khoanh trước ngực như mỳ nhím nhìn lão Đại, chỉ một chút như vậy, lời kể tiếp lão Đại định nói liền lập tức được nuốt trở lại toàn bộ: “Ha ha, ha ha.....Đi ngang qua, đúng vậy, người này thật đúng là đi ngang qua một nơi hay ho nha.....”

Hết chương 80

82. Chương 81: Bắt Cô Tiểu...

Lão Đại thấy Tiểu Vũ Hàm không có ý định đáp lời mình, đã nhấc chân định đi, Tiểu Vũ Hàm lại liếc cô một cái, tiến lên, chặn cô lại.

“Oái, cô Tiểu có việc gì ạ?” Lão Đại thắc thỏm nhìn Tiểu Vũ Hàm, một cô Tiểu như vậy ở trong mắt cô mà nói thì có chút xa lạ, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, hơn nữa hiện giờ lão Tứ và cô Tiểu chẳng có bất cứ một quan hệ gì, với lão Đại mà nói, cô và cô Tiểu lại cũng không liên quan tới nhau, một khi đã như vậy thì cũng không cần mất công nói nhiều, dù sao đối với việc Tiểu Vũ Hàm cứ như vậy mà rời bỏ Dạ Ngưng, trong lòng cô vẫn còn có chút khó chịu.

Tiểu Vũ Hàm nhìn lão Đại, mày hơi nhướn lên, thân mình lại vẫn cố chấp ngăn cản đường đi của cô, cảm môi dưới giống như đang rối rắm điều gì, một lát sau, nhẹ nhàng hỏi: “Em ấy – có khỏe không?”

Vốn không nghĩ tới việc đến nhìn Dạ Ngưng, nhưng thật sự không nhịn được, rất hoài niệm...Đơn giản là quá nhớ. Mấy ngày nay Tiểu Vũ Hàm gần như không ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu đều là Dạ Ngưng, đau khổ dày vò trong nỗi tương tư. Những lúc ấy, Tiểu Vũ Hàm sẽ luôn ngậm lấy miệng vết thương trên môi mình, nhưng mà một tháng trôi qua, vết thương đã lành lại, nhưng mọi nỗi đau đớn lại không có dù một cách để giải tỏa. Vì thế, một ly lại một ly cà phê dùng để chống đỡ qua từng ngày từng đêm, cuối cùng vẫn là do Tiêu Mặc Ngôn nhìn không chịu nổi, gọi Tiểu Vũ Hàm vào nhà, nhìn cô chăm chăm thật lâu, chỉ nói một câu duy nhất: “Tiểu Vũ Hàm, nếu em có gì không hay xảy ra, Dạ Ngưng sẽ chỉ càn hận em.” Câu “chỉ càn hận em” ấy sinh ra tác dụng, Tiểu Vũ Hàm sợ hãi, sợ tất cả mọi cố gắng của mình đều uổng phí, sợ cả nửa đời về sau, Dạ Ngưng liền sẽ thật sự sống với nỗi hận về cô.

Lão Đại nhìn Tiểu Vũ Hàm, mắt hấn bộ dáng say rượu, lập tức tỉnh, cô mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm. Đây là có ý gì? Là ám chỉ cô nhớ lão Tứ cho nên đến nhìn xem, nhưng lại không có can đảm đi lên gặp? Làm cái gì thế? Cô Tiểu, không phải chính cô muốn chia tay sao? Nhớ tới bộ dáng đau khổ vừa rồi khi Dạ Ngưng uống rượu, lại nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Tiểu Vũ Hàm, một cổ lửa giận xông thẳng lên đầu, lão Đại nhún vai, có chút bất cần đời hỏi: “Cô Tiểu, nếu em nhớ không lầm thì không phải hai người đã chia tay rồi sao?”

Bốn chữ “đã chia tay rồi” bị lão Đại nhấn mạnh, cô nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm lại chỉ hơi nghiêng đầu, cười cười như tự giễu.

Đúng vậy, đã chia tay rồi...có lẽ, chính bản thân cô đang làm một việc đáng bị coi thường mà thôi.

Vốn lão Đại muốn hung hăng nói móc Tiểu Vũ Hàm một phen, cũng để cho người đó thấy, không chỉ riêng Tiểu Vũ Hàm có anh trai có bạn bè, lão Tứ nhà chúng ta cũng có cha mẹ có bạn bè như thế. Nhưng vừa thấy nụ cười bi thương kia của Tiểu Vũ Hàm, lòng lão Đại vẫn mềm lại, khẩu khí cũng trùng xuống, thở dài, thấp giọng nói: “Cô Tiểu...nếu cô muốn gặp nó thì tự mình lên đi. Thật ra, phải...thật ra lão Tứ cũng rất nhớ cô, sinh nhật không tốt lắm, cứ uống rượu mãi, nó –” Khẽ thở dài, lão Đại nhìn ánh mắt đầy tổn thương của Tiểu Vũ Hàm mà không nói hết lời được, Tiểu Vũ Hàm vĩnh viễn đều là Tiểu Vũ Hàm, một khắc khi nhắc tới Dạ Ngưng, cô vĩnh viễn đều thấp hèn yếu đuối như thế.

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên vô số ngọn đèn ở trên lầu.

Dạ Ngưng...

Sinh nhật vui vẻ...

Nhẹ nhàng lắc đầu, Tiểu Vũ Hàm thở dài, xoay người, dưới cái nhìn chăm chú của lão Đại, hai tay đút túi, cô đơn đi ra ngoài.

“Cô Tiểu –” Lão Đại có phần sốt ruột gọi Tiểu Vũ Hàm, sao cô lại đi chứ? Đã tới rồi mà lại không lên thì không phải là đến vô ích à? Mặc kệ có vấn đề gì đi nữa thì hai người cứ nói hết ra không phải tốt hơn sao? Cô cứ trốn tránh làm gì? Trốn thì có ích gì? Sẽ không sợ lão Tứ thật sự hận cô sao? Cuối tuần này nó sẽ đi Cáp Nhĩ Tân làm chim cánh cụt đó, chỉ có cô có thể ngăn cản nó thôi! Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời lão Đại nói nhưng vẫn không dừng bước, hiện tại, cô còn chưa thể nói hết tất cả cho Dạ Ngưng, chờ đợi...chỉ có thể chờ đợi.

Lão Đại nhìn chăm chăm bóng dáng Tiểu Vũ Hàm một hồi, mày nhíu lại, hít sâu một hơi, lấy di động từ trong túi ra, bấm dãy số của Dạ Ngưng.

Mặc kệ, không thể để cho hai người đó cứ dây dưa rồi rắm như vậy nữa! Để ỉnh lại một lần nữa làm Đảng viên ưu tú mười điều tốt đẹp người gặp người thích hoa gặp hoa nở đi!

“Này này.” Đầu dây bên kia không có người lên tiếng trả lời, một trận thanh âm ồn ào truyền đến, tựa hồ như di động bị đánh rơi xuống đất, lão Đại đoán chừng Dạ Ngưng đang ngủ mê, liền bĩu môi coi thường.

“Vũ Hàm.....” Thanh âm dịu dàng yếu ớt nhẹ nhàng vọng lại, Dạ Ngưng như vô thức kêu lên tên của Tiểu Vũ Hàm, lão Đại nghe xong liền thở dài: “Lão Tứ, mày tỉnh lại đi, nghe tao nói.”

Dạ Ngưng ở bên kia vốn đang mơ màng dán mắt vào di động, trong lúc mông lung tưởng đó là điện thoại của Tiểu Vũ Hàm, sau khi tỉnh lại nghe được giọng của lão Đại, cảm giác mắt mặt đột nhiên trào dâng trong lòng, nắm di động ngẩn người hồi lâu, rồi mới mở miệng: “Lão Đại, có chuyện gì thế?”

Chuyện gì đây cái người này? Không biết ở nhà người ta uống rượu ăn bánh xong xuôi liền mau mau rời đi sao? Hơn nửa đêm rồi còn gọi điện ỉnh? Di động mới mua bị rơi còn không nói, làm ỉnh tưởng là Vũ Hàm, mày nói xem sao mày lại xấu xa như vậy chứ hả?! Sớm tìm một cô nào đó quần mày, tránh ày không có việc gì lại đi chọc tao. Dạ Ngưng liều mạng thăm mắng lão Đại, mà lão Đại người ta ở bên kia lại một chút tính tự giác cũng không có, dùng ngữ khí đặc biệt đáng yêu nói: “Lão Tứ, giờ mày xuống dưới này ngay đi, vừa rồi ở dưới lầu tao nhìn thấy cô Tiểu, trông bộ dáng thì hẳn là cô ấy đã chờ lâu rồi, nếu giờ mày mà xuống, có lẽ còn có thể đuổi –”

Từ “đuổi” còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp, Dạ Ngưng ở đầu bên kia nghe thấy hai chữ “cô Tiểu” đã sớm phát điên rồi, làm gì còn có tâm tình lắm nhảm với lão Đại, ngay cả dép cũng chưa kịp thay, Dạ Ngưng tùy tiện tóm lấy một chiếc áo choàng lên người, đẩy cửa ra, như thể cơn gió lao xuống dưới lầu. Lão Đại bị cúp điện thoại cũng không để tâm, thậm chí còn cười tủm tỉm nhìn chăm chăm màn hình một hồi.

Lão Tứ, đây coi như là quà sinh nhật tao tặng ày phải không nhỉ? Mày phải gắng sức nha, một người con gái tốt như cô Tiểu thì kiếp sau mày cũng không gặp được đâu, nhất định phải bắt trở về! Lão Đại ngẫm nghĩ mà có chút lo lắng, án tính tình xúc động của lão Tứ, sẽ không phải là nhìn thấy cô Tiểu rồi hai người nói chưa đến hai câu đã lại cãi nhau ầm ĩ lên đấy chứ? Hơn nữa nó còn uống rượu.....Có cần phải dạy nó nên làm thế nào không nhỉ? Lão Đại đang nhíu mày rồi rắm liền nhìn thấy Dạ Ngưng như một trận gió từ trên lầu chạy vội xuống, lúc lướt qua bên người cô, thiếu chút nữa khiến cô ngã. Lão Đại nghiêng người, nhìn Dạ Ngưng mái tóc rất có cảm giác bị tĩnh điện, trên người khoác chiếc áo ngủ “Shin – cậu bé bút chì”, nuốt ngụm nước bọt.

Lão Tứ như vậy, sẽ không...sẽ không khiến cô Tiểu sợ đấy chứ.

Dạ Ngưng thở hổn hển từng hơi, dùng hết toàn lực chạy tới nơi Tiểu Vũ Hàm ở, cổ họng tràn ra vị tanh của máu, nàng cũng bất chấp nhiều như vậy, máy móc nện bước chân, thở hổn hển, tràn đầy tâm trí đều là câu nói kia của lão Đại.

Vừa rồi tao nhìn thấy cô Tiểu.....

Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm, đến đây rồi bỏ chạy, là sao chứ hả!!! Lần này để em bắt được cô, nhất định sẽ không cứ như vậy thả cô đi! Em đã nói căn bản cô không buông tay em được mà, đến dưới nhà em rình coi làm gì? Có bản lĩnh thì lên lầu tìm em đi! Lần trước đối xử với em như vậy, người ta đã để cho cô “ăn” sạch sẽ rồi, cô thật sự còn muốn trốn? Có thành ý chút được không? Chịu trách nhiệm, phải chịu trách nhiệm!

Dạ Ngưng bên này nổi giận dưng dưng chạy về phía nhà của cô Tiểu, đến nơi, liều mạng đập cửa, dùng sức ồn ào gào thét: “Đi ra, Tiểu Vũ Hàm, đừng có giả bộ, đi ra, cô đi ra cho em!!!”

Không thấy Tiểu Vũ Hàm đáp lại, hàng xóm ở cửa đối diện lại lê dép dụi mắt mở cửa ra: “Ồ, là tiểu Dạ à, làm gì thế, quá nửa đêm rồi.”

Dạ Ngưng hít một hơi, thân mình bởi vì vừa rồi vận động kịch liệt mà vẫn còn khê run, thở hổn hển, xoay người lại: “Con tìm Tiểu Vũ Hàm!”

“Vũ Hàm à, gần đây con bé về khuya lắm, bình thường toàn nửa đêm thôi, con đừng gọi nữa, thêm một lát thì tất cả dãy nhà đều bị đánh thức mất.”

Dạ Ngưng cắn cắn môi, thở dài thật mạnh, gật đầu, tựa vào tường.

“Nếu không thì con tới nhà cô ngồi chờ?” Hàng xóm còn rất nhiệt tình, nhìn áo ngủ trên người Dạ Ngưng, còn có quần bò, cũng hiểu được đứa nhỏ này tìm Vũ Hàm chắc chắn là có việc gấp.

Dạ Ngưng cau mày lắc lắc đầu: “Cảm ơn cô, con chờ ở ngoài một lúc là được rồi.”

“A, vậy cũng được.” Hàng xóm nghi hoặc liếc nhìn Dạ Ngưng, không nói nữa, đóng cửa vào nhà. Dạ Ngưng hít một hơi, đứng ngoài cửa chờ. Vừa rồi nàng chạy quá vội, không cảm thấy lạnh, giờ vừa dừng lại, gió lạnh nhăm thẳng thân mình mà thổi, hai tay ôm chặt chính mình, Dạ Ngưng chậm rãi ngồi xồm xuống. Nhìn gạch men sứ dưới chân, nghĩ tới Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng hung hăng cắn răng.

Tiểu Vũ Hàm, tất cả mọi thứ em phải chịu đựng hôm nay, về sau sẽ đòi lại hết từ trên người cô, cô cứ chờ đi!

Tiểu Vũ Hàm lang thang không mục đích trên đường, cô đã nghĩ về nhà, nhưng trong nhà đã không có người kia thì trở về còn có ý nghĩa gì nữa. Thở dài, cô quay đầu, đi về phía công viên trước kia hay đi cùng với Dạ Ngưng.

Trời đã quá khuya, trong công viên đã không còn ai, Tiểu Vũ Hàm đi qua cổng lớn, đi vòng đường nhỏ đến bên ghế dựa ngồi xuống, thân mình tựa về phía sau, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên trời.

Cô đã ở Thiên Hoàng được một tháng, lúc mới tới gặp phải nhiều thứ chưa thích ứng. Vốn đã quen với cuộc sống giáo viên điềm đạm, đột nhiên lại chuyển tới nơi thương trường người lừa ta gạt.....May mắn, Tiểu Vũ Hàm cũng chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Nhắc tới mấy ngày vừa qua, Tiểu Vũ Hàm thở dài. Cô thực sự hẳn phải cảm ơn Tiêu Mạc Ngôn. Là Tiêu Mạc Ngôn làm cho cô hiểu được cái gì chân chính gọi là lời nói ác độc. Mỗi ngày Tiêu Mạc Ngôn đều đúng giờ bảo thư ký bưng cà phê vào văn phòng của cô, lấy tên gọi tốt đẹp là “Bá Nhạc đến quất roi thiên lý mã”, mà thực tế chính là nhìn cô làm việc. Nguyên bản Tiểu Vũ Hàm rất phản cảm với Tiêu Mạc Ngôn, nhưng mà hai tuần trôi qua, tựa hồ đã quen với tiếng quất tháo của người đó. Tiêu Mạc Ngôn không cho Tiểu Vũ Hàm thời gian để làm quen với hoàn cảnh, những chuyện mà giám đốc sáng tạo phải làm, một việc Tiểu Vũ Hàm cũng không thể thiếu.

Một muốn chết, lại chưa bao giờ nghĩ tới chuyện buông xuôi, vô luận Tiêu Mạc Ngôn có giao cho cô nhiệm vụ thế nào, Tiểu Vũ Hàm đều cố gắng hoàn thành. Gặp mặt khách hàng, xã giao gì đó luôn luôn không thể thiếu, vốn Tiểu Vũ Hàm không có tử lượng tốt, nhưng khách mà kính rượu, cô cũng chẳng bao giờ từ chối. Ngửa đầu uống, mặc kệ rượu kia có khiến cho cô khó chịu đến mức nào, cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì, khổ sở, đau đớn, nôn mửa, về nhà là sẽ ổn thôi...để lại một mình cô.

Thở dài thật dài, Tiểu Vũ Hàm đứng lên, chà chà hai chân, đi về nhà. Trời đã hoàn toàn tối đen, con đường mờ mờ không thấy rõ, Tiểu Vũ Hàm thả chậm bước chân, tay vô thức nâng lên, chậm chậm vuốt ve chiếc vòng trên cổ.

Qua chỗ đèn xanh đèn đỏ, không quá vài bước liền tới tiểu khu, lấy chìa khóa từ trong túi ra, thành linh, một trận mùi rượu xông vào mũi từ bên người truyền đến, Tiểu Vũ Hàm nhú nhú mày, ngừng động tác trên tay lại mà ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn một cái, cả người đều cứng đờ tại chỗ.

“Cuối cùng cô cũng đã trở lại?!”

Hết chương 81

83. Chương 82: Lời Từ Trong Lòng...

Dạ Ngưng rụt cổ co vai cảm tức nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng vốn muốn để ỉnh có chút khí thế tấn công bức người, nhưng lại không thể nào kiềm chế được bả vai run rẩy cùng miệng nhả ra khói trắng, thật sự không có chút khí thế gì...Đều do lão Đại cả, Dạ Ngưng tìm ra được căn nguyên khiến mình bị thảm, nếu không phải lão Đại chết tiết kia bất thành linh khiến nàng kinh ngạc, tưởng Vũ Hàm đã đi xa rồi thì nàng lại có thể chặt vật đuổi theo thể này sao?

Tiểu Vũ Hàm có chút giật mình nhìn Dạ Ngưng, tựa hồ không rõ vì cái gì nàng lại xuất hiện ở chỗ này. Dụi dụi mắt, không muốn tốn hơi thừa lời tranh cãi thêm gì nữa, nhưng Tiểu Vũ Hàm nhớ rõ ràng lão Đại nói Dạ Ngưng say khướt nằm trong nhà rồi mà, như thế nào lại xuất hiện ở trước cửa nhà cô thể này?

“Haizz.....” Dạ Ngưng vốn đang một bụng đầy lửa giận, nhưng sau khi nhìn vào mắt Tiểu Vũ Hàm thì tất cả đều tự động tiêu tan, thở dài, Dạ Ngưng tiến lên, cũng không ngại mùi rượu trên người bị Tiểu Vũ Hàm ngửi được có thể khiến cô khó chịu không, dang hai tay, kéo cô vào trong lòng.

Đã thật lâu không như vậy.....

Đã lâu rồi hai người không ôm nhau như vậy, không phải lúc bị loạn óc mà nói chia tay, lại càng không phải khi tuyệt tình nhấn tâm đau đớn chia lìa, Dạ Ngưng chỉ ôm Tiểu Vũ Hàm, nhẹ tay vỗ vai cô: “Vũ Hàm.”

Một tiếng “Vũ Hàm” mềm nhẹ yếu ớt khiến cho nước mắt Tiểu Vũ Hàm như trực trào ra, cô phát hiện, mặc kệ mình có che giấu thể nào, có tự lừa gạt ra sao, chung quy cô cũng không trốn thoát được Dạ Ngưng, Dạ Ngưng chính là số kiếp của cô. Nhưng mà...Lâm Phong...Nghĩ như vậy, Tiểu Vũ Hàm bắt đầu giãy dụa, tay nhẹ nhàng đẩy đẩy bả vai Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bắt lấy hai tay cô, cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, chúng ta nói chuyện đi.”

Ngữ khí thực sự nghiêm túc của Dạ Ngưng khiến cho Tiểu Vũ Hàm có chút không quen, khựng lại một chút, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, thoát khỏi vòng tay của nàng, xoay người mở cửa.

Nhìn bộ dáng Tiểu Vũ Hàm cúi đầu mở cửa, lòng Dạ Ngưng lại bắt đầu chua xót, nhớ tới cảnh tượng hai người cùng nhau từ trường về nhà, khẽ thở dài.

Đẩy cửa ra, bật đèn lên, xoay người đổi giày, hết thấy đều quen thuộc như vậy, Dạ Ngưng ngẩng đầu, nhìn một vòng quanh căn phòng nhỏ, hốc mắt có chút hồng.

Tiểu Vũ Hàm đặt chìa khóa lên bàn, cởi áo khoác treo lên giá, ngồi xuống sô pha, vắt chéo chân nhìn Dạ Ngưng: “Chuyện gì?”

Khẩu khí thực nhẹ, lạnh lùng nói không nên lời, nhưng lại cất dấu thứ khoảng cách làm cho người ta có thể phát hiện, Dạ Ngưng nghe mà lòng ầm ầm khó chịu. Dạ Ngưng không trực tiếp trả lời Tiểu Vũ Hàm, mà dưới cái nhìn chăm chú của cô, lập tức đi đến bên cạnh, ngồi xổm xuống trước sô pha, Dạ Ngưng ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm vốn nghĩ Dạ Ngưng là sinh nhật uống rượu xong lòng không thoải mái nên lại đây đùa giỡn mình, không nghĩ tới thái độ của nàng lại chuyển biến nhanh như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Vũ Hàm, em có lời muốn nói với cô.” Dạ Ngưng muốn giơ tay chạm lên mặt Tiểu Vũ Hàm, nhưng lại sợ cô cự tuyệt, bàn tay nâng lên lưng chừng lại rụt rè buông xuống. Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy, trong mắt ánh lên một tia đau đớn.

“Ừ, nói đi.” Tiểu Vũ Hàm tận lực khống chế cảm xúc của mình, không muốn để cho Dạ Ngưng nhìn ra một tia sơ hở. Cô đã cố gắng lâu như vậy, không thể đến lúc này lại thất bại trong gang tấc được.

Dạ Ngưng không lập tức nói tiếp, mà là ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt có chút u oán.

Tiểu Vũ Hàm bị ánh mắt nàng thiêu đốt, thân mình không tự chủ được muốn ngã về phía sau để dựa, Dạ Ngưng lại sớm đoán trước được cô sẽ như vậy, đặt mông ngồi dưới đất, vươn tay ôm lấy eo cô, như thể làm nũng gối đầu lên đùi Tiểu Vũ Hàm.

Dạ Ngưng có thể cảm giác được rõ ràng thân mình Tiểu Vũ Hàm run lên mạnh mẽ, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, lòng lại hơi hơi phấn khởi. Có một số việc, không phải hành động cao siêu là có thể giải quyết được.

Không nói lời nào, Dạ Ngưng chỉ dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ chân Tiểu Vũ Hàm, thân mình Tiểu Vũ Hàm cứng ngắc vô cùng, thẳng tắp ngồi trên sô pha, muốn rút chân ra, lại giống như vô lực, không thể động đậy. Chỉ cảm thấy một dòng nước nhỏ từ giữa hai chân chậm rãi lan ra, tê tê ngứa ngứa khiến cho người ta say mê.

“Vũ Hàm, Vũ Hàm.....” Dạ Ngưng nhẹ nhàng gọi tên Tiểu Vũ Hàm, hốc mắt Tiểu Vũ Hàm lập tức đỏ bừng. Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi Dạ Ngưng không gọi cô như vậy?

Dạ Ngưng cũng thực hối hận khi gối đầu lên đùi Tiểu Vũ Hàm, nhớ tới những lời vài ngày trước đó nàng đã nói với Tiểu Vũ Hàm mà chỉ hận không thể một dao chém chết mình. Sao nàng lại có thể khốn nạn đến vậy chứ? Đến bây giờ lại vẫn còn có thể hoài nghi tình yêu của Tiểu Vũ Hàm đối với nàng, có phải đầu nàng nên để cho lão Đại đá không?

“Em làm gì vậy hả?” Nguyên bản Tiểu Vũ Hàm muốn quát Dạ Ngưng thật lớn, nhưng lời bật thốt lên lại có chút yếu ớt vô lực, Dạ Ngưng nghe lại không có phản ứng gì, chỉ là siết chặt vòng tay đang quấn lấy eo Tiểu Vũ Hàm.

“Vũ Hàm, thực xin lỗi.” Dạ Ngưng cúi đầu nói xong liền ngửa đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, tràn đầy đôi mắt là sự áy náy cùng tự trách.

Tiểu Vũ Hàm bị hành động đó của nàng khiến cho hoàn toàn mờ mịt, ngơ ngác nhìn Dạ Ngưng: “Em nói cái gì?”

“Em nói –” Dạ Ngưng hé miệng, phun ra từng chữ từng chữ: “Em – xin – lỗi –”

Vũ Hàm, Vũ Hàm, thực xin lỗi.

“Em.....” Tiểu Vũ Hàm không thể tiêu hóa nổi sự thay đổi đột ngột của Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cũng không nói gì, ngẩng đầu nhìn cô. Nhìn đôi mắt đẹp hơi ánh lên nước mắt kia, lòng liền đau đớn khó chịu. Mấy người nói xem thời gian trước đó cô ấy tự hành hạ mình cái gì? Tìm nhiều cơ như vậy muốn cho Tiểu Vũ Hàm thừa nhận rằng không phải cô thật sự không cần nàng, không phải thật sự muốn rời khỏi nàng. Cần thiết sao? Chỉ cần vẫn ở lại bên cạnh cô, không rời bỏ thì không phải là được rồi sao?

“Dạ Ngưng, em nói gì thế? Tôi đã nói rõ ràng với em trước kia rồi.” Tiểu Vũ Hàm cau mày, cố gắng làm cho thanh âm mình bình tĩnh lạnh như băng.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm cười nhẹ, tựa như trước kia Tiểu Vũ Hàm cười với nàng mỗi khi nàng nói dối, nhàn nhạt, lại có thể thấm vào lòng người.

“Em biết, chúng ta đã chia tay, cô không yêu em, không cần em nữa.” Dạ Ngưng khe khẽ nói, tuy rằng không khàn khàn như vài ngày trước đó, nhưng lại lộ ra nỗi ưu thương nhàn nhạt.

Tiểu Vũ Hàm nghe thế liền hơi nghiêng đầu, nói: “Nếu đã biết thì còn tới làm gì? Không phải em nên đi sao?”

“A, cô hy vọng em đi sao?” Dạ Ngưng có chút mệt mỏi tựa đầu nghiêng người gối lên đùi Tiểu Vũ Hàm, chớp mắt nhìn cô.

Tiểu Vũ Hàm lắc lắc đầu không nhìn nàng, muốn nói: “Em đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ để cho tôi nhìn thấy em nữa.” nhưng mà những lời này lại như tắc nghẽn trong cổ họng, nghẹn ngào nói không nên lời.

Dạ Ngưng chớp mắt cũng không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, rất vừa lòng với phản ứng của cô, qua thật lâu, lại sâu kín nói: “Vũ Hàm, em sẽ rời đi.”

Mạnh mẽ quay đầu, Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, một tia đau đớn chợt lóe qua ánh mắt, tuy chỉ chợt hiện lên, nhưng Dạ Ngưng vẫn bắt được. Dạ Ngưng thu liễm vẻ tươi cười, nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, tuy rằng em không biết vì sao cô lại như thế này, nhưng em tin tưởng cô không phải thật sự không

cần em nữa. Cô đã không nói cho em biết nguyên nhân, như vậy em liền ngoan ngoãn nghe lời cô nói, tạm thời rời đi, nhưng mà –” Nói đến đây, thanh âm Dạ Ngưng có chút khàn khàn, hàm chứa nước mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Nếu nàng rời đi, ai sẽ tới chăm sóc nữ nhân hư đốn này? Máy người có thấy những gì cô ấy đã làm không? Mới không gặp vài ngày, cảm cũng có thể dùng làm hung khí rồi? Cả người gầy đến không ra hình dạng, ôm mà một chút cảm giác cũng không có, nếu không phải còn có hương chanh quen thuộc kia, nếu Dạ Ngưng chỉ dựa vào xúc cảm thì cũng cảm giác không ra đây có phải là Vũ Hàm không nữa.

“Em sẽ chờ cô, chờ cô giải quyết xong hết mọi chuyện, tới tìm em, mặc kệ là bao lâu chẳng nữa.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, gắt gao cắn môi dưới, thân mình vẫn thẳng tắp, quay đầu, không nhìn Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm, còn nhớ chị Lâm không?” Dạ Ngưng nhẹ nhàng hỏi, Tiểu Vũ Hàm cố chấp nghiêng đầu không nhìn Dạ Ngưng, cô sợ vừa nhìn thấy liền sẽ nhận không được mà rơi lệ.

Dạ Ngưng hiểu được trong lòng Tiểu Vũ Hàm nghĩ như thế nào, trên mặt hiện lên ý cười, nhẹ nhàng nói: “Em đã nói rồi, cô không phải Lâm Nhược Nhiên, em không phải người kia, cho nên, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không chia tách. Em cũng đã từng nói, cả đời này em cũng sẽ không rời bỏ cô.”

Từng giọt nước mắt lạnh lạnh theo hai má chảy xuống, hô hấp của Tiểu Vũ Hàm có chút dồn dập.

Tuy rằng từ đầu đến cuối Tiểu Vũ Hàm chưa đáp lại nàng dù chỉ một câu, nhưng lòng Dạ Ngưng lại thả lỏng chưa từng có, mọi lo lắng chất chồng từ suốt mấy ngày nay tới giờ tựa hồ được giải tỏa trong nháy mắt, nàng nhìn Tiểu Vũ Hàm, tiếp tục nói: “Vũ Hàm, cô biết không? Cô nói muốn chia tay với em, lúc ấy thật sự em tức đến phát điên lên. A, nói thật, em thực hận cô, muốn trả thù cô. Thậm chí còn nghĩ tới việc tùy tiện tìm một người khác, thỉnh thoảng lượn qua lượn lại trước mặt cô một chút, không phải cô đã nói chia tay với em sao? Tốt, chia tay thì chia tay. Cô từng nói em ấu trĩ, từ ngày đầu tiên cô gặp em đã biết tính tình em như thế mà. Ngày đó em về nhà, muốn tìm cô nói rõ ràng, nhưng mà khi nhìn thấy Tô Nham mang theo thứ này thứ nọ tới tìm cô, mà cô còn nói đang đợi hân, khi đó, em thực sự choáng váng. Vũ Hàm, trước kia khi xem ti vi em không biết vì sao có nhiều vụ giết người vì tình đến không thể tưởng tượng như vậy, nhưng một khắc lúc ấy, nếu cho em một con dao, trước tiên em sẽ giết Tô Nham, rồi giết cô, sau đó sẽ tự sát.”

Dạ Ngưng nói đến chính mình cũng tự nở nụ cười, Tiểu Vũ Hàm lại không cười, nhưng lại cũng chịu quay đầu nhìn Dạ Ngưng, không phải né tránh như trước kia, mà là bình tĩnh nhìn nàng, ngay cả mí mắt cũng không chớp một chút.

Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền nhẹ nhàng cười, đưa tay giữ lấy tay cô, áp lên mặt mình, từ từ vuốt ve. Cảm giác thực thoải mái, hương vị rất quen thuộc, Dạ Ngưng hơi hơi nhắm mắt lại.

“Ngày đó, em trả chìa khóa lại cho cô, có trời biết em đã hi vọng cô có thể giữ em lại nhiều đến mức nào, nhưng mà, Vũ Hàm, cô thực nhẫn tâm, cũng không cho em bậc thang để hạ xuống. Vốn em đã tức giận, Tô Nham còn ở bên cạnh, liền nương theo cơn phẫn nộ mà ném chiếc nhẫn cô tặng cho em đi.....”

Dạ Ngưng vẽ mặt ảo não, mở mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm đang nhìn nàng, trong mắt đều là cảm xúc phức tạp, tay trái theo bản năng nâng lên, vuốt ve chiếc vòng trên cổ.

“Sau lại tìm một ngày cô có tiết dạy, em trở lại tìm nhẫn, miệt mài tìm kiếm, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thể nào tìm thấy – lúc ấy, lòng em thực lạnh.”

Nhẹ nhàng cảm thán, Dạ Ngưng còn vì lúc ấy giận dữ mà hối hận, món quà đầu tiên Vũ Hàm tặng nàng, chiếc nhẫn tự tay đeo lên cho nàng, đã bị người đi đường nhặt được rồi, nàng hối hận đến học máu mắt.

“Trước đó vài ngày, em đến tìm cô –” Nói đến đây, Dạ Ngưng đỏ mặt, như thể đuối lý ngẩng đầu nhìn vào mắt Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm chuyển mắt né tránh, nhìn vào sofa ở bên cạnh.

“Lúc ấy quả thật em nghĩ sẽ chia tay với cô, nhưng trong lòng lại vẫn hy vọng cô có thể giữ em lại, khi em tắm rửa đi ra, nhìn bộ dáng lạnh lùng của cô, không biết thế nào liền máu nóng bốc lên đầu.....uhm, làm ra cái loại chuyện đó.”

Dạ Ngưng cúi đầu, nhớ tới vẻ mặt thống khổ của Tiểu Vũ Hàm ngày đó, trong lòng liền khó chịu. Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, chỉ nhìn Dạ Ngưng.

“Ngay vừa rồi, Vũ Hàm, em uống bia, khi bị lão Đại bôi bánh kem lên hết mặt em vẫn còn rất hận cô, cảm thấy cô quả thực cực độ khôn kiếp, cứ như vậy ném em đi.....”

Thanh âm Dạ Ngưng rất nhẹ, mang theo một tia ủy khuất, ánh mắt Tiểu Vũ Hàm dần dần trở nên nhu hòa, muốn giống như dĩ vãng nâng tay lên vuốt ve mái tóc nàng, nhưng cuối cùng lại vẫn nhịn xuống.

“Em đã nghĩ hai ta cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng khi nhận được điện thoại của lão Đại, cả trái tim em lại đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vũ Hàm, cô nói xem có phải em rất đáng bị coi thường không, cứ như vậy thích đem mặt nóng mà dán vào mông lạnh, điều cô nói em rõ ràng hiểu được, cô không cần em nữa, không muốn em quần quít bám lấy cô, nhưng mà em chính là không khống chế được. Mấy ngày nay, mỗi ngày em đều không dám tắt máy, cho dù lúc di động hết pin phải sạc điện, em cũng nhất định canh giữ ở một bên, lão Đại nói em bị thần kinh, thật ra..... Vũ Hàm, em luôn chờ điện thoại của cô.”

Nước mắt vẫn chảy xuống, Dạ Ngưng ghé lên đùi Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng nức nở.

Tiểu Vũ Hàm gắt gao cắn môi dưới, thân mình cứng đờ như tượng.

Tiếng nức nở yếu ớt vang lên đặc biệt rõ ràng trong căn phòng nhỏ, Tiểu Vũ Hàm nhìn nước mắt của Dạ Ngưng làm lòng đau đớn tưởng chết, cố gắng kiềm chế nỗi đau lòng cùng chua xót, để mặc nàng khóc.

Khóc thực lâu cũng không thấy Tiểu Vũ Hàm an ủi, Dạ Ngưng lau lau nước mắt, ngẩng đầu, lấy giấy vệ sinh từ hộp giấy bên cạnh, lau nước mũi, nhìn Tiểu Vũ Hàm chăm chú: “Vũ Hàm, cô cũng thật nhẫn tâm, cô thấy em khóc thành như vậy mà cũng không an ủi một chút.”

Nét mặt Tiểu Vũ Hàm vẫn không chút thay đổi, Dạ Ngưng lại nhìn ra bả vai cô đang run nhè nhẹ. Thở dài, Dạ Ngưng nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt cô. Bàn tay chậm rãi di chuyển, nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan mà nàng yêu nhất, Tiểu Vũ Hàm không trốn tránh, để cho Dạ Ngưng tùy ý vuốt ve, có chút thất thần nhìn nàng.

“Vũ Hàm, em đã ký hợp đồng với một công ty ở Cáp Nhĩ Tân, ba năm.”

Hết chương 82

84. Chương 83: Con Đường Dự Định...

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm lập tức trở nên tái nhợt, ánh mắt vốn nhu hòa cũng biến mất vô tung vô ảnh, bàn tay mà Dạ Ngưng đang áp lên má mình vuốt ve cũng hơi cứng ngắc lại, nhưng vẫn không rút về.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, cứ như vậy nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cũng nhìn cô, nhìn rõ ràng hết thấy mọi khổ sở cùng không nở trong mắt cô, Dạ Ngưng mắt tự nhiên lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng thở dài: “Vũ Hàm, cô còn muốn gạt em sao? Còn muốn nói cô không yêu em sao?”

Nếu không yêu, sao cô lại đau lòng như vậy, Tiểu Vũ Hàm, rốt cuộc vì cái gì cô lại tự tra tấn mình tra tấn em như thế?

Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu không nhìn Dạ Ngưng, hơi hơi cắn môi dưới, cự tuyệt trả lời.

Dạ Ngưng nhìn dáng vẻ của Tiểu Vũ Hàm, cười thành tiếng. Sao mà nàng lại có cảm giác Vũ Hàm giống như một đứa trẻ vậy? Không muốn trả lời, muốn trốn tránh, chỉ biết ngậm chặt miệng không nói lời nào, quật cường đến đời mạng. Aish, đáng tiếc bộ dạng trẻ con này của Vũ Hàm cũng không nhìn thấy được vài lần: “Em đã đặt vé thứ hai tuần tới.”

Trái tim Vũ Hàm lập tức như bị bóp chặt, hôm nay là thứ sáu, thứ hai tuần sau...chẳng phải là chỉ còn hai ngày sao? Nhất định phải vội như thế ư?

“Đi sớm hay đi muộn cũng giống nhau cả thôi, cô cũng sẽ không nín giữ.” Dạ Ngưng ở một bên châm ngòi thổi gió, trong thanh âm lộ ra một tia trêu chọc. Nếu là trước đây, khẳng định Tiểu Vũ Hàm có thể nhìn thấu trò đùa này của nàng, nhưng mà hiện tại...Cả trái tim đều như co lại một chỗ, ngơ ngác nghe lời Dạ Ngưng nói, nước mắt không chế không được mà chảy xuống thành hàng. Tiểu Vũ Hàm vốn đã trắng, hơn nữa thời gian này vốn nghỉ ngơi không tốt càng như tự tra tấn mình, sắc mặt lại tái nhợt đến đáng sợ, nước mắt chảy xuống, từng hàng nước mắt rõ ràng nổi bật chảy xuống trên mặt cô, Dạ Ngưng vừa thấy liền ngăn ra, tay chân luống cuống ôm lấy cô.

“Cô khóc gì chứ? Em đã nói gì đâu?”

Ách...hình như thực sự đã nói gì đó, Dạ Ngưng hối hận, giang tay dùng sức ôm lấy Tiểu Vũ Hàm. Khoảnh khắc lúc vùi trong lòng Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm hoàn toàn hồng mắt, nhẩn nại lâu như vậy, khổ sở lâu như vậy, cùng với lời Dạ Ngưng tuyên cáo muốn ra đi, tất cả khiến cho nỗi thống khổ vốn căng tràn đầy ứ như hồng thủy vỡ òa trào ra.

“Vũ Hàm, không phải, em –” Nghe tiếng khóc của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng hoảng loạn luống cuống, Tiểu Vũ Hàm không che dấu, nằm trong lòng Dạ Ngưng khóc rống lên, nắm chặt áo nàng, cả người run rẩy thành một đoàn.

Dạ Ngưng...Dạ Ngưng, tôi không, cho tới bây giờ tôi đều không phải là chưa từng yêu em, đừng đi, đừng đi được không...Đáng tiếc, mọi lời nói đều chỉ có thể giữ lại dưới đáy lòng mà thầm khóc, nước mắt Tiểu Vũ Hàm rơi thấm ướt áo Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nói năng lộn xộn an ủi cô thật lâu cũng không hiệu quả, liền không nói nữa, ôm chặt lấy cô, đau khổ nhắm hai mắt lại mà khóc.

Từng giọt nước mắt lạnh lạnh rơi trên mặt Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm khẽ run lên, ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Dạ Ngưng: “Dạ Ngưng.”

Không biết từ khi nào mà Dạ Ngưng đã nước mắt đầy mặt, nàng nhìn Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt đỏ hồng: “Tiểu Vũ Hàm, tại sao cô lại luôn bắt nạt em? Cô là cái đồ đầu gỗ, đầu gỗ chết tiệt! Chuyện gì cũng đều giữ trong lòng, tự mình gánh vác, gánh đến chết luôn đi! Không có việc gì lại tự ngược đãi mình, ngược lại khiến cho em nhìn thấy lại thành ra hành hạ em! Giờ lại chọc em khóc, cô bảo em làm sao an tâm đây?”

Dạ Ngưng vừa nói vừa khóc, đến cuối cùng lại nước mắt nước mũi lộn xộn loạn lên, nước mắt Tiểu Vũ Hàm chợt dừng lại, muốn giang tay ôm lấy nàng, nhưng bàn tay vừa giơ lên lại khựng lại giữa không trung.

Dạ Ngưng liếc thấy tay Tiểu Vũ Hàm, lau lau má, nâng tay lên, giữ chặt bàn tay còn đang do dự của cô, vòng lấy eo mình: “Cô muốn ôm thì ôm đi, rồi rắm cái gì? Tiểu Vũ Hàm, em đã nói mà, cô chính là đồ khốn kiếp, khốn kiếp đệ nhất thiên hạ!”

Dạ Ngưng vừa chui vào lòng Tiểu Vũ Hàm vừa than thở, thân mình Tiểu Vũ Hàm vẫn còn chút cứng nhắc, biểu tình có phần mờ mịt. Đem đầu tựa vào vai Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, nhìn biểu tình mê man khiến cho người ta muốn khi dễ kia của cô, trong lòng có chút khổ sở. Rất cuộc là chuyện gì có thể bức cô thành như vậy? Rất cuộc khi nào thì cô mới có thể kể ỉnh toàn bộ đây?

“Đến nơi đó, có người chăm sóc em sao?” Tiểu Vũ Hàm không cảm xúc, nhẹ giọng hỏi.

Dạ Ngưng dựa vào vai cô, đem toàn bộ sức nặng thân thể đè lên người cô, tham lam hít thở hương chanh trên người Tiểu Vũ Hàm: “Không có, một người cũng không biết.”

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm lại ảm đạm xuống, Dạ Ngưng trông thấy, liền trợn mắt nhìn cô. Này này, vì sao em nhất định phải cần người chăm sóc? Em có tay có chân, là một thanh niên tốt lại nhất định cần có người chăm sóc sao? Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dạng khổ sở kia của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cũng không nhẫn tâm kích thích cô thêm nữa: “Aish, không sao đâu, cho dù không đi Cấp Nhĩ Tân, có ở lại Bắc Kinh thì cũng phải đối mặt với hoàn cảnh hoàn toàn mới, cũng giống nhau thôi.”

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, trong lòng có chút chua xót. Có thể giống nhau sao? Nơi này có Mộng Điệp, có cha mẹ, có bạn bè của em.....Phải, còn có tôi. Đến nơi ấy, có thể có ai đây?

“Vũ Hàm, cô quan tâm em sao?” Mắt Dạ Ngưng vụt lóe lên tia sáng, rốt cục cũng chịu nói, như vậy chứng minh hai người sẽ hòa hợp phải không?

Tiểu Vũ Hàm lại trầm mặc, Dạ Ngưng lại nhìn cô chăm chăm một hồi, không thấy cô đáp lại, liền cắn cắn môi, cúi đầu: “Vũ Hàm, giờ chúng ta được coi như là quan hệ gì?”

Người xa lạ, bạn bè, tình nhân, người yêu? Vũ Hàm, ở trong lòng cô coi em là gì? Em vừa đi chính là ba năm, hàng năm số lần ít ỏi trở về có thể đếm trên đầu ngón tay, em muốn mình được an tâm phần nào, muốn để mình an tâm mà đi. Mắt Dạ Ngưng tỏa sáng nhìn Tiểu Vũ Hàm, muốn cô đưa ra câu trả lời khiến mình khuây khỏa.

“Haiz.” Nhìn dáng vẻ rối rắm của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thở dài, quên đi, tự khiến mình tức giận làm gì kia chứ, rõ ràng là trong lòng Vũ Hàm có tâm sự, lại không thể nói cho nàng. Tựa vào vòng tay mềm mại của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng lại nhắm hai mắt lại, mệt mỏi quá, đã lâu rồi không yên ổn ngủ một giấc, đêm nay không đi, cứ ở lại vậy. Nghĩ như thế, Dạ Ngưng nhớ lại một việc, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, áo ngủ của em cô vứt rồi sao?”

Lần trước trở về trả lại chìa khóa cho Vũ Hàm, Dạ Ngưng nói để Tiểu Vũ Hàm vứt mọi thứ của mình đi, tuy rằng tức giận nên nói thế, nhưng nhờ đâu Vũ Hàm cũng nổi giận mà trực tiếp ném hết đi thì sao? Dạ Ngưng chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm liếc nàng một cái: “Ném hết rồi.”

“Ồ –” Dạ Ngưng dài giọng cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, vừa nhìn bộ dáng kia là đủ biết không rồi.

Tiểu Vũ Hàm không thêm bận tâm tới Dạ Ngưng, chỉ nhìn nàng. Sẽ xa nhau, tựa hồ mỗi một giây cũng không đủ dùng, đã bao lâu rồi không nhìn nàng thật kỹ như vậy?

Dạ Ngưng cũng gầy, gầy đi rõ ràng, cầm xương xương, môi có chút khô nứt, hẳn là không nghỉ ngơi tốt. Tiếng thở dài nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy, Tiểu Vũ Hàm đột nhiên cảm giác Dạ Ngưng nói đúng, cô chính là một kẻ khốn kiếp, kẻ khốn kiếp tra tấn chính mình cũng tra tấn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng ở bên cô, ngoài bị trĩ trích cùng nhận đau khổ ra thì cái gì cũng chưa có được.

“Dạ Ngưng.”

“Ồ đây!” Dạ Ngưng lập tức đáp lại, hiếm hoi nha, Vũ Hàm rốt cục cũng chịu nói chuyện với nàng. Nàng đến đây đã lâu như vậy, trên cơ bản Vũ Hàm trừ nói “ừ” ra thì cái gì cũng chưa từng nói, nếu không biết, chắc chắn sẽ nghĩ cô có vấn đề về ngôn ngữ.

“Nếu.....nếu ở đó em.....” Tiểu Vũ Hàm né tránh ánh mắt Dạ Ngưng, từng chữ nói ra đều rất gian nan: “Có người thích em –”

“Chắc chắn em sẽ không quan tâm!”

Trực tiếp ngắt lời Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cau có nhìn cô, biểu tình muốn khó chịu bao nhiêu liền khó chịu bấy nhiêu, Tiểu Vũ Hàm, nữ nhân này làm sao vậy chứ? Là không tự tin về em hay vẫn là không tự tin về chính mình? Em vừa định coi như đây là một thời kỳ tốt đẹp để khảo nghiệm chúng ta, cô liền muốn cho em sổ lồng đi luôn?

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm có chút do dự, biểu tình làm cho người ta không nắm bắt được: “Ồ bên tôi, em không ít lần phải khóc. Có lẽ, đổi một người khác...”

“Tốt, vậy cô đi yêu người khác đi.” Dạ Ngưng đẩy Tiểu Vũ Hàm ra, giận dữ qua lưng về phía cô. Cái gì mà gọi là “đổi một người khác”? Đây có thể tùy tiện đổi sao? Đi đi, cô muốn em thích một người khác cũng được, cô đi yêu người khác trước cho em xem, yêu người khác...đúng rồi, cái tên Tô Nham kia!

Mạnh mẽ xoay người, Dạ Ngưng hung tợn nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, em mặc kệ cô cùng Tô Nham rốt cuộc làm cái gì, em nói cho cô, nếu cô yêu thương người khác, khẳng định em nói được thì làm được, để cho kẻ đó khiến em tự sát vì tình!”

Lần này, Tiểu Vũ Hàm không cười, chỉ lẳng lặng nhìn Dạ Ngưng. Vốn Dạ Ngưng cứ nghĩ cô sẽ nói vài câu, không ngờ cô lại phản ứng thế này, đành bất đắc dĩ thở dài: “Coi như em thua cô, Vũ Hàm, rốt cuộc cô làm sao vậy? Như thế nào mà hiện giờ một nửa thời gian đều dùng để ngăn người như thế? Cô muốn làm em tức chết sao? Cô không cần em thì không cần em, đừng bảo em đi yêu người khác gì gì đó nữa! Em nói cho cô, giờ em nói cho cô biết!”

Dạ Ngưng gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Vũ Hàm, từng chữ từng chữ một nói: “Em, Dạ Ngưng, đời này, trừ Tiểu Vũ Hàm ra, sẽ không yêu một ai khác nữa.”

Nói xong, Dạ Ngưng chưa cho Tiểu Vũ Hàm thời gian cảm nhận, đã lật đặt đứng lên, đi đổi dép lê chuẩn bị tắm rửa. Thật là, chính Dạ Ngưng cũng chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nước này. Nàng đến vội vàng, vốn là muốn chất vấn Tiểu Vũ Hàm, cũng không ngờ mọi việc phát triển đến bây giờ dĩ nhiên lại tiến triển đến như vậy. Dạ Ngưng nhe răng cười, tóm lại thì, cái này gọi là gì nhỉ, sau khi cơn bão qua không khí luôn tươi mới nhất. Vũ Hàm, đồ hẹp hòi, để xem cô còn có biện pháp gì có thể khiến em rời khỏi cô.

Trong phòng tắm, bởi vì tâm tình vui vẻ nên Dạ Ngưng vừa lẩm nhẩm hát vừa tắm, ngoài phòng, Tiểu Vũ Hàm tựa vào khung cửa sổ ngơ ngác ngây người.

Quả thực, Dạ Ngưng nói một chút cũng không sai, khoảng thời gian hai người nháo loạn rồi chia tay này, chuyện Tiểu Vũ Hàm làm nhiều nhất chính là thả hồn trôi nổi. Không phải cô muốn chạy trốn, chỉ là chỉ có như thế mới có thể giảm bớt đau đớn trong lòng, cũng chỉ là giảm bớt mà thôi.....

Lời Dạ Ngưng nói hôm nay chính là một cú đánh không lớn không nhỏ với Tiểu Vũ Hàm, trong lòng cô, Dạ Ngưng vẫn còn là một đứa trẻ, cần cô chăm sóc cùng bảo vệ. Nhưng mà tựa hồ chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, đứa trẻ kia liền trưởng thành, trưởng thành đến nỗi có thể đứng phía sau vì cô mà mở ra một vùng trời. Nhưng vận mệnh của hai người sẽ thế nào đây? Sẽ không bởi vì mấy câu nói mà thay đổi, cô vẫn phải tranh đấu, gắng sức liều mạng làm việc. Tiểu Vũ Hàm không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa, cô mệt chết đi được, nhưng mà chỉ cần có Dạ Ngưng ở đây, cô liền nhất định sẽ không ngã xuống. Bởi vì còn cô bé ấy, vẫn ở đó chờ cô.....

Dạ Ngưng tắm rửa sạch sẽ đi ra từ trong phòng tắm, tóc trên đầu vẫn như thế xoa trên vai chưa lau, khăn tắm vắt trên cổ, miệng lẩm nhẩm khúc hát nào đó đi ra ngoài. Nàng vẫn có chút lo lắng về Tô Nham, tuy rằng trong lòng nàng tin tưởng vững chắc rằng Vũ Hàm sẽ không thích Tô Nham, chỉ có một mình nàng mà thôi, nhưng ngày đó câu Vũ Hàm nói “Tôi đang đợi anh ấy”, đối với Dạ Ngưng mà nói thì lực sát thương quá lớn. Nàng vẫn muốn đi tìm Vũ Hàm nói rõ ràng. Không phải muốn một lời hứa hẹn, chỉ là hỏi một chút mà thôi.....

“Vũ –” Đang nói lại im bặt, Dạ Ngưng nắm khăn tắm, nhìn cô gái đang nằm cuộn mình lại thành một đoàn ngủ trên giường, đau lòng không chịu nổi. Rốt cuộc cô đã tự ép buộc bản thân đến thế nào đây? Làm sao lại mệt đến thế này?

Thở dài thật dài, Dạ Ngưng dùng khăn tắm lau qua loa mái tóc xong liền vút lên trên bàn, nhẹ bước chân đi đến bên giường, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Hết chương 83

85. Chương 84: Rất Trong Sáng...

Tiểu Vũ Hàm ngủ thực ngoan, đầu gối lên hai tay, cả người co lại thành một đoàn, hít thở đều đều nhẹ nhàng, hàng lông mi hơi rung rung, khuôn mặt trắng nõn, sống mũi rất thẳng, đôi môi hồng thắm tinh xảo.

Dạ Ngưng nhìn môi Tiểu Vũ Hàm mà mảy nhíu lại, đây là sao, giận dữ à, như thế nào lại thấy có chút bị xúc phạm nhỉ, ban đầu cũng đâu phải thế này. Dạ Ngưng liếm liếm môi, có thể nguyên nhân là vì mới tắm rửa xong, nàng cảm giác mình đặc biệt khỏe mạnh tươi tắn. Dạ Ngưng lại nhìn nhìn môi Tiểu Vũ Hàm, càng nhìn càng không thoải mái, chỉ muốn thắm ướt đôi môi kia của cô, nơi này lại không tô son gì, Dạ Ngưng dứt khoát vì lợi ích của người khác, nhẹ nhàng hôn lên.

Uhm, thơm quá...hương vị của Vũ Hàm.

Dạ Ngưng vốn cho rằng mình thật sự rất trong sáng, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện tình thừa dịp người ta ngủ mà hôn trộm gì đó, nàng thực sự chỉ định làm mềm môi cho Vũ Hàm thôi mà. Đầu lưỡi vươn ra, nhẹ nhàng vẽ theo viền môi Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cười đến híp cả mắt.

Nhìn xem, miệng của nàng lớn hơn nhiều so với Vũ Hàm, miệng rộng ôm lấy cả cái miệng nhỏ nhắn, giống như quan hệ “công” và “thụ” vậy, rất hài hòa.

Dạ Ngưng cũng không biết mấy ý tưởng lung tung này đó trong đầu mình đến từ chỗ nào, khe khẽ liếm môi Tiểu Vũ Hàm, nhìn hàng lông mi rung rung của cô cùng đôi má vì không chịu nổi sự quấy rầy mà hơi cau lại, nở nụ cười.

Tiểu Vũ Hàm ngủ thực không quá yên ổn, huyết Thái Dương nhói đau nhức nhối từng cơn, cố tình lại còn nằm mơ thấy bị con cú nào đó liếm mặt, đẩy thế nào cũng không ra, nóng hằm hạp, thật khó chịu.....

Dạ Ngưng một bên vừa liếm môi Tiểu Vũ Hàm vừa nhìn cô, nhìn hàng nút áo cài lên đến tận cằm mà nhũu máy.

Cái người này sống ở những năm 50 chắc? Sao lại bảo thủ vậy chứ? Ở nhà mà còn cài nút đến tận chỗ này, đề phòng cướp chắc? Có làm không vậy, trong nhà chỉ có hai người, chẳng lẽ đề phòng mình sao? Chắc chắn sẽ không đâu!

Nghĩ như vậy, Dạ Ngưng đặc biệt hiểu ý người khác, cởi cúc áo Tiểu Vũ Hàm, cởi áo khoác rồi, Dạ Ngưng nhìn áo sơ mi bên trong mà suýt nữa té xỉu.

Ngất, tỷ tỷ à, cô ngoài ba lớp trong ba lớp thật sự đúng là đề phòng trộm cướp đây mà.

Mặc kệ, vì để cho Vũ Hàm thoải mái, nàng cũng muốn vượt qua chút khó khăn này, lại tiếp tục!

Rốt cục cũng cởi được áo sơ mi ra, nhìn áo hai dây màu lam nhạt ở bên trong...Dạ Ngưng hoàn toàn hết chỗ nói, cứ cởi một lớp lại một lớp...

Aish, tiếp tục cởi thôi, ngay lúc Dạ Ngưng vươn tay vén chiếc áo hai dây của Tiểu Vũ Hàm, tay lại bị tóm lấy.

“Em muốn làm gì?!” Tiểu Vũ Hàm đỏ bừng mặt, đẩy kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, trong mắt hơi nước mờ mờ, tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ.

Dạ Ngưng cười sủng nịnh với cô, nâng tay lên, vỗ vỗ đầu cô, dịu dàng nói: “Ngoan, cô đang nằm mơ, tiếp tục ngủ đi.”

“.....” Nói chưa dứt lời, vừa mở miệng Tiểu Vũ Hàm đã tỉnh hoàn toàn, sắc hồng trên mặt càng đậm, giận dữ nhìn Dạ Ngưng.

Đôi mắt sáng nước lưu chuyển, hai má ửng hồng, nét mặt mang theo một tia ngượng ngùng cùng tức giận, Dạ Ngưng nhìn thế, theo bản năng liếm liếm môi.

Tiểu Vũ Hàm thấy Dạ Ngưng như vậy liền đen mặt, giơ tay lên, sờ sờ môi mình.

Oái...

“Dạ Ngưng.” Thanh âm lập tức liền lạnh xuống, Tiểu Vũ Hàm túm lấy chăn ở bên cạnh trùm lên người, lui lui về một góc giường, lạnh mắt nhìn Dạ Ngưng.

Chính là.....chính là cái dạng này!

Ngọn lửa trong lòng Dạ Ngưng nháy mắt bị thổi bùng lên, nàng chưa từng thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, trong vẻ “cầm dục” lại ẩn chứa một tia hương vị quyến rũ, thực khêu gợi a.

Tiểu Vũ Hàm chạm phải ánh mắt tràn đầy dục hỏa của Dạ Ngưng liền đỏ mặt, muốn làm một phen công tác giáo dục tư tưởng cho nàng, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Cô quyến rũ em như thế làm gì?” Dạ Ngưng xấu hổ nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không thể tin được nhìn nàng. Như thế nào...như thế nào lại có người vô sỉ đến vậy?

Dạ Ngưng cũng không phải dạng “tra” thiện lương, vừa thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy, liền bĩu môi: “Sao? Em nói không đúng chắc? Trời khuya như thế mà mặc thiếu vải vậy, không phải quyến rũ thì là gì?”

“Còn không phải lỗi của em?!” Tiểu Vũ Hàm vốn từ trước đến giờ luôn bình tĩnh lại hét lên, bị Dạ Ngưng chọc giận đến hô hấp cũng không thông, làm sao còn nhớ tới việc bảo trì khoảng cách, mắt đẹp trợn tròn, cầm tức nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bĩu môi, vẻ mặt đầy tổn thương nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Gì chứ, đâu liên quan gì tới em, khi em ra cũng chỉ thấy cô mặc một cái áo hai dây mà.”

“Cái gì?” Tiểu Vũ Hàm nghi hoặc nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng dùng sức gật gật chiếc cảm nhỏ gầy của mình: “Đúng vậy, không chỉ có thế, miệng còn ồn ào nói nóng quá nóng quá, em vừa thấy thế, đương nhiên là giúp cô cởi rồi.”

“Không có khả năng!” Tiểu Vũ Hàm ngẩn ra nhìn Dạ Ngưng, em lại làm cái gì thế? Sao có thể thế được?

Dạ Ngưng vừa thấy cô như vậy, tính tình cũng bộc phát: “Em lừa cô làm gì? Nếu em muốn cởi quần áo của cô thì có thể quang minh chính đại mà cởi, còn cần lén lút sao?”

“.....”

Một câu, Tiểu Vũ Hàm đen mặt, Dạ Ngưng lập tức ngậm miệng. Xong rồi, xong rồi, cái miệng này, như thế nào lại cứ thích không chịu thua kém thế chứ.

Tiểu Vũ Hàm hoài nghi nhìn Dạ Ngưng, trong lòng đầy bất ổn. Vừa rồi lúc cô ngủ quả thực cảm thấy nóng, chẳng lẽ thật sự tự mình cởi?

Dạ Ngưng nhìn bộ dạng Tiểu Vũ Hàm thu mình trong chăn vẻ mặt đầy rối rắm kia liền nở nụ cười, vươn hai tay, đem cả người cả chăn ôm vào lòng: “Vũ Hàm, em yêu cô quá.”

Tiểu Vũ Hàm muốn đẩy Dạ Ngưng ra, nhưng vừa vặn một khắc khi rơi vào lòng nàng, sức lực trên tay như thể biến mất, mềm nhũn không sao đẩy nổi. Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng đắc ý của Dạ Ngưng liền tức ra mặt, gục đầu xuống, trợn mắt với tấm chăn trên người. Điều là lỗi của chăn bông, chặn lại khiến cô không có sức để ra tay, bằng không Dạ Ngưng cũng sẽ không đắc ý đến thế.

Dạ Ngưng nhìn dáng vẻ vừa ngượng ngùng lại quật cường của Tiểu Vũ Hàm, cổ dục hỏa trong lòng lại bị thiêu đốt, thân mình cố ý cọ cọ lên chăn Tiểu Vũ Hàm, tay cũng bắt đầu không thành thật, từng chút một tiến vào trong.

Đến khi bàn tay Dạ Ngưng như ý nguyện tiến vào trong chăn, xuyên qua áo hai dây chạm vào da thịt trắng mịn nhẵn nhụi kia, liền kích động đến nỗi cả người khẽ run lên. Tiểu Vũ Hàm vẫn cứng ngắc bất động, để mặc Dạ Ngưng làm loạn.

“Vũ Hàm, em...sờ một chút được không?” Thanh âm Dạ Ngưng có chút khàn khàn, nàng biết hiện tại Tiểu Vũ Hàm không có tâm tình ân ái triền miên với mình, nhưng thân thể khó chịu chết được. Hơn nữa, nàng sắp đi rồi, trước khi đi mà không được hưởng một chút dịu dàng ôn tồn, vậy sẽ tiếc nuối cả đời mất.

“Không được.” Tiểu Vũ Hàm trả lời gọn gàng dứt khoát, Dạ Ngưng không yên lòng “a” một tiếng, xoay người, đem cả người bị quấn trong chăn là Tiểu Vũ Hàm đặt dưới thân.

“Em muốn làm gì?” Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt cầm tức nhìn Dạ Ngưng, cái người này, lại muốn làm gì đây? Dạ Ngưng cũng không nhìn tới Tiểu Vũ Hàm, một ngụm ngậm lấy vành tai cô, khẽ thổi một hơi bên tai cô.

“Vũ Hàm, em không muốn đi, không muốn rời xa cô.” Thanh âm yếu ớt đến khiến cho cõi lòng Tiểu Vũ Hàm tan nát, cô nhìn hai má đỏ hồng của Dạ Ngưng, nhìn đôi mắt như bốc hỏa của nàng, thở dài, như thể chấp nhận số mệnh mà nhắm mắt lại.

Biết mà, Dạ Ngưng vốn biết Vũ Hàm sẽ không cự tuyệt mình. Một khắc lúc đẩy ra tấm chăn bọc trên người Tiểu Vũ Hàm, nhìn đôi mắt nhắm chặt cùng hàng lông mi run rẩy của cô, Dạ Ngưng đột nhiên cảm giác mình có chút hèn hạ, mỗi lần đều đoán trước Tiểu Vũ Hàm sẽ đau lòng mình, không đành lòng khiến mình thương tâm, cho nên hết lần này tới lần khác khi dễ Vũ Hàm.

Nhẹ nhàng hôn lên da thịt bóng loáng, bàn tay nhẹ nhàng trượt trên lưng Tiểu Vũ Hàm, không hề thâm nhập sâu vào. Lần này Dạ Ngưng rất giữ lời, chỉ dốc lòng hôn lên hai má Tiểu Vũ Hàm, thậm chí ngay cả bộ ngực mẫn cảm của cô cũng đều không chạm tới.

Nhưng chỉ có thế, Tiểu Vũ Hàm vẫn có phần không chịu nổi, hai tay nắm chặt ga giường, thân mình không kìm chế nổi mà khẽ run rẩy.

Lần này Dạ Ngưng thực sự không định khi dễ Tiểu Vũ Hàm, chỉ đem những nụ hôn như thể gà con mổ thóc rải đều lên khắp cơ thể cô, vì tránh để bị rước lấy phản cảm từ Tiểu Vũ Hàm, nàng cố ý tránh đi những bộ phận mẫn cảm như ngực hay bụng, tay cũng mềm nhẹ dị thường, nhưng nàng không biết những động tác khiêu khích trêu chọc này, đối với Tiểu Vũ Hàm mà nói thì là một loại dày vò khó nhịn.

“Cô là của em.....” Dạ Ngưng vừa hôn vừa thì thầm nói nhỏ, Tiểu Vũ Hàm vốn đã không chịu nổi, nghe xong những lời nói tình tứ của Dạ Ngưng lại càng thống khổ, mày gắt gao nhú chặt, toàn bộ thân mình đều co lại.

“Sẽ không để cô rời khỏi em, đều là của em, toàn bộ đều là của em.....” Đến khi lại một lần nữa Dạ Ngưng hôn lên cổ Tiểu Vũ Hàm, người ở dưới thân liền run rẩy một trận, co rút lại thành một đoàn.

Oái.....

Dạ Ngưng dừng động tác, nhồm người dậy, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Không, không phải chứ? Thần mã à? Thần mã nàng cũng chưa làm mà!

Một tay che trên mặt, một tay nắm chặt lấy ga giường, Tiểu Vũ Hàm kịch liệt thở dốc, như thể đã điều không nhìn tới Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy liền cũng không dám trêu chọc gì, lại gục lên người cô, ôm cô vào lòng, hôn lên tai cô, nhẹ nhàng vỗ về: “Được rồi, được rồi.”

Vừa nói thế, hốc mắt Dạ Ngưng có chút đỏ, lại nghĩ tới những ngày trước kia hai người ở bên nhau. Còn nhớ rõ nàng đã từng nói với Tiểu Vũ Hàm, nếu thật sự yêu một người thì sẽ chỉ cần một câu nói hay một động tác của người đó mà lên tới “đỉnh”, căn bản không cần thiết phải làm tình nồng nhiệt đến cỡ nào. Vũ Hàm thực sự yêu nàng.....

Thân mình Tiểu Vũ Hàm vẫn còn khẽ run rẩy, nép vào lòng Dạ Ngưng, ở trong vòng tay nơi nàng không nhìn được, yên lặng rơi nước mắt. Cô không muốn Dạ Ngưng đi, Dạ Ngưng đi rồi, cô phải vượt qua thế nào đây.

“Nửa năm hẵn là em có thể trở về một lần.....” Dạ Ngưng cảm giác được sự lưu luyến của Tiểu Vũ Hàm, liền nhẹ nhàng nói, một tay đẩy vai cô, muốn nhìn khuôn mặt cô.

Tiểu Vũ Hàm lại dùng sức nép vào lòng Dạ Ngưng, không muốn để nàng nhìn thấy bộ dáng nước mắt đầy mắt của mình.

Lại hôn lên vành tai tinh xảo của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng cúi đầu nói: “Lần sau, chờ đến khi em trở lại, cô sẽ không phải vất vả như vậy nữa.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong những lời này, nước mắt lại trào ra nhiều hơn, nắm chặt áo Dạ Ngưng, cả vai run rẩy từng trận.

“Đến bên kia, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, cô không cần lo lắng cho em, nhưng thật ra cô ấy, không được coi cà phê như thể nước mà uống, sau khi em trở về, phải trả lại cho em một Vũ Hàm thực khỏe mạnh, phải, bằng không em sẽ tức giận.” Dạ Ngưng như thể đùa trẻ nói, kỳ thật là nàng muốn làm dịu đi bầu không khí, nhưng nàng lại không biết khi Tiểu Vũ Hàm nghe xong những lời này thì trong lòng có bao nhiêu khổ sở, có bao nhiêu thương tâm.

“Vũ Hàm.....” Tuy rằng biết mình hẵn nên tin tưởng Tiểu Vũ Hàm, nhưng Dạ Ngưng vẫn có chút lo lắng: “Tuy rằng Thiên Hoàng là công ty giải trí, những cô gái xinh đẹp dễ nhìn đều có rất nhiều, nhưng mà, em cảm thấy cô lại càng được những loại ngự tỳ thoát nhìn lạnh như băng hoan nghênh hơn. Ví dụ như Tiêu Mặc Ngôn ý, em nghe nói vợ của cô ta chính là dạng ‘băng sơn’, phải tránh không để cho cô ta động lòng

với cô. Tục ngữ nói rất đúng, tửu bão tư dân dục*, cô ấy.....á -” Lời còn chưa nói xong, vai đã bị Tiểu Vũ Hàm cắn thật mạnh, Dạ Ngưng đau đến nỗi phải hít một hơi khí lạnh, nín thở chờ cơn đau đi qua, nàng cúi đầu nhìn dấu răng tím hồng trên vai mình, nghe răng trợn mắt với người nằm trong lòng. Làm gì thế? Còn không cho người ta nói sự thực sao? Ai nói sắc lang nhất định phải là nam? Nữ cũng có thể mà!

(*cơm no rượu say xong sẽ nghĩ đến chuyện xyz)

__Hết chương 84__

86. Chương 85: Thực Kinh Ngọc Vui Mừng...

Khi chạm phải đôi mắt sưng đỏ mang theo vô hạn thương đau của Tiểu Vũ Hàm, mọi nỗi buồn trĩu nặng trên vai cùng với nỗi ủy khuất trong lòng, tất cả đều hóa thành nỗi lo lắng khiến trái tim nhói đau.

“Em không nói...được chưa? Không nói nữa.” Thanh âm có chút nghẹn ngào, Dạ Ngưng nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tiểu Vũ Hàm, vốn nàng muốn nói gì đó để hóa giải nỗi đau xót khi biệt ly, nhưng không nghĩ tới những lời này lại càng thêm kích thích Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm co người lại thành một đoàn, dựa vào vai Dạ Ngưng, gắt gao cắn môi, trong lòng tràn ngập nỗi chua xót khi sắp sửa chia xa, những lời nói ngập tràn cõi lòng, tất cả đều hóa thành tiếng thở dài sâu kín.

Trong lúc nhất thời căn phòng nhỏ cực kỳ im ắng, Dạ Ngưng lặng lẽ ôm Tiểu Vũ Hàm, nàng cũng không muốn ép Tiểu Vũ Hàm hứa hẹn gì nữa, không tiếp tục truy cứu những gì đã qua là đúng hay sai, nàng lúc này, chỉ thăm nghĩ an ổn ôm Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm nép vào lòng Dạ Ngưng, một tay nắm lấy vạt áo nàng, nhắm chặt mắt lại, cố gắng hít lấy mùi hương trên người nàng, muốn lưu giữ lại giờ khắc này.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trước giờ ly biệt, Dạ Ngưng nghiêng người, lấy di động từ trong túi ra, nhìn báo hiệu hiện lên trên màn hình, nhíu nhíu mày: “A lô.”

“Ôn con, đi đâu đấy hả? Ngày kia đã đi rồi, còn không biết đường về nhà với mẹ mày sao? Mày là cái đồ nhãi con vô lương tâm.....”

Dạ Ngưng cầm di động để xa xa, chờ ẹ hết xong rồi, mới nhỏ giọng nói: “Mẹ, con còn có việc.”

“Tao mặc kệ mày có chuyện gì, mày lập tức về ngay cho tao!” Mẹ Dạ khàn giọng rít gào một tiếng, điện thoại đã bị cắt, căn bản không để cho Dạ Ngưng có thời gian giải thích. Dạ Ngưng cầm điện thoại thở dài, nhìn người ở trong lòng.

Tiểu Vũ Hàm đã không chế được cảm xúc của mình, trên mặt đã khôi phục lại sự lạnh lùng lúc ban đầu, đưa tay gạt bàn tay đang ôm lấy vai mình của Dạ Ngưng ra, nói: “Em đi đi.”

Một câu không chút tình cảm lại thậm chí có phần lạnh như băng này khiến trái tim Dạ Ngưng lạnh buốt, Dạ Ngưng nghiêng người, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhòe dậy từ lòng Dạ Ngưng, nhặt chiếc áo ngủ rơi bừa bãi trên giường, khoác lên người.

“Vũ Hàm.....” Dạ Ngưng nhỏ giọng gọi tên cô, nàng có phần hơi bị tổn thương. Vũ Hàm, cô nhất định phải như vậy sao?

Tiểu Vũ Hàm vẫn quay lưng về phía Dạ Ngưng, thân mình thẳng tắp, bắt buộc chính mình không xoay lại nhìn Dạ Ngưng.

Không dám nhìn tới, liếc mắt một cái cũng không dám, Tiểu Vũ Hàm sợ rằng nếu mình lại nhìn thêm một lần thì sẽ lại trầm luân, sẽ lại nhìn không được mà muốn Dạ Ngưng dừng đi, cho dù là phải van xin.....

Dạ Ngưng nhìn dáng vẻ cố chấp của Tiểu Vũ Hàm liền bắt đầu nổi giận, nàng đã nói đến nước này, sao Vũ Hàm lại vẫn còn như thế? Có ý gì đây? Ngày kia đã đi rồi, cô nhất định phải lạnh như băng khiến trước khi người ta đi mà lòng khó chịu sao?

Lửa giận nhen ứ trong lồng ngực, Dạ Ngưng buồn bực mặc quần áo, cắn chặt răng, đến khi mặc kiện quần áo cuối cùng liền đứng dậy, một câu cũng không nói, giảo bước ra ngoài. Nàng còn tự mình tìm phiên toái làm gì đây? Nếu Vũ Hàm đã không muốn thấy nàng như vậy, nàng liền sẽ mau chóng cút đi.

Một tay tóm lấy tay nắm cửa, Dạ Ngưng khựng lại một chút, nàng vẫn nhịn không được chờ mong, chờ mong Tiểu Vũ Hàm sẽ giữ chặt mình, đợi khoảng một phút đồng hồ, Dạ Ngưng thở dài, đóng sầm cửa lại thật mạnh.

Thanh âm tiếng đóng cửa vọng lại âm vang cả hành lang, đèn cảm ứng âm thanh theo đó mà sáng lên, Dạ Ngưng tức giận chạy xuống dưới lầu, vừa lúc đụng phải Mạch Mạt đang ôm một ổ bánh mì dài.

Mạch Mạt cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy Dạ Ngưng, khi trông thấy cơn tức giận trong mắt nàng, lòng liền trầm xuống.

Dạ Ngưng cũng nhìn thấy Mạch Mạt, trong lòng vốn khó chịu nên không nghĩ tới việc chào hỏi, hơn nữa cũng chẳng cần phải chào, vì thế, giả làm người mù đi lướt qua trước mặt cô.

Mạch Mạt lạnh mặt nhìn Dạ Ngưng cúi đầu chạy như điên, trong lòng biết chắc Dạ Ngưng đến đây khẳng định không làm ra cái chuyện gì tốt cả, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng. Thời điểm lúc Dạ Ngưng vội vàng đi ngang qua cô để ra ngoài, Mạch Mạt liền giơ chân phải lên.

“Rầm” một tiếng, đèn cảm ứng vừa tắt lại sáng lên, Mạch Mạt nhìn Dạ Ngưng quỳ rạp trên mặt đất, cười cười: “Ai chà, Dạ Ngưng sao, như thế nào lại không cẩn thận vậy? Không sao chứ?” Mạch Mạt vừa nói vừa đi lên đỡ Dạ Ngưng, dáng vẻ rất nhiệt tình, làm cho Dạ Ngưng có loại ảo giác là tự mình vấp ngã.

Được Mạch Mạt đỡ dậy, Dạ Ngưng lúng túng nhìn cô, nơi đầu gối âm ỷ đau, trên quần dính đầy bụi.

“Chà, nhìn xem chỗ bẩn này.” Mạch Mạt lắc đầu nhìn quần Dạ Ngưng, tốt bụng tiến lên phui giúp nàng, mỗi một lần đập tay phui đều dùng sức từ hồi bú sữa mẹ, chỉ hận không thể đập chết Dạ Ngưng.

“Việc này...cô Mạch...cảm ơn, không cần đâu.” Dạ Ngưng xanh mặt bắt lấy tay Mạch Mạt, nàng hiểu rất rõ vì sao Mạch Mạt lại đùa bỡn với mình như vậy. Nếu án theo bình thường thì khẳng định cô đã nổi bão ngay lập tức rồi, xuất phát từ sự hiểu biết về Mạch Mạt, Dạ Ngưng thực dễ dàng tưởng tượng được hậu quả cùng kết cục khi Mạch Mạt nổi bão.

“Ai dà, nhìn em con bé này, lâu rồi không gặp lại trở nên có vẻ khách sáo vậy, còn cảm ơn, ơn cái gì mà ơn, em ‘chăm sóc’ Vũ Hàm tốt như vậy, hẳn phải là tôi nên cảm ơn em mới phải!” Mạch Mạt nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, cố ý nhấn mạnh hai tiếng “chăm sóc”. Dạ Ngưng liếc nhìn cô, sắc mặt cũng không tốt lắm, cắn chặt răng, đem lửa giận đè nén, nàng biết Mạch Mạt đối xử rất tốt với Vũ Hàm, giống như lão Đại với nàng vậy, nhưng mà đôi khi...Quảng cái nhìn xem thường qua, Dạ Ngưng quyết định không thềm chấp nhặt với Mạch Mạt, đưa tay mở cửa, cũng không quay đầu lại mà chạy ra ngoài.

Hừ nhẹ một tiếng, Mạch Mạt phui phui cát bụi dính trên đùi, bước nhanh về phía nhà Vũ Hàm. Trong lòng có chút lo lắng, Mạch Mạt đoán chừng lần này Dạ Ngưng đến lại cũng chẳng có chuyện gì tốt lành cả, khẳng định lại khiến cho Vũ Hàm đau lòng khổ sở.

Nhấn chuông cửa, không có người mở, Mạch Mạt sốt ruột, đặt bánh mì xuống đất, cúi đầu tìm chìa khóa trong túi.

Bởi vì lo lắng cho Vũ Hàm, cũng biết gần đây cô với Dạ Ngưng giận dữ nhau, trước đó Mạch Mạt đã đòi cô một cái chìa khóa cửa để đề phòng vạn nhất, không nghĩ tới thật sự phải dùng tới. Lòng nóng như lửa đốt mở cửa ra, Mạch Mạt vọt vào, bởi vì trong phòng không bật đèn, Mạch Mạt lại sốt ruột, đi giày cao gót không dùng đủ lực, chân nghiêng một cái, cả người ngã rầm xuống đất.

Thực con mẹ nó đau...xem ra cú ngã kia của Dạ Ngưng cũng rất nặng...

Vỗ vỗ chân, chột vật đứng lên, Mạch Mạt nhe răng sờ lên tường tìm công tắc, gạt một cái bật đèn lên.

Bốn phía lập tức sáng bừng, Mạch Mạt bị ánh đèn làm chói mắt, một tay che mắt, quay đầu nhìn chung quanh tìm Tiểu Vũ Hàm.

Tìm một vòng, rốt cục Mạch Mạt cũng nhìn thấy Tiểu Vũ Hàm.....

Tiểu Vũ Hàm tựa lên tường ngồi cạnh cửa, hai tay ôm lấy đầu gối, cúi đầu, cả người co lại thành một đoàn. Vừa rồi lúc Dạ Ngưng xoay người chạy trốn cô đã nghiêng ngả lao đảo đứng dậy đuổi theo, tay vươn ra đến khung cửa, Tiểu Vũ Hàm mất thấy Dạ Ngưng ngã trước cửa, mắt thấy nàng phần nộ rời đi. Cô muốn gọi Dạ Ngưng lại, nhưng lại không thể...Tuy rằng chỗ Lâm Phong không có động tĩnh gì, nhưng không có nghĩa là hẳn cứ như vậy buông tha cho hai người. Bây giờ cô còn chưa có năng lực bảo vệ Dạ Ngưng, nếu cứ như vậy mà giữ chặt lấy nàng, mọi hậu quả đều sẽ bị trút hết lên người Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm.....” Mạch Mạt thấy Tiểu Vũ Hàm như vậy thì đau lòng chết được, tiến lên vài bước, túm lấy tay cô kéo lên.

Tiểu Vũ Hàm mặc kệ để cô kéo, như thể con rối gỗ bị mất dây, không có tri giác.

“Đứng lên đi, cậu đứng lên cho tôi!”

Kéo thế nào Tiểu Vũ Hàm cũng không đứng lên, giằng co một hồi, Mạch Mạt không còn sức lực, nhìn Tiểu Vũ Hàm như vậy, lòng đau xót, bật khóc: “Vũ Hàm, Vũ Hàm! Cậu tỉnh lại đi, đừng như vậy nữa được không? Hả?! Cậu khổ sở thương tâm như thế thì có ích lợi gì? Căn bản Dạ Ngưng không biết, chắc gì trong lòng con bé đã hận cậu! Cậu đứng lên, đừng tra tấn chính mình nữa được không?!”

Mạch Mạt vừa khóc vừa mắng, cô hận bộ dáng Tiểu Vũ Hàm lúc này chết được. Dạ Ngưng, lại là Dạ Ngưng. Vũ Hàm, vì một đứa con gái, tự tra tấn mình thành như vậy, cậu thấy đáng sao?

“Surprise!” Cửa bị đẩy bật ra, một cái bóng đen hiện lên, cùng với mùi bạc hà nồng đậm, Tiêu Mạc Ngôn hất mái tóc dài tung bay, vui vẻ nhảy vào phòng, vẻ mặt đầy vui mừng nhìn hai người. Hôm nay là ngày kỷ niệm hai năm của cô và Hạ Hạ, Tiêu Mạc Ngôn là cố ý muốn tới mời Vũ Hàm, muốn ở trước mặt cô mà ngọt ngào tình tứ.

Tiểu Vũ Hàm vốn đang khóc thành một đoàn và Mạch Mạt đều nhanh chóng ngừng đầu, nhìn người ở trước mặt, hai đôi mắt đẹp cùng phun trào lửa giận.

Muốn làm thần mã* chắc?

Oái.....

Vẻ tươi cười đông cứng trên mặt, nhìn hai người trước mặt nhìn mình có vẻ như hận ý ngập trời, Tiêu Mạc Ngôn ho một tiếng, yên lặng xoay người, đóng cửa lại, tự động biến mất.

__Hết chương 85__

*thuật ngữ mạng, về cơ bản nghĩa chính xác thì chịu, nhưng có thể hiểu đại loại là: thứ gì đó tốt đẹp cụ thể, phi thường

87. Chương 86: Người Nào Diễn...

Ngày Dạ Ngưng đi, Tiểu Vũ Hàm không đến, mặc dù đã đoán trước cô sẽ không tới, nhưng Dạ Ngưng vẫn thấy khổ sở.

Xa nhà, rời đi nơi đã sống từ bé đến lớn, để lại nỗi không thoải mái nơi góc sân trường, sự khát khao đối với môi trường làm việc mới mẻ, nỗi mơ hồ về tương lai, tất cả những điều này cũng không tính là gì, nàng chỉ thầm mong Tiểu Vũ Hàm đến liếc nhìn một cái, chỉ liếc một cái thôi cũng đủ rồi.

Lấy bức ảnh chụp chung của nàng và Vũ Hàm từ trong túi ra, Dạ Ngưng xoay người, nhìn chung quanh một vòng, cúi đầu.

Vũ Hàm, em rất nhớ cô.....

Ba Dạ, mẹ Dạ nhìn bộ dáng Dạ Ngưng cúi đầu mà đau lòng khó nhin, nghĩ nàng khổ sở vì phải rời xa gia đình, liền tiến lên kéo tay nàng rồi lau nước mắt. Mẹ Dạ khóc hối hận, nói gì mà muốn Dạ Ngưng xé vé máy bay rồi cùng bà về nhà. Ba Dạ méo mặt gào lên với mẹ Dạ một phen, bảo bà đừng bởi vì lưu luyến mà làm chậm trễ tiền đồ của con gái, mà kỳ thật trong lòng ông cũng rất không nỡ, nhưng nếu Dạ Ngưng muốn đi ra ngoài xông pha trải nghiệm, là một người cha sẽ luôn ủng hộ. Mẹ Dạ khóc không ngừng, vừa nói muốn ly hôn với ba Dạ, vừa lôi kéo tay Dạ Ngưng dằn dò, từ việc lớn như cách đối nhân xử thế, đến việc nhỏ như sau khi giặt quần lót xong phải phơi nắng để khử độc, Dạ Ngưng ở một bên nhẫn nại kiểm chế lắng nghe, hốc mắt ửng hồng. Lão Đại cũng đến đây, đặt hành lý của Dạ Ngưng lên xe kéo, gọi điện thoại cho người bạn ở Cáp Nhĩ Tân nhờ người ta chiếu cố tới Dạ Ngưng một chút, bận rộn cả nửa ngày, đứng một bên nhìn Dạ Ngưng, một câu cũng không nói nên lời.

Dạ Ngưng thấy lão Đại như vậy, lòng liền chua xót, tiến lên, vươn tay dùng sức ôm lấy cô.

“Lão Đại.” Dạ Ngưng nén xuống nước mắt muốn trào ra, dùng sức ôm lão Đại. Chỉ có người này, chỉ có lão Đại mới có thể yên lặng ở bên nàng như vậy, đối xử tốt với nàng mà không cần bận tâm tới đền đáp, có một người bạn như lão Đại là phúc mà kiếp trước nàng đã tu được, những lời cảm kích chưa bao giờ từng nói ra, có lẽ, đây mới chân chính là bạn bè.

Lão Đại vỗ nhẹ bả vai Dạ Ngưng, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, gia đình bên này tao sẽ chăm sóc cho, đến bên kia rồi nhớ gọi điện về cho cô chú. Ở ngoài không thể so được với ở nhà, sửa lại tính tình dễ xúc động kia của mày đi.”

“Ừ.....” Dạ Ngưng dùng sức gật đầu, có chút nghẹn ngào.

Lão Đại cố gắng cười cười với nàng: “Đi nhanh đi, đừng nhầm máy bay đấy. Lúc rảnh rồi nhắn cho tao cái tin, tao không ngại bị mày quấy rầy đâu.”

Dạ Ngưng đáp lời đồng ý, nhìn ba người thật sâu, xoay người, hai tay dứt túi, cúi đầu chậm rãi bước đi.

Vũ Hàm, tự chăm sóc chính mình cho tốt.....

Nước mắt nhin không được mà rơi xuống, Dạ Ngưng nhớ Tiểu Vũ Hàm đến phát điên được, nàng phải đi, lần này phải đi thật sự, ai sẽ giúp nàng chiếu cố Vũ Hàm? Có thể nào cô còn tự tra tấn thân thể mình hay không? Vũ Hàm, Vũ Hàm, Vũ Hàm.....

Đứng ở tiền sảnh sân bay, Tiểu Vũ Hàm tháo kính râm xuống, qua tấm kính thủy tinh, lẳng lặng nhìn chiếc máy bay chậm rãi cất cánh.

Lão Đại đứng sau Tiểu Vũ Hàm, nhìn cô không nói tiếng nào. Cô biết nhất định cô Tiểu sẽ đến tiền lão Tứ, nhưng vì sao lại trốn tránh không để nó nhìn thấy đây? Chẳng lẽ cô Tiểu không biết lão Tứ không nhìn thấy cô ấy thì đã đau lòng đến nhường nào sao.....

“Cô Tiểu.” Lão Đại nhin không được liền lên tiếng gọi cô, tuy Tiểu Vũ Hàm đã không còn là giáo sư của mình nữa, nhưng lão Đại vẫn xưng hô như vậy. Tiểu Vũ Hàm dừng lại một chút, quay đầu nhìn lão Đại.

Vốn lão Đại muốn chất vấn Tiểu Vũ Hàm, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tràn ngập tơ máu kia, những lời đã lên đến miệng rồi lại bị nuốt trở lại vào bụng, nhìn nhìn cô Tiểu không biết nói gì, trong lúc nhất thời có phần lúng túng. Nhưng mà Tiểu Vũ Hàm lại khàn khàn nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

“Dạ?” Lão Đại khó hiểu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu với cô, rồi xoay người bước chân rời đi.

Mộng Diệp, cảm ơn em, cảm ơn em đã giúp tôi chăm sóc Dạ Ngưng.....

“Vũ Hàm.” Lâm Nhược Nhiên từ trong xe đi ra, lo lắng nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm miễn cưỡng cười cười với cô, trấn an: “Em không sao.”

Vũ Hàm cười làm cho lòng Lâm Nhược Nhiên thực chua xót, thở dài, cô mở cửa xe: “Về nhà nghỉ ngơi, nhé?”

Tiểu Vũ Hàm lắc lắc đầu: “Trở về Thiên Hoàng.”

“Vũ Hàm, em như vậy –” Lâm Nhược Nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm muốn nói lại thôi, cô thương Tiểu Vũ Hàm, đau lòng khi Tiểu Vũ Hàm tự hành hạ thân thể mình như thế, nhưng cô có thể nói cái gì đây? Tâm tình của Vũ Hàm lúc này, cô là người hiểu rõ nhất, trừ công việc ra, sợ là sẽ không có biện pháp nào khác để giải tỏa nỗi đau đớn trong lòng.

Xe vững vàng lăn bánh trên đường, Lâm Nhược Nhiên thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm vẫn không nói gì, cũng không khóc, chỉ nghiêng người, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ.

Dạ Ngưng đi rồi, trái tim trở nên trống rỗng, Tiểu Vũ Hàm để mặc tâm hồn lơ lửng, chỉ có thể ngẩn người.....

Nếu cô khóc, Lâm Nhược Nhiên còn không thấy lo lắng, nhưng càng chịu đựng như thế lại càng làm cho người ta sợ hãi. Cần môi suy nghĩ nửa ngày, Lâm Nhược Nhiên liền lén lút rút di động, nhắn tin cho Tiêu Mạc Ngôn: “Tiêu, giúp với.”

Lâm Nhược Nhiên không thể không thừa nhận, Tiêu Mạc Ngôn có năng lực thẩm thấu ăn mòn thần kỳ, quả thực chính là nước tương vạn năng, không có chuyện gì mà cô không làm được...

Tin nhắn rất nhanh được trả lời, Lâm Nhược Nhiên nhìn thoáng qua, cái mũi suýt nữa thì tức đến nổi nổi tung: “Giúp thì có thể, hôn gió một cái, không mặc cả.”

Hít sâu một hơi, cố gắng ngăn chặn lửa giận trong lòng, Lâm Nhược Nhiên cắn răng nhắn bàn phím: “Được.”

Đến Thiên Hoàng, Lâm Nhược Nhiên đỗ xe, nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm xoay người nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Chị, chị về trước đi.”

“Ừ.” Lâm Nhược Nhiên gật đầu, cô biết giờ mình ở lại cũng không có tác dụng gì.

“Tự chăm sóc mình cho tốt.”

“Vâng.” Giang tay ôm Lâm Nhược Nhiên, Tiểu Vũ Hàm mở cửa xe đi xuống. Lâm Nhược Nhiên đi ra ngoài nhìn quanh, mấp máy môi, Tiêu tổng, đều dựa vào cậu.

Tiểu Vũ Hàm đi rất chậm, thân thể có phần như mất đi sức lực, cố gắng chống đỡ tinh thần mà mở cửa.

Chìa khóa còn chưa cắm vào, cửa đã bị ai đó mở ra, Tiêu Mạc Ngôn một tay kéo cửa, nghiêm túc nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm thấy cô như vậy liền khẽ giật mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Công ty xảy ra chuyện gì sao? Phải biết rằng ngày thường Tiêu Mạc Ngôn đều cười ha hả, trừ khi công ty có nghị quyết trọng đại chứ không thì rất ít khi có biểu tình nghiêm túc như vậy. Tiêu Mạc Ngôn nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm một lúc, đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô kéo ra ngoài: “Đi, đi, đi! Vũ Hàm, tâm tình tôi không tốt, đi ra ngoài uống rượu với tôi.”

“Chị –” Tiểu Vũ Hàm bị túm cổ tay như thế có chút đau, muốn giãy ra, lại cũng chẳng có sức bằng Tiêu Mạc Ngôn.

“Buổi chiều còn có cuộc họp –”

“Aish, không phải là cái hội nghị thường kỳ sao, tôi hủy rồi, em đừng có giãy, tâm tình tôi không tốt, em mà giãy dựa nữa thì tôi sẽ không khách khí đâu.”

“Tiêu tổng!” Tiểu Vũ Hàm nổi giận, Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày, khóe môi cong lên. Có thể tiến hành, không nghiêm trọng như tưởng tượng, hồn vẫn còn đó, còn có sức nổi giận, một lát nữa vào quán ăn gì đó, bảo đảm sẽ lại vui vẻ.

“Đã nói không ít lần rồi, gọi tôi là Tiêu.” Động tác lờ lờ kéo kéo của hai người đã dẫn tới sự chú ý của những người chung quanh, Tiêu Mạc Ngôn chẳng thèm để tâm nhiều như vậy, kéo Tiểu Vũ Hàm vào trong xe, đóng cửa lại, một cú đạp chân ga phóng đi.

Tiểu Vũ Hàm giãy dựa ngồi dậy cảm tức nhìn Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn không quan tâm tới cô, nắm tay lái, lạnh mặt lái xe.

“Chị muốn làm gì?!” Tiểu Vũ Hàm tức đến nổi mặt đỏ bừng lên, vốn bởi vì tình sử phong lưu của Tiêu tổng mà cô đã bị không ít người thăm oán, giờ chị ta lại làm vậy, rốt cuộc là làm gì đây?

“Em nghĩ rằng tôi nguyện ý gọi em đi cùng sao? Không phải là do tâm tình tôi không tốt nên mới gọi em ra sao?” Tiêu Mạc Ngôn xụ mặt. Tiểu Vũ Hàm nhú mày, neho mắt nhìn cô. Lại đùa giỡn cô nào đây?

“Dạ Ngưng đi rồi, em liền khổ sở như vậy, Hạ Hạ lằng nhằng bên ngoài, tôi có thể không nổi điên sao.” Tiêu Mạc Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói, những ngón tay đang nắm lấy vô lăng bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Tiểu Vũ Hàm không thể tin được nhìn cô. Hạ Hạ lằng nhằng bên ngoài, sao có thể được?

Cho dù không nói chuyện, Tiêu Mạc Ngôn cũng có thể đoán được Tiểu Vũ Hàm suy nghĩ cái gì, ưu thương thở dài: “Mới buổi tối hôm qua, tôi tận mắt thấy cô ấy ôm một lão thụ yêu ngàn năm ngay trước cửa nhà.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm trầm mặc, không nói gì nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

“Tôi thực không hiểu nổi, một mỹ nhân muốn nhan sắc liền có nhan sắc, muốn năng lực liền có năng lực như tôi, như thế nào lại bị vứt bỏ được. Tiêu Mạc Ngôn tôi đời này còn chưa từng bị ai đá.....” Một cước đạp phanh xe, Tiêu Mạc Ngôn dừng xe, hung tợn nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong mắt đầy lệ.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Tiêu Mạc Ngôn một hồi, nhìn nước mắt trong mắt cô, thở dài.

Mở cửa xe đi xuống, Tiêu Mạc Ngôn dẫn theo Tiểu Vũ Hàm đi vào mặt tiền của một nhà hàng không lớn, nhưng trang hoàng thập phần tinh xảo. Vừa vào cửa, quản lý bên trong đại sảnh liền đi ra đón: “Tiêu tổng, đại giá quang lâm.”

Tiêu Mạc Ngôn gật gật đầu, không nhiều lời, đi vào trong. Tiểu Vũ Hàm căn bản không có tâm tình đùa giỡn với Tiêu Mạc Ngôn, nhưng nhìn một Tiêu tổng luôn vui vẻ tự tin lại thương tâm khổ sở thành như vậy, chỉ có thể tạm thời đè nén nỗi đau trong lòng, dùng hết mọi khả năng để an ủi cô.

Vào phòng, cởi quần áo treo lên giá, Tiêu Mạc Ngôn đuổi người phục vụ đang đứng một bên chờ sai phái đi rồi, liền kéo Tiểu Vũ Hàm ngồi xuống.

“Tôi uống rượu, em uống nước chanh.” Nói xong, Tiêu Mạc Ngôn liền giơ chén rượu, giữa đầu uống cạn, ai nha, đã lâu rồi không uống rượu sảng khoái như vậy. Trước đó vài ngày Tiêu Mạc Ngôn đi kiểm tra sức khỏe phát hiện ra hơi bị loét dạ dày, từ nay về sau cô liền đoạn tuyệt duyên phận với rượu. Gia quy của Hạ Hạ rất rõ ràng: Một khi phát hiện, nghiêm trị không tha. Còn về phần biện pháp nghiêm trị.....khụ khụ, dù sao Tiêu Mạc Ngôn cũng cảm thấy rất mất mặt.

Tiểu Vũ Hàm thấy Tiêu Mạc Ngôn uống sảng khoái như vậy liền cau mày, muốn khuyên, lại không biết mở miệng thế nào. Tính tình cô chính là như vậy, không giỏi an ủi người khác.

Tiêu Mạc Ngôn vừa uống vừa phát tay, ý bảo Tiểu Vũ Hàm không sao cả, việc nhỏ như thế, quả thực chính là một chút lòng thành.

“Em nói xem tôi đối xử với Hạ Hạ không tốt sao? Tôi chỉ hận không thể moi trái tim ra trao cho cô ấy, mà cô ấy lại ngược lại, như thể tảng băng vậy, ngày ngày đều lạnh lùng nghiêm nghị, chuyện gì cũng đều giữ trong lòng, rõ ràng là cô ấy đuối lý, đến cuối cùng lại biến thành như thể tôi thiếu nợ cô ấy tám trăm vạn vậy!”

Tiểu Vũ Hàm trầm mặc nhìn Tiêu Mạc Ngôn, những lời này Dạ Ngưng cũng đã từng nói. Nếu không phải trong lòng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, ai lại muốn giấu kín mọi lời trong lòng, ai lại nguyện ý giấu diếm người mà mình yêu nhất đây?

Giữa đầu lại một chén rượu dốc thẳng vào bụng, Tiêu Mạc Ngôn hưng hăng đập chén lên bàn: “Người yêu, cái gì gọi là người yêu?! Không chỉ là khi vui vẻ ở bên nhau, mà là khi hoạn nạn hai người sẽ cùng nắm tay nhau vượt qua! Đừng có mỗi khi có chuyện gì lại giấu trong lòng! Vì tốt cho tôi? Tốt với tôi như vậy, tôi không cần! Ai yêu đến vậy đi chẳng nữa thì cũng không chịu nổi loại bạo lực lạnh lùng như thế, sao cô ấy không hiểu được điều đó chứ?! Có việc gì cũng không nói thành lời, rốt cuộc thì là tra tấn tôi hay tra tấn cô ấy? Vũ Hàm, em nói xem tôi nói đúng không? Loại tảng băng như thế có phải là nên kéo ra ngoài ném vào chuồng heo không?”

“.....” Tiểu Vũ Hàm không nói gì, yên lặng uống nước chanh, cô nghe hiểu được Tiêu Mạc Ngôn là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Gắp một chút thức ăn, Tiêu Mạc Ngôn nhai nhai, nuốt xuống: “Aish, lúc trước khi gặp Dạ Ngưng, tôi đáng nhẽ nên nói cho con bé biết. Yêu phải loại nữ nhân trong nóng như lửa ngoài lạnh như băng như mấy người, bọn này cũng coi như mọc mốc đến tám đời rồi. Như tôi đây, vì Hạ Hạ mà đã sửa đổi bao nhiêu? Mấy em gái hộp đêm đã bao lâu tôi không chạm vào rồi?! Thanh danh cả đời tôi đều bị hủy diệt a, giờ ai cũng đều biết tôi bị viêm phế quản, cái này gọi là gì? Cái này gọi là gánh nặng ngọt ngào!” Tiêu Mạc Ngôn uống say sưa, nửa gục lên bàn, ánh mắt lóng lánh, nhu tình như nước, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô một cái, nghiêng người, không nói lời nào. Tiêu tổng quả nhiên đúng là yêu nghiệt, xem ra tin đồn này là thật. Một nữ nhân như vậy, cũng sẽ vì tình mà bị tổn thương sao?

“Khụ.....” Cảm giác bản thân lạc đề, Tiêu Mạc Ngôn thẳng người dậy, tiếp tục chủ đề chính: “Vũ Hàm, em bình luận phân xử cho tôi đi. Bởi vì lão thụ yêu kia, hôm qua tôi đã cãi nhau với Hạ Hạ. Cô ấy căng thẳng với tôi vì cái gì? Thời gian dành cho cô ấy không đủ? Thời gian tôi dành cho cô ấy còn ít sao? Tôi đã vì cô ấy mà bỏ bao nhiêu việc rồi, hơn nữa, thời gian ít có thể trở thành cớ để ngoại tình sao?”

Tiểu Vũ Hàm vẫn như trước không nói lời nào, cầm lấy đĩa, gắp một chút thức ăn, bình tĩnh ăn.

“Không thể!”

“Rầm” một tiếng đập đôi đĩa lên bàn, Tiêu Mạc Ngôn tự hỏi tự đáp.

“Thời gian tôi dành cho cô ấy còn không đủ? Vậy nếu như hai người ở xa nhau, đôi tình nhân một lần chia tay chính là hai ba năm mới gặp lại thì không phải sẽ chết sao? Thề non hẹn biển cái gì, gì mà chỉ yêu một người, tất cả đều là rầm chó!”

Tay Tiểu Vũ Hàm khựng lại một chút, ánh mắt có phần âm đạm.

Tiêu Mạc Ngôn liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, lại nhấp ngụm rượu, tiếp tục nói: “Tôi đã nói nữ nhân đều không biết đủ mà. Hiện giờ tôi đối với Hạ Hạ coi như là nói gì nghe nấy, nếu cô ấy muốn mặt trăng, tôi tuyệt đối sẽ không lấy bánh trung thu ra để lừa bịp. Cô ấy còn không biết đủ? Còn dám ra ngoài gặp gỡ? Nếu là những năm trước ấy, hồi mà tôi vừa mới tốt nghiệp đại học xong ấy, có cả một đàn bướm bướm theo sau, còn đến phiên cô ấy chắc?”

Tiểu Vũ Hàm buông đĩa trong tay xuống, lòng có chút khó chịu. Từng câu từng chữ Tiêu Mạc Ngôn nói cô nghe đều hiểu, phần trước cô còn có thể chịu được, chỉ là câu cuối cùng, nếu...Chỉ là nếu có một ngày Dạ Ngưng yêu thương người khác, cô phải làm sao bây giờ?

“Không phải tôi tự mãn, cô bé theo đuổi tôi năm đó –” Tiêu Mạc Ngôn vung tay nói đến vui vẻ, hơn nữa hơi rượu bốc lên, liền đem tình sử của mình thao thao bất tuyệt nói từng cái một, mà Tiểu Vũ Hàm vẫn cúi đầu cau mày. Ngay lúc Tiêu Mạc Ngôn đang nói tận hứng, cửa lại bị đẩy ra.

“Chuyện gì?” Tiêu Mạc Ngôn không vui, nhíu mày nhìn quản lý. Tới làm gì? Không phải đã nói dừng đến quầy rầy sao?

Quản lý đại sảnh cười cười có lỗi với hai người, nói: “Tiêu tổng, không phải cố ý quấy rầy cô, chỉ là Hạ tiểu thư đã đứng ở ngoài cả nửa ngày rồi, cô xem, có phải hay không –”

Hạ tiểu thư.....đứng cả nửa ngày.....

Thân mình Tiêu Mạc Ngôn giật nảy lên, nét đỏ ửng trên mặt nhanh chóng tan biến, trong nháy mắt lòng liền lạnh xuống, Tiểu Vũ Hàm vẫn cúi đầu nãy giờ liền ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Tiêu Mạc Ngôn đánh giá. Tiêu Mạc Ngôn mở to hai mắt nhìn cô, chính xác mà nói thì nhìn vào di động trong tay cô, thỉnh thoảng một cái, lần này, hoàn toàn tỉnh rượu.....

Hết chương 86

88. Chương 87: Cao Thủ Đối Đáp...

Người quản lý kinh ngạc nhìn Tiêu Mạc Ngôn, có phần không biết phải làm sao: “Tiêu tổng, cô đây là?”

Mặt Tiêu Mạc Ngôn hơi trắng, lúc này cũng chẳng còn hơi sức đâu chơi trò tổng giám đốc mà bày ra vẻ phóng khoáng tiêu sái gì, khẩn trương nhìn quản lý, nhỏ giọng hỏi: “Này...chỗ này có cửa sau không?”

“...Cái, cái gì cơ? Tiêu tổng cô nói cái gì?!” Quản lý bày ra vẻ mặt như thể bị ai đánh, không thể tin được nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

“Cửa sau!!! Cửa sau, tôi đã nói gì hả? Giờ là lúc nào rồi mà còn bắt tôi phải lặp lại nữa!” Tiêu Mạc Ngôn không tìm được cửa đã bắt đầu nổi nóng, làm sao còn có vẻ bình tĩnh vừa rồi, đứng lên lại ngồi xuống, hoàn toàn rối loạn. Cô có thể bình tĩnh được sao? Còn có thể bình tĩnh sao? Nếu Hạ Hạ chỉ đơn giản nổi giận thì còn may, phụ nữ mà, chỉ cần dỗ ngọt thì sẽ quên hết. Nhưng mà nhớ năm đó bởi vì ghen mà suốt một tháng Hạ Hạ không để cho cô đụng chạm! Một tháng! Đây là cái khái niệm gì! Mỗi ngày nhuyển ngọc trong ngực, lại cử động cũng không được, hơn nữa Hạ Hạ xấu xa chết được, biết trong lòng cô chịu giày vò, thế mà lại mặc quần áo xuyên thấu khôu gợi khiến cô càng thêm nóng. Cái loại cảm giác ấy, thật sự là chỉ một hai từ thì không thể miêu tả.....

Quản lý hoàn toàn bị Tiêu Mạc Ngôn nói đến choáng váng, hơn nữa lại bị cô quát tháo như vậy cùng với chứng kiến một loạt hành động khiến người ta mê man mà không hề nhận thức được của cô, liền chỉ có thể trợn tròn mắt mà nhìn.

Tiêu Mạc Ngôn ngồi thẳng người, hít một hơi thật sâu, không ngừng phát tay: “Bình tĩnh, mấy người bình tĩnh cả cho tôi!”

Quản lý cùng Tiểu Vũ Hàm hai mặt nhìn nhau, hiện tại rốt cuộc là ai không bình tĩnh đây chứ...Hai người bọn họ đều thật sự rất ổn mà...

Lúc Tiêu Mạc Ngôn đang cố gắng khiến mình có thể bình tĩnh, cánh cửa vốn đóng chặt lại thông thả bị đẩy ra, cô liền lập tức không còn tinh thần, thân mình mềm nhũn, cắn môi coi như chấp nhận số mệnh. Xong rồi, giờ thì xong rồi, kế hoạch tốt đẹp của cô, đêm Giáng sinh cuồng hoan hoàn mỹ xem ra cũng sẽ không có. Phải biết rằng cô đã đi công tác một tuần rồi, một tuần không được chạm vào Hạ Hạ, giờ thì tốt rồi, lại tiếp tục ăn chay thôi...mà phỏng chừng không bị “ăn” thì cũng coi như là A di đà Phật rồi.

Người ở ngoài cửa rất bình tĩnh, không chút hoang mang đẩy cửa ra, giày cao gót chạm lên mặt đất đầu tiên, Hạ Linh Doanh chậm rãi tiêu sái tiến vào, cô nghiêng người, khoanh tay trước ngực, nhìn Tiêu Mạc Ngôn, ánh mắt hơi nheo lại. Đôi con ngươi trong suốt sáng ngời, mày liễu cong cong, hàng lông mi thật dài hơi rung động, làn da lộ ra trắng nõn không tỳ vết hơi phớt sắc hồng nhạt, đôi môi mỏng manh mềm mại ươn ướt như cánh hoa hồng, một đầu tóc dài suôn mượt đen nhánh như nước, tựa dòng thác chảy nghiêng xuống, rất hoàn hảo xõa trên bờ vai gầy. Cũng phải, người như vậy mà muốn Tiêu tổng biến thân thành Liễu Hạ Huệ thì đúng là không có nhiều khả năng.

Oái.....

Tiêu Mạc Ngôn bị Hạ Linh Doanh nhìn mà chột dạ, cúi đầu trốn tránh, thỉnh thoảng lại chợt thấy Tiểu Vũ Hàm ngồi bên cạnh nhìn nàng cười tủm tỉm, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu Vũ Hàm, em dám chơi tôi! Một cho em làm giáo sư nhân dân nhiều năm như vậy, dĩ nhiên lại giở trò đùa giỡn lừa gạt! Được lắm, cứ chờ đó, thù này không báo thì tôi không phải họ Tiêu!

“Hạ Hạ.” Tiểu Vũ Hàm lựa chọn làm theo thói quen mặc kệ Tiêu Mạc Ngôn, khẽ cười với Hạ Linh Doanh. Hạ Linh Doanh cười đáp lại, lại liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, sau đó mới đi đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, kéo ghế ra ngồi xuống.

Tiêu Mạc Ngôn vội vàng cúi đầu, tức cực điểm mà cũng không dám phát ra, ngửi mùi hương trên người nữ nhân nhà mình, cả trái tim đều đập nhanh đến nỗi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Không có cách, nếu không dám đối mặt, vậy thì cứ giả bộ làm đờ đẫn đi...Cô không nhìn thấy, cái gì cũng chưa thấy.

“Tiêu tổng, Hạ Hạ đến kìa.” Tiểu Vũ Hàm tốt bụng nhắc nhở Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn thầm nhe răng, dựng thẳng ngón giữa.

Được, Tiểu Vũ Hàm, em thật đúng là đủ ác! Trách không được cấp dưới lại sợ em như sợ bị đòi mạng, mấy tên thanh niên trẻ tuổi cũng chỉ biết trông mong nhìn chảy nước miếng, dù một người muốn xông lên cũng đều không có, chắc chắn là không ít lần bị em xử lý!

“A~” Ngọt ngào ngẩng đầu, Tiêu Mạc Ngôn cười không ngừng với Hạ Linh Doanh.

Hạ Linh Doanh nhàn nhạt liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, nói: “Tiêu tổng, làm chậm trễ ngài bàn luận tình sử phong lưu rồi, không cần để ý, cứ tiếp tục đi. Đúng lúc lắm, tôi cũng đang nghe.”

“.....” Dừng khi vốn được tích góp từng tí một liền sụp đổ trong nháy mắt, mặt Tiêu Mạc Ngôn đỏ lên, cầm lấy chén trà mạnh mẽ uống một hơi, ngụy biện: “Chỗ nào chứ, không phải là tôi chỉ tùy tiện nói vài lời với Vũ Hàm thôi sao.”

Tiêu Mạc Ngôn chột dạ cười, nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm cầu cứu, tuy rằng cô biết nữ nhân này không phải người tốt gì, nhưng hiện tại trừ cô ấy ra thì không người nào có thể giúp đỡ được cả. Có bệnh chạy chữa lung tung, so ra thì hơn mắc bệnh mà chết là được rồi! Tiểu Vũ Hàm vẫn giỏi hiểu ý người khác như vậy, cũng không làm khó cô nữa, gật gật đầu với Hạ Linh Doanh: “Ừ, chỉ tùy tiện nói linh tinh thôi.”

Tiêu Mạc Ngôn thở phào một hơi, may quá, coi như em còn có nhân tính.

“Mới nói đến người thăm men thứ mười của chị ấy.”

“.....” Tiêu Mạc Ngôn suýt chút nữa thì phun hết trà trong miệng ra, lấy giấy lau mãi, tình hình an ổn rồi, liền hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, tôi biết mà! Đã biết em không có lòng tốt như vậy mà! Muốn gì đây? Không phải tôi chỉ từng đùa giỡn Dạ Ngưng nhà em, đùa giỡn chị họ của em, đùa giỡn em thôi sao? Chỉ vì thế mà có ý định trả thù?

Tiểu Vũ Hàm không chút lay động, bình tĩnh đối diện với Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn tức giận nhìn cô, Hạ Linh Doanh ở một bên hừ nhẹ một tiếng, Tiêu Mạc Ngôn lập tức cúi đầu dè dặt.

“Vũ Hàm, gần đây có khỏe không?” Hạ Linh Doanh nhìn chiếc cằm gầy yếu của Tiểu Vũ Hàm mà nhẹ giọng hỏi, thở dài, chuyện của cô và Dạ Ngưng không ít lần Tiêu Mạc Ngôn đã nhắc tới với mình, nỗi đau khổ của hai người đó sợ là cũng không kém hơn năm ấy giữa cô và Tiêu.

Tiểu Vũ Hàm biết Hạ Linh Doanh ám chỉ cái gì, ánh mắt có chút ảm đạm, cụp xuống dưới. Dạ Ngưng không ở đây, cô còn có gì mà tốt hay không tốt đâu, đơn giản là sống cho qua ngày, chỉ như thế.....

“Ai nha, tôi nói này, chuyện của hai người có nói mãi cũng chẳng hết, có gì muốn nói cũng không chịu nói ra, hoàn toàn là thích tự ngược!” Tiêu Mạc Ngôn đến lúc này rồi vẫn còn không thành thật, ở một bên nhỏ giọng chen vào, Hạ Linh Doanh ném một cái liếc mắt coi thường qua, trong chớp mắt liền không còn âm thanh.

“Ừ, không nói những chuyện này nữa, Vũ Hàm, tới nhà tôi đi, lâu rồi tôi không tâm sự với cậu.” Hạ Linh Doanh cũng biết tâm tình Tiểu Vũ Hàm không tốt, rất hiểu ý mà nói sang chuyện khác, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô một cái, gật đầu. Cô và Hạ Linh Doanh đều thuộc loại tinh ý biết thông cảm với người khác, không cần nói quá nhiều lời cũng hiểu được đối phương suy nghĩ gì, vì thế mà Tiêu Mạc Ngôn ăn không ít đắng chua, cứ lâu lâu nhấm nhấm mãi khiến cho người ta thấy phiền, có điều...Tiểu Vũ Hàm liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, ước chừng với tình trạng hiện giờ của chị ta thì sợ là cũng không dám nói gì.

Hạ Linh Doanh cũng đoán được Tiểu Vũ Hàm suy nghĩ cái gì, ngồi thẳng người, nhìn Tiêu Mạc Ngôn: “Tiêu tổng.”

“Oái...” Lại thế nữa! Lại thế nữa! Giờ Tiêu Mạc Ngôn sợ nhất chính là Hạ Linh Doanh không thèm quan tâm mà gọi mình là Tiêu tổng, gọi như thế nhất định là không có chuyện tốt gì.

“Ừ...” Tiêu Mạc Ngôn buông đầu buồn bực nhìn Hạ Linh Doanh. Cô dễ chịu lắm sao, nếu không phải vì đùa giỡn Lâm Nhược Nhiên thì cô cũng đã không vừa vặn bị Hạ Linh Doanh tóm được. Nhắc tới việc đó, muốn trách thì phải trách Tiểu Vũ Hàm...Xấu xa xấu xa, trước kia sao cô lại không phát hiện ra nhỉ.

“Ai ôm lão thụ yêu ngàn năm?”

Tiêu Mạc Ngôn chớp mắt bối rối nhìn Hạ Linh Doanh, nữ nhân này sao lại thế chứ, có việc gì thì để về nhà nói không được sao, cần gì cứ phải không cho cô thể diện mà nhất định muốn ở trước mặt người ngoài vạch trần cô như thế.

Tiểu Vũ Hàm buồn cười nhìn Tiêu Mạc Ngôn, kỳ thật cô cũng rất muốn biết lão thụ yêu ngàn năm là ai.

Chuyện xảy ra sau đó...

Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Hạ Hạ.

Hạ Hạ dướn người lên trước, hai tay nắm lấy mặt Tiêu Mạc Ngôn, bóp véo thành đủ các loại hình dạng.

Tiêu Mạc Ngôn đau đến nổi nước mắt sắp trào ra, lại vẫn không dám cử động dù chỉ một động tác nhỏ, nghe rằng nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhìn như là có ý cầu cứu. Tiểu Vũ Hàm cũng không lên tiếng, ở một bên im lặng chăm chú nhìn khuôn mặt biến hình của Tiêu Mạc Ngôn, gật gật đầu. Tiêu tổng quả nhiên là anh tuấn tiêu sái, phong độ bất phàm.

Sức lực trên tay Hạ Linh Doanh càng ngày càng mạnh, cô không nghĩ cứ như vậy mà buông tha cho Tiêu Mạc Ngôn, đây là gia quy, cô biết Tiêu Mạc Ngôn sĩ diện, nhưng mà hết lần này đến lần khác cô lại càng cố tình không để cho Tiêu Mạc Ngôn chút mặt mũi nào. Ngày thường cô không có thói quen như thế, nhưng người này dĩ nhiên lại dám ở bên ngoài bôi xấu thanh danh mình.

“Hạ Hạ.....” Tiêu Mạc Ngôn nước mắt lấp lánh trong suốt nhìn Hạ Linh Doanh, trề môi giả bộ đáng thương.

Hạ Linh Doanh tiếp tục xoa nắn khối thịt trong tay, Tiêu Mạc Ngôn giữ gìn tốt lắm, tuy rằng khuôn mặt này không căng tròn nhưng cảm giác thì khỏi phải nói.

“Tôi sai rồi.....” Tiêu Mạc Ngôn nhịn không được, mềm nhũn thừa nhận sai lầm.

Hạ Linh Doanh vừa lòng cười cười, đưa tay vỗ vỗ má cô: “Ngoan.”

“.....”

Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh kinh ngạc nói không nên lời, tuy rằng cô đã sớm nghe chuyện Tiêu Mạc Ngôn bị vợ quản nghiêm, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng một Tiêu tổng luôn ở bên ngoài giương nanh múa vuốt khi ở trước mặt Hạ Hạ lại là bộ dáng “nhược thụ” như vậy, phải biết rằng đây chính là Tiêu Mạc Ngôn, là Tiêu tổng ở trước mặt người khác hô một tiếng vạn người theo, dĩ nhiên lại...

Tiêu Mạc Ngôn xoa mặt trừng mắt với Tiểu Vũ Hàm, thể diện “công quân” của cô đều bị mất hết!

Hạ Hạ đến, cơm này ăn cũng không vô nữa, Tiêu Mạc Ngôn đen mặt lái xe chở hai vị mỹ nữ về nhà.

Dọc theo đường đi, hai người hoành tráng xem nhẹ Tiêu Mạc Ngôn, không ai ngồi ghế điều khiển phụ, cả hai đều ngồi ở phía sau, nhỏ giọng thì thầm gì đó.

Đến nhà, đỗ xe lại, Tiểu Vũ Hàm cùng Hạ Linh Doanh xuống xe. Nhìn hai nữ nhân chỉ hận không thể dính với nhau ở trước mặt, vì tỏ vẻ trong lòng bất mãn, Tiêu Mạc Ngôn đóng sầm cửa xe lại, Hạ Linh Doanh liếc cô một cái, lơ đãng cười cười: “Lớn đến thế rồi mà còn vậy.”

“Chị ấy vẫn như vậy sao?” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng hỏi, cô thật sự không ngờ Tiêu Mạc Ngôn ở sau lưng người khác lại là dạng này.

Hạ Linh Doanh nhìn Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, cười nói: “Không phải, chỉ đối với tôi thôi.”

Chỉ đối với tôi.....

Trong lúc vô tình, những lời này khiến trái tim Tiểu Vũ Hàm đau đớn, cô lại nghĩ tới người kia, đối với mình, người kia sẽ chỉ nằm trong lòng mà dịu dàng làm nũng, chỉ biết mềm giọng đòi cô ôm một cái.

Không để cho Tiểu Vũ Hàm hồi tưởng lâu, cửa đã bị đẩy ra, một bà cụ khoảng sáu bảy mươi tuổi thần thái sáng láng đẩy cửa ra, cười tủm tỉm nhìn hai người: “Đây là Vũ Hàm sao.”

Tiểu Vũ Hàm cười cười với bà cụ, quay đầu nhìn Hạ Linh Doanh.

“Đây là bà Từ, lão thụ yêu ngàn năm trong miệng Tiêu.”

Nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà Từ, nghĩ tới vẻ mặt nước mắt lưng tròng của Tiêu Mạc Ngôn khi kể Hạ Linh Doanh đi lãng nhăng bên ngoài, Tiểu Vũ Hàm không nhịn được mà bật cười khẽ. Thật đúng là người đó, không hổ danh tổng giám đốc công ty giải trí, kỹ năng diễn xuất của Tiêu Mạc Ngôn thực sự không phải người bình thường có thể so sánh được.

Tiêu Mạc Ngôn từ đằng sau chạy lại đây, nhíu mày lẩm bẩm vài câu, ai cũng chưa nghe rõ cô nói cái gì, người ta lại đã trực tiếp thay giày đi vào nhà.

Hạ Linh Doanh bắt đầu đi lắc lắc đầu, lôi kéo Tiểu Vũ Hàm đi vào phòng.

Đây không phải lần đầu tiên Tiểu Vũ Hàm đến Tiêu gia, trái phải coi như cũng quen thuộc. Hạ Linh rót nước cho cô, hai người liên tục tiếp đi vào phòng ngủ trò chuyện, Tiêu Mạc Ngôn vừa thấy thế sao yên tâm được, cũng tìm cơ theo vào.

“Hai người tụi này nói chuyện, chị vào làm gì?” Hạ Linh Doanh vừa tức vừa buồn cười nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn mới chẳng buồn để ý nhiều như vậy, cởi dép ra lăn lên giường, đem đầu gối lên đùi Hạ Linh Doanh, than thở: “Mệt quá.”

Nói xong liền nhắm mắt lại không thèm nhìn ai cả, Hạ Linh Doanh nhìn cô lắc lắc đầu, Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh nhìn hai người mà thở dài. Thật tốt quá, đến khi nào thì cô và Dạ Ngưng cũng có thể vô lo vô nghĩ hạnh phúc như vậy đây.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Vũ Hàm, Hạ Linh Doanh cười với cô: “Sẽ tốt thôi.”

Tiểu Vũ Hàm lắc lắc đầu, cười khổ.

“Vũ Hàm, cậu cần phải tự tin vào mình chứ, và cũng phải tin tưởng cô bé đó như thế.”

“Ba năm.....”

“Ngay cả ba năm cũng chờ không được, vậy thì sao cậu có thể mong người ta ở bên cậu cả đời.” Hạ Linh Doanh chăm chú nhìn Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô, trong lúc nhất thời có chút ngẩn người.

“Đúng vậy!” Một tiếng “đúng vậy” này của Tiêu Mạc Ngôn đánh vỡ đoạn đối thoại tốt đẹp của hai người. Hạ Linh Doanh liếc mắt xem thường, Tiêu Mạc Ngôn cũng không để ý, ôm lấy eo cô, thuật tiện kéo bàn tay đang đặt lên tay phải Tiểu Vũ Hàm của cô lại.

Thật là, nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm thôi, động tay động chân làm gì? Tiêu Mạc Ngôn điên cuồng nguyên rửa loạn lên trong đầu, mắt thấy Hạ Linh Doanh thay đổi sắc mặt, thế này cô mới xoay người, tiếp tục ngủ.

“Ừ.”

Hạ Linh Doanh nhìn bộ dáng không vui của Tiểu Vũ Hàm mà có chút không đành lòng, nhìn cô, muốn nói lại thôi. Tiểu Vũ Hàm không nói gì, không chớp mắt nhìn người đối diện.

Dáng vẻ Tiểu Vũ Hàm khi nhắm mắt lại rất quyến rũ, ngày thường cô luôn lạnh lùng, khi mạnh mẽ nhìn chăm chăm người khác liền sẽ có hơn một phần hương vị mê người, Hạ Linh Doanh bắt giác đỏ mặt. Người nào đó nằm trên đùi cô ý thức được nguy cơ, liền chậm rãi mở mắt. Cô nhìn nhìn Hạ Linh Doanh, lại nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, sâu kín hỏi: “Hai người – đây là đang liếc mắt đưa tình?”

“Tiêu.” Mặt Hạ Linh càng đỏ hơn, giận dữ lườm cô một cái, thật là, lại ghen lung tung. Tiêu Mạc Ngôn trong lòng không thoải mái, lại không nỡ nổi giận với nữ nhân của mình, liền quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, nửa thật nửa giả hỏi: “Em làm cái gì thế?”

Tiểu Vũ Hàm lạnh nhạt nhìn Tiêu Mạc Ngôn, bộ dáng như thể chẳng có chuyện gì liên quan đến mình. Tiêu Mạc Ngôn vừa thấy cô như vậy liền nổi giận, người này thật đúng là lì lợm mà, có phải chỉ có mỗi Dạ Ngưng mới có thể lay động được không? Nghĩ như vậy, Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày cười cười, ngồi thẳng dậy, khoanh tay nhìn Tiểu Vũ Hàm.

“Hai người...” Hạ Linh Doanh nhìn Tiêu Mạc Ngôn, lại nhìn Tiểu Vũ Hàm, dở khóc dở cười. Có phải hai người này bình thường ở công ty tranh cãi đã thành thói quen rồi không? Như thế nào mà động một chút liền đối chọi gay gắt như vậy chứ?

“A, nghe nói công ty mà Dạ Ngưng mới tới làm gọi là Phong Đăng.”

Tiểu Vũ Hàm biến sắc, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Mạc Ngôn.

Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý, Tiêu Mạc Ngôn cười đến nổi mắt híp cả lại, thế nào? Tiểu Vũ Hàm à Tiểu Vũ Hàm, tôi đã nói Dạ Ngưng là tử huyệt của em mà. Em còn ra vẻ đắc ý gì với tôi được nữa?

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Tiêu Mạc Ngôn một lúc, nhìn bộ dáng tính toán của cô, cười lạnh, quay đầu nhìn Hạ Linh Doanh: “Hạ Hạ, hôm nay muộn quá rồi, tôi ở lại nhé.”

Hạ Linh Doanh kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm, theo bản năng gật gật đầu. Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày nhìn Tiểu Vũ Hàm đánh giá, sao hả, biết mình sai rồi, muốn ở lại nhận lỗi? Thế thì cũng phải xem tâm tình tôi đã!

Tiểu Vũ Hàm mặt không biểu tình liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, thản nhiên nói: “Đêm nay tôi ngủ cùng Hạ Hạ.”

“.....”

“.....”

__Hết chương 87__

89. Chương 88: Vui Vui Vui...

Lời của Tiểu Vũ Hàm gây ra hiệu quả đóng băng, suốt một phút đồng hồ, ba người ngẩn ra không một tiếng động.

Hạ Linh Doanh nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng cau có của Tiêu Mạc Ngôn, ho khê một tiếng, nói: “Ừm...Tiêu, đi ngủ đi.”

Xoay mạnh người lại, Tiêu Mạc Ngôn mở to hai mắt nhìn Hạ Linh Doanh. Cái gì? Em nói cái gì, lặp lại một lần nữa thử xem!

“Em nói chị đi ngủ đi.” Hạ Linh Doanh tận lực xem nhẹ sự đe dọa của Tiêu Mạc Ngôn, như thế khiến cho Tiêu tổng không bình tĩnh được, đen mặt nhìn hai người. Dĩ nhiên lại đuổi mình đi? Làm gì vậy? Đây! Đây chính là nhà mình mà.

Tiểu Vũ Hàm vẫn dáng vẻ bình tĩnh như cũ, cô biết lúc nào Tiêu Mạc Ngôn cũng lấy Dạ Ngưng ra uy hiếp mình, giờ thì sao? Không phải Hạ Hạ vẫn ở đây sao, ít nhất cô còn không bị vợ quán nghiêm.

“Cái gì chứ, nếu không cả ba chúng ta ngủ cùng nhau đi.” Thầm nguyện rửa trong lòng cả nửa ngày, Tiêu Mạc Ngôn cũng không dám nổi giận với Hạ Linh Doanh, chớp chớp mắt như thể cô vợ nhỏ chịu ủy khuất nhìn chằm chằm Hạ Linh Doanh. Dù sao cô bôi xấu danh dự người ta là chuyện có thật không cần bàn cãi, giờ Hạ Hạ không đề cập tới thì cũng không có nghĩa là đã tha thứ cho cô, vạn nhất người ta đâm một cú hời mã thương giết tới, một thương đâm cho cô học máu, vậy thì mất nhiều hơn được, vẫn nên áp chế lửa giận, bình tĩnh.....

Hạ Linh Doanh quẳng ánh mắt coi thường về phía Tiêu Mạc Ngôn, cau mày. Một cho chị nghĩ ra được, ba người ngủ cùng nhau? Chị định ngủ dưới chân à?

“Vũ Hàm, được không? Cũng vừa dịp tôi nói cho em chuyện Phong Đăng.” Biết dụ dỗ Hạ Hạ không được, Tiêu Mạc Ngôn liền dời mục tiêu, ý đồ dùng Dạ Ngưng mở cửa trận doanh đối phương.

Tiểu Vũ Hàm lại vẫn bộ dáng cũ, thản nhiên nhìn cô, hỏi: “Chị muốn ngủ với tôi?”

“Ách.....” Cái gì gọi là nằm cũng trúng đạn, Tiêu Mạc Ngôn hoàn toàn hết chỗ nói. Vũ Hàm à, em có cần nói chuyện sắc bén như vậy không! Tuy rằng như vậy, Tiêu Mạc Ngôn vẫn kiên trì đáp: “.....Nếu em không ngại thì cũng có thể.” Vì Hạ Hạ, cô cũng bất chấp giá nào mà trưng cái mặt già ra.

Tiểu Vũ Hàm vẫn không phản ứng gì, nhìn Tiêu Mạc Ngôn lắc đầu, nói: “Tôi để ý.”

“Em để ý cái gì?” Tiêu Mạc Ngôn nóng nảy, bao nhiêu người muốn gặp cô một lần cũng khó, vậy mà Tiểu Vũ Hàm dĩ nhiên lại từ chối ngủ cùng giường với mình!

Tiểu Vũ Hàm liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, thập phần bình tĩnh nói ra sự thực: “Không an toàn.”

“.....” Tiêu Mạc Ngôn tử trận, cô chưa bao giờ biết một Tiểu Vũ Hàm thoát nhìn lạnh lùng dĩ nhiên nội tâm lại tà ác như thế, nói tới vấn đề liên quan tới chuyện đó dĩ nhiên lại có thể bình tĩnh như vậy.

Hạ Linh Doanh ở bên cạnh nhìn nhin không được liền cười thành tiếng, kéo Tiêu Mạc Ngôn, cười nói: “Được rồi, Tiêu, đừng làm loạn nữa, mau nói về Phong Đằng đi.”

“Thôi đi.” Tiêu Mạc Ngôn không vui nhìn Hạ Linh Doanh, tiểu nữ nhân này quả thực nên xử lí, sao mà lần nào cũng đều hướng cánh tay ra ngoài vậy? Chỉ biết hướng về người ngoài, không được, phải tìm thời gian trừng phạt một chút mới được!

Hạ Linh Doanh vẫn nhìn Tiêu Mạc Ngôn, thấy ánh mắt của cô có chút biến vị liền hơi đỏ mặt, quay đầu nhìn Vũ Hàm bên cạnh, Vũ Hàm chỉ nhếch môi, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ. Mặt Hạ Linh Doanh trong nháy mắt liền nóng bừng bừng, ho một tiếng, giận dữ trộn mắt với Tiêu Mạc Ngôn. Muốn gì? Đồ háo sắc!

Tiêu Mạc Ngôn tà ác cười cười, nhìn mặt Hạ Linh Doanh đỏ hồng, tâm tình tốt vô cùng, cũng không thêm so đo nhiều với Tiểu Vũ Hàm nữa, ngồi trên giường, nghiêm trang nói: “Kỳ thật tôi cũng không quá quen thuộc với Phong Đằng, chẳng qua là hai năm trước đã từng gặp mặt Phong tổng.”

“Hai năm trước? Đã gặp mặt? Là nữ à?” Hạ Linh Doanh nhìn bộ dáng rối rắm của Tiêu Mạc Ngôn, liền liên tiếp đặt ra câu hỏi, Tiêu Mạc Ngôn toát hết cả mồ hôi. Làm gì thế? Em còn không để cho tôi nói nữa? Lại buộc tội vô căn cứ! Tôi cũng đâu phải dâm tặc, cứ thấy gái là động tâm đầu! Đây, tin tưởng tôi một chút thì mất đi tí thịt nào sao? Vừa rồi là ai bảo Tiểu Vũ Hàm phải tin tưởng người kia, cũng phải tin tưởng chính bản thân mình?

Hạ Linh Doanh cũng biết mình lằng nhằng không đúng chỗ, cắn cắn môi, từ bỏ.

Tiểu Vũ Hàm ở một bên nhìn hai người mà có chút buồn cười, Hạ Hạ cứ nói Tiêu tính tình trẻ con, nhưng kỳ thật ở trước mặt Tiêu Mạc Ngôn, làm sao mà cô ấy lại không thường như vậy?

“Ừ, nói chuyện chính thôi.” Tiêu Mạc Ngôn thấy Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm Hạ Linh Doanh thì trong lòng sẽ không thoải mái, bèn nói chuyện để dời lực chú ý của cô. Tiểu Vũ Hàm gật đầu, nhìn cô.

“Nếu nói về Phong Đằng, thì đó là một xí nghiệp gia tộc. Trong ấn tượng thì là về phương diện máy tính, ách chà, mấy cái thứ này đó tôi cũng không hiểu, dù sao thì chính là về kỹ thuật. Mấy năm trước bởi vì album của một nghệ sĩ mà ảnh hưởng đến phần sửa chữa vấn đề tạo hình và ảnh chụp nên từng hợp tác với bên đó vài lần. Công ty tư nhân, không lớn lắm, nhưng bọn họ đều là tinh anh. Dạ Ngưng có thể được nhận vào, cũng coi như là có năng lực.” Tiêu Mạc Ngôn liếc nhìn Tiểu Vũ Hàm, thấy bộ dáng mất hồn của cô, khe thở dài. Đùa giỡn thì đùa giỡn, kỳ thật cô vẫn rất đau lòng người con gái này, khổ sở như không thiết sống, bận rộn đến nỗi đen trắng chẳng phân biệt được, tất cả đều vì Dạ Ngưng. Aish, đúng là một kẻ si tình.

“Phong tổng rất nghiêm khắc, có tên gọi là ‘nữ ma đầu’, Dạ Ngưng ở đó...uhm, nhất định là phải chịu đựng rèn luyện.”

Đầu Tiểu Vũ Hàm chậm rãi cúi thấp xuống, bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt lại. Dạ Ngưng...có thể chịu được sao, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng phải chịu khổ. Hạ Linh Doanh nhìn mà đau lòng, quay đầu trừng mắt với Tiêu Mạc Ngôn.

“Gì chứ? Ngay cả lời thật mà tôi cũng không thể nói được sao? Tính tình Phong Uyển Nhu kia chính là như vậy mà, đừng thấy tên cô ta nghe uyển chuyển ôn nhu, nhưng người ta thực sự không phải như vậy! Tất cả cấp dưới đều bất chấp mà gọi cô ta là Phong Oan Nhục* đó! Chính là một người cuồng công việc! Một chút tình người cũng không có, nếu để tôi nói thì Dạ Ngưng đi đến chỗ đó chính là tự tìm ‘ngược’ thì có!” Tiêu

Mạc Ngôn rít gào giải thích với Tiểu Vũ Hàm sự khủng bố của Phong tổng, lần này cô cũng không thêm mắm dặm muối, nói đều là lời thật cả.

(*Phong Oan Nhục: Phong khoét/xẻo thịt)

Tiểu Vũ Hàm cũng biết tính tình của cô, tuy nói ngày thường luôn là cái dạng tưng tưng không ra gì, nhưng khi nói đến việc chính sẽ tuyệt đối nghiêm túc, trong lúc nhất thời, tâm liền trầm xuống.

“Tiêu!” Hạ Linh Doanh lên tiếng ngắt lời cô, Tiêu Mạc Ngôn nhìn Tiểu Vũ Hàm, bĩu môi: “Cũng may về phương diện kỹ thuật khẳng định bên đó không thành vấn đề, nếu không thì tôi cũng không thể hợp tác với người ta.”

“Hợp tác với người ta?” Hạ Hạ nắm được trọng điểm, ánh mắt lóe sáng nhìn Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn hít một hơi khí lạnh, Hạ Hạ, em muốn làm gì? Không biết hậu cung không được tham gia vào chính sự sao?

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời Tiêu Mạc Ngôn nói, trong lòng cũng hiểu rõ, có chút đau lòng, lại có chút vui mừng, Dạ Ngưng trưởng thành, không còn là một cô bé mà ra khỏi cửa còn phải để cô dặn dò mặc thêm áo nữa.

“Ừ, vậy tôi đi tắm, mệt quá.” Tiểu Vũ Hàm nói với Hạ Linh Doanh, Hạ Hạ gật đầu, Tiêu Mạc Ngôn ở bên cạnh cười xấu xa, đi đi, đi nhanh đi.

Hạ Linh Doanh tìm áo tắm cùng áo lót đưa cho Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhận lấy, liếc nhìn Tiêu Mạc Ngôn đứng ngồi không yên ở một bên, cười cười.

Hạ Linh Doanh bị cô cười thế liền có chút ngượng ngùng, quay đầu trừng mắt với Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn vươn hai tay, duỗi lưng một cái.

Tiểu Vũ Hàm cầm quần áo đi về phía phòng tắm, cô vừa đi, Tiêu tổng liền không thành thật, tiến lên, ôm Hạ Linh Doanh vào lòng: “Nữ nhân hư hỏng.”

“Cái gì chứ.....” Hạ Linh Doanh đỏ mặt hơi giãy dụa, hai người chính là như vậy, trước mặt người khác Hạ Hạ cường thế, nhưng mà sau lưng..

Tiêu Mạc Ngôn cúi đầu, trực tiếp ngậm lấy vành tai Hạ Linh Doanh, nhẹ nhàng liếm liếm.

“Tiêu.....” Hạ Linh Doanh nơi né tránh, có chút thoát lực tựa vào lòng cô, hai má nhiễm một tầng phấn hồng.

“Hừ, mỗi lần đều ở trước mặt tôi cùng người khác mất qua mây lại, xem tôi trừng trị em thế nào.” Tiêu Mạc Ngôn càng nói càng hăng hái, tay sờ soạng về phía ngực Hạ Linh Doanh.

Hạ Linh Doanh đỏ mặt, tóm lấy tay cô, hơi run rẩy trách: “Chị làm gì vậy, Vũ Hàm còn ở đây mà.”

“Ở đây thì sao?” Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày, đáng vẻ cực kỳ đúng lý hợp tình, Hạ Linh Doanh giữ tay cô không buông, cúi thấp đầu.

Tiểu Vũ Hàm tắm rửa xong lau khô tóc đi ra ngoài, vừa đến cửa phòng ngủ liền giật mình, nhìn vào trong, cười cười.

Phòng trong, Tiêu Mạc Ngôn đang vui vẻ ôm Hạ Linh Doanh mà hôn, cả người đè lên người cô, bàn tay giữ chặt tay Hạ Hạ trên giường, bộ dáng cực bá đạo. Hạ Hạ mái tóc dài tán loạn, nét mặt một mảnh ửng hồng, thở hổn hển từng hơi, ánh mắt mê man, làm sao còn có vẻ thanh lãnh ngày thường.

Đứng cạnh cửa nhìn một lát, Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng thở dài, sờ sờ chiếc vòng trên cổ.

Vừa tắm rửa xong, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ cổ rộng, chiếc dây chuyền làm nổi bật lên xương quai xanh gợi cảm khôn cùng, mà chiếc nhẫn bạch kim trên dây chuyền kia...Cẩn thận vuốt ve nhẫn, lòng Tiểu Vũ Hàm có chút chua xót. Đó là sau lần Dạ Ngưng ném đi cô lại tìm nhặt lại, vẫn mang trên người, mơ tưởng một ngày khi mọi chân tướng đã rõ ràng sẽ để cho Dạ Ngưng lại vì mình đeo lên một lần nữa.

Tiểu Vũ Hàm ở bên này lòng đang chua xót, Dạ Ngưng bên kia lại tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngạo kiều biệt nữ.

Cái tên “Thành Băng Tuyết” tuyệt đối không phải nói chơi, Dạ Ngưng vừa đến nơi, ngay ngày hôm sau liền võ trang chính mình thành gấu mèo, trong ba chiếc ngoài ba chiếc, đã như vậy mà vẫn khiến mặt nàng đông lạnh.

Vốn nghĩ tới việc tạo một ấn tượng tốt với đồng nghiệp cùng giám đốc trong công ty, giờ thì tốt rồi, vác cái bộ mặt đồ bùng bùng vào công ty, người khác chưa nói gì thì chính nàng đã hận không thể tìm cái khe để chui xuống.

Công việc gì đó, mặc dù ở trường học đã từng tiếp xúc qua, lúc thực tập cũng đã từng làm, nhưng đến khi đi làm thật sự, quả thực có chút không theo kịp đại đội ngũ.

Nàng bị phân đến bộ phận thí nghiệm, nơi này có một đặc điểm chính là phụ nữ không cần mua phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chịu đựng thức đêm mà trắng bệch đến thảm, mà đàn ông lại càng không cần nói, ngắn gọn thì chính là tinh hoa. Dạ Ngưng đứng giữa những người đó coi như là một kẻ ngốc, thế cũng được, vấn đề là từng người từng người đỉnh đầu đều rất sáng...Điều này làm cho nàng có chút lo lắng cho tương lai của mình, đến cuối cùng tóc sẽ không rụng dần thành Cừu Thiên Xích như vậy đấy chứ.....

Cũng may Dạ Ngưng tính cách lạc quan, tùy tiện cùng đồng nghiệp bên cạnh có quan hệ cũng không tệ, còn thuận tiện làm quen với các bộ phận khác. Nói cũng khéo, ngày nàng đến công ty báo danh cũng có một cô bé đi cùng, xem ra cũng vừa mới tốt nghiệp đại học, nhìn vẫn còn ngượng ngùng, tên Dương Tiểu Thảo, hai người rất ăn nhịp với nhau, qua lại mãi thành quen thuộc.

“Thảo này, trưa nay ăn gì.” Dạ Ngưng ôm vai Tiểu Thảo hỏi.

Dương Tiểu Thảo vừa nghe liền nổi giận, đẩy cánh tay Dạ Ngưng, ồn ào: “Văn minh chút được không? Gọi cả tên!”

Dương Tiểu Thảo hận thấu xương cha mẹ lười biếng của mình, đặt cái tên gì không được lại đi đặt cho nàng cái tên thô thiển như vậy! Nói tên này tốt lắm, tên này rất tuyệt, đã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh (1), tuyệt đối mười phần sức chiến đấu! Nhưng mà Tiểu Thảo không ít lần bởi vì cái tên này mà buồn bực, cấp trên người lớn tuổi gọi thì còn đỡ, kêu tiểu Thảo nghe còn thấy thân thiết, nhưng mà gặp phải loại mặt dày như Dạ Ngưng, trực tiếp một chữ “Thảo” (2), đây không phải chính là mắng người sao!

“Được rồi, lại bị Phong tổng xử lý sao.” Dạ Ngưng ở một bên cười vui sướng khi người khác gặp họa. Phải nói thì chính là mỗi người lại có một số mệnh, nàng đến liền được phân đến bộ phận thí nghiệm, mà Tiểu Thảo thì sao, trực tiếp bị phân đi làm việc lật vật, kỳ thật chính là nghe Phong tổng sai khiến.

Dương Tiểu Thảo không có tâm tư mà lằng nhằng với Dạ Ngưng, hiện giờ nàng có nhu cầu cấp bách cần bổ sung thể lực, không nói nhiều lời vớ vẩn, trực tiếp lôi kéo Dạ Ngưng chạy tới quán lẩu dưới lầu.

“Ăn lẩu đi, tôi đói, đói chết mất!” Vào quán, Tiểu Thảo một bên cởi áo khoác một bên lăm nhăm với Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lại không biết vì lý do gì, không đẩy sức sống như mới vừa rồi, ủ rũ cúi đầu phiền muộn ngồi trên ghế, ngẩn người nhìn chằm chằm cái bàn.

“Làm sao vậy, Ngưng Ngưng?” Tiểu Thảo vẫy vẫy tay trước mặt Dạ Ngưng, aish, thật là, chắc chắn là lại nghĩ tới cái gì đấy mà. Tuy rằng những ngày nàng ở chung với Dạ Ngưng không nhiều lắm, nhưng ít nhiều cũng có thể đoán ra trong lòng bạn mình có tâm sự, đôi khi trò chuyện đột nhiên sẽ lại thất thần, ánh mắt thực trống rỗng.

Dạ Ngưng chu miệng, lắc đầu.

Nàng lại nhớ tới Vũ Hàm, nghĩ tới những ngày ở trường khi nàng quần quít lấy Tiểu Vũ Hàm đòi ăn lẩu. Vũ Hàm vốn không thích những thức ăn đầy dầu mỡ, nhưng vì nàng, ăn lẩu lại biến thành như ăn cơm bữa, nghĩ như vậy, ngực Dạ Ngưng lại đau xót, hốc mắt lại ửng hồng. Vũ Hàm hiện giờ ra sao, có phải lại bận rộn đến nỗi không biết đến ngày đêm, uống café như nước lọc không. Tuy rằng Dạ Ngưng nhớ Tiểu Vũ Hàm, nhưng vẫn ghi hận trong lòng lúc nàng đi mà Vũ Hàm ngay cả mặt cũng không xuất hiện. Sau khi nàng đến công ty ở đây, trước tiên gọi điện về nhà báo bình an, sau lại nói linh tinh với lão Đại một lát, cầm đi động nhìn chằm chằm màn hình nửa ngày, Dạ Ngưng vẫn nén nỗi thương nhớ trong lòng lại. Hừ, ngạo kiều biệt nữ ai mà không biết, chỉ có thể là cô không cần em thôi sao?

Tiểu Thảo vừa nường đồ vừa lăm lét liếc Dạ Ngưng, nhìn bộ dáng buồn bực của nàng, thở phào một hơi.

Thực tốt quá, không phải “công”, xem ra là một tiểu “nhược thụ” bị vứt bỏ, giờ thì không cần lo lắng vấn đề an toàn của bản thân.

Từ sớm Tiểu Thảo đã nhìn ra Dạ Ngưng là les, kỳ thật cũng không tính là nhìn ra, là do không cẩn thận nhìn thấy tấm ảnh chụp trong ví của nàng, cô gái trong ảnh rất được, Tiểu Thảo nhìn đến ướt nước miếng, vẫn nghĩ Dạ Ngưng là công, chị gái xinh đẹp kia là thụ, nhưng mà sau khi tiếp xúc vài ngày Tiểu Thảo đã đưa ra kết luận, Dạ Ngưng là thụ, thụ tuyệt đối!

Đồ ăn cùng thịt dê béo được bưng lên, Dạ Ngưng không yên lòng nhúng vào nồi, đầy đầu óc đều là Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Thảo thấy nàng như vậy cũng không quấy rầy, tự mình ăn của mình, ăn được một nửa thì đứng dậy đi WC.

Mùa xuân ở nơi nào a, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở trong lòng cô gái nhỏ, nơi này có.....

Dạ Ngưng không còn gì để nói nhìn chằm chằm di động của Tiểu Thảo, còn nói không thích tên của mình, không thích mà còn có thể dùng cái loại tiếng chuông tràn ngập hơi thở thiên nhiên này sao?

Mà cổ tình Tiểu Thảo ở bên kia còn không gấp không vội, từ WC đi ra liền ghé vào chiếc bàn trước bục diễn, ánh mắt đăm đăm si mê nhìn cá trong bể của người ta, Dạ Ngưng đen mặt, lại nhìn nhìn bộ dạng mọi người chung quanh ôm mặt cười trộm, ho một tiếng, kêu: “Điện thoại!”

Tiểu Thảo ở bên kia đang xem hăng hái, nhìn chằm chằm bể cá cảm thán, cá đáng yêu như vậy, có thể không giết được không a. Nghe thấy Dạ Ngưng gọi mình, lại hô một tiếng đáp lại: “Chờ một lát.”

Bên này điện thoại reo vang không ngừng, Dạ Ngưng nhìn tên báo hiện lên trên màn hình, là mẹ của Tiểu Thảo. Dạ Ngưng biết bình thường người nàng sợ nhất chính là mẹ của mình, vạn nhất mà không nghe điện thoại rồi lại bị lộ da thì cái giá quá lớn này Dạ Ngưng không chịu nổi. Nàng ngẫm nghĩ, giờ di động về phía Tiểu Thảo, hít sâu một hơi, hét to: “Thảo, mau nghe điện này, mẹ bà –”

“.....”

Trong nháy mắt, toàn bộ nhà ăn đều tĩnh lặng.

__Hết chương 88__

(1) Trích trong bài thơ “Phú đắc: Cổ nguyên thảo tổng biệt” – Bạch Cư Dị:

Lý lý nguyên thượng thảo,

Nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hỏa thiêu bất tận,

Xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo,

Tình thúy tiếp hoang thành.

Hựu tổng Vương Tôn khứ,

Thê thê mãn biệt tình.

Dịch nghĩa:

Phú đắc: Cổ trên cao nguyên xưa đưa tiễn

Đồng cao cỏ mọc như chen

Khô tươi thay đổi hai phen năm tròn.

Lửa đồng thiêu cháy vẫn còn,

Gió xuân thổi tới mầm non lại trời.

Xa xa thơm ngát đậm dài,
Thành hoang vắng biếc khi trời tạnh mưa.
Vương, Tôn đi lại tiễn đưa,
Biết bao tình biệt đằm đìa lướt theo.

Người dịch: Tản Đà

(nguồn: thivien)

(2) “thảo” và “kháo” phát âm gần giống nhau, “kháo” nghĩa tương đương với “fuck”

90. Chương 89: Gặp Lại...

Dạ Ngưng thì còn đỡ, bình thường bị người khác chú ý cũng đã thành thói quen, rất bình tĩnh. Sao chứ, nhìn mình làm gì? Không phải nàng chỉ dùng những lời rất giản dị tự nhiên để trần thuật lại một chuyện thật sao. Tiểu Thảo thì lại không như thế, thỉnh thoảng bị nhiều người nhìn như vậy, mặt thoáng đỏ lên, ngẩng đầu đầu tiên là giận dữ lườm Dạ Ngưng một cái, sau đó mới lật đật đi tới cạnh nàng.

Dạ Ngưng vừa thấy bộ dạng nhăn nhó này của Tiểu Thảo liền quăng một cái liếc mắt coi thường qua, Tiểu Thảo cúi đầu đi tới, nhận lấy di động, tiếp lời người bên kia. Dạ Ngưng bị Tiểu Thảo làm loạn như thế, khẩu vị liền tăng mạnh, nhúng thức ăn vào nồi lẩu nóng hổi, ăn vui vẻ.

“A – như thế nào mà không để phần lại cho tôi!” Tiểu Thảo bị phần nhìn Dạ Ngưng. Người kiểu gì vậy? Vừa rồi không phải là không có khẩu vị sao? Thế nào mà chỉ mới chớp mắt một cái mà thịt bò một miếng cũng chẳng còn rồi?

Dạ Ngưng ngay cả đầu cũng chẳng thèm ngẩng, vừa thổi phù phù vừa ăn đầy miệng thịt bò, Tiểu Thảo bị bộ dáng đó của nàng chọc cười, kéo ghế ra ngồi xuống, đổ hạt tiêu vào trộn lẫn, lại bỏ thêm một cây cải trắng: “Ngưng Ngưng, bà không thể cứ ăn thịt mãi thế, như vậy sẽ mất cân bằng dinh dưỡng, mất cân bằng dinh dưỡng thì sau này bà sẽ bị béo, sau khi béo rồi sẽ lại nóng lòng giảm béo, đợi đến khi giảm rồi bà sẽ lại phát hiện ra thịt và tri thức cũng giống nhau, ăn vào bụng rồi thì sẽ vĩnh viễn thuộc về bà, người khác có muốn cướp cũng cướp không được, sau đó –”

“Cái con này bà có thể bớt nói nhảm đi được không!” Dạ Ngưng trừng mắt với Tiểu Thảo, một con nhóc còn trẻ tuổi như vậy mà dĩ nhiên còn dài dòng hơn cả Đường Tăng.

“Việc đó...sẽ không phải là bà bị đá vì ăn nhiều quá đấy chứ?” Tiểu Thảo không sợ địch nhân uy hiếp, dứt khoát nói ra lời đã chôn dấu trong lòng từ lâu.

Dạ Ngưng đen mặt, tâm tình vốn tốt đẹp liền biến sạch, nhíu nhíu mày: “Không phải, chẳng qua chỉ là chí bất đồng đạo bất hợp.”

(chí hướng không giống nhau, nói chuyện không hợp.)

“Nói đi nói đi ~ đúng rồi, hai người quen nhau thế nào? Phải rồi, là chị Tiểu phải không?” Tiểu Thảo chớp chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, đây tuyệt đối không phải là nàng cố tình dò hỏi được, mà bởi vì nền màn hình máy tính của Dạ Ngưng là để hai chữ “Vũ Hàm”, nền đen chữ hồng trông rất nổi bật, lần đầu tiên Tiểu Thảo nhìn thấy suýt chút nữa buột miệng khuyên Dạ Ngưng bớt đau buồn đi.

Dạ Ngưng bị Tiểu Thảo làm nhảm ồn ào đến phiền lòng, biết nếu không kể cho người này vài câu chuyện xưa thì nàng sẽ không dễ yên, bèn cầm lấy ly coca bên cạnh, nhìn Tiểu Thảo, trầm tư một hồi, nói: “Một năm ấy, trong thôn trời đổ tuyết lớn, Vũ Hàm một mình ôm rổ lên núi hái nấm bị lạc đường, gặp được tôi đi săn thú ngang qua nơi ấy –”

“Nói nghiêm túc!” Tiểu Thảo nổi giận, cái người này!

Dạ Ngưng thở dài, cầm lấy ly coca, lại nhấp một ngụm, vẻ mặt thâm trầm.

“Tôi xin bà, đây là coca không phải rượu, bà không cần phải trưng ra cái bộ mặt như thể uống rượu đấy.” Tiểu Thảo không chút lưu tình vạch trần Dạ Ngưng, nàng chính là như vậy, bình thường thoạt nhìn mơ mơ màng màng, nhưng kỳ thật thì so với ai khác cũng đều tinh tường hơn.

Dạ Ngưng chăm chú nhìn nàng, biết không lấy một vài sự thật để lừa dối thì không được, bèn ho một tiếng, nghiêm túc nói: “Thảo à, để tôi nêu cho bà một ví dụ giải thích vì sao hai người bọn này chia tay nhé. Mấy tháng trước, khi tôi ở nhà Vũ Hàm xem phim Hàn, vừa xem vừa trò chuyện, Vũ Hàm hỏi tôi: ‘Em cảm thấy phim Nhật và phim Hàn có gì khác nhau.’ Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: ‘Xem qua mấy bộ phim Hàn thì thấy phim Nhật trừu tượng số vận động khi không mặc quần áo và không nói lời nào ra thì thật sự em không thấy khác nhau lắm.’ Từ lúc đó cô ấy liền trở mặt với tôi.”

Tiểu Thảo không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, dĩ nhiên lại có loại người vô sỉ như vậy!

“Dạ Ngưng, bà đúng là đồ lưu manh!”

Dạ Ngưng trợn mắt lườm Tiểu Thảo một cái, tức giận nói: “Xem sumo lại như thế nào mà biến thành lưu manh? Tôi đã bảo mà, mấy người như bà á, đầu óc chẳng hay ho gì.”

“.....” Tiểu Thảo bị nghẹn gần chết, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng thật lâu, Dạ Ngưng căn bản không buồn để ý tới nàng, bình tĩnh nấu thịt, ăn đậu phụ.

Tiểu Thảo bị đánh bại, yếu ớt hỏi: “Tại sao có thể như vậy chứ, chị Tiểu như thế nào cũng là giáo sư mà, té bào hài hước chắc chắn không thể ít hơn bà được.”

“Đúng vậy, không thể ít hơn tôi, cô ấy cũng có không ít chuyện cười, hơn nữa đều thuộc loại ngắn gọn súc tích.”

“Ví dụ như?”

“Xì trum hương về phía Avatar hát: ‘Sau khi lớn lên, tôi sẽ giống như bạn’.”

“.....” Tiểu Thảo đang ăn bắp cải thiếu chút nữa là bị sặc, ho đến nổi nước mắt ứa ra, Dạ Ngưng lại khá bình tĩnh, ăn xong thịt bò rồi lại tiếp tục ăn tôm viên chiên.

“Thật ra thì, Ngưng Ngưng, ở bên cạnh bà cũng rất tốt, ít nhất lúc nào cũng đều vui vẻ, mặc dù có lúc khẩu vị hơi nặng.” Tiểu Thảo cắn đũa nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng liếc nàng một cái: “Thu lại ánh mắt mê gái đầy của bà đi, chị đây đã hiểu rõ hồng trần, mỹ sắc gì đó đều không lọt được vào mắt tôi.” Đang nói, người bán hàng lại đứng lúc mang nồi đến thêm nước lẩu, Dạ Ngưng ngẩng đầu liếc người ta, vóc dáng cao ráo, làn da trắng trẻo, mặt trái xoan, tuy không xinh đẹp bằng Vũ Hàm, nhưng cũng tính là tinh xảo. Nuốt miếng đậu phụ chiên vào miệng, Dạ Ngưng cảm thán: “Aish, gái đẹp năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều.”

“.....Bà thực quá vô sỉ, nói một đằng làm một nẻo.” Tiểu Thảo oán hận cắn miếng nấm.

Dạ Ngưng thấy bộ dáng nàng ăn như thế liền thấy thực đáng thương, tốt bụng nói sang chuyện khác: “Sao, mẹ bà gọi cho là có việc gì?”

“Đừng nói nữa.” Tiểu Thảo bị dời lực chú ý thành công, cắn đũa, rồi rầm nói: “Bà lại mắng tôi một trận, nói gì mà từ nhỏ tôi đã không thông minh, học vất vả chết được mới thi đỗ đại học, đến bây giờ đi làm còn không yên, chưa chắc không có ngày nào đó sẽ bị đuổi việc. Hiện giờ tài xế cần đàn ông, huấn luyện viên cần đàn ông, kế toán cần đàn ông, rất nhiều công ty ngay cả thư ký cũng chỉ định cần đàn ông, bà vì tôi mà dốc hết lòng. Nhưng kết quả là hiện giờ tôi ngay cả bạn trai cũng chưa đưa ra mắt, ôi.....”

Tiểu Thảo vốn muốn từ Dạ Ngưng tìm một chút an ủi, ai biết Dạ Ngưng người ta ăn no quá, làm gì có tâm tư nào quan tâm đến nàng, thuận theo lời mẹ Tiểu Thảo nói tiếp: “Lời người lớn tuổi nói thì phải nghe, còn tôi nói ý à, thừa dịp hiện tại vợ còn có thể là nữ, bà mau nhanh chọn vị trí nằm trên đi, bằng không hơn hai năm nữa.....”

“Dạ Ngưng!!!” Tiểu Thảo hoàn toàn bị chọc giận, Dạ Ngưng ghen một chút, ý thức được mình nói sai, liền vội vàng ngắc đầu giải thích: “Ai nha, bà cứ nghe đi, lời thật luôn khó nghe mà.”

“.....” Tiểu Thảo ngậm miệng cự tuyệt nói thêm câu gì nữa với Dạ Ngưng, theo nàng thấy, hai người cứ tiếp tục nói chuyện như vậy thì nàng không thể không tức mà chết mất. Tiểu Thảo không nói lời nào, nhưng Dạ Ngưng ngược lại rất thích yên tĩnh, vui vẻ bỏ thêm nước lẩu, như gió cuốn mây tan thổi quét toàn bộ thức ăn trên bàn.

Sau khi cơm no rượu say rồi, hai người liền kề vai sát cánh đi về phía bộ phận của mình, lúc đi ngang qua trước bàn tiếp tân, chị Triệu ở quầy tiếp tân liền ngăn hai người lại: “Này, hai người thử coi xem bác Lí có ở trong phòng không đi, phòng phó tổng không có nước, tôi gọi điện thoại cho ông ta, nhưng mãi vẫn không có ai nghe máy.”

Tiểu Thảo phản ứng chậm, còn có chút mơ hồ, nhưng thật ra Dạ Ngưng lại trưng ra bộ mặt đầy buồn bã nhìn chị Triệu: “Buổi sáng bác Lí bị trượt chân ngã, có lẽ không tới nhanh được đâu, nếu không để em giúp chị đi lấy nước?”

Chị Triệu nghi hoặc nhìn Dạ Ngưng, lắc đầu: “Không thể thế được, không phải tuần này đại chỉnh đốn vệ sinh sao, sáng hôm nay tôi còn nhìn thấy ông ấy quét dọn trên nóc nhà cơ mà.”

Dạ Ngưng dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, từ trên đó ngã xuống.”

“.....”

Tiểu Thảo ở bên cạnh nhin cười đến mặt mũi đỏ bừng, Dạ Ngưng nhún vai, cũng không nói gì, xoay người vào phòng, đi rót nước.

Tiểu Thảo đi theo phía sau, túm túm góc áo nàng, nhỏ giọng hỏi: “Sao bà lại nói dối? Vừa rồi tôi còn thấy bác ấy chào mà.”

Dạ Ngưng bĩu môi: “Bác Lí lớn tuổi như vậy rồi, còn chị ta chẳng lẽ không có tay có chân chắc, cứ tùy tiện sai khiến người ta, công ty chúng ta chỉ có mỗi chị ta như vậy, tôi đã sớm nhìn không ưa rồi. Thôi, coi như chúng ta tập thể dục sau khi ăn đi.”

Tiểu Thảo cười gật đầu, vui vẻ theo Dạ Ngưng đi rót nước.

Hai người đi rót nước xong, vừa vào văn phòng lại bị thông báo tuần này phải tăng ca, Tiểu Thảo đương nhiên không vui, nhưng Dạ Ngưng lại rất vui vẻ. Tăng ca tốt lắm, tăng ca rồi nàng sẽ không phải suy nghĩ nhiều, sẽ không cần khổ sở nữa.

Những ngày không vội không chậm dần trôi qua, Dạ Ngưng cũng dần dần quen thuộc với phương diện nghiệp vụ, nàng vốn thông minh, học thứ này thứ nọ cũng rất mau, trưởng phòng rất hài lòng với nàng. Mà Tiểu Thảo lại không giống vậy, mỗi ngày đều khóc lóc kể lể vì bị Phong tổng sai bảo, ngày nào mà không oán giận lẫn nhai với Dạ Ngưng về Phong tổng thì đúng là chuyện lạ.

Thời gian quả thật rất có hiệu quả, đau thương đến đâu cũng sẽ bị xóa nhòa, một người có khó hòa nhập với hoàn cảnh đến đâu thì cũng sẽ bị thời gian mạnh mẽ nhét vào.

Một năm thời gian trôi qua trong nháy mắt, Dạ Ngưng được vinh hạnh thăng chức lên thành tiểu tổ trưởng, ngày đó vì muốn chúc mừng Dạ Ngưng được thăng chức, nàng và Tiểu Thảo hai người đi ra ngoài một phen.

Một năm này Tiểu Thảo làm trợ lý cũng không phải vô ích, đã sớm không còn đáng về ngây thơ ngày đó, giờ tay nhắc chân đều có bóng dáng của Phong tổng, Dạ Ngưng nâng chén rượu nhìn nàng cười xấu xa.

“Làm cái gì vậy?” Tiểu Thảo buồn bực nhìn Dạ Ngưng, gì chứ, không phải chỉ là thăng chức thôi sao, lại vui vẻ đến vậy.

“Thế nào, ‘hòa hợp’ với Phong tổng rồi?” Dạ Ngưng cười tà ác, Tiểu Thảo vừa nghe thấy nàng nói như vậy lập tức liền đỏ mặt, buông chén, một quyền đánh qua.

“Bà cái đồ lưu manh chết tiệt, nói cái gì cũng đều sắc tình như vậy.”

“Cái này gọi là dâm giả tự dâm, đâu liên quan đến tôi?”

“Ít nói nhảm đi, kính bà một ly, chúc mừng thăng chức.” Tiểu Thảo cầm lấy chén rượu, ra vẻ bắt chước nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng bữu môi, giơ chén rượu lên: “Chúc mừng cái gì, không phải chỉ là tiểu tổ trưởng sao?”

“A, còn xem thường chức quan?” Tiểu Thảo vẻ mặt khinh bỉ.

Dạ Ngưng quàng ánh mắt coi thường qua: “Là tiểu tổ trưởng, toàn bộ tiểu tổ chỉ có hai người, tôi là tiểu tổ trưởng, người kia là phó tổ trưởng, chức quan ghê gớm thật!”

“Trời ạ, bà tỉnh lại đi, quan lớn đều từ từng chức vị nhỏ như vậy mà chút một tiến lên, chưa chắc đã không có ngày nào đó bà cũng giống như chị Tiểu một bước lên trời đâu. A.....” Tiểu Thảo tự biết mình nói sai, lập tức che miệng lại, Dạ Ngưng miễn cưỡng cười cười với nàng, lắc đầu, không nói gì.

Một năm này, tuy rằng nàng không liên lạc với Tiểu Vũ Hàm, nhưng từ chỗ lão Đại và Linh Đang thì cũng ít nhiều biết được tin tức của cô. Trong một năm trời ngắn ngủi, Vũ Hàm đã đạt được thành công, liên tục hoàn thành công việc, xoay người một phút 360 độ tiến một bước nhảy dài, hiện giờ đã lên làm Tổng giám đốc H.R*. Ngày Thiên Hoàng tổ chức mừng công cô, Dạ Ngưng một mình len lén tự tìm say, sau lại vẫn là Tiểu Thảo đến quán bar kéo nàng về nhà. Tối hôm ấy nàng ôm Tiểu Thảo khóc cả đêm, lầm bầm lâu lâu nói gì đó không ngừng, oán hận có, mà càng nhiều là nhớ thương. Đến khi Dạ Ngưng ôm đùi Tiểu Thảo khóc gọi “Vũ Hàm, em sắp chết rồi”, Tiểu Thảo cũng nhịn không được mà rơi nước mắt, nàng biết, Dạ Ngưng là nhớ Tiểu Vũ Hàm đến muốn chết rồi.

(*H.R: human resources)

Thở dài, bởi vì câu nói kia mà Dạ Ngưng chẳng muốn ăn, ăn qua loa vài miếng, buông đũa xuống. Tiểu Thảo hối hận không thôi, lại không biết phải nói gì để an ủi, hai người lòng không thoải mái trở về công ty, vào phòng, trưởng phòng liền đi ra đón: “Dạ Ngưng, cô đi đâu vậy hả? Gọi di động cũng không nghe máy!”

Tâm tình Dạ Ngưng không tốt, sắc mặt âm trầm không nói câu nào. Nàng vẫn luôn như vậy, tính tình mà nổi lên thì mặc kệ người có là thiên hoàng lão tử nổi giận nàng cũng không thêm quan tâm.

Trưởng phòng cũng biết tính tình này của nàng, cũng không nói nhiều nữa, nhú nhú mày, nhìn nàng: “Cô mau chỉnh trang lại mình một chút đi, đừng có trưng ra bộ dáng chưa tỉnh ngủ như vậy nữa, hôm nay Tổng giám đốc H.R bên phía công ty đối tác ở Bắc Kinh tự mình đến đây nói chuyện hợp tác, cô thể hiện chút tinh thần cho tôi xem nào!”

“Hợp tác gọi tôi làm cái gì chứ?” Dạ Ngưng ỉu xiu đáp trả, nàng chỉ là một viên chức nho nhỏ, hợp tác hay không thì liên quan gì đến nàng. Phía trên quyết định không phải là được rồi sao?

Trưởng phòng khế cắn môi, chỉ tiếc rên sắc không thành thếp nhìn nàng: “Tôi thực không hiểu được sao Phong tổng lại đặt trọng điểm bồi dưỡng lên người cô được nhỉ!”

Dạ Ngưng gật gật đầu, phụ họa theo nói: “Phải, tôi cũng buồn bực lắm chứ. Nếu không anh hỏi ngài ấy một chút xem?”

Chợ cho trưởng phòng tức gần chết rồi, lúc này Dạ Ngưng mới đi vào toilet để rửa mặt, sửa sang lại quần áo, chỉnh lại mình trông cho có hình người chút, nhìn nhìn thời gian, vẫn còn vài phút nữa, Dạ Ngưng đốt một điếu thuốc, hút vài hơi.

Một năm rời xa Vũ Hàm, nàng cũng từ không hút thuốc biến thành hút thuốc, từ uống một chút rượu biến thành thùng rượu, không phải nàng cố ý sa đọa, chỉ là trong lòng không nơi gửi gắm, sa sút thì sa sút, dù sao cũng không có ai nhìn đến. Tháng mười một, lão Đại từng đến thăm nàng, thấy nàng như vậy thì tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nói sẽ trở về tổ cáo, sau lại bị Dạ Ngưng đá cho hai phát rồi lau nước mắt rời đi. Loại tình huống này vẫn liên tục tiếp diễn đến bây giờ, thậm chí có đôi khi cử động mạnh Dạ Ngưng đều có thể cảm giác được từng đợt choáng váng đến tận óc, thân thể phải cực độ chống đỡ, nhưng mà nàng vẫn không chịu dừng làm việc. Dừng lại thì để làm gì? Lại nhớ tới Tiểu Vũ Hàm sao? Nghĩ tới cô thì có ích gì, giờ cô hẳn là rất vui về...rất vui về đi.

Phong tổng coi trọng nàng? Dạ Ngưng dụi điều thuốc cười lạnh, đúng vậy, một nhân viên làm việc đến bán mạng như thế, ông chủ nào mà chẳng cần nhiều.

Dụi tắt điều thuốc, Dạ Ngưng súc súc miệng, soi gương, nhe răng nhìn trên răng không có rau cỏ hay dị vật linh tinh gì đó, cảm thấy coi như là có chút tinh thần rồi mới mở cửa toilet, đi ra ngoài.

Đi đến cửa phòng họp, Dạ Ngưng liền cười cười với Tiểu Thảo đang bưng cốc café, ai biết Tiểu Thảo vừa nhìn thấy nàng liền có chút hoảng hốt, tay run lên, café liền bị bắn ra thảm.

“Ngất mất, bà làm sao vậy? Bị tôi làm cho giật mình à?” Dạ Ngưng tiến lên vài bước cầm lấy tay nàng xem xét.

Tiểu Thảo giật tay lại, lắc đầu: “Không có việc gì, không sao cả, Ngưng Ngưng này.....”

Bộ dáng muốn nói lại thôi của Tiểu Thảo làm cho Dạ Ngưng phải nhíu mày, có chút không kiên nhẫn nói: “Có chuyện thì nói có rắc thì đánh, lắm nhảm dài dòng làm gì?”

Tiểu Thảo nhìn Dạ Ngưng, cổ hết sức nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chuyện là...trong phòng tổng giám đốc, có người tôi nhìn thấy hơi quen, hình như là –”

“Là ai thế?”

“Dạ Ngưng, cô nhanh lên đi, đang chờ cô đó!” Không đợi Tiểu Thảo nói xong, trưởng phòng đã từ trong phòng họp đi ra quát lên, nói cũng kỳ quái, phòng họp vốn còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện nhưng lại bởi vì tiếng quát này của trưởng phòng mà trong nháy mắt liền yên tĩnh hẳn xuống. Dạ Ngưng cũng không nghĩ nhiều, đáp lại, theo đi vào.

Cửa bị đẩy ra, một cổ hương chanh nhàn nhạt xông vào mũi, thân mình Dạ Ngưng cứng đờ, lỗ chân lông toàn thân tựa hồ trong nháy mắt liền co lại, nàng cố ép mình ngẩng đầu, nhìn qua.

Hết chương 89

91. Chương 90: Cầu Xin An Ủi...

Cái gì gọi là linh hồn xuất khiếu, cái gì gọi là cầu huyết xuyên không, Dạ Ngưng đã hoàn toàn hiểu được. Một năm xa cách, trăm ngàn lần Dạ Ngưng ước mong có thể xuyên không đến Phong Đằng, lấy một tư thế mà Dạ Ngưng không ngờ tới xuất hiện trước mặt cô. Nếu dựa theo bài bản cầu huyết của mấy bộ phim truyền hình, thì phản ứng của Dạ Ngưng hẳn phải là như sau.

Bước đầu tiên sẽ há hốc miệng tỏ vẻ giật mình, một tay chỉ vào Tiểu Vũ Hàm, thân thể run rẩy kịch liệt, đau thương nói: “Cô.....Tiểu Vũ Hàm.....”, bước thứ hai sẽ rút lại bàn tay đang vươn ra, chuyển thành che đôi môi đỏ mọng tỏ vẻ càng thêm giật mình cùng nhu nhược. Bước thứ ba sẽ lệ nóng doanh tròng liêu lĩnh bổ nhào vào lòng Tiểu Vũ Hàm, lại dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của mọi người, đôi “vợ chồng” sẽ cùng ôm chầm lấy nhau.

Thực bất hạnh thay, bạn học Dạ Ngưng im lặng diễn luyện một lần từ đầu tới đuôi, hiệu quả thực rõ ràng, Tiểu Vũ Hàm nguyên bản vẫn ngẩng đầu nhìn nàng như thể bị áp lực nặng nề mà cúi đầu xuống, cắn chặt môi dưới.

Tiểu Thảo đang ở bên rót nước chỉ thiếu điều ném thẳng phích nước sôi vào mặt Dạ Ngưng, trưởng phòng và Phong tổng toàn bộ đen mặt, không nói gì nhìn Dạ Ngưng.

“Ách.....” Dưới cái nhìn của mọi người, mặt Dạ Ngưng đỏ lên, cắn môi liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay ngồi vào chỗ. Được, Tiểu Vũ Hàm, cô được lắm, một năm qua không chút tin tức gì, lần đầu tiên gặp lại liền bởi vì em thực lòng biểu lộ mà cười một trận, lần này em mà không hành hạ hành hạ cô thì Dạ Ngưng em sẽ cả đời làm thụ!

Trưởng phòng ho một tiếng, cực kỳ mắt mặt nhìn nhìn Phong tổng. Phong tổng nhún nhún vai, nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, hơi hơi nheo mắt. Gì thế này? Có điểm mờ ám. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô và Thiên Hoàng hợp tác, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy Tiểu Vũ Hàm. Phong tổng vốn đánh giá cao ánh mắt nhìn người của Tiêu tổng, năng lực không quan trọng, mỹ nữ mới là mấu chốt, Tiểu Vũ Hàm nhìn thế nào cũng thật sự xem như là một đại mỹ nữ. Áo khoác dài màu trắng bằng da dê mềm mại, áo lông cao cổ trắng tựa tuyết bó sát người càng làm nổi bật làn da mặt trơn bóng mềm nhẵn như tơ lụa, mặt như hoa đào, ánh mắt như nước, vóc người hơi gầy, nhưng thoát nhìn lại toát lên vẻ già dặn giàu kinh nghiệm. Phát hiện ra Phong tổng đang nhìn mình, Tiểu Vũ Hàm liền nghiêng đầu, mỉm cười với cô, không tiếng động hỏi, nhìn tôi làm gì chứ?

Phong tổng bị ánh mắt sắc bén của Tiểu Vũ Hàm miếu sát*, ho một tiếng, bắt đầu hội nghị. Máy chiếu mở lên, thanh âm đoạn phim được phát rất chói tai, Tiểu Vũ Hàm tường thuật theo hệ thống chính thể quy hoạch của lần hợp tác này, nhấn mạnh đến kết quả mong muốn đạt được. Phong tổng ở một bên nghe rất chăm chú, Tiểu Thảo ở bên cạnh cúi đầu điên cuồng tốc ký, trưởng phòng cũng không cam lòng lạc hậu, gõ bàn phím ầm ầm, chỉ có mỗi Dạ Ngưng là ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Tiểu Vũ Hàm.

(*giết trong tích tắc)

Trừ việc gầy đi một chút thì cũng không thay đổi gì, đó vẫn là người mà nàng yêu, cảm giác nói chuyện cũng vậy, tựa như hồi còn ở trường đại học, chỉ là vừa rồi vì lý do gì mà ngay cả liếc mắt cô cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái? Lòng Dạ Ngưng chua xót, lại có chút hối hận, đúng vậy, người ta hiện tại đã là tổng giám đốc Tiểu, nếu ở cổ đại thì chính là chức quan thái giám trưởng quản hậu cung ba ngàn, sao có thể giống với một tiểu bản dân như mình. Cô tới tìm mình sao? Không phải đâu...một năm qua cũng chưa từng tới, lúc này lại tới làm gì, chắc chắn tổng giám đốc đáng khinh bỉ Tiêu Mạc Ngôn kia lại dẫn Hạ Hạ đi hưởng tuần trăng mật nên mới giao công việc này cho Vũ Hàm đây mà, Tiêu tổng này thật sự quá phận, không biết thân thể Vũ Hàm không tốt sao? Phân công một mình cô đến nơi băng thiên tuyết địa tra tấn người như vậy là muốn làm cái gì?

Tiểu Vũ Hàm giảng giải rất nghiêm túc, ra vẻ vô tâm liếc Dạ Ngưng một cái, thấy biểu tình rối rắm của nàng, đáy lòng thầm thở dài. Kỳ thật lúc Dạ Ngưng còn chưa vào, Tiểu Vũ Hàm cũng đã có chút không nhìn được. Đặc biệt khoảnh khắc lúc trưởng phòng gọi tên Dạ Ngưng, cô thực rất muốn lao ra ôm lấy Dạ Ngưng. Nhưng mà bây giờ cô còn có chút băn khoăn, hai người không liên hệ một thời gian dài như vậy, Dạ Ngưng còn có thể hận cô không? Vừa rồi màn biểu diễn kịch câm nho nhỏ lúc Dạ Ngưng mới vào của kia Tiểu Vũ Hàm cũng không hoàn toàn hiểu rõ được, biết tính tình cực kỳ cứng đầu của nàng, Tiểu Vũ Hàm vẫn không dám quả quyết hành động, nhờ đâu ở ngay công ty của Dạ Ngưng mà khóc loạn lên cùng với nàng...việc này thực không dễ làm.

Hội nghị tiến hành đâu vào đấy, không xuất hiện tình huống đặc thù gì, Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm được mười phút rồi vẫn cúi đầu khổ sở, cảm xúc che giấu thật lâu trong lòng lập tức lại trào dâng, sau khi loại tình cảm tương tự bởi vì sự xuất hiện của Tiểu Vũ Hàm mà có thể giảm bớt thì nội tâm nàng lại chỉ tràn ngập một loại cảm xúc, đó chính là oán hận. Được lắm, Tiểu Vũ Hàm, nhìn bộ dáng cô đứng trên bục tràn đầy tự tin thực không tệ nhỉ, chức thái giám tổng quản làm cũng khá quá đi thôi, trách không được một năm qua không liên lạc gì với em, bận rộn quản lý hậu cung ba ngàn thì làm gì còn có thời gian nghĩ đến viên ngọc trai biển* như em đây nữa chứ.

(*đây là ẻm tự khen hay là mình dịch nhầm nhỉ???)

Dạ Ngưng tự mình rối rắm thiếu chút nữa là hồng mắt, Phong tổng ở bên kia lại nêu lên một vài ý kiến rồi đơn giản bàn bạc với Tiểu Vũ Hàm vài lần, vì biết cô vừa xuống máy bay bên chắc hẳn còn rất mệt, Phong tổng liền tận lực giảm bớt thời gian của hội nghị, đem tất cả mọi việc kéo dài lại để sau. Dạ Ngưng lại một chút cũng không nghe lọt vào tai, hội nghị vừa chấm dứt, nàng liền ôm văn kiện, đứng dậy, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét lao ra bên ngoài, tốc độ nhanh đến nỗi khiến ái tốc mới sảy của Tiểu Thảo đang muốn đến an ủi nàng bị hất tung lên đứng chuẩn tạo hình Mai Siêu Phong.

Tiểu Vũ Hàm vẫn nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt gắt gao đi theo nàng, Phong tổng nói được một nửa liền nhận ra Tiểu Vũ Hàm đứng ngồi không yên, liền cười cười, nói: “Vũ Hàm đi về nghỉ ngơi một chút trước đi. Mấy chuyện phòng ở gì đó chúng tôi đều đã thu xếp ổn thỏa rồi, một lát nữa tôi sẽ bảo thư ký đem chìa khóa

phòng cho cô, còn chìa khóa xe cũng đều sẽ đưa cho cô nốt, phòng làm việc cũng ở ngay bộ kỹ thuật, có yêu cầu gì cô cứ việc đề xuất, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Tôi cần một trợ lý quen thuộc nghiệp vụ.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Phong tổng nói, Phong tổng nghe xong liền ngần ra, cô không nghĩ Tiểu Vũ Hàm lại sẽ nhanh như vậy liền đưa ra yêu cầu, rất nhanh liền phản ứng lại, gật đầu cười khê: “Được, Tiểu tổng thấy cô bé vừa rồi thế nào?” Tiểu Vũ Hàm gật gù, thở dài, cô bé đó không tệ, tôi thích, chỉ có điều không biết còn có thể sẽ ngoan ngoãn nghe lời hay không thôi.

Tiểu Thảo luôn ở một bên nghe lén rồi rầm rầm nhìn Tiểu Vũ Hàm, từ biểu tình vừa rồi của Dạ Ngưng mà xem thì vị tỷ tỷ vẫn làm cho nàng muốn chết đúng là Tiểu tổng rồi. Chắc, nhưng vì cái gì Tiểu tỷ tỷ này lại không quá giống như trong tưởng tượng của nàng nhỉ. Trong tưởng tượng của Tiểu Thảo, Tiểu Vũ Hàm hẳn phải là bộ dạng bị nhớ thương tra tấn đau khổ không chịu nổi, hình tiêu mảnh dẻ, đúng, giống như là Bạch Tố Trinh bị nhốt ở Lôi Phong Tháp vậy, tiểu tụy vươn tay ra, ảm đạm nói: “Quan nhân a — nhất định phải chờ sau khi thiếp ra khỏi tháp về nhà rồi cùng nhau nuôi hài tử.”

“Tôi đã nói bao lần cái tật xấu cứ thích ngáy người ra này của cô có thể sửa lại được hay không hả?” Phong tổng hét lên một tiếng, Tiểu Thảo run bắn lên, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Phong tổng, cắn cắn môi. Người ta cũng muốn một Tiểu tỷ tỷ dịu dàng cơ.

“Tiểu tổng, đi nghỉ ngơi một chút trước đi.” Ôn Nhiên mỉm cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, cô là thư ký mà Tiêu Mạc Ngôn lựa chọn, trước khi đi đã ngàn vạn dặn dò cô nhất định phải dẫn về một sinh vật còn sống. Lời tiên đoán của Tiêu Mạc Ngôn: “năm 2012, rất có khả năng Tiểu Vũ Hàm mang theo Dạ Ngưng cùng nhau biến mất”. Cảm giác được gánh nặng sâu sắc trên vai, Ôn Nhiên vẫn tận tâm hoàn thành hết trách nhiệm, nhưng Tiểu Vũ Hàm vẫn là như vậy, trừ Dạ Ngưng ra, đối xử với ai cũng đều lạnh nhạt, khiến cho lần nào Ôn Nhiên cũng bị chọc đến căm tức.

Tiểu Vũ Hàm mệt mỏi lắc lắc đầu: “Tôi muốn đi đến phòng làm việc nhìn xem.” Ôn Nhiên gật đầu, không dám nhiều lời, thở dài, đi đến nhìn phòng làm việc? Tôi thấy là đến nhìn Dạ Ngưng thì có.

Ôn Nhiên xách túi, cung kính đi theo sau Tiểu Vũ Hàm, trưởng phòng đi phía trước dẫn đường. Tiểu Vũ Hàm đạp giày cao gót đi theo cô, biểu tình lạnh nhạt. Trước khi đến đây cô đã nghĩ kỹ rồi, nhất định phải mang Dạ Ngưng về, đem trở về bên cạnh mình, dù có thể nào cũng sẽ không để nàng rời đi, cho dù nàng không tha thứ ỉn, cho dù nàng vẫn còn hận.

“Tiểu tổng, đến rồi.” Trưởng phòng nói xong liền mở cửa ra, Tiểu Vũ Hàm đáp lời, ngẩng đầu nhìn đi vào.

Bộ phận tin tức dù sao thì cũng lấy dần ông là chính, phụ nữ đều là loại phượng mao lân giác quý hiếm, vì nguyên nhân đó, sự tồn tại của Dạ Ngưng có vẻ đặc biệt nổi bật, Tiểu Vũ Hàm liếc mắt một cái liền thấy được. Thịt bò khô, trứng cuộn, bánh trứng bày đầy một bàn, máy tính đặt phía trên có vẻ đặc biệt chặt chẽ, Dạ Ngưng hai chân gác lên bàn, trong lòng ôm PSP, chuyên tâm chơi Plant vs Zombie, tưởng tượng từng con Zombie ác độc thành Tiểu Vũ Hàm, cắn chặt răng dùng sức bắn. Trưởng phòng nhìn Dạ Ngưng bắn Zombie đến đầu đầy mồ hôi, mặt xanh mét lại, dùng sức hít một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, dùng bàn tay siết chặt thành nắm đấm gõ vang cái bàn của Dạ Ngưng.

“Dạ — Ngưng —”

“Cái gì?” Dạ Ngưng cũng không ngẩng đầu lên chào, tay còn không buồn dừng ấn nút, lại bấm tiếp hơn một phút mới cảm thấy có chỗ không bình thường, liền mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

“A.....trưởng phòng ạ.” Thật là, người này đến đây mà như thế nào không có ai nói cho tôi biết?! Mấy người là đồ tôi không có nghĩa khí! Dạ Ngưng như bị điện giật điều chỉnh tốt dáng vẻ cùng tư thế, quay đầu oán giận nhìn đồng nghiệp chung quanh, mọi người đều cúi đầu buồn cười. Bọn họ thích nhất chính là khi Dạ Ngưng bắt nạt trưởng phòng, cực kỳ phấn khích!

Trưởng phòng cắn chặt răng, hai mắt bốc hỏa, nhưng vừa nghĩ đến việc bên cạnh còn có Tiểu Vũ Hàm dõi theo, liền cố gắng đè nén cảm xúc của mình, nói: “Phong tổng lên tiếng, bảo cô đi làm trợ lý cho giám đốc Tiểu. Cô mau chóng thu dọn các thứ đi đến văn phòng người ta đi.”

Dạ Ngưng giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt ánh mắt hai người giao cùng một chỗ, trong mắt Tiểu Vũ Hàm lại tràn đầy thương tiếc cùng tự trách, Dạ Ngưng nhìn thấy, liền nhú nhú mày, cứng ngắc xoay đầu đi: “Làm cái gì mà làm, tôi không đi!”

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng chí khí không thể bị tiêu diệt! Tôi không đi thì anh có thể làm gì được?

Sắc mặt trưởng phòng đông lại cứng ngắc, hung tợn nhìn Dạ Ngưng: “Tiền thưởng cuối năm có còn muốn không?”

“Trưởng phòng, tôi vẫn nghĩ anh là chính nhân quân tử chứ?”

“Cô ít nói nhảm thôi, mau đi đi!” Trưởng phòng cũng nổi giận, thói quen xấu này là học từ ai đây?

Dạ Ngưng im lặng thật lâu, nghiêng đầu, gật: “Ok, tôi từ chức.” Dựa vào cái gì chứ? Lúc đi không tiền nòng, suốt một năm không liên lạc với nòng, giờ đến lại muốn khiến nòng đảm đương chức tiểu nha hoàn bưng nước rửa chân chải đầu, này cũng quá khi dễ người ta mà!

Một câu, toàn bộ bộ phận tin tức đều tĩnh lặng lại, tất cả mọi người chung quanh đều ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, vẻ mặt kinh ngạc, vài chị gái có quan hệ tốt với nòng ở cạnh đó đều liếc mắt nhìn Dạ Ngưng, nhìn cũng không buồn liếc mắt nhìn mấy người đó một cái, cắn răng, cúi đầu thu dọn các thứ. Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà lúc trước Tiểu Vũ Hàm muốn nòng cắt thì nòng liền cắt, hiện tại muốn nòng trở về liền đi tìm nòng để làm thư ký chó má gì đó? Nòng giá rẻ như vậy sao, thật xin lỗi, tổng giám đốc Tiểu, tôi đã cắt xa rồi, trở về không được nữa! Nghĩ đến một năm này lòng lại chua xót, Dạ Ngưng ủy khuất không thôi, nước mắt nói rơi liền rơi, trưởng phòng vốn đang đầy một bụng tức giận thấy nòng như thế liền ngậm cả người.

“Dạ Ngưng, chúng ta nói chuyện.” Cuối cùng vẫn là Tiểu Vũ Hàm xuất trưởng, mím môi nhìn Dạ Ngưng, thanh âm thực dịu dàng lại mang theo một cỗ lực lượng không thể kháng cự. Trưởng phòng ở một bên liền toát mồ hôi, tổng giám đốc người ta ngay lần đầu tiên đến đã bị Dạ Ngưng chọc cho xù lông.

.....

Sự thật thường thường tàn khốc, trưởng phòng đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Dạ Ngưng lật đật đi theo sau Vũ Hàm, hắt hất sâu một hơi. Dạ Ngưng, cô thật sự là.....

Vào văn phòng, Tiểu Vũ Hàm ngồi trên ghế giám đốc nhìn Dạ Ngưng, Ôn Nhiên rất có nhãn lực, bưng hai ly café vào xong liền đi ra ngoài. Dạ Ngưng cầm một ly từ khay lên, uống một ngụm, không kiêu ngạo không siểm nịnh đi thẳng đến trước sofa, nghiêng người ngồi xuống. Trước khi vào phòng nòng đã nghĩ cả rồi, bất luận Tiểu Vũ Hàm có cường bức hay lấy lợi dụ dỗ thì hiệp ước bình đẳng cũng quả quyết không thể ký! Thanh niên vĩ đại ngày nay phải có lý tưởng vĩ đại, không thể bị lạc trong vòng ôn nhu của địch nhân, phải lấy ánh mắt nhìn vấn đề phát triển, cố gắng vì bản thân tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Tiểu Vũ Hàm trầm mặc nhìn Dạ Ngưng, ánh mắt quyến luyến di chuyển trên mặt nòng, đau lòng như muốn đòi mạng. Sao lại gây đến vậy? Làn da cũng không còn như trước, rốt cuộc là nòng đã tự tra tấn mình như thế nào?”

“Tổng giám đốc Tiểu, cô tìm tôi có chuyện gì?” Dạ Ngưng nhấp một ngụm café, ngẩng đầu, cười mỉm nhìn Tiểu Vũ Hàm. Biểu tình kia, thần sắc ấy, thật giống như thật sự hai người chưa từng quen biết vậy.

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm hơi trắng, cắn cắn môi, giống như nhẫn nại cái gì, thật lâu sau, thật lâu sau cô mới chậm rãi mở miệng, nhưng lần này vừa mở miệng liền khiến cho Dạ Ngưng nhin không được mà hốt mắt đỏ bừng.

Hết chương 90

92. Chương 91: Nồng Đậm Lửa Ghen...

“Dạ Ngưng, theo tôi về nhà đi.”

Không phải áy náy, không phải nhớ thương, Tiểu Vũ Hàm dùng hai tiếng “về nhà” trực tiếp đánh thẳng vào trái tim kiều ngạo nhỏ nhỏ của Dạ Ngưng. Dạ Ngưng cúi đầu, nước mắt lã chã lã chã tuôn rơi, bàn tay đang nắm ly café bởi vì dùng sức quá mà móng tay trở nên trắng bệch.

Đáng giận mà, Tiểu Vũ Hàm, về nhà? Cô nói về nhà là về sao? Đây là ám chỉ một năm vừa qua này em như thể con chim bay lạc đến nơi này? Ngay cả một câu an ủi cô cũng không muốn sao? Trư Bát Giới người ta cưới vợ còn phải cống đây, cô đồ cũng không chịu đồ mà đã muốn em đi theo cô. Coi em là ô sin mà cô trả tiền mướn chắc?

Tiểu Vũ Hàm vẫn thực khẩn trương, nói thế nào thì cũng là cô đưa ra yêu cầu chia tay mà không có lý do gì trước, đối diện với Dạ Ngưng ít nhiều cũng có chút lo lắng không thôi, giờ nhìn thấy Dạ Ngưng khóc, liền bối rối đứng dậy, rút mấy tờ khăn giấy từ chiếc hộp cạnh đó, đi đến bên Dạ Ngưng.

Mặc dù Dạ Ngưng khóc, nhưng khóc rất phong cách, hai tay che khuất mặt, thành trạng thái “ôm đàn tỳ bà che nửa mặt hoa”, xuyên qua kẽ ngón tay mảnh khảnh nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, nhìn thấy cô rút giấy ăn ra, liền cắn cắn môi. Xấu xa, cuối cùng cũng biết an ủi người ta sao? Muốn lau đi những giọt nước mắt yếu đuối trên mặt người ta?

Tiểu Vũ Hàm chậm rãi đi đến bên cạnh Dạ Ngưng, sắc mặt ngưng trọng, bộ dáng rối rắm, do dự thật lâu, nhỏ giọng nói: “A...này, lau đi.”

“.....” Dạ Ngưng hoàn toàn hết chỗ nói, giữa đầu cắn răng oán hận liếc Tiểu Vũ Hàm, được lắm, tổng giám đốc Tiểu, một năm không gặp, trình độ không hiểu phong tình của ngài lại được nâng cao thêm một tầng nha. Thật đúng là chỉ biết làm việc, ngày ngày đều hướng về phía trước, tâm tư thiếu nữ cô cũng vĩnh viễn không thêm đoán mà!

Tiểu Vũ Hàm bị Dạ Ngưng nhìn đến có chút co quắp, cô vốn định lau nước mắt cho Dạ Ngưng, nhưng mà.....Dựa theo tính tình dễ dàng xù lông của Dạ Ngưng trước kia, nếu cô cứ như vậy mà lau nước mắt cho nàng, vậy thì hậu quả nghĩ đến có lẽ sẽ không chịu nổi. Nhìn bộ dáng trừng mắt của Dạ Ngưng, trong lòng hơi khổ sở, thở dài, quên đi, vẫn nên chậm rãi đồ vậy.

Bên này Dạ Ngưng cũng vẫn nhìn Tiểu Vũ Hàm, trông thấy dáng vẻ mặt ửng hồng quần bách của cô mà có chút không đành lòng, mấp máy môi, thở dài, giơ tay lên, muốn tóm lấy giấy ăn trong tay cô, chính xác mà nói là bắt lấy tay Tiểu Vũ Hàm. Tuy rằng tức giận, nhưng mà Dạ Ngưng thật sự rất nhớ Tiểu Vũ Hàm, yêu một người, có lẽ sẽ không hề có giới hạn mà hạ thấp tư thái, nếu Vũ Hàm đã không có ý định giúp nàng lau nước mắt, vậy nàng liền tạm thời cho đây là việc thiện cùng giúp đỡ đi.

Nhưng mà sự thật lại luôn rất lạnh lùng tàn khốc, tổ hợp “không hiểu phong tình” cùng “ngạo kiều biệt nữ” thường thường lại không hoàn mỹ như vậy.

Đúng lúc bởi vì Tiểu Vũ Hàm đã nản lòng thoái chí mà thu tay lại cùng động tác ngại ngần then thùng muốn nắm lấy tay cô của Dạ Ngưng diễn ra đồng thời, một động tác lẳng không cửu âm bạch cốt trào hoàn mỹ được sinh ra!

Càng không may là, Tiểu Thảo lại bưng café tiến vào!

“.....”

“.....”

Một phút đồng hồ sau, Dạ Ngưng xanh mặt kéo Tiểu Thảo văng vẳng mắt há hốc mồm ra khỏi văn phòng, vốn hẳn phải là cảnh lần đầu tiên gặp lại đây cảm động lòng người lại lấy việc thảm bại mà kết thúc.

“Ngưng Ngưng, bà.....” Tiểu Thảo nhìn Dạ Ngưng, dùng sức nuốt nước miếng. Dạ Ngưng trừng mắt liếc nàng một cái, thở dài, lắc đầu.

“Bà thấy hết rồi?”

“Ừ.....” Tiểu Thảo trầm mặc gật đầu.

Sắc mặt Dạ Ngưng liền âm trầm hẳn xuống. Tuy nói ngày thường nàng ít nhiều có kể với Tiểu Thảo một vài chuyện cũ giữa mình và Vũ Hàm, nhưng mà trong những câu chuyện ấy mình vẫn lấy thân phận bạch mã công chúa để xuất hiện, đáng vẻ anh tuấn tiêu sái đường đường, nói quá lên không ít, mà hôm nay.....Cái bộ dạng rụt rè kia lại đúng lúc để tiểu Thảo thấy được, thật sự quá mất mặt mà. Tiểu Vũ Hàm.....rốt cuộc cô tới là để đỡ em về nhà hay vẫn là đến để bắt nạt em?

Tiểu Thảo nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, nhìn thấy vẻ mặt cau có của nàng, liền cắn môi, vồ vồ vai nàng: “Ngưng Ngưng, tuy rằng bà giận Tiểu tỷ tỷ đi chẳng nữa, nhưng mà làm như vậy thì thật sự có chút vô đạo đức đấy.”

“Cái gì?” Dạ Ngưng nghi hoặc nhìn Tiểu Thảo, gì thế?

Tiểu Thảo nhú mày nhìn Dạ Ngưng, hít sâu một hơi, cố lấy hết dũng khí nói: “Bà đừng lừa tôi, tôi thấy hết rồi, nếu tôi không vào thì chắc chắn bà sẽ thực hiện bạo hành gia đình đối với Tiểu tỷ tỷ phải không?”

“.....”

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Thảo, Tiểu Vũ Hàm có thể bớt đi được sự xấu hổ không cần thiết, nhưng mà Tiểu Thảo cũng vì thế phải trả một cái giá lớn đến thảm trọng, đúng lúc Phong tổng đập giày cao gót hùng dũng oai vệ hiện ngang tiêu sái tiến vào Bộ phận tin tức, nhìn thấy tiểu Thảo bị Dạ Ngưng đè lên bàn mà đánh vào mông, mắt liền nheo lại. Muốn làm thần mã? Thật đúng là một đôi bạn tốt mà.

“Dạ Ngưng, Tiểu Thảo!”

Trường phòng vốn đang ở một bên nhìn hai người đùa với nhau, vừa thấy Phong tổng đến liền ho một tiếng, nhắc nhở hai người.

Dạ Ngưng không cam lòng từ trên người Tiểu Thảo đứng dậy, Tiểu Thảo xoa xoa đầu, nhìn Phong tổng đứng bên cạnh mắt lạnh nhìn hai người, khẽ run lên.

Phong tổng hí mắt, ánh mắt chậm rãi đảo qua toàn bộ Bộ phận tin tức, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều tự co mình lại thành cái nấm.

“Hai người các cô đã xong việc rồi?” Thanh âm lạnh như băng, Phong tổng nhướn mày nhìn Tiểu Thảo. Một câu có phần mờ ám làm cho Dạ Ngưng đỏ mặt.

Tiểu Thảo cũng có chút ngượng ngùng, khiếp sợ liếc Phong tổng một cái, kéo kéo ống quần Dạ Ngưng, thực ngoan trả lời: “Xong hay chưa thì phải hỏi Ngưng Ngưng, cô ấy phát tiết xong là tốt rồi, em không sao cả.....”

!!!

Quả nhiên, cao thủ đều ở giữa dân gian! Cái gì gọi là giết người vô hình, Dạ Ngưng cắn môi cúi đầu, nhận màn rửa tội từ ánh mắt của Phong tổng.

Dạ Ngưng bên này tức nghẹn đầy một bụng còn chưa tiêu, Phong tổng đã liền dẫn nàng và Tiểu Thảo cùng đi ăn cơm với tổng giám đốc Tiểu.

Phong tổng không hổ danh là cáo già, đã sớm phái người hỏi thăm được món Tiểu Vũ Hàm thích ăn, không giống trước kia dẫn người đến nhà hàng cao cấp, mà chỉ tìm một quán ăn nhỏ tinh xảo, gọi vài món thức ăn nhẹ.

Cảm xúc của Dạ Ngưng vẫn không cao, ngồi cách xa Tiểu Vũ Hàm cả vạn dặm, trước khi gọi đồ ăn liền cúi đầu nghịch di động, sau khi đồ ăn được bưng lên thì tích cực dùng bữa.

Ngoài ý liệu, Phong tổng dĩ nhiên lại sửa tính tình trước kia, chỉ nhàn nhạt liếc Dạ Ngưng một cái, một câu cũng chưa nói.

Bởi vì tính tình Phong tổng và Tiểu Vũ Hàm đều có phần lạnh lùng, cho nên không khí trên bàn cơm vẫn thực tế nhạt, Ôn Nhiên cũng đã sớm quen với tính tình Tiểu Vũ Hàm, chỉ ở một bên rót rượu gắp thịt cho cô.

“Cô cứ gấp tôm cho cô ấy làm gì vậy hả?” Lần thứ ba khi Ôn Nhiên gấp tôm vào đĩa Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng nhin không được liền cau mày nhìn Ôn Nhiên, vẻ mặt bất mãn. Thư ký này cũng quá không phù hợp đi? Ngay có việc tổng giám đốc không thể ăn tôm cũng không biết? Tiểu Vũ Hàm bị dị ứng với tôm, sau khi ăn thì thân thể sẽ nổi đầy những nốt đỏ, Dạ Ngưng đã từng tận mắt nhìn thấy một lần, làm cho sau lần đó nàng cũng bắt đầu từ chối ăn tôm.

Ôn Nhiên có chút lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm liền cười cười với cô: “Tôi bị dị ứng.”

Tiểu Vũ Hàm cười là vì Dạ Ngưng còn có thể quan tâm đến mình, biết trong lòng Dạ Ngưng còn có mình. Nhưng ở trong mắt Dạ Ngưng mà nhìn thì lại không giống thế, trước không nói đến vấn đề cảm kích hay không, nhưng mà chỉ ánh mắt Ôn Nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm kia Dạ Ngưng đã sớm không thích rồi, giờ Tiểu Vũ Hàm lại nói đỡ cho cô ta, khiến Dạ Ngưng tức nghẹn họng, trừng mắt với hai người một cái, lại cúi đầu mãnh liệt ăn ớt.

Phong tổng nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn Tiểu Vũ Hàm, có chút dăm chiêu cười cười, hắng giọng, nói: “Tiểu Thảo.”

“Có mặt!” Tiểu Thảo được huấn luyện tốt, buống đưa xuống cung kính nhìn Phong tổng.

“Không có không khí gì cả, cô kể chuyện cười gì đi.” Phong tổng mặt không đổi sắc nói xong, Dạ Ngưng ở bên cạnh thiếu chút nữa thì sặc, mà Ôn Nhiên lại vẻ mặt đầy ngạc nhiên, Tiểu Vũ Hàm lại vẫn nhìn Dạ Ngưng chưa hoàn hồn.

Tiểu Thảo liếc Phong tổng, chần chừ một chút, gật đầu: “Được rồi, nếu mọi người đều thấy vô vị, vậy tôi kể một câu chuyện cười để mọi người khai vị vậy. Con thỏ đi đại tiện trong rừng, gấu hỏi thỏ: ‘Phân dính cả vào lông rồi, không sao cả chứ?’ Thỏ đáp: ‘Không sao cả.’ Vì thế gấu nhắc thỏ lên để chùi đít hộ.”

(Chuyện thật thâm thúy, làm mình chẳng hiểu gì cả ==)

“.....”

“.....”

Phong tổng không nói gì, cứ như vậy nhìn Tiểu Thảo, Tiểu Thảo bị cô nhìn chăm chăm đến mặt mũi đỏ bừng, cắn môi cúi đầu.

Lại im lặng ăn cơm, thanh âm tin nhắn đến vang lên từ di động của Phong tổng, cô cầm lấy nhìn nhìn, quay đầu, cười cười vẻ có lỗi với Tiểu Vũ Hàm: “A, Tiểu tổng, công ty của tôi còn có chút việc, ngại quá, tôi phải lập tức trở về.”

Tiểu Vũ Hàm gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Dạ Ngưng đang ở một bên buồn bực dùng bữa vừa nghe được thế liền vui vẻ, ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn Phong tổng. Nhưng lời tiếp theo của Phong tổng lại làm cho Dạ Ngưng đau khổ.

“Như vậy đi, tôi để Dạ Ngưng ở lại tiếp cô.”

“.....”

Phong tổng đi rồi, liền cũng đem Tiểu Thảo đi theo nốt, vừa ra đến trước cửa, cô liền nhẹ nhàng phẩy tay áo, chỉ để lại một mình Dạ Ngưng.

Không biết là Dạ Ngưng vốn có thành kiến với Ôn Nhiên, hay vẫn là do Ôn Nhiên thật sự có loại tình cảm ái mộ dành cho Tiểu Vũ Hàm, tóm lại là sau khi Phong tổng đi rồi, cô ta liền hoành tráng xem nhẹ Dạ Ngưng, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Tiểu Vũ Hàm, cười trò chuyện với cô.

Mà tâm tư Tiểu Vũ Hàm lại không ở trên người Ôn Nhiên, trả lời câu được câu chẳng, nhìn mà Dạ Ngưng nhúu chặt một chỗ, trong lòng có chút khổ sở. Nàng đây là lại làm sao vậy?

Bảo nàng ấu trĩ cũng được, nói nàng lòng dạ hẹp hòi cũng được, Dạ Ngưng nổi giận, còn giận hơn khi nàng đi mà Tiểu Vũ Hàm không đến tiễn. Cái người này luôn miệng nói muốn đón mình về nhà, nhưng mà cô đâu có làm một việc gì biểu đạt ý tứ mời mình về đâu? Bây giờ còn làm cái gì, cùng người con gái khác tình chàng ý thiếp gặt nàng qua một bên, đây là có ý gì?

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm vẫn dừng trên người Dạ Ngưng, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, một năm rồi xa nhau này, nỗi nhớ thương khổ sở tra tấn khiến cô khổ không nói hết được, rốt cục cũng có thể nhìn thấy Dạ Ngưng, tuy rằng sắc mặt nàng vẫn âm trầm, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy nàng, Tiểu Vũ Hàm sẽ thực sự vui vẻ, hạnh phúc phát ra từ nội tâm.

Đáng tiếc Dạ Ngưng không thuộc “ánh mắt phải”, Dạ Ngưng là thuộc “ngôn ngữ phải”, nàng muốn chính là một lời giải thích của Tiểu Vũ Hàm, nói cho nàng biết đến tột cùng nguyên nhân chân chính năm đó cô muốn chia tay với nàng, chỉ như thế mà thôi. Nhưng Tiểu Vũ Hàm thực đáng giận, dĩ nhiên vừa cùng Ôn Nhiên tình chàng ý thiếp, lại vừa dùng ánh mắt khiêu khích nàng!

Hít sâu một hơi, Dạ Ngưng trầm tư một lát, cầm di động, nhấn một tin gửi đi.

Hiệp Nhiên, Vũ Hàm dẫn theo một nữ nhân mờ ám không rõ trở lại rồi, nhà hàng ở sườn đông Tô Châu, tên là Hoa Cúc, mau mau tới cứu.

Mười giây sau, tin trả lời đến, nhìn một chữ “Được” trên di động, Dạ Ngưng cười cười, ngẩng đầu, nhìn Tiểu Vũ Hàm cùng Ôn Nhiên, nói: “Không cần giữ ý, hai vị, một lát nữa bạn của tôi muốn tới, không ngại chứ?”

Tiểu Vũ Hàm giật mình, ánh mắt nhìn về phía Dạ Ngưng, Dạ Ngưng quay đầu đi chỗ khác, Ôn Nhiên lại chần chừ cúi đầu, trong lòng như đánh trống, chiều này của Tiêu tổng sẽ không thất bại đấy chứ?

Bạn của Dạ Ngưng rất giữ lời, sau mười phút, cửa liền được đẩy ra.

Chàng trai đi vào tiến thẳng tới bàn Dạ Ngưng, dáng người cao lớn, màu da cổ đồng, ngũ quan rõ ràng sắc nét, áo sơ mi hở cổ lộ ra cơ thể rắn chắc, vừa nhìn đã thấy rất tuần tú. Hắn là bạn chat mà Dạ Ngưng tâm sự năm năm mới gặp được một năm, là một gay, chẳng phân biệt được công – thụ. Tổng thể mà nói, thuộc tính rất giống Dạ Ngưng.

Đối với chuyện tình của Dạ Ngưng có thể nói hắn nhớ rất kỹ trong lòng, thời đại học cũng không ít lần gửi cho nàng các kiểu phim AV. Từ khi thời kì rối rắm ái muội của Dạ Ngưng và Tiểu Vũ Hàm bắt đầu, hắn đã không ít lần bày mưu tính kế, có thể nói, hắn cũng đóng vai trò giúp đỡ trong việc Dạ Ngưng đến Cấp Nhĩ Tân công tác. Sau khi nhận được tin nhắn của Dạ Ngưng, Hiệp Nhiên cười chết mất, cuối cùng cũng có thể gặp được vị mỹ nữ tỷ tỷ khi thì dịu dàng khi thì lạnh lùng lúc lại đáng yêu khi lại đáng ghét trong miệng Dạ Ngưng kia.

Hiệp Nhiên rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Dạ Ngưng, vung tay khoác vai nàng, một tay cầm ly rượu của nàng, ngửa đầu uống cạn nửa ly rượu vang còn lại.

“Thật là, không phải đã nói em không nên uống rượu, anh sẽ lo lắng sao?” Buông ly, Hiệp Nhiên nhú mày trách Dạ Ngưng, mặt Dạ Ngưng hơi ửng đỏ, quay đầu nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tuy rằng nàng gọi Hiệp Nhiên đến về nghĩa nào đó thì chính là muốn chọc tức Tiểu Vũ Hàm, ai mà nghĩ được bạn mình lại rất có tiềm năng như vậy chứ.

Mặt Ôn Nhiên lập tức trợn trừng, không thể tin được nhìn Dạ Ngưng, trái lại Tiểu Vũ Hàm vẫn lạnh lùng, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, nhìn cánh tay trên vai nàng, ánh mắt hơi nheo lại.

“Không biết xưng hô thế nào?” Mặt Tiểu Vũ Hàm không chút thay đổi nhìn Hiệp Nhiên.

Hiệp Nhiên cười ha ha nhìn Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt nhanh chóng đảo qua ngũ quan của cô, siết chặt cánh tay đang ôm Dạ Ngưng, vui vẻ nói: “Anh yêu của cô ấy.”

“.....”

Trong lúc nhất thời, chung quanh lạnh ngắt như tờ, mặt Tiểu Vũ Hàm hoàn toàn đóng băng. Dạ Ngưng méo mặt dùng sức đẩy cánh tay Hiệp Nhiên, này, Hiệp tiểu thụ, người nói mấy lời dễ làm cho người ta hiểu lầm như vậy làm gì hả? Kỳ thật lời Hiệp Nhiên nói là thật, nick của hắn vốn tên “Anh yêu của em”, một chút cũng không lừa người.

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nhìn Hiệp Nhiên, lại nhìn Dạ Ngưng, lại trầm mặc một hồi, cúi đầu, tự giễu lắc lắc đầu. Ôn Nhiên ở một bên phục hồi tinh thần, nổi giận dùng dùng nhìn Dạ Ngưng, tốt, mất đi một người yêu cô như Tiêu tổng, cô dĩ nhiên lại muốn ngoại tình?!

Dạ Ngưng nhìn ánh mắt châm chọc của Ôn Nhiên, tính tình cũng nổi lên, bĩu môi, hừ một tiếng, giống như tự lẩm bẩm lại giống như nói cho người khác nghe: “Sao chứ, bị người ta vứt bỏ rồi thì không thể quen với người khác sao? Đây là đạo lý gì chứ.”

Sắc mặt Tiểu Vũ Hàm hơi trắng, cúi đầu không nói lời nào, Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền đau lòng xen lẫn phiền não không hiểu vì sao, gì chứ? Rõ ràng là cô không đúng, cô tới nhận lỗi cơ mà, sao giờ lại biến thành em đuối lý? Tiểu Vũ Hàm, cô làm gì mà bày ra bộ dạng như bị bắt nạt thế chứ, muốn em phải áy náy tự trách sao?

Hiệp Nhiên vẻ mặt ngọt ngào nhìn Dạ Ngưng, quay đầu, nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, lại quay đầu, cười hỏi: “Đúng rồi, đến đây lâu như vậy còn không giới thiệu cho anh nhé, Ngưng Ngưng, đây là mỹ nữ nhà ai vậy? Thực xinh đẹp, vẫn còn độc thân sao? Nếu được, vậy để anh giới thiệu mấy người bạn cho.”

Một câu, ai nấy đều biến sắc, Hiệp Nhiên thắm thiết tình nồng nhìn Dạ Ngưng, Ôn Nhiên tức đến mặt đỏ bừng, Tiểu Vũ Hàm im lặng thật lâu, chậm rãi ngẩng đầu, khẩn trương nhìn chăm chăm vào mắt Dạ Ngưng.

Hết chương 91

93. Chương 92: Năm Chữ...

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm nhìn đến mặt đỏ lên, ho một tiếng quay đầu đi, lén nhéo đùi Hiệp Nhiên một cái. Ăn cơm của ông đi, sao cứ nhiều lời vớ vẩn vậy.

Hiệp Nhiên đầy khoa trương hét lên một tiếng, bắt lấy tay Dạ Ngưng, cười không ngừng: “Làm gì, làm gì thế, đừng ở trước mặt hai vị mỹ nữ âu yếm anh thế chứ?”

Dạ Ngưng hít một hơi khí lạnh, dư quang thấy sắc mặt Tiểu Vũ Hàm xanh mét, liền cắn cắn môi, cúi đầu không nói một câu, trong lòng có phần ủy khuất. Nàng và Hiệp Nhiên hai người thanh thanh bạch bạch, gọi hần đến bất quá là vì để trợ trận, Vũ Hàm, cô làm gì lại nhìn em như vậy? Một chút tin tưởng cũng không dành cho em sao? Hai chữ “tin tưởng” xẹt qua đáy lòng, Dạ Ngưng khựng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm ngơ ngác nhìn Dạ Ngưng, sắc mặt không tốt lắm, nỗi thương tâm cùng thất vọng tràn đầy trong mắt hiển hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

“Ngưng Ngưng, một lát nữa cơm nước xong hai chúng ta cùng về nhà nhé.” Hiệp Nhiên vừa gặm xương vừa ồn ào, vẻ mặt cười cười xấu xa. Quen biết Dạ Ngưng lâu như vậy, hần còn chưa từng bắt gặp bộ dạng kinh ngạc này của nàng, nghĩ tới vẻ đắc ý ngày thường của người này, trong lòng đầy vui vẻ sáng khoái.

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời Hiệp Nhiên nói liền mắt tự nhiên lác lác đầu, tự giấu cười cười, chậm rãi cúi đầu. Như thế, khiến Dạ Ngưng thực hoảng.

Một tay tóm lấy cổ tay Hiệp Nhiên, Dạ Ngưng đứng bật dậy, lôi hần đi ra ngoài. Hiệp Nhiên trong tay còn cầm đùi dê, đang ăn vui vẻ lại bị Dạ Ngưng kéo mạnh một cái như vậy, đùi dê liền rơi xuống đất, thanh âm ghề dựa đổ xuống cùng tiếng kinh hô của hần hòa cùng một chỗ, Ôn Nhiên mở to hai mắt nhìn hai người, một phút đồng hồ sau, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm chiếc ghế đổ trên mặt đất, khóe môi khẽ nhếch.

“Ách, Tiểu tổng.....” Ôn Nhiên không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm, đây là làm sao vậy, không thể nào là quá đau khổ đến nỗi thần kinh không bình thường đấy chứ?

Tiểu Vũ Hàm cười cười với cô. Nụ cười này, cười khiến Ôn Nhiên lông tơ dựng đứng, buông đĩa xuống, cô thật cẩn thận nhìn Tiểu Vũ Hàm, muốn tìm cái gì đó để an ủi. Tiểu Vũ Hàm biết Ôn Nhiên suy nghĩ gì, cười nhẹ: “Tôi không sao.”

“VẬY VỪA RỒI.....” Ôn Nhiên muốn nói lại thôi nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm hiểu gật gật đầu, cầm lẩu giấy ăn ở bên cạnh lau lau khóe miệng.

“À, tôi cố ý.”

“Cố ý?” Vì cái gì? Ôn Nhiên ngạc nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm, cố ý thể hiện mình rất khổ sở sao? Chẳng lẽ nhìn thấy Dạ Ngưng và Hiệp Nhiên thân mật như vậy mà cô không ghen sao?

Cầm lấy ly rượu, tâm tình cực tốt nhấp một ngụm rượu vang, Tiểu Vũ Hàm cười cười khi nghĩ tới dáng vẻ khấn trương vừa rồi của Dạ Ngưng.

Nụ cười này, lại càng khiến Ôn Nhiên nổi da gà.

Ách...Cái loại mỉm cười này, thực quá quý dị mà!

Hiển nhiên tâm tình Tiểu Vũ Hàm không tệ, ít nhất là một lần tốt nhất là Ôn Nhiên nhìn thấy từ trước tới giờ, bóng dáng thương tâm đau khổ một chút cũng không có. Ánh mắt vừa rồi còn thực bị tổn thương cơ mà...Thế này cũng thay đổi quá nhanh đi, Ôn Nhiên thầm nói. Tiểu Vũ Hàm thấy cô như vậy, liền hiếm hoi mở miệng giải thích: “Tôi hiểu cô ấy.”

Dù biết Tiểu Vũ Hàm là cấp trên của mình, Ôn Nhiên vẫn không chế không được mà quăng qua một cái liếc mắt xem thường quynh rũ, giải thích thế này thì khác gì không giải thích.

“Nếu tôi đoán không sai thì cậu nhóc vừa rồi hẳn là gay.”

Cậu nhóc? Cái tên râu ria xồm xoàm kia là cậu nhóc? Ôn Nhiên hoàn toàn kinh hãi, nếu Hiệp Nhiên là cậu nhóc, vậy cô chẳng phải là đứa bé sao? Nhưng lời Tiểu Vũ Hàm nói lại gợi lên hết cỡ lòng hiếu kỳ của Ôn Nhiên, đành dè dặt mong muốn phỉ nhổ trong lòng, cô tràn ngập chờ mong nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Như thế nào lại là gay được?”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, mím môi nhìn chằm chằm Ôn Nhiên, hơi cười cười.

Cười làm cái gì chứ? Cười làm toàn thân người ta nổi hết cả da gà đó có biết không a Tiểu tổng! Ôn Nhiên đỏ mặt không thôi, Tiểu Vũ Hàm thấy cô như vậy liền cũng không trêu chọc nữa: “Khi cậu nhóc kia vào, ánh mắt không dừng lại ở trên người cô lấy một phút, chuyển thẳng đến Dạ Ngưng rồi lướt qua. Trong quá trình nói chuyện với nhau cũng không thấy liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ chuyên tâm ăn thịt.”

Lại là “cậu nhóc”.....Ôn Nhiên hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nhìn Tiểu Vũ Hàm. Cái thì thì có liên quan gì? Nhìn tôi và việc hẳn có phải gay không thì có quan hệ gì?

“Ngay cả một mỹ nữ như cô mà nhìn cũng không thèm liếc một cái, là đàn ông bình thường thì không có nhiều khả năng lắm.” Tiểu Vũ Hàm giảo hoạt cười nhìn Ôn Nhiên.

Mặt Ôn Nhiên nóng bừng lên, được rồi, cô thừa nhận được Vũ Hàm khen ngợi rất hưởng thụ, lý do mặc dù có chút không đủ thuyết phục, nhưng Tiểu tổng nói thì chắc sẽ không sai. Nhưng mà, nếu cậu nhóc kia có là gay đi, thì cùng lắm chính là diễn một màn thất bại với Dạ Ngưng thôi, vì sao Vũ Hàm lại vui vẻ đến như vậy?

Tiểu Vũ Hàm cúi đầu ăn một chút thức ăn, trên mặt còn mang theo ý cười, lâu như vậy rồi lòng cũng không thoải mái đến thế.

“Việc này thì có liên quan gì với Dạ Ngưng?” Nhìn nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tiểu Vũ Hàm, Ôn Nhiên nhin không được mở miệng hỏi.

Tiểu Vũ Hàm nhìn cô, cười cười: “Vốn Dạ Ngưng còn giận tôi, tìm cậu nhóc kia đến cũng bắt quá chỉ vì hiểu lầm quan hệ giữa hai chúng ta, cố ý muốn chọc tức tôi. Nếu cô ấy đã muốn diễn, vậy tôi liền phối hợp thực tốt thôi.”

“Em hiểu rồi!” Ôn Nhiên kích động hô lên một tiếng, phước hắc a, tổng giám đốc Tiểu chị cũng quá phúc hắc đi! Chị đây là muốn mượn cơ hội này đảo ngược lại quan hệ địa vị giữa hai người phải không? Vốn lần này Tiểu Vũ Hàm tìm đến Dạ Ngưng là với vị trí ở vào thế yếu, mà trải qua một phen lăn qua lộn lại của Dạ Ngưng, Vũ Hàm đã sớm dùng đôi mắt bé nhỏ miếu sát nàng rồi. Dạ Ngưng bây giờ còn dám tức giận,

còn dám “ngạo kiều” sao? Có mà nàng lòng sốt ruột không thôi, không biết phải an ủi Vũ Hàm như thế nào mới đúng!

Tiểu Vũ Hàm mím môi không nói, cúi đầu, hơi hơi cười.

Đúng vậy, Dạ Ngưng của cô chính là như vậy, tốt bụng cực kỳ, mỗi lần đều giúp cô giải quyết phiền toái khó xử lý, lòng thực tốt.

Ôn Nhiên sùng bái nhìn Tiểu Vũ Hàm, thật sự là ngự phụ có thuật* a...Tuy nhiên, Ôn Nhiên nhếch miệng cười cười, Dạ Ngưng cũng thật đáng thương.

(*dạy chồng có cách)

Đang suy nghĩ, cửa liền bị đẩy ra, Dạ Ngưng co đầu rút cổ nhìn nhìn bên trong, thấy bộ dáng Tiểu Vũ Hàm cúi đầu không nói, liền cắn cắn môi, thật cẩn thận đi vào.

“Hiệp Nhiên đâu?” Ôn Nhiên nhìn chăm chăm đằng sau Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng hơi chần chừ, nhìn Tiểu Vũ Hàm, nhỏ giọng nói: “Tôi đuổi hắn đi rồi.....”

“Không phải là bạn trai cô sao? Sao lại đuổi đi thế?” Ôn Nhiên không hổ là thư ký của Tiểu Vũ Hàm, xem xét hiểu được tâm ý của cấp trên rất chuẩn. Dạ Ngưng ghen hòng, lén nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu đón nhận ánh mắt Dạ Ngưng.

Nỗi đau trong mắt Tiểu Vũ Hàm khiến cho Dạ Ngưng áy náy tự trách không thôi, cắn môi ảo não cúi đầu, nàng kéo ghế ra, ngồi xuống. Hối hận a, nàng hận không thể mua miếng đậu hũ mà đập đầu chết luôn cho rồi. Mấy người nói xem sao nàng lại hồ đồ như vậy chứ? Không có việc gì lại đi tìm Hiệp Nhiên tới làm chi, đã biết hắn không phải người tốt mà, giờ thì hay rồi, Vũ Hàm tin là thật, có thể nào vì đau lòng mà sẽ trở về Bắc Kinh không? Ngẩng phắt đầu lên, Dạ Ngưng khẩn trương nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhàn nhạt nhìn nàng, quay đầu sang chỗ khác: “Tôi mệt rồi, về khách sạn đi.”

Ôn Nhiên ở bên cạnh gạt mạnh đầu, nhìn Dạ Ngưng cúi đầu đứng cạnh, lòng cười đến hả hê.

Tiểu Vũ Hàm đứng dậy, kéo ghế ra để đi ra ngoài, Ôn Nhiên tiến lên đem áo khoác đưa cho cô, Tiểu Vũ Hàm gạt đầu, đón lấy khoác lên người. Dạ Ngưng ngồi yên trên ghế nóng ruột nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng muốn giải thích với người ta, nhưng Ôn Nhiên còn ở đây...Hơn nữa, thật sự có chút không hạ mình được, nhưng nếu không nói thì với tốc độ của Tiểu Vũ Hàm, một phút đồng hồ sau liền có thể ngồi tên lửa biến mất rồi.

Tiểu Vũ Hàm lén nhìn Dạ Ngưng, thấy nàng há hốc miệng khẩn trương nhìn mình, cái đầu theo động tác thay quần áo của mình mà luống cuống mờ mịt, thở dài, lại đau lòng.

“Ôn Nhiên, cô về trước đi.”

“Dạ?” Ôn Nhiên đang sách cặp đi ra ngoài, vừa nghe Tiểu Vũ Hàm nói vậy liền dừng lại. Ôn Nhiên quay đầu, nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm không nói gì, chỉ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng vừa thấy ánh mắt cô liền chột dạ cúi đầu, lại bởi vì những lời này của Tiểu Vũ Hàm mà trái tim đập bình bịch không nghe sai khiến. Ôn Nhiên nhìn hai người, hiểu ra cười cười, xách theo cặp chào từ biệt rồi chạy lấy người.

Mắt thấy Ôn Nhiên đóng cửa lại biến mất, Tiểu Vũ Hàm liền khoanh tay, hơi nghiêng người, tựa vào vách tường nhìn Dạ Ngưng. Trừ mái tóc dài ra một chút thì thật đúng là không thay đổi tí nào, chờ một chút, tựa hồ cao hơn, là vì thay đổi khí hậu sao?

Bên kia Tiểu Vũ Hàm đang ngắm mỹ nhân, bên này Dạ Ngưng rồi rầm gần chết. Xong rồi, xong rồi, nhìn ánh mắt kia của Vũ Hàm, rõ ràng là muốn lăng trì nàng mà.....Nàng phải giải thích thế nào đây, trước tiên là nói Hiệp Nhiên là gay, sau đó lại nói cho Vũ Hàm biết mình cố tình gọi Hiệp Nhiên đến chọc tức cô sao? Không được, Vũ Hàm nhất định sẽ ghét bỏ sự ấu trĩ của nàng, nhất định sẽ! Nhưng mà nếu không nói –

“Em có gì muốn nói với tôi sao?” Lời Tiểu Vũ Hàm nói cắt đứt màn mơ màng của Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng ngẩng đầu, nhìn cô: “Em.....”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, nhìn Dạ Ngưng. Ai biết được Dạ Ngưng “em” suốt nửa ngày như cái máy ghi âm, một câu cũng nói không ra, cắn môi, sợ hãi nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng này của nàng vừa có chút buồn cười lại có chút đau lòng, nhưng mà biết nếu mình nương tay lúc này thì không biết người này sẽ “ngạo kiều” tới khi nào. Mặt không chút thay đổi nhìn Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm chậm rãi mở miệng: “Tôi chỉ muốn nghe năm chữ.”

Khẩu khí có chút bá đạo, Tiểu Vũ Hàm không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, biểu tình thực nghiêm túc. Không phải cô cố ý ép Dạ Ngưng, biết chuyện hai người chia tay là cô không đúng, nhưng Tiểu Vũ Hàm không muốn cứ tiếp tục thế này, cô muốn hai người hòa giải, không còn “biệt nữ” nữa, vô luận Dạ Ngưng có “ngạo kiều” thế nào, đưa ra điều kiện gì, cô đều sẽ đáp ứng.

Năm chữ, có thể có rất nhiều đáp án. Tiểu Vũ Hàm muốn nghe nhất vốn cũng chỉ có ba chữ, nhưng vì để cho bảo bối ngọc của mình còn lại chút đường sống, cô liền cho nhiều thêm hai chữ để nàng có thể tự do phát huy.

Nếu là câu cô muốn nghe nhất, “Vũ Hàm, em yêu cô”, vậy thì đúng một trăm phần trăm.

Nếu là câu kia thì không tệ, “Em về nhà với cô”, vậy tám mươi phần trăm ưu tú.

Nếu là “Vũ Hàm, thực xin lỗi”. Vậy thì vừa đạt tiêu chuẩn.....

Ba sự lựa chọn, Dạ Ngưng chắc sẽ chọn một cái để nói thôi.

Dạ Ngưng cắn môi nhìn Tiểu Vũ Hàm thăm dò, lòng gấp đến độ như thể lửa đốt, Tiểu Vũ Hàm chưa từng dùng loại khẩu khí này nói chuyện nhiều với nàng, trò đùa này quả nhiên nghiêm trọng mà, thực chọc cho người này nổi giận. Nhưng mà, năm chữ, cô muốn nói gì đây, thật quá khó mà. Trong lòng Dạ Ngưng cũng có vài sự lựa chọn, nhưng mà rối rắm lại rối rắm cuối cùng cũng không biết nói gì, nói lời ngon ngọt, sợ không phải lúc, Vũ Hàm nghe xong sẽ lại nổi giận, mà nói lời khó nghe.....Thực là trường hợp nào cũng chết mà, Vũ Hàm, rốt cuộc cô muốn nghe cái gì đây? Cô nói cho em biết đi, cô nói muốn nghe cái gì rồi em nói cho cô còn không được sao? Mặt thấy sắc mặt Tiểu Vũ Hàm có chút lạnh xuống, Dạ Ngưng luống cuống, bất chấp nghĩ nhiều nữa, há mồm đáp.

Hết chương 92

94. Chương 93: Rất Quyến Rũ...

Kỳ thật trước khi nói năm chữ này Dạ Ngưng cũng đã vắt hết óc suy nghĩ một phen rồi, bây giờ nàng thực sự còn có cảm giác như thể giẫm trên miếng băng mỏng vậy. Nàng thực sợ khi Vũ Hàm khó khăn lắm mới đến tìm mình mà lại bị mình chọc tức, cũng thực hối hận mình rồi hơi lại đi tìm Hiệp Nhiên đến chọc tức Vũ Hàm, đồng thời lại có chút hận sự thấp hèn của mình. Vì cái gì khi yêu một người lại hèn mọn đến như vậy, một bản thân từng phong lưu phóng khoáng không đem bất cứ việc gì để trong lòng ngày trước đã một đi không trở lại mất rồi. Dạ Ngưng nhìn bộ dáng Tiểu Vũ Hàm chuẩn bị rời đi, gấp đến nỗi như lửa cháy đến nơi, rốt cuộc cũng nói ra năm chữ đầy thâm ý: “Về sau cô ở trên.”

Về sau cô ở trên.....

Nói ra không chút khách khí, thực sự là một câu nói đầy uất ức kèm dâm dăng!

Ý tứ Dạ Ngưng biểu đạt có thể hiểu được rất rõ ràng, ở trên, ở trên, về sau tất cả những điều Tiểu Vũ Hàm nói nàng sẽ đặt lên hàng đầu, sẽ không có việc gì lại tìm việc khiến cô nổi giận nữa, nếu cô không muốn trả lời, mình cũng sẽ không truy cứu. Dạ Ngưng sẽ chờ, vẫn chờ Vũ Hàm chuẩn bị sẵn sàng nói cho nàng, đây là về phương diện uất ức, còn về phần dâm dăng thì.....

Ánh đèn vàng cam trong nhà hàng hắt lên khuôn mặt ửng đỏ của Tiểu Vũ Hàm, ánh mắt vốn lạnh như băng lại trở nên né tránh, mà Dạ Ngưng vẫn bị vây dưới hạ phong lại đúng lý hợp tình ngẩng đầu lên, chớp mắt không chớp mắt nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Vũ Hàm, thế nào, đây là năm chữ cô muốn mà phải không, còn muốn bỏ đi sao?

Tình yêu là tương đối, Tiểu Vũ Hàm hiểu Dạ Ngưng, biết cách công phá về “ngạo kiều” của nàng, mà Dạ Ngưng cũng đồng dạng biết làm cách nào để hóa giải cái lạnh như băng trong mắt Tiểu Vũ Hàm, làm cho cõi lòng cô trong nháy mắt liền hòa tan thành nước.

Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt nở nụ cười, muốn mở miệng nói Dạ Ngưng không đứng đắn, nhưng lúc nhắc tới ba chữ đó liền có vẻ như hơi có ý làm nũng. Mà quy tắc tự nhiên chính là thế, thời điểm lúc thỏ trắng nhỏ thẹn thùng thì chính là lúc sói xám xuất hiện.

Dạ Ngưng hô hấp tựa hồ có vẻ khó khăn, đứng thẳng người dậy, từng bước đi tới gần Tiểu Vũ Hàm, mỗi bước tới gần, trái tim liền nảy lên kịch liệt thêm một phần. Đã bao nhiêu lâu rồi, Vũ Hàm, cô biết không, những ngày tháng chúng ta xa cách, em nằm mơ cùng đều muốn đi từng bước đến gần cô thế này, trải qua biết bao việc, chỉ thầm nghĩ muốn chân chân thực thực ôm cô vào lòng.

Hương chanh quen thuộc phả vào mặt, hốc mắt Dạ Ngưng đỏ bừng, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, nét mặt nhu hòa, nhu tình trong mắt cơ hồ như tràn ra.

Trăm chuyển ngàn hồi, trăm chuyển ngàn hồi.....

(Trăm lần xoay người, ngàn lần ngoái lại)

Khoảnh khắc lúc Tiểu Vũ Hàm rơi vào lòng Dạ Ngưng, hai người đều cảm giác được đối phương run rẩy, Dạ Ngưng dùng sức ôm Tiểu Vũ Hàm, nước mắt lăn tăn rơi.

Thực tử thân, thật sự rất tử thân mà, vì cái gì đợi lâu như vậy Vũ Hàm mới đến tìm nàng. Một năm qua, nàng đã đau khổ đến mức nào, mỗi ngày trôi qua, nỗi tuyệt vọng của nàng lại nhiều thêm một phần, nghĩ đến Vũ Hàm có thể vĩnh viễn cũng không tìm đến nàng, đau lòng mà ngay cả cách để phát tiết cũng đều không có. Miễn cưỡng cười vui, làm việc điên cuồng như phát điên, đều là bởi vì nhung nhớ.

Hai tay vòng lấy eo Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm tựa đầu chôn ở chỗ cổ nàng, không nói lời nào, để mặc cho Dạ Ngưng nằm trong lòng mình giải tỏa tâm tình bị đè nén.

Là cô sai, đã nói muốn vĩnh viễn ở bên nhau, đã nói dù có bất kì lý do gì cũng sẽ không chia tách, đều là cô sai, là cô thực có lỗi với Dạ Ngưng.

Ôm Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thất thanh òa khóc, nước mắt tuôn trào không ngớt, tưởng như muốn đem mọi nỗi tử thân trong suốt một năm qua khóc hết ra. Tiểu Vũ Hàm yên lặng rơi nước mắt, mở miệng nói những lời an ủi Dạ Ngưng không khóc nữa, hai má nhẹ nhàng cọ cọ cổ Dạ Ngưng, thì thầm: “Thực xin lỗi, Dạ Ngưng, thực xin lỗi, đừng khóc nữa, nhé?”

Trước kia, tất cả mọi người đều nói cô si tình, nói cô yêu quá sâu đậm, tương lai sẽ bị Dạ Ngưng làm tổn thương. Nhưng mà đến lúc này, người cô yêu nhất, vẫn một mực đặt trong tim, dùng hết tất cả mọi khả năng để bảo hộ lại bởi vì cô mà khóc thương tâm như thế.

“Sẽ không, không bao giờ nữa.....” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng an ủi Dạ Ngưng, ngẩng đầu lên lau đi nước mắt cho nàng, nước mắt trên mặt vừa được lau khô, nàng lại ứa ra càng nhiều nước mắt hơn nữa.

Người khiến cho chúng ta vui vẻ nhất, thường thường cũng sẽ chính là nguồn suối nước mắt của chúng ta.

Đợi một lúc lâu Dạ Ngưng mới có thể thăng bằng lại cảm xúc, ngừng khóc, tay lại vẫn như cũ vòng bên hông Dạ Ngưng không chịu buông ra, Vũ Hàm nhắm mắt lại, thuận theo tựa vào lòng nàng, để mặc cho Dạ Ngưng hôn nhẹ lên trán mình, cầm mình, rồi mới.

Tiểu Vũ Hàm như vậy, chỉ có một mình Dạ Ngưng có thể nhìn thấy.

“Vũ Hàm.” Tâm tình Dạ Ngưng dao động rất lớn, nỗi vui mừng khi đánh mất mà lấy lại được cùng nỗi oán hận đã qua giao hòa hỗn tạp cùng một chỗ, làm cho trong lúc nhất thời Dạ Ngưng không biết phải đối xử với Tiểu Vũ Hàm thế nào.

Tiểu Vũ Hàm mở to mắt, ngửa đầu nhìn nàng.

Trong đôi mắt ẩn chứa thâm tình của Tiểu Vũ Hàm đều là Dạ Ngưng, hình ảnh nàng tràn đầy trong đó, trong khoảnh khắc mọi lý trí đều hóa thành hư vô, cái gì là oán hận, hay vui vẻ gì gì đó đều biến mất hết, Dạ Ngưng nâng cằm Tiểu Vũ Hàm, hôn xuống một nụ hôn thật sâu.

Phải, hương vị quen thuộc, ngay cả xúc cảm cũng làm cho người ta hoài niệm như vậy.

Đã lâu lắm rồi không hôn môi, lòng hai người đều tồn tại ít nhiều khấn trương cẩn thận, sự ma sát giữa hai làn môi mang đến từng dòng điện tê dại, chỉ nhẹ nhàng mút lấy. Dạ Ngưng hôn lên môi Tiểu Vũ Hàm, một cái, hai cái, ba cái, hương thơm đầy khoang miệng làm nhiều loạn cõi lòng hai người, dòng điện bắn ra tứ phía, Dạ Ngưng ôm hai má Tiểu Vũ Hàm, thở hổn hển nghiêng người về phía sau.

Nàng muốn nhìn Tiểu Vũ Hàm, muốn biết đây không phải giấc mộng. Không có môi cùng môi tiếp xúc, đôi mắt nhắm chặt của Tiểu Vũ Hàm chậm rãi mở ra, ánh mắt hơi chút mê man xuyên thủng trái tim Dạ Ngưng, tiếng hét ở nơi sâu thẳm linh hồn cơ hồ như muốn xé nát thân thể, nàng thật sự muốn, thật sự muốn một nụ hôn sạch người trước mặt.

Không còn chỉ hôn môi đơn giản nữa, lưỡi cuồng nhiệt xâm chiếm khoang miệng Tiểu Vũ Hàm, là của nàng, hết thảy mọi thứ của Tiểu Vũ Hàm đều là của nàng. Mút lấy hỗn loạn cắn xé, ánh mắt Dạ Ngưng cuồng loạn đầy lửa nóng, mày Tiểu Vũ Hàm dần dần nhíu lại, hình như có chút không chịu đựng được màn hôn môi gần như giãy xéo của Dạ Ngưng, sức lực giữa hai chân như bị hút hết, cánh tay liền trườn lên cổ Dạ Ngưng, cả người Tiểu Vũ Hàm tựa vào lòng nàng, kịch liệt thở dốc, thanh âm rên rỉ mơ hồ cũng đều bị Dạ Ngưng nuốt vào bụng, nàng giống như thể đã thú nổi điên, không quan tâm đến bất cứ thứ gì mà hôn lấy Tiểu Vũ Hàm.

Bàn tay vẫn giam cầm hai má Tiểu Vũ Hàm mạnh mẽ rời xuống dưới, kẹp lấy hông cô, Dạ Ngưng xoay người kéo theo cô từng bước một ép Tiểu Vũ Hàm đến bên chiếc bàn gỗ đào đỏ sẫm ở đối diện. Dạ Ngưng vươn tay phải, hất tung chén trà trên bàn, thuận thế đem Tiểu Vũ Hàm đặt lên trên.

“Dạ Ngưng.....” Bên tai truyền đến thanh âm chén trà rơi xuống đất, Tiểu Vũ Hàm mở to mắt, mang theo một tia ẩn nhẫn nhìn Dạ Ngưng. Trong mắt Dạ Ngưng tràn đầy tơ máu, nàng bất chấp nhiều thứ như vậy, đè lên người Tiểu Vũ Hàm, dùng sức hôn cô.

Cái trán, lông mi, mí mắt, sợi tóc, cổ, Dạ Ngưng lưu lại trên người Tiểu Vũ Hàm tầng tầng cái dấu hiệu thuộc về riêng mình.

Trước kia khi hai người hôn nhau, nàng sẽ luôn chú ý không lưu lại dấu hôn trên người Tiểu Vũ Hàm, nhưng lần này, Dạ Ngưng đã hoàn toàn mất đi hết năng lực tự hỏi.

Sự lạnh lẽo sau lưng cùng cảm giác nóng bỏng như lửa ở phía trước hình thành sự đối lập mãnh liệt, Tiểu Vũ Hàm cắn chặt môi dưới, thân mình run rẩy lợi hại, cô có thể cảm nhận được thâm tình Dạ Ngưng, nhưng mà lại ở trong hoàn cảnh này.....Nhẹ tay đẩy bả vai Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu, né tránh nụ hôn của nàng.

“Dạ Ngưng, đừng như vậy.....”

Dùng sức quá nhiều để hôn, không kịp chuyển hướng, Dạ Ngưng liền trực tiếp hôn lên mặt bàn gỗ đào.

“Oái –”

Cảm giác cứng rắn lạnh lẽo làm cho lý trí trở về vị trí cũ trong nháy mắt, cố gắng dùng hai tay đỡ người nhô dậy, Dạ Ngưng thở hổn hển nhìn người nằm dưới mình. Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu, trên mặt hòa cùng với trên cổ một mảnh phiếm hồng, cắn chặt môi dưới, mày nhíu lại.

Ảo não đứng dậy, Dạ Ngưng bất chấp bản thân còn thở hổn hển, đưa tay kéo Tiểu Vũ Hàm còn ở trên bàn, kéo cô vào lòng. Tiểu Vũ Hàm nghiêng người qua, ôm chặt lấy eo nàng.

“Thực xin lỗi, Vũ Hàm.....” Liên tiếp hôn lên trán Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng ử rử nói, sao nàng lại không biết nhịn như thế chứ, ở chỗ này thì định làm cái gì? Khẳng định Vũ Hàm giận rồi.

Tiểu Vũ Hàm nghe xong lời Dạ Ngưng tự khiển trách, trong lòng liền nhức nhối rất khó chịu. Cô không biết lần trước khi mình nói chia tay đã tổn thương Dạ Ngưng lớn tới mức nào, nhưng sự thay đổi của Dạ Ngưng cô đã cảm giác được rõ ràng. Dạ Ngưng ở trước mặt cô đã không còn vẻ không biết kiêng nể gì như ngày

trước nữa, không còn nói mà không suy nghĩ thậm chí mang theo một ít cường thể trẻ con nữa, Dạ Ngưng hiện tại mỗi khi nói điều gì với cô đều luôn thật cẩn thận, thỉnh thoảng lại nhìn sắc mặt cô. Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm tối sầm xuống, cánh tay lại thêm siết chặt lấy Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm, em –”

“Đừng nói gì.” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm mang theo một tia giọng mũi kèm theo hương vị làm nũng, Dạ Ngưng ngẩn ra, ngậm miệng lại.

Tựa vào phiến ngực mềm mại, ngửi mùi hương quen thuộc, trái tim tràn đầy phiền não của Tiểu Vũ Hàm hơi chút lắng đọng lại.

Thay đổi thì thế nào? Nếu nổi bất an trong lòng Dạ Ngưng là do cô tự tay gieo xuống, vậy thì cô sẽ dần kín khe hở kia lại từng chút một, mặc kệ có khó khăn đến đâu.

Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm một câu cũng không dám nói, dư quang cuối mắt thoáng nhìn qua chén trà trên mặt đất, thè lưỡi.

Hai người cứ ôm nhau như vậy không biết bao lâu, Tiểu Vũ Hàm mới từ trong lòng Dạ Ngưng thoát ra, tay lại vẫn vòng bên hông nàng, hai mắt nhìn nàng không chớp.

Oái.....

Có chút không chịu nổi ánh mắt Vũ Hàm như vậy, Dạ Ngưng không được Tự nhiên quay đầu đi, nàng cũng phát hiện ra Vũ Hàm thay đổi, trải qua một năm ma luyện, tiểu nữ nhân ban đầu mới động một chút liền xấu hổ lúc trước kia cũng thăng cấp.....Ánh mắt kia là cái gì chứ, Vũ Hàm, cô đừng nhìn em như vậy được không.....lòng đều bị cô nhìn đến mềm nhũn rồi.

Nhìn bộ dạng né tránh của Dạ Ngưng, khóe môi Tiểu Vũ Hàm cong lên, nhẹ nhàng cười. Ha, nhìn như thế này thì vẫn chính là cô bé chưa chịu lớn nhà mình mà, dĩ nhiên còn học được thẹn thùng.

Dạ Ngưng bị Tiểu Vũ Hàm cười đến mặt đỏ bừng, trong lòng quần bách không thôi, muốn thoát thân chuyển đề tài, nhưng cánh tay Tiểu Vũ Hàm vẫn quấn bên eo nàng, một chút ý tứ buông ra cũng không có. Vất óc suy nghĩ thật lâu, Dạ Ngưng hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt Tiểu Vũ Hàm.

“Vũ Hàm, à thì.....Ôn Nhiên đã về khách sạn lâu rồi, em, em đưa cô về nhé.” Lời này là Dạ Ngưng dùng thực nhiều sức lực mới nói được, có thể là có chút không thích ứng, tóm lại đối diện với Vũ Hàm hiện tại nàng còn có chút không được tự nhiên cùng căng thẳng, chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Tiểu Vũ Hàm không trả lời Dạ Ngưng, cánh tay vòng bên hông Dạ Ngưng, dù có hứng thú nhìn dáng vẻ trốn tránh của nàng, nhưng vào lúc mặt Dạ Ngưng đỏ đến mức chẳng khác gì khăn trải bàn, cô liền nhìn chằm chằm vào mắt Dạ Ngưng, sâu kín mở miệng: “Em nữ để tôi ở khách sạn sao?”

Hết chương 93

95. Chương 94: Có Gì Đó Không Đúng...

Em nữ sao.....

Dạ Ngưng hoàn toàn bị một câu của Tiểu Vũ Hàm làm ềm nhũn, nàng vô thức làm một động tác nuốt xuống, trong đầu hiện ra một vài cảnh tượng hỗn loạn.

Khi còn bé phim hoạt hình nàng thích xem nhất chính là [Cậu bé Hồ Lô], mà cảnh thích nhất chính là khi nữ xà yêu ngồi trong lòng hạt tử tinh (bọ cạp tinh), nũng nịu kêu “Đại vương~”, lúc ấy Dạ Ngưng còn nhỏ nên không hiểu vì sao một câu “đại vương” liền có thể muốn gì được nấy như thế, từng học theo bộ dáng xà yêu nữ chui vào lòng mẹ mà kêu “đại vương”, muốn ăn loại kẹo bơ cứng mới được bày bán, nhưng từ sau khi bị mẹ đập ột cước rồi nàng cũng không dám gọi lung tung nữa. Một câu “nữ sao” của Vũ Hàm hôm nay, thật sự là rất có phong thái của nữ xà yêu.....

Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, nhận ra nàng thất thần liên căn căn môi, tay phải bò lên trên, chậm rãi đặt lên cổ nàng, nhẹ nhẹ vuốt trên vùng xương quai xanh tinh xảo: “Em suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì! Về nhà, chúng ta về nhà!” Xúc cảm lạnh lạnh cùng cảm giác ngứa ngứa tê dại khiêu khích thần kinh Dạ Ngưng, nàng giữ lấy bàn tay hơi lạnh của Tiểu Vũ Hàm, trái tim đập mạnh đến nỗi ngay chính bản thân cũng nghe được thanh âm, liền đỏ mặt nói lảng sang chuyện khác. Tại sao.....Vũ Hàm cô sao có thể lại khiêu chiến cực hạn của người ta lần nữa vậy chứ, chẳng nhẽ thật sự không sợ em một miếng nuốt chửng cô?

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, nhướn mày nhìn Dạ Ngưng, trong mắt mang theo ý cười đầy trêu chọc. Có sắc tâm lại không có sắc dâm, lại có suy nghĩ hư hỏng gì đây?

“Lại làm sao vậy.....” Dạ Ngưng khấn trương đến nỗi lú cả lưỡi.

Tiểu Vũ Hàm cười nhìn nàng, dịu dàng nói: “Em giữ tôi như thế, tôi đi kiểu gì đây?”

Lập tức hất tay Tiểu Vũ Hàm ra, Dạ Ngưng xoay phắt người đi như thể bị điện giật, không nhìn Tiểu Vũ Hàm, mặt đỏ như thể sắp phun máu, thân mình nóng lên.

Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Dạ Ngưng, trông bộ dáng quẫn bách của nàng, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên, tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống nhặt túi xách rơi trên mặt đất, xoay người lại, nhìn Dạ Ngưng vẫn còn đang hít thở dồn dập ở đằng kia, ý cười trên mặt càng đậm.

Chậm rãi tiến lên, Tiểu Vũ Hàm cầm tay Dạ Ngưng, tay kia thì đặt lên vai nàng, xoay người nàng lại, để nàng đối diện thẳng với mình.

Cười, ngoài cười ra lại vẫn là cười, Tiểu Vũ Hàm chỉ đơn thuần đang cười, vui vẻ phát ra từ nội tâm, mà ở trong mắt Dạ Ngưng lại không giống vậy. Nụ cười này rất hút hồn, rất quyến rũ, làm cho từng tế bào toàn thân người ta đều bắt đầu nhộn nhạo, tay trong tay nhảy một điệu ngẫu.

Không bận tâm đến màn “tiểu biệt nữ” của Dạ Ngưng nữa, Tiểu Vũ Hàm kéo tay nàng, giống như bao nhiêu lần trong quá khứ, nắm tay Dạ Ngưng, chậm rãi đi ra ngoài.

Không ngờ tới, trong phòng ấm áp như mùa xuân, ngoài phòng lại nổi lên một trận mưa tuyết nhỏ, từng bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống. Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, nâng tay trái còn rảnh lên, đón lấy một bông tuyết: “Thật là đẹp.”

“Tuyết nhỏ quá, nếu không em có thể đắp cho cô một đôi người tuyết.” Dạ Ngưng nhìn bộ dáng vui vẻ của Tiểu Vũ Hàm, lòng cũng ấm áp hẳn lên.

“Thật vậy sao? Vậy chờ đến đêm tuyết tích được nhiều hơn, em lại đi ra đắp cho tôi một đôi nhé.”

“.....Sẽ lạnh lắm.”

“Em gạt tôi?”

“Không có.....”

“Ừm, vậy quyết định thế.” Độ cong nơi khóe miệng Tiểu Vũ Hàm càng lúc càng lớn, Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn cô, trông bộ dáng đắc ý kia liền nhịn không được bật cười thành tiếng. Aish, tuổi tác người nào đó tựa hồ như lại lùi lại rồi.

Một đường đi về phía nơi Dạ Ngưng ở, Tiểu Vũ Hàm ngắm nhìn phong cảnh chung quanh, nắm tay Dạ Ngưng, dòng nước ấm trong lòng gần như muốn tràn ra. Vốn lần này đến Cáp Nhĩ Tân là muốn nói hết mọi việc cho Dạ Ngưng rồi sau đó đón nàng về nhà, nhưng giờ nhìn lại thì nơi này có vẻ như cũng không tệ lắm, cũng phải, chỉ cần có người yêu ở bên thì đang ở nơi nào cũng đâu có gì khác biệt.

“Vũ Hàm.” Đi được một lát, Dạ Ngưng rốt cục nhịn không được mở miệng.

Tiểu Vũ Hàm quay đầu nhìn nàng: “Ừ?”

“Làm thế nào cô lại biết chỗ em ở.....” Dạ Ngưng nhỏ giọng hỏi, trong nháy mắt liền trộm nhìn Tiểu Vũ Hàm, phải biết rằng buổi sáng cô mới đến nha, làm sao mà lại biết mình ở chỗ nào chứ.

“Tất nhiên là tôi có cách để biết.” Tiểu Vũ Hàm cười nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng bắt đầu nhìn cô, từ khi nào mà Vũ Hàm cũng trở nên hư như vậy chứ.

“Đúng rồi, cô bé Tiểu Thảo đó có vẻ đối xử với em không tệ, rất có phong thái của lão Đại năm đó.” Tiểu Vũ Hàm hơi hơi rụt cổ, có chút lạnh.

Dạ Ngưng nhún mày nhìn cô, dừng chân lại, giơ tay ra, cởi chiếc khăn quàng trên cổ xuống, vừa quàng lên cho Tiểu Vũ Hàm vừa nói: “Làm gì có, nó đâu có thông minh tài trí được như lão Đại.”

Tiểu Vũ Hàm vừa cúi đầu nhìn Dạ Ngưng quàng khăn ình, vừa cười nói: “Tôi cảm thấy không tệ, ít nhất thì Phong tổng đối xử với cô bé đó không tệ.”

“Không hổ là vợ yêu của em, thật thông minh, lập tức nhìn ra được JQ*.”

(*gian tình)

“Tiểu Thảo và Phong tổng.” Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng quàng khăn xong xuôi lại cởi mũ của mình xuống đội cho Tiểu Vũ Hàm. Trái phải vật lộn một phen, vừa lòng đánh giá một Tiểu Vũ Hàm cuộn cuộn hơi thở quốc bảo, lúc này Dạ Ngưng mới vừa lòng. Tiểu Vũ Hàm sờ sờ mũ lông của Dạ Ngưng, nhìn nàng, mày liền cau lại. Dạ Ngưng biết Vũ Hàm nghĩ gì, cười cười, đưa tay kéo mũ liền với áo lông đội lên, lại kéo khóa cổ áo lên thật chặt, trong nháy mắt biến thành ET.

“Đúng vậy, Tiểu Thảo và Phong tổng thì sao chứ? ‘Thiên nhiên ngọc’ cùng ‘mặt than’ là tổ hợp hoàn mỹ nhất đó, em từng tận mắt thấy Phong tổng lên hôn Tiểu Thảo ở trong phòng nghỉ, chắc chắn, cái biểu tình chìm đắm ấy.”

Tiểu Vũ Hàm cười cười, lắc đầu: “Xem ra em cũng bỏ công không ít.”

“Cái này thì cô nhầm rồi, thực sự thì một chút em cũng chưa giúp được. Chủ yếu là Phong tổng quá cường thế, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đem gió lớn nổi lên thổi quét qua toàn thân Tiểu Thảo, cho nên –” Những lời tiếp theo Dạ Ngưng không nói nên lời, mạnh mẽ nuốt trở lại vào bụng, cứng rắn quay đầu, kéo Tiểu Vũ Hàm đi về phía nhà mình.

Thật ra là..... Vũ Hàm cũng chẳng làm gì, chỉ là chớp chớp mắt nhìn chăm chăm Dạ Ngưng như thể có điều gì ám chỉ, câu “nổi gió to thổi quét qua toàn thân Tiểu Thảo” ấy làm cho cô nhớ tới câu chuyện cũ về Tiểu Ngư Nhi cùng Tiểu Nê Nhi của Dạ Ngưng.

May mà đường không quá xa, đến nhà Dạ Ngưng tuyết cũng đã rơi rất dày, Dạ Ngưng kéo tay Tiểu Vũ Hàm đi thật cẩn thận, chỉ sợ mãi vui vẻ mà hơi chút sơ sẩy thì sẽ khiến cho vợ yêu quyến rũ người khác này ngã sắp xuống mất. Tiểu Vũ Hàm ngoan ngoãn để cho Dạ Ngưng dắt tay mình, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đều giả bộ người mù mà lơ đi.

Vào cửa rồi, bật đèn lên, Dạ Ngưng cởi áo khoác, cúi đầu đổi dép lê.

“Vũ Hàm, có lạnh không, em đi rót chén nước ấm cho cô.”

“Không muốn uống.” Tiểu Vũ Hàm đứng bên cạnh nhìn Dạ Ngưng đổi giày, Dạ Ngưng hơi ngẩn ra, đứng thẳng dậy nhìn cô: “Không lạnh sao?”

Tiểu Vũ Hàm chớp mắt nhìn nàng, gật gật đầu: “Lạnh.”

“Vậy sao lại không uống nước?” Dạ Ngưng hoang mang, nàng sao lại có cảm giác lần này Vũ Hàm trở lại lại có vẻ gì đó không đúng như thế nhỉ? Rốt cuộc là không đúng chỗ nào thì nàng cũng nói không được, dù sao thì chính là không giống bình thường cho lắm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một lát, vươn cánh tay ôm lấy nàng, phát giác ra thân mình Dạ Ngưng cứng ngắt, cô liền cúi đầu, dùng hai má hơi lạnh nhẹ nhàng cọ cọ cổ Dạ Ngưng: “Như vậy thì sẽ không lạnh.....”

“..... Vũ Hàm.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng đáp lời, cô biết khẳng định Dạ Ngưng lại mất tự nhiên.

Dạ Ngưng hít sâu một hơi, ôm lại Tiểu Vũ Hàm, cúi đầu, hôn lên hai má cô: “Kỳ thật còn có một cách càng ấm áp hơn, cô có muốn thử một lần không?”

Thanh âm ái muội, không khí dụ hoặc, nháy mắt nhiễm hồng hai má Tiểu Vũ Hàm, liền ngay cả chiếc tai nho nhỏ cũng đều bị phủ kín bởi một tầng phấn hồng nhàn nhạt, thân thể không ức chế được khẽ run lên, Tiểu Vũ Hàm không trả lời, chỉ siết chặt thêm vòng tay đang ôm Dạ Ngưng.

Miệng đột nhiên khô khốc, liếm liếm môi, hai tay Dạ Ngưng cố định bên eo Tiểu Vũ Hàm, ngả người về phía sau, nhìn cô: “Muốn hay không?”

Mắt thấy khuôn mặt Tiểu Vũ Hàm như thể từng chút một được tô lên bằng màu của quả dâu, Dạ Ngưng đắc ý cười. Đúng vậy, nàng cố ý, nàng chính là cố ý, tuy nói nàng vẫn một mực quảng cáo loạn lên mình là một tiểu thụ yếu đuối, nhưng mà tiểu thụ này ít nhiều cũng muốn nhắc nhở cái người so với nàng còn thụ hơn này đừng có quá đắc ý.

“Em cười cái gì?” Tiểu Vũ Hàm nhìn miệng Dạ Ngưng toét rộng đến tận mang tai mà nhú mày.

Dạ Ngưng nhìn Tiểu Vũ Hàm, cười không có ý tốt: “Vừa rồi là ai quyến rũ em, như thế nào giờ lại ngượng ngùng thế?”

“Hừ, không để ý tới em nữa, đi tắm đã.”

“Hả?” Bầu không khí nguyên bản đã nhộn nhạo sắp lên giường trong nháy mắt liền bị phá vỡ, Dạ Ngưng chớp mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm không quan tâm tới nàng, xoay người đi về phía phòng tắm, trước khi vào cửa liền như thể Lão Phật gia lên tiếng: “Tìm trong nhà một bộ quần áo mới đem đến đây cho tôi.”

Theo tiềm thức, Dạ Ngưng thật muốn đáp lại một câu: “Rõ, nô tài lĩnh chỉ!” Sờ sờ mũi, Dạ Ngưng cười, đi về phía phòng ngủ, chuẩn bị tìm quần áo.

Thật ra căn bản Dạ Ngưng không cần tìm, trực tiếp đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ.

Lúc đi dạo phố ở nơi này, mỗi lần Dạ Ngưng mua quần áo đều mua một vài bộ có phong cách Vũ Hàm, không phải cố ý, chỉ là đáy lòng ẩn ẩn có phần chờ đợi, mà tia chờ đợi này rốt cục cũng không vô ích, làm cho Vũ Hàm chân thực cảm giác được.

Khi trông thấy đôi bàn chải dành cho tình nhân một xanh một hồng, mắt Tiểu Vũ Hàm hơi ươn ướt, ngay sau đó là một đôi khăn mặt cùng dạng, sữa tắm mình thích nhất... Tất cả mọi thứ, đều có dấu vết của cô.

Lặng lặng nhìn hết thấy mọi thứ, Tiểu Vũ Hàm ngửa đầu hít một hơi, nén nước mắt xuống, hôm nay là ngày gặp lại, không thể khóc. Khoảnh khắc lúc ngẩng lên, Vũ Hàm nhìn thấy mấy cuộn giấy vệ sinh để trên giá, khẽ giật mình sững sốt, Tiểu Vũ Hàm đem cuộn giấy vệ sinh có chút kỳ quái kia xuống cầm trong tay.

Sặc.....

Khi nhìn vào bức tranh thứ nhất, Tiểu Vũ Hàm mấp máy môi, Dạ Ngưng.....nàng thật đúng là có hứng thú tệ hại mà.

Trên giấy vẽ bộ dáng một đứa bé ngồi trên bồn cầu sắc mặt dữ tợn, phía dưới là chữ đề tựa của Dạ Ngưng, Vũ Hàm, táo bón lại nghĩ tới cô.

Bức thứ hai...vẫn là đứa bé kia, đứng dưới vôi hoa sen, bộ dáng có vẻ như đang tắm rửa. Đồng dạng có chữ đề tựa, Vũ Hàm, mỗi khi tắm rửa là nhớ cô nhất.

Bức thứ ba...có thêm hai nhân vật mới, Tiểu Vũ Hàm cẩn thận đánh giá, xem ra có lẽ là Tiểu Thảo và Phong tổng, mà hai người hình như đang...hôn nhau, mà đứa bé kia lại ở một bên nhìn lên.

Lần này không có lời đề tựa, chỉ có một khuôn mặt tròn rơi nước mắt.

Tiểu Vũ Hàm đang chăm chú xem, cửa phòng tắm lại bị đẩy ra, Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn cuộn giấy trong tay cô, há to miệng.

Hết chương 94

96. Chương 95: Nước Lửa Dung Hòa...

Oái...

Làm sao bây giờ? Phải giải thích với Vũ Hàm thế nào về mấy bức họa này mới ổn đây? Dạ Ngưng thận trọng giương mắt khẩn trương nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm, trong lòng vô cùng lo lắng bất an. Phải biết rằng một năm qua điều nàng nghĩ tới nhiều nhất chính là làm cách nào khiến mình chín chắn hơn, mà hiển nhiên, hành vi vẽ tranh biếm họa trên giấy vệ sinh chẳng khác gì trẻ con mẫu giáo cả, thế này Vũ Hàm lại thất vọng rồi.

Dạ Ngưng ở bên này đang khẩn trương không biết phải làm thế nào cho phải, Vũ Hàm bên kia đưa tay đặt khăn mặt lên mặt bàn đá, mắt nhìn Dạ Ngưng, rồi lập tức đi về phía nàng.

Có chút, có chút khẩn trương đây, Dạ Ngưng hơi bất an nhìn Tiểu Vũ Hàm, không biết cô muốn làm gì muốn nói gì. Tiểu Vũ Hàm vẫn nhìn vào mắt nàng, nhìn ra được nỗi sợ hãi cùng bất an trong đó, liền mấp máy môi, dừng lại một bước trước mặt Dạ Ngưng, nhìn nàng. Dạ Ngưng ngẩn ra, môi mấp máy muốn nói gì đó, Tiểu Vũ Hàm cũng không để cho nàng có cơ hội này, vươn đôi tay, ôm nàng vào trong ngực.

“Thực xin lỗi.....”

“Vũ Hàm, em –”

“Đừng nói gì cả.” Thanh âm yếu ớt kèm theo tiếng khóc nức nở chặn lại những lời Dạ Ngưng muốn nói, mang theo một chút mờ mịt cùng luống cuống, Dạ Ngưng đưa tay vòng lấy eo Tiểu Vũ Hàm.

Đây là làm sao vậy? Vì sao lại khóc? Tuy tranh biếm họa này vẽ không đúng chỗ, nhưng nội dung hẳn là vẫn rất đáng yêu đấy chứ, thế nào lại khóc vậy.

Tiểu Vũ Hàm dùng sức ôm lấy nàng, lực trên cánh tay không ngừng tăng thêm, Dạ Ngưng bị siết đến nỗi có chút thở không nổi, muốn đẩy cô ra, nhưng lại luyến tiếc tấm thân đang run rẩy trong lòng mình.

“Không cho em hâm mộ người khác.” Thanh âm bá đạo mang theo nhu tình khác lạ, Dạ Ngưng giật mình, chớp mắt nghĩ nghĩ, nở nụ cười.

“Em hâm mộ ai?”

“Mặt béo vì cái gì lại khóc?”

“.....Không phải mặt béo, vẽ thành hình tròn là vì hiệu ứng phim hoạt hình.”

(mấy cái hình chibi ý)

“Trả lời câu hỏi của tôi.”

Dạ Ngưng ghen hòng, ở bên nhau hơn nửa ngày, nàng ít nhiều đã tổng kết ra được phương hướng biến hóa của Vũ Hàm. Vũ Hàm trước kia ở trước mặt nàng luôn là yếu đuối nhiều hơn một phần, tự tin ít hơn một phần, cảm xúc sợ nàng rời xa chiếm đa số. Mà Vũ Hàm hiện tại lại tựa hồ tràn đầy tự tin...cũng không giống trước kia đối với nàng nói gì nghe nấy, cứng chiều hết mực nữa, cả người toát ra một chút khí thế của nữ vương, còn có nhiều hơn một chút ham muốn khống chế người khác. Người ta nói mặt béo thì chính là mặt béo, người có giải thích ra hoa thì người ta cũng không nghe, tiếp tục vấn đề của mình.

“Em nghĩ cái gì vậy?” Vũ Hàm nhú mày nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng ôm eo cô, còn nghiêm túc nhìn cô: “Vũ Hàm, đúng vậy, khoảnh khắc ấy em thật sự hâm mộ.”

“Hâm mộ hai người đó thân mật?” Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, trong lòng nhói đau. Là cô không tốt, là cô khiến cho Dạ Ngưng phải hâm mộ cơ hội của người khác.

“Cô nghĩ đi đâu vậy.....” Dạ Ngưng nhìn dáng vẻ ảm đạm của Tiểu Vũ Hàm liền biết khẳng định cô đã hiểu lầm.

“Còn nói không phải, nếu không phải thì em khóc làm gì?”

“Em không hâm mộ cảnh thân mật của hai người đó, chỉ là lúc ấy có phần hâm mộ Tiểu Thảo mà thôi.....”
Dạ Ngưng cúi đầu, ngay cả thanh âm cũng trầm thấp xuống.

Tiểu Vũ Hàm nhìn thấy nàng như vậy thực đau lòng, lại không biết nói gì để an ủi.

“Vũ Hàm, cô nhìn kỹ bức tranh cuối cùng mà xem, thật ra không phải hai người hôn môi, mà là Tiểu Thảo bị cưỡng hôn.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm trầm mặc một lát, cũng không lật lại bức tranh kia để nhìn, nhìn Dạ Ngưng đánh giá: “Cho nên là nói em hâm mộ Tiểu Thảo bị cưỡng hôn?”

Dạ Ngưng nghe lời Vũ Hàm nói liền đỏ mặt, xấu hổ nói: “Cô nghĩ đi đâu vậy, em không phải dạng M.”

Ngữ khí buồn nôn của Dạ Ngưng khiến cho thân mình Tiểu Vũ Hàm bất giác khẽ run lên. Dạ Ngưng cũng không ngờ hành vi làm nũng của mình lại mang đến cho Vũ Hàm chấn động mãnh liệt như vậy, lại sợ cô hiểu lầm mình, liền áp dụng giải thích: “Ngày đó không phải em rình coi hai người hôn nhau, là trước đó em ngồi trong phòng nghỉ nói chuyện phiếm với Tiểu Thảo, mặc dù Tiểu Thảo hơi ngốc, nhưng cũng không quá ngu, nó ít nhiều cũng cảm giác được chỗ không bình thường của Phong tổng, nó nói với em rằng muốn từ chức, không muốn bị lún sâu vào, nhà nó vốn là ba đời đơn truyền, đến đời nó lại là một đứa con gái thì coi như chặt đứt hương khói rồi, vốn nó đã cảm thấy rất có lỗi, cho nên không thể làm cho cha mẹ đau lòng thêm nữa. Lúc ấy em cũng không nghĩ nhiều, liền hứa theo nói: Tốt, vậy sáng mai mày nói với Phong tổng xin từ chức, bảo cô ấy bà phải về nhà sinh em bé, sau đó Tiểu Thảo liền bị.....” Nói đến đây, Dạ Ngưng dùng sức nuốt nước bọt, nhớ tới hiểu diện của Phong tổng ngày đó, còn có chút nghĩ mà sợ.

“Sau đó Tiểu Thảo liền đi thật?” Tiểu Vũ Hàm cười hỏi Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng gật gật đầu: “Đúng vậy, em chỉ tùy tiện nói thôi, ai ngờ con ngốc ấy lại coi là thật, vốn buổi chiều em có buổi họp, em và trưởng phòng chờ Phong tổng định đi cùng nhau, kết quả là không biết vì cái gì của phòng Phong tổng không khóa. Em và trưởng phòng thực sự không phải cố ý nhìn vào trong.....liền nhìn thấy Phong tổng bị Tiểu Thảo chọc tức đến mặt than hoàn toàn biến thành “than”, sau đó.....ừm.....phải, em vẽ bức tranh ấy.”

“Vậy vì sao lại khóc?” Ngữ khí Tiểu Vũ Hàm nhu hòa đi rất nhiều, Dạ Ngưng nhìn cô, liếm liếm môi, có chút do dự nói: “Em hâm mộ là khi nó nói phải rời đi, Phong tổng đã giữ nó lại.”

“.....”

Từng giọt nước trong phòng tắm trong nháy mắt ngưng kết lại, không ai nói thêm một câu, mà khóe mắt Tiểu Vũ Hàm lại cứ như vậy từng chút một đỏ lên.

“Vũ Hàm.....em không có ý trách cô mà.” Nước mắt trong mắt Tiểu Vũ Hàm làm cho Dạ Ngưng luống cuống, nàng nói nhiều như vậy thực sự không phải là muốn trách Vũ Hàm, mà là đem những lời trong lòng mình nói ra, ngày đầu tiên trở lại, nàng thật sự không muốn nhìn thấy nước mắt của Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, nhìn bộ dáng sốt ruột của nàng, lòng lại thêm ảo não, nước mắt rơi không ngừng. Dạ Ngưng hoảng, tay chân luống cuống ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô: “Em chỉ tùy tiện nói thôi, cô đừng để trong lòng.”

“Dạ Ngưng.....” Vũ Hàm sụt sịt mũi nhỏ giọng kêu.

Dạ Ngưng nghe thấy liền vội gật đầu: “Sao vậy?”

“Em có thể đừng để ý cẩn thận với tôi thế được không? Cứ như trước kia không phải tốt sao?” Cô không muốn Dạ Ngưng như vậy, vẫn muốn một Dạ Ngưng luôn tùy tiện ngây ngô cười ngày trước cơ, Dạ Ngưng như thế này khiến cho cô thấy xa lạ, ở bên nhau rồi cũng vẫn mười phần khẩn trương, chỉ sợ hơi không cẩn thận liền gọi lên nỗi đau đã qua trong lòng nàng. Thực hối hận, chưa bao giờ lại hối hận như giờ khắc này, nhưng hối hận thì có ích lợi gì đâu, hiện tại việc cô có thể làm chính là dùng tất cả để bù đắp cho Dạ Ngưng.

“.....Không phải cô nói em ấu trĩ sao?”

“.....” Nước mắt nén nhịn từ lâu vẫn chảy xuống, gắt gao cắn môi dưới, Tiểu Vũ Hàm lặng yên khóc không tiếng động, lại làm cho người ta thấy đau lòng.

Dạ Ngưng bối rối lau nước mắt cho Tiểu Vũ Hàm, dùng sức gật đầu: “Đừng khóc, em trở lại như xưa không phải là được sao, tựa như ban đầu vậy, đừng khóc nữa.” Thật cứ như thể Dạ Ngưng nghĩ nước mắt giống như vôi nước vậy, muốn khóa thì khóa, muốn mở thì mở, toàn bộ tự động trí năng hóa vậy, nhưng mà hiển nhiên Tiểu Vũ Hàm chẳng cho nàng mặt mũi, nước mắt cứ liên miên không dứt. Dạ Ngưng lau mãi cũng đành mặc kệ, thở dài, không có biện pháp, chỉ có thể ra đòn sát thủ.

Hơi đẩy bả vai Tiểu Vũ Hàm ra, Dạ Ngưng áp cô lên trên vách tường phòng tắm, đối với đôi môi mỏng manh kia, mặc kệ tất cả mà hôn xuống.

Vị mằn mặn.....

Mút lấy nước mắt bên môi, Dạ Ngưng ngậm môi Tiểu Vũ Hàm không buông ra, giờ nàng cũng không khách khí nữa, bàn tay di chuyển, nắm lấy khối mềm mại đã thêm nhỏ dần từ lâu.

“Ừm.....” Mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ lên, đưa tay đẩy bả vai Dạ Ngưng, nhưng lại mềm nhũn không xuất ra được nửa phần khí lực, nghiêng đầu, cô nhỏ giọng hỏi: “Em làm gì thế.”

Thanh âm mềm mỏng đến mức gần như muốn vỡ nát trái tim Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Tiểu Vũ Hàm, nở nụ cười: “Cô nói em định làm gì? Không phải cô muốn em khôi phục lại phong thái trước kia sao.”

“Nhưng mà.....”

“Muốn để em trở lại giống như trước, vậy cô cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.” Một ngụm ngậm lấy vành tai Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng thì thảo mớ hồ không rõ, cả người Tiểu Vũ Hàm run lên, sức lực trên chân bắt đầu biến mất từng chút một.

“Em trước kia thế nào? Hả? Vũ Hàm, có từng làm cho cô không thoải mái không?” Vừa hôn da thịt trắng nõn của Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng vừa lăm bằm, mặt cùng cổ Tiểu Vũ Hàm liền nhuốm một tầng sắc hồng nhàn nhạt, cô ngửa đầu, hô hấp dồn dập.

“Em biết rõ, điều tôi nói không phải ý này, a –” Chỉ cần Tiểu Vũ Hàm vừa mở miệng, Dạ Ngưng liền sẽ bắt nạt hai khóa mềm mại của cô.

Tiểu Vũ Hàm cắn môi, chân mềm nhũn, ngã vào lòng nàng: “Đừng...tôi còn chưa tắm rửa, Dạ Ngưng.....”

Tiểu Vũ Hàm biết Dạ Ngưng muốn làm gì, run rẩy bắt lấy tay Dạ Ngưng, cần xin nhìn nàng.

Vừa nhìn một cái liền thôi rồi.....

Vũ Hàm a Vũ Hàm, nếu cô không dùng đôi mắt nhỏ bé này nhìn em, có lẽ em còn có thể thả cô đi tắm rửa, nhưng mà hiện tại thì cô đừng hòng chạy trốn.

Một phen cởi bỏ đai lưng áo tắm, Dạ Ngưng ôm eo Tiểu Vũ Hàm, kéo theo cô di chuyển về phía bồn tắm.

Theo động tác xoay người của Tiểu Vũ Hàm, áo tắm bằng vải tơ tắm theo thân thể trơn mượt của cô rơi xuống mặt đất, tay Tiểu Vũ Hàm nắm lấy tay Dạ Ngưng vẫn còn muốn giãy dụa, nhưng vừa mở mắt lại nhìn thấy hai mắt tràn ngập dự vọng của Dạ Ngưng, cô ngẩn ra nhìn một lát, thở dài, nhắm hai mắt lại, tùy nàng đi.

Ai da, có chút không nghĩ ra, hình như không có chỗ nào dùng được.....

Dạ Ngưng rối rắm nhìn chung quanh, nói muốn vào bồn tắm, nhưng còn chưa xả nước vào mà, nàng cứ như vậy ôm Vũ Hàm nhảy vào, có thể nào sẽ có cảm giác như Twilight không nhỉ? Cảm giác mang theo Vũ Hàm nhảy vào quan tài có giống thế không?

Tiểu Vũ Hàm vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, khẩn trương nhắm mắt đợi thật lâu cũng không thấy động tác gì của Dạ Ngưng, chần chừ mở hai mắt ra, nhìn thấy chính là Dạ Ngưng nhìn chằm chằm thân thể cô mà nhũn mày.

“Em làm cái gì thế?” Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt cười, dùng sức đẩy nàng.

Dạ Ngưng vội vàng ôm cô vào lòng: “Cô đừng vội mà, không phải em đang tìm chỗ sao.”

“Cái gì?!” Tiểu Vũ Hàm tức giận nhìn Dạ Ngưng, hận không thể một cước đạp bay nàng.

Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền vội vàng giải thích: “A, cô đừng giận mà, em đi xả nước.” Sợ Tiểu Vũ Hàm tức giận mà chạy trốn mất, Dạ Ngưng một tay ôm cô, một tay đi điều chỉnh nước ấm, sau đó cẩn thận mở vòi hoa sen. Tiểu Vũ Hàm vừa tức vừa thẹn chui trong lòng nàng, nghe thanh âm dòng nước chảy, nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra, lại nhìn nhìn bộ dáng Dạ Ngưng nhàn nhã nhìn chăm chăm dòng nước, không tức không được, liền dùng sức cắn một phát lên chỗ xương quai xanh của nàng.

“Á – em biết rồi! Em biết rồi!” Dạ Ngưng kêu thảm thiết một tiếng liền vội vàng mở nước đến mức lớn nhất, vốn Tiểu Vũ Hàm còn không có cảm giác gì, giờ mặt liền hoàn toàn đỏ hồng, nép vào lòng Dạ Ngưng không chịu ngẩng đầu. Sao có thể.....sao có thể có loại người như vậy được chứ.

Nước nóng làm bốc lên từng trận hơi nước, bao bọc phòng tắm nho nhỏ trong một bầu không khí ái muội, Dạ Ngưng khóa vòi lại, cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm vẫn như cũ không được tự nhiên, dùng sức bấu lấy vai nàng không cho nàng nhìn.

Dạ Ngưng dở khóc dở cười nhìn Tiểu Vũ Hàm, giờ lại ngượng ngùng cái gì? Vừa rồi ai khó chịu vì dòng nước quá nhỏ mà cắn mình chứ? Giờ như thế nào lại hồng như quả cà chua vậy?

Không bận tâm đến Vũ Hàm vẫn còn đang giận dữ, Dạ Ngưng ôm cô đứng dậy, lo lắng lấy tay thử nhiệt độ nước, rồi sau đó mới cẩn thận đem cô đặt vào trong bồn tắm đã tràn đầy nước nóng.

Dòng nước ấm áp từ bốn phía chung quanh ập tới, người Tiểu Vũ Hàm cũng bị nhuộm thành màu mận côi, cô từ từ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhanh nhẹn cởi hết sạch quần áo của mình ra, cười ngồi xuống, gạt gạt nước hai bên, Dạ Ngưng hứng thú nhìn Tiểu Vũ Hàm đang nhắm mắt: “Vũ Hàm, cô xấu hổ sao?”

Mười phần ý tứ trêu chọc, đáng tiếc mặc kệ Dạ Ngưng nói thế nào Tiểu Vũ Hàm cũng không chịu mở mắt, cô thực sự khấn trương, tuy rằng trước kia hai người cũng đã từng làm chuyện ấy vài lần, nhưng ở phòng tắm vẫn là lần đầu tiên, càng miễn bàn vừa rồi biểu hiện của Dạ Ngưng khi nói muốn mở vòi nước.

Vũ Hàm bên này khấn trương, Dạ Ngưng ở bên kia lại cười đến sắp méo luôn, nàng thích loại cảm giác này, thích ngắm bộ dáng thẹn thùng của Vũ Hàm, thích dùng sức đùa giỡn cô!

Lần này nàng cũng không nóng vội đi hôn người ta nữa, thân mình hơi ngả về phía sau, giang hai chân ra cùng chân Tiểu Vũ Hàm dây dưa một chỗ.

Ồ.....

Nàng vốn tưởng rất tốt, chiều cao hai người không chênh lệch lắm, đôi chân thon dài đan cùng một chỗ sẽ đẹp mắt lắm cơ, nhưng mà...

Lần này, không cần Dạ Ngưng ép thì Tiểu Vũ Hàm cũng đã không nhịn được mà mở to mắt cười dài: “Sao chân em lại ngắn như vậy chứ?”

Ấn trộm gà không được lại còn mất nắm thóc, nhìn đôi chân rõ ràng ngắn hơn một đoạn so với người ta kia, Dạ Ngưng chỉ hận không thể đem hai mắt chôn luôn xuống đất. Nhớ rõ mẹ đã từng nói với nàng, lúc nàng mới sinh ra chẳng hề giống trẻ con nhà người khác, đầu cùng chân đều ngắn, tóc gáy rất dài, không khác gì một con nòng nọc. May mắn là tuy rằng chân ngắn nhưng về tổng thể đều khá dài thì nhìn còn đỡ, nếu thật sự chân ngắn tay cũng ngắn nốt, vậy ôm Vũ Hàm sẽ không thoải mái cho lắm.

“Chân ngắn thì làm sao? Chân thì có ích lợi gì chứ!” Dạ Ngưng đỏ mặt cãi bướng, vốn chính là thế mà, chẳng lẽ khi “yêu” lại dùng chân chắc? Vũ Hàm đáng ghét, làm chi lại quấy rầy nhã hứng của nàng thế chứ, nhìn bộ dáng vui vẻ tiểu nhân đắc chí của Tiểu Vũ Hàm, cơn tức giận trào lên, Dạ Ngưng cũng bất chấp thưởng thức cảnh đẹp cái gì, thở phì phì gạt nước, bổ nhào vào người Tiểu Vũ Hàm.

“Em đừng –” Dạ Ngưng chặn miệng Tiểu Vũ Hàm lại, dùng sức cắn môi cô, cắn chết cô, ai bảo cô luôn bắt nạt em, chê em chân ngắn, không biết có một câu tên là “anh hùng chân đoản” sao? Em đây là tượng trưng a ý muốn đó hiểu không?

(*mô đi fê từ câu “anh hùng khí đoản” -> ng anh hùng thường chết sớm)

Tiểu Vũ Hàm bị Dạ Ngưng hôn đến thở không nổi, bàn tay vốn muốn đẩy Dạ Ngưng ra lại trườn lên cổ nàng, Dạ Ngưng chuyên tâm hôn Tiểu Vũ Hàm, hôn một lát, mở mắt ra, Tiểu Vũ Hàm cũng mở mắt, mê man nhìn Dạ Ngưng, vẻ như không biết vì sao nàng lại dừng lại.

Dạ Ngưng nhìn cô chăm chăm một hồi, lại hôn lên vành tai cô: “Đêm nay em sẽ không tha cô đâu.”

Chuyện xảy ra sau đó, trong suốt quãng thời gian một năm xa cách nhau này Dạ Ngưng đã từng nghĩ tới cả trăm ngàn lần, bởi vì yêu, cho nên sẽ nhớ nhưng thân thể người kia, nhớ đến thanh âm nức nở trầm thấp mơ hồ lại rứt rề làm cho người ta mê muội ấy, hết thấy mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, Dạ Ngưng có chút không khống chế được mà muốn Tiểu Vũ Hàm, so với trước kia mỗi lần tiến vào đều kịch liệt hơn, thổi quét qua như bão táp, thẳng đến khi từng chuỗi âm thanh động lòng người vang lên bay vào tai.

Giờ khắc này, Dạ Ngưng say rồi, si mê nhìn ngắm thân thể Tiểu Vũ Hàm, mỗi một lần rung động, mỗi một tia run rẩy đều khắc thật sâu vào xương cốt, chẳng thêm để ý, nói nàng đáng bị coi thường cũng được mà nói nàng không có lòng tự trọng cũng tốt, trải qua nhiều chuyện như vậy rồi nàng cũng không quan tâm nữa, chỉ cần người trong lòng cô vẫn là mình như cũ, chỉ cần cô vẫn còn yêu mình, vậy cần gì phải tính toán đây? Giữa một đôi tình nhân, sợ nhất chẳng qua chính là một phen dây dưa không dứt, cứ để chuyện cũ bay theo gió đi, vui vẻ hưởng thụ mỗi một khắc của hiện tại.

Nếu không yêu nàng, với tính tình của Vũ Hàm sao có thể để cho nàng chạm vào? Từng đợt run rẩy mãnh liệt, cảm giác chặt chẽ bao lấy ngón tay không một khe hở nói cho Dạ Ngưng biết người nằm dưới thân thỏa mãn đến cỡ nào, chìm nổi của cô hoàn toàn nằm dưới tay nàng, vô nát, vào ra vào ra, sau khi điên cuồng là chiếm hữu như mưa rền gió dữ, thân thể Tiểu Vũ Hàm run rẩy không ngừng.

Không kiềm chế được, gắt gao ôm lấy Dạ Ngưng, khoảnh khắc lúc nước mắt và mồ hôi hòa vào nhau, toàn thân Tiểu Vũ Hàm đã không còn chút sức lực nào, bàn tay bám chặt lấy vách tường không buông, thì thào nức nở: “Bỏ đi, Dạ Ngưng.....đừng.....”

Tiểu Vũ Hàm co rút lại thành một đoàn, sức lực toàn thân như bị rút cạn, cả người mềm nhũn trượt xuống nước, Dạ Ngưng cả kinh, vội vàng gạt nước, tiến lên ôm lấy cô. Ôm Tiểu Vũ Hàm, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, cảm thụ nhịp tim đập kịch liệt, cả người thỏa mãn nói không nên lời.

“Vũ Hàm, có lạnh không?” Sau một trận triền miên như lửa, Dạ Ngưng cảm giác nước đã biến thành lạnh, liền dịu dàng hỏi Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm vẫn còn thở dốc, vô lực tựa vào vai Dạ Ngưng, nói không ra lời.

Dạ Ngưng lại ôm cô nghỉ ngơi một lát, cảm thấy thể lực hồi phục không sai biệt lắm liền một tay ôm eo cô, một tay đỡ lấy chân, dùng hết sức lực từ hồi bú tí mẹ đứng lên.

[#] ! Là ai nói với nàng “yêu” ở trong phòng tắm sẽ rất kích tình, một chết đi được mới phải!

Ngay cả dép cũng không đi, Dạ Ngưng đi chân không bế Tiểu Vũ Hàm hỏa tốc nhằm phía phòng ngủ mà phóng, vào phòng, nàng liền bế nhào lên giường lớn, đặt Vũ Hàm xuống, kéo chăn phủ lên người.

May mắn, nhờ máy sưởi nên bên này còn ấm, nếu không Dạ Ngưng sẽ đông lạnh chết mất, kéo tấm chăn mỏng để phủ giường bình thường dùng để ngủ trưa ở gần đó ra choàng lên người, Dạ Ngưng lại đi tới phòng tắm lấy khăn tắm. Sau một phen vật lộn cũng trở lại được phòng ngủ, tỳ tỳ trên giường rốt cục cũng khôi phục được một chút sức lực, một cánh tay chống đầu nhìn nàng, trong mắt nổi lên một phiến lửa giận.

“Ách, cô nhìn em thế làm gì?” Dạ Ngưng vốn định lau khô tóc cho Vũ Hàm, nhưng vừa tiến được một bước liền bị ánh mắt của cô làm cho đông cứng.

“Em bắt nạt tôi?!”

“Cái gì chứ, em làm gì có.....” Dạ Ngưng đỏ mặt biện hộ, Tiểu Vũ Hàm trợn mắt lườm nàng một cái, trên người vẫn không chút sức lực nào, phát phát tay, lưỡi biếng nói: “Lại đây, để cho tôi ôm một cái.”

“Dạ.” Dạ Ngưng cầm khăn tắm hấp tấp chạy qua, Tiểu Vũ Hàm ôm lấy eo nàng, híp mắt lại, thoải mái để cho Dạ Ngưng lau khô tóc ỉnh.

“Dạ Ngưng.” Vũ Hàm ôm Dạ Ngưng dịu dàng gọi, Dạ Ngưng chuyên tâm lau tóc cho Tiểu Vũ Hàm: “Uhm, sao vậy?”, không phải là dói bụng đấy chứ? Cũng phải, vừa rồi tiêu hao thể lực thật sự nhiều mà.

“Lần trước.....” Tiểu Vũ Hàm có chút do dự, cánh tay đang ôm lấy eo Dạ Ngưng liền siết chặt.

“Lần nào cơ?” Dạ Ngưng vui sướng hài lòng lau tóc cho Vũ Hàm, thơm quá, cũng là hương chanh.

“Lần trước có đau không.....” Ngập ngừng thật lâu, Vũ Hàm vẫn hỏi ra miệng, Dạ Ngưng vẫn còn chăm chú lau tóc cho Vũ Hàm, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, giặt mình nhìn cô.

“Đau? Sao lại đau?” Vừa nói ra miệng, Dạ Ngưng liền hiểu được Vũ Hàm hỏi là cái gì, nháy mắt mặt liền hồng rực, lần này tóc cũng không lau nữa, khăn bông quăng qua một bên, vén chăn Vũ Hàm đang đắp lên, chui vào.

Tiểu Vũ Hàm hơi kinh ngạc nhìn Dạ Ngưng, cô vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi, nhưng nhìn dáng vẻ Dạ Ngưng như vậy...theo lời của nàng mà nói, tư thế này của em, nếu tôi còn không hiểu phong tình thì đúng thật là quá khi dễ người mà.....

Kỳ thật lần này thật sự là Vũ Hàm hiểu lầm Dạ Ngưng, nàng làm ra bộ dáng then thùng kia tuyệt đối không phải là muốn làm thần mã dụ thụ, nàng đây là đang chống lại ý định muốn cầm lấy tay Vũ Hàm mà cưỡng ngạnh.....Vì thế mà có chút xấu hổ, cho nên khi Tiểu Vũ Hàm đề lên trên, Dạ Ngưng liền tròn tròn mắt.

Tiểu Vũ Hàm nhìn dáng vẻ Dạ Ngưng mà nhẹ nhàng cười, nâng tay lên, áp lên mặt nàng. Dạ Ngưng khẽ rung mình, theo bản năng túm chặt ga giường, Vũ Hàm chính là có hiệu quả như vậy, chỉ cần không phải lúc nước sôi lửa bỏng, thân mình tuyệt đối là lạnh, đương nhiên tay cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên, nhiệm vụ lần này của Vũ Hàm rõ ràng thoải mái hơn nhiều, không cần phải cởi quần áo, cũng không cần đi vắn nước, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề là được. Tương đối thì cũng coi như Dạ Ngưng may mắn, bởi vì Vũ Hàm vẫn cố kỵ lần đầu tiên đây “bị kịch” của nàng nên không có tiến hành trả đũa với hành vi điên cuồng ở phòng tắm của nàng, từng nụ hôn rơi lên người Dạ Ngưng như thể những bông tuyết, mỗi một nụ hôn, Dạ Ngưng đều không nhận được mà run rẩy.

Thực miễn cảm...Tiểu Vũ Hàm thầm cảm thán, nhưng lại không dám nói ra, cô biết mình mà nói thì Dạ Ngưng chuẩn “ngạo kiều” sẽ không để ỉnh động vào nữa. Khóe môi nhếch lên, Tiểu Vũ Hàm di chuyển bàn tay đang che mắt Dạ Ngưng đi, thân thể theo động tác của miệng mà chậm rãi di chuyển dần xuống.

Dạ Ngưng cố hết sức mở to hai mắt, đập vào vòng ngực chính là hình ảnh người con gái mà mình yêu nhất đang nằm trên người nàng mà say đắm hôn nàng.

Một lần lại một lần, vẫn đều chân thật như vậy.

Không liên quan đến tình dục, Dạ Ngưng cảm động đến như trực rơi lệ, ôm Tiểu Vũ Hàm, kéo cô lên, dùng sức hôn lấy. Tương nhu dĩ mật*, môi cùng môi quấn quýt, Vũ Hàm khiến thể giới của Dạ Ngưng một lần lại một lần như chậm lại, cả người nhẹ bẫng bay bổng, mọi thần kinh xúc giác đều ngưng đọng lại trên hai đôi môi đang quấn lấy nhau, thực ngọt, thực thơm.

“Thế nào? Có phải tôi làm không tốt không?” Dùng sức thở dốc, Tiểu Vũ Hàm lo lắng nhìn Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhìn cô, dùng sức lắc đầu, ôm cô không chịu buông tay.

Tiểu Vũ Hàm thấy nàng như vậy liền cười cười, giống như vô số lần trước đây, vuốt ve mái tóc nàng: “Ngoan.” Bởi vì rất hiểu, cho nên Vũ Hàm biết Dạ Ngưng đang nghĩ gì, không hề nhiều lời, cúi đầu, còn chăm chú hôn nàng.

Hôn lại hôn, nghe thanh âm rên rỉ nức nở của Dạ Ngưng, hốc mắt Tiểu Vũ Hàm cũng đỏ lên, đáng giá, mọi cố gắng đều đáng giá, mặc kệ trước kia có đau khổ đến đâu, có gian nan đến nhường nào, chỉ cần Dạ Ngưng còn ở đây, chỉ cần nàng vẫn còn bên mình.

Một khắc khi đầu ngón tay xâm nhập vào thân thể Dạ Ngưng, nàng gắng gượng nhô người dậy, Tiểu Vũ Hàm chậm lại động tác trên tay, tìm kiếm môi Dạ Ngưng, nhẹ nhàng mút lấy.

“Yêu em, thực sự yêu em.....” Lời ngọt ngào tình tứ là những câu thần chú chữa thương tốt nhất, mỗi lần Tiểu Vũ Hàm ra vào đều khiến cho Dạ Ngưng chấn động thật sâu, mỗi một cái đều chạm tới sâu thẳm linh hồn, thân thể dung hợp cùng linh hồn, nước mắt cùng mồ hôi ngưng kết, tất cả đều hòa tan trong tiếng rên cuối cùng của Dạ Ngưng.

Lúc mây mù tản đi, thủy triều rút lui, Dạ Ngưng chui vào lòng Tiểu Vũ Hàm, ôm cô, ngây ngô cười hạnh phúc.

“Còn cười, có thấy mệt không vậy?” Tiểu Vũ Hàm cười trêu chọc Dạ Ngưng, kiểu lời đầy ẩn ý cực kỳ kích thích Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhú mào, thoăn thoắt từ trên giường đứng lên, hai tay chống nạnh nhìn cô: “Đúng vậy, không mệt chút nào, sao, còn muốn lại một vòng tuần hoàn nữa? Lần này đến em ở trên đó.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, chỉ mân mê khoe môi húng thú nhìn thân mình Dạ Ngưng, ừ, đúng là thế, cởi ra tốt hơn so với mặc quần áo, coi như còn có chút lỗi lôm.

“Cồ!!!” Mặt Dạ Ngưng đỏ lên, “Á” một tiếng chui trở lại ổ chăn, dùng sức túm lấy chăn, chơi xấu lăn đến bên người Tiểu Vũ Hàm, rên rỉ làm nũng: “Xấu xa, chỉ biết chiếm tiện nghi người ta.”

Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cười, đưa tay ôm lấy nàng, hôn hôn hai má Dạ Ngưng, dịu dàng hỏi: “Thực sự không mệt sao?”

Dạ Ngưng đỏ mặt, nhỏ giọng đáp: “Uhm.”

Đáng ghét, thế nào trước kia lại không biết dự vọng của Vũ Hàm mãnh liệt vậy, thật sự còn muốn nữa sao? Nhưng mà người ta mệt quá a.

“Thật sự không mệt chứ?” Vũ Hàm lo lắng xác nhận lại, Dạ Ngưng nhìn nhìn ánh mắt cô, đỏ mặt gật đầu. Sao chứ, còn muốn người ta phải nói thành lời sao? Muốn tiếp tục nữa à, tiểu biệt thăng tân hôn, củi khô lửa cháy thần mã em thực sự có thể lý giải được, chỉ cần cô có thể lực, em thì không ngại, dù sao công so với thụ thì đỡ hơn nhiều lắm, sẽ không mệt như vậy.....

Hơn nữa chà đạp Vũ Hàm thật sự rất có cảm giác thành tựu nha.

Tiểu Vũ Hàm căn bản không biết Dạ Ngưng lại suy nghĩ mấy chuyện hèn mọn linh tinh kia, thấy bộ dáng vui vẻ sung sướng của nàng liền hoàn toàn tin, mắt cười cong cong đến híp cả lại, tay áp lên hai má nàng, vuốt vuốt, vui vẻ nói: “Vậy chúng ta đi ra ngoài đắp người tuyết đi!”

“.....”

__Hết chương 95__

* Trích trong [Thiên Vận] – Trang Tử:

Phù hộc bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiềm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dự chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.

-> Dịch: Con thiên nga đâu tắm mỗi ngày vậy mà nó vẫn trắng; con quạ đâu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đâu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dự đâu có làm ỉnh lớn hơn. Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Điển cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao ? Con người đối với tình cảm cũng như thế...”Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

(Điển cố và lời bình trích trong truyện Tiên sử)

97. Chương 96: Đủ Loại Nảy Sinh...

“Roẹt” một tiếng, Dạ Ngưng lắng nghe thanh âm tiếng trái tim mình bị xé nát, cắn môi nhìn Tiểu Vũ Hàm, nàng thực hết chỗ nói rồi. Gì chứ, người ta còn tưởng cô muốn tiếp tục ôn tồn, người tuyết, người tuyết em gái cô á, người tuyết hay ho lắm sao? Cô Tiểu, tổng giám đốc Tiểu, cô mấy tuổi rồi thế?

Tiểu Vũ Hàm tràn ngập chờ mong nhìn Dạ Ngưng, thấy vẻ mặt rối rắm kia của nàng, mặt liền hơi lạnh xuống. Xoay người, Tiểu Vũ Hàm đẩy Dạ Ngưng ra, chui vào trong chăn, dùng cái gáy đối diện với nàng.

Oái.....

Dạ Ngưng hoàn toàn sắp điên rồi, mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Vũ Hàm, gấp đến độ như thể bị làm sao vậy.

“Dạ Ngưng, em thay đổi rồi.” Thật lâu thật lâu sau, Tiểu Vũ Hàm sâu kín mở miệng, thanh âm đầy ai oán kia làm cho Dạ Ngưng có loại cảm giác như thể một người đàn ông bỏ rơi vợ đi ra ngoài lêu lổng rồi bị bắt gặp vậy.....Không đáp người tuyết cùng cô liền tức là thay đổi.

“Trước kia em không như thế.” Thanh âm Tiểu Vũ Hàm rất nhỏ, không cần nhìn mặt cô thì Dạ Ngưng cũng có thể đoán được khẳng định lúc này cô rất không vui, cắn môi, đau lòng nhìn cô chằm chằm: “Giờ không phải là quá trễ rồi sao?”

“Trước kia dù có muện thế nào em cũng sẽ không từ chối tôi.” Nhẹ nhàng thở dài, Tiểu Vũ Hàm kéo chăn, đem toàn bộ thân mình bọc lại, lần này thì ngay cả gáy cũng không chữa lại cho Dạ Ngưng, cự tuyệt trò chuyện.

Vốn Dạ Ngưng còn đang đắn đo, thình lình nhìn Vũ Hàm tự quần mình thành trạng thái con nhộng, liền bật cười thành tiếng: “Được rồi, đi ra ngoài đắp là được chứ gì, tiểu bảo bối?”

“Xoạt” một cái, chăn bị hất ra, Tiểu Vũ Hàm xoay người, cười nhìn Dạ Ngưng: “Được.”

“.....” Dạ Ngưng hóa đá trên giường, đại ra nhìn Tiểu Vũ Hàm vui vẻ mặc quần áo, lòng tự dưng hoảng hốt không hiểu vì sao. Thế nào nàng lại có cảm giác như thể mình bị Vũ Hàm đùa giỡn trong lòng bàn tay nhỉ? Đây là “thuật dạy chồng” Vũ Hàm mới học sao?

“Còn ngây ngốc ra đấy làm gì? Đi thôi. Một lát nữa là trời sáng rồi.” Vũ Hàm chỉnh trang xong xuôi, quay đầu thấy Dạ Ngưng há miệng ngẩn người nhìn mình, liền quảng cái liếc mắt xem thường qua. Dạ Ngưng tay chân luống cuống bắt đầu mặc quần áo, nhìn bộ dáng ngốc nghếch kia của nàng, Tiểu Vũ Hàm cười cười lắc lắc đầu.

Không mất nhiều công sức, đã mặc xong thành hai chú gấu trúc, cách một lớp găng tay thật dày, Dạ Ngưng kéo Tiểu Vũ Hàm ra khỏi nhà.

Vừa đi ra hành lang, Tiểu Vũ Hàm nhìn những bông tuyết bay đầy trời dưới ánh đèn, trong mắt sáng ngời, cả người đều như muốn nhảy nhót.

Tuyết đọng quá dày, Dạ Ngưng thật cẩn thận kéo Tiểu Vũ Hàm đi về phía nam quảng trường, mỗi lần nện bước đều thực cố hết sức, động tác có vẻ có chút ngốc, Vũ Hàm ở một bên nhìn nàng cười không ngừng, Dạ Ngưng tức đến nghiến răng, nàng đây là sợ Tiểu Vũ Hàm bị ngã đó được không?

“Tôi không phải trẻ con, em kéo nhanh như vậy làm gì?” Vũ Hàm vui vẻ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lạnh đến nổi mũi hồng hồng, mỗi lần mở miệng nói đều thở ra khói trắng: “Em sợ cô bị chó sói tha đi mất đó được không?”

“Sợ cái gì, không phải cũng đã bị tha đi rồi sao?”

“Cái gì?”

“Cái gì là cái gì? Em ngốc à?”

“.....” Dạ Ngưng bị mắng, cắn răng oán hận nhìn Tiểu Vũ Hàm, mình là chó sói? Nếu mình thật sự là chó sói thì còn có thể bị mắng chắc, đã sớm nhào tới rồi. Tiểu Vũ Hàm vô tư cười tủm tỉm nhìn ngấm tuyết rơi, không thèm nhìn Dạ Ngưng lấy một cái.

Nhìn nụ cười tươi của cô, lòng Dạ Ngưng đột nhiên ảm đạm, tuy rằng một Vũ Hàm như thế này khiến cho nàng có chút trở tay không kịp, nhưng mà hình như...hình như mình cũng thích bị cô quẫn, bị cô bắt nạt như thế, chẳng lẽ thật sự thể chất mình chính là loại M trong truyền thuyết sao, thật ngượng quá đi. Vậy về sau.....

“Đáp người tuyết thế nào vậy?” Lời Tiểu Vũ Hàm chặt đứt khát khao tốt đẹp với tương lai của Dạ Ngưng, Dạ Ngưng đỏ mặt, phục hồi tinh thần lại nhìn Vũ Hàm đang nhíu mày nhìn chằm chằm đống tuyết, nở nụ cười: “Đương nhiên phải dùng đôi bàn tay siêng năng của chúng ta rồi.”

Nói xong, Dạ Ngưng như thể khoe khoang giơ hai tay mình lên vẫy vẫy.

Tiểu Vũ Hàm nhìn chằm chằm mười ngón tay bọc trong bao tay lông của nàng, có chút đắm chiêu cười cười: “Hai tay siêng năng a ~”

“Cò! Lưu manh! Không để ý tới cô nữa!” Dạ Ngưng ngạo kiêu, đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, cúi đầu bốc một nắm tuyết bắt đầu lăn. Sao có thể, sao có thể hết lần này tới lần khác đùa giỡn người ta như thế, Vũ Hàm, một năm không gặp cô thật sự biến thành “phúc hắc công” sao? Như vậy thật sự tốt lắm, để cho em hưởng thụ cảm giác ngượng ngùng một chút, đời này cũng chưa từng hưởng qua vài lần đâu.

“Em đi lăn thân người tuyết, cô không được nhàn rỗi, cũng phải đi lăn đi.” Dạ Ngưng đẩy quả cầu tuyết đã không nhỏ trong tay, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Vũ Hàm nói. Vũ Hàm nhìn nàng gật gật đầu, dịu dàng đáp lời: “Ừ.” Cô mới không cần đáp người tuyết gì đó được không? Lạnh quá đi, cô là thích nhìn Dạ Ngưng nặn người tuyết, quả cầu đen tròn vo lăn quả cầu trắng tròn tròn, thật sự rất đáng yêu nha.

Lăn một lát, Dạ Ngưng bắt đầu đổ mồ hôi, hỏn hển thở không ngừng, quả cầu tuyết trong tay càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi che mất phía trước, nên chỉ có thể lăn tiếp bằng trực giác. Dạ Ngưng còn thực sự nghiêm túc, tuy nói ở nơi làm việc hay cuộc sống khắp nơi nàng đều ở vị trí hạ phong, nhưng mà việc nặn người tuyết thì nàng nhất định phải thắng!

Tuyết rơi rơi bay bay a

~Tiểu Vũ Hàm cười cười đứng ở một bên nhìn Dạ Ngưng lăn quả cầu tuyết, vẻ tươi cười nở đầy trên nét mặt.

Lúc Dạ Ngưng lăn xong thân mình người tuyết rồi ngồi phịch xuống đất, nàng quay đầu, tràn ngập chờ mong nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Vũ Hàm, em lăn xong rồi, cô –”

Vẻ tươi cười cứng đờ trên mặt, Dạ Ngưng hoàn toàn ngây người: “Cô, cầu tuyết cô lăn đâu –”

Tiểu Vũ Hàm cười tủm tỉm tiến lên, đưa tay kéo Dạ Ngưng đang ngồi dưới đất dậy: “Đứng lên, đất lạnh lắm, cẩn thận cảm lạnh.”

“Cầu tuyết của cô đâu?!” Dạ Ngưng để mặc Tiểu Vũ Hàm phủi tuyết bám trên mông mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô. Sao có thể như vậy? Sao có thể nhàn hạ như thế! Nàng cố gắng như vậy là vì muốn thắng Vũ Hàm, mà thắng như thế này khác gì vô ích chứ!

Tiểu Vũ Hàm mỉm cười nhìn nàng, nói: “Không phải em nói để tôi cũng lăn một cái sao?”

“Đúng vậy!” Dạ Ngưng nghi hoặc gật đầu, là lặn một quả nữa, nàng tưởng là hai người ai lặn quả lớn hơn thì sẽ làm thân mình, còn cái kia để làm đầu mà, có vấn đề gì sao?

Tiểu Vũ Hàm vẫn cười, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, cúi đầu, vốc một nắm tuyết, vo tròn thành hai quả cầu tuyết nho nhỏ, dưới cái nhìn kinh ngạc chăm chú của Dạ Ngưng, đặt lên phía trên quả cầu tuyết lớn.

“Nhìn, tôi không chỉ lặn mà còn lặn tận hai quả.”

“Đây là cái gì.....” Dạ Ngưng có cảm giác như một đàn quạ bay qua đầu.

Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn nàng: “Em lặn đến đầu óc ngốc luôn rồi sao? Là ngực mà.”

Dạ Ngưng thử nhe răng, không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tổng giám đốc Tiểu, cô là đang kể chuyện cười à?

“Có vấn đề gì sao?” Vũ Hàm cũng nghiêm túc nhìn Dạ Ngưng, vẻ mặt kia thực không khác gì lúc trao đổi giao lưu học thuật.

“Cho dù là bộ ngực thì cũng không thể nhỏ như vậy chứ.....Em lặn một quả cầu lớn như vậy làm thân.....”

“Sao mà nhỏ chứ? Tôi đây là mô phỏng em mà làm mà.”

“Cô! Cô bắt nạt người ta.....”

“Em đang làm nũng đấy à?”

“Đáng ghét, không chơi với cô nữa, em về ngủ.”

“Em cứ đi thử xem.”

“Sax.....” Dạ Ngưng sắp khóc đến nơi mất, đây trông mong nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm còn thật nghiêm túc nhìn nàng chằm chằm một hồi, thấy bộ dáng ủy khuất kia của nàng, liền “phì” một cái bật cười thành tiếng: “Được rồi, ngoan, chúng ta cùng nhau lặn được không?”

“Không cần, vừa bắt nạt người ta đã nghĩ tới việc cùng nhau, đẹp cứ như mơ ý.”

“Vậy em muốn thế nào đây?”

“.....Muốn được an ủi.” Dạ Ngưng đỏ mặt không được tự nhiên nhìn Tiểu Vũ Hàm nói, nàng chính là muốn được an ủi, muốn Vũ Hàm nói vài câu tình cảm gì đó, thật sự rất chờ mong nha. Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, ý cười hiện lên trong mắt, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của nàng, nắm lấy cằm nàng, nâng đầu Dạ Ngưng lên, hôn xuống đôi môi nhỏ nhắn đang run rẩy vì lạnh kia.

“Em nói muốn được an ủi.....” Dạ Ngưng bị hôn vẫn còn mơ hồ lắm lắm, muốn được an ủi như thế nào lại biến thành muốn được thưởng rồi.

“Ngốc.” Tiểu Vũ Hàm nhẹ nhàng cắn cắn môi nàng, nâng tay lên, che đi đôi mắt đang tròn tròn của Dạ Ngưng: “Cái này còn chưa tính là an ủi sao?”

“Nhưng mà –”

“Suyt, đừng nói nữa.” Nụ hôn ngọt ngào, tuyết ấm áp, hai người hôn nhau trước người tuyết không đầu chỉ có mỗi bộ ngực, Dạ Ngưng cảm động đến sắp khóc mất, thật giống như thể lúc này bật lên nhạc phim làm nền như trong phim Hàn Quốc vậy, đương nhiên là nếu người tuyết kia không ở đây thì sẽ còn đẹp hơn.

Không biết hôn bao lâu, Tiểu Vũ Hàm cuối cùng cũng buông Dạ Ngưng ra, nhẹ nhàng thở hổn hển, ôm lấy eo nàng nhìn nàng: “Được không?”

Dạ Ngưng then thùng, nhìn đôi môi yêu kiều đỏ mọng như thể được bôi một tầng mật sáp kia của Tiểu Vũ Hàm, mặt đỏ hồng gật đầu: “Uhm.”

Đương nhiên là được rồi, nụ hôn này tuyệt đối là nụ hôn lãng mạn nhất khi ở bên ngoài.

“Thật không?” Tiểu Vũ Hàm chớp chớp mắt không xác định hỏi lại, Dạ Ngưng càng ngượng ngùng, khẽ gật đầu. Làm gì chứ, cứ hỏi người ta việc này.....Những vấn đề thế này, thật sự rất tốt mà.

“Vậy thì được rồi, chúng ta cùng nhau đi lăn đầu người tuyết đi.”

“Hả?” Dạ Ngưng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Tiểu Vũ Hàm. Vỗ đầu Dạ Ngưng, Vũ Hàm buồn cười nhìn nàng: “Không phải nói tốt sao, muốn đổi ý à, mau lên, cùng nhau lăn đầu, tôi không cho phép người tuyết đầu tiên mình đắp lại thất bại như vậy.”

“.....” Dạ Ngưng thực muốn khóc, Vũ Hàm a, đừng cứ thích bắt nạt người ta thế chứ. Còn nữa, giờ sao lại thành người tuyết đầu tiên cô đắp rồi? Rõ ràng là em đắp mà, cô chỉ phụ trách mỗi bộ ngực thôi!

“Nhìn cái gì?” Vũ Hàm nổi giận nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng khẽ run một cái, vội vàng cúi đầu lại bocc một nắm tuyết, bắt đầu lăn.

May mắn, lần này coi như Vũ Hàm nói giữ lời, thật sự giúp nàng lăn một cái đầu người tuyết. Sau khi cái đầu mập mạp tròn vo được đặt trên thân người tuyết, Dạ Ngưng lại đi kiểm ba hòn đá nhỏ, hai cái lớn một chút làm mắt, một cái khác làm miệng, cuối cùng như thể ảo thuật từ đâu lấy ra nửa củ cà rốt héo quắt, cắm lên làm cái mũi.

“Oa, thật sự rất đẹp.” Dạ Ngưng cực vừa lòng, người tuyết a, rốt cục cũng đắp xong xuôi.

Vũ Hàm cũng thực vừa lòng, nhíu mày nhìn chăm chăm người tuyết: “Đẹp cái gì, đầu và thân lớn chẳng khác gì nhau, đều không có đường cong gì đẹp.”

“.....” Dạ Ngưng hoàn toàn đen mặt, đây là ý nói Vũ Hàm thật sự coi người tuyết này là nàng? Muốn đường cong đẹp gì chứ?

“Hừ, kệ cô, em muốn chụp ảnh làm kỉ niệm.” Đúng lúc Dạ Ngưng lấy di động ra hoa chân múa tay với người tuyết để chọn cảnh, một tiếng vang như thể tiếng nổ liên truyền đến bên tai.

“Ngưng Ngưng, Ngưng Ngưng oa –”

Ngay sau đó, như thể một trận cuồng phong tràn đến, Dạ Ngưng nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Vũ Hàm, không cần thì cũng biết khẳng định là Tiểu Thảo đang lao lại đây. Cười giảo hoạt, nàng né người một cái, trong nháy mắt quay đầu, nhìn một Tiểu Thảo với hai cánh tay hai chân giang rộng trong tư thế nhảy lên bởi vì bị mất cân bằng mà về mặt kinh khủng lao thẳng về phía người tuyết không có đường cong.

“Đừng –” Cùng với một tiếng rống thê thảm của Dạ Ngưng, những bông tuyết trên nhánh cây xung quanh quảng trường liền bị rung động là rơi xuống đất.

Hết chương 96

98. Chương 97: Xin Hãy Quý Trọng...

“Dương Tiểu Thảo!!!” Dạ Ngưng sắp phát điên mất, xông lên túm Tiểu Thảo đang vênh mông dè lên người tuyết đây. Nhìn người tuyết bị nát bét thê thảm đến không nổi nhìn, lòng Dạ Ngưng lạnh toát. Người tuyết a, nàng bắt đầu đắp từ tận nửa đêm, giờ lại tận mắt thấy người tuyết đã được đắp xong xuôi bị Tiểu Thảo dùng móng đập nát!

“Dương Tiểu Thảo, bà có biết tôi mất bao lâu để đắp người tuyết này không hả? Bà là đồ khốn kiếp!”

Tiểu Thảo cũng thực ủy khuất, vốn là muốn bỏ nhào vào Dạ Ngưng, ai ngờ lại lao vào người tuyết, mà mặc kệ nói thế nào thì cũng chính nàng đập nát người tuyết của người ta, nổi giận cũng là chuyện bình thường. Nàng cũng không giải thích gì, đầy trông mong nhìn Dạ Ngưng, nhắm mắt lại, trên mông trên thân đều là tuyết, hơn nữa nàng còn đội một cái mũ tròn tròn, rất có cảm giác người tuyết tái hiện nhân gian.

“.....” Năm đám vốn định vung ra lại khựng lại giữa không trung, Dạ Ngưng vừa tức vừa buồn cười nhìn Tiểu Thảo, con bé này cũng thật là, sao lại thật thà đến vậy, cứ như thể chờ bị đánh, trách không được, một quả hồng mềm như vậy, bảo sao Phong tổng không bắt nạt. A, đúng rồi, Phong tổng đâu?

Dạ Ngưng nhìn chung quanh tìm kiếm, Tiểu Thảo đợi mãi cũng không thấy Dạ Ngưng đánh mình, liền mở to mắt, cười cười với nàng. Quả nhiên, Ngưng Ngưng yêu mình hơn người tuyệt!

“Phong tổng đâu, Tiểu Thảo?”

“Sao tôi biết được.” Vừa nhắc đến Phong tổng Tiểu Thảo liền ngượng ngùng, liếc vội Tiểu Vũ Hàm một cái, cúi đầu không để ý đến ai nữa.

Dạ Ngưng vừa thấy nàng như vậy liền nở nụ cười, đi đến bên cạnh Tiểu Vũ Hàm, hai tay ôm eo cô, đầu ngả lên vai Vũ Hàm: “Ai chà, hơn nửa đêm chạy đến đây, không phải là mộng du đấy chứ? Rốt cuộc là sao, nói đi.”

Tiểu Thảo lại xấu hổ một hồi, sau đó mới vén vén tóc bên tai, nhỏ giọng nói: “Cô ấy nhắn tin cho tôi nói muốn xem mặt trời mọc, tôi đây không phải là đi tìm chỗ sao, cũng muốn đắp một người tuyết để cô ấy vui vẻ một chút. Ai biết nhìn thấy bà và Tiểu tỷ tỷ.....”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười cười, lắc đầu, Dạ Ngưng hai mắt tròn tròn hỏi: “Nói như vậy thì rốt cuộc bà vẫn bị chị ta tóm sao?”

“Tôi cũng không biết hiện tại tôi và cô ấy được coi là trạng thái gì nữa, thế nào thì tôi cũng cảm thấy có chút không thật, mà cứ như vậy cũng tốt rồi, Phong tổng đối xử với tôi tốt lắm.”

“Cứ như thế nào?!” Thanh âm trầm thấp mang theo một tia tức giận phá vỡ cuộc đối thoại của hai người, thân mình Tiểu Thảo run lên, kinh hãi xoay người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phong Uyển Nhu vẻ mặt âm trầm đứng ở kia.

“A, Phong tổng.” Dạ Ngưng vội buông Tiểu Vũ Hàm ra đứng nghiêm, Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng, lại nhìn Tiểu Thảo, nở nụ cười. Sao vậy, sợ lãnh đạo đến thế cơ à?

Chiếc áo khoác cao cổ màu đen che khuất nửa khuôn mặt Phong Uyển Nhu, cô cũng không nói gì, liền cứ như vậy sắc mặt âm trầm nhìn Tiểu Thảo, Tiểu Thảo cúi đầu thấp đến nỗi như muốn chui luôn xuống đất, Dạ Ngưng đứng một bên nhìn hai người cười xấu xa.

Nhăn nhăn nhí nhí hồi lâu, Tiểu Thảo ngẩng đầu nhìn Phong Uyển Nhu, nhỏ giọng nói: “Em có gói bánh sủi cảo chị thích ăn nhất, chờ về nhà là có thể nấu.”

“.....” Tiểu Vũ Hàm kinh ngạc nhìn Tiểu Thảo, Dạ Ngưng nhún nhún vai thực bất đắc dĩ.

Phong Uyển Nhu nhìn chằm chằm Tiểu Thảo, trông thấy cái mũi vì lạnh mà hồng hồng của nàng liền thở dài, lòng lại mềm nhũn: “Sao lại mặc ít như vậy? Không sợ cảm lạnh à, còn không lại đây?”

“Dạ.” Tiểu Thảo lên tiếng ngoan ngoãn đi đến bên người Phong Uyển Nhu, Phong tổng cúi nút áo khoác, cũng không để ý Tiểu Thảo một thân đầy tuyết, kéo nàng vào trong lòng bọc lại.

Thực ấm áp, Tiểu Thảo ngốc nghếch cười cười, chui vào trong lòng Phong Uyển Nhu, vừa thơm vừa ấm áp, rất có cảm giác của mẹ.

Vũ Hàm không thể tin nổi nhìn hai người, bộ dáng Dạ Ngưng lại như thể nhìn mãi thành quen, tiến sát lại Vũ Hàm, ghé vào tai cô nhỏ giọng: “Vũ Hàm, em cũng lạnh.”

Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu, không hài lòng liếc nàng một cái, lại nhìn nhìn Phong Tổng và Tiểu Thảo, nghi hoặc hỏi: “Đến như thế rồi mà hai người còn chưa ở bên nhau?”

“Haiz, đây không phải là vì Tiểu Thảo cứ luôn cảm thấy Phong tổng lớn tuổi rồi mà còn không có con cho nên mới coi nó là đứa bé sao, nó vẫn cứ luôn cảm thấy tình cảm của Phong tổng định vị sai hướng rồi.”

“Phong tổng mới bao nhiêu tuổi chứ.”

“Hắn là 29 thì phải, em không rõ lắm.”

“Ừ. Đã công khai chưa?”

“Không có đâu, dù sao cũng là một cái công ty ngẩng đầu không thấy mà cúi đầu thì gặp, chẳng qua Phong tổng này vốn là người rất bá đạo, công khai hay không đối với chị ta mà nói thì hiệu quả cũng giống nhau thôi. Cô xem, không phải Tiểu Thảo bị ‘ăn’ gấu gao sao?”

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.” Vũ Hàm có chút đăm chiêu nhìn Phong Uyển Nhu, nắm tay Dạ Ngưng, tiến lên chào hỏi cô.

Phong Uyển Nhu gật gật đầu với Tiểu Vũ Hàm, ôm lấy Tiểu Thảo, Tiểu Thảo thò khuôn mặt đỏ hồng không được tự nhiên ra ngoài, muốn nói chuyện với Dạ Ngưng, chui ra chui vào khiến cái mũ bị thổi bay vào mặt Phong tổng, bị cô vỗ một phát, lúc này mới chịu ngoan ngoãn.

“Phong tổng, cảm ơn cô những ngày qua đã chiếu cố Dạ Ngưng.”

“Cô muốn dẫn cô bé này đi?” Phong tổng lạnh mặt nghiêm nghị nhìn Tiểu Vũ Hàm, lời này của cô làm cho tất cả mọi người ở đây đều cả kinh, Tiểu Vũ Hàm ngược lại lại rất bình tĩnh, Tiểu Thảo có phần sốt ruột, cô thật vất vả mới có một người bạn tốt như vậy, không thể cứ như vậy mà đi được. Dạ Ngưng lại nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Hàm, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

“Phải.”

“Không được.” Lời từ chối rất rõ ràng, mặt Phong Uyển Nhu vẫn không chút thay đổi, Tiểu Vũ Hàm nghe xong trong lòng có chút không thoải mái, nhưng nét mặt lại không biểu hiện ra.

“Dạ Ngưng đã ký hợp đồng ba năm với Phong Đằng, giờ mới qua một năm, nàng phải ở lại.” Phong tổng chậm rãi giải thích, Tiểu Vũ Hàm nghe hiểu được ý tứ của cô, nhú mày.

“Đương nhiên, tôi biết tiền vi phạm hợp đồng đối với cô mà nói cũng không tính là cái gì, nhưng mà tổng giám đốc Tiểu, cô đã hỏi qua ý Dạ Ngưng chưa, nàng có muốn rời đi không? Có muốn cùng cô về Bắc Kinh, ở dưới sự chăm sóc bảo vệ của cha mẹ, tiếp tục cuộc sống của một cục cưng ngoan? Vĩnh viễn cũng không nắm chắc có thể sống vai cùng cô đứng chung một chỗ?”

Thực hiển nhiên, những lời Phong tổng nói đã đánh thẳng vào đáy lòng Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm có thể cảm giác được thân mình Dạ Ngưng hơi cứng đờ một chút, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đau khổ liếc nhìn mình một cái, không nói gì, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng như vậy mà đau lòng, nắm lấy tay nàng.

Tiểu Thảo thấy đáng vẻ Dạ Ngưng như thế cũng có chút khổ sở, cô không muốn nhìn thấy nhất là bạn bè đau lòng, liền nhíu nhíu mày, ngửa đầu trách: “Chị bắt nạt người ta như thế làm gì chứ?”

Phong tổng trợn mắt liếc cô, lạnh lùng nói: “Tôi thích nhất là bắt nạt người khác, còn thích bắt nạt em nhất đó, em có ý kiến gì?” “.....” Tiểu Thảo ủy khuất không nói nữa. Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh trong lòng rối loạn thành một đoàn, đúng vậy, cô thật ích kỷ, vẫn luôn áp đặt ý tưởng chủ quan của mình lên người Dạ Ngưng, còn chưa hỏi xem rốt cuộc là nàng muốn gì.

“Chúng ta đi trước.” Giữ chặt tay Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm xoay người đi về nhà, Dạ Ngưng nhìn nửa gương mặt cô mà thở dài, gật gật đầu với Tiểu Thảo và Phong tổng rồi cũng đi theo. Tiểu Thảo thấy Dạ Ngưng phải đi liền sốt ruột gọi, không ngừng nhìn nàng thỉnh cầu giúp đỡ, Dạ Ngưng thấy Tiểu Thảo như vậy cũng không nhẫn tâm, vừa định nói với Phong tổng câu gì đó liền đã bị ánh mắt khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo kia làm cho đóng băng trong nháy mắt, nhún nhún vai, Dạ Ngưng phát phát tay với Tiểu Thảo, Tiểu Thảo à, cổ lên nha.

Sống vai đi trên đường về nhà, sự trầm mặc dị thường quấn quanh giữa hai người, Tiểu Vũ Hàm vẫn không nói gì, bàn tay nắm chặt tay Dạ Ngưng, mặt mày nhăn lại đầy bức bối. Dạ Ngưng thỉnh thoảng nhìn cô, muốn nói gì đó để làm dịu không khí, nhưng kết quả là mấp máy môi vài cái, lại cái gì cũng chưa nói ra. Về đến nhà cởi áo khoác ngoài, Tiểu Vũ Hàm lập tức đi đến sofa ngồi xuống, đáng vẻ đầy tâm sự.

“Vũ Hàm.” Dạ Ngưng cởi áo khoác, cầm một cốc sữa chua đưa cho Tiểu Vũ Hàm.

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn Dạ Ngưng, nhận lấy sữa chua, miễn cưỡng cười cười với nàng. Dạ Ngưng đi đến sofa cũng ngồi xuống cạnh cô, kéo cô ôm vào lòng. Tiểu Vũ Hàm thuận thế tựa đầu lên vai Dạ

Ngưng, lắng nghe tiếng trái tim nàng đập, suy nghĩ thật lâu liền nhẹ giọng nói: “Dạ Ngưng, một năm qua, thực xin lỗi.”

Khóe mắt cay cay, tuyến lệ của Dạ Ngưng lại bắt đầu tràn ra, một câu này, nàng đã đợi thực lâu, đợi từ lâu lắm rồi. Có trời mới biết một năm vừa rồi đã trôi qua thế nào, nhớ nhung đến nỗi cứ ngỡ sẽ không thể nhớ nổi hình dáng của cô, ảnh chụp bị nàng lật lại một lần lại một lần, nghĩ tới muốn phát điên, nhớ tới mức đau lòng.

Tiểu Vũ Hàm bình tĩnh nhìn Dạ Ngưng, bởi vì khổ sở mà thanh âm có chút trầm thấp: “Là tôi không đúng, không nên dễ dàng nói chia tay, thực xin lỗi, Dạ Ngưng, tôi cam đoan về sau sẽ không như vậy nữa.”

Dạ Ngưng cắn môi dùng sức gật đầu, thân mình căng thẳng, hô hấp có chút dồn dập, dùng sức ôm Tiểu Vũ Hàm. Không truy cứu, chỉ cần hai người còn ở bên nhau thì cái gì nàng cũng không truy cứu nữa, là nỗi đau khổ tương tự của từng ngày trôi qua trong một năm ấy đã nói cho nàng biết, rốt cuộc nàng yêu Tiểu Vũ Hàm đến nhường nào, không rời xa, không tách ra nổi, cho dù cô có ngàn sai vạn sai thì cũng không nỡ buông lời trách cứ.

“Có một số việc, hẳn là tôi nên nói cho em biết.” Khi Tiểu Vũ Hàm nói lời này vẫn nhìn vào mắt Dạ Ngưng, Dạ Ngưng gật đầu với cô, nói đi, nói ra trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Tựa vào vai Dạ Ngưng, Tiểu Vũ Hàm lâm vào hồi ức: “Lúc trước nói lời chia tay với em là vì cậu của tôi đã phát hiện ra chuyện của chúng ta.”

Thanh âm yếu ớt khiến cho lòng Dạ Ngưng lập tức căng thẳng, thật sự là có người đã bức bách cô sao? Nghĩ tới, nàng hẳn là phải nghĩ tới mới đúng!

“Em và giáo sư gây nên xung đột ở trường, còn có chuyện của cha mẹ em...cũng là do một tay ông ấy gây nên.” Mấy câu này Tiểu Vũ Hàm nói đặc biệt gian nan, cô biết một khi nói ra những lời này có khả năng Dạ Ngưng sẽ hận mình, mặc kệ nỗi hận này sâu đậm đến mức nào thì sẽ vẫn mãi để lại khe hở trong lòng. Quả nhiên, thân mình Dạ Ngưng cứng lại, siết chặt nắm tay một câu cũng không nói.

“Lúc trước tôi không có cách nào ngăn cản ông ấy, tôi sợ ông ấy sẽ tiếp tục làm tổn thương những người ở bên cạnh em, rồi đến cuối cùng sẽ làm tổn thương em.”

“Cho nên, cô liền lựa chọn rời xa em?” Thanh âm Dạ Ngưng bình thản thần kỳ, nhưng càng như vậy Tiểu Vũ Hàm càng kinh hãi. Lắc lắc đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn vào mắt Dạ Ngưng, nói: “Dạ Ngưng, tôi biết em sẽ trách tôi cũng sẽ hận tôi, nhưng mà, hãy nghe tôi nói hết được không?”

Trầm mặc nhìn Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng gật gật đầu.

“Dạ Ngưng, tôi biết lúc trước nói chia tay với em thực không công bằng, nhưng mà lúc ấy tôi hoàn toàn hoảng loạn, quá nhiều chuyện xảy ra làm lẫn lộn suy nghĩ của tôi, chuyện duy nhất tôi có thể xác định được chính là không để cho em bị tổn thương.”

“Nhưng mà cô có biết lời chia tay của cô mà nói chính là tổn thương lớn nhất đối với em không?!” Dạ Ngưng vẫn không nhận được, mắt đỏ lên nhìn Tiểu Vũ Hàm, đem những lời giấu trong lòng từ lâu nói ra.

“Tôi biết, như thế nào tôi lại không biết được.....” Tiểu Vũ Hàm gian nan gật đầu. Tôi biết, Dạ Ngưng, lời em nói tôi đều biết, chia xa, không chỉ có mình em khổ sở, tôi cũng đau khổ lắm em biết không?

“Cho nên mỗi lần em tới tìm tôi, tôi đều rất khổ sở, không biết phải làm thế nào cho phải.” Nhớ lại chuyện cũ, nước mắt Tiểu Vũ Hàm không kìm được mà chảy xuống, nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt kia.

Dạ Ngưng đau lòng, ôm lấy cô, hôn lên tai Tiểu Vũ Hàm, giải thích: “Vũ Hàm, đừng khóc, không phải em đang trách cô, em chỉ là – chỉ là có chút kiềm chế không được, cô có biết không, một năm qua, em đã chờ cô suốt một năm, cô chưa từng liên lạc với em, thậm chí ngay cả ngày tết hay giao thừa mà một tin nhắn cũng không có.”

“Tôi sợ, sợ một khi liên lạc với em rồi thì sẽ không thể kiên trì được nữa.....” Tiểu Vũ Hàm thì thầm, mỗi một ngày trôi qua lòng cô đau đến đâu, cô nhớ thương Dạ Ngưng biết bao nhiêu, rõ ràng là yêu, lại nhất định phải đem người mình yêu đẩy ra, loại đau đớn này, nỗi ủy khuất ấy, không ai có thể lý giải nổi, khoảng cách giữa yêu và hận gần cỡ nào, cô thực sợ, sợ Dạ Ngưng sẽ bước qua một bước ấy, vĩnh viễn hận cô. Đã

bao lần cầm điện thoại bấm dãy số quen thuộc kia rồi lại cắt đứt, bao nhiêu tin nhắn đã viết lại không gửi đi, cô sợ nghe được thanh âm của Dạ ngưng, cô biết nếu nghe được giọng nói quen thuộc kia thì cô nhất định sẽ hỏng mất, nhất định sẽ không thể kiên trì thêm được nữa.

“Hiện tại thì sao, Vũ Hàm, giờ thì sao? Lâm Phong ông ta vẫn không đồng ý để chúng ta ở bên nhau sao?” Dạ Ngưng gắt gao ôm Tiểu Vũ Hàm, hỏi vấn đề mà mình vẫn lo lắng nhất. Nếu yêu, sẽ không muốn để nhau phải chịu tổn thương, hồi ức đã đủ đau khổ rồi, quý trọng những điều trước mắt mới là quan trọng nhất.

“Ông ấy bị ung thư phổi.”

“Ung thư phổi?!”

“Ung thư phổi giai đoạn cuối, đã lan rộng rồi, nấy năm nay Lâm thị không được thuận lợi, hơn nữa bởi vì chuyện của chị họ tôi nên khiến cho ông ấy thường xuyên say rượu hút thuốc.”

“Trời, vậy chị Lâm đâu? Chẳng phải là đau lòng chết được sao, vốn chỉ còn một người thân này, bây giờ lại sắp –” Những lời tiếp theo Dạ Ngưng cũng không nói ra được, tuy rằng nàng rất hận Lâm Phong, hận hắn dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối phó với cha mẹ mình và còn cả Vũ Hàm, nhưng mà vừa nghĩ đến Lâm Nhược Nhiên là nàng lại động lòng trắc ẩn.

“Dạ Ngưng, trước khi tới tới Cấp Nhĩ Tân, chị họ có đến tìm tôi, muốn để tôi nói với em một tiếng xin lỗi.”

“Em không trách chị ấy, chỉ là có chút hận Lâm Phong, lấy danh nghĩa người thân để tổn thương, Vũ Hàm, em không chấp nhận được.”

“Tôi biết.....” Tiểu Vũ Hàm cúi đầu, hốc mắt cũng đỏ lên: “Cho nên từ khi ông ấy nằm viện đến giờ tôi cũng chưa đi thăm, nhưng dù thế nào thì người đó cũng là cậu của tôi, là anh ruột của mẹ tôi.”

“Vũ Hàm.” Dạ Ngưng ôm bả vai Tiểu Vũ Hàm hôn lên trán cô, mọi tổn thương trong quá khứ vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, đối với một người sắp chết thì nàng còn truy cứu làm gì: “Đã qua thì cho qua đi, em không muốn nhắc lại cũng không muốn nghĩ nữa, bệnh viện bên đó, nếu có thời gian cô vẫn nên tới thăm xem sao, không phải vì Lâm Phong thì cũng là vì chị Lâm, cô ấy thật sự không dễ chịu gì.”

“Ừ, tôi đã gặp chị ấy hai lần, người rất gầy, tinh thần cũng không tốt lắm, tất cả mọi chuyện ở công ty đều giao cho người khác, một lòng muốn ở bên cùng chú vượt qua nốt những ngày cuối cùng, dù sao thì đó cũng là người thân duy nhất còn lại trên đời của chị ấy.”

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, được không?” Dạ Ngưng hôn lên nước mắt trên mặt Vũ Hàm, dịu dàng nói: “Thật ra đôi khi ngược lại em lại cảm ơn Lâm Phong, nếu không phải ông ấy thì em còn không biết mình yêu cô đến mức nào. Vũ Hàm, một năm vừa qua, em nhớ cô đến nỗi tưởng như trái tim đều tan nát. Có lẽ, không có một năm chờ đợi này thì những lời này đó cô nói ra sẽ còn khiến em không được tự nhiên một phen, tiếp tục tra tấn bản thân mình.”

“Cảm ơn em.”

“Nói gì vậy? Vũ Hàm, kỳ thật em vẫn biết, vì em, cô đã mất đi nhiều lắm, hy sinh cũng thực nhiều, em mệt mỏi rồi, không muốn lại lãng phí thời gian vô ích đi truy cứu ai đúng ai sai nữa, chỉ cần cô còn yêu em là được, chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau thôi.”

“Em đã trưởng thành.”

“Hừ, em vẫn luôn chín chắn mà, cô tìm được em là phải cảm tạ trời đất đó, nếu tìm phải một người như Tiểu Thảo ấy à, không tức chết người mới lạ.”

“A, nói như vậy tức là tôi rất có mắt nhìn?”

“Đó là đương nhiên.”

“Dạ Ngưng, em thật sự không để bụng sao.....”

“Suyt, đừng nói nữa.” Dạ Ngưng học theo bộ dáng Tiểu Vũ Hàm nhẹ giọng nói, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt, trên mặt vẫn mang theo nụ cười. Tiểu Vũ Hàm ngẩng đầu dịu dàng nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cũng

không chớp mắt nhìn cô, hai phiến môi dần dần tiếp cận, không khí chung quanh dần ngưng kết lại, cánh tay Vũ Hàm không chút sức lực dần trượt xuống bên hông Dạ Ngưng, thỉnh thoảng đụng đến chỗ túi quần tựa hồ có một hộp hình vuông, nét cười trên mặt liền đông cứng lại, nhu tình trong mắt nhanh chóng biến mất, sờ soạng lấy ra. Dạ Ngưng kinh hãi, lùi lại phía sau né nhưng lại bị Tiểu Vũ Hàm móc ra trước.

“Đây là cái gì?!”

“Bốp” một tiếng ném hộp thuốc lá lên trên bàn, Tiểu Vũ Hàm tức giận nhìn Dạ Ngưng.

Hết chương 97

99. Chương 98: Lễ Mừng Năm Mới...

“Vũ Hàm.....”

“Đừng gọi tôi!” Tiểu Vũ Hàm thực sự nổi giận, mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Ngưng, khuôn mặt tươi cười hoàn toàn đông cứng, làm sao còn có vẻ ấm áp vừa rồi.

Dạ Ngưng nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm mấp máy môi, muốn giải thích, nhưng rõ ràng nếu kiếm cớ thì sẽ chỉ càng thêm hại hơn. Suy nghĩ thật lâu liền thở dài, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cô đừng trách em, em khó chịu nên mới hút. Em chỉ là...chỉ là không biết phải phát tiết thể nào mới được.”

Nói mấy câu đầy tủi thân, Dạ Ngưng cúi đầu, mắt ửng hồng không nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, lửa giận trong mắt dần dần tan đi, chỉ còn lại nỗi đau lòng tràn đầy: “Vì thế nên em có thể tự chà đạp thân thể mình sao?”

Ngữ khí đã dịu xuống, Dạ Ngưng sao lại không cảm giác được, liền ngừng đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, tiến lên ôm cô vào lòng: “Vũ Hàm, em biết mình sai rồi, về sau sẽ không hút nữa, đừng giận, nhé?”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, để mặc cho Dạ Ngưng ôm mình lắc qua lắc lại.

“Hơn nữa, cô đã đến rồi thì em còn hút thuốc gì nữa.” Dạ Ngưng càng không ngớt thì thầm, chôn đầu ở cổ Tiểu Vũ Hàm, tham lam hít lấy hương thơm trên người cô.

“Nói thì phải nhớ đấy.” Qua thật lâu Tiểu Vũ Hàm mới mở miệng.

Dạ Ngưng nghe thấy liền vội vàng gạt đầu: “Uhm, không bao giờ hút nữa.”

“Dạ Ngưng.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng muốn nói lại thôi, Dạ Ngưng biết cô có chuyện muốn nói, liền kéo tay cô ngồi lên một góc sofa.

“Ừ?”

“Em thực sự thích nơi này sao?”

“Phải, so với Bắc Kinh thì em thích nơi này hơn. Không, phải nói là em thích Phong Đằng, thích bầu không khí này.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm nhú nhú mày, không nói nữa.

Dạ Ngưng nhìn cô chăm chăm một lúc, nói: “Vũ Hàm, em biết cô nghĩ gì. Nếu cô muốn em trở về Bắc Kinh, vậy em sẽ trở về. Một năm qua đã khiến cho em hiểu ra được rất nhiều chuyện, chỉ cần có cô là đủ, công việc gì đó, em không thêm bận tâm, thật đấy.”

Lời Dạ Ngưng nói làm cho lòng Tiểu Vũ Hàm ấm áp, cô trầm mặc một hồi, nhìn vào mắt Dạ Ngưng, cười cười: “Ừ, trước đừng nói nữa, còn một tuần nữa là đến năm mới, mặc kệ về sau rút cuộc công tác ở đâu, hôm nay cũng cứ về nhà đã nhé? Đi thăm cha mẹ, còn cả lão Đại nữa, cô ấy rất nhớ em.”

Nhắc tới lão Đại, Dạ Ngưng liền cười đến híp cả mắt: “Còn nói nữa, nó đúng là hũ dấm chua mà, mấy hôm trước lúc em gọi điện cho nó thì Tiểu Thảo hỏi em có ăn bánh tart không, lão Đại hỏi em đó là ai, em nói

là bạn mới quen, không tệ lắm, nó liền lập tức nổi cơn ghen, nói cái gì mà bạn bè vĩnh viễn chỉ có một, hơn nữa bạn bè mới quen vĩnh viễn không thể chân thành được như bạn bè thời đại học, đừng có để bị hoa hoa cỏ cỏ gì đó lừa gạt.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong liền cười không ngừng, lắc lắc đầu: “Đừng nói vậy, bạn bè của em đều đối xử tốt với em từ tận đáy lòng, trước kia là lão Đại, giờ Tiểu Thảo cũng vậy.”

“Vâng.” Dạ Ngưng gật đầu, nói: “Kỳ thật rời khỏi Phong Đằng, người em không nhớ nhất là Tiểu Thảo.”

“Không nhớ thì đừng đi nữa, ở lại đi.”

“Cái gì?” Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Vũ Hàm cười cười với nàng: “Em ở đâu thì tôi ở đó, tôi không có cha mẹ ràng buộc, chỉ một người thì thế nào cũng được cả.”

“Vũ Hàm...” Dạ Ngưng đau lòng, Tiểu Vũ Hàm liền lắc đầu an ủi: “Được rồi, mau đứng lên đi, chờ đến ngày mai tôi sẽ đặt vé máy bay, em cũng thu xếp một chút, đã lâu rồi không trở về, mang vài thứ về tặng cho cha mẹ bạn bè nữa.”

“Được.” Dạ Ngưng vui vẻ đồng ý, đứng dậy thu dọn này nọ, Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm Dạ Ngưng một lúc, cười cười.

Như thế này thực tốt.

Nhưng hai người như thế nào cũng không nghĩ tới, Dạ Ngưng chẳng qua là muốn trở về Bắc Kinh ăn tết niên mà thôi, Tiểu Thảo lại khóc lóc đến nước mắt mũi đầy mặt không cho đi: “Ngưng Ngưng, bà không thể đi, bà đi rồi thì tôi phải làm sao bây giờ? Ai cùng đi ăn cơm với tôi, ai tới bảo vệ tôi?”

“.....” Dạ Ngưng hoàn toàn không còn gì để nói, chán ghét nhìn Tiểu Thảo, nhưng mà nhìn khuôn mặt nước mắt liên miên không dứt kia liền có chút đau lòng, thở dài nói: “Tiểu Thảo, thật sự là tôi chỉ về Bắc Kinh đón năm mới thôi mà, sau đó sẽ trở lại đây.”

“Sao thế được, Tiểu tỷ tỷ cũng đã đến đây, bà còn có thể trở lại chắc?” Tiểu Thảo vừa khóc vừa rút khăn giấy ra, lau nước mắt, lau nước mũi, chất đống đầy cả nửa cái bàn nhà Dạ Ngưng.

“Tiểu Thảo, rốt cuộc là bà sợ tôi đi rồi không có ai bồi tiếp bà hay vẫn là sợ phải một mình đối diện với Phong tổng hả?”

Tiểu Thảo lau nước mũi, khóc nói: “Sợ Phong tổng.”

“.....” Biết mà! Dạ Ngưng cắn chặt răng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tiểu Thảo: “Bà sợ cái gì? Tiểu Thảo, bà sợ gì chị ta? Người đó thích bà mà, bà có biết không?”

Tiểu Thảo tiếp tục xì mũi, gật đầu: “Biết, cho nên tôi mới càng sợ. Bà đi rồi tôi lại càng không có chỗ dựa.”

“Bà tính dựa cái gì? Hai người ở bên nhau có gì không tốt? Bao nhiêu người muốn được ở cùng một chỗ với Phong tổng đấy, bà dĩ nhiên lại còn trốn.”

“Bà không biết đâu, lúc riêng tư chị ấy kinh khủng lắm.” Tiểu Thảo nước mắt khô rồi, cái mũi cũng lau đến hồng hồng, thọt nhìn thực đáng yêu.

“Kinh khủng?” Dạ Ngưng vừa gó ghém hành lý vừa tọc mạch, Tiểu Thảo gật gật đầu, nói: “Ví dụ như ngày hôm qua ấy, khi bà và Tiểu tỷ tỷ đi rồi Phong tổng liền dẫn tôi về nhà chị ấy.”

“Về nhà á?” Dạ Ngưng hai mắt tỏa sáng nhìn Tiểu Thảo, về nhà? Về nhà rồi làm sao? Có “tới” luôn không?

“Không biết từ đâu mà người ta lại lấy ra một cái váy ngắn xanh biếc đưa cho tôi mặc.”

“Trời ? Hai người chơi trò SM?” Dạ Ngưng kinh hãi, không ngờ thật đúng là không ngờ nha, một người đứng đắn như Phong tổng dĩ nhiên lại có sở thích này.

“Không phải, chị ấy bảo tôi nhảy một bài ở trước mặt mình.”

“Xời, nhảy múa không phải là sở trường của bà sao. Nhảy thì nhảy, nhảy hẫng một điệu nóng bỏng quyền rũ chết Phong tổng đi.”

Những ngày qua, Dạ Ngưng không ít lần nhảy với Tiểu Thảo, đừng thấy Tiểu Thảo bình thường kém nhảy bèn, nhưng mà đối với âm nhạc và vũ đạo thì thật sự đúng là rất có thiên phú.

“Nhưng là nhảy điệu múa dân tộc cơ! Ngưng Ngưng, bà có thể tưởng tượng cảnh mặc váy ngắn màu xanh đi chân không cầm trong tay hai cái khăn lông tạo dáng ‘thiên nữ tán hoa’ đau khổ đến mức nào không?”

“.....” Dạ Ngưng đột nhiên cảm thấy Vũ Hàm thực thiện lương nha.

“Ừ, thế nhảy xong chị ta có phản ứng gì?” Dạ Ngưng đồng tình nhìn Tiểu Thảo, Tiểu Thảo đỏ mặt, cảm môi không nói.

“Gi thế? Lại thẹn thùng.”

“Không có gì, thật ra thì cũng không có gì, vẫn như cũ thôi, chị ấy lại hôn tôi.”

Dạ Ngưng nhìn bộ dáng ngượng ngùng không được tự nhiên của Tiểu Thảo mà ghê tởm đến nổi cơm ăn buổi sáng đều như muốn nôn hết cả ra, liền phất phất tay, chán ghét nói: “Được rồi, đừng có khoe mấy màn ngọt ngào của bà với tôi nữa. Nói cái gì mà không nhớ chứ, Phong tổng người ta hôn bà đến thành quen rồi, bà còn giả bộ rụt rè bên lén với tôi nữa.”

“Ồ bên chị ấy làm cho tôi có cảm giác như thể một giấc xuân mộng vậy, rất chân thật.”

“.....” Nét hồng trên mặt Tiểu Thảo còn chưa tan, ngơ ngác nhìn con Doremon trên bàn Dạ Ngưng, ánh mắt dần tản ra.

Dạ Ngưng thấy Tiểu Thảo như vậy liền biết khẳng định nàng lại rơi vào cõi mơ, mấp máy môi không nói lời nào, vội nắm lấy thời gian để thu dọn này nọ.

“Dọn xong chưa? Tôi đi chào Phong tổng, buổi chiều bay rồi.” Không biết từ khi nào thì Vũ Hàm tới, Dạ Ngưng cười cười với cô, gật đầu: “Uhm, sắp rồi, một lát nữa ra ngoài ăn nhé.”

Tiểu Vũ Hàm gật đầu, kỳ quái nhìn Tiểu Thảo ở bên cạnh Dạ Ngưng, quay đầu lại nhìn nhìn Dạ Ngưng. Cô bé đó bị làm sao vậy?

Dạ Ngưng nhún nhún vai, nhỏ giọng nói: “Đang có giấc xuân mộng.”

“.....”

“Tiểu Thảo, đi ra ngoài ăn cơm đi, gọi Phong tổng đến đây.” Vỗ vỗ tay, Dạ Ngưng vừa lòng nhìn cái bàn đã thu dọn xong xuôi, gật đầu, rất sạch sẽ!

Tiểu Thảo phục hồi tinh thần, nhìn Dạ Ngưng hỏi: “Đi ăn chỗ nào thế?”

“À, quán lẩu ở gần đây.” Dạ Ngưng cười nói, còn chưa để Vũ Hàm thưởng thức món thịt dê chỗ này, ăn ngon hơn ở Bắc Kinh nhiều.

“Nhưng chị ấy không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ.” Tiểu Thảo nhỏ giọng nói thầm, mặt có chút hồng.

Dạ Ngưng quàng cái liếc mắt xem thường qua: “Mau đi gọi người ta đi.”

“Ồ.” Tiểu Thảo đáp ứng rồi liền xoay người đi về phía phòng giám đốc, Dạ Ngưng nhìn chằm chằm bóng dáng nàng mà lắc đầu, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng cười cười, nói: “Sao thế, lại hâm mộ?”

“Chỗ nào chứ.” Dạ Ngưng lắc lắc đầu, vui vẻ cười nắm tay Tiểu Vũ Hàm: “Chỉ là có chút cảm khái thôi, Vũ Hàm, thật đúng là ứng với câu nói kia, vô luận cô có là người như thế nào, có khuyết điểm nào đi chăng nữa thì trên thế giới này sẽ luôn luôn có một người thích cô.”

“Em nha, lắm điều.” Vũ Hàm nhéo nhéo mũi Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cười không ngừng. Đúng lúc đang đùa giỡn thì thanh âm tiếng giày cao gót lộp cộp đây mạnh mẽ truyền đến, Phong tổng và Tiểu Thảo đến rồi.

“Đi thôi, đi thôi, ăn cơm.” Dạ Ngưng chính là như vậy, tâm tình mà tốt thì chỉ hận không thể ồm ồm áo để khắp cả thiên hạ đều biết, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng cười sùng sịnh, Phong tổng nhìn hai người, lại nhìn Tiểu

Thảo, thở dài. Tiểu Thảo bị một tiếng thở dài quá mức u oán này của Phong tổng khiến cho trái tim như tan nát, đứng tại chỗ bắt đầu khoa chân múa tay.

Phải làm thế nào mới có thể tiến lên nắm tay chị ấy đây? Ừ, cứ trực tiếp chút, một phát giữ chặt lấy, như vậy không tốt sao? Nếu không thì áp dụng chiến thuật “vu hồi” chậm rãi đi đến gần chị ấy rồi sau đó thì nắm tay, nhưng mà lúc nắm thì sao? Trên mặt nên là biểu tình gì đây, dịu dàng thẹn thùng hay là say mê?

“Bà làm cái gì đấy?!” Dạ Ngưng tức giận nhìn Tiểu Thảo. Tiểu Thảo ngẩn ra, mờ mịt nhìn nàng.

“Bà đứng tại chỗ diễn kịch Quỳnh Dao cái gì nữa? Tôi còn tưởng lạc mắt bà luôn rồi, hai người kia đã gọi đồ ăn sắp nấu rồi đó!”

“.....”

“Còn không tới đây?”

Tiểu Thảo buồn bực, cúi đầu đi qua, Dạ Ngưng nhìn nàng vừa bực mình vừa buồn cười, một phen giữ chặt tay nàng, chạy như điên xuống lầu. Chờ hai người chạy vội tới nhà hàng rồi, nồi lẩu nóng hơi hổi đã được bưng lên. Tiểu Vũ Hàm rất cẩn thận gấp cá viên và măng Dạ Ngưng thích ăn ra, rồi lại thả mấy nguyên liệu khác vào. Buông tay Tiểu Thảo ra, Dạ Ngưng vui vẻ chạy tới, nắm tay Tiểu Vũ Hàm.

Tiểu Thảo cũng đi tới, nhìn cái bát trống trơn của mình, lại nhìn bát Dạ Ngưng, cắn cắn môi, nghiêng đầu nhìn Phong Uyển Nhu. Cửa em đâu?

Phong tổng quét ánh mắt về phía nàng, nhíu nhíu mày: “Nghĩ cái gì?”

“Hả?”

“Đưa gia vị cho tôi.”

“Dạ.....”

Dạ Ngưng tựa vào Vũ Hàm cười không ngừng, Tiểu Vũ Hàm cũng có chút buồn cười, không khí lập tức dịu xuống, tình trạng giường cung bật kiếm tối hôm qua cũng không xuất hiện nữa.

“Nói như vậy là cô muốn tới bên này?” CƠM ăn được một nửa, Phong Uyển Nhu liền nhìn Tiểu Vũ Hàm nói, Dạ Ngưng ở bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người, cái gì? Vũ Hàm muốn tới bên này làm việc, vì sao nàng lại không biết?

Tiểu Vũ Hàm cũng không nghĩ tới Phong Uyển Nhu sẽ đi thẳng vào vấn đề như vậy, liền nhìn nhìn Dạ Ngưng ở bên, gật đầu.

Thực hiếm hoi, Phong tổng nhìn hai người cười cười, lắc đầu: “Chỉ sợ Tiêu tổng sẽ không dễ dàng thả người đâu, có thể nhìn ra được người đó thực sự coi trọng cô.”

Tiểu Vũ Hàm nhíu nhíu mày, lời Phong Uyển Nhu nói đã chạm trúng nỗi lòng cô.

Phong tổng vừa nói xong, Tiểu Vũ Hàm người ta còn không có khăn ứng gì, Tiểu Thảo ở một bên đã bị nghẹn, cầm lấy cốc coca bên cạnh uống vội. Ô, Phong tổng uy vũ, nhất định phải giữ Ngưng Ngưng và Tiểu tỷ tỷ ở lại cho em!

Tiểu Vũ Hàm không nói nữa, Phong tổng cười cười cũng không tiếp tục đề tài này, Dạ Ngưng nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, biết không phải lúc để hỏi nên cũng cúi đầu chuyên tâm ăn thịt, chỉ là trong đầu lại luôn hiện lên vẻ mặt tức giận của Tiêu Mặc Ngôn sau khi biết Tiểu Vũ Hàm sẽ đi ăn “máng” khác.

CƠM nước xong, Dạ Ngưng và Vũ Hàm cũng sẽ không trở về công ty nữa, thu dọn đồ đạc đi tới sân bay, kiểm tra vé, lên máy bay, thắt dây an toàn xong xuôi rồi, Dạ Ngưng cười cười, nhẹ giọng nói: “Vũ Hàm, về nhà thôi.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Hàm nắm tay Dạ Ngưng, mười ngón đan xen, siết chặt. Khoảnh khắc lúc máy bay cất cánh, trái tim Dạ Ngưng cũng theo đó mà bay lên, rồi đi đã từ lâu lắm, rất nhớ, nhớ cha mẹ, nhớ lão Đại, nhớ các bạn bè, đương nhiên, nhớ nhất chính là căn nhà nhỏ của nàng và Vũ Hàm. Có Vũ Hàm ở bên, nàng rất cuộc cũng không còn cô đơn nữa.

Dạ Ngưng không về được lâu, thức ăn trong dạ dày đã bắt đầu phân giải, carbon diacid dần dần tràn lên não, trong cơn buồn ngủ, cảm giác đầu bị ai đó chuyển qua một bờ vai mềm mại, Dạ Ngưng mơ màng cọ cọ, kêu một tiếng “Vũ Hàm” liền ngủ say như chết. Tiểu Vũ Hàm nghiêng đầu, nhìn gương mặt đang say ngủ của Dạ Ngưng, vuốt ve mái tóc nàng.

Cho tới giờ cũng chưa từng ngồi máy bay nhanh như vậy, Dạ Ngưng cảm giác như thể mình bất quá chỉ vừa chớp mắt một cái, mở mắt ra liền đã đến Bắc Kinh. Máy bay hạ cánh, cởi khăn quàng cùng mũ nhét vào túi, Dạ Ngưng lôi kéo Tiểu Vũ Hàm vội vàng đi ra ngoài.

Ồ, không ngờ còn có người tới đón.

Dạ Ngưng không thể tin được đứng ngẩn ra tại chỗ, nhìn Tiêu Mạc Ngôn giữa trời đông đeo kính râm một thân áo khoác lông màu đen. Tiểu Vũ Hàm không biết vì cái gì Dạ Ngưng lại không đi, liền nghi hoặc nhìn nàng một cái, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, khóe môi liền nhếch lên: “Tiêu tổng.”

“Ai ui, không dám, tổng giám đốc Tiểu.” Tiêu Mạc Ngôn tiến lên mấy bước, dùng đôi kính râm của mình hướng về phía Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng kinh ngạc nhìn cô, đánh giá thân ảnh mình được phản chiếu trên đôi kính râm có chút vặn vẹo kia, Dạ Ngưng giơ tay vẫy vẫy trước mắt cô: “Tiêu tổng, có bị mù không thế? Vũ Hàm ở bên kia mà.”

!!!

__Hết chương 98__

100. Chương 99: Tâm Quay Về Chốn Cũ...

“Hừ.” Tiêu Mạc Ngôn hung tợn trừng mắt liếc Dạ Ngưng một cái, đáng tiếc vì đeo kính nên cái gì Dạ Ngưng cũng không thấy, chẳng hề cảm nhận được áp lực.

“Sao chị lại tự mình đến đây?” Nhưng thật ra Tiểu Vũ Hàm ở bên cạnh lại tiến lên kéo Tiêu Mạc Ngôn một phen.

Cuối cùng Tiêu Mạc Ngôn cũng bỏ xuống đôi mắt kính bảo bối của mình, cài lên cổ áo, lạnh lùng nhìn cô: “Nếu tôi không đến đây, em trở lại cũng sẽ chẳng tới gặp.”

Dạ Ngưng đứng bên cạnh trợn tròn hai mắt, lợi hại a, không hổ là công ty giải trí hàng đầu, tin tức thực nhanh nhạy.

Tiểu Vũ Hàm cười cười không nói gì nhìn Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu Mạc Ngôn trừng mắt, muốn phát giận với cô nhưng lại sợ đang ở thời kì đặc biệt, cô mà cứ nổi giận như vậy thì sẽ ép Vũ Hàm quá mức, may mà Tiêu tổng giỏi nhất chính là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh. Nghiêng người, Tiêu Mạc Ngôn lạnh mặt nhìn Dạ Ngưng bằng nửa con mắt.

Dạ Ngưng cũng lười quan tâm đến cô, lấy di động từ trong túi ra, vừa bật máy lên liền nhận được tin nhắn từ lão Đại, nháy mắt liền cười đến híp cả mắt.

“Dạ Ngưng, em trở về Bắc Kinh đi, công việc gì đó tôi bao tất, lại cho em một cái xe xúng đáng, đổi cho em một căn hộ nữa, thế nào?” Tiêu Mạc Ngôn cũng nhìn ra không thể dựa vào chuyện cưỡng bức, đành chuyển qua hướng dùng lợi dụ dỗ.

“Cám ơn chị, Tiêu tổng, em cũng không có ý định dây dưa quan hệ gì với chị hết, nếu để cho Hạ Hạ biết, còn không phải là một cước đá em bay sao.”

“Miễn nhắc tới cô ấy, vài ngày nữa tôi sẽ bỏ cô ta!”

“Cái gì?!” Dạ Ngưng không thể tin được nhìn Tiêu Mạc Ngôn, nàng không nghe nhầm đấy chứ? Cái người bị vợ quản nghiêm lại muốn bỏ vợ?

Tiểu Vũ Hàm cũng kinh ngạc nhìn Tiêu Mạc Ngôn, một năm ở chung cũng làm cho cô ít nhiều hiểu được tính tình Tiêu Mạc Ngôn. Đối với người ngoài thì điển hình là tiểu lí tàng đao, đối với bạn bè thì coi như toàn tâm toàn ý, đối với Hạ Hạ...không có gì nhiều để nói, chính là một “thê nô”.

Tiêu Mạc Ngôn lạnh mặt, ôm trán thở dài: “Aish, năm ngoái thực xui xẻo, cuộc sống gia đình bất hòa không nói, dĩ nhiên còn có người thừa dịp tôi không chuẩn bị mà đi đào góc tường. Trái tim của tôi ấy à, thực sự là đau gần chết mà.”

“Thôi đi, chắc chắn là chị ở bên ngoài lại ong bướm gì đó chọc giận Hạ Hạ chứ gì.” Dạ Ngưng trợn mắt liếc Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn cũng chẳng buồn quan tâm, tâm tình không tốt lắm, vẫy vẫy tay với A Sâm đi theo bên cạnh: “Đem hành lí của hai người này mang hết lên xe đi, sau đó trực tiếp đưa về nhà.”

“.....” Một Tiêu Mạc Ngôn tâm trạng thấp đến mức như vậy vẫn là lần đầu tiên Dạ Ngưng chứng kiến, trong lúc nhất thời có chút không tiếp thụ được, nàng quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm, trong mắt có vài tia nghi hoặc.

Tiểu Vũ Hàm lắc lắc đầu với nàng, nắm tay Dạ Ngưng.

“Vũ Hàm, nếu em thật sự muốn đi, vậy tôi cũng không ngăn cản. Dù sao tôi cũng từng có một thời tuổi trẻ, vì tình yêu mà trả giá là chuyện rất bình thường. Tuy rằng em cũng không có áp lực, tuy rằng tôi đã lớn tuổi, nhưng thế nào thì cũng vẫn có thể chống đỡ tiếp. Trước kia còn nghĩ sau khi có em đến thì tôi còn có thể dành thêm nhiều thời gian cho Hạ Hạ, nhưng giờ xem ra cũng chẳng cần thiết nữa.”

“Hai người thực sự cãi nhau?” Tiểu Vũ Hàm hoài nghi nhìn Tiêu Mạc Ngôn, cô thật sự sợ diễn xuất của Tiêu tổng.

Tiêu Mạc Ngôn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nghiêng người nhìn hai người, nhìn bàn tay Dạ Ngưng cùng Tiểu Vũ Hàm nắm chung một chỗ, thở dài: “Aish, tuổi trẻ thật tốt, thời tôi còn trẻ Hạ Hạ cũng yêu tôi như vậy. Giờ già rồi nhan sắc cũng héo tàn, thật sự là không có người thương.”

Dạ Ngưng ở một bên thiếu chút nữa là cắn phải lưỡi, già rồi nhan sắc suy tàn? Không phải chứ, cái dạng như chị này mà đi ra đường cái đứng tầm mười phút thì chắc chắn sẽ có hàng đám bác trai xếp hàng mong được chụp ảnh chung thì có.

Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng cô đơn này của Tiêu Mạc Ngôn cũng có chút không đành lòng, nhẹ giọng nói: “Tôi không có ý đi tới Phong Đăng.”

Làm người không thể không uống nước nhớ nguồn, Tiểu Vũ Hàm nhớ rõ ở quãng thời gian khó khăn nhất của mình thì chính Tiêu Mạc Ngôn đã giúp đỡ cô, mặc kệ vì mục đích gì đi nữa thì cô cũng không thể rời khỏi Thiên Hoàng mà không có nguyên nhân gì.

Tiêu Mạc Ngôn kích động nhìn Tiểu Vũ Hàm, thiếu điều nước mắt như mưa: “Quả nhiên mà, người tôi bồi dưỡng ra đích thị phải khác biệt, haiz, em cũng không cần khó xử đâu, tôi đã an bài tốt rồi, chi nhánh công ty phía bên kia sẽ để em lo.”

“Cái gì? Chi nhánh công ty, chị nói chính là để cho Vũ Hàm đi hỗ trợ, để làm gì lại giao cho cô ấy cái cục diện rối rắm như vậy chứ?! Chi nhánh công ty phía bên kia của chị có bao nhiêu ‘Tiêu tổng’ đáng ghét chẳng lẽ chính chị còn không biết sao?” Dạ Ngưng nổi nóng, nàng đã biết lão hồ ly này không nghĩ ra chuyện gì tốt mà.

Tiêu Mạc Ngôn ủy khuất nhìn Tiểu Vũ Hàm, cắn môi không nói gì.

Tiểu Vũ Hàm thật không chịu nổi Tiêu tổng như thế, cứ như thể bị ai nhập vào người vậy, thở dài, cô gật gật đầu. Cũng chỉ có biện pháp này mới có thể lường toàn, một một chút cũng không sợ, chỉ cần có Dạ Ngưng.

Tiêu tổng vừa nghe được những lời này liền nở nụ cười, eo nhỏ uốn éo, gật gật đầu với Dạ Ngưng, phất tay: “Được rồi, chuyện chính tôi đã nói xong rồi, hôm nay còn có một buổi tiệc tối, tôi đi chuẩn bị đây, có chuyện gì thì cứ nói với A Sâm.”

Dạ Ngưng trợn to hai mắt nhìn Tiêu Mạc Ngôn, Tiêu tổng, chị thay đổi cũng quá nhanh đi!

Mắt thấy Tiêu Mạc Ngôn lắc mông đắc ý rời đi, Tiểu Vũ Hàm nhú nhú mày, lấy di động ra gọi cho Hạ Hạ: “Hạ Hạ, là tôi.”

“A, Vũ Hàm à. Nghe nói cậu về Bắc Kinh, Tiêu đi đón cậu rồi.”

Mày Tiểu Vũ Hàm lại càng nhú chặt lại, không phải cãi nhau sao? Như thế nào tin tức lại vẫn đúng lúc như vậy.

“Quả thực Tiêu tổng đã đến đây, còn nói với tôi hai người cãi nhau, hình như rất nghiêm trọng.”

“.....” Hạ Hạ trầm mặc một hồi, cô nghe hiểu được, chắc chắn là Tiêu nhà cô không có việc gì lại đi lừa gạt người ta.

“Ừ, là cãi nhau, hôm qua ở nhà gọi vài đứa bạn tới chơi mạt chược, chị ấy ra lão thiên* bị tôi bắt được ngay tại trận...”

(*ngôn ngữ mạt chược, bạn chịu nhé =.=)

Tắt máy, Tiểu Vũ Hàm cắn răng nhìn về phía Tiêu Mạc Ngôn rời đi, cô đã biết là không nên nhận lời dễ dàng như thế mà!

Dạ Ngưng ít nhiều cũng nghe hiểu được, trợn mắt cùng Tiểu Vũ Hàm khinh bỉ Tiêu Mạc Ngôn, người này cũng quá không có đạo đức mà, hồ ly tinh, lão hồ ly!

“Lão Tứ!!!” Tiếng kêu quen thuộc truyền tới, mặt Dạ Ngưng lập tức dãn ra, ngẩng đầu vừa định nhìn chung quanh, thân mình đã bị nghiêng một cái, bị người ta một phen kéo vào lòng.

“Nhớ chết được, nhớ chết được!!!” Lão Đại ôm Dạ Ngưng dùng sức cọ, cả người như thể bạch tuộc bám dính người nàng không chịu xuống, Dạ Ngưng bị siết đến thiếu chút nữa thì tắt thở, cầu cứu nhìn Tiểu Vũ Hàm. Tiểu Vũ Hàm nhìn hai người lắc đầu cười cười, ho một cái đánh tiếng.

“A, cô Tiểu.” Rốt cuộc lão Đại cũng phát hiện ra bên cạnh còn có một người, buông Dạ Ngưng ra, ngượng ngùng liếc Tiểu Vũ Hàm một cái, nâng tay lên, làm bộ như lơ đãng để lau lau nước mắt nơi khóe mắt.

Dạ Ngưng xoa xoa cánh tay, giữ chặt tay lão Đại: “Tăng cân hả, lão Đại.”

“Mày chết đi.” Lão Đại cười đánh Dạ Ngưng một cú, nhìn nhìn tay nàng, hỏi: “Hành lý đâu?”

“Bị Tiêu tổng cầm đi rồi.” Dạ Ngưng cười cười, aish, lão Đại không hổ là lão Đại, vĩnh viễn luôn là người coi nàng như đứa trẻ nhỏ mà cẩn thận chăm sóc, vĩnh viễn cũng đều là người hiểu rõ nàng, quan tâm đến nàng nhất.

“Đi thôi đi thôi, ăn cơm đi, đói bụng rồi chứ gì, tao đã sớm đặt chỗ ở nhà hàng, ma lạt hương oa *, chắc chắn mày sẽ thích.” Lão Đại kéo tay Dạ Ngưng đi trước, Dạ Ngưng bất đắc dĩ nhìn Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm gật gật đầu.

(*ko biết món gì nha, nhưng chắc là món lẩu cay)

“Hắc, hòa hợp rồi? Tao đã nói khẳng định hai người không rời xa nhau được mà.”

“Ừ ừ ừ, là mày có lý.” Ngồi trên xe lão Đại, Dạ Ngưng nắm tay Tiểu Vũ Hàm, nhìn từng gốc cây ngọn cỏ quen thuộc bên ngoài cửa sổ, nghe lão Đại thao thao bất tuyệt, niềm hạnh phúc ấm áp trong lòng như muốn trào dâng.

“Không trở về thăm nhà sao?” Vũ Hàm nghiêng đầu, cười nhìn Dạ Ngưng.

“Em không nói cho ba mẹ biết, chỉ nói là chuyến bay sáng mai thôi, trẻ thế này rồi, nếu để họ biết được thì khẳng định sẽ biến thành gà chó không yên mắt.”

“Tục ngữ nói rất đúng, có người yêu rồi thì không thèm quan tâm đến ai khác nữa, lão Tứ, thật sự rất phù hợp với mày.” Lão Đại ghen tị nói.

Dạ Ngưng trợn mắt liếc cô một cái: “Thôi đi, tao coi như còn có hiếu, chờ đến lượt mày đi rồi hắt lại đến cười nhạo tao, mày có thể làm được như tao cũng đã không tệ rồi.”

“Được chứ, thế nào thì tao cũng sẽ không giống mày, đến nơi khác liền đem đứa bạn tốt nhất quẳng ra sau đầu, sau đó đi trêu chọc cái người hoa hoa thảo thảo kì quái gì đó.”

“Ai ui, Vũ Hàm, cô nghe mà xem! Cô nghe xem có chua không vậy, rằng em sắp rụng hết luôn này!” Dạ Ngưng cười làm bộ ngã vào lòng Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm cười vuốt tóc nàng, đang định nói thì di động reo vang, cô liền mở ra xem tên người gọi, liền nở nụ cười: “A lô, Linh Đang à.”

“Về rồi à? Gặp nhau ở đâu thế, tôi nghe Mạt Mạt nói là Mộng Điệp đi đón hai người, nếu không phải Mạt Mạt nói trước khi hai người trở về phải quét dọn căn nhà nhỏ kia một lần thì sao có thể để cho Mộng Điệp nhanh chân đến trước như vậy chứ.”

“Được rồi, nói ít thôi, ở tiệm cơm gần trường học.”

“Ồ, phỏng chừng bọn này còn tới trước mấy người cơ.”

Tắt máy, Tiểu Vũ Hàm cúi đầu nhìn Dạ Ngưng vẫn ở trong lòng mình, nhẹ nhàng cười. Thật tốt, cảm giác về nhà thật tốt.

Dự đoán của Linh Đang quả nhiên không sai, chờ lão Đại đỗ xe xong ba người đi vào quán ăn thì Mạt Mạt và Linh Đang đã đến, cũng đã sớm gọi đồ ăn, chờ ba người.

Mọi lời tâm tình đều không cần nói, tất cả tình nghĩa đều ở trong chén rượu, hiếm khi Vũ Hàm phá lệ uống rượu, Dạ Ngưng lại càng thả cửa, cứ một chén lại một chén không dừng, đang lúc uống đến mơ mơ màng màng nhìn thấy dáng vẻ Vũ Hàm nhà mình hai má ửng hồng, trong lòng liền rung động, tiến lên hôn chụt một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Mặt Vũ Hàm đỏ bừng, ba người kia ở một bên ồn ào. Không có trói buộc, không có ngăn cách, càng không có bí mật giấu kín trong lòng, vui vẻ chưa từng có, vài người thoải mái chèn chèn, uống đến cuối cùng Mạt Mạt phải chạy vào WC nôn cả nửa ngày, Linh Đang ôm lão Đại đòi hôn, lão Đại lại kéo áo Dạ Ngưng không cho đi, Dạ Ngưng lại chui trong lòng Vũ Hàm giả bộ thẹn thùng.

Thế này thì cũng chẳng ai lái xe được, vừa thúc giục gọi taxi, Linh Đang cùng Mạt Mạt hai người thì không sao, Dạ Ngưng lo lắng cho lão Đại, đành cố lôi kéo Vũ Hàm trước đuổi lão Đại về rồi sau đó mới siêu vẹo trở về nhà. Dọc theo đường đi, nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ, Dạ Ngưng ôm Tiểu Vũ Hàm cười không ngừng: “Vũ Hàm, thực vui vẻ.”

Tiểu Vũ Hàm không nói lời nào, rúc vào lòng Dạ Ngưng, mắt khép hờ, như thể chú mèo con ngoan ngoãn.

Xuống xe, Dạ Ngưng đỡ Tiểu Vũ Hàm đi vào nhà, mở cửa, nhìn căn phòng nhỏ được Mạt Mạt và Linh Đang thu dọn đến không nhiễm một hạt bụi, lại càng thêm vui vẻ. Dịu Vũ Hàm về phòng ngủ, vốn Dạ Ngưng nghĩ cởi quần áo cho cô rồi nghỉ ngơi, nhưng bệnh sạch sẽ của Vũ Hàm lại nổi lên, nói gì cũng phải đi tắm rửa đã, còn có thể nào cũng không chịu để cho Dạ Ngưng giúp mình tắm.

Cười nói da mặt Vũ Hàm mỏng, Dạ Ngưng cũng không có biện pháp nào, lo lắng đỡ cô đến phòng tắm, còn muốn đục nước béo cò rồi mới chịu đi, liền bị Vũ Hàm đỏ mặt đẩy ra. Dạ Ngưng cười cười sờ sờ mũi, cầm đồ tắm đi đến phòng tắm cách vách tắm rửa sạch sẽ, chờ đến khi nàng tắm rửa xong cần khăn lông lau tóc đi ra, Tiểu Vũ Hàm đã tắm xong, nằm trên giường, đang nhìn chiếc vòng cổ tinh tế nằm trong tay.

Dạ Ngưng nhào tới, đè lên người Vũ Hàm: “Thực thơm.”

Vũ Hàm nhìn nàng cười cười, vẫn như cũ nhìn chăm chăm chiếc vòng cổ trên tay, chỉ là trên mặt phỉm một màu hồng ửng mỏng manh. Dạ Ngưng theo ánh mắt của cô nhìn qua, mặt cũng đỏ lên.

Trên sợi dây chuyền là chiếc nhẫn bị nàng ném xuống ngày chia tay.....Nhìn thứ này, Dạ Ngưng lại nghĩ đến sự tuyệt tình của mình, tâm tình lập tức rơi xuống đáy cốc.

Vũ Hàm biết Dạ Ngưng nghĩ cái gì, đẩy nàng ra, ngồi dậy. Dạ Ngưng theo động tác của cô cũng nhòe mắt, nhìn vào mắt cô, ngập ngừng vừa định nói gì đó, trên môi chợt lạnh, Dạ Ngưng lập tức mở to hai mắt.

Lông mi nhẹ nhàng chớp, hai má hơi ửng hồng, thân mình run run, tất cả đều nói cho nàng biết người ở trước mặt khẩn trương đến mức nào, Dạ Ngưng lòng chua xót lại đau nhói, giang tay ôm lấy Vũ Hàm, đặt cô dưới thân.

Khi tình cảm trào dâng, mọi lời nói đều là dư thừa, chỉ có từng nụ hôn thật sâu mới có thể thay thế hết mọi tình cảm, Dạ Ngưng động tình hôn Tiểu Vũ Hàm, đem toàn bộ tình yêu say đắm cùng nỗi áy náy dung nhập hết vào trong nụ hôn sâu sắc này, thẳng đến khi hôn Vũ Hàm đến hô hấp hỗn loạn, hôn cô đến khi cả người nàng nóng lên.

Đẩy bả vai Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm thở hổn hển từng hơi: “Dạ Ngưng, đừng...Tôi có lời muốn nói với em.”

“Nói cái gì, hôn xong đã thì cũng thế thôi.” Dạ Ngưng mặc kệ, Vũ Hàm, cô không thể như vậy, mỗi lần đều đốt lửa mà không chịu phụ trách dập lửa, nếu còn cứ tiếp tục như vậy, không thể không thành bệnh mất.

Cổ chấp đẩy Dạ Ngưng ra, Tiểu Vũ Hàm chớp mắt nhìn nàng.

Được rồi, được rồi.....

Dạ Ngưng sững sờ cười cười, từ trên giường ngồi dậy, ngồi xếp bằng nhìn Vũ Hàm. Nói cái gì?

Vũ Hàm cũng ngồi dậy, đôi mắt như làn thu thủy nhìn chằm chằm Dạ Ngưng một hồi, cầm lấy chiếc nhẫn trong tay, nhìn vào mắt Dạ Ngưng, nói: “Dạ Ngưng, năm 23 tuổi gặp được em, lòng tôi đã không thể chứa được người nào khác. Bốn năm thầm mến, những ngày chua xót lại ngọt ngào này tôi không biết mình đã sống qua thế nào, sau khi hai người ở bên nhau rồi, lại cũng không biết quý trọng. Một năm xa nhau, tôi đã nghĩ lại rất nhiều lần, có rất nhiều điều tôi muốn nói với em nhưng lại nói không nên lời, nhưng mà tôi biết, cả đời này tôi cũng không rời xa em, cho nên tôi cầu xin em, cả đời này đừng để tôi rời xa em, được không?”

Hốc mắt Dạ Ngưng đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt trào ra, ở trước tình yêu của Vũ Hàm, tình yêu của nàng thật sự nhỏ bé không đáng nhắc tới. Run rẩy nâng tay lên, Dạ Ngưng mắt rưng rưng lệ, nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn đại biểu cho tình yêu giữa hai người lại một lần nữa được đeo lên tay mình.

Sáu năm, đời người có mấy lần sáu năm có thể lãng phí đây.

Lại có thể có một người như vậy, ngốc nghếch chờ đợi bạn lớn lên, ngốc nghếch ngóng trông bạn nhận ra tình yêu của người ấy.

Khi bạn khóc sẽ nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho bạn, khi bạn cười lại càng cười vui vẻ hơn, lúc tự hào thì sững sờ vuốt tóc bạn, khi thất bại thì ở bên cạnh ôm bạn vào lòng.

Nguyễn đặc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương li.

(Nguyễn một lòng cùng người, bạc đầu không chia lìa)

Chính văn hoàn

101. Chương 100: Phiên Ngoại - Dẫn Về Nhà [1]

“Ba mẹ, con về rồi!” Dạ Ngưng về mặt hưng phấn, tay trái xách theo chai rượu ba mình thích uống, tay phải thì xách thịt bò mẹ thích ăn, Vũ Hàm ở ngay bên cạnh, trên tay cũng đầy đồ, mỉm cười nhìn Dạ Ngưng.

Cửa bị mở ra, còn không để Dạ Ngưng đặt đồ xuống, mẹ Dạ đã nhào tới: “Ngưng Ngưng!”

Trong nháy mắt nước mắt giàn dụa, mẹ Dạ vừa khóc vừa nhìn Dạ Ngưng đến chớp mắt cũng không chớp một cái, ba Dạ ở một bên cũng hốc mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm Dạ Ngưng bao nhiêu cũng không thấy đủ, Dạ Ngưng được đãi ngộ cấp độ quốc bảo khiến cho có chút lúng túng, hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt

già nua của mẹ, rồi đẩy bà ra, đặt mọi thứ trong tay xuống phòng khách, xoay người kéo tay Tiểu Vũ Hàm: “Mẹ, để con giới thiệu với mẹ, đây là Vũ Hàm.”

“Hai bác mạnh khỏe.” Tiểu Vũ Hàm hơi hơi cười, mẹ Dạ lau khô nước mắt, nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Hàm đánh giá một phen, nhân tình sáng ngời, thật khá.

Vũ Hàm khoác một chiếc áo gió màu xanh biển nhạt, bên hông đeo một chiếc thắt lưng rộng màu trắng bạc, đường cong bó sát hiển lộ dáng người yếu điệu, lớp trang điểm nhàn nhạt khiến cho cô tăng điểm thêm không ít. Dạ Ngưng thấy mẹ già nhìn chăm chăm Vũ Hàm không rời mắt, trong lòng không khỏi vui vẻ, không hổ là mẹ mình, thẩm mỹ cũng giống nhau.

“Vào đi, mau vào.” Mẹ Dạ cười ha ha lôi kéo tay Vũ Hàm đi vào, Dạ Ngưng rất ít khi đưa bạn bè về nhà, những người mà được dẫn về thì khẳng định đều đáng tin cậy.

Tiểu Vũ Hàm bị mẹ Dạ kéo đến sô pha, nhìn thấy mặt mẹ Dạ lóe lên hào quang đầy tò mò, Vũ Hàm có chút bất lực nhìn về phía Dạ Ngưng, Dạ Ngưng nhún vai, nhìn ba già: “Ba, con mua cá đó, hai chúng ta vào xử lí một chút đi.”

“.....”

Tuy là đau lòng vợ yêu, nhưng mà Dạ Ngưng rất hiểu tính tình mẹ mình, thường là bạn bè nàng thì nhất định phải hỏi đủ thứ chuyện, nếu không để bà hỏi thì sẽ khó chịu đến mấy ngày. Vũ Hàm, đành ủy khuất cô rồi.

Vũ Hàm ngồi ở sô pha có chút co quắp nhìn mẹ Dạ, nếu bà hỏi trực tiếp thì còn may, nhưng mà chưa nói được một lời hai mắt đã tỏa sáng nhìn mình chăm chăm như thế, thực sự đủ dọa người.

“Vũ Hàm à, trước kia cháu là giáo sư của Dạ Ngưng nhỉ.”

“Vâng, đúng vậy.” Tiểu Vũ Hàm gật đầu đáp lời, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Mẹ Dạ gật gật đầu, nhìn chăm chăm Vũ Hàm từ trên xuống dưới một phen, cười nói: “Bạn bè Ngưng quen biết, cứ người sau lại đẹp hơn người trước.”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong hơi ngẩn ra, theo bản năng hỏi: “Thật à?”

Mẹ Dạ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, trước kia lúc còn học trung học nó suốt ngày dẫn về nhà mấy cô bé xinh xắn, rồi khi lên Đại học thì toàn đưa mấy đàn chị gì đó về gặp bác, mà mỗi người đều vóc dáng xinh đẹp, nhưng mà hôm nay nhìn lại thì thế nào cũng không bằng cháu nha.” Trong mắt mẹ Dạ hiện lên một tia giảo hoạt.

Ánh mắt Tiểu Vũ Hàm hơi tối sầm lại, gật đầu: “Vâng, Dạ Ngưng rất nổi tiếng.”

Bảo sao hôm nay thế nào mà một chút nàng cũng không khấn trương, hóa ra là vốn có thói quen dẫn con gái về nhà.

“Đúng vậy, đặc biệt nổi tiếng với phái nữ.” Mẹ Dạ cười không ngừng, mà trong lòng đã sớm vui vẻ đến nở hoa rồi, con bé nhà mình là cái loại gì bà có thể không biết chắc? Từ nhỏ đến lớn chỉ cần là con trai thì con bé đều xưng huynh gọi đệ hết cả, nhưng thật ra bạn bè là nữ thì lại một người so với một người xinh đẹp hơn.

Ngày đó khi Dạ Ngưng vào Đại học năm thứ nhất, khi mẹ Dạ quét dọn phòng đã không nhận được lòng hiếu kỳ mà lật xem nhật kí của nàng, kết quả là thiếu chút nữa thì té xỉu ngay tại chỗ, sau lại vẫn là ba Dạ áp chế việc này xuống, kiên nhẫn giảng với bà nói cái gì mà việc đồng tính luyến ái này nọ không thể trách con trẻ, đều là do nhiễm sắc thể của cha mẹ gây nên, lúc ấy mẹ Dạ đã từng hoài nghi không biết ba Dạ có khuynh hướng gay hay không, tuy rằng không chấp nhận được, nhưng cũng vẫn không nói ra. Thẳng cho đến tận một năm trước, mỗi ngày mẹ Dạ đều nhìn thấy Dạ Ngưng ôm tấm ảnh chụp mà rơi nước mắt, trong lòng đau xót không thôi, cảm thấy ở phương diện tình cảm con mình đã đủ khổ sở rồi, chỉ cần đứa con vui vẻ thì bậc làm cha mẹ cũng không tất yếu phải khiến nàng khó xử thêm nữa.

Mẹ Dạ đã lén nhìn qua tấm ảnh chụp, cô gái trong ảnh rất được, đáng vẻ có chút lạnh lùng, nhưng mà nụ cười ngượng ngùng khi gồi đầu lên vai Dạ Ngưng rất có cảm giác của một cô gái bé nhỏ. Hôm nay Vũ Hàm

đến mẹ Dạ liền nhận ra ngay, bà đã sớm thông qua các loại cách thức để góp nhặt tài liệu về Tiểu Vũ Hàm, Dạ Ngưng đến với cô thì chính bà cũng coi như yên tâm. Nhưng mà mẹ Dạ đối với hành động vì tình yêu mà vứt bỏ ba mẹ già dứt khoát bỏ trốn về phía đông bắc quả thực khó có thể chấp nhận được, hôm nay thật vất vả mới dẫn vợ đến, vừa lúc quang minh chính đại đã để một chút, để cho Vũ Hàm về nhà dạy dỗ nàng.

Mẹ Dạ bên này suy nghĩ có chút méo mó vụn vụn, Dạ Ngưng bên kia lại bám vào khung cửa vụng trộm nhìn bên ngoài, thấy bộ dáng mẹ già chậm rãi nói chuyện, liền nở nụ cười: “Ba, nhìn mẹ con kìa, với ai cũng đều có thể trò chuyện như vậy, nếu mà không ưa thì đã chẳng thêm để ý rồi.”

Ba Dạ lúng túng cười, đúng vậy, con dâu mà, có thể không trò chuyện được chắc, có lẽ còn đang nói xấu con đó, vậy mà dĩ nhiên con còn cười được, đứa con gái ngốc này, sao về điểm ấy lại không giống mình chút nào thế chứ.

“Ba, lát nữa xào rau cho ít dầu thôi nhé, Vũ Hàm không thích ăn. Đúng rồi, con có mua gạo thơm, tí nữa nấu cơm bỏ vào một chút, cô ấy thích ăn.”

“Ừ, được rồi.” Ba Dạ gật đầu đáp lời, thở dài đảo thức ăn, haiz, xem ra con gái mình cũng là thuộc loại bị vợ quản nghiêm mà, thế này thì sao có thể yên tâm được đây.

Cha con song kiếm hợp bích, mất hơn nửa giờ, thức ăn tỏa mùi thơm, hai người bưng đồ ăn lên, mở ra một chai rượu, hương rượu mê người, vài người liền vừa nói vừa cười đi tới.

“Vũ Hàm à, bác nghe Mộng Diệp nói cháu cũng đi Cấp Nhĩ Tân làm việc?”

Vũ Hàm cười gật đầu: “Vâng, rất gần với công ty của Dạ Ngưng.”

“Miệng lão Đại sao lại rộng như vậy chứ?” Dạ Ngưng có phần không vui, việc này có thể tùy tiện nói được sao? Với sức tưởng tượng của mẹ nàng, một khi đề cập tới mà sơ xuất thì thế nào cũng sẽ đoán ra được quan hệ của nàng và Vũ Hàm, đến lúc đó không tức đến bị cao huyết áp mới là lạ.

“A, con gái mình đúng thật là có phúc, đến chỗ nào cũng đều có mỹ nữ hỗ trợ, so với khi ba nó còn trẻ thì giỏi hơn nhiều.”

Dạ Ngưng vừa ăn cá nghe thế thiếu chút nữa liền bị sặc, che miệng ho không ngừng, Tiểu Vũ Hàm vội rót li nước đưa cho nàng uống, xong rồi giận dữ lườm nàng một cái, em sợ cái gì, việc gì mà nhát gan như thế?

Dạ Ngưng vô tội chớp mắt, Vũ Hàm, sao mà cứ có cảm giác như thể ba mẹ biết cái gì đó thế nhỉ?

Tiểu Vũ Hàm lại trừng mắt với nàng, buổi sáng là ai thề thốt nói không cần lo lắng, giờ lại sợ cái gì?

Dạ Ngưng lại tiếp tục vô tội chớp mắt, xong rồi, tâm điện cảm ứng không đủ dùng, Vũ Hàm, cái trừng mắt này của cô là ý gì đây?

Mẹ Dạ vừa ăn thịt bò vừa cười tủm tỉm nhìn hai người “tương tác”, ít nhiều cũng yên tâm. Xem ra trăm năm sau cho dù bà không ở đây thì Dạ Ngưng cũng có người quản. Ba Dạ ở bên thực vô tội, ông ai cũng chưa đắc tội mà, sao lửa đạn cứ nhắm hướng mình mà bắn vậy?

“Cơm nước xong chúng ta chơi đấu địa chủ đi, lâu lắm rồi cả nhà chúng ta không chơi.” Còn chưa cơm nước xong mẹ Dạ đã bắt đầu ra điều kiện.

Dạ Ngưng nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm gật đầu cười cười: “Được.”

“Trước tiên phải nói rõ nha, hiện tượng giấu bài trộm bài một khi phát hiện ra sẽ nghiêm trị không tha.” Dạ Ngưng dùng ánh mắt liếc mẹ Dạ, mẹ Dạ cảm tức lườm nàng, con bé này, như thế nào lại cứ tóm chặt bím tóc người ta không buông* như thế, lần trước lúc trộm bài nó mới vài tuổi thôi mà, đã qua hơn mười năm rồi, thế mà vẫn còn thù dai như vậy sao?

(*ý là nhắm vào điểm yếu)

Con cũng không tin mẹ, Dạ Ngưng hừ một tiếng, năm đó nàng nhỏ như vậy, tay cũng không đủ để bắt bài, mẹ già dĩ nhiên lại bắt đầu giả đủ trò đồ thừa, từ đó về sau Dạ Ngưng sinh ra bóng ma tâm lý đối với mẹ

Dạ, nói gì cũng không chịu chơi bài với bà, nếu hôm nay không phải Vũ Hàm đồng ý thì nàng đã không chơi rồi.

Nhớ tới việc chơi bài, mẹ Dạ cũng không thể nào yên ổn ăn cơm, mà Vũ Hàm vẫn như thế, ăn mấy miếng liền no, Dạ Ngưng ăn lang thôn hồ yến cũng rất mau, nhưng thật ra đáng thương cho ba Dạ, một bác già tay run rẩy cầm đũa, dưới cái nhìn chăm chú tập thể của ba người mà nuốt vội một chén cơm.

Tráo bài xong, mọi người lại chơi tiếp, nói thật, trình độ của ba mẹ Dạ quả thực không ra làm sao cả, chỉ qua chốc lát là Dạ Ngưng liền thắng được một túi đầy tiền, gấp một cái: “Mẹ, đừng chơi nữa, con mệt rồi.”

“Không được!” Mẹ Dạ thua đến đỏ mắt, nói gì cũng muốn tiếp tục.

Dạ Ngưng bĩu môi, gật đầu: “Được rồi, vậy ba người chơi đi, con ở bên cạnh nhìn.”

“Không chơi thì biến đi, chẳng cần ở lại đâu! Vũ Hàm đừng để ý đến nó, chúng ta tiếp tục chơi đi.” Mẹ Dạ quát lên, Tiểu Vũ Hàm nhìn bộ dáng tức giận của mẹ Dạ mà cười trộm, thật sự giống như đúc cùng một khuôn với Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng không chơi bài thì cũng chẳng nhàn rồi, gồi lên đùi Tiểu Vũ Hàm, ngửa đầu nhìn cô.

Mới đầu Tiểu Vũ Hàm còn có thể chuyên tâm chơi bài, sau đó ánh mắt Dạ Ngưng lại càng ngày càng nóng bỏng, càng lúc càng lớn mật. Lén trừng mắt với nàng cũng vô dụng, mặt Tiểu Vũ Hàm dần dần đỏ lên.

Em thành thật chút coi! Ba mẹ đều ở đây đó!

Dạ Ngưng cũng mặc kệ, cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng hờn giận của Tiểu Vũ Hàm mà tâm tình tốt vô cùng, lén liếc ba mẹ một cái, hai người đều đau khổ cúi đầu nhìn chăm chăm bài của mình, Dạ Ngưng ho một tiếng, dựa đầu vào bụng Tiểu Vũ Hàm, không có ý tốt nhìn cô.

Em làm cái gì thế hả?!

Mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ lên, nếu không dùng bài che mặt thì có lẽ ba mẹ Dạ đã sớm phát hiện ra rồi.

Dạ Ngưng không tiếng động cười xấu xa, vươn hai tay, ôm lấy eo cô.

Thân mình cứng đờ, Tiểu Vũ Hàm cắn môi dưới, cúi đầu hung tợn trừng mắt với Dạ Ngưng.

Sáng hôm nay là ai thề thốt nói từ nay về sau không bắt nạt tôi, sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi nói, đến bây giờ liền thay đổi? Tay đang làm cái gì thế hả?

Dạ Ngưng coi như còn ngoan, ôm eo Tiểu Vũ Hàm, lầm bầm: “Con mệt quá, mọi người cứ chơi đi, con muốn ngủ một giấc.”

“Cái con bé này ngủ thì ngủ đi, cứ như con bọ hung quần quít lấy Vũ Hàm để làm gì?”

“Mẹ, mẹ có thể văn nhã chút không?”

“Không thể!” Mẹ Dạ trừng mắt với Dạ Ngưng, chơi bài một lát như vậy lòng của bà đã sớm bị Vũ Hàm chiếm trọn, một cô gái xinh đẹp lại có hiểu biết như vậy biết tìm chỗ nào chứ, biết dỗ bà vui vẻ, cố ý thua tiền ỉn, đâu giống như con nhãi con nhà mình, chỉ biết chọc tức bà!

“Aish, con nó mệt thì cứ ngủ đi, Ngưng Ngưng, đợi lát nữa ba đi lấy cho con cái chăn.”

Dạ Ngưng căm kích nhìn ba Dạ, ba, thực ngứa, ba quá lợi hại mà, như thế nào lại biết giờ con đang cần che dấu?!

Tiểu Vũ Hàm có khổ mà nói không nên lời, không thể ở trước mặt ba mẹ Dạ mà chà đạp Dạ Ngưng hay đẩy nàng ra, lại không thể nói thẳng ra lời, chỉ có thể cắn môi uy hiếp nhìn Dạ Ngưng, mà Dạ Ngưng lại làm bộ như không thấy, đón lấy cái chăn từ ba Dạ, cười đến híp cả mắt.

“Ngủ thôi.” Vui sướng kêu một câu, Dạ Ngưng bò tới trên đùi Tiểu Vũ Hàm, đắp chăn lên, cười xấu xa một tiếng, Dạ Ngưng bắt đầu hành động, chỉ là một chút liền khiến ặt Tiểu Vũ Hàm đỏ toàn bộ.

__Hết chương 100__

102. Chương 101: Dẫn Vợ Về Nhà [2]

Kỳ thật Dạ Ngưng cũng không làm động tác gì ở mức nên hạn chế, chỉ là lấy tay vuốt ve đùi Tiểu Vũ Hàm, chuyển động có tiết tấu từ trên xuống dưới. Cúi đầu, Tiểu Vũ Hàm cắn môi nhìn chằm chằm chỗ chân phòng to kia, Dạ Ngưng...Em, sao em có thể làm như vậy.

Dạ Ngưng gối lên đùi Tiểu Vũ Hàm, vui vẻ miễn bàn, trong không gian nhỏ hẹp, hương chanh trên người Tiểu Vũ Hàm lại ngửi càng thơm, thoải mái đến mức khiến nàng không biết đường nào mà lần, miệng ngân nga hát, động tác trên tay không ngừng.

Đúng vậy, Vũ Hàm, chúng ta đã ước pháp tam chương là ở bên ngoài không thể làm loạn, em cũng đâu đùa giỡn linh tinh gì với cô đâu, người ta chẳng qua là đang mát xa cho cô thôi mà.

Thế này thật khổ cho Tiểu Vũ Hàm, cắn môi cố nhẫn nhịn động tác của người ở bên dưới, mà trên mặt vẫn còn phải giả vờ một vẻ vân đạm phong khinh. Mẹ Dạ chăm chú chơi bài, một chút khác thường cũng chưa nhìn ra, mà ba Dạ thì không như thế, kỳ quái nhìn Vũ Hàm.

Đây là làm sao v? Sao vẻ mặt lại rối rắm như thế?

Đến khi bàn tay không an phận kia tiếp tục hành động, Tiểu Vũ Hàm liền hít sâu một hơi, một tay cầm bài, một tay khác thì nhắm thẳng cái mông cong lên kia, hung hăng nhéo xuống.

Dùng hết khí lực toàn thân mà nhéo, Dạ Ngưng bị đau đến lông tóc đều dựng ngược lên.....

Nhìn cái chần đang không ngừng run rẩy kia, ba Dạ liền hiểu được, cắn chặt răng, đồng tình liếc nhìn Vũ Hàm.

Con nhóc này, sao lại “dâm” đến như vậy chứ, là học từ ai!

“Dạ Ngưng, Dạ Ngưng, con đứng lên đi vào phòng ngủ ngay!” Ba Dạ ở một bên làm âm lên, mẹ Dạ đang vui vẻ vì thắng thế, liền nhíu mày: “Ông già làm gì thế, con nó đang ngủ đừng có gọi.”

“Nó đang ngủ? Nó có thể ngủ sao? Còn không phải là đang chiếm tiện nghi của Vũ Hàm chắc!”

“.....”

“.....”

Xong rồi, nói lỗ miệng, ba Dạ lúng túng nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm đang nhìn mình chằm chằm cùng Dạ Ngưng đầu tóc rối tinh chui từ trong chần ra.

“Ba, ba đây là có ý gì?” Dạ Ngưng nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn ba già cùng mẹ già, đây rốt cuộc là đã biết hay không biết đây?

Vũ Hàm kéo Dạ Ngưng, lắc lắc đầu với nàng.

Mẹ Dạ cũng có chút lúng túng, bà còn chưa đùa giỡn đủ mà, cảm giác như vật thật tốt, hai người lén lút, còn có thể thỉnh thoảng dùng Vũ Hàm bắt nạt Dạ Ngưng. Nghĩ nghĩ, mẹ Dạ ho một tiếng, trừng mắt với ba Dạ: “Sao mà ông nói ai cũng đều cứ như thế giống mình vậy?”

Mặt ba Dạ lập tức liền đỏ lên, không thể tin được nhìn mẹ Dạ, cái gì chứ, ông đã từng làm chuyện xấu xa như vậy khi nào chứ.

“Ai ui.” Dạ Ngưng ở một bên cười nghiêng ngửa, ngã lên đùi Vũ Hàm, không có ý tốt nhìn mẹ Dạ: “Mẹ, nói như vậy thì năm đó ba ăn không ít ‘đậu hũ’ của mẹ sao?”

“.....”

“Dạ Ngưng!” Tiểu Vũ Hàm đỏ mặt nhìn Dạ Ngưng, đồ ngu ngốc này! Không đánh đã khai!

Giờ thì tốt rồi, người ta đã chính mồm thừa nhận, mẹ Dạ có muốn giấu cũng không giấu được, nhìn bộ dáng hoảng sợ của Dạ Ngưng, mẹ Dạ liền lập tức từ nỗi tiếc nuối ban đầu chuyển thể thành diễn kịch, vung tay

đập mạnh xấp bài lên bàn, mẹ Dạ nhú mày nhìn Dạ Ngưng: “Thế là thế nào?! Con và Vũ Hàm là quan hệ gì hả?”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, cắn cắn môi cúi đầu, Dạ Ngưng nhìn mà đau lòng, ngồi thẳng dậy, nắm lấy tay cô. Mặc kệ, dù sao cũng sẽ có ngày này, nói sớm hay nói muộn thì cũng đều là chết cả, cắn bản cũng không muốn để cho Vũ Hàm chịu ủy khuất.

“Mẹ, con thích cô ấy.”

“Con có biết con đang nói cái gì không?” Mẹ Dạ che miệng lại, kích động nhìn Dạ Ngưng. Ba Dạ ở một bên thu dọn bài, bất đắc dĩ thở dài, Dạ Ngưng a, con kiên nhẫn một chút đi, mẹ con năm đó là “Đóa hoa thiên hậu” của chúng ta đó, kĩ xảo diễn xuất tuyệt đối khỏi cần bàn.

“Mẹ, trước tiên mẹ đừng kích động vội, hãy nghe con nói đã.”

“Nói? Mày còn có cái gì để nói, mày coi ba mẹ là cái gì hả, tao mười tháng mang nặng đẻ đau mày dễ dàng lắm sao? Mày lại đối xử với tao như thế?”

“Không phải ba nói con sinh non sao?”

“.....”

“Tức chết tôi, ông nó, nó làm tôi tức chết mất!” Mẹ Dạ tức đến nổi mặt đỏ bừng vỗ vỗ ngực. Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc Dạ Ngưng một cái.

Dạ Ngưng thở dài, buông tay Vũ Hàm ra, tiến lên ôm lấy mẹ: “Mẹ, được rồi mà, mẹ đừng nổi giận nữa, trước kia không phải mẹ đã nói sao, chẳng cần giàu sang phú quý, chỉ hy vọng về sau con có thể thực lòng vui vẻ, con ở bên Vũ Hàm thực sự rất hạnh phúc mà.”

“Nhưng nàng là nữ mà!”

“Nữ thì làm sao ạ, mẹ ơi, thời đại xã hội tiến bộ phát triển, sau này toàn thế giới đều sẽ thừa nhận hôn nhân đồng tính mà.”

“Còn cháu gái mẹ thì sao?!”

Dạ Ngưng nhìn vẻ mặt tối sầm của mẹ già: “Mẹ, đừng nói là con thích phụ nữ, cho dù là đàn ông thì đời này mẹ cũng không thể có cháu gái đâu, cháu gái ngoại á, thôi cho con xin.”

“Không được, mẹ thích trẻ con!” Mẹ Dạ la hét, đây cũng là vấn đề vẫn khiến bà bận tâm, già rồi già thêm mà cũng vẫn chưa có người làm bạn, nuôi chó gì đó, bà không thích, sẽ rụng lông đầy ra, nuôi trẻ con thì tốt hơn, khi khóc sẽ khiến cho ông già chăm sóc, khi cười a a có thể chơi đùa thì bà sẽ đến nỗi.

“Con và Vũ Hàm sẽ không nhận con nuôi.” Dạ Ngưng vẻ mặt nghiêm túc, quay đầu nhìn nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn chăm chăm mẹ Dạ có chút dăm chiêu. Làm gì thế? Vũ Hàm, cho em một ánh mắt yêu thương an ủi em đi chứ, cô cứ nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà già để làm gì?

“Vậy hai đứa sinh ẹ một đứa đi, không sinh mẹ sẽ không đồng ý!” Từ sau khi biết Dạ Ngưng thích con gái, mẹ Dạ quan tâm không ít tới tin tức về phương diện này, hai người phụ nữ mà muốn có con thì cũng không phải không thể, chỉ là giải phẫu hơi phiền toái, khi sinh ra cũng chỉ có thể là con gái thôi. Nhưng chẳng cần biết đó là con gái hay con trai, chỉ cần là con cháu nhà mình thì nhìn thấy cũng đều thoải mái trong lòng, nếu không nhân cơ hội này mà áp chế hai đứa một phen, về sau làm sao có thể có chuyện tốt đó được.

“Con không sinh, sinh xong ngực sẽ bị sệ xuống như mẹ, bụng nhìn khó coi lắm.” Dạ Ngưng bắt đầu lảng nhảng, chỉ là ba Dạ đang ăn táo thiếu chút nữa thì sặc.

Mẹ Dạ trong nháy mắt liền xù lông, mặt đỏ hồng trừng ba Dạ: “Ông già, ông nói với con bé?! Tốt, ông dĩ nhiên lại ghét bỏ tôi.”

“Không phải, không phải tôi.....”

“Con nói là nói sự thật mà, mẹ trách ba làm chi.”

“Mày!!!”

“Con làm sao chứ?”

“Dạ Ngưng!” Tiểu Vũ Hàm nhú mày, lớn tiếng hô Dạ Ngưng dừng lại. Như thế nào mà càng nói lại càng lệch chủ đề vậy, tới chuyện sinh con rồi biến thành thế này.

“Dì à.” Vũ Hàm hạ giọng nhẹ nhàng, nhìn mẹ Dạ: “Dì yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với Dạ Ngưng.”

“Hai đứa ở bên nhau mới bao lâu chứ.”

“Ai ui, mẹ, chuyện này mẹ cũng không biết đâu, năm đó Vũ Hàm đã bị phong thái của con gái mẹ làm ê ẩm, đã sớm quỳ gối dưới váy thạch lựu (1) của con rồi, thậm chí đã nhiều năm, vài ngày trước mới có thể ôm được mỹ nhân về.”

Mẹ Dạ không thể tin nổi nhìn Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm tức giận liếc Dạ Ngưng một cái, nhưng cũng không phủ nhận.

“Được rồi mà.” Dạ Ngưng tiến lên, cánh tay phải vòng lên ôm cổ mẹ Dạ: “Mẹ, còn không phải ít nhiều là do mẹ và ba sinh con ra xinh đẹp như vậy nên mới làm cho Vũ Hàm động lòng phạm sao, mẹ xem xem nếu không phải như thế thì người như Vũ Hàm sẽ thậm chí con, sẽ coi trọng con trước sao?”

“Ừ, điều này cũng đúng.”

“.....”

Giờ đến phiên Dạ Ngưng đen mặt, nàng chỉ là tùy tiện khiêm tốn mà không ngờ mẹ lại đúng là rất thành thực.

“Vậy thì mẹ còn phân vân cái gì?”

“Haiz, hai đứa dù sao cũng là con gái mà, người ngoài sẽ nói thế nào đây.”

“Con gái thì làm sao chứ, hiện tại gái lơ thì cũng không nhiều lắm, mẹ cứ nói với người khác là ánh mắt con cao, không có người vừa ý, hoặc là nói rõ ràng một chút con bị vô sinh, nhưng mà thế thì không tiện cho lắm.”

“Mày cái đồ tiểu vương bát cao tử (2)!” Mẹ Dạ nổi giận, vô sinh? Ngay cả cái này cũng nghĩ ra được!?

Tiểu Vũ Hàm kéo Dạ Ngưng một phen, Dạ Ngưng bấu môi, buông mẹ Dạ ra, đi đến bên cạnh Vũ Hàm, vòng tay ôm lấy eo cô, đem mặt úp vào ngực Vũ Hàm.

“Dù sao bọn con cũng không thể chia tách, nếu mẹ muốn bọn con rời xa nhau, con thà tình nguyện cùng Vũ Hàm hóa thành bướm bướm, làm Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài.”

Mặt Vũ Hàm hơi ửng hồng, cúi đầu nheo nheo mắt Dạ Ngưng, nhẹ giọng nói: “Không được nói vậy, mẹ còn chưa nói gì mà, phải không?”

“Ai ui, mẹ, mẹ nghe xem tiếng ‘mẹ’ này Vũ Hàm gọi nghe thật êm tai quá đi.” Dạ Ngưng tóm được nhược điểm liền khoa trương kêu, mặt Tiểu Vũ Hàm liền đỏ lên, liễu mạng véo mặt Dạ Ngưng.

“Ai ui, mẹ, mưu sát chồng.” Dạ Ngưng vui vẻ cười nằm trên đùi Tiểu Vũ Hàm, Vũ Hàm không có biện pháp, ngượng ngùng nhìn hai ông bà già đứng trợn mắt há hốc mồm ở một bên.

“Haiz.” Mẹ Dạ thở dài, lắc lắc đầu: “Chuyện của người trẻ tuổi, mấy ông già bà cả này cũng không quản được, ở bên nhau cũng có thể, nhưng về sau mẹ và ba muốn có ba điều quy định.”

“Ba điều? Chỉ cần để cho bọn con ở bên nhau, ba mươi điều cũng có thể!” Dạ Ngưng hưng phấn, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm mẹ Dạ. Không ngờ, thật không ngờ, mẹ nàng dĩ nhiên lại sáng suốt như vậy, nhanh như thế đã nghĩ thông rồi!

Tiểu Vũ Hàm nhìn mẹ Dạ không nói gì, khóe môi khẽ nhếch.

“Thứ nhất, về sau lễ mừng năm mới hay tất niên có bận rộn thế nào thì hai đứa cũng phải đúng hạn về nhà.”

“Vâng.” Vũ Hàm và Dạ Ngưng cùng nhau gật đầu, vốn hẳn là nên như vậy. Cha mẹ Vũ Hàm đã mất, nơi này chính là nhà của cô. Lễ mừng năm mới và tất niên mà không trở về nhà, vậy thì ăn không khí à?

“Thứ hai, về sau khi nói chuyện người quyết định cuối cùng vẫn là mẹ, không thể cưới vợ rồi quên mẹ.”

“.....” Dạ Ngưng trợn mắt nhìn, lúng túng nhìn Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm nhìn nàng, cười như không cười.

“E hèm, mẹ nói nghiêm túc mà, hai đứa nháy mắt đưa tình với nhau cái gì!” Mẹ Dạ có phần không vui.

Dạ Ngưng cùng Vũ Hàm cười cười, gật ầu: “Vâng, phải ạ.”

“Điều thứ ba à, về sau mua nhà thì phải mua ở gần khu này của ba mẹ.”

“Không có tiền, mẹ, mẹ đi mà mua.” Dạ Ngưng nghe rằng đáp trả, mua nhà ở gần chỗ mẹ, để bị mẹ bắt nạt cả đời à?

“Mày nói cái gì?” Mẹ Dạ trợn tròn mắt trừng Dạ Ngưng, Dạ Ngưng không vui, nhú mày lại bị Tiểu Vũ Hàm giữ chặt lại: “Được mà, đi.”

“Nhìn xem, vẫn là Vũ Hàm nghe lời.” Mẹ Dạ vừa lòng gật đầu, Dạ Ngưng không phục, ở một bên quyết miệng. Ba Dạ thì một mình cô đơn ngồi kia, tựa hồ như ai cũng không đem hấn để trong lòng.

“Còn có bác à, con cũng sẽ không quên bác.” Tiểu Vũ Hàm nhìn ba Dạ cười cười.

Ba Dạ lập tức tinh thần tỉnh táo, cười ha ha hỏi: “Còn không gọi ‘ba’?”

Lập tức đỏ mặt, Tiểu Vũ Hàm ngượng ngùng nghiêng đầu, nhìn hai ông bà cười tủm tỉm nhìn mình: “Ba mẹ.”

“Ừ.” Mẹ Dạ ở một bên vui đến miệng cười toe toét, Dạ Ngưng ở bên cạnh có chút nghi hoặc, năng lực chấp nhận cũng quá tốt đi.

“Mẹ.” Tiểu Vũ Hàm nhìn mẹ Dạ nói, mẹ Dạ gật đầu: “Chuyện gì?”

Tiểu Vũ Hàm nhìn vào mắt bà, cười cười, hỏi: “Rốt cuộc là mẹ phát hiện ra con và Dạ Ngưng ở bên nhau từ khi nào vậy?”

Hết chương 101

(1) Váy hồng [] ~ Vốn từ Hán việt là “thạch lựu quần” :

Theo chú thích của bản Hí tạng Triệu sử quán mỹ nhân [] trên ThiVien.net thì “thạch lựu quần” là “quần màu hoa lựu“. Ở bài thơ Như ý nương [] thì “thạch lựu quần” được Phạm Thị Hảo dịch thẳng ra là “quần hồng”. Còn trong bản dịch Hồng Lôu Mộng của Vũ Bội Hoàng, Nguyễn Doãn Dịch, Nguyễn Thọ thì “thạch lựu quần” trong “hàm tương vân túy miên thực được nhân ngốc hương lãng tình giải thạch lựu quần” [] được dịch ra là “tắm quần hồng lãng”.

Nhưng từ “quần” [] theo QuickTranslator thì chính là “váy” hoặc “vật giống cái váy” nên mình quyết định tạm edit ra là “váy hồng” để cho nó... dễ hình dung. Trong những dòng dưới đây, từ “thạch lựu hồng” sẽ được thay thế bằng từ “váy hồng”.

Lại nói về váy hồng thì vào thời Đường, váy hồng là loại trang phục mà những người con gái còn trẻ rất ưa thích. Váy này mang màu hồng của thạch lựu, không nhuộm màu khác, thường khiến người con gái mặc nó xinh đẹp động lòng người. (theo Baidu)

(2) vương bát cao tử: đại loại là “khốn kiếp”

103. Chương 102: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [1]

“Là có ý gì?” Dạ Ngưng sững sốt, mở to hai mắt nhìn Vũ Hàm. Từ khi nào mà mẹ biết được? Không phải là vừa mới biết sao?

Tiểu Vũ Hàm nhìn mẹ Dạ cười mà không nói, mẹ Dạ bị nhìn đến có chút lúng túng, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Gì chứ, chắc hai đứa đói bụng rồi nhỉ, tối mẹ sẽ hầm gà cho hai đứa ăn.”

“Mẹ, mẹ đã sớm biết rồi?” Dạ Ngưng cầm tức nhìn mẹ Dạ, làm cái trò gì thế, khiến cho người ta sốt ruột lo lắng cả ngày như vậy, đùa giỡn người khác vui vẻ lắm à?

“Làm gì có.” Mẹ Dạ cười ngượng ngùng, ba Dạ ở một bên cười bồi theo, Dạ Ngưng thấy hai người như vậy cũng không tiện nổi giận, liền đè nén lửa giận trong lòng, kéo Vũ Hàm: “Mẹ, đừng đùa nữa, tối nay còn và Vũ Hàm sẽ về nhà.”

“Đã trễ thế này rồi còn về gì chứ? Không thể ở lại đây một đêm sao?”

“Sao thế được, là tại Phong tổng của con qua năm mới sẽ đến Bắc Kinh họp, thuận tiện sẽ dẫn theo đứa bạn tốt nhất của con, thư ký của mình cũng tới theo, cho nên con phải về gấp.”

“Thư ký, một đôi à?” Mẹ Dạ vẽ mặt hiếu kỳ nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng trợn mắt liếc bà một cái.

Tiểu Vũ Hàm kéo kéo Dạ Ngưng, cười nhìn mẹ Dạ: “Mẹ, chúng con đi gấp xem, hẳn là ngày mai sẽ còn trở lại đây.”

“Aish, nghe xem, đều là nói chuyện mà Vũ Hàm nói ra cảm giác liền thay đổi ngay.”

“Mẹ, mẹ nói gì thế? Mẹ là mẹ của ai chứ!”

“Mẹ đây chỉ nghiêng về lý chứ không thiên về người.”

“Đúng đúng, mẹ chính là Diêm Vương gia tại thế.”

“Mày con thô nhỏ chết bầm này!”

“.....”

Vũ Hàm và ba Dạ biểu hiện đầy bất đắc dĩ, hai người lại tranh cãi một hồi, liền khiến cho huyết áp mẹ Dạ tăng cao thì Dạ Ngưng mới kéo Vũ Hàm đi, trước khi đi còn thuận tay cầm theo luôn con vịt quay trong nhà. Lên xe, đóng cửa lại, Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng: “.....Làm sao vậy?”

“Em nói xem làm sao?” Tiểu Vũ Hàm không nói gì, không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng chột dạ, tiến lên ôm lấy cô, lại bị Tiểu Vũ Hàm đẩy ra.

“Ba mẹ ở đó, vậy mà em cũng không biết chừng mực?”

“Ai ui, đã ba mẹ rồi kia à.”

“Em còn lảm nhảm nữa?!”

“Được rồi, được rồi mà, không nói nữa, Vũ Hàm, không phải là em quá vui sao, đã lâu rồi không gặp ba mẹ, trêu chọc cho hai ông bà vui vẻ một chút.”

Nghe thế Vũ Hàm liền mềm lòng, máp máp môi không nói gì. Dạ Ngưng cười cười, tiến lên ôm lấy Vũ Hàm, hôn lên mái tóc cô: “Lại nghĩ cái gì thế, em đâu có trách cô, được rồi chứ? Về sau hàng năm chúng ta đều sẽ trở về để mừng tất niên.”

“Ừ.” Vũ Hàm tiến lên nép vào lòng Dạ Ngưng, Dạ Ngưng lại hôn hôn cô, nở nụ cười: “Vũ Hàm, cô nói xem giờ Tiểu Thảo đã bị Phong tổng tóm chưa?”

Tiểu Vũ Hàm nghe xong cũng cười, lắc lắc đầu: “Hẳn là chưa.”

“Sao? Lại lâu như vậy cơ à.”

“Tiểu Thảo gốc nghề, không hiểu chuyện tình cảm, lại càng không hiểu lòng phụ nữ, Phong tổng luôn phải chịu đựng.”

“Vậy cô có phải nên thấy may mắn vì đã tìm được một người con gái thông minh cùng trí tuệ như em không?”

“Đúng vậy, tìm được một cô bé dịu dàng ngọt ngào như em.”

“Ai ui, miệng lưỡi trơn tru, Vũ Hàm, cô nghĩ...”

Vũ Hàm đỏ mặt, giận dữ lườm Dạ Ngưng một cái, đẩy nàng ra, thắt dây an toàn rồi lái xe: “Được rồi, không được làm loạn nữa, tới sân bay đón người đi, không phải Tiểu Thảo đã sớm âm mưu muốn gặp em sao.”

Dạ Ngưng lơ đãng cười cười: “Haiz, con bé đó phỏng chừng là không ít lần bị Phong tổng bắt nạt.”

“Nghe em nói kìa, như thế nào mà Phong tổng lại không bắt nạt em chứ?”

“Em đâu có gốc như Tiểu Thảo.”

“Phải phải.”

Hai người vừa nói vừa cười đi đến sân bay, mới vừa vào đại sảnh đợi một lát liền thấy Tiểu Thảo lôi kéo hai cái vali thật to đi ra, vẻ mặt đầy ủy khuất, Phong tổng vẫn dáng vẻ như cũ, lạnh như băng.

Dạ Ngưng vừa nhìn thấy hai người liền dùng sức vỗ tay: “Đằng này, Tiểu Thảo, Phong tổng!”

“Ngưng Ngưng!” Tiểu Thảo sắc mặt đỏ bừng như thể huyết gà chạy vọt lại, cái vali trong tay liền bị ném qua một bên, bổ nhào vào lòng Dạ Ngưng.

“Thế này là làm sao hả?” Dạ Ngưng bị ôm đến thiếu chút nữa là ngã nhào, kinh ngạc nhìn Tiểu Thảo.

“Oa, nữ nhân xấu xa kia bắt nạt tôi.”

“.....” Dạ Ngưng có chút lúng túng nhìn Phong Uyển Nhu đã tiến tới bên cạnh, Phong Uyển Nhu gật gật đầu với Vũ Hàm, căn bản là không thèm nhìn Tiểu Thảo.

“Được rồi, trước đứng lên đã, thế này là làm sao vậy?”

Tiểu Thảo nhìn Dạ Ngưng cùng Vũ Hàm, lại nhìn Phong Uyển Nhu ở bên cạnh, bĩu môi, không nói gì.

“Đi thôi, đến đây cũng đừng ở khách sạn làm gì, tới nhà tôi đi.”

“Nhà bà?” Tiểu Thảo hai mắt tỏa sáng nhìn Dạ Ngưng, Dạ Ngưng cười gật đầu, đưa tay kéo tay Vũ Hàm: “Nhà của hai chúng tôi.”

“Thật tốt.” Tiểu Thảo hâm mộ nhìn hai người, sắc mặt Phong Uyển Nhu ở bên cạnh dần dần khó coi, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Lên xe, Tiểu Thảo liền thay đổi thái độ, vui vẻ bám vào cửa kính nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại tán gẫu vài câu với Dạ Ngưng, Vũ Hàm cùng Phong tổng ngồi ghế sau, ít nhiều cũng trò chuyện vài câu. Phong Uyển Nhi nhìn Tiểu Thảo ngồi ở ghế phụ lái, sâu kín thở dài: “Haiz...”

Tiểu Vũ Hàm cười cười, nhìn Phong Uyển Nhu: “Sẽ ổn thôi.”

Phong Uyển Nhu lắc đầu: “Cái đồ gốc ấy.”

“Ngưng Ngưng, hôm nay trên máy bay tôi nhìn thấy một người đáng đáp rất giống Vương Phi.”

Dạ Ngưng nhún mày, nhìn nhìn cô: “Thế nào, vui không?”

Tiểu Thảo dùng sức gật đầu: “Đúng thế, tôi thích Vương Phi, đều luôn muốn chụp ảnh với cô ấy.”

“Thế à? Vậy sao lại không đi?” Tiểu Thảo nhìn Dạ Ngưng mím môi không nói, Dạ Ngưng thấy cô như vậy liền cũng đoán được bảy tám phần, thầm thở dài. Nhìn Tiểu Thảo hiện tại lại nghĩ tới mình năm đó, năm đó có phải mình cũng khiến cho Vũ Hàm âm thầm hao tổn tinh thần như vậy không? Tiểu Thảo à Tiểu Thảo, rốt cuộc đến khi nào thì bà mới có thể cảm nhận được tình yêu của Phong tổng đây, tôi nhìn mà cũng thấy sốt ruột.

Bởi vì là ngày lễ nên đường rất thông thoáng, vài người đi thẳng một đường là đến nhà.

Dạ Ngưng cùng Tiểu Thảo kéo hành lý vào, Vũ Hàm đi làm cơm, Phong Uyển Nhu đương nhiên sẽ không nấu cơm, ngồi ở sofa xem tivi.

Thu xếp hành lý xong, Tiểu Thảo liền kéo Dạ Ngưng ra ngoài tham quan: “Ngưng Ngưng, nhà thật đẹp, chắc không phải bà thiết kế đâu nhỉ.”

Dạ Ngưng cười cười nhìn cô: “Đúng vậy, là Vũ Hàm thiết kế.”

“Tôi đã nói mà, bà thiết kế làm sao đẹp được thế này.”

“.....Dương Tiểu Thảo.”

“Làm gì chứ, tôi ăn ngay nói thật mà.”

Hai người đang nói thì chuông cửa vang lên, Dạ Ngưng nhíu nhíu mày, có chút kỳ quái, ai vậy, giờ này lại đến, chần chừ đi tới cửa, nàng nhìn vào mắt thần, liền hóa đá.

“Sao lại không mở cửa?” Vũ Hàm từ phòng bếp đi ra nhìn Dạ Ngưng, ai vậy, làm sao mặt lại biến sắc như thế?

Tiểu Thảo cũng tò mò nhìn Dạ Ngưng, cổ họng Dạ Ngưng như thể bị mắc cái bánh mật, nhìn nhìn Vũ Hàm, nói: “Kẻ phá đám tới.”

“.....” Vũ Hàm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đẩy Dạ Ngưng đi ra mở cửa, Tiểu Thảo tò mò đứng ở một bên, kẻ phá đám là ai thế?

“HAPPY NEW YEAR!”

Người còn chưa tới mà tiếng đã tới trước, một trận hương bạc hà xông vào mũi, một cơn gió ào ào không lớn không nhỏ thổi vào, một thân ảnh màu đen nhảy vào phòng, mắt thấy Tiểu Vũ Hàm bị người nọ kéo vào lòng, Tiểu Thảo sợ tới mức tóc tai đều dựng thẳng lên, quay đầu bối rối nhìn Dạ Ngưng, Ngưng, Ngưng Ngưng, đây là ai thế? Ôm vợ của bà! Bà còn đứng thất thần ra đây làm gì?

Dạ Ngưng một bộ nhìn mãi thành quen, nhún vai: “Em nói này Tiêu tổng, năm mới tốt lành, ôm lâu như thế thì phải đưa tiền lì xì đấy nhé.” Aish, sẽ không phải là tất niên lại cãi nhau với nữ nhân nhà mình nên mới lại đây tìm Vũ Hàm nhà này nói chuyện phiếm giải buồn đấy chứ.

Tiêu Mạc Ngôn buông Tiểu Vũ Hàm ra, quay đầu vừa định cãi lại Dạ Ngưng thì không ngờ lại lập tức nhìn thấy Tiểu Thảo ở bên cạnh.

“Oa, con nhà ai đây, đáng yêu quá đi.” Tiêu Mạc Ngôn làm bộ như muốn xông tới, lại bị Dạ Ngưng kéo lại, Tiểu Thảo mặc áo ngủ in hình con heo hoạt hình béo tròn của Dạ Ngưng, ngơ ngác nhìn Tiêu Mạc Ngôn, trong mắt một mảnh mơ hồ, tựa hồ có chút không biết người này là từ chỗ nào chui ra.

“Á...” Sau khi Tiểu Thảo kịp phản ứng liền chạy về phía phòng khách, lập tức ngồi xuống bên cạnh Phong Uyển Nhu, nắm lấy góc áo cô, khẩn trương nhìn Tiêu Mạc Ngôn. Đây là ai vậy? Thật là khủng khiếp.

“Ái chà, dĩ nhiên lại còn có một đại mỹ nữ nữa.” Tiêu Mạc Ngôn hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Phong Uyển Nhu.

Phong Uyển Nhu nhìn cô, lắc lắc đầu: “Tiêu tổng, lâu lắm không gặp, khỏe chứ.”

“Khỏe chứ? Sao lại có thể không có việc gì được, ngay cả ái tướng của tôi cô cũng bắt cóc, tôi còn có thể không có việc gì chắc?” Tiêu Mạc Ngôn cười đến nổi đôi mắt đầy dục hoặc híp lại, đá rơi đôi giày trên chân ra thay dép lê, định đặc tiêu sái tiến vào.

Tiểu Thảo ngồi trên sofa, hơi chút hoảng sợ nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Giữa trời mùa đông mà Tiêu tổng còn không quên trang điểm, cời áo khoác ra chính là một chiếc váy dài màu đen bó sát, hở cổ lộ ra bộ ngực khêu gợi, dáng người cao gầy cùng đường cong chữ S rất hấp dẫn ánh mắt người khác, Tiểu Thảo nhìn mà chỉ lắc đầu.

Nữ nhân này thoát nhìn thực sắc/ tình nha, quả nhiên Ngưng Ngưng nói đúng, thật đúng là kẻ phá đám mà.

“Tiêu tổng, chị đầu năm tới nhà của người ta mà cũng không biết đường mang theo chút quà cáp sao?” Dạ Ngưng nhướn mày nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn cười cười, xoay người vuốt vuốt má nàng, nhẹ giọng nói: “Ngoan.”

“Vũ Hàm!” Lần này Dạ Ngưng cũng không dám mạo phạm gì nữa, đỏ mặt chạy tới bên người Vũ Hàm trốn, Tiểu Vũ Hàm bất đắc dĩ nhìn Tiêu Mạc Ngôn: “Em hỏi này Tiêu, chị đến đây để làm gì?”

“Sao, không chào đón tôi à?” Tiêu Mạc Ngôn đi tới trước sô pha, nhìn Tiểu Thảo vẻ mặt đầy lo lắng: “Cô bé, dịch cái móng ra, tỷ tỷ xinh đẹp muốn ngồi.”

Thật sự quá vô sỉ! Ngay cả trẻ con mà cũng không tha!

Dạ Ngưng ở một bên cảm tức tròng Tiêu Mạc Ngôn, nhìn Tiểu Thảo ngoan ngoãn dịch móng ra chừa chỗ mà trong lòng có chút không thoải mái, vừa định nói gì đó thì lại bị Tiểu Vũ Hàm kéo lại, Vũ Hàm nhìn nàng lắc lắc đầu. Em vội vàng gì? Phong tổng có thể để cho Tiểu Thảo bị bắt nạt sao?

Tiêu Mạc Ngôn vừa lòng ngồi xuống, xoay qua rất có hứng thú nhìn Tiểu Thảo, đưa tay nhéo nhéo má cô: “Thực đáng yêu nha, là con nhà ai thế.”

“Chị làm cái gì thế.....” Tiểu Thảo dùng sức dịch sát vào bên người Phong Uyển Nhu, Phong Uyển Nhu nhìn Tiêu Mạc Ngôn, mắt hơi hơi nheo lại. Cô biết Tiêu Mạc Ngôn tới làm gì, không phải là muốn thị uy với mình, sau đó lấy Tiểu Thảo ra để uy hiếp cùng cảnh cáo mình không nên động đến Vũ Hàm sao. Lòng dạ Tiêu tổng cũng quá hẹp hòi đi, thủ hạ có vô số người tài ba, quân tử hẳn là nên giúp người thành đạt mới phải.

“Chà, nhìn xem còn thẹn thùng này.” Tiêu Mạc Ngôn che miệng cười không ngừng, Dạ Ngưng cùng Vũ Hàm ở một bên xem mà lạnh gáy.

“Thật lâu không gặp Hạ tiểu thư rồi, hiếm khi mới đến một chuyến, Tiêu tổng còn không cho đưa tới để gặp sao?” Đặt điều khiển từ xa qua một bên, Phong Uyển Nhu nhướn mày nhìn Tiêu Mạc Ngôn, nụ cười trên mặt Tiêu Mạc Ngôn kia giống như thể bị chặt đứt giữa chừng, lập tức im bật.

__Hết chương 102__

104. Chương 103: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [2]

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Tiêu Mạc Ngôn, Dạ Ngưng cười đến ngã vào lòng Vũ Hàm, Vũ Hàm ôm nàng lắc đầu. Phong Uyển Nhu vẫn như cũ mặt không thay đổi, Tiểu Thảo bên cạnh lại ngẩn ngơ, Hạ Hạ? Hạ Hạ là ai? Là mẹ chị ta sao? Như thế nào lại sợ hãi như vậy.

“Chắc chắc, tôi nói này, mấy nữ nhân nhỏ mọn như mấy người thực vô vị mà, lần nào cũng đều lấy Hạ Hạ ra làm lệnh tiễn*, còn có năng lực nào khác không?” Tiêu Mạc Ngôn chân đẹp bắt chéo khinh bỉ nhìn Phong Uyển Nhu.

Phong Uyển Nhu nhướn mày: “Thế sao? Vậy lệnh tiễn này rốt cục có tác dụng hay không đây?”

“.....” Đã sớm nghe nói Phong Uyển Nhu giỏi ứng biến, Tiêu Mạc Ngôn đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cô thực hối hận. Mấy người nói xem thời tuổi trẻ như thế nào lại không nhận được đi tìm một cô vợ về quản mình làm gì chứ, vốn mình là đao thương bất nhập, nhưng giờ thì sao, ai cũng đều biết hễ có việc gì là liền nhắc tới Hạ Hạ.

“Không phải chứ tôi nói này, Phong tổng, cô cũng quá đáng quá đi, Vũ Hàm mới đi vài ngày đã bị cô đào vách tường đoạt mất rồi.”

“Tôi chỉ là không nỡ để cô ấy phải chia lìa với Dạ Ngưng mà thôi.” Phong Uyển Nhu thực bình tĩnh, Tiêu Mạc Ngôn sắp phát điên mất, nhìn đi, đây mới gọi là giỏi, nói láo còn không quên thể hiện mình là người tốt!

“Tôi bồi dưỡng Vũ Hàm đã một năm trời, cô ấy không thể đi được.” Tiêu Mạc Ngôn thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Phong Uyển Nhu.

Thật ra Phong Uyển Nhu không có phản ứng gì, mà Tiểu Thảo ở một bên đã tỏ ý không vui: “Chị hung dữ cái gì chứ?”

“Cùng là ai chứ?” Tiêu Mạc Ngôn chuyển ánh mắt đầy dụ dỗ qua, Dạ Ngưng ở một bên thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, không phải chứ, Tiêu tổng? Nó là ai? Nó chính là đứa nhỏ bị chị đùa giỡn cả nửa ngày chứ ai. Tiểu Vũ Hàm kéo kéo Dạ Ngưng, lắc lắc đầu. Bộ dáng tức giận gì đó của Tiêu Mạc Ngôn cô là người hiểu rõ nhất, không cần đưa đầu lên trước hòng sủng.

“Tôi là thư kí của Phong tổng!” Tiểu Thảo lại nổi giận rồi, Phong tổng sao có thể để cho người khác bắt nạt được?

Phong Uyển Nhu nhìn Tiểu Thảo không nói gì, khóe môi khẽ nhếch, thân mình ngả về phía sau, miễn cưỡng tựa vào sofa, chuẩn bị xem bảo bối nhà mình phát uy. Đây không phải là tự thối phồng, mà nhiều năm qua như vậy rồi, trừ Tiểu Thảo ra cũng không ai có khả năng khiến cô tức giận đến nổi điên cả, đối phó với Tiêu Mạc Ngôn thì cũng có thể thừa sức.

“Thư ký? Thư ký thì giỏi lắm sao?!” Tiêu Mạc Ngôn thực sự cáu rồi, nhìn bộ dáng Phong Uyển Nhu như vậy xem ra là thật sự có lòng muốn giữ lại Vũ Hàm, lo lắng của cô không phải là thừa, may mà hôm nay đến đây, nếu không không thì có lẽ chưa qua năm mới thì Vũ Hàm đã bị mang đi mất. Vậy thì ý tưởng tốt đẹp trong đầu muốn cùng Hạ Hạ du ngoạn khắp đại giang nam bắc không phải bị chặt đứt sao? Trong Thiên Hoàng trừ Vũ Hàm ra, người cô vừa tin nhiệm lại vừa có năng lực thật đúng là không nhiều.

“Đúng vậy.” Tiểu Thảo còn thật sự gật gật đầu.

Tiêu Mạc Ngôn nhướn mày: “Cái gì?”

Đây là cái thể loại gì chứ!

“Chính chị nói đó thôi, thư ký thực sự rất giỏi mà, không cho phép chị lớn tiếng với Phong tổng!” Tiểu Thảo tức giận đến mặt mũi đỏ hồng nhìn Tiêu Mạc Ngôn, một tay bảo vệ trước người Phong Uyển Nhu.

Tiêu Mạc Ngôn hơi ngẩn ra, nhìn nhìn Tiểu Thảo, lại nhìn nhìn Phong Uyển Nhu, mắt nheo lại.

Không đúng, có điểm mờ ám.

Vừa thấy cô như vậy, thân mình Vũ Hàm hơi cứng lại, kéo Dạ Ngưng nhỏ giọng nói: “Tiêu nghiêm túc đó.”

“Vậy trước nay chị ta không nghiêm túc chắc?” Dạ Ngưng không thêm để ý nói.

Tiểu Vũ Hàm lắc đầu, gõ đầu nàng: “Bình thường hết lần này tới lần khác toàn là đùa giỡn với mấy người thôi, em cho rằng chị ta thực sự không đối phó được em chắc?”

Sax...

Đối với chuyện này Dạ Ngưng vẫn luôn tự hiểu rõ, thủ đoạn Tiêu tổng đối phó với người khác nàng vẫn thường nghe nói qua, nhưng mà.....

“Chị ta có thể đối phó thể nào chứ? Phong tổng lại đâu có nhược điểm gì.”

“Ừ, không có nhược điểm thật sao?” Tiểu Vũ Hàm nhìn Dạ Ngưng hỏi, Dạ Ngưng rụt cổ lại, nhin không được nhìn nhìn Tiểu Thảo từ xa. Hôm nay bị “xử” chính là đồ ngốc kia rồi, bà phát uy thực không đúng lúc nha.

“Dương Tiểu Thảo nhí.” Đúng lúc tất cả mọi người đều đang nghi hoặc, Tiêu Mạc Ngôn liền mở miệng, đưa tay cầm lấy cái chén trên bàn, uống một ngụm nước trái cây, đôi mắt đẹp hẹp dài híp lại, nhìn Tiểu Thảo từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy, chị muốn gì.....” Tiểu Thảo bị ánh mắt kia của cô dọa, thân mình không tự giác mà lui lại phía sau, Phong Uyển Nhu ở bên cạnh mấp máy môi nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

“Không có gì.” Tiêu Mạc Ngôn một bộ vẻ mặt ôn hòa, trong mắt lấp lánh, thật giống như trong tay cô không phải nước trái cây mà là rượu vang vậy, uống vào rồi thực quyền rũ động lòng người.

“Em cảm thấy Bắc Kinh thế nào?” Phải, dụ dỗ tiểu bạch thỏ phải tuân tự từng bước một.

Phong Uyển Nhu ở một bên nhướn mày, cảm tức tròng Tiêu Mạc Ngôn, Tiểu Thảo lại không suy nghĩ nhiều, nhìn Tiêu Mạc Ngôn nói: “Tốt lắm, nhiều đồ ăn ngon, nhiều chỗ chơi, còn có Ngưng Ngưng và Tiểu tỷ tỷ.”

“Vì sao bà gọi người ta là Tiểu tử tử mà lại gọi tôi là Ngưng Ngưng chứ, kém hẳn một bậc mà.” Dạ Ngưng nhỏ giọng than thở, vẻ mặt không vui, Tiểu Vũ Hàm trợn mắt liếc nàng, lúc nào rồi mà em còn để ý cái này?

“Vậy em có muốn ở lại Bắc Kinh lâu dài không? Tử tử dẫn em đi chơi khắp nơi nhé, thế nào?”

“Ở lại Bắc Kinh lâu dài?” Tiểu Thảo hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn Phong Uyển Nhu, đây là ý gì?

“Tiêu tổng, cô –”

“Aish, tôi đang cùng trẻ nhỏ nói chuyện phiếm mà, chắc Phong tổng sẽ không để ý chứ nhỉ.” Tiêu Mạc Ngôn lại uống một ngụm trước trái cây, cười nói.

Không ai đi đánh người mang vẻ mặt tươi cười, Phong Uyển Nhu ẩn nhẫn nhíu nhíu mày, không nói gì.

“Sống lâu dài sao –” Tiểu Thảo nhíu nhíu mày, vẻ đầy rối rắm không quyết được.

Hả? Dạ Ngưng run run, hai mắt trợn trừng thật to nhìn Tiểu Thảo, sao chứ, muốn đến Bắc Kinh thật? Chỉ bởi vì muốn trốn tránh Phong tổng sao? Tiểu Thảo à Tiểu Thảo, Phong tổng chắc chắn sẽ đau lòng lắm đó.

Tiểu Vũ Hàm cũng mím môi, trừng mắt với Tiêu Mạc Ngôn, chị nắm được lòng người khác chuẩn quá nhỉ? Nếu người khác mà chia rẽ chị và Hạ Hạ như thế thì chị đã sớm bùng nổ rồi ý chứ?

Sắc mặt Phong Uyển Nhu có chút khó coi, những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt một bên xô pha, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Thảo. Cô cố gắng đã lâu như vậy rồi, đồ ngốc này thực sự vẫn không hiểu ra sao?

Nhưng thật ra Tiêu Mạc Ngôn lại thực vui vẻ, rất có hứng thú nhìn Tiểu Thảo, trẻ con mà, dù dỗi một chút chắc chắn là không thành vấn đề.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cuối cùng Tiểu Thảo cũng mở miệng: “Tốt thì tốt, nhưng mà không có Phogn tổng thì em ở lại cũng chẳng có nghĩa gì.”

Một câu chân thành, lại làm yên lòng Phong Uyển Nhu, ánh mắt lập tức ấm áp đi rất nhiều, khóe môi hơi nhếch lên, cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

Tiêu Mạc Ngôn thật ra lại lơ đãng chớp mắt nhìn Tiểu Thảo, gật đầu: “Cũng không tệ lắm, Phong tổng không nhìn lầm người.”

.....

Náo loạn cả nửa ngày như vậy, hóa ra Tiêu tổng chị là đùa giỡn với tụi này hả?!

Tiêu Mạc Ngôn chọc cho nhiều người tức giận, mọi người liền hướng ánh mắt đầy phẫn nộ về phía cô, Tiêu Mạc Ngôn liền nhún vai, lắc đầu: “Cuộc sống không nhiều thứ thú vị lắm, tôi đến đây tìm ít trò vui, hơn nữa, Vũ Hàm là người thế nào chứ, có thể chỉ bằng vào việc người ta nói hai ba câu liền rời khỏi vòng tay của tôi sao?”

“Vòng tay gì của chị chứ? Cái gì mà vòng tay của chị hả!” Dạ Ngưng ở một bên nóng nảy, Tiểu Vũ Hàm nhíu mày ẩn vai nàng giữ lại, đang định nói thì chuông cửa vang lên.

“Ai chứ?” Dạ Ngưng tức giận lau bầu, từ trong lòng Vũ Hàm đi ra mở cửa, nhìn cũng chưa nhìn liền mở cửa ra.

Trong nháy mắt khi mở cửa, tiếng hô hấp của Tiêu tổng vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Không phải chị nói đi mua đồ Tết sao? Mua đến tận nhà Vũ Hàm cơ à?” Hạ Linh Doanh đứng trước cửa, vẻ mặt lạnh lùng nở nụ cười nhìn Tiêu Mạc Ngôn.

“Hạ Hạ, mau vào! Mau vào!” Dạ Ngưng nhiệt tình vội vàng, đưa tay kéo Hạ Linh Doanh, thật tốt quá, Bò Tát trừ yêu đến rồi!

“Không phải là mẹ chị ta sao.” Tiểu Thảo nhìn Hạ Hạ lăm lăm.

Tiêu Mạc Ngôn nổi giận: “Mẹ ai chứ?”

Tiểu Vũ Hàm cùng Phong Uyển Nhu đều có chút buồn cười, Tiểu Thảo nghi hoặc nhìn cô: “Vậy sao chị lại sợ cô ấy như thế?”

Ở trong mắt Tiểu Thảo, có thể làm cho người ta sợ hãi như vậy thì trừ mẹ già ra thì chính là Phong tổng, hả? Phong tổng! Tiểu Thảo liếc Phong Uyển Nhu một cái, thấy cô đang nhìn mình liền cúi đầu rút cổ, thì ra là người mình thích.

Hạ Hạ một thân áo da màu trắng, đôi mắt cũng màu trắng, hai má trắng nõn như tuyết, cả người tựa như tiên tử trên trời, không nhiễm một hạt bụi.

“Chị muốn gặp Vũ Hàm thì cứ nói thật đi, vì sao lại phải lừa người khác?” Xinh đẹp cùng thanh tú tập hợp chung một chỗ, Hạ Linh Doanh tiến lên trước, khí thế bức nhân nhìn Tiêu Mạc Ngôn. Thân hình bé nhỏ của Tiêu Mạc Ngôn liền lùi lại, làm gì còn có bộ dáng đầy khí phách vừa rồi.

Không phải chứ.....

Tiểu Thảo nhìn đến ngây người, thật đúng là một nữ vương mà!

Tiểu Vũ Hàm và Dạ Ngưng ở bên cạnh đã sớm quen nhìn hai người như vậy rồi, Dạ Ngưng bốc một nắm hạt dưa, đưa cho Vũ Hàm một ít, hai người ngồi một bên cắn hạt dưa. Phong Uyển Nhu cầm lấy chén trà bên cạnh thản nhiên uống.

“Gì chứ, tôi đây không phải là sợ khiến em sốt ruột sao?”

“Chị đi mua hàng Tết mua đến hai tiếng đồng hồ chẳng lẽ em không sốt ruột chút?!” Hạ Hạ tức đến phát điên rồi, cô ở nhà chờ Tiêu Mạc Ngôn suốt hai giờ, biết tính tình thích làm loạn của người kia, chắc có lẽ là đến nhà người khác, nhưng bởi vì lo lắng cho nên luôn có phần không yên lòng, nhớ đâu chị ấy lái xe bị đụng thì sao bây giờ, hiện tại nhìn thấy cô ở nhà Dạ Ngưng, lửa giận trong lòng liền bùng phát.

“Đây không phải là tại Uyển Nhu đến đây, cho nên tôi mới tới gặp sao.”

“Uyển Nhu?” Hạ Hạ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Uyển Nhu. Vừa rồi mọi dây thần kinh đều bị Tiêu Mạc Ngôn làm cho căng thẳng, căn bản không nhìn thấy người khác.

“Hạ Hạ.” Phong Uyển Nhu hơi hơi gật đầu với cô.

Hạ Hạ cười cười: “Đến từ lúc nào vậy?”

“Vừa tới hôm nay, mà chưa hết, còn chưa an ổn thì Tiêu tổng đã tới gặp tôi, cùng thư kí của tôi trò chuyện rất vui vẻ.”

Cô có cần thiết phải như thế không hả Phong tổng!

Tiêu Mạc Ngôn ở bên cạnh cảm tức trừng Phong Uyển Nhu, nữ nhân này, lòng trả thù cũng mạnh quá đi!

Phong Uyển Nhu tiếp tục thưởng trà, nhưng thật ra Tiểu Thảo bị Hạ Hạ nhìn chăm chăm đến ngưỡng ngừng cúi đầu.

“Tiêu.” Hạ Hạ lạnh lùng kêu một câu, người này có phải vài ngày không bị quản là lại gây chuyện chẳng bao giờ dừng được không?

“Hạ Hạ, em đừng nghe cô tai nói, tôi chỉ đến thăm thôi mà.”

“Chị lại bắt nạt ai, tất niên mà chị không thể an ổn chút được sao?” Hạ Hạ tức giận nhìn Tiêu Mạc Ngôn, lẽ tất niên ở nhà làng nhàng thì cũng được rồi, dĩ nhiên lại còn cố ý đến nhà Vũ Hàm bắt nạt người, không biết Dạ Ngưng mới trở về, cần để cho hai người ngọt ngào bên nhau sao.

“Hừ, tôi có nói gì thì em cũng không tin.” Tính tình Tiêu tổng lại bộc phát, cảm thấy ở trước mặt nhiều người như vậy thật có chút mất thể diện, liền lạnh mặt không nhìn Hạ Linh Doanh. Hạ Hạ trợn mắt liếc cô một cái, không quan tâm đến cô, đi tới bên cạnh Phong Uyển Nhu ngồi xuống.

“.....Mình về nhà đi.” Vừa thấy tư thế này, Tiêu Mạc Ngôn liền lập tức bật dậy từ sofa, đưa tay ra tóm lấy Hạ Hạ.

Hạ Hạ nhìn cô cười cười, nói: “Nếu có việc gì thì chị về trước đi, em nhớ là chị đã nói Uyển Nhu đã quen biết mình từ nhiều năm trước rồi, em muốn để cô ấy kể cho em một chút về những ngày tháng về vang trước kia của chị.”

“Đúng vậy đúng vậy! Em cũng muốn nghe.” Dạ Ngưng ở một bên hòa theo, Vũ Hàm giận dữ lườm nàng một cái, Tiêu Mạc Ngôn nhìn thấy thế ít nhiều cũng có chút vui mừng, không phải cô chiến đấu một mình, quả thực Vũ Hàm đúng là người của cô mà!

“Cũng phải, Hạ Hạ, ở lại đi, vừa đúng lúc, chúng ta vừa gói sủi cảo vừa nói.” Vũ Hàm mỉm cười với Hạ Linh Doanh, đứng dậy đi vào bếp lấy thớt.

Hết chương 103

105. Chương 104: Trận Chiến Tranh Đoạt Vũ Hàm [3]

“Tôi cảm thấy nữ nhân mấy người thật đúng là không có ý tứ mà, năm mới mà còn khiến cho tâm tình người ta không thoải mái.” Tiêu Mạc Ngôn đối với thế giới tràn ngập phúc hắc này hoàn toàn tuyệt vọng, một chút hy vọng cuối cùng của cô cũng bị Tiểu Vũ Hàm dập tắt.

“Được rồi, Tiêu tổng, bên này còn có một cô bé đó, đừng có nói linh tinh dọa người ta sợ đi.” Dạ Ngưng chỉ chỉ Tiểu Thảo ở bên cạnh.

Tiêu Mạc Ngôn trợn mắt lườm Dạ Ngưng: “Thôi đi, còn cô bé cái gì nữa, đã sớm bị Phong tổng ăn sạch đến cả bã cũng không còn ý chứ.”

Một câu nói khiến hai người đỏ mặt, Tiểu Vũ Hàm ở một bên mỉm cười khê, Dạ Ngưng hiếm hoi nhìn được bộ dáng Phong tổng đỏ mặt, liền cười đến vui sướng, mặt Tiểu Thảo cũng đỏ như mông khỉ, hướng đến bên người Phong Uyển Nhu trốn, nhưng vừa thấy Phong tổng, dĩ nhiên mặt còn hồng hơn mặt mình.

“Không phải chứ, hai người chơi trò Plato (1)?” Tiêu Mạc Ngôn kinh ngạc, tính cách Phong Uyển Nhu này như thế nào mấy năm trước cô đã thăm dò rồi, cái kẻ có dục vọng mạnh mẽ muốn không chế người khác như vậy dĩ nhiên lại chưa “ăn” Tiểu Thảo sao, lừa ai chứ?

“Chị cho là ai cũng đều giống mình chắc?” Hạ Hạ liếc Tiêu Mạc Ngôn một cái, người này nói chuyện mà chẳng nề tình gì hết, không thấy mặt Uyển Nhu đỏ bừng rồi sao?

“Được rồi mà, cùng gói sủi cảo đi, còn có chị, Tiêu tổng, đừng chỉ mãi ăn mãi uống, tự mình làm đi biết không?” Dạ Ngưng cầm thớt cùng chày cán bột đi ra, Tiểu Vũ Hàm bưng một chậu lớn đầy vỏ bánh theo sau.

Tiêu Mạc Ngôn vừa thấy thế liền nhú mày, ngồi xuống bên cạnh Hạ Hạ: “Kỳ thật tôi vốn là một người rất chăm chỉ, nhưng mà đối với thịt thà gì đó lại thực sự rất chán ghét, nhất định phải tránh xa sủi cảo gì gì đó.”

Tiểu Vũ Hàm cười cười nhìn Tiêu Mạc Ngôn, an ủi: “Không sao đâu, Tiêu tổng, đây là rau cần tây mà.”

.....

Vũ Hàm, em có cần phải như vậy không chứ, nói thế nào thì em cũng là thủ hạ của tôi mà, em không thể chừa lại chút đường lui cho tôi sao?

Mắt thấy Tiêu Mạc Ngôn bắt đầu muốn nổi điên, Hạ Hạ ở một bên liền vội vàng kéo cô, nhẹ giọng nói: “Tiêu.”

Tiêu Mạc Ngôn mặt nhăn mày nhíu còn chưa giãn ra, nghiêng đầu nhìn Hạ Hạ.

Hạ Hạ dịu dàng nhìn cô: “Em muốn xem chị gói sủi cảo.”

“.....”

“.....”

Bốn người ở bên cạnh đều kinh ngạc, cái gì gọi là “day chồng có cách”, Hạ Hạ à Hạ Hạ, trách không được Tiêu tổng bị cô ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tiêu Mạc Ngôn đỏ mặt, Tiêu tổng da mặt dày hạng nhất đỏ mặt, ngồi bên cạnh Hạ Hạ, kích động đến nỗi nói suýt cắn phải lưỡi: “Gói, tôi gói cho em!”

Hạ Hạ đã mở miệng rồi, thì có chết cũng phải gói thôi.

Rốt cục cũng áp chế người có thể gây loạn nhất xuống, vài người còn lại bắt đầu ra hình ra vẻ gói sủi cảo, khiến cho Dạ Ngưng phải giật mình là, cán bột mỏng và nhanh nhất tốt nhất dĩ nhiên lại chính là Tiểu Thảo gốc nghiệt.

Nhìn chằm chằm Tiểu Thảo cán bột, Dạ Ngưng không thể tin được lắc đầu: “Mày luyện từ đâu thế?”

Tiểu Thảo vén vén tay áo, cười nói: “Phong tổng thích ăn sủi cảo, tao cán bột làm cho chị ấy ăn một năm rồi.”

“.....” Lại là một thê nô, Dạ Ngưng hoàn toàn hết chỗ nói, quay đầu nhìn Tiểu Vũ Hàm ở một bên gói sủi cảo mà lòng mềm lại, xem ra vẫn là nàng hạnh phúc.

“Nhìn cái gì, gói nhanh lên.” Tiểu Vũ Hàm giận lườm Dạ Ngưng một cái.

Dạ Ngưng vừa thấy vậy liền vui vẻ: “Vũ Hàm, cô không nhìn em thì sao biết em nhìn cô chứ? Thì ra cô vẫn yên lặng để ý đến em như vậy a.”

Mặt Tiểu Vũ Hàm đỏ lên, trừng mắt với Dạ Ngưng, dùng ánh mắt bảo nàng thu liễm lại.

“Được rồi được rồi đó, vợ chồng son hai người lâu ngày gặp lại, nếu không phải có sói đến nhà thì tôi và Hạ Hạ cũng sẽ không đến quấy rầy cả hai đâu, nên làm gì thì làm, hôn môi gì đó cũng đều được cả, cứ coi như bọn này không tồn tại là được.” Tiêu Mạc Ngôn tổng cộng cán được cái cái vỏ sủi cảo, đều thành hình tròn đồng tâm, không cái nào có thể sử dụng được cả, nhưng Hạ Hạ lại vẫn dụ dăng nhìn cô, ánh mắt kia, thực làm cho người ta phải say.

“Chị mới là sói.” Tiểu Thảo không vui, làm gì lại cứ thích nói Phong tổng là sói chứ.

Tiêu Mạc Ngôn nhú mày: “Đúng thế, tôi là sói, chuyên môn ăn cái loại tiểu bạch thỏ gốc nghiệt ngơ ngác như em.”

Tiểu Thảo bị chọc tức đến mặt mũi đỏ bừng, nghẹn khuất thật lâu cũng không biết nói cái gì, Tiêu Mạc Ngôn vừa lòng cúi đầu cán bột, chờ đến khi cô cán được cái vỏ bánh tốt đầu tiên đang muốn khoe khoang thì Tiểu Thảo mười phần phần khích phẫn một câu: “Lão già không đứng đắn!”

“.....” Kinh ngạc, mọi người cười vang, Dạ Ngưng cũng chịu không nổi, buông vỏ bánh trong tay ôm eo Tiểu Vũ Hàm, Tiểu Vũ Hàm cũng cười vui vẻ, liền ngay cả Phong tổng lẫn Hạ Hạ đều có chút buồn cười. Tiêu Mạc Ngôn chớp mắt nhìn Tiểu Thảo, cuối cùng một câu cũng không nói, cúi đầu yên lặng cán vỏ bánh. Cái này gọi là gì? Cái này gọi là có khả năng thì sợ tranh cãi nhiều, mà kẻ tranh cãi nhiều thì sợ kẻ gốc trời sinh.

Tuy nói là gói sủi cảo, nhưng thật ra chân chính làm hết hơn nửa rất xuất sắc thì chỉ có Tiểu Thảo cùng Tiểu Vũ Hàm. Lúc sau thì vài người làm rõ ràng rất xấu liền mặc kệ, để hai người ở kia làm. Không biết sao Tiêu Mạc Ngôn và Dạ Ngưng lại gây lộn, mặt mũi đầy bột mì, hai người lại thành diễn kinh kịch (2).

Tiểu Vũ Hàm bắt đầu nhìn mọi người, Tiểu Thảo lại không thể, tâm tư chỉ một, làm chuyện gì cũng đều phải nghiêm túc. Tầm mắt Hạ Hạ đương nhiên không dời Tiêu Mạc Ngôn, mà Phong tổng lại chỉ chăm chú xem ti vi, một lời cũng không nói.

“Tiểu Thảo, cũng sắp xong rồi, em gói cũng không tệ.”

“Lúc đầu cũng không tốt lắm.” Tiểu Thảo xoa xoa mồ hôi trên trán, cười nhìn Tiểu Vũ Hàm: “Trước kia em cũng từng gói cho Ngưng Ngưng, nhưng nó lại không thích ăn.”

“Cám ơn em đã chiều cố Dạ Ngưng những ngày qua.” Tiểu Vũ Hàm nhìn Tiểu Thảo, những ngày đó nếu không có Tiểu Thảo làm bạn, chắc chắn Dạ Ngưng sẽ lại càng thêm khổ sở.

Tiểu Thảo lắc đầu, cười với Tiểu Vũ Hàm đến nỗi đôi hàm răng nhỏ trắng tinh cũng lộ ra: “Tiểu tỷ tỷ, thật ra vẫn là Dạ Ngưng chăm sóc em, nó là một người rất quan tâm tới người khác.”

“Dạ Ngưng biết chăm sóc người khác?” Tiểu Vũ Hàm nhìn thoáng qua Dạ Ngưng đang bị Tiêu Mạc Ngôn bẻ tay đè trên mặt đất, lắc lắc đầu, Tiểu Thảo vừa thấy vậy liền vội vàng giải thích: “Là thật mà, nó thông minh lắm, học nấu cơm chỉ cần một tháng, sau lại còn học em cách giặt quần áo, chăm lo việc nhà, chăm sóc vật nuôi.”

Tiểu Vũ Hàm không nói gì, xem nhẹ học thuyết một tháng mà vẫn còn được coi là thông minh kia của Tiểu Thảo, không chớp mắt nhìn Dạ Ngưng. Ở lúc nàng khó khăn nhất, mình lại không ở bên cạnh, Dạ Ngưng, một năm qua em đã trải qua thế nào?

“Mới đầu em cũng không thích dạy nó cho lắm, nhưng mà nó lại luôn hỏi cho bằng được, không dạy thì liền lằng nhằng dây dưa với em, em hỏi nó vì sao muốn học, nó liền nói về sau muốn chăm sóc người vẫn luôn chăm sóc nó.”

Một lời xuyên tim, ngón tay đang nắm đôi đũa liền run rẩy, khóe mắt Tiểu Vũ Hàm có chút ướt. Những lời này...những lời này Dạ Ngưng chưa từng nói với cô, cho tới nay, Tiểu Vũ Hàm đều luôn lấy thân phận người bảo vệ xuất hiện trước mặt Dạ Ngưng, bất kể là chuyện lớn nhỏ gì, đều là cô tận tâm hết sức.

“Tiểu tỷ tỷ, chị phải chăm sóc Dạ Ngưng thật tốt đấy, nó thực sự rất yêu chị.” Cuối cùng Tiểu Thảo cũng cán xong vỏ bánh, đem chày cán bột ném qua một bên thở phào một hơi, thực mệt quá đi.

Tiểu Vũ Hàm nhìn cô cười cười, gật đầu: “Tôi sẽ đối xử với em ấy thật tốt, còn em, Tiểu Thảo, có phải cũng nên để ý tới người bên cạnh một chút không?”

“Ai ui, mệt quá, Ngưng Ngưng, tôi muốn uống nước dưa hấu!” Tiểu Thảo vươn vai chạy trốn, Tiểu Vũ Hàm cười cười cũng không truy cứu, Dạ Ngưng bên kia bị Tiêu Mạc Ngôn thân thủ nhanh nhẹn đã từng luyện qua Taekwondo đánh cho gần chết, thở hổn hển ồn ào: “Bà cái đồ chết tiệt này, chỉ có biết ăn rồi uống thôi! Tôi sắp chết rồi đây này.”

Tiểu Thảo cười cười: “Vậy bà còn không xin Hạ tỷ tỷ ngồi ngoài giúp đỡ đi.”

Lần này mọi người đều nở nụ cười, ngay cả Tiểu Thảo cũng biết tử huyệt của Tiêu Mạc Ngôn ở đâu, Tiêu Mạc Ngôn đen mặt đá vào mông Dạ Ngưng một cú, đứng dậy không hề núng nịu: “Không tự nhìn xem thân thủ mình thế nào mà còn dám tự kiêu với tôi, nếu không phải nể mặt mũi Vũ Hàm thì tôi đã đánh bẹp mũi em luôn rồi.”

“Ai ui, vậy Tiêu tổng tới đánh đi, không cần nhìn Vũ Hàm.” Dạ Ngưng mạnh miệng ngoan cố.

Tiêu Mạc Ngôn trợn trừng mắt, Hạ Hạ ở một bên cười giữ chặt lấy cô, đưa tay lau đi mồ hôi trên mặt cô: “Được rồi, thỉnh thoảng giãn gân giãn cốt một chút là được.”

“....” Dạ Ngưng im lặng, khóc không ra nước mắt nhìn Hạ Hạ, quả nhiên mà, nữ nhân của ai thì sẽ hướng về người ấy, nói như thế này thì có nghĩa mình là bao cát để cho Tiêu Mạc Ngôn giãn gân cốt chắc?

Thế này khiến Tiêu Mạc Ngôn vui vẻ, cũng không có kị gì, đầu gối lên đùi Hạ Hạ lăm liết nằm trên sofa, Dạ Ngưng cùng Tiểu Thảo tập thể khinh bỉ đối với Tiêu Mạc Ngôn, Vũ Hàm lắc đầu đi nấu sủi cảo, Phong tổng đi trợ giúp, Tiểu Thảo cầm dưa hấu vừa ngồi xồm vừa ăn.

Sủi cảo nóng hôi hổi cuối cùng cũng được vớt ra, tính tình thích đùa giỡn của Tiêu tổng lại nổi lên, nói gì cũng không muốn ăn, giảm béo này, rồi có vị thịt một đồng lí do gì đó, Dạ Ngưng tức giận đến cắn răng, Tiểu Vũ Hàm nhìn cô cười cười, nói: “Trong sủi cảo này có thả một đồng tiền.”

“Có gì lạ đâu.” Tiêu tổng lại cãi cố.

Tiểu Vũ Hàm liền cười nói: “Đồng tiền này khác với trước kia, là đồng tiền nhân duyên, ai ăn được sẽ bảo đảm người đó và người có tình sẽ thành thân thuộc, yêu nhau cả đời.”

Một câu nói ra, bốn phía không có ai còn nói nữa, tất cả đều cúi đầu ăn sủi cỏ, Tiêu tổng lại thực sốt ruột, ăn nhanh hơn bất kì ai khác. Tiểu Thảo uống nước trái cây nhìn mọi người mà cười không ngừng, đều đang làm gì thế này? Căn bản Tiểu tử tỷ đâu có thả đồng tiền nào đâu, nàng ở một bên nhìn mà.

Mấy mâm sủi cỏ đều vào bụng hết, mà đồng tiền một xu cũng chưa ăn thấy, sau khi Tiêu Mặc Ngôn biết mình bị lừa liền nổi bão đương trường, muốn sống mái một phen với Tiểu Vũ Hàm, bị Dạ Ngưng ở một bên đẩy vào lòng Hạ Hạ, sau cùng Tiêu tổng uống chút rượu mạnh nên hơi say được Hạ Hạ đỡ rời đi.

Tiểu Thảo và Phong Uyển Nhu bên này cũng trở về khách sạn, Dạ Ngưng ở ngoài thu dọn bát đĩa, cười nói: “Vũ Hàm, cô đoán xem hôm nay ai ăn nhiều nhất?”

“Chắc là Tiêu rồi.” Tiểu Vũ Hàm ngẫm nghĩ rồi trả lời, với tốc độ của người đó thì người bình thường so ra phải kém hơn.

Dạ Ngưng lắc đầu: “Lần này cô đoán sai rồi, em nhìn kỹ, ăn nhiều nhất dĩ nhiên lại là Phong tổng.”

Nguyên bản lời nói mang theo chút vui đùa, Dạ Ngưng nghĩ Tiểu Vũ Hàm sẽ cười, nhưng Tiểu Vũ Hàm nghe xong lại có chút thương cảm, thở dài lắc đầu: “Phong tổng hẳn phải chịu rất nhiều khổ sở, em đó, còn cười nữa, em vĩnh viễn cũng không biết thâm mến khổ sở đến mức nào đâu.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Dạ Ngưng buông bát đĩa trong tay ra, tiến lên ôm lấy Tiểu Vũ Hàm, dùng hai má mình nhẹ nhàng cọ cọ hai má cô.

“Bởi vì hiểu được, cho nên cảm thông, bởi vì hiểu, cho nên quý trọng, Vũ Hàm, đời này cô cũng đừng mong vứt bỏ em lần nữa.”

“Em thật tự tin đó.” Tiểu Vũ Hàm nhéo nhéo cái mũi Dạ Ngưng.

Dạ Ngưng nhìn nhìn cô cười xấu xa: “Đúng vậy, em rất tự tin, như vậy đi, Vũ Hàm cô lại cho em thêm chút tự tin nữa nhé.”

Theo một tiếng thét kinh hãi của Tiểu Vũ Hàm, cô đã bị áp lên tường, còn không đợi cô kịp phản ứng, Dạ Ngưng đã hôn lên, vừa hôn vừa dịu dàng nói: “Đêm nay chúng ta nhất định phải đi tìm tự tin đấy nhé.”

Hết chương 104

(1) Plato: một nhà triết học vĩ đại thời Hy Lạp cổ đại, là người sáng tạo ra chủ nghĩa duy tâm Plato, là trường phái triết học khẳng định rằng mọi thứ đều tồn tại bên trong tâm thức và thuộc về tâm thức.

-> có thể là trong truyện này thì nó có nghĩa là Phong Uyển Nhu và Tiểu Thảo chỉ mới “giao lưu” tình cảm về mặt tinh thần chứ chưa xyz.

(2) Kinh kịch là đánh phần trắng toát diễn kịch của TQ đó

106. Chương 105: Phiên Ngoại: Lão Đại

Dạ Ngưng là bạn thân nhất của Mộng Diệp, việc này hẳn là những ai quen hai người đều biết, đương nhiên chúng ta có thể tận lực coi nhẹ cái kẻ “thứ ba” Dương Tiểu Thảo kia.

Thời điểm Đại học năm thứ nhất khi Mộng Diệp gặp Dạ Ngưng, nói thật, vừa nhìn thấy mặt Dạ Ngưng Mộng Diệp đã thực lòng không thích nàng.

Rất nổi bật, rất kiêu ngạo, rất tự đắc, đây là ba từ mà Mộng Diệp tự đánh giá Dạ Ngưng.

Nhưng mà thời điểm “viên phản*” lại chính là kỳ quái như vậy, chán ghét ai liền sẽ nhìn chăm chăm kẻ đó không tha.

Đại học năm thứ nhất, Mộng Điệp mười phần tin tưởng rằng học bổng, các trận đấu diễn thuyết, trận đấu các hạng giữa các khoa các ban sẽ không thể thiếu mình. Bảo bối trong mắt thầy cô, cô gái thiên tài trong mắt bạn học, đó sẽ chính là mình.

Nhưng như thế nào cô cũng không ngờ tới, đang lúc con đường làm quan hết sức rộng mở đầy vui vẻ kiêu ngạo ở đại học thì công ty của ba cô lại phá sản với tốc độ còn nhanh hơn so với tai nạn xe cộ.

Cô còn nhớ rõ có một lần mình khóc đỏ mắt, và rồi những ánh mắt khác thường từ những bạn học xung quanh...Bởi vì thường ngày luôn vui đùa vào học nên Mộng Điệp không có bạn bè, hoặc có thể nói là không có một người bạn chân chính nào. Cô không quên được, không quên được Dạ Ngưng từ chỗ nào đó lấy ra một chiếc khăn tay nhàu nhĩ đưa ình, cười nói: “Khóc gì chứ? Có gì mà phải khóc, lau đi.”

Không hỏi nguyên nhân, chỉ trực tiếp bảo cô lau nước mắt. Mộng Điệp nhìn Dạ Ngưng, cũng không cầm lấy chiếc khăn tay nhăn nhúm nhìn ghê tởm kia của nàng, cũng không tính để ý tới nàng, nhưng mà cô đã xem thường sức thuyết phục người khác của Dạ Ngưng.

Từ khi tài sản bị đóng băng cho đến lúc hoàn toàn phá sản, một đường này Mộng Điệp hết khóc oán thì cũng đành phải chấp nhận, những khi vỡ òa nước mắt, nhất định luôn có Dạ Ngưng làm bạn.

Kỳ thật ở trong mắt Dạ Ngưng, nàng bắt quá chỉ là tinh thần anh hùng quá mãnh liệt, lòng đồng tình dâng trào cho nên mới nhịn không được đi giúp đỡ cô gái “sa chân” này, nhưng mà Mộng Điệp lại không quên được.

Là Dạ Ngưng, thời điểm khi cô một mình một người ngồi khóc ở sân thể dục, mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh lo lắng đi tìm kiếm mình. Bởi vì trời tối, Dạ Ngưng nhìn không được rõ lắm, Mộng Điệp tận mắt thấy Dạ Ngưng ở trước mặt mình đi qua một vòng lại một vòng, đến khi đi đến vòng thứ mười, Mộng Điệp liền tiến lên túm lấy nàng. Dạ Ngưng hung hăng đấm cô một cú, không nói gì, nhưng hốc mắt cũng đỏ bừng.

Có lẽ, đây là bạn bè.

Đại học năm thứ hai hồi đó, Dạ Ngưng giới thiệu bạn trai cho cô.

Nói thật, Mộng Điệp thực sự không có cảm giác gì với tên con trai đó, nhưng mà thấy bộ dạng ân cần của Dạ Ngưng nên cũng liền tạm thời làm quen thử xem, nhưng tiếp xúc thân thể là tuyệt đối không thể, cô có tính khiết phích*, nên cứ như vậy không mặn không nhạt quen nhau, thoáng chốc đã lên thành nghiên cứu sinh.

(*thích sạch sẽ)

Đối với tình cảm giữa cô Tiểu và Dạ Ngưng, Mộng Điệp cũng không đánh giá gì nhiều.

Chỉ là đã quen với một Dạ Ngưng đầy vui vẻ, quen với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, nên bộ dáng khi nàng khóc thực khiến lòng lão Đại đau đớn sâu sắc.

Quá tức giận, liền sẽ mắng nàng, bạn bè thật sự thì sẽ không để ý tới những chuyện đó.

Khi khổ sở, sẽ ôm nàng, khi nàng đau lòng, sẽ an ủi nàng, khi nàng vui vẻ, sẽ cùng chia vui.

Mộng Điệp cũng không cảm thấy mình trả giá nhiều nhận gì, mà ngược lại, cô thực sự thấy đủ rồi, là Dạ Ngưng lấp đầy những mối quan hệ tình cảm của cô. Đời người có ba loại tình cảm, chính là tình thân, tình yêu, tình bạn, trừ bỏ cái ở giữa ra, cô đều đã có đủ cả.

Nói đến tình yêu.

Những năm qua người theo đuổi Mộng Điệp cũng có rất nhiều, nam nữ đều có, ấn tượng khắc sâu nhất chính là Hà Tích Nghiên.

Không thể không nói, Hà Tích Nghiên là một cô gái thực bá đạo.

Quả thực là xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Lúc nào cô nghỉ ngơi, đồng hồ sinh học của cô, mọi việc ăn mặc ngủ nghỉ của mình, không gì mà người đó không biết, đôi khi Mộng Điệp cảm thấy Hà Tích Nghiên như có năng lực biết trước vậy.

Đối với một mỹ nữ cường thế theo đuổi như vậy, nói chưa bao giờ từng động tâm, vậy tuyệt đối là nói dối.

Tuổi trẻ, ai lại chưa từng động lòng, ai không có dự vọng.

Hương thơm nhàn nhạt của cơ thể kia, kia ần ần ý cười, làm cho trái tim cô đập rộn ràng, nhưng lại chưa bao giờ từng rung động.

Hà Tích Nghiên nói cô quá mức cẩn trọng, cần bản không nhắm nháp được tư vị của tình yêu, không trải nghiệm được những rung động của tuổi trẻ.

Mỗi lần Mộng Điệp đều cười cho qua, tuy cô còn trẻ tuổi, nhưng lại cũng không có tiền vốn để tiêu xài, không có thời gian mà lãng phí.

Năm năm, dưới sự cố gắng của ba cô, công ty của ông đã khởi tử hồi sinh, nhưng một cô gái đã 24 tuổi như cô nào có thể diện gì để nhìn người ba đã gần 60 tuổi của mình vì toàn bộ gia đình mà bôn ba bận rộn khắp nơi.

Làm người nếu không tự tàn nhẫn với chính mình một chút, thì sẽ vĩnh viễn không làm được đại sự.

Hà Tích Nghiên, thật xin lỗi.

Nhớ rõ một lần cuối cùng, Hà Tích Nghiên khóc đến đỏ mắt, gắt gao giữ chặt tay cô, mong cô đừng rời xa, cánh mũi Mộng Điệp cay xè, lại cố nén nước mắt xuống.

Một câu ngày ấy — em là kẻ mười phần khôn nạn, làm côi lòng Mộng Điệp đau đớn như bị đâm thủng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cô có trái tim lạnh giá, ai lại có thể biết được nỗi bất đắc dĩ của cô đây.

Là Dạ Ngưng, ở thời điểm mà cô bất lực nhất đã ôm lấy cô, nói cô không cần quá khổ sở như thế, lo được lo mất sẽ đau khổ cả đời, nếu muốn thì phải có được.

Cuối cùng lại vẫn tách ra, nhưng mà ngày ấy chia tay, đã có Dạ Ngưng ở nhà đêm đêm cùng cô uống rượu hát ca thả cửa.

Đúng vậy, đây là bạn bè.

Tình yêu, cô còn chưa có tư cách có được.

Khi nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Mộng Điệp ôm lấy Dạ Ngưng òa lên khóc.

Dạ Ngưng im lặng, chỉ ôm lấy Mộng Điệp. Nàng biết mấy năm nay lão Đại phải chịu rất nhiều nỗi ủy khuất, nói gì nhiều đi chẳng nữa thì cũng chỉ là dư thừa, chỉ có thể làm bạn cùng cô vượt qua hết thảy trong cuộc sống.

Hai người cùng nhau nắm tay trải qua bảy năm cuộc đời học sinh, cùng nhau tiến bước đi tìm việc, tình bạn đã dần dần biến thành tình thân.

Dạ Ngưng giống như máu thịt không thể dứt bỏ trên người cô, mà Hà Tích Nghiên có lẽ đã vĩnh viễn biến thành nỗi tiếc nuối nhàn nhạt trong lòng.

Xuân đi thu đến, từ một cô gái xinh đẹp như hoa đã biến thành Diệt Tuyệt sư thái lạnh như băng thứ hai, hiện giờ Mộng Điệp đã hoàn toàn có năng lực chống đỡ gánh nặng công ty, Dạ Ngưng vẫn ở bên cạnh cô, nhưng mà trong lòng lại vẫn luôn hiện hữu nỗi mất mát nhàn nhạt kia.

Lại đến một quý có thông báo tuyển dụng, nhìn phần lý lịch sơ lược trên bàn kia, cả người Mộng Điệp đều ngây dại.

“Mời vào.” Bí thư dẫn đến vị thí sinh tiếp theo, Mộng Điệp cúi đầu thủy chung không ngẩng lên, thẳng đến khi vị phó tổng ở bên cạnh hỏi người nọ: “Vì sao cô lại lựa chọn công ty chúng tôi?”, lúc ấy cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên, in sâu vào đáy mắt chính là khuôn mặt mà năm tháng trôi qua cũng không thể nào làm phai mờ kia.

Hà Tích Nghiên bình tĩnh nhìn Mộng Điệp, nhẹ nhàng cười: “Vì một người.”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ra-thi-em-rat-trong-sang>